

Nguyệt Xuất Vân

Sai Phi

Dạ Tình

SAI PHI DỤ TÌNH

Nguyệt Xuất Vân

Ngôn Tình, Sắc

Giới Thiệu Truyện

- Sai Phi Dụ Tình - Nàng là vương phi không mong muốn của hắn, nàng biết. Trong tim hắn còn có hình bóng của một nữ nhân khác, nàng cũng biết. Nhưng hắn cưới nàng là hắn sai, không phải là nàng sai, vì sao lại bắt nàng chịu đựng?

- Hắn đã khiến nàng đánh mất trái tim, nhưng rồi hắn lại tìm được giai nhân hắn yêu thương lúc đầu cưới làm trắc phi. Lòng của nàng lạnh lẽo. Khi hắn đích thân bưng chén trà có độc đưa đến bên môi nàng, để nàng thử độc thay thứ phi của hắn. Giờ khắc ấy, lòng của nàng đã chết. Giọng nói và ánh mắt lạnh lẽo của hắn làm lòng của nàng như bị đao cắt. Nàng ngẩng đầu lên, không chút do dự uống cạn chén trà, vì thứ phi của hắn mà thử độc...

- Tags: **sai phi du tinh full**, truyện ngôn tình

Mục lục

- Chương 1: Nhân duyên sâm
- Chương 2: Sai giá
- Chương 3: Động phòng tạo khí
- Chương 4: Hàn độc khổ
- Chương 5: Nhớ lại
- Chương 6: Nhớ lại (tt)
- Chương 7: Trong sạch bị hoài nghi
- Chương 8: Tiếng tiêu nuốt
- Chương 9: Phạt quỳ
- Chương 10: Tiểu ma vương
- Chương 11: Trong sạch
- Chương 12: Diệu thủ nhân tâm
- Chương 13: Đẹp để
- Chương 14: Âm sát hay là đùa bỡn
- Chương 15: Hình người ám khí
- Chương 16: Đêm mạch
- Chương 17: Đa thương ly biệt
- Chương 18: Lại sai lầm rồi
- Chương 19: Không còn quan hệ
- Chương 20: Giả hồn nhiên, chân tàn nhẫn
- Chương 21: Vô pháp vô thiên
- Chương 22: Đoạn Kinh Ngân
- Chương 23: Tiến cung
- Chương 24: Âm sóng lớn
- Chương 25: Khóc lóc
- Chương 26: Hoài nghi
- Chương 27: Dây dưa
- Chương 28: Cường hôn
- Chương 29: Tức giận
- Chương 30: Cướp đoạt
- Chương 31: Mi Vũ

Chương 32: Đúng là nàng
Chương 33: Nghe đàn
Chương 34: Bát nước hắt đi
Chương 35: Xích Phượng
Chương 36: Thoát hiểm
Chương 37: Dịu dàng trong chớp mắt
Chương 38: Tương kính như tân
Chương 39: Hấn yếu ớt
Chương 40: Cảnh đẹp ngày lành
Chương 41: Vũ nữ
Chương 42: Ý trung nhân
Chương 43: Hạnh phúc chỉ là trong chớp mắt
Chương 44: Chẳng lẽ không thành thân
Chương 45: Khắc khẩu
Chương 46: Quỷ diện
Chương 47: Cục hình
Chương 48: Trên vách núi
Chương 49: Trò đùa tàn nhẫn
Chương 50: Động tức tự hữu tình
Chương 51: Cầu tha y kiếm
Chương 52: Hấn quỳ xuống
Chương 53: Một đóa hoa đào
Chương 54: Bảo vệ nàng
Chương 55: Hấn muốn nạp trắc phi
Chương 56: Hấn muốn nạp trắc phi (2)
Chương 57: Sư huynh gửi thư
Chương 58: Dâng trà
Chương 59: Động phòng sai (1)
Chương 60: Động phòng sai (2)
Chương 61: Sai lầm nối tiếp sai lầm
Chương 62: Yến hội (1)
Chương 63: Yến hội (2)
Chương 64: Mộ Tịch Tịch khiêu chiến

Chương 65: Vẽ tranh
Chương 66: Địch ý
Chương 67: Âm mưu
Chương 68: Dược
Chương 69: Độc dược (1)
Chương 70: Độc dược (2)
Chương 71: Sự đau đớn của hàn độc
Chương 72: Cần hẩn
Chương 73: Giao phong
Chương 74: Si mê cuồng nhiệt
Chương 75: Sát cục
Chương 76: Sư huynh thật là tốt
Chương 77: Thân phận của sư huynh
Chương 78: Sư huynh động phòng
Chương 79: Bóng đêm rất mê người
Chương 80: Vô sắc
Chương 81: Hẩn cũng chẳng khá hơn nàng
Chương 82: Bị thương
Chương 83: Xin người ra đi
Chương 84: Hàn đến
Chương 85: Quyết đấu
Chương 86: Kinh diễm
Chương 87: Khinh bạc
Chương 88: Phò mã
Chương 89: Nụ hôn điên cuồng
Chương 90: Lạnh lùng tàn nhẫn
Chương 91: Đau đớn cùng đả thương
Chương 92: Coi hẩn như cháu
Chương 93: Tình thâm nhược tư
Chương 94: Vì người mà chết
Chương 95: Dã nhân
Chương 96: Một cái ôm
Chương 97: Nói mơ

Chương 98: Hàn địch kỹ lưỡng
Chương 99: Hấn đau lòng
Chương 100: Dã nhân đích kích tình
Chương 101: Huyết Sắc hồi ức
Chương 102: Đối mặt hấn thế nào
Chương 103: Một kiếm thử tình
Chương 104: Nhất kiếm trí mạng
Chương 105: Ghen
Chương 106: Giải hàn độc
Chương 107: Bị bắt
Chương 108: Vũ mị
Chương 109: Ngử ra kinh người
Chương 110: Dã tính hành hạ
Chương 111: Mưu Kế
Chương 112: Nàng là nữ tử
Chương 113: Vẻ đẹp dã tính
Chương 114: Nữ trang
Chương 115: Ép buộc và phản kháng
Chương 116: Tranh Ngựa
Chương 117: Tương thị nhất tiêu
Chương 118: Yêu nàng sao?
Chương 119: Cuộc chiến của nữ nhân
Chương 120: Hãm hại
Chương 121: Phá âm mưu
Chương 122: Tư niệm quá sâu
Chương 123: Hắc y tóc bạc
Chương 124: Đại chiến Hàn vs Mộ Dã
Chương 125: Lạnh lùng đợi nàng
Chương 126: Thiện biến như hấn
Chương 127: Tình phi đắc dĩ
Chương 128: Long phấn tường
Chương 129: Ép gả
Chương 130: Giọt lệ rơi trên lòng bàn tay

Chương 131: Đêm động phòng
Chương 132: Trọng yếu chính là gặp mặt
Chương 133: Một loại duyên pháp
Chương 134: Đánh cuộc
Chương 135: Mê Hồn đan
Chương 136: Bách Lý Băng
Chương 137: Quan chiến
Chương 138: Chỉ xích thiên nhai
Chương 139: Biểu lộ
Chương 140: Liễm điểm phong tình
Chương 141: Tranh mỹ
Chương 142: Tình chàng ý thiếp
Chương 143: Hưu thư
Chương 144: Bán mình Túy hoa lâu
Chương 145: Hàn nổi giận
Chương 146: Vứt bỏ tình độc
Chương 147: Triền miên
Chương 148: Tiếp tục triền miên
Chương 149: Bách Lý Tuyết
Chương 150: Gặp lại không vui
Chương 151: Một tấm lòng trong sáng
Chương 152: Gả
Chương 153: Quần nam loạn vũ
Chương 154: Gặp nhau như mộng
Chương 155: Không buông tay – cuối
Chương 156: Phiên ngoại hạnh phúc: Cơn ghen của Hoàng đế (Thượng)
Chương 157: Phiên ngoại hạnh phúc: Cơn ghen của Hoàng đế (Hạ)
Chương 158: Phiên ngoại hạnh phúc: Hy Chiêu và Hà Úy
Chương 159: Phiên ngoại hạnh phúc: Hoàng hậu là quan trọng nhất (Thượng)
Chương 160: Phiên Ngoại Hạnh Phúc: Hoàng Hậu Là Quan Trọng Nhất (Hạ)

Chương 1: Nhân duyên sâm

(sâm hay xăm là quẻ thẻ khi đi chùa lắc lắc trong cái ống tre ra).

"Nàng là vương phi không mong muốn của hắc, nàng biết. Trong tim hắc còn có hình bóng của một nữ nhân khác, nàng cũng biết. Nhưng hắc cưới nàng là hắc sai, không phải là nàng sai, vì sao phải đợi nàng như thế? Hắc [...]"

Lúc này thiên hạ chia làm ba, phía nam là Nguyệt quốc, phía tây là Lăng quốc, phía bắc là Thiên Mạc quốc, phía đông là mênh mông biển rộng.

Nguyệt quốc, bên ngoài Tĩnh Tâm am ở ngoại ô kinh thành.

Nơi tu hành, yên tĩnh không một âm thanh, vài cơn gió rủ phất phơ, gió đến khẽ lay động nhẹ nhàng. Nóc am có khói nhang bay bay, được gió thổi về một hướng.

Trong am, sương khói lượn lờ, có thể khiến người ta quên mất thế tục.

Bạch Mạn Sương quỳ gối trước Phật, nhẹ nhàng khấu vái, hai tay tiếp nhận hương khói ni cô đưa, trong miệng yên lặng thì thầm: "Phật tổ phù hộ, tiểu nữ tử hôm nay viện cầu không vì vinh hoa phú quý của chính mình, không cần trường mệnh trăm tuổi, chỉ cầu gia phụ sĩ đồ trót lọt, lúc tuổi già bình an." Đọc xong, nhẹ nhàng lay động ống sâm, một quẻ thẻ rơi xuống thảm, phía sau thiếp thân nha hoàn Hồng Ngẫu khom lưng nhặt lên, đưa cho lão ni cô bên cạnh.

Ngộ Nguyên vốn là am nội trụ trì, một bộ huyền sam phiêu dật, phong thanh tiên cốt. Bà tiếp nhận sâm, thấy viết: "Hồng trần nhiều không phải là, duyên pháp thiên nhất định, vạn bản nhiều trói buộc, lùi một bước trời cao đất rộng."

Ngộ Nguyên hai tay tạo thành hình chữ thập, niệm một câu phật hiệu, hỏi: "Xin hỏi Bạch cô nương, viện cầu chuyện gì?"

Kỳ thật Mạn Sương vốn không tin cái gì xin sâm hỏi quẻ, chỉ là phụ thân gần đây luôn thở vắn than dài, mọi việc không thuận. Mẫu thân cực kỳ lo lắng. Mạn Sương lúc này mới tới đây xin sâm, nếu là cầu được quẻ tốt, cũng có tác dụng làm mẫu thân an tâm hết ưu phiền.

Mạn Sương nói: "Mạn Sương vốn là thay mặt gia phụ cầu tiền đồ!" Mạn Sương thanh âm trong như nước suối chảy, thanh nhã cùng tinh khiết không lời nào diễn tả.

Ngộ Nguyên mỉm cười nói: "Đây là quẻ trung thượng (tốt, khác với quẻ trung hạ là trung bình và xấu)."

Không phải quẻ tốt nhất, Mạn Sương có chút thất vọng, nói: "Xin sư thái đoán sâm."

Ngộ Nguyên nói: "Vạn pháp mọi việc đều có thiên nhất định, lệnh tôn Bạch cô nương là người hành y, cứu người vô số, tiền sinh tích duyên, tự có tạo hóa. Nhưng từ quẻ thượng xem, trước mắt, tiền đồ khó giữ, nhưng, nếu chịu lùi từng bước, kết cục sẽ tuyệt hảo "

Vạn bản nhiều trói buộc, lùi một bước trời cao đất rộng. Lùi từng bước? (Vạn bản: Hết thấy. Ý chỉ mọi sự đều bị trói buộc.)

Mạn Sương trong nháy mắt hiểu ra, phụ thân ở trong cung là ngự y, khó tránh khỏi làm một số tãn phi hoàng tử ngựa mất. Cung phi tranh

sủng, hoàng tử đoạt quyền, này âm mưu quỷ kế, Mạn Sương cũng có nghe thấy. Phụ thân thân là ngự y, đặt mình trong sự quyền lợi tranh đoạt là bất đắc dĩ. Cha trời sinh tính cương trực, khó tránh khỏi bị người lợi dụng, bị người hãm hại. Mạn Sương cùng mẫu thân cũng từng nhiều lần khuyên qua phụ thân, mong ông sớm từ quan về quê, nhưng ông không đáp ứng

Hôm nay xem ra, lùi từng bước, đó là từ quan về quê rồi. Có lẽ chỉ có như thế, mới có thể giữ được bình an. Lần này sau khi trở về, nàng liền cùng mẫu thân mượn quẻ thẻ này khuyên nhủ phụ thân.

Ngô Nguyên nhìn Mạn Sương trầm tĩnh dịu dàng như ngọc, chợt trầm giọng nói: "Bạch cô nương vì sao lại không hỏi chuyện nhân duyên?"

Mạn Sương khẽ cười nhạt, tâm tình có chút xao động, rõ ràng nói: "Không đối gạt sự thái, Mạn Sương vốn là loại người bạc mệnh, tuy là người kiếp này nhưng còn duyên phận cũ, tánh mạng còn không dám giữ, sao dám hy vọng xa vời nhân duyên."

Ngô Nguyên rất là kinh ngạc, quen biết đã lâu, mà không biết Mạn Sương có chuyện này, nói: "Bần ni mặc dù không biết xem tướng, nhưng xem mặt Bạch cô nương, là người có phúc, sao lại nói là người bạc mệnh. Cô nương không bằng cầu một thẻ nhân duyên đi."

Mạn Sương cười yếu ớt, con ngươi đen trắng rõ ràng (như này là mắt đẹp): "Cũng được, nếu như thế, ta nhân tiện cầu một lần nhân duyên." Nói xong, cầm lấy ống sâm, nhẹ nhàng lay động, chỉ chốc lát, rơi ra một quẻ sâm, nhặt lên, đưa tới tay Ngô Nguyên.

Ngô Nguyên tiếp nhận, nhẹ giọng thì thầm: "Dương liễu thanh thanh nước sông bình, nghe thấy đám giang thượng ca hát tiếng xé gió. Phía đông mặt trời mọc phía tây vũ, nói vốn là vô tình đã có tình."

Mạn Sương nghe thơ, chế giễu hình như quẻ không tốt, nhăn mày mi nói: "Sur thái, sâm này giải thích thế nào?"

Ngộ Nguyên thờ dài nói: "Quẻ này cũng không tính là quẻ tốt nhất , nhưng từ quẻ nói, nhân duyên cô nương tự nhiên có một phen khúc chiết(ko bằng phẳng, thuận lợi), bất quá, khổ trước sướng sau, kết quả vẫn là tốt, người nên ghi nhớ câu cuối này, nói vốn là vô tình đã có tình."

Nói vốn là vô tình đã có tình?

Mạn Sương lắc đầu, vẫn không đem câu đấy ghi tạc trong lòng, bởi vì nàng vốn không tin. Huống chi nàng vốn không hy vọng xa vời là nhân duyên mỹ mãn, chỉ cầu có một người bầu bạn, ngao du sơn thủy là đủ. Làm một người bạc mệnh, nàng đã sớm dự liệu mọi điều.

"Bạch cô nương, nguyên lai người ở chỗ này!" Tiểu ni cô trong am tên Thanh Trần thờ hồng học đứng ở trước cánh cửa, vui mừng mà nói.

Ngộ Nguyên sáng giọng: "Sao lại lỗi mǎng thế !"

Mạn Sương lãnh đạm cười nói: "Thanh Trần, tìm ta có chuyện gì hả?" Mạn Sương cùng Ngộ Nguyên biết nhau đã lâu, khi nhàn rỗi đều ở lại trong am mấy ngày, biết hết ni cô trong am.

"Bạch cô nương, người cũng cầu nhân duyên sâm?" Thanh Trần chứng kiến Mạn Sương xin sâm, cực kỳ kinh dị.

Ngộ Nguyên sư phụ thường nói Bạch cô nương cực có tuệ căn, cố ý muốn độ nàng vào Phật, Bạch cô nương cũng không quá tin Phật, cự tuyệt vào Phật môn, càng lại chưa bao giờ từng xin sâm hỏi quẻ.

Không nghĩ hôm nay nhưng lại ở đây xin sâm, hay là nhân duyên sâm.

Mạn Sương cười yếu ớt, một đôi mắt rõ ràng trắng đen tại dưới ánh nắng chiều, đẹp như thủy tinh. Mạn Sương tuy không có sắc đẹp tuyệt mỹ, nhưng nụ cười lạnh nhạt cùng dịu dàng, khiến nàng nhìn qua giống như một khối ngọc bích, là lướt mà tĩnh dật, mỗi lần đều làm Thanh Trần mất hồn.

Thanh Trần đột nhiên nói một tiếng bí ai: "Ồi trí nhớ của ta, có chuyện cần nói lại quên mất, trách không được Bạch cô nương cầu nhân duyên sâm, ngoài cửa có một vị công tử muốn gặp ngươi, nói là hết sức ngưỡng mộ Bạch cô nương, muốn gặp ngươi trực tiếp!"

Mạn Sương có chút kinh dị, sao lại có người đến tìm nàng? Lại còn ngưỡng mộ nàng?

"Hắn có nói là người phương nào?"

"Nói, hắn tên Bách Lý Hàn !" Ni cô Thanh Trần nói.

Bách Lý Hàn! Mạn Sương lẩm nhẩm tên này.

Một đêm kinh thiên động địa của mấy năm trước như thủy triều dâng lên trong lòng

Đúng là hắn sao? Mạn Sương bất giác sờ sờ trên cổ tay một vết sẹo hình mặt trăng, đó là hắn lưu lại thay cho ký hiệu (???).

Khi đó, Mạn Sương nữ phản nam trang (nữ giả nam) từng cứu hắn một mạng, không có lưu danh, cũng không bại lộ thân phận nữ nhi của mình, Mạn Sương bình tĩnh ,hắn chưa bao giờ gặp qua nàng, đương nhiên cũng sẽ không biết nàng.

Hắn như thế nào muốn gặp nàng? Mạn Sương băn khoăn khó giải, chẳng lẽ do ngưỡng mộ mà cầu kiến nàng?

Mạn Sương tự nhận chính mình không phải mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, thế gia đệ tử trong kinh hàng năm bình chọn Đại mỹ nhân (rảnh ghê), đều không có tên nàng.

Hắn vì sao thấy nàng? Chẳng lẽ, hắn biết được bảy năm trước, vốn là nàng cứu hắn?

Không có khả năng, sự kiện đấy, Mạn Sương chưa bao giờ cùng người khác nói qua, nhân tiện ngay cả nha hoàn Hồng Ngẫu của nàng cũng không biết thiếu niên nàng cứu đó là Bách Lý Hàn.

Một tiếng trống truyền đến, Mạn Sương bừng tỉnh, nàng không thể gặp hắn.

Nàng cùng hắn, đó là vân cùng thủy, không có bất cứ sự liên quan nào.

Mạn Sương trái tim đã quyết, liền đối với Thanh Trần nói: "Người đi từ chối vị công tử đó đi!"

Nói xong, cùng Ngô Nguyên, mang theo Hồng Ngẫu đến sương phòng thu thập quần áo, sau đó, cùng Hồng Ngẫu từ đi ra cửa sau Tĩnh Tâm Am lên xe ngựa rời đi.

Chỉ là nàng không biết, vì lúc này nàng không chịu gặp, đã tạo ra những sự kiện kinh thiên động địa.

Chương 2: Sai giá

Hoa viên của Bạch Phủ, không giống hoa viên của nhà khác, không trồng các loại kỳ hoa dị thảo, mà là trồng mần viên dược thảo. Gió xuân khẽ thổi qua, mần viên dược thảo theo gió dập chờn, đu đưa nhiều vẻ, tạo thành cảnh đẹp khó lòng quên được.

Mạn Sương mặc bộ xiêm y màu trắng, bước nhẹ qua từng luống thảo dược để chăm sóc. Thỉnh thoảng nàng lại ngồi hẳn xuống, chăm chút cho từng nhánh cây, hoặc là khom lưng nhổ bỏ cỏ dại xung quanh thảo dược.

Chiếc quần trắng dính một chút bùn đất, theo chiều gió khẽ bay, mang theo mùi bùn đất thơm nồng, khiến cho người khác có chút bồn loạn. Hồng Ngẫu xách một thùng nước theo sát sau Mạn Sương, thỉnh thoảng lại tưới nước cho từng luống cây.

Kỳ thật những việc này có thể giao hết cho hạ nhân làm, nhưng là do Mạn Sương lo lắng rằng, những hạ nhân đó có thể sẽ nhổ bỏ hết những cây thảo dược, bởi vì có những loại thảo dược nàng biết rằng quý hiếm là những người làm kia chỉ nghĩ là cỏ dại mà thôi.

Chỉ có Mạn Sương mới có thể phân biệt được đâu là thảo dược, đâu là cỏ dại, vì vậy, chỉ cần có chút thời gian rảnh rỗi là Mạn Sương luôn ghé tới chăm sóc vườn thảo dược.

Hai người đang bận rộn nhổ cỏ dại, tưới nước, bắt sâu thì tiểu nha hoàn Lục Y chạy tới, thở hồng hộc, mặt mũi đỏ bừng, nàng vừa thở

hồn hển vừa nói: "Tiểu thư, Lão gia cho gọi người , có việc quan trọng."

"Có việc gì sao?" Mạn Sương ngạc nhiên hỏi, hiện tại, phụ thân vừa mới hồi phủ, có việc gì gấp tìm nàng đây?

"Lão gia còn nói, tiểu thư hãy chuẩn bị y phục thật đẹp, rồi ngay lập tức đến gặp người."

"Ta đã rõ." Mạn Sương rời vườn thảo dược, trở lại khuê phòng, thay một bộ xiêm áo mới, rồi theo tiểu nha hoàn kia tới sảnh.

Bạch lão gia và Bạch phu nhân sớm đã ngồi trong phòng, lại có cả mấy người lại, xem qua y phục thì chắc là thái giám làm việc trong cung.

Mạn Sương sững sốt, trái tim dậy lên chút mơ hồ bất an, có chuyện gì xảy ra sao?

Nàng vừa bước tới, Bạch phu nhân liền kéo nàng cùng Bạch Lộ (là tên của Bạch Lão gia) cùng nhau quỳ xuống, vị thái giám dẫn đầu thì mở thánh chỉ, lớn tiếng truyền: "Trẫm được nghe nữ nhi của Ngự y Bạch Lộ là Bạch Mạn Sương dịu dàng, thực nữ, tài mạo song toàn, đặc biệt ban hôn cho con trai thứ ba của trẫm là Tấn Vương Hàn làm chính phi, ba ngày sau tổ chức thành hôn."

Thành thân với Tấn Vương Bách Lý Hàn?

Trước giờ Mạn Sương luôn trầm tĩnh, đến giờ phút này khó lòng mà bình tĩnh cho được, nàng vô cùng kinh hoàng. Khuôn mặt cũng lộ rõ vẻ sợ hãi, đầy kinh ngạc, nghi hoặc không tin vào điều mà chính tai nàng vừa nghe thấy.

Thành thân?

Vốn là đang nằm mơ sao? Nếu không phải mơ thì làm sao lại có chuyện như thế này chứ?

Mạn Sương vẫn quỳ trên sàn nhà, cùng phụ thân, phụ nhân lạy nhận thánh chỉ, tận đến khi công công rời đi nàng vẫn còn khiếp sợ chưa lấy lại được tinh thần.

Tại sao?

Nàng vốn không phải giai nhân khuynh thành tuyệt sắc, càng không phải cầm kỳ thi họa nổi tiếng, nàng chẳng qua chỉ là nữ nhi của một ngự y, không phải hoàng tộc, vì sao lại chọn nàng?

"Phụ Thân, Hoàng thượng như thế nào lại ban hôn, chẳng lẽ người không có bầm với Hoàng thượng là con đã có nơi có chốn rồi sao?"
Mạn Sương hỏi.

Bạch phụ nhân vẻ mặt cũng ưu tư nói: "Đúng vậy, lão gia, Hoàng thượng như thế nào lại ban hôn đây? Sương nhi tính tình nhỏ nhẹ, sợ rằng không hợp với vị trí chính phi của Tấn Vương..."

Bạch Lộ thở dài: "Việc này ta cũng có điểm không rõ ràng, hôm rồi Hoàng thượng có dò xét ta, nói là cố ý muốn ban hôn Tấn Vương cùng Sương nhi, ta liền thưa với Hoàng thượng rằng Sương nhi đã có nơi có chốn, hồng cự tuyệt. Thánh thượng thở dài nói thật đáng tiếc. Ai ngờ đâu hôm nay lại ban chiếu tứ hôn, nghĩ đến chắc là Tấn Vương không chê Sương nhi đã có nơi chốn, cố ý muốn thành hôn. Sương nhi, con và Tấn Vương liệu đã từng gặp nhau chưa?"

Có hay không đã từng gặp qua nàng?

Lần trước cứu giúp như vậy, cũng khá lâu trong quá khứ, không thể coi ra là gặp rồi. Mấy ngày trước ở Tĩnh Tâm Am từng cầu kiến gặp nàng nhưng nàng cũng đâu có gặp qua hẳn.

Mạn Sương lắc đầu nói: "Sương nhi chưa hề gặp qua Tấn Vương."

Bạch Lộ tự tin nói: "Sương nhi nói về tài sắc, dung mạo hơn người, nói về hiền đức, y thuật đều là thông thạo, khả năng Tấn Vương ngưỡng mộ nên muốn thành thân cũng có thể. Trong số các hoàng tử, Tấn Vương là hoàng tử tài giỏi nhất, được sủng ái nhất. Vô luận là văn võ song toàn hay luận về tướng mạo, cùng với Sương nhi đều là vô cùng xứng đôi, nếu hẳn đối với Sương nhi thật lòng thì coi như đây là một nhân duyên mỹ mãn. Ta xem, chúng ta không cần phải sầu lo rồi."

Sầu lo cũng được, không sầu lo cũng được, tất cả đều là vô dụng.

Thử hỏi Hoàng thượng tứ hôn, nàng có thể cự tuyệt sao? Không thể, chỉ có thể tiếp nhận.

"Phụ thân, mẫu thân, 2 người không nên sầu lo, nếu Hoàng thượng đã tứ hôn, chúng ta không thể từ chối, đành chấp nhận." Mạn Sương nhẹ giọng nói.

Nàng không muốn phụ thân cùng mẫu thân vì nàng mà lo lắng, nay hôn sự đã được định, nếu từ hôn, nhất định sẽ liên lụy tới 2 người.

Hướng hồ, nàng đối với Tấn Vương có một loại cảm giác không nói lên được bằng lời.

Bạch Lộ cùng phu nhân trao đổi với nhau bằng ánh mắt, cũng biết trong lòng một điều rằng, mặc dù thân vốn nghiêm túc, đến mức thanh cao độc lập, trước có không ít vương tôn cầu thân, đều bị nàng

nhất nhất cự tuyệt.

Hôm nay, xem tình hình này, nàng đối với Tấn Vương Bách Lý Hàn giống như có chút ý tứ.

Có lẽ, nàng sẽ có được một mối nhân duyên mỹ mãn.

Thời gian trôi đi thật nhanh.

Ba ngày trôi qua, Mạn Sương bề ngoài thì thản nhiên mừng rỡ không chút sầu lo nhưng trong lòng thì không ai hay nàng đang lo lắng thế nào, ba ngày thật nhanh chóng.

Ngoài cửa sổ, hoa nở rồi tàn, tàn rồi lại nở.

Cuộc sống sau xuất giá, rất cực tơi thật rồi.

Mười tám tháng tư, lịch thư ghi : ngày cát nhật, thích hợp để cưới xin.

Ngày hôm đó bầu trời trong lành, trên bầu trời từng cụm mây nhõn nhơ bay. Gió nổi lên, từng hàng liễu bay theo gió. Trong tim Mạn Sương cũng đang nhảy nhót như thế, hôm nay tại sao hàng liễu lại lay động dữ thế, hết như tâm trạng của nàng.

Thật sự là phải gả đi sao?

Ga cho một người xa lạ không hề quen biết.

Nhưng cũng không hẳn không quen, bởi giờ phút này nàng vẫn nhớ về hắn, nhớ lại cặp mắt sáng của hắn, nhớ lại hắn của năm xưa. Nói là xa lạ bởi hắn căn bản không biết nàng chính là người thiếu niên cứu hắn, mà nàng, khi ấy căn bản cũng không biết hắn.

Cuối cùng cũng phải gả đi rồi!

Mạn Sương ngồi trước bàn trang điểm, tùy ý để nha hoàn trang điểm cho mình.

Chải tóc, cài trâm, dặm phấn, kẻ mi, ngậm giấy đỏ, cuối cùng là mang mũ phượng. Trang điểm xong, Mạn Sương ngược mắt nhìn mình trong gương cơ hồ có chút không nhận ra chính bản thân.

Khuôn mặt mũ miều, đôi mắt trong veo, môi đỏ như sơn, hai gò má đánh một chút phấn hồng, vừa thanh tú lại quyến rũ vô cùng.

Đây là nàng sao? Đầu đội mũ phượng, thân mặc áo đỏ, đẹp dễ mà cao quý.

Vương phủ đã cho người khênh kiệu tới, mấy người cùng với một ma ma bước tới, khế phủ chiếc khăn đỏ trùm đầu lên cho nàng, dìu đỡ nàng tới bái lạy cha mẹ.

Bạch phu nhân giữ chặt tay Mạn Sương thì thầm bên tai nàng những lời dặn dò: "Sương nhi, việc con xuất giá là do Tấn Vương muốn. Tương lai dù không tốt đẹp con cũng không được làm sai điều gì, nhớ kỹ, tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, mọi việc sau này phải nhẫn nại, không nên cố chấp. Con hiểu không?"

Mạn Sương đau xót, nước mắt lưng tròng, nàng gắt gao ôm mẫu thân nói: "Mẫu thân, người cùng phụ thân trong nhà chỉ có mình con, Sương nhi giờ gả đi rồi, 2 người sẽ như thế nào đây. Sương nhi không muốn lấy chồng!" Nếu như có thể, nàng tình nguyện không lấy chồng, cả đời ở vậy phụng dưỡng cha mẹ.

Bạch phu nhân rung rung nói: "Sương nhi ngốc, không cần phải lo

lẳng cho cha mẹ, trong nhà còn có sư huynh con, nói không chừng cũng sắp trở về."

Mạn Sương nhớ hồi nhỏ nàng cùng sư huynh lớn lên bên nhau, hiện giờ đang ở bên ngoài bốn ba không về đưa nàng xuất giá được, trong tim dấy lên sự đau xót. Lưu luyến không muốn rời mà bái lạy cho mẹ, nhận sự chúc phúc của thân nhân rồi bước lên kiệu hoa màu hồng.

Ngồi trong kiệu hoa, tai nghe được một tiếng pháo nổ, chiêm trống rung trời, Mạn Sương cho dù không nhìn thấy nhưng nàng có thể cảm nhận được hôn sư này vô cùng long trọng. Bách Lý Hàn đối với nàng, là như thế nào đây, trân trọng sao, nghĩ vậy, trong lòng nảy lên một tia vui sướng.

Rốt cục cũng tới Vương phủ, nghe tiếng cười nói chúc mừng rôm rả, ồn ã. Trong lúc pháo nổ, chiêm trống rền trời, ma ma ra lệnh hạ kiệu rồi đỡ Mạn Sương xuống, bước đi trên thảm đỏ, thực hiện một số nghi lễ rồi tiến vào bái đường.

Hôn lễ hoàng gia vốn cầu kỳ nhiều nghi lễ, những lễ tiết không thể nào bỏ qua được.

Mạn Sương cũng không nhớ được mình phải thi bao nhiêu lễ, vái bao nhiêu lần ời, chỉ thấy lơ mờ qua khăn đỏ một dáng người, tự trong lòng cũng thấy vui sướng lên.

Qua khăn đỏ nàng không có thấy được mặt Bách Lý hàn, chỉ nhìn xuống dưới thấy hắt đi một đôi hài tinh xảo có gắn nhiều ngọc quý, so với những đôi hài xung quanh thì thập phần sang trọng hơn nhiều.

Đôi chân mạnh mẽ như vậy, không biết người như thế nào?

Trong lòng Mạn Sương có điểm tò mò, chờ đợi.

Rốt cục lễ bái đã xong, Mạn Sương được Hồng Ngẫu cùng mấy a hoàn dìu đưa vào động phòng.

Ngồi trước giường hỉ lễ lặng lẽ chờ hấn – phu quân của nàng đến.

Chương 3: Động phòng tạo khí

Ngoài cửa sổ, mưa bụi lất phất, trái tim của Mạn Sương, như những sợi tơ ở kén con tằm, phiêu hốt, dây dưa, đối với sự kiện bất ngờ này, Mạn Sương trong lòng có chút không an tâm.

Rốt cục, nghe được tiếng nhẹ mở cửa phòng, nghe được tiếng bước chân nhẹ nhàng tới gần, nghe được tiếng Hồng Ngẫu cùng bọn nha hoàn vang lên thanh thúy: "Nô tỳ cung hỉ Vương Gia, chúc Vương gia và Vương phi, bách niên giai lão, thiên trường địa cửu, trăm năm hoà hợp, loan phượng hoà minh, châu liên bách hợp."

"Đứng lên đi, ban thưởng." Thanh âm tao nhã như nước, nhộn nhạo khôn cùng tỏ rõ khí chất quý phái và ưu nhã, như rót mật mật vào trái tim Mạn Sương.

Bọn nha hoàn lui đi, không khí bên trong bỗng trở nên say lòng người, Mạn Sương nghe được tiếng thở khản trương của chính mình. Mặc kệ tính tình của nàng vốn trầm tĩnh dịu dàng đến đâu, vào lúc này nàng cũng thẹn thùng như bao tân nương khác.

"Sương nhi!" một tiếng gọi ôn nhu vang lên, thanh âm mỹ hoặc mê người. Gương mặt Mạn Sương đỏ bừng, trừ ra cha mẹ cùng đoạn sư huynh, chưa từng có ai khác gọi nàng như vậy.

Hỉ khăn nhẹ nhàng rời khỏi đầu.

Một màu đỏ rực đập vào mắt Mạn Sương, chữ song hỉ dán trên

tường, nền cũng màu đỏ, tràn ngập sự vui mừng. Ánh nến rung rinh như khiêu vũ, đẹp mê người.

Mạn Sương khẽ cúi đầu, lông mi rủ bóng trên gương mặt, che khuất đôi mắt thanh y của nàng.

Môi Bách Lý Hàn khẽ cong lên một nụ cười đẹp mê người, con mắt khẽ chuyển mang theo tình ý ấm áp. Hắn đưa tay phải ra, khẽ nâng cằm Mạn Sương, nâng gương mặt của Mạn Sương lên.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người sững sốt.

Mạn Sương không tin thể tin trên đời lại có người đàn ông có dáng vẻ xuất trần thoát tục đến vậy. Dáng người hắn cao thẳng, bờ vai rộng vững chãi, khí chất ưu nhã, xung quanh hắn như có một vòng hào quang. Hắc Tướng mạo của hắn phải nói là cực kỳ tuấn mỹ, mặt mày thon dài, làn da trắng bóng của một thiếu niên, nhưng so với năm đó, đã bớt đi sự ngây thơ non nớt của thiếu niên, thêm vào sự thành thục và uy lực của nam nhân trưởng thành.

Trái tim của Mạn Sương, tại thời điểm đón nhận ánh mắt thâm tình sủng ái đó, không còn chịu sự điều khiển của chủ nhân, đập liên hồi không thôi.

Nhưng sau khi Bách Lý Hàn nhìn rõ người trước mắt, lông mày khẽ nhíu lại, ý cười vẫn đọng lại một ý, con mắt thâm tình bắt đầu có chút lạnh.

Nữ tử trước mặt hắn, hàng mi dài cong vút, đôi mắt sáng trong suốt như nước, mũi cao thẳng đẹp như một khối ngọc được điêu khắc, đôi môi đỏ căng bóng, gương mặt đẹp như ngọc cùng làn da trắng nõn. (ủa, sao tả nam chính dài mà tả nữ chính ít vậy)

Không hề nghi ngờ, hắn có thể đắc ý, người con gái trước mặt hắn xứng đáng với hai chữ mỹ nhân, có điều chưa đến mức khuynh quốc khuynh thành, kì quái ở chỗ, nàng không phải người hắn muốn kết hôn.

Chẳng lẽ là uống quá nhiều rượu khiến hắn sinh ra ảo giác? Bách Lý Hàn tự hỏi chính mình, hắn biết, hắn chưa hề say. Hắn nhắm mắt lại, nhìn kỹ lần nữa, vẫn như trước không phải.

Không phải nàng!

Không phải tuyệt sắc giai nhân đã khiến hắn nhất kiến chung tình (vừa gặp đã yêu).

Nàng là ai?

Bách Lý Hàn tay phải khẽ run, không tự giác mà tăng lực, làm cằm của Mạn Sương phát đau.

Mạn Sương nhận ra sự thay đổi trong ánh mắt của Bách Lý Hàn, nàng cũng nhận thấy được có chút không thích hợp.

Vì sao, tay hắn lại khẽ run, nụ cười của hắn biến mất, gương mặt tuấn mỹ của hắn dần trở nên cứng ngắc, bộ dạng ôn nhu dịu dàng của hắn như thể chưa từng tồn tại.

"Người là ai?" Hắn hỏi.

Thanh âm lạnh lẽo, từng tiếng từng tiếng, đập vào tai Mạn Sương, như chiếc búa vô hình đập nát trái tim nàng.

Nàng là ai?

Hắn hỏi nàng là ai?

Thử hỏi một tân nương, vừa bỏ hỉ khăn, liền nghe được phu quân nói câu đấy, sẽ có cảm giác gì? Cảm giác thẹn thùng của một tân nương sớm đã không còn, trái tim Mạn Sương, tràn ngập nghi hoặc cùng sự bất an.

Có chỗ nào không đúng sao?

Hai tiếng "Sương Nhi" âu yếm đầy tình cảm đấy, chẳng lẽ không phải để gọi nàng? Ánh mắt ôn nhu cùng thâm tình đấy, chẳng lẽ không phải dành cho nàng?

Sự đau đớn truyền đến từ cằm, trái tim cũng đau, Mạn Sương không kiềm chế được nhãn mặt nói: "Người có thể buông ta ra rồi hãy nói được ko?"

Hắn không hề buông tay ra, hắc mâu chăm chú nhìn Mạn Sương, con ngươi đen nhu vực sâu không thấy đáy; hắn thở một luồng hàn khí cùng sự tức giận.

Cảm giác cằm sắp bị hắn bóp nát, nhịn đi cảm giác đau đớn, Mạn Sương giương đôi mắt sáng phần nộ nhìn Bách Lý Hàn, nhieu mày nói: "Xin hỏi Vương gia muốn kết hôn với ai?"

"Bạch Mạn Sương!" Bách Lý Hàn lạnh lùng phun ra ba chữ, đáng vẻ tức giận, tựa hồ như khói sắp bốc lên từ đỉnh đầu hắn "Nhưng người không phải nàng!"

"Ta chính là nàng!"

"Người là Bạch Mạn Sương?" Bách Lý Hàn buông lỏng tay ra, lần nữa đánh giá nữ tử trước mắt, nàng vẫn không phải nữ tử hắn nhất

kiến chung tình.

"Sai lầm rồi!" Hắc thấp giọng nói, một khối hàn khí tỏa ra xung quanh hắn, từ từ bao phủ lấy hắn, thân nương của hắn không phải người con gái hắn ngưỡng mộ, thật nực cười

Sai lầm rồi? Chẳng lẽ ý tứ của hắn muốn nói lấy nàng là một sai lầm?

"Sai ở nơi nào? Xin mời Vương gia nói rõ ra!" Mạn Sương cố đè nén sự bi thương trong lòng , hỏi.

"Người không phải nữ tử ta muốn kết hôn, người không phải!" Thanh âm Bách Lý Hàn âm trầm ám ách mất mát.

Những lời này giống như băng giá ngàn năm, len lỏi vào từng ngóc ngách của Mạn Sương, trái tim trong nháy mắt bị đóng băng. Cảm giác rầu rĩ, ngực như bị bóp nghẹt. Cảm giác từ thiên đàng sa xuống mười tám tầng địa ngục, đại khái chính là như thế đi!

Hắn nói người hắn muốn kết hôn không phải nàng? Sai lầm rồi? Rốt cuộc là ai sai?

Hắn sai? Hay là nàng sai?

"Đã như thế, tại sao lại xin Thánh thượng tứ hôn?" Nếu không phải hắn một mực đòi Thánh thượng tứ hôn, làm sao có cái hôn sự này?

Bách Lý Hàn tỉnh ngộ, ý thức được người sai là hắn. Là hắn, đã mạo hiểm phỏng đoán, tưởng rằng giai nhân hắn ngưỡng mộ là Bạch Mạn Sương. Là hắn, chưa xác minh sự thật đã cầu phụ hoàng tứ hôn.

Sai lầm rồi.

Màu đỏ của màn trướng và chữ song hỉ, giờ phút này rơi vào trong mắt hắn, không hề gợi lên chút vui vẻ nào, ngược lại mang theo sự châm chọc cùng đùa cợt. Ánh nến rung rinh, không giống như một vũ điệu đẹp mắt, mà là một ngọn lửa phẫn nộ.

Sóng mắt đảo qua Mạn Sương, một thân hỉ phục rực rỡ, bình tĩnh ngồi trên giường, mặc dù nàng đoan trang tao nhã, nhưng — — nàng làm sao so được với nữ tử mà hắn ái mộ, làm sao sánh được với bóng hình xinh đẹp ấy.

"Chỉ sai có một nước, rốt cuộc mất tất cả" Là hắn lỗ mǎng rốt cuộc đánh mất nữ tử hắn ngưỡng mộ, đổi lại, thành hôn với một nữ tử hắn không hề quen biết!

"Vốn là lỗi của bốn vương, tưởng rằng nữ tử ta ngưỡng mộ là người!" Trong lòng thất vọng đến cực điểm, hắn khinh thường hướng Mạn Sương giải thích nguyên nhân hậu quả, lạnh lùng nói.

"Nếu sự thế đã như thế này, Vương gia định như thế nào?" Mạn Sương hỏi.

"Ta định như thế nào?" Con người của Bách Lý Hàn đảo qua Mạn Sương, nói: "Người không có sai, là bốn vương sai, cho nên bốn vương sẽ không hưu người, chỉ có cùng cách!" (ly thân)

Cùng cách?

Nếu, hắn yêu cầu cùng cách, nàng tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

Nhưng là, nếu là cùng cách, cùng nàng, nhưng thật ra không có gì, nàng vốn là không chỗ nào cầu. Nhưng cha mẹ nàng làm cách nào chấp nhận được?

Cha mẹ khó khăn lắm mới sinh được một đứa con duy nhất là nàng, tâm huyết cả đời đều đặt lên nàng, hôm nay nàng dĩ nhiên tại tân hôn đêm bị phu quân cùng cách, cha mẹ có thể dễ dàng chấp nhận chuyện này sao?

Bách Lý Hàn nhìn Mạn Sương trầm ngâm không nói lời nào, khóe môi khẽ cong lên tạo thành một nụ cười đùa cợt.

Nguyên lai, nữ tử mà hắn lấy được lại là một nữ tử tham luyện địa vị vương phi.

"Đương nhiên, nếu ngươi không nỡ từ bỏ địa vị Vương Phi, có thể ở lại Vương phủ, nhưng ta muốn ngươi hiểu rõ, cho dù thế nào, bốn vương cũng không yêu ngươi. Bốn vương lại càng không chạm vào ngươi, ngươi chỉ là một tấm bình phong. Bất chấp ngươi là phụ hoàng tứ hôn, nếu bốn vương tìm được nữ tử mà ta ngưỡng mộ, địa vị Vương phi này, sẽ thuộc về nàng ấy. Cho nên bốn vương khuyên ngươi rời đi, bởi vì, đến lúc đó, ngươi sẽ càng thống khổ!"

Từng chữ từng chữ cứng như băng đá, đập thẳng vào đầu Mạn Sương.

Chương 4: Hàn độc khổ

Mạn Sương khẽ nhắm mắt, mi mắt khẽ rung động, nước mắt vòng quanh, nhưng lại cố nén không rơi lệ. Nàng sẽ không rơi lệ ở trước mặt hắn, nếu nữ tử hắn ngưỡng mộ không phải nàng, nàng cũng không muốn cưỡng cầu!

Nhưng, nàng không thể rời đi!

Nàng tình nguyện chịu thống khổ, cũng không muốn cha mẹ phải đau thương. Nếu để phụ thân biết được truyện nhằm người, đi tìm Hoàng thượng lý luận, lấy tính tình bướng bỉnh của phụ thân mà nói, chắc tội Hoàng thượng là chuyện không tránh được, hậu quả không cần nghĩ cũng biết.

Phụ thân đã đáp ứng nàng và mẫu thân, không nhật lâu nữa sẽ cáo lão hồi hương. Chờ một chút đi, chờ cha mẹ bình an hồi hương, nàng rời đi cũng không muộn.

Nghĩ đến điều này, Mạn Sương đè xuống sự chua xót trong lòng, thản nhiên nói: "Vương gia, xin cho phép Mạn Sương lưu lại một thời gian, không lâu lắm đâu, ước chừng một tháng là được."

"Oh?" Bách Lý Hàn nhướng mày, nữ tử này vẫn muốn lưu lại.

Tham luyện địa vị Vương phi như vậy, đến mức ngay cả thể diện cùng tự tôn cũng không cần. Nhưng hắn không rõ nàng yêu cầu thời hạn một tháng là có ý tứ gì. Chẳng lẽ nàng tưởng rằng trong vòng

một tháng có thể mê hoặc hẳn? Thật sự là si tâm vọng tưởng rồi.

"Đi hay ở tùy ngươi, bất quá, bổn vương khuyên ngươi không nên si tâm vọng tưởng!" Nện xuống những lời này, hắn phất tay áo đi.

Ngoài cửa sổ tiếng gió mưa càng lúc càng lớn, cửa sổ cũng bị gió thổi tung, một trận gió lạnh kéo tới, cho nàng một thân lạnh lẽo từ trong ra ngoài.

Mạn Sương yên lặng mà tháo mũ phượng xuống, cởi ngoại bào, bởi vì tất cả những thứ này, vốn không thuộc về nàng, nàng chỉ là sai phi rồi mặc giá y mà thôi.

Nước mắt không ngừng rơi xuống, lẫn cả từng giọt, chẳng mấy chốc đầy cả đế nến. Tối nay, vốn nên là xuân phong trướng ấm, ngọt ngào vô hạn, rốt cuộc chỉ có mình nàng cô đơn tịch mịch.

Thế sự vô thường, trời mưa gió bất thường người họa phúc bất ngờ, Mạn Sương cuối cùng cũng hiểu được.

"Chuyện đến đâu tất có đó, không cần quá lo." Mạn Sương thấp giọng lầm bầm, nếu nàng không phải nữ tử hắn đem lòng ngưỡng mộ, hắn cũng không phải là nam nhân mà nàng phải chung tình

Cuộc đời này, hai người là hai kẻ vô duyên.

"Tiểu thư, xảy ra chuyện gì, ta thấy Vương gia nổi giận đùng đùng rồi đi!" Hồng Ngẫu vẻ mặt lo lắng đi đến.

Mạn Sương che đậy tâm trạng đau khổ, thản nhiên cười nói, nói:

"Không có gì, Hồng Ngẫu, ngươi tại sao còn chưa ngủ? Mau đi ngủ đi, hôm nay ngươi cũng mệt muốn chết rồi."

Không có gì là sao? Hồng Ngẫu chứng kiến tiểu thư sắc mặt tái nhợt, ngọc dung thâm đậm, nụ cười mười phần gượng ép "Tiểu thư, có phải Vương gia khi dễ ngươi ko!" Hồng Ngẫu nghi hoặc mà hỏi thăm.

"Nói bậy!" Mạn Sương thấp giọng trách mắng, "Vương gia làm sao có thể khi dễ ta!"

Mạn Sương muốn cười một tiếng, nhưng ngực nhói đau một cái, Mạn Sương bưng ngực, gục xuống giường, không nhin được đau đớn.

"Tiểu thư, hàn độc của ngươi phát tác?" Hồng Ngẫu trong nháy mắt mặt trắng bệch không còn chút máu, ôm lấy Mạn Sương, kinh hoàng kêu lên.

Mạn Sương từ nhỏ thân mang hàn độc, may mà có phụ thân tận tâm chữa trị, nếu không nàng sớm đã độc phát bỏ mình. Nhưng phụ thân cũng không thể chữa dứt, cứ cách vài năm sẽ bị độc phát một lần. Mỗi lần độc phát, đều khiến Mạn Sương vô cùng đau đớn.

Năm ngoái, đã phát tác một lần, không nghĩ tới năm nay lại phát tác. Khoảng cách giữa hai lần độc phát càng lúc càng ngắn, hoặc là, một ngày không xa, nàng sẽ bỏ mạng.

Mạn Sương thống khổ mà thở hổn hển, cắn răng chịu đựng từng cơn đau truyền đến, nhanh chóng làm cho tứ chi cũng tê liệt. Mặt của nàng càng lúc càng trắng bệch, mồ hôi lạnh càng không ngừng tuôn rơi

Hồng Ngẫu trong đầu trống rỗng, nàng không biết làm sao ôm Mạn Sương, đầu ngón tay chạm vào da thịt Mạn Sương lạnh như băng, Thân thể Mạn Sương lạnh đến khó tin.

"Tiểu thư, ta đi gọi Vương gia!" Hồng Ngẫu lo lắng mà nói.

Mạn Sương ôm tay Hồng Ngẫu, thở hổn hển nói: "Không nên! Không nên đi gọi bất cứ kẻ nào." Phụ thân nàng vốn là ngự y, đối với hàn độc của nàng cũng thúc thủ vô sách, gọi người khác liệu có ích gì. Huống hồ, chỉ cần nhịn một chút sẽ qua, hà tất đi phiền toái người khác.

"Tiểu thư!" Hồng Ngẫu cùng Mạn Sương từ nhỏ cùng nhau lớn lên, Mạn Sương mỗi lần độc phát thì đau đớn vô cùng, nha hoàn các nàng canh giữ tiểu thư. Nhưng mỗi lần Mạn Sương độc phát, nha hoàn các nàng đều thúc thủ vô sách, chỉ có thể trơ mắt nhìn tiểu thư đau đớn, nếu là nàng có thể thay tiểu thư chia sẻ đau đớn thì tốt rồi.

Hồng Ngẫu chứng kiến Mạn Sương đau đớn, nước mắt không ngừng tuôn rơi, lão ông trời có mắt không, tiểu thư của nàng, thiện lương như vậy, vì sao, bắt nàng chịu đau đớn như vậy.

Cơn đau đầu tiên rốt cuộc cũng qua, Mạn Sương miễn cưỡng cười cười, muốn chứng minh với Hồng Ngẫu nàng tốt lắm, nhưng cơn đau thứ hai thứ ba lần lượt truyền tới, như Trường Giang sóng sau xô sóng trước.

Mạn Sương cắn chặt răng, tay nắm chặt trái giường và áo ngủ bằng gấm thêu uyên ương.

"Hồng Ngẫu ——, ta không có việc gì —— đừng sợ ——" Mạn Sương thừa dịp cơn đau tạm ngừng, thở hổn hển an ủi nói. Nàng biết chính mình đang lừa dối mình, cơn đau này hơn hẳn những cơn đau trong quá khứ.

"Tiểu thư, nếu như lần đó, người ăn cây "Tương tư lệ" thì tốt quá, hàn độc của người sẽ trừ tận gốc, nhưng người lại nhường cho một

thiếu niên không rõ lai lịch, hẳn ngay cả một tiếng cảm ơn cũng chưa từng nói, tiểu thư, để đến bây giờ, phải chịu sự thống khổ này — —"
Hồng Ngẫu ô ô khóc.

Tương tư lệ!

Chảy sương thấp giọng lắm lắm, nếu Hồng Ngẫu biết được thiếu niên ngày hôm đó chính là Tấn Vương Bách Lý Hàn, không biết, nàng sẽ có cảm tưởng thế nào.

Đã bao năm trôi qua giữa hai lần không hẹn mà gặp? Hình như là bảy năm rồi, chuyện xưa, coi như một giấc mộng.

Mặc dù đau đớn vô cùng, trong đầu Mạn Sương lại dần dần hiện lên chuyện ngày hôm đó một cách rõ ràng.

Trí nhớ như tuyết tan trên sông, nháy mắt hiện lên, năm đó, ngày nọ, chuyện đêm hôm đó như thủy triều ào đến.

Chương 5: Nhớ lại

Nguyệt quốc, Mỗ Sơn, ngoại ô kinh thành.

Tháng tư, một cơn mưa phùn vừa qua, như tẩy rửa Mỗ Sơn, đâu đâu cũng một màu xanh ướt át. Trên núi, vách núi, vách đá, những tảng đá hình thù kì quái, những cây đại thụ hàng trăm năm tuổi, hoa thơm cỏ đẹp. Sau cơn mưa, khắp nơi đều đọng nước, như ngọc vỡ chảy châu, cảnh sắc càng thêm mê người.

Một đường mòn dài tít tắp.

Bạch Mạn Sương mười tuổi mặc nam trang, lưng đeo dược lâu, cùng nha hoàn Hồng Ngẫu đi trên đường mòn đầy sương mù. Không gian tịch tịch, điệu ngử hoa hương, thâm sơn cùng cốc, tĩnh mịch thanh u, cảm giác như đang lạc vào cõi tiên.

Bạch Mạn Sương hôm nay tâm tình thật tốt, bởi vì nàng rốt cục có thể tìm thấy dược thảo trong truyền thuyết ——"Tương tư lệ" .

Mạn Sương từ nhỏ đã trúng hàn độc, thường xuyên phải chịu đau đớn vì độc phát. Mấy năm nay, phụ mẫu vẫn tìm cách điều trị cho nàng, mấy năm trước rốt cục cũng tìm ra thuốc giải, nhưng dẫn thuốc lại là loại thảo dược vô cùng khó kiếm ——"Tương tư lệ" .

Hôm nay, "Tương tư lệ" rốt cục có thể tìm được, hàn độc trên người nàng cũng có thể trị hết, phụ mẫu sẽ không phải vì nàng mà lo lắng nữa, tâm trạng Mạn Sương sao có thể không vui cơ chứ ?

Nhìn một mảng xanh biếc, Mạn Sương thuận miệng ngâm: "Xuân vũ đủ, nhiễm nhân tiện một khe tân lục. Liễu ngoại bay tới song vũ ngọc, chuẩn bị tình tương đối dục. Lâu ngoại thúy liềm cao trực, dựa lần lan khô vài khúc. Vân đạm xoay ngang khói thụ đám, tắc trái tim ngàn dậm mực." (hoàn toàn không hiểu và không có khả năng giải nghĩa T_T)

Thanh âm ngâm thơ của Mạn Sương vang vọng, Hồng Ngẫu đi sau liền cười hì hì trêu đùa: "Tiểu thư, người mới mười tuổi, nhưng lại ngâm cái gì song vũ ngọc, tương đối dục, thật không biết xấu hổ?"

Mạn Sương khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, nàng nghe sư huynh ngâm qua, giờ phút này cảm giác hợp cảnh, liền thuận miệng đọc, không ngờ lại bị nha hoàn của chính mình cười cợt.

"Song vũ ngọc, tương đối dục thì làm sao? Ta ngâm là người chim, không phải người (cũng không hiểu lắm), có cái phải xấu hổ chứ! Hồng Ngẫu người vừa nghe đã suy đoán bậy bạ như vậy, theo ta người đến lúc phải tìm người gả ra ngoài rồi, lần này về ta nhất định nói với mẫu thân." Bạch Mạn Sương cố ý giận dữ nói.

"Ai nha, tiểu thư, người — — người thật là — —" Hồng Ngẫu then thùng mà dậm chân, hai tay nắm lại dứ về phía Mạn Sương, miệng lưỡi của nàng làm sao so sánh được với tiểu thư.

Mạn Sương vội vàng né sang bên, bước nhanh chạy đi, hai người vừa trêu chọc vừa truy đuổi. Đuổi bắt qua một đoạn đường quanh co, chợt có tiếng đao kiếm chạm nhau truyền đến, đánh vỡ không khí tịch mịch của núi rừng.

Mạn Sương cùng Hồng Ngẫu trong phút chốc dừng cước bộ, nhìn về phía tiếng động.

Ánh tà dương đỏ như máu, nhuộm đỏ cả huyền nhai.

Trên huyền nhai, mấy hắc y nhân bịt mặt đang bao vây bạch sam thiếu niên, không giống như chơi đùa, mà là đấu tranh sinh tử. Dao kiếm phản chiếu ánh mặt trời, lóe ra những tia sáng chói mắt

Mạn Sương âm thầm kinh hãi, từ khoảng cách xa thế này, dường như vẫn cảm nhận được luồng sát khí và mùi máu tanh. Nàng nắm chặt tay Hồng Ngẫu, hai người trốn vào bụi cây rậm rạp bên cạnh.

Bạch sam thiếu niên tuổi không lớn, võ công cũng không phải kém, nhưng bị bao vây, đã có chút thất thủ.

Chợt nghe leng keng một tiếng, ánh sáng lóe lên, một mũi kiếm đâm thẳng bạch sam thiếu niên. Thiếu niên không tránh được, kêu lên một tiếng, giống như điều đứt dây, rơi thẳng xuống đáy huyền nhai.

Dưới đáy huyền nhai là một dòng nước chảy xiết, vốn là nước từ trên huyền nhai chảy xuống mà thành. Lúc sắp sửa chạm đất, thiếu niên liền xoay người, cầm thẳng xuống nước, bọt nước văng lên tung tóe, thiếu niên biến mất không thấy nữa. Trên mặt nước loang ra màu đỏ của máu, rất nhanh sau đó liền bị nước hòa tan hết.

Chứng kiến một màn kinh hoàng, Mạn Sương thiếu chút nữa hét lên vì sợ, cuống quýt lấy tay che miệng, cả người run rẩy không thôi. Nếu là giờ phút này lên tiếng, chắc chắn bị hắc y nhân nghe thấy, nhất định sẽ giết người diệt khẩu. Hồng Ngẫu ở bên cạnh cũng kinh hãi không thôi, nắm chặt tay Mạn Sương mà run rẩy.

Trời chiều buông xuống, hoàng hôn càng ngày càng nặng, gió núi càng ngày càng thổi mạnh. Mạn Sương cùng Hồng Ngẫu trốn ở bụi cây rậm rạp vẫn không dám nhúc nhích, hai người đều không dám

lên tiếng, có khi ngay cả hô hấp cũng sợ đến ngừng lại rồi.

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, chỉ nghe tiếng nước róc rách.

Hắc y nhân đi xuống tìm kiếm một hồi, sau đó hắc y nhân cầm đầu lạnh lùng nói: "Đi thôi, hắc không chết đuối chắc hắc cũng độc phát bỏ mình rồi, giờ phút này chắc thi thể đã trôi đến hạ lưu."

Mấy hắc y nhân phi thân rời đi, chỉ chốc lát liền mất hút trong ánh tà dương.

Đến khi chắc chắn hắc y nhân không quay lại, Mạn Sương mới cùng Hồng Ngẫu chui ra khỏi bụi cây.

Mạn Sương vẫn run rẩy toàn thân, nàng chưa từng gặp qua cảnh giết người máu me, hôm nay nhìn thấy, chỉ cảm thấy sợ hãi cùng bi ai nói không nên lời, không biết thiếu niên đó còn sống hay đã chết? Một người mấy phút trước còn sống sò sò có thể biến mất dễ dàng như vậy ư?

Mạn Sương quay lại nói với Hồng Ngẫu: " Hồng Ngẫu, chúng ta xuống suối xem một chút!"

"Tiểu thư, hay là đi nhanh đi, nếu mấy ác ma giết người trở về, chúng ta khó mà giữ được tính mạng!"

Mạn Sương không đáp, cố chấp xuyên qua đường mòn, xuyên qua bụi cỏ, hướng về khe suối nhỏ đi. Quần áo kéo qua cây cỏ, tạo thành âm thanh ràn rạt, như thể Mạn Sương đang thở dài.

Dòng suối cũng không rộng lắm, nước đập vào cách huyền nhai ầm ầm, lòng suối sỏi đá nhám nhở, như răng nang một con quái vật khổng lồ.

Mạn Sương đi dọc theo dòng nước, đột nhiên, mặt nước nổi lên rồi rung động, rầm một tiếng, một cánh tay xuất hiện trên mặt nước, ngay sau đó mặt nước vỡ tan, từ giữa dòng trời lên một thiếu niên tóc tai bù rối

Mạn Sương kinh hãi mà bưng kín miệng, mắt tròn tròn, thiếu niên đột nhiên trời lên, như thủy quái hiện hình.

Thiếu niên ngửa đầu, hô hấp thật dài, sau đó tựa hồ dùng hết sức lực mà bơi vào bờ, nhưng nước thì chảy xiết, hấn lại thụ thương, xem chừng rất khó khăn vất vả.

Mạn Sương sững sốt nhìn, lập tức nhanh chóng kiếm một đoạn dây leo, ném cho thiếu niên.

Thiếu niên tóc đen ướt nước, bừa bộn mà bù xù rủ xuống trán, chỉ lộ ra đôi mắt u hàn. Hấn nhìn chăm chú Mạn Sương, đôi mắt phát sáng như sao trên trời, u hàn giống như băng tuyết nghìn năm.

Có vẻ không tin Mạn Sương, hấn chậm chạp cố tình không bám vào dây leo, nhưng Mạn Sương thủy chung không buông tha cho hấn, nàng vẫn ném dây leo về phía hấn.

Rốt cục, bản năng sinh tồn chiến thắng lòng nghi ngờ, thiếu niên bám vào sợi dây leo, được Mạn Sương cùng Hồng Ngẫu hợp lực kéo lên bờ.

Thiếu niên tựa hồ là dùng hết sức rồi, ôm lấy một tảng đá lên bên bờ, vẫn không nhúc nhích.

Tinh thần Mạn Sương ảm đạm đi xuống, thiếu niên đã hôn mê.

Nhìn hẳn cả người ướt đầm, Mạn Sương quyết định vô luận như thế nào, cũng phải cứu sống hẳn.

Lập tức, Mạn Sương cùng Hồng Ngẫu thay phiên nhau dìu thiếu niên, hướng về phía sườn núi.

Chương 6: Nhớ lại (tt)

Bóng đêm dần dần lan tràn, trăng non mọc lên, các vì sao lung linh tỏa sáng.

Mỗ Sơn, giữa sườn núi có mấy gian nhà gỗ chắc chắn, chính là "Hồi Phượng Cốc". Trong phòng lộ ra ngọn đèn màu vàng, trong bóng đêm hết sức nhu hòa.

Ngôi nhà gỗ này là chỗ vô cùng bí mật, rất an toàn, là gia gia (ông nội) của Mạn Sương xây nên cho tiện việc vào núi hái thuốc. Sau đến lượt phụ thân của Mạn Sương vào núi hái thuốc, gặp lúc trời tối, sẽ ở lại nơi đây. Hôm nay, đến lượt Mạn Sương ở lại.

Nhà gỗ tổng cộng có bốn gian, một gian là phòng cho Mạn Sương, một gian là phòng cho Hồng Ngẫu, hai gian còn lại là phòng bếp và thảo dược phòng.

Bạch sam thiếu niên được cứu khi nãy ở trong phòng của Mạn Sương

Dưới ánh nến màu vàng, gương mặt thiếu niên xanh đen còn môi thì thâm tím, đó là dấu hiệu trúng độc. Mạn Sương dò xét dò xét khí tức của hắn, hô hấp yếu ớt, chỉ có thở ra, không có hít vào. (không hiểu lắm nhưng mà convert nó vậy)

Mạn Sương tuy từ nhỏ theo phụ thân nghiên cứu y lý, nhưng nàng mới ở tuổi thượng ấu, chưa bao giờ chẩn đoán những bệnh nghiêm trọng, giờ phút này đối mặt với thương thế của thiếu niên, khiến lòng

nàng rồi bời. Nhưng giờ phút này xuống núi mờ lang trung là không thể rồi, thiếu niên chỉ còn có thể duy trì đến khi trời sáng, hướng hồ, lang trung thông thường chỉ sợ là không đủ bản lĩnh với thương thế này

Thiếu niên trúng kiếm, tuy vết thương không nặng, nhưng ngâm nước đã lâu, mất máu quá nhiều. Càng không xong chính là, thiếu niên thân mang kỳ độc, nếu không phải hấn nội lực hùng hậu mà ý chí kiên cường, ức chế độc tính, sợ rằng giờ phút này sớm đã độc khí công tâm (độc chạy vào tim => chết), có là thần tiên cũng đành bó tay đứng nhìn.

Mạn Sương nhớ tới cặp mắt thiếu niên sáng như sao, con mắt khát khao được sống, tâm thần khế run, nàng nhất định phải cứu hấn.

Mạn Sương bắt mình phải bình tĩnh lại, phân phó Hồng Ngẫu cởi áo ngoài dính máu của thiếu niên, dùng nến lấy ánh sáng, sau đó lấy từ túi đeo bên người ra bộ kim châm.

Phương pháp chữa bệnh bằng cách châm cứu rất khó học, nguy cơ thất bại lại cao, chỉ cần không may một chút, sẽ khiến bệnh nhân lâm vào tình trạng không chết cũng tàn phế. Phụ thân vì nàng tuổi còn nhỏ, chưa dạy nàng châm cứu. May là gia gia lén lút dạy nàng, không ngờ hôm nay lại cần dùng tới nó.

Dưới ánh nến lập lòe, từng cây kim châm lóe ra ánh sáng rực rỡ, như kêu gọi Mạn Sương, dùng chúng để cứu người.

Mạn Sương không hề do dự, thần sắc kiên định cầm lấy một cây kim châm, cẩn thận đâm vào huyết Thiên Trung của thiếu niên, sau là huyết Thiên Xu, huyết Trung Sơn, huyết Khí Hải — — càng châm xuống, thủ pháp của Mạn Sương càng nhàn thực tinh chuẩn (chính xác, thành thực), tốc độ càng lúc càng nhanh.

Dưới ánh nến, thần sắc của Mạn Sương vô cùng chăm chú, hai mắt rõ ràng phát sáng trong suốt, như tuyết đầu đông, trong suốt mà tinh khiết.

Một lúc lâu, gần như huyết nào trên người thiếu niên cũng có kim châm.

Mạn Sương thở ra một hơi, gương mặt đỏ hồng trong nháy mắt trở nên tái nhợt, cả người vô lực tựa vào ghế, mồ hôi ào ào đổ xuống.

Hồng Ngẫu đau lòng lau đi mồ hôi của Mạn Sương, hỏi: "Tiểu thư, nghỉ tạm trong chốc lát đi!"

Mạn Sương gật đầu, mệt mỏi nhắm mắt lại.

Một khắc sau, Mạn Sương phân phó Hồng Ngẫu nâng thiếu niên dậy, sau đó bắt tay vào rút từng cây kim, sau khi rút ra cây kim cuối cùng, thiếu niên đột nhiên trợn mắt, phun ra vài ngụm máu đen, nhưng vẫn hôn mê bất tỉnh như cũ.

Hồng Ngẫu cau mày hỏi: "Tiểu thư, thương thế của hắc hãn như thế nào rồi? Vì sao vẫn hôn mê bất tỉnh?"

Mạn Sương nhăn mặt nói: "Ta dùng kim châm ép độc khí đến yết hầu, tuy hắc hãn đã nôn độc huyết ra, nhưng thời gian trúng độc đã quá lâu, độc khí thấm vào phế phủ (chắc là phổi, gan, nội tạng gì đó), hôm nay, chỉ có dùng kỳ dược (dược liệu hiếm có) giải độc mới có thể thanh trừ hết độc trong cơ thể hắc hãn, nếu không, tính mạng hắc hãn vẫn khó có thể bảo toàn." Mạn Sương dứt lời, gục trên bàn, viết một phương thuốc, phân phó Hồng Ngẫu đi sắc thuốc.

Dưới ánh nến, gương mặt thiếu niên đã bớt vài phần xanh đen, hắc

lẳng lẳng nằm, lông mày nhíu chặt, tựa hồ như không thể chịu được sự dày vò của độc dược.

Trái tim Mạn Sương dâng lên sự đau đớn và cay đắng, nhớ đến mỗi lần mình bị hàn độc hành hạ, cũng là cảm giác thống khổ như vậy. Bỗng chốc cảm thấy thông cảm với thiếu niên đồng cảnh ngộ trúng kỳ độc như nàng

Hồng Ngẫu bưng bát thuốc đến, Mạn Sương tiếp nhận, nói: " Hồng Ngẫu, người đem "Tương tư lệ" cầm lại đây!"

"Tiểu thư! Người dùng Tương Tư Lệ làm thuốc dẫn?" Hồng Ngẫu kinh dị mà ngẩng đầu, "Tuyệt đối không thể! Tương Tư Lệ vốn là thuốc dẫn để trị hàn độc cho tiểu thư, chúng ta vất vả lắm mới tìm được, làm sao có thể dùng cho hắn?"

Mạn Sương nhíu đôi lông mày rất đẹp vào, nói: "Dược có thể tìm lại, nhưng thiếu niên không dùng nó sẽ chết trước khi trời sáng. Hồng Ngẫu, chẳng lẽ, người có thể thấy chết mà không cứu?"

"Nhưng tiểu thư, nếu không có Tương Tư Lệ làm thuốc dẫn, người cũng sẽ chết!" Hồng Ngẫu không cam lòng mà nói.

Hồng Ngẫu cũng không phải loại người máu lạnh tàn nhẫn, thấy chết mà không cứu, nhưng nghĩ đến cảnh tiểu thư phải chịu sự dày vò của hàn độc, nếu không thể tìm được "Tương tư lệ ", tiểu thư sẽ bị hàn độc giày vò đến chết, bảo Hồng Ngẫu làm sao đồng ý.

Mạn Sương nghiêm mặt, thanh âm lạnh lùng nói: "Nhưng ít nhất ta không chết ngay bây giờ! Hồng Ngẫu, còn không mau cầm đến!" Nàng mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng từ nhỏ học y, gia gia phụ thân luôn dạy nàng lương y như từ mẫu, đối mặt với thiếu niên đang bị đe dọa tính mạng, nàng làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn. Ngay cả sau

này không thể tìm được "Tương tư lệ", nàng cũng không hối hận chuyện hôm nay.

Hồng Ngẫu ngẩng đầu, thấy nụ cười của tiểu thư tuy non nớt, mà lại có vẻ uy nghiêm. Nàng đau lòng, rưng rưng trông mắt, rất không tình nguyện mà đem "Tương tư lệ" cầm lại, lăm bầm nói: "Mạng của hắn thật lớn." nén tức giận mà đưa cho Mạn Sương.

"Tương tư lệ" là dược thảo thân nhỏ, vẻ ngoài bình thường, sinh trưởng trong hang tối trên núi, thường mọc lẫn trong cỏ dại, cực kỳ khó tìm. Lá của nó hình trái tim, hoa màu trắng, trong suốt, tạo thành hình giọt lệ, là loại dược thảo độc nhất vô nhị.

Mạn Sương nghiền nát "Tương tư lệ", dầm vào chén thuốc rồi dùng thìa đưa tới miệng thiếu niên. Nhưng thiếu niên bị hôn mê không nuốt được, thuốc chảy tràn ra khóe môi.

Trái tim Mạn Sương đau nhói, lông mày nhíu lại, bất đắc dĩ, đưa bát thuốc lên uống, vị đắng lẫn ngọt của thuốc thấm vào trong lòng.

Nàng cúi xuống, môi kề môi đưa thuốc vào miệng thiếu niên, khi chạm đến môi của thiếu niên, cảm giác mềm mại mà lạnh lẽo, làm cho trái tim Mạn Sương nhất thời nảy lên, như có vật gì len vào trong người nàng, làm mặt nàng đỏ lên.

Mặc dù nàng là một tiểu cô nương chưa biết chuyện yêu đương, nhưng cũng biết hành vi đó chỉ có vợ chồng mới làm với nhau, trong nháy mắt, lại cảm giác được chính mình có chút hiềm nghi.

Nhưng nàng không thể không làm như vậy, nàng muốn cứu hắn, hắn chỉ là bệnh nhân của nàng mà thôi.

"Tương tư lệ" cùng thuốc nước thuận lợi chảy xuống cổ họng thiếu

niên, Mạn Sương thở ra một hơi, vừa đứng dậy thì một cổ lực mạnh kéo tới, thân thể Mạn Sương như điều đứt dây bay ra ngoài

"Loảng xoảng làm" một tiếng nổ, chén thuốc rơi xuống nền nhà vỡ tan, thuốc nước bắn tung tóe, cổ tay Mạn Sương bị mảnh vỡ găm vào đầu nhói.

Mạn Sương kinh ngạc ngẩng đầu, phát hiện, thiếu niên đã thức tỉnh, con người lạnh như băng đen kịt, thẳng tắp nhìn chăm chú Mạn Sương.

Vừa bị trọng thương mới mới tỉnh dậy, sức lực của thiếu niên vẫn mạnh như vậy.

"Người đang làm cái gì vậy?" thiếu niên khoảng mười hai mười ba tuổi, thanh âm xé gió, vài phần thô cát, vài phần lạnh như băng, vài phần sát khí.

Bị đẩy một cái, Mạn Sương cực kỳ ủy khuất, nghe được thiếu niên hỏi, lại có chút á khẩu không trả lời được. Nghĩ đến chính mình môi chạm môi giúp hắn uống thuốc, nếu bị người nhà bắt gặp, thật đúng là ăn cắp bị bắt tại trận, khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạn Sương ửng hồng, nói: "Ta — ta giúp người uống thuốc." Nếu biết hắn sẽ hồi tỉnh nhanh như vậy, nàng sẽ không mạo hiểm bất chấp cứu hắn như thế.

Con mắt thiếu niên nhìn đến thuốc còn lưu trên khóe môi của Mạn Sương thì lóe lên ánh sáng, rất đáng sợ.

Hồng Ngẫu nghe được động tĩnh, từ bên ngoài xông vào, nhìn thấy mảnh vỡ tung tóe trên sàn, kinh hãi hỏi: "Xảy ra chuyện gì?" nhìn đến cổ tay Mạn Sương bị mảnh vỡ găm vào, cực kỳ tức giận mà nói: "Người làm thế nào mà để bị thương vậy? Còn không đắp thuốc

sao!" Rồi xoay người nói với thiếu niên: "Người nói cho ta biết chuyện gì vừa xảy ra, nếu không phải công tử nhà ta cứu người, người đã sớm đi đời nhà ma rồi, tại sao không biết cảm ơn, vừa tỉnh lại thì đã đả thương công tử nhà ta." Nghĩ đến các nàng đang nữ phần nam trang, Hồng Ngẫu đổi giọng gọi Mạn Sương là công tử.

Thiếu niên thấy rõ Mạn Sương là người cứu hắn khỏi chết đuối, Mạn Sương vẫn không ngừng cầm máu, con người của hắn lóe lên ánh sáng nhàn nhạt, thanh âm lạnh như băng đã có chút nhu hòa, hỏi: "Các người là ai? Nơi đây là đâu?"

"Chúng ta vào trong núi hái thuốc, cơ duyên xảo hợp cứu người, nơi này là chỗ chúng ta ở lại khi hái thuốc. Người yên tâm ở lại, nơi này rất an toàn." Mạn Sương nhẹ giọng nói, nàng hoàn toàn thông cảm với hành vi của thiếu niên, một người vừa bị chém đến thập tự nhất sinh, khi tỉnh lại đương nhiên có tâm lý đề phòng.

Thiếu niên rất cực yên tâm, nhưng mới vừa rồi dùng sức quá nhiều, làm rách miệng vết thương, cả người đau đớn, lại chìm vào hôn mê.

Hồng Ngẫu tức giận mà nói: "Thật là tự đâm đầu vào phiền toái!" Cuống quýt cầm kim sang dược đến, đắp lên cổ tay của Mạn Sương.

Mạn Sương dùng vải băng cổ tay lại, nói: "Chẳng qua chỉ là vết thương nhỏ, không có gì đáng ngại, không cần quan trọng hóa vấn đề. Đắp thuốc cho vị công tử này đi." Lúc này nàng chỉ lo giải độc cho hắn, chưa xử lý vết thương. Chỗ kim sang dược này, có lẽ còn đủ cho hắn.

Hồng Ngẫu tức giận mà nói: "Tiểu thư, người chỉ biết nghĩ cho người khác thôi, nhớ để lại sẹo thì sao"

"Một vết sẹo có tính là cái gì! Ta cũng đang muốn làm một kí hiệu!"

Mạn Sương cười cười.

Chén thuốc đã đánh vỡ rồi, Mạn Sương phân phó Hồng Ngẫu lại đi sắc thuốc cho thiếu niên, chính mình đắp thuốc cho thiếu niên, băng bó vết thương cho hắn.

Kim sang được quả nhiên không đủ, trên ngực thiếu niên còn chỗ bị thương hình trăng rằm không đắp thuốc. Tính tình nghịch nổi lên, Mạn Sương nghĩ thầm, xem như trừng phạt hắn mới vừa rồi đối đãi với nàng như vậy, chi bằng lưu lại trên người hắn một kí hiệu.

"Mẫu hậu, Hàn nhi rất nhớ ngươi, bọn họ không cho Hàn nhi thấy ngươi." Trong lúc ngủ mơ thiếu niên thì thảo nói, thanh âm không hề lạnh như băng, mà là ủy khuất thê lương.

Mạn Sương kinh dị ngẩn đầu, ánh nến toát ra, chiếu rọi gương mặt thiếu niên đang say ngủ, giờ phút này trên mặt hắn đã không còn xanh đen, lộ ra sắc mặt trắng như bạch ngọc. Đôi mắt phượng dài, có thể thấy hắn là một thiếu niên tuấn mỹ. Tay trái thiếu niên nắm chặt ngực áo ngủ bằng gấm, đôi mi nhắm lại, có vẻ như đang gặp ác mộng.

Hóa ra là thiếu niên nói mơ.

Mẫu hậu! Hàn nhi!

Chẳng lẽ thiếu niên này là người trong hoàng thất? Dương kim Thánh thượng có một hoàng tử tên Hàn.

Ánh mắt Mạn Sương đảo tới giày hắn đi dưới chân, tuy bị dính bùn bẩn, nhưng vẫn nhìn thấy hoa văn tinh xảo của thợ thêu bậc nhất. Dân chúng tầm thường không thể đi đôi giày này.

Huống hồ, bị nhiều người đuổi giết như vậy, thân phận của hấn không thể tầm thường.

Nhưng nếu hấn là hoàng tử, tại sao lại một thân một mình đến nơi hoang dã này, Mạn Sương âm thầm thở dài, vén tay áo bằng gấm của hấn ra, thăm dò mạch tượng của hấn, trầm ổn mà có tiết tấu, tính mạng của hấn đã không còn đáng ngại nữa. Kịch độc trên người đã giải, ngoại thương này đối với hấn mà nói, không thể gây nguy hiểm đến tính mạng.

Mạn Sương từ trong phòng đi ra, không khí trên núi trong lành mát lạnh, phương đông mờ mờ có sắc trắng bạc, mặt trời sắp mọc.

Sương sớm phản chiếu ánh sáng lên mặt nàng, lông mi dày che đi đôi mắt có chút mệt mỏi.

Hồng Ngẫu sắc thuốc xong, Mạn Sương nhắc nhở nàng cầm chén thuốc đặt ở trên đầu giường của thiếu niên, sau đó liền cùng Hồng Ngẫu xuống núi.

Đã biết hấn là người quyền quý, nàng không đáng kết giao.

Đã biết tính mạng hấn không còn bị đe dọa, nàng có thể yên tâm rời đi.

Chương 7: Trong sạch bị hoài nghi

Đau đớn vì độc tính giày vò, Mạn Sương có chút mơ hồ không phân được đâu là hiện thực đâu là kí ức. Nàng như thể vẫn đang tại thời điểm 7 năm trước. Đã lâu như vậy, không phải đã sớm quên rồi sao? Vì sao còn có thể nhớ lại, rõ ràng như vậy, cứ như chuyện vừa mới ngày hôm qua.

Vì sao còn muốn nhớ lại ngày đó?

Mạn Sương lắc đầu, muốn quên đi nhưng lại nhớ lại, thiếu niên gặp nạn, thiếu niên này bơi từ nước lên, thiếu niên thanh âm lạnh lùng, thiếu niên mộng mị nói, thiếu niên u hàn, kể cả, thiếu niên này đôi môi mềm mại, tất cả cứ hiện lên rõ ràng trong đầu Mạn Sương, xoay mãi không đi.

Bỗng thiếu niên trước mắt như biến thành Bách Lý Hàn tuần mỹ lãnh khốc, hần lạnh như băng vô tình nói bên tai: "Dù thế nào đi nữa, bốn vương cũng sẽ không yêu ngươi. Bốn vương lại càng không chạm đến ngươi, ngươi chỉ là một người thế thân. Ngay cả do phụ hoàng tứ hôn, nếu một ngày bốn vương tìm được người trong lòng kia thì vị trí Vương phi này cũng sẽ không phải là của ngươi."

Là hần sai, không phải nàng sai, vì sao lại lạnh lùng như thế đối với nàng. Chỉ vì nhầm lẫn mà thành ra như thế, tại sao chỉ riêng mình nàng gánh chịu?

Lệ từ khóe mắt dâng lên, có lẽ do ốm đau hành hạ, giờ phút này lệ chảy tràn trên mặt Mạn Sương.

Không biết trải qua bao lâu, trong lòng nhức nhối nghĩ về Bách Lý Hàn cũng đã biến mất, trong lòng cũng dần bình tĩnh lại.

Cứu hẩn một mạng, dù dùng "Tương tư lệ", vốn dùng để trị bệnh cho nàng. Cứu hẩn rồi hẩn không chút lưu tình mà bỏ đi nhưng nàng không hề hối hận đã cứu hẩn. Vĩnh viễn không hối hận.

Bởi vì, nàng là một người theo nghiệp y cứu người,.

Tuy hẩn đối đãi vô tình với nàng, nàng vĩnh viễn cũng không nói cho hẩn sự thật, là nàng 7 năm trước đã cứu hẩn. Bởi vì, nàng cứu hẩn vốn là xuất phát từ tấm lòng của người làm nghề y, không cầu hẩn báo đáp. Nếu để hẩn biết việc này mà báo đáp nàng, nàng sẽ không có cảm giác vui mừng mà ngược lại thấy mình quá ti tiện.

Mạn Sương dựa trên giường, mặt sầu não.

"Người ổn hơn chút nào không?" Hồng Ngẫu hỏi, lấy khăn tay lau đi mồ hôi trên trán Mạn Sương cùng gương mặt đầy nước mắt.

"Ừm." Mạn Sương khó nhọc nói, môi tái nhợt. "Ta cả người vô lực, để ta nghỉ ngơi một chút."

Nghe nàng yếu ớt trả lời, Hồng Ngẫu không kìm được ghé lên người Mạn Sương nức nở mà khóc.

Mạn Sương nhẹ nhàng vỗ trên lưng Hồng Ngẫu, mệt mỏi nói: "Không có việc gì đâu, Hồng Ngẫu, người yên tâm, ta không chết được đâu."

"Tiểu thư, trước kia hàn độc phát tác, người chưa bao giờ rơi lệ, lần

này, người lại rơi lệ. Hơn nữa, lần này đau xem ra thời gian ngắn hơn trước, Hồng Ngẫu sợ..." Hồng ngẫu nghẹn ngào, mắt rung rung lệ.

Mạn Sương yếu ớt cười, nhẹ giọng nói: "Nha đầu ngốc, ta là người làm, ta biết rõ cơ thể mình như thế nào chứ, không chết được đâu, người lo lắng quá mức rồi đấy."

Kỳ thật, Mạn Sương cũng không biết trước được cơn đau sẽ phát tác lúc này, nó đến sớm hơn dự định, lại rất mạnh, không báo trước. Trước đây mỗi lần phát tác thường là có chút dấu hiệu báo trước.

Nàng không còn muốn đi xuống, liền nói: "Ta mệt quá rồi, ta muốn ngủ một lát." Dứt lời liền chìm vào mộng đẹp.

Hàn độc phát tác đau đớn khiến thân thể Mạn Sương vô lực, nàng ngủ liền rất say, rất sâu, ngay cả một giấc mơ cũng không có.

Lúc nàng tỉnh dậy, mặt trời đã tỏa sáng, ánh sáng xuyên qua khung cửa sổ chiếu vào trong phòng, căn phòng ngập tràn ánh sáng. Ánh nến đỏ sớm đã tắt, từng giọt nến chảy tràn trên đĩa.

Vừa tỉnh dậy nàng có chút mơ hồ, nhìn thấy mấy chữ hì Mạn Sương mới phản ứng, hôm qua nàng đã được gả vào đây, nơi này không phải khuê phòng ở Bạch phủ mà là phòng tân hôn tại Tấn Vương phủ. Đã trải qua một đêm hành hạ, giờ phú này còn muốn gặp Bách Lý Hàn, đúng là lạ.

Hồng Ngẫu chăm chú nhìn nàng cười nói: "Trừ sắc mặt tiểu thư hơi nhợt nhạt thì xem ra đã ổn rồi." Kỳ thật, nàng biết nỗi đau của tiểu thư, đêm qua Vương gia dùng dùng nỗi giận rời đi, chắc chắn sẽ có chuyện không yên bình. Nhưng là, tiểu thư luôn đem khổ sở lưu trong lòng một mình không muốn làm nàng lo lắng.

"Tiểu thư, nhanh rửa mặt, lát còn phải tiến cung thỉnh an bề trên ạ."
Hồng Ngẫu làm bộ vô sự nói, nàng không muốn nhắc lại chuyện thương tâm trong lòng tiểu thư.

"Tiến cung thỉnh an?" Mạn Sương giật mình nghĩ ra, nàng từ nay đã là con dâu của hoàng gia, bốn phận là phải đi thỉnh an Hoàng Thượng, Hoàng Hậu cùng Thái Hậu. Chỉ là, nàng là một người hữu danh để bày biện mà thôi, tiến cung vấn an bề trên là chuyện không cần thiết rồi.

Rửa mặt xong Mạn Sương thay y phục, ngồi trước gương nàng nói:
"Hồng Ngẫu, không cần thiết phải trang điểm thế đâu."

"Không thể sơ sài được, Hồng Ngẫu nhất định phải làm cho người là người đẹp nhất." Vừa nói Hồng Ngẫu vừa dùng lược chải trên mái tóc của Mạn Sương.

Đang lúc này, ngoài cửa truyền đến một tiếng thấp uyển trầm tĩnh:

"Vương phi, người đã dậy chưa?"

"Vào đi!" Mạn Sương suy nghĩ, có thể là nha hoàn hầu hạ tới. Bách Lý Hàn đi để lại cho nàng nha hoàn thế này, đúng là giểu cợt.

Mở cửa phòng ra liền thấy 2 vị trung niên bước vào, thần sắc cao ngạo túc mục. Xem trang phục thì là người trong cung tới. Mạn Sương trong lòng giật mình, cũng không biết hai vị cung nữ tới đây là muốn làm cái gì đây?

Hai người cung nữ hướng Mạn Sương thi lễ nói: "Nô tỳ tới đây để gặp Vương phi. Nô tỳ vốn là y mệnh thái hậu tới lấy hỉ khăn!" (... lạc hồng í)

Lấy hỉ khăn?

Trái tim Mạn Sương nhói lên, lúc này mới nhớ trước lúc kết hôn mẫu thân từng cố ý dặn dò qua, đêm động phòng, sẽ có lạc hồng để chứng minh sự trong trắng. Sau đêm tân hôn sẽ có bà bà được phái tới lấy đi kiểm tra, Tấn Vương vốn là do cố Hoàng hậu sinh ra, Thái hậu là cố hoàng hậu địa mẫu cô, hôm nay, xem ra việc này là do Thái hậu sai tới rồi.

Chỉ là... nàng cùng Bách Lý Hàn chưa có cùng giường, hỉ khăn vẫn trắng muốt. Đêm qua bản thân hàn độc phát tác lại quên đi mất chuyện này.

Mắt nàng nhìn theo hai người cung nữ nọ tới bên giường, Mạn Sương sửa sang lại áo ngủ bằng gấm, trên giường lớn, lộ ra một khối trắng như tuyết. Chiếc khăn trắng đối lập với màu đỏ của chiếc áo ngủ, nhìn chói mắt.

Mắt hai cung nữ nọ lóe lên một ánh nhìn rồi dừng lại một khắc, nhìn về phía Mạn Sương, thần sắc hiện lên vẻ khinh thường. Hai người dặn dò tiểu cung nữ cầm theo hỉ khăn, thi lễ với Mạn Sương xong ngay lập tức muốn cáo từ.

"Các cô cô xin mời đi thông thả." Mạn Sương thi lễ.

Chuyện này vốn dĩ không do nàng, nàng không hổ với lương tâm. Nhưng sự trong sạch của nàng, nàng không thể bỏ mặc.

"Đêm qua bệnh tình Mạn Sương phát tác, Vương gia không có tá túc ở đây. Xin hai vị cô cô trước mặt Thái hậu nói rõ việc này."

Một trong hai vị cung nữ lên tiếng: "Vậy nguyên nhân là do Vương

phi phát bệnh nên Vương gia mới dùng dùng không động phòng rồi đi. Việc này chúng nô tỳ sẽ bẩm với thái hậu."

Mạn Sương ngẩn ngơ, trong nháy mắt liền sáng tỏ ý tứ trong lời nói của vị cung nữ nọ, ý tứ rõ ràng là, Tấn Vương sở dĩ nổi giận dùng dùng rồi đi là bởi vì... nàng không còn trong trắng.

Trong nháy mắt Mạn Sương có một nỗi lòng khó giải bày được, sự việc thế này, vốn càng thanh minh lại càng không ai tin, còn sự sai lệch thì càng lúc lại càng biến thành sự thật.

Hai vị cung nữ trao đổi với nhau bằng ánh mắt sau đó vội vã mang theo các tiểu cung nữ rời đi.

Mạn Sương không biết tân nương mà tân hôn không còn trinh trắng, sẽ bị xử trí thế nào, lại càng không biết sẽ có sóng gió gì xảy ra. Loại chuyện này, nếu so với chuyện nàng cùng Tấn Vương đêm tân hôn cùng cách chỉ sợ khiến cha mẹ không thể chấp nhận được hơn, hôm nay xem ra, chỉ có xin mời Tấn Vương giải thích cho Thái Hậu, giữ lại sự trong sạch cho mình.

Chỉ là không biết hẳn liệu có đồng ý hay không, nghĩ đến việc phải đi cầu hấn thôi là Mạn Sương đã đau đầu rồi.

Là hấn gây cho nàng sự sỉ nhục, nhưng lại còn muốn nàng phải đi cầu hấn giải thích hộ nàng sao, thật nực cười.

Chương 8: Tiếng tiêu nấu

Mạn Sương không ngờ tới, muốn gặp Bách Lý Hàn khó khăn đến vậy.

Hồng Ngẫu đi ra ngoài hỏi thăm mấy lần, chỉ lấy được một thông tin duy nhất là Tấn Vương đêm qua đã xuất phủ, hôm nay thì chưa biết có chuyện gì. Thật sự là không ở trong phủ, hay là không muốn thấy nàng? Mạn Sương không hiểu rõ cho lắm, đành phải ngồi ở tân phòng chờ đợi.

Đêm qua hàn độc đã sớm làm nàng tiêu hao mất nhiều thể lực, Mạn Sương trong bụng đói quá, hết lần này đến lần khác nghĩ trong lòng buồn cười, qua một đêm thành Vương phi thất sủng liền một nha hoàn đến hầu hạ không có, đồ ăn sáng cũng không được dâng nốt.

Mạn Sương đành phải ăn một số đồ hôm qua để trong phòng tân hôn. Một Vương phi bị thất sủng thật thê thảm bao nhiêu, nhất định hôm nay phải cùng Bách Lý Hàn nói chuyện cho rõ trắng đen, dù gì nàng không muốn cứ mãi phải đợi chờ thế này.

Dùng xong điểm tâm, Hồng Ngẫu trở về bẩm báo, nói Tấn Vương gia đêm qua quả thật ra khỏi phủ, hiện giờ đã quay về nghỉ lại Thanh Sở Các

Mạn Sương xếp lại bộ giá y (áo cưới) , gọi một tiểu nha hoàn tiến vào, dẫn đường nàng đến Thanh Sở Các .

Những cơn gió sáng sớm, mang theo hơi nước và mùi hoa man mác, cũng không thể khiến Mạn Sương cảm thấy vui vẻ.

Đi trên hành lang thật dài, Mạn Sương không khỏi âm thầm sợ hãi than thở, không hổ là vương phủ, so với Bạch phủ lớn hơn rất nhiều. Bên trong phủ là đình đài lầu các, khúc trì lâm viên (suối và rừng cây) không thiếu thứ gì, vô cùng nhã trí quý phái.

Qua một trận mưa đêm, một vài cây lá không chịu được gió mưa, thừa thớt trên mặt đất là những đám lá rụng cành khô. Có mấy cây hoa, không phải loại hoa quý, qua một đêm mưa gió, bông hoa lại nở một cách diễm lệ. Hoa là như thế, người có khi cũng là như thế.

Thanh Sở Các là thư phòng của Bách Lý Hàn, cùng với tân phòng đặt tại Y Vân Uyển cách nhau không xa lắm, chỉ một lát sau, liền thấy xa xa cánh cửa của Thanh Sở Các.

Tiểu nha hoàn làm như sợ Bách Lý Hàn biết là nàng dẫn đường, vội vàng thi lễ, nhanh chóng rút lui.

Mạn Sương cùng Hồng Ngẫu mới vừa đi đến cửa, đang muốn đi vào, liền nghe thấy tiếng tiêu réo rất nức nở như mang rất nhiều tâm sự.

Tiếng tiêu trầm thấp, êm ái, thư hoãn, bi thương, như nước chậm chậm chảy qua, theo cơn gió chậm chậm thổi qua, mang theo sự bi thương đau đớn không lời nào có thể diễn tả. Nhẹ nhẹ lữ lữ, lượn lờ không dứt, triền miên cùng xót xa, khơi ra sự bi thương đau đớn từ đáy sâu tâm hồn.

Là ai, có thể thổi ra tiếng tiêu bi thương thống thiết như vậy?

"Hồng Ngẫu, người ở lại chỗ này, ta vào xem!" Mạn Sương dứt lời,

liền chậm rãi đi vào.

Trong Thanh Sở Các, cảnh sắc rất tốt, khắp nơi là hoa thơm đua nở. Một hồ nhỏ, nước trong xanh như ngọc bích, trong hồ trồng hoa sen, bông sen mới hé mở, hết sức đáng yêu.

Mạn Sương đi theo tiếng tiêu, nhìn thấy một người đang ngồi trên ghế đá cạnh hồ, là Bách Lý Hàn.

Hai tay hắn cầm cây tiêu bằng bích ngọc, đang thổi. Hôm nay y phục màu xanh nhạt, quần áo như mây nhẹ bay trong gió, cùng với tóc đen cũng đang khẽ bay, rất đẹp mắt.

Hắn ngồi quay lưng về phía mặt trời, ánh mặt trời như là hào quang của hắn, như thể vì hắn mà tồn tại.

Ánh nắng giống như nước chảy, chiếu rọi hắn;

Tiếng tiêu như dây trời vô hình, quấn quanh hắn;

Toàn thân hắn tỏa ra sự tiêu điều cùng cô đơn, như ngưng đọng trong gió, hòa cùng ánh sáng bao phủ hắn.

Mạn Sương không bước quấy rầy hắn, lặng lẽ đứng dưới một gốc cây, ngẩn nhìn hắn.

Mạn Sương vốn là oán hận hắn một chút, dù sao, chính là hắn, đẩy nàng vào hoàn cảnh thê thảm này. Nhưng, giờ phút này nhìn thấy hắn như vậy, sự oán hận của Mạn Sương không cách nào đứng lên. Bình tâm suy nghĩ một chút, hắn cũng rất đáng được thông cảm, trong đêm động phòng, phát hiện tân nương không phải người con gái mà mình ngưỡng mộ, sự đả kích đấy so với việc nàng bị cùng cách, có khi còn nặng nề hơn

Người mà hắn đang tưởng niệm, chắc là tuyệt thế giai nhân, thế gian khó gặp, chỉ mong, hắn có thể sớm tìm được người đấy.

Tiếng tiêu rớt cục ngưng hắn, Bách Lý Hàn buông ngọc tiêu, ngẩng nhìn Bích Thủy hồng lý đến xuất thần. Hắn biết Mạn Sương đang nhìn hắn, nhưng lại không chút động lòng, đối với việc người khác ngẩng nhìn hắn, hắn đã sớm quen. Ngược lại, hắn đang muốn biết, nữ tử này, tìm đến hắn làm cái gì.

Mạn Sương nghe được tiếng tiêu đã dừng, liền chậm rãi tiến lên, rõ ràng nói: "Vương gia, chúng ta cần nói chuyện?"

Bách Lý Hàn quay đầu, đôi mắt đen nhánh nhìn thẳng vào Mạn Sương, sự tiêu điều cùng cô đơn xung quanh hắn biến mất như chưa từng xuất hiện, giờ phút này bao quanh hắn là sự lạnh lùng quen thuộc

Nói chuyện? Nữ tử này, chẳng lẽ là đến cầu xin hắn hỏi tâm chuyển ý, thật sự là vọng tưởng!

Hắn hờ hững nói: "Nói chuyện gì? Bọn vương cùng ngươi, không có chuyện gì để nói hết, bọn vương nhắc lại câu nói đêm qua, nếu là thức thời, ngươi nên sớm rời khỏi vương phủ, đấy là sự lựa chọn tốt nhất dành cho ngươi."

"Vương gia yên tâm, Mạn Sương nhất định sẽ rời đi, nhưng lúc này, ta có một chuyện muốn nhờ!"

Bách Lý Hàn nghe vậy, con ngươi đen hơi khép lại, lạnh lùng nhìn Mạn Sương, hắn thật muốn nhìn, nữ tử này, muốn bày ra trò gì.

Cơn gió sáng sớm, thổi quần áo Mạn Sương bay bay, như cánh

bướm đang nhảy múa trong gió. Mạn Sương hôm nay mặc một bộ y phục trắng vừa thiển hồng (chắc là trắng nhưng có hoa đỏ), tuy là màu đỏ, nhưng lại không quá rực. Mặc dù mặc đồ trắng, vẫn nhìn ra là tân nương, không giống Bách Lý Hàn mặc quần áo trắng, không giống tân lang một chút nào . (trên kia nói hần mặc quần áo xanh, mình cũng không hiểu lắm)

Ánh nắng chiếu vào Mạn Sương, sự thanh lệ và nhã trí đẹp đến không nói thành lời. Gương mặt dưới ánh mặt trời , trắng nõn mà trong suốt.

Bách Lý Hàn thật không ngờ Mạn Sương không đội mũ phượng, không đánh phấn, lại có thể thanh lệ vô song, phiêu dật xuất trần đến vậy. Chỉ là sắc mặt có chút tiều tụy, có lẽ đêm qua nàng không ngủ, Bách Lý Hàn không để ý, hần sớm đã quên phụ hoàng có nói qua, Mạn Sương là có cữ đi địa. (không biết là gì L)

Mạn Sương lấy lại bình tĩnh, lại có cảm giác khó có thể mở miệng.

Bách Lý Hàn ngược lại không rảnh chờ đợi, đứng dậy chậm rãi đứng lên. Bộ cẩm bào màu xanh nhạt đổ xuống, như đám mây khẽ chảy xuống, mang theo sự phiêu dật và tiêu sái không lời nào tả được. Trong nháy mắt hần trở nên vô cùng cao lớn, mơ hồ có sự vương giả mà kẻ khác không thể nào có được.

"Bổn vương không rảnh cùng người dây dưa." Trong thanh âm của Bách Lý Hàn nồng nặc mùi uy hiếp.

Mạn Sương bất đắc dĩ, đành phải đè lại cảm giác ngại ngùng, nhìn lưng Bách Lý Hàn mà nói: "Sáng nay, thái hậu phái người tới lấy hỉ khăn, hôm nay thái hậu đã hiểu lầm Mạn Sương không còn trinh trắng, cho nên, làm phiền Vương gia ra mặt giải thích, trả lại sự trong sạch cho Mạn Sương."

"Oh? Hỉ khăn?" Bách Lý Hàn ngẩn ngơ, dừng bước, một lúc lâu mới hiểu được Mạn Sương nói hỉ khăn là cái gì.

Hóa ra là việc này, Bách Lý Hàn cũng không hiểu tân hôn tập tục, nhưng từng nghe nói qua, sau đêm động phòng, bà bà sẽ dùng hỉ khăn để xem tân nương có trong trắng không. Mẫu hậu hấn đã qua đời từ lâu, không ngờ hoàng nãi nãi lại nghĩ đến chuyện này.

Bách Lý Hàn bỗng nhiên quay đầu, hai tròng mắt đen không thấy đáy không gợn một tia sợ hãi, nhìn nàng một hồi, đột nhiên cười nhạt nhẽo.

Không thể không thừa nhận, rất ít người có thể cười như hấn, nụ cười vô cùng mê hoặc người khác.

Nụ cười như gió mùa xuân, cuốn theo trăm hoa trong đấy.

Nụ cười này mặc dù cực kỳ mê người, nhưng Mạn Sương lại không bị câu hồn, bởi vì, nàng đã nhìn ra trong nụ cười đó, một tia không được thiện chí cho lắm.

"Làm phiền Vương gia giải thích cho Thái hậu, trả lại sự trong sạch cho Mạn Sương." Mạn Sương nhắc lại, hấn — — cười cái gì, chẳng lẽ là không đáp ứng sao?

"Bốn vương thật ra đã quên, hôm nay phải tiến cung thỉnh an, nếu đã như thế, xin mời Vương phi cùng bốn vương cùng nhau tiến cung đi!" Bách Lý Hàn không trả lời yêu cầu của Mạn Sương, nhưng lại đột nhiên nhắc tới chuyện tiến cung thỉnh an.

Mạn Sương không biết hấn rốt cuộc có đồng ý hay không, nhưng nhìn thần sắc của hấn, không giống như muốn cự tuyệt, vốn dĩ, việc

này là hấn gây nên, hấn đương nhiên phải chịu trách nhiệm. Chỉ là, nàng hình như không nhất thiết phải tiến cung.

Mạn Sương nói: "Ta không nhất định phải tiến cung!"

"Như vậy sao được, người không phải là muốn làm Vương phi của bốn vương sao, nếu đã như thế, tự nhiên là phải vào cung thỉnh an. Đừng quên, người là Vương Phi mới cưới về của bốn vương!" Hấn nhấn mạnh vào hai chữ Vương phi.

Nhưng mà, hai chữ này, làm cho Mạn Sương cực kỳ không thoải mái.

Vương phi! Nàng không cần hai chữ đấy!

Chương 9: Phạt quỳ

Mạn Sương lớn như vậy, nhưng chưa bao giờ vào cung, bây giờ, hơi có chút hoa mắt.

Tường bao màu đỏ gạch, trên tường bay diêm quynn vnnh. Cung điện sừng sững, trên mái đều lợp bằng nhói lưu ly màu vàng kim, dưới ánh mặt trời, huy hoàng mà chói mắt. Tất cả kiến trúc, vô cùng phú lệ đường hoàng, tỏ rõ khí thế của nhà đế vương.

Nếu nói Tấn vương phủ bố trí nhã trí cùng quý khí, hoàng cung là phú quý cùng khí thế.

Có thái giám thông truyền, nói hoàng đế cùng hoàng hậu đang ở ngự hoa uyển ngắm hoa mẫu đơn, Bách Lý Hàn nhúu nhúu mày, nhưng vẫn đi theo vị thái giám đó về phía ngự hoa uyển, Mạn Sương theo sát sau đó. Vòng vo không biết bao nhiêu cung điện, xuyên qua một hành lang bằng ngọc thạch, phía trước xuất hiện một cánh cửa hình vòm, trên cửa là ba chữ: "Ngự hoa uyển" .

Cảnh trí của ngự hoa uyển rất tốt, trồng những loại kỳ hoa dị thảo mà dân gian hiếm thấy. Nhất là các loại mẫu đơn, trải qua một cơn mưa xuân đêm qua, lại thêm một trận gió hây hây sáng nay, tất cả cùng nở rộ.

Trước mắt một mảnh xá tím đỏ bùng, lưu quang tràn đầy màu. Mạn Sương mặc dù chưa nhìn thấy rõ từng bông hoa, đã thấy màu trắng tím hồng nhạt đỏ đậm chen nhau khoe sắc, vất vả náo nhiệt.

So với mẫu đơn càng náo nhiệt hơn chính là các phi tần, các nàng mặc quần áo sáng màu, trang phục so với hoa còn rực rỡ hơn. Mạn Sương không ngờ ngự hoa uyển có nhiều người như vậy, thấy ánh mắt mọi người vô tình hay hữu ý đều dồn về phía nàng, trong lòng có chút không thoải mái.

Bách Lý Hàn mặt không chút thay đổi, không chớp mắt đi về phía trước, Mạn Sương đi theo hắn, tới một gốc cây mẫu đơn màu trắng.

Trước cây mẫu đơn, có một đôi năm nữ mặc cung trang màu vàng, Mạn Sương biết, phục sức như vậy, chỉ có Hoàng thượng cùng hoàng hậu.

"Nhi thần Bách Lý Hàn cùng Vương phi Bạch thị tham kiến phụ hoàng!" Bách Lý Hàn quỳ lạy nói, Mạn Sương cũng quỳ xuống theo hắn.

"Hãy bình thân!" Thanh âm trầm thấp uy nghiêm của Hoàng thượng truyền đến, hai người theo lời đứng dậy.

Hoàng đế mặc bộ long bào màu vàng, nhìn qua cực kỳ uy nghi, nhưng vẻ ngoài của Hoàng đế không quá uy nghiêm như Mạn Sương tưởng tượng, sắc mặt trắng nõn, tướng mạo ôn hòa, khi người còn trẻ, nhất định cũng là một mỹ nam tử có một không hai. Bên cạnh hoàng thượng là hoàng hậu khoảng hơn ba mươi tuổi, vẻ ngoài đoan trang nhã lệ, bên môi hàm chứa một tia không giống cười, sắc mặt đã có chút nan kham.

Trái tim Mạn Sương vô cùng kỳ quái, Bách Lý Hàn vì sao không thỉnh an hoàng hậu. Quay đầu nhìn lên, bắt gặp vẻ mặt lạnh như băng của hắn, một chút ý cười cũng không có, một đôi mắt đen, nhìn không ra tâm tình gì. Nhìn điệu bộ này của hắn, chắc chắn là không có ý định

thịnh an hoàng hậu.

Hoàng thượng tựa hồ cũng không có trách tội ý tứ của hần, ánh mắt ôn hòa nhìn Mạn Sương, nói: "Bạch Vương phi không nên câu nệ lễ tiết, theo Tấn Vương ngắm hoa ở Ngự hoa uyển đi."

"Đúng vậy, mẫu đơn mới nở. Mẫu đơn tại Ngự hoa uyển đều là loại quý hiếm, Bạch Vương Phi không thể trông thấy ngoài cung. Theo Tấn Vương tận tình du ngoạn đi!" Về nam khan trên mặt hoàng hậu đã sớm tan thành mây khói, cười dịu dàng, nhẹ nhàng nói.

"Phụ hoàng, nhi thần còn muốn đi bái kiến thái hậu, không thể ngắm hoa. Nhi thần cáo lui!" Bách Lý Hàn thản nhiên nói, sau đó liền xoay người rời đi.

Mạn Sương có chút sững sờ, quỳ lạy nói: "Phụ hoàng mẫu hậu Mạn Sương cáo lui!"

Hoàng thượng nói: "Bình thân, đi thôi!"

Mạn Sương xoay người đuổi theo Bách Lý Hàn, thân ảnh của hần như ẩn như hiện, bóng lưng cứng ngắc, có sự lãnh khốc không nói nên lời.

Mạn Sương thật sự không nghĩ phụ tử bọn họ gặp mặt lại thành cái tình huống này, Bách Lý Hàn thấy phụ hoàng của hần, tuy là cung kính, nhưng không chút thân thiết, thấy hoàng hậu, thì một chút cung kính ít ỏi cũng không còn.

Nghĩ đến mình cùng cha mẹ tình cảm đầm ấm, Mạn Sương lại có chút thương cảm Bách Lý Hàn. Làm thành viên của hoàng thất, ngay cả sự thân tình bình thường cũng không được hưởng thụ, hơn nữa, bảy năm trước, hần trải qua cuộc ám sát đó, nói không chừng là

người nhà hẳn chủ mưu đứng sau.

Hai người lặng im không tiếng động mà đi tới, chỉ chốc lát sau đã đến Từ Ninh Cung.

Bên trong Từ Ninh Cung cũng trồng cây trồng hoa, nhưng không có mẫu đơn, số lượng hoa nở cũng không nhiều.

Cung nữ dẫn hai người vào trong điện, vừa vào cửa, Mạn Sương liền một phụ nữ ung dung đẹp đẽ mặc quần áo quý giá ngồi trên ghế, phía sau là một đám tiểu cung nữ.

Mạn Sương theo Bách Lý Hàn hướng thái hậu quỳ lạy hành lễ, sau đó nghe thấy thanh âm mặc dù nhu hòa nhưng uy nghiêm, nói: "Lão Tam hãy bình thân!"

"Tạ ơn hoàng nãi nãi!" Bách Lý Hàn đứng lên, Mạn Sương nghĩ không ra thái hậu lại gọi Bách Lý Hàn là lão Tam, nghe có chút lạ nhưng hết sức thân mật. Thái hậu không cho Mạn Sương đứng dậy, Mạn Sương liền tiếp tục quỳ .

Thanh âm uy nghiêm của Thái hậu một lần nữa truyền đến: "Bạch thị Mạn Sương ngẩng đầu lên, cho ai gia hảo hảo xem một chút!"

Mạn Sương ngẩng đầu lên, hai con mắt đen trắng rõ ràng (trong tướng số mắt như này là mắt đẹp) đối diện với ánh mắt sắc bén của thái hậu.

Mạn Sương nghe phụ thân nói qua, thái hậu đã sáu mươi tuổi rồi, nhưng bề ngoài thái hậu không già như vậy, có thể là do chịu khó chăm sóc. Bề ngoài Thái hậu ung dung đẹp đẽ quý giá, cao quý tao nhã, khi còn trẻ chắc hẳn thái hậu cũng là một mỹ nhân. Đôi mắt sáng, cùng ánh mắt sắc bén, lộ ra sự khôn khéo do nhiều năm rèn

luyện cùng khí thế bức người.

Thái hậu này, sợ rằng so với Hoàng thượng thì không dễ chọc, Mạn Sương trong lòng âm thầm nghĩ.

Tai nghe được thái hậu cúi đầu hừ một tiếng, nói: "Xem bộ dáng cũng không phải là loại hồ ly lẳng lơ, còn tưởng là tiên tử phương nào làm lão Tam bị mê hoặc. Không ngờ, bề ngoài thì không, nhưng bên trong lại có. Bạch Mạn Sương, ngươi có biết, đem tấm thân không còn trinh trắng gả vào hoàng gia, sẽ phải chịu trừng phạt thế nào không?"

Thanh âm của thái hậu lộ ra sự chán ghét cùng vô tình, ngữ khí của thái hậu giống như Mạn Sương đang vũ nhục bà. Xem ra, hai cung nữ già kia trước mặt thái hậu không nói được câu gì hay ho tốt đẹp, thái hậu quả nhiên là hiểu lắm nàng rồi.

Mạn Sương đưa mắt nhìn sang, thấy Bách Lý Hàn ưu nhã ngồi trên ghế, cùng nơi này có chút khoảng cách, như thể không hề nghe thấy thái hậu nói gì.

"Thái hậu hiểu lắm rồi, Mạn Sương vẫn còn trong sạch, đêm qua Vương gia không ở lại tân phòng."

"Vì sao không ở lại tân phòng? Lão Tam chưa bao giờ cầu qua Hoàng thượng cái gì, nhưng mà vì ngươi, hấn quì trước mặt Hoàng Thượng cả nửa canh giờ. Hấn si mê ngươi như vậy, làm sao có thể bỏ ngươi một mình trong đêm tân hôn. Hay tại vì ngươi không còn trong trắng, làm hấn bức tức nên không ở lại." Thái hậu ngữ khí sắc bén, từng chữ từng chữ như băng.

"Thái hậu, Vương gia cùng Mạn Sương vẫn chưa.....viên phòng (chắc là ám chỉ chuyện ân ái thôi), cái này Vương gia có thể làm

chứng." Mạn Sương rốt cục phải nói ra hai chữ "Viên phòng", nàng mặc dù đã được gả đi, nhưng dù sao vẫn là hoàng hoa khuê nữ, nói ra hai chữ này, có chút gian nan.

"Vẫn chưa viên phòng? Lão Tam, người lại đây." Thái hậu ngoắc tay kêu Bách Lý Hàn lại đây.

"Lão Tam, người cùng Bạch Mạn Sương đêm qua đã viên phòng chưa?" Thái hậu dùng đôi mắt sáng nhìn thẳng vào Bách Lý Hàn.

"Hoàng nãi nãi, tại sao ngài lại quan tâm cả đến chuyện này, ta cùng Sương Nhi đêm qua, đêm qua....." Bách Lý Hàn chần trừ , ngữ khí hết sức mập mờ.

Sắc mặt Thái hậu trở nên tối đen, ngữ khí này rõ ràng là thừa nhận hai người bọn họ đã viên phòng, Bạch Mạn Sương, lá gan thật không nhỏ, dám nói bừa trước mặt bà.

"Kéo xuống, trước tiên đánh hai mươi gậy!" Thái hậu oán hận nói, ngữ khí tức giận như thể chỉ hận không thể đánh chết Mạn Sương.

Mạn Sương như bị quăng vào hầm băng, lạnh thấu cả tâm can. Không thể ngờ, thật không thể ngờ, Bách Lý Hàn lại nhẫn tâm vô tình như vậy, nàng thật sự là nhìn nhầm hắn rồi. Trách không được hắn muốn dẫn nàng vào cung thỉnh an, hóa ra, hắn sớm đã mưu đồ hãm hại nàng.

Nàng đã đáp ứng hắn, một tháng sau sẽ tự động rời khỏi Vương phủ, vì sao còn muốn đối xử với nàng như vậy? Nàng không rõ!

"Hoàng nãi nãi, Sương Nhi đã làm ra tội gì mà ngài lại muốn đánh nàng hai mươi gậy? Nếu có lỗi, trừng phạt cách khác cũng được, hay là cho nàng quì đi!" Bách Lý Hàn sắc mặt trắng nhợt, có chút

kinh hoảng thất thố mà nói, hắn thật ra là đang giả vờ, giả vờ như không rõ chuyện gì.

"Lão Tam, nãi nãi thật sự là thất vọng về ngươi. Nữ tử như vậy, ngươi vẫn có thể che chở cho nàng, nàng phạm vào "Thất xuất chi tội" . Nữ tử như vậy, ngươi tuyệt đối không thể có nàng. Cũng được, quì đi, ai gia sẽ xử lý nàng sau." Thái hậu cực kỳ tức giận, có chút bất mãn mà trừng mắt nhìn Bách Lý Hàn liếc mắt một cái.

Mạn Sương không giải thích thêm một câu nào nữa, nếu Bách Lý Hàn không giúp nàng giải thích, nàng có nói cái gì cũng là vô nghĩa. Hắn muốn nàng quỳ, nàng sẽ quỳ , thật ra là nàng muốn xem hắn rốt cuộc muốn như thế nào.

Mạn Sương lẳng lặng quỳ, cố gắng giữ thẳng sống lưng, hai tròng mắt trong suốt như nước, ánh mắt thản đẳng như nước, khí chất nhã trí như nước. Nàng không có sai, trong lòng tự nhiên thản đẳng.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 10: Tiểu ma vương

Thái hậu thật không ngờ Mạn Sương lại cứ lặng im như vậy, không nói dù chỉ là một câu cầu xin tha thứ. Tâm lý của bà đối với Mạn Sương, bớt đi một tia chán ghét, có lẽ, nàng không phải là đứa con gái lẳng lơ như bà nghĩ, có lẽ nàng vô tình mất đi sự trong sạch.

Đến buổi trưa, mấy vị cung nữ tiến vào truyền lệnh, thái hậu liền kéo Bách Lý Hàn cùng nhau dùng bữa.

Thuyền rồng khuê ngư, thử ngư bụng, xuyên nước vịt chương, (xin thứ cho bạn Nhi bỏ qua mấy tên món ăn) — — mùi thơm của từng món ăn lần lượt tiến vào, Mạn Sương bỗng cảm thấy đói không chịu được. Buổi sáng chỉ dùng chút điểm tâm, đi lòng vòng trong hoàng cung lâu vậy, điểm tâm đã sớm tiêu hóa hết. Lúc này, trước mắt là rất nhiều đồ ăn, nàng cảm thấy vô cùng đói bụng.

Nàng nhớ sư huynh Đoạn Kinh Ngân từng dặn, nếu đói đến không chịu được, lại không có cái gì để ăn, nên dờn tâm tư đi chỗ khác, nghĩ về chuyện khác.

Nghĩ về chuyện khác? Suy nghĩ Mạn Sương tự nhiên bay đến trên người sư huynh. Không biết hắc du đãng đến nơi nào rồi, mùa xuân hàng năm, sư huynh sẽ ra ngoài dạo chơi hành y. Đến mùa thu mới về, có năm đến tận hết năm, cuối mùa đông mới chịu về.

Sư huynh mỗi lần trở về, đều tặng nàng không ít kỳ văn dị sự, năm nay không biết khi nào mới có thể trở về. Đến khi trở về, phát hiện

nàng đã gả cho kẻ khác, không biết sư huynh sẽ có cảm tưởng thế nào.

Bách Lý Hàn cùng thái hậu vừa ăn vừa nói chuyện, cực kỳ hòa hợp, cũng chỉ có tới chỗ của thái hậu, hẳn mới có thể chính thức vui vẻ, chính thức không lo không nghĩ.

Con người đen liếc qua nữ tử đang quì, ánh nắng xuyên qua cửa sổ chiếu lên thân thể mảnh mai yếu đuối của nàng, gương mặt trong suốt đỏ bừng vì bị nắng chiếu, khiến nàng có vẻ thanh lệ mà quyến rũ. Trên mặt không có dù chỉ là một chút oán khí cùng bi ai do bị phạt quì, từ trên xuống dưới toát lên vẻ không nhiễm tro bụi, khiến nàng không giống người trần.

Không biết nàng đang suy nghĩ chuyện gì, hàng mi thật dài buông xuống, che khuất đôi mắt trong veo như nước, chỉ nhìn thấy hàng mi phủ bóng. Không thể phủ nhận, khi trầm tư, nàng xinh đẹp mà nhàn tĩnh.

Nữ tử này, bị hiểu lầm như thế, còn có thể trầm tĩnh lạnh nhạt như vậy, làm cho hẳn có chút xuất hồ ý liệu. Nhìn vào ánh mắt Mạn Sương, lòng hẳn bỗng nhiên nhu hòa xuống, ngay cả chính hẳn cũng không nhận thấy điều đó.

Bữa tiệc này cơm ăn địa cực kỳ những trường.

Mạn Sương cũng không biết mình đã quì bao lâu, hai chân dần dần mất cảm giác. Thái hậu cùng Bách Lý Hàn ăn ngon, cười nói vui vẻ, Bách Lý Hàn tuy không nhiều lời, nhưng câu nào cũng làm thái hậu vui vẻ.

Mạn Sương không ngờ, con người hẳn như vậy, lại có thể làm nũng với thái hậu. Nhưng, Mạn Sương có thể cảm nhận được sự vui vẻ từ

tiếng cười của hắn.

Nhưng vào lúc này, cung nữ thông báo, nói là, Ngũ hoàng tử Tĩnh Vương tới.

"Hoàng nãi nãi, các người ăn cái gì ngon vậy, thơm quá?" m thanh rõ ràng ý tứ làm nũng truyền tới.

"Tiểu ngũ hả, dùng hết ngọc thiện rồi sao, qua đây ăn một miếng đi." Thanh âm Thái hậu bao hàm sự sủng nịch, trước mặt tôn nhi của bà, bà không phải là một thái hậu, chỉ là một người bà mà thôi.

"Nãi nãi, Băng nhi đã dùng qua ngọc thiện rồi, nhưng chưa ăn tổng tử, chỗ của hoàng nãi nãi có, Băng Nhi sẽ ăn một ít."

"Hào hảo, ăn nhiều chút!" Thanh âm của Thái hậu không ức chế được sự vui mừng.

"Tam ca, hoàng tẩu huynh mới cưới về đâu, tại sao không có ở đây, ta vì muốn nhìn tân hoàng tẩu mới chạy đến đây." Thanh âm rõ ràng liệt kiêu lại vang lên.

"Không phải đang ở đây ư? Phạm vào sai lầm, đang bị phạt phạt quì!" Bách Lý Hàn miễn cưỡng nói.

"Chỗ nào, tại sao ta không thấy!" Thanh âm lộ ra một tia hưng phấn cùng chờ mong.

Sau đó, có tiếng bước chân vang lên, Mạn Sương liền cảm thấy một bóng người đứng ở trước mặt mình.

Giày thêu hoa lệ, cẩm tú trường bào, Mạn Sương không ngẩng đầu, đối với người trong cung, nàng vốn là không có chút hứng thú nào.

Song không ngờ người nọ lại ngồi xổm xuống, nhìn chăm chú Mạn Sương.

Đôi mắt sáng không nhiễm tro bụi, đen nhánh như màn đêm. Long mi dày mà dài. Mũi thẳng mà cao, đôi môi khế cười.

Khuôn mặt xinh đẹp như đồng tử của Quan âm nương nương, tinh khiết mà không có chút tà khí, làm cho người ta không nhìn được mà yêu thích.

Nhưng hắn vừa mở miệng, Mạn Sương liền biết, nàng lại sai lầm rồi. Nhìn người tuyệt đối không thể nhìn tướng mạo, bề ngoài của hắn tinh khiết, không chút tà khí nhưng lại có thể nói ra những lời như vậy.

Hắn đánh giá Mạn Sương một lúc lâu, đột nhiên mở miệng, phá hư vừa cười vừa nói:: "Tam ca, ngươi gạt ta! Ngươi không phải nói Vương phi của ngươi vốn là tuyệt sắc mỹ nữ, khuynh quốc khuynh thành sao? Ta nhìn như thế nào cũng thấy không phải! Tam ca, không lẽ mắt của ngươi bị mờ sao?"

Câu này rõ ràng muốn nói Mạn Sương không xinh đẹp. Mạn Sương nghe xong cũng không có tức giận, nàng vốn không thêm để ý chuyện dung mạo. Nhưng thật ra câu cuối cùng của hắn, có chút buồn cười, khóe môi nàng khế cong lên.

Bách Lý Hàn sớm có biết Ngũ đệ ngang ngạnh bướng bỉnh, miễn cưỡng cười, không có lên tiếng.

Ngũ hoàng tử nhìn thấy khóe miệng Mạn Sương khế cười, ngẩn ngơ, nữ nhân không phải cực kỳ để ý dung mạo của mình sao? Nữ tử này điên rồi, nàng dĩ nhiên đang cười, không khỏi tò mò hỏi,

"Người cười cái gì?"

Mạn Sương không để ý đến hắn, nàng bây giờ rất đói, vừa không có khí lực cũng không có tinh lực dây dưa cùng tiểu hài tử này.

Hắn nhìn thấy Mạn Sương không để ý tới hắn, từ trước tới nay chưa từng có người không coi hắn ra gì như vậy, coi hắn như là không khí sao. Hắn đi tới đi lui Mạn Sương hai vòng. Đột nhiên quay đầu, hỏi: "Hoàng nữ nãi, tam tẩu phạm vào tội gì, tại sao ngài lại phạt nàng quỳ ở chỗ này vậy?"

"Hừ, không trình." Thái hậu khinh thường mà nói.

"Hả, " Bách Lý Băng la lớn, cố ý kéo dài quá âm cuối, "Tội lớn như vậy hả, hoàng nữ nãi, phạt quỳ như vậy có phải là còn quá nhẹ không." Miệng nói, tay cầm một cái đĩa, trên đĩa vẫn còn vài miếng điểm tâm, mang đến đặt lên búi tóc của Mạn Sương.

May mà hôm nay Hồng Ngẫu búi tóc cho nàng rất chắc, Bách Lý Băng đặt đĩa điểm tâm lên cũng không xổ tóc ra

Ngũ hoàng tử khoanh chân ngồi xuống trước mặt Mạn Sương, cầm một miếng điểm tâm lên ăn.

Mạn Sương không còn lời nào để nói.

Đột nhiên nhớ ra tin đồn về ngũ hoàng tử.

Mạn Sương vốn không phải người thích buôn chuyện, nhưng Đoạn sư huynh mở y quán, Mạn Sương thường xuyên hỗ trợ sư huynh khám bệnh bốc thuốc. Trên thực tế, Đoạn sư huynh thường xuyên không có ở đây, đều là Mạn Sương khám bệnh bốc thuốc.

Hằng ngày nàng xem bệnh cho rất nhiều người, ngẫu nhiên nghe được một hai câu thành ngữ

Dân gian lưu truyền một câu thơ.

"Bách Lý Hàn Băng, Mộ Dã Lưu Quang, Thu Thủy Cộng Trường Thiên Nhất Sắc." Nghe nói câu thơ này nhắc tên những đại mã nam trong thiên hạ, đến tột cùng là những người nào, Mạn Sương không biết rõ.

Nhưng hôm nay thì Mạn Sương ít nhất biết được hai người, Bách Lý Hàn Băng là chỉ Bách Lý Hàn và Bách Lý Băng.

Bách Lý Hàn tuần mỹ thoát tục, còn trẻ có vi, tự nhiên không cần phải nói.

Còn ngũ hoàng tử Bách Lý Băng, sở dĩ trúng cử, không chỉ vì hắn tuần mỹ, còn là vì tính tình của hắn. Nghe nói, tính tình của hắn hoàn toàn bất đồng với tên của hắn. Tên Băng, người lại như húc dương cao theo. Phong làm Tĩnh Vương, nhưng lại không tĩnh chút nào.

Hắn thường xuất cung, khi thì đóng giả tên khất cái, khi thì hóa thân thiếu niên hiệp khách, có khi lại giả trang thành ấm nhũ thư sinh. Đóng giả rất nhiều loại người, trên đường gặp cô nương xinh đẹp, sẽ tiến lên trêu đùa một hai câu hoặc là lén rút trâm giật khăn người ta.

Nhưng tức giận nhất là, hắn hết lần này tới lần khác lợi dụng diện mạo xinh đẹp trời ban, khiến cho người ta không thể giận hắn, những nữ tử bị hắn khinh bạc trêu đùa thường đem trái tim si mê hắn.

Vậy thì hành vi đặt đĩa lên đầu nàng của hắn không tính là chuyện gì lạ lắm.

Nhưng nàng tức giận, bề ngoài hẳn không thực yên hòa nhân gian, tinh khiết thiện lương lại ngang nhiên hết lần này tới lần khác vô pháp vô thiên, làm đau đầu người khác.

Kỳ quái vô cùng, thái hậu cùng Bách Lý Hàn lại để mặc hẳn muốn làm gì thì làm.

Mạn Sương lúc này có chút không hiểu Bách Lý Hàn, đến tột cùng hẳn là nam nhân như thế nào, tại sao vào lúc này còn có thể bất động thanh sắc. Chẳng lẽ là muốn thử tính nhẫn nại của nàng sao? Cũng tốt, xem xem ai nhẫn nại hơn ai.

"Người thật có thể nhẫn nại như vậy hả, như vậy người cũng không ngại hả." Ngũ hoàng tử vừa ăn vừa nói, đôi mắt to lấp lánh, vô cùng hứng thú mà nhìn nàng.

"Ta không muốn so đo với tiểu hài tử." Mạn Sương thản nhiên nói. Thái hậu phạt nàng quỳ, nhưng cũng không nói là không cho nàng nói chuyện.

Miếng điểm tâm nhất thời nghẹn lại trong miệng, ngũ hoàng tử trừng mắt nói: "Bổn vương không phải tiểu hài tử, bổn vương năm nay mười sáu rồi!" Nữ tử này dám nói hẳn như vậy.

Mạn Sương nghĩ thầm, quả nhiên là còn nhỏ hơn nàng một tuổi.

"Ta không ám chỉ tới tuổi thực của người." Mạn Sương thản nhiên nói, làm ra hành vi như vậy, còn nói không phải tiểu hài tử.

Mạn Sương thản nhiên chỉ nói một nửa, nhưng dù là kẻ không thông minh lắm, cũng hiểu được nàng đang nói tới hành vi của Bách Lý Băng.

Hai người ở chỗ này một hỏi một đáp, thái hậu không chịu được, nhìn thấy Mạn Sương không ai oán vì bị phạt quì, phân phó cung nữ mang đồ ăn đi, đột nhiên hỏi: "Bách Mạn Sương, nói đi, gian phu là ai?"

Gian phu?

Mạn Sương không tin có một ngày người khác lại dùng hai chữ này để chất vấn nàng, nằm mơ cũng nghĩ không ra.

Còn muốn nàng tìm một gian phu giao ra sao?

Mạn Sương nhìn Bách Lý Hàn, hấn vẫn ngồi thản nhiên, bộ quần áo màu ánh trắng cao quý (không hiểu nữa, lúc trắng, lúc xanh, lúc trắng ngà T_T), lãnh đạm như trăng của đêm mùa xuân.

Bách Lý Hàn, Bách Lý Hàn, con người người hóa ra y hệt như tên, một khối hàn băng ngàn năm.

"Người không nói, thì ai gia sẽ điều tra ra" thái hậu lập tức truyền Lưu công công tiến vào, nói: "Lưu công công, người đi truyền Bạch ngự y lại đây."

Đầu óc Mạn Sương quay cuồng, trong nháy mắt liền sáng tỏ thái hậu muốn làm cái gì. Truyền phụ thân của nàng lại đây, chẳng phải là muốn tát vào mặt phụ thân của nàng một cái. Mạn Sương tình nguyện bị trách phạt, cũng không thể để phụ thân chịu nhục nhã.

Tâm lý bối rối, đĩa trên đầu bị nghiêng rơi xuống, nát tan. Vài miếng điểm tâm lăn ra ngoài

Bách Lý Bằng ngược lại còn đau lòng kêu: "Ai nha, điểm tâm của ta."

Mạn Sương đột nhiên đứng lên, kiên định mà nói: "Thái hậu, Mạn Sương cầu ngài không truyền phụ thân của ta, Mạn Sương cầu thái hậu nghiệm thân, chứng minh trong sạch."

Đôi mắt phủ một màn hơi nước, lóe lên một tia quật cường, đồng tử đen nháy toát ra sự lạnh lùng.

Trong nháy mắt, bên trong rơi vào một mảnh yên lặng, ngay cả kẻ vẫn không ngừng hô to gọi nhỏ là Bách Lý Băng, cũng híp đôi mắt lại, con ngươi thâm thúy nhìn nàng.

Chương 11: Trong sạch

Không khí yên lặng tĩnh mịch, ngoài cửa sổ hoa nhắp nhô, những con ong bay vù vù trên bông hoa để tìm mật.

Buổi trưa đầy nắng, vốn là khoảng thời gian tuyệt đẹp. Song với Mạn Sương, khoảng thời gian này không đẹp chút nào

Trái tim của thái hậu, không biết vì sao, có chút rung động. Đôi mắt Mạn Sương trong suốt như vậy, minh tịnh như vậy, không nhiễm dù chỉ là một chút tro bụi. Giờ khắc này, thái hậu có chút tin tưởng Mạn Sương, người có đôi mắt rõ ràng như thế, làm sao có thể làm ra chuyện bất trạch?

Mới đầu, nghe nói đêm động phòng Mạn Sương không có lạc hồng, nghe thấy Bách Lý Hàn tức giận bỏ đi, bà vốn tưởng Mạn Sương là loại hồ ly yêu quái, là loại nữ nhân không trạch không khiết. Hôm nay xem ra, bà đã sai lầm rồi.

Bà đã sai lầm, tại sao Hàn nhi cũng sai lầm? Đêm động phòng, vì sao phải tức giận bỏ đi? Mạn Sương không phải người trong lòng của hấn sao? Thái hậu quay đầu nghi hoặc mà nhìn Bách Lý Hàn.

Bách Lý Hàn vẫn bất động thanh sắc như cũ ngồi đấy, vẻ mặt bình tĩnh mà thông dong, sự bình tĩnh cùng thông dong quyết không phải là giả vờ, đó là nhờ tích lũy kinh nghiệm qua bao năm tháng mới tạo ra. Áo bào trắng chảy xuống, lộ ra sự tinh khiết cùng phiêu dật, cũng lộ ra sự lãnh thanh cùng hờ hững.

Hắn như thể không có đem chuyện trước mắt để ở trong lòng, như thể chuyện nghiệm thân với hắn không chút quan hệ.

Thái hậu có chút thờ dài, từ bảy năm trước, bà đã không thể hiểu được đứa cháu này. Con mắt của hắn đen tuyền, trong suốt, lạnh lẽo, có sự thâm trầm mà tuổi của hắn không thể có.

Lần ám sát bảy năm trước, cái chết ngoài ý muốn khi còn trẻ của mẫu hậu hắn, hai sự kiện liên tiếp, đã khiến thiếu niên Bách Lý Hàn điên cuồng non nớt nhanh chóng biến thành một người trưởng thành trầm ổn cầm trọng, lạnh lùng thâm thúy.

Từ đó về sau, bình tĩnh thản nhiên trở thành mặt nạ của hắn, lạnh lùng vô tình thành bản tính của hắn, cho dù người nào — — cũng không có cách chạm tới nội tâm của hắn.

Bảy năm trước bà đã không hiểu được hắn, hôm nay làm sao có thể hiểu được đây?

"Lão Tam, người làm chủ đi!" Thái hậu thản nhiên nói, bà vốn là một lão nhân thông minh, giờ phút này đã nhìn ra được Mạn Sương cùng Bách Lý Hàn đêm đó có chuyện mà bà không biết. Cho nên, bà trao quyền quyết định vào tay Bách Lý Hàn. Bởi vì Mạn Sương có còn trong trắng hay không, hắn là người rõ ràng nhất.

Bách Lý Hàn cũng không nghĩ rằng Mạn Sương lại yêu cầu nghiệm thân, dù sao, việc này đối với một tân nương mà nói, là việc nhục nhã không nói được thành lời.

Nhưng mà, nàng dĩ nhiên yêu cầu làm. Hắn vốn là muốn hoàng nữ nãi trùng phạt nàng một phen, làm cho nàng biết khó mà lui, rời khỏi vương phủ. Hôm nay xem ra, muốn đuổi nàng đi không dễ dàng như hắn tưởng. Cảm giác không thể kiểm soát một việc, lâu rồi hắn chưa

trái qua.

Không hiểu sao trong lòng Bách Lý Hàn lại có một tia hận ý. Không ngờ được, nữ tử này, tâm cơ lại sâu như vậy. Nếu chính cô ta đã yêu cầu làm thế, hẳn sẽ cho cô ta như ý.

"Hoàng nãi nãi, nếu Sương nhi yêu cầu, cứ làm theo ý của nàng đi!" Bách Lý Hàn thản nhiên nói.

Nếu vừa rồi trái tim Mạn Sương còn lơ lửng giữa không trung, thì bây giờ đã rơi xuống đáy sâu của vực thẳm rồi.

Hai mắt Bách Lý Băng đang đứng một bên đột nhiên tỏa sáng, như ong ngửi được mùi mật trong gió, cảm thấy hết sức hứng thú đi lên, nói: "Hoàng nãi nãi, nghiệm thân là cái gì? Chơi vui lắm sao? Băng nhi cũng muốn nghiệm thân!" (cứu tôi với, cười không chịu được =)))

Thái hậu không biết nên khóc hay nên cười mà vỗ vỗ lên đầu Bách Lý Băng, thản nhiên quở trách nói, "Người đi ra ngoài, nơi này không có chuyện của ngươi."

Bách Lý Băng lập tức cong miệng, lộ ra vẻ mặt ảo não của tiểu hài đồng.

Ma ma nghiệm thân tiến vào rất nhanh, thái hậu cho tất cả các cung nữ thái giám đi ra, cả Bách Lý Băng cũng bị đuổi ra ngoài.

Mạn Sương vẻ mặt lạnh nhạt đi theo mama vào trong điện, trước khi đi vào, nàng thậm chí còn không thèm liếc Bách Lý Hàn một cái.

Trong điện, ánh sáng có chút mờ ám, nghiệm thân ma ma vẻ mặt chăm chú nhìn nàng, lạnh giọng hỏi: "Vương phi tự mình cởi quần áo, hay do lão nô động thủ." Bà ta mặc dù không có biểu hiện ra hèn

mọn, nhưng mặt của bà ta không chút thay đổi, làm cho Mạn Sương cảm nhận được sự bỉ bực. Dù sao, có lẽ với kinh nghiệm của bà ta, sau khi nghiệm thân, kết quả không trình chiếm đa số.

"Tự ta cười." Mạn Sương thản nhiên nói.

Nàng thật không ngờ, có một ngày, nàng lại phải đối mặt với tình huống này. Sự trong sạch của nàng, không phải do phu quân của nàng nghiệm chứng, mà là do người khác nghiệm chứng. Chuyện tại sao lại phát triển đến thế này!

Màu đỏ nhạt biến trắng của áo ngoài rơi xuống, sau đó là nội thường, quần áo từng cái từng cái rơi xuống, như cánh hoa bị mưa gió dập vùi.

Cảm thụ được bàn tay lạnh như băng của mama lướt trên người

Có một loại bi thương, cứ đầy lên trong lòng nàng, không cách nào đè xuống. Trong hốc mắt đầy lệ, Mạn Sương hung hăng đem lệ nuốt xuống, không cho khóe mắt có một tia ướt át.

Bởi vì không đáng, cho nên sẽ không khóc.

Sau một khắc khuất nhục, Mạn Sương chậm rãi đứng lên, mặt không chút thay đổi nhặt quần áo lên, lại mặc vào từng cái từng cái một.

Mama nghiệm thân thần sắc thư hoãn, khó hiểu nhìn Mạn Sương, lặng yên không nói hay gây ra một tiếng động nào lui ra ngoài.

Ngoại điện truyền đến tiếng bà ta nhẹ giọng bẩm báo, "Hồi thái hậu, Vương phi vẫn là một xử nữ."

"Ai gia biết rồi, người lui xuống đi, chuyện hôm nay không thể tiết lộ

ra ngoài, nếu không ta chỉ hỏi tội ngươi." Thanh âm của thái hậu trong trẻo lạnh lùng mà thản nhiên.

Mama nghiệm thân kinh sợ lui xuống.

Mạn Sương đi đến trước giường đồng, sửa sang lại quần áo, trên mặt lộ một nụ cười nhạt như khói, chậm rãi đi ra. Nàng không cho người khác nhìn thấy nàng có một chút tiều tụy nào

Thái hậu vẫn ngồi ngay ngắn trên phượng tháp thượng, sắc mặt có chút hoà hoãn, không nghiêm khắc như lúc nãy.

Mạn Sương hướng thái hậu hành lễ, nói: "Thái hậu, không biết còn có gì phân phó, nếu là không có chuyện gì, Mạn Sương muốn hồi phủ rồi!" Thanh âm của Mạn Sương thanh nhã ôn nhu như cũ, rõ ràng nói từng tiếng.

"Ai ——" thái hậu lo lắng mà thở dài một hơi, nói: "Sương nhi, chuyện hôm nay, ai gia đối với ngươi không tốt, bắt ngươi chịu ủy khuất rồi." (Ủa , nói vậy là xong sao, sao không bắt thẳng cháu bà nhện đối rồi quì dưới nắng)

"Lão Tam, chuyện hôm nay, ngươi nhất định phải bồi thường thỏa đáng cho Sương nhi, nếu không, nãi nãi sẽ phạt ngươi."

Mạn Sương thản nhiên cười cười, nói: "Thái hậu, không cần thiết."

Lời xin lỗi của hần, nàng không dám nhận.

Con ngươi Bách Lý Hàn lóe lên, nói: "Hoàng nãi nãi, nếu không có chuyện gì, chúng ta cũng nên hồi phủ rồi!"

Hần ước chừng sợ thái hậu buộc hần bồi tội, đột nhiên xoay người đi

ra cửa, như thể đang chạy trốn.

"Lão Tam, lời của hoàng nãi nãi nói, người không nghe nữa có phải không?" Thái hậu lớn tiếng nói, sắc mặt cực kỳ tức mục.

Sắc mặt Bách Lý Hàn lạnh lùng trầm xuống, chậm rãi quay người lại, hẳn thật không ngờ, hoàng nãi nãi đột nhiên thích nữ tử này, lại vì nàng chủ trì công đạo. Yêu cầu của hoàng nãi nãi, hẳn chưa bao giờ cự tuyệt, dù sao, thái hậu cũng là thân nhân duy nhất còn trên đời của hắn

Không phải chỉ cần bồi tội thôi sao? Cũng không có gì là không thể, đằng nào cũng đâu phải thật lòng !!

Mạn Sương lẳng lẳng đứng, nàng không hy vọng hắn nói xin lỗi nàng, mà là muốn xem hắn giải quyết lời nói của thái hậu thế nào.

"Vương phi, bốn vương lúc này là muốn trêu đùa người, người sẽ không để tâm chứ." Ngữ khí của Bách Lý Hàn cực kỳ ôn nhu sủng nịch, trên mặt cũng cười ôn nhu, con người phát sáng nhìn nàng.

Mạn Sương cảm thấy mặt mình trong nháy mắt dí vào lửa (đỏ bừng lên), ôn nhu như vậy, nàng đúng là không thể giận được. (không thể vì trai đẹp mà đánh mất bản thân , hừ hừ)

"Như vậy là được rồi, các người....." thái hậu vừa cười vừa nói:, thanh âm dần dần biến thấp, đột nhiên hai tròng mắt nhắm lại, ngã xuống đất.

Thái hậu dĩ nhiên ngã xuống.

Mạn Sương trong lúc nhất thời có chút sửng sò, thái hậu đột nhiên ngã xuống. Người phụ nữ mạnh mẽ ấy, mới vừa rồi còn nổi giận quát

nàng không trinh, vậy mà nay đã ngã gục.

Chương 12: Diệu thủ nhân tâm

Thái hậu đột nhiên té xỉu, toàn bộ người trong phòng đều sợ hãi. .
Cung nữ cùng bọn thái giám xông tới như ong vỡ tổ, vẻ mặt lo lắng hô thái hậu.

Bách Lý Hàn cước bộ nhẹ nhàng, thoáng cái đã tới trước Thái hậu. Hắn nhẹ nhàng ôm lấy thái hậu, đem bà đặt ở trên ghế dài, dùng tay dò xét dò xét khí tức của thái hậu, hô hấp đúng là dồn dập dị thường. Sắc mặt Bách Lý Hàn trầm xuống, lông mày nhíu lại, hắn tỉnh táo phân phó: "Còn không mau đi mời ngự y!" Trong thanh âm lạnh như băng ẩn chứa sự uy nghiêm nói không nên lời, hù dọa mấy người tiểu thái giám run cả người, hai thái giám vội vã xoay người chạy ra ngoài.

"Hoàng nữ nãi, ngài bị làm sao vậy? Tại sao lại té xỉu?" Bách Lý Bằng không biết từ góc nào chui ra, chạy như bay tới, thanh âm rõ ràng mang theo chút khóc lóc.

Thái giám, cung nữ cộng thêm hai Vương gia, đem thái hậu đang hôn mê nghe được thủy tiết không thông.

Mạn Sương từ ngoài nhìn vào, thấy mặt thái hậu tái nhợt lại tím ngắt, bộ ngực phập phồng không thôi, liếc qua cũng biết là không tốt.

"Các người tản ra đi, để cho ta tới xem một chút!" Mạn Sương thản nhiên nói.

Khi Mạn Sương nói những lời này, thanh âm không lớn, nhưng lại có thể vượt qua tiếng huyền não ầm ĩ, truyền đến tai mọi người. Thanh âm của nàng, hết sức trầm tĩnh, như một viên tĩnh tâm hoàn, trong nháy mắt đè ép trái tim nôn nóng của mọi người xuống.

Cung nữ cùng thái giám nghe được liền chậm rãi tản ra, chỉ còn Bách Lý Hàn mặt lạnh như băng. Ánh mắt sắc bén như kiếm của hắn bắn thẳng về phía Mạn Sương, môi mỏng khẽ mở, phun ra một chữ: "Người?"

Chỉ là một chữ "Người", nhưng lại mang theo một tia tức sát(chắc có liên quan tới sát khí), một tia nghi hoặc, còn có một tia khinh thường.

"Đúng vậy, ta!" Mạn Sương thản nhiên nói, không rảnh để ý tới sự khinh thường của Bách Lý Hàn, đường hoàng đi vào.

"Người cho rằng phượng thể của hoàng nữ, bất cứ kẻ nào cũng có thể chạm vào sao?" Thanh âm Bách Lý Hàn ẩn hàm ý tứ cảnh cáo, khiến cho lòng người ta cũng phút chốc bị đóng băng bởi hàn ý của hắn. Khí tức lạnh như băng cùng gương mặt tuấn mỹ tuyệt luân, làm cả người hắn tản ra một loại khí chất đặc biệt, khiến kẻ khác không nhìn được muốn thần phục. Nhưng, Mạn Sương biết, giờ phút này, nàng tuyệt đối không thể nghe lệnh hắn. Sắc mặt Thái hậu tím tái, hô hấp dồn dập, rất có khả năng là chứng đau tim (nguyên văn là run tâm chi chứng), nếu không kịp thời chữa trị, chỉ sợ tính mạng khó giữ.

"Vương gia, mời người tránh ra, bệnh tình thái hậu rất nguy cấp, nếu trì hoãn thêm nữa, chỉ sợ không ai có thể gánh được hậu quả!" Mạn Sương lạnh lùng nói, trong thanh âm lộ ra ngữ khí quyết không buông tay.

Bách Lý Hàn nhíu đôi lông mày, trong con ngươi hiện lên một tia kinh

dị, nữ tử này, cũng dám phản kháng hử? Thật là làm hấn kinh ngạc, nhưng bây giờ không phải là lúc có thể cùng nàng cân não. Nàng dù sao cũng là nữ nhi của ngự y, y thuật chắc cũng biết ít nhiều, trong tình thế cấp bách này, cho nàng chẩn mạch chắc sẽ không có hại gì.

"Người có thể cứu hoàng nãi nãi, như vậy thật tốt quá, nhanh lên một chút đến đây xem hoàng nãi nãi đi." Bách Lý Băng nhảy dựng lên, nắm tay Mạn Sương, kéo nàng đi vào.

Mạn Sương cúi xuống, tinh tế xem xét thái hậu, mắt, tai, miệng, mũi, thở dài một hơi, sau đó ôm ái mà chấp khởi cổ tay thái hậu, vì bà xem mạch.

Tất cả mọi người bình tĩnh, chăm chú nhìn Mạn Sương.

Thần sắc Mạn Sương cực kỳ chuyên chú ngưng trọng, hồn nhiên bất giác chiếm giữ tầm mắt của mọi người. Đôi mắt rõ ràng của nàng giống như một tảng băng trong suốt, đôi lông mày khi nhíu vào, khi lại giãn ra. Đôi lông mi đen dày, khi thì buông xuống, cho nàng vẻ tĩnh mịch đặc ý, khi thì đưa lên, cho nàng sự đẹp để đặc ý.

Giờ khắc này, Bách Lý Hàn bỗng nhiên phát hiện, nữ tử này mặc dù không xinh đẹp đến kinh tâm động phách, nhưng trên người nàng lại tự có sự hấp dẫn riêng, là cái gì đây? Là phong thái thần nhiên xa cách, hay là thần sắc chuyên chú, hay là khí chất tĩnh mịch cao khiết, hấn không rõ ràng lắm. Nhưng mà, hấn đột nhiên phát hiện, trên người nàng có hào quang khiến kẻ khác hoa mắt thất thần.

Nhân tiện ngay cả Bách Lý Băng đang đứng bên cạnh cũng si ngốc mà nhìn nàng, loại ánh mắt này, làm lòng Bách Lý Hàn trầm xuống.

Mạn Sương xem mạch xong, nhẹ nhàng thở ra một hơi, mạch tượng của thái hậu rối loạn mà yếu ớt, có lúc gần như không có, quả nhiên

là chứng đau tim.

"Thế nào? Hoàng nãi nãi mắc bệnh gì?" Bách Lý Hàn cau mày trầm giọng hỏi, hiển nhiên cực kỳ lo lắng.

Mạn Sương thản nhiên liếc hẩn một cái, không thềm nói tiếng nào, khiến cho hẩn vô cùng sốt ruột.

"Tĩnh Vương, người có thể giúp ta một tay không?" Mạn Sương nghiêng đầu nói với Bách Lý Băng.

Không thềm nhìn hẩn? Sắc mặt Bách Lý Hàn trầm xuống, mặt hẩn lúc này có vẻ vô cùng nguy hiểm.

"Hỗ trợ cái gì?" Bách Lý Băng hai mắt lập tức tỏa sáng, ôn nhu hỏi thăm.

"Dùng sức đánh vào ngực Thái hậu!" Mạn Sương nhẹ giọng dặn dò.

"Tốt! Tốt!" Bách Lý Băng theo lời đánh vào ngực Thái hậu. Bách Lý Hàn trố mắt đứng nhìn, hẩn chưa bao giờ chứng kiến tiểu Ma vương mất đề trên đỉnh đầu (ý nói Bách Lý Băng ngạo mạn không coi kẻ khác vào đâu)), lại có thể nghe lời người khác sai phái.

Mạn Sương đi tới vài án tiền, viết một đơn thuốc, nói với tiểu cung nữ: "Các người nhanh đi lấy dược đi."

Tiểu cung nữ tiếp nhận đơn thuốc, ngần ngơ, nói: "Vương phi, đây là dược hoàn (thuốc viên) sao? Trong cung chỉ có dược liệu."

Mạn Sương lúc này mới nhớ ra, đây là bách dược hoàn do chính mình phối chế, dùng những thảo dược dễ kiếm chế thành, thích hợp với dân chúng bình dân. Tuy là tiện dùng, nhưng hiệu quả rất tốt.

Trong cung tự nhiên không có, dược liệu trong cung đều là danh quý thảo dược.

"Vương gia, xin mời ngài phái người đến "Lưu danh dược phòng" trong thành đi lấy thuốc." Mạn Sương đem phương thuốc đưa vào tay Bách Lý Hàn.

"Vương gia, thái hậu làm sao có thể tùy ý dùng thuốc có xuất xứ ngoài cung?" Thiếp thân đại cung nữ của Thái hậu nhẹ giọng nói.

Bách Lý Hàn lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng một cái, không nói gì, truyền tùy thân thị vệ của chính mình tiến vào, đem phương thuốc đưa cho hắn. Mặc kệ hữu dụng hay không, trước tiên cứ làm đi đã.

"Mới vừa rồi thái hậu đã ăn cái gì?" Mạn Sương nhẹ giọng hỏi.

"Làm sao thế? Chẳng lẽ là trúng độc?" Bách Lý Hàn hỏi.

Mạn Sương tự tiểu phi tiểu nhìn Bách Lý Hàn nói: "Có trúng độc hay không, Vương gia hẳn là rất rõ ràng hả, ngài không phải cùng dùng cơm với thái hậu sao?"

Bách Lý Hàn lúc này mới cảm thấy mình lo lắng thừa, nếu là trong đồ ăn có độc, hẳn làm sao có thể không có việc gì?

Một cung nữ sớm bắt đầu báo cáo: "Thái hậu mới vừa rồi ăn một khối vịt chường, khuê ngư — — còn có, ăn hai người tổng tử — — (mình không biết tên món ăn, sorry) " kể tên từng món từng món một, lông mày Mạn Sương càng lúc càng nhíu lại, thái hậu có triệu chứng đau tim, không nên ăn nhiều thịt, nhất là thịt béo, lại càng không thể ăn tổng tử là loại đồ ăn khó tiêu hóa. Chuyện này, chẳng lẽ thái hậu không biết?

Dương ngự y – người phụ trách bệnh tình của thái hậu rốt cục cũng đến, thấy Bách Lý Hàn, kinh sợ thi lễ, thỉnh an. Chứng kiến Bách Lý Băng một chường đánh vào ngực thái hậu, kinh dị nói: "Tĩnh Vương gia, ngài đang làm cái gì vậy? Tại sao, Tại sao có thể đánh phượng thể thái hậu ."

Đang nói, thái hậu đột nhiên lo lắng phun ra trường khí, rồi chậm rãi tỉnh dậy.

"Hoàng nãi nãi, ngài tỉnh rồi?" Bách Lý Băng mừng rỡ vạn phần hô lên, "Hoàng nãi nãi, ngài mới vừa rồi hôn mê, hù chết Băng nhi rồi!" Bách Lý Băng nói liên tục, nước mắt nhanh chóng rơi xuống.

Mạn Sương thầm cười trong lòng, quả nhiên là tiểu hài tử, lúc nào cũng sẵn nước mắt .

Thái hậu nhìn người trước mắt, chậm rãi hỏi: "Ai gia bị bệnh gì?"

Dương ngự y tiến tới, xem mạch, một lúc lâu bấm bảo nói: "Bẩm thái hậu, thái hậu phượng thể không việc gì, có thể là đã quá mệt nhọc, cho nên mới té xỉu. Tiểu quan cũng nên vì thái hậu viết vài phương thuốc."

Mạn Sương nghe vậy, trong lòng kinh dị, ngự y này không phải là chứng đau tim của thái hậu cũng nhìn không ra chứ? Nhưng, hấn dù sao cũng là ngự y trong cung, Mạn Sương cũng khó mà nói hấn sai.

Dương ngự y viết phương thuốc xong đi ra, thái hậu mệt mỏi phát phát tay, nói: "Các người cũng đi ra ngoài, Sương nhi lưu lại."

Mọi người lui ra ngoài, thái hậu khẽ vỗ ngực hỏi: "Sương nhi, mới vừa rồi là người đã cứu ta, người nói xem, ai gia bị bệnh gì? Nói thật, đừng giấu diếm!"

Sắc mặt Thái hậu tái nhợt, nếp nhăn trên trán phất chốc thêm rất nhiều, thoáng cái đã già nua đi nhiều, thái hậu ước chừng cũng cảm thấy thân thể của chính mình có chút khác thường rồi. Mạn Sương nhẹ giọng bẩm báo nói: "Thái hậu, thường ngày ngài có cảm thấy tức ngực không?" Thái hậu gật đầu.

Mặc dù đối mặt với mình chính là thái hậu – người có quyền lực lớn nhất thiên hạ, mặc dù chân tướng vốn là tàn khốc, nói lời nói thật, có khả năng cả tánh mạng cũng khó lòng giữ được. Nhưng nếu không nói, ngược lại sẽ khiến bệnh hại chết người. Trong mắt của nàng, thái hậu chỉ là một người mắc bệnh đau tim, nàng không muốn giống như vị ngự y vừa rồi, giấu diếm chân tướng. Cho nên, Mạn Sương bình tĩnh quỳ xuống, trầm giọng bẩm báo nói: "Như vậy thì không sai rồi, thái hậu ngài mắc — — mắc chứng đau tim, có lúc sẽ nguy đến tính mạng!"

Chờ đợi trong yên lặng, một lúc lâu, mới nghe được thái hậu dài thờ dài một tiếng.

"Trong hoàng cung này, ngay cả ngự y cũng gạt ai gia. Sương nhi, người đứng lên đi, ai gia sẽ không trách người. Trên đời này ai có thể bất tử chứ!"

"Thái hậu — — "

Thái hậu cắt lời Mạn Sương, nói: "Sương nhi, sau này không nên gọi thái hậu, theo lão Tam gọi là hoàng nữ đi."

Mạn Sương ngây ngốc một chút, nàng biết thái hậu nhất định là đã coi nàng là cháu dâu rồi, nhưng mà — — nàng không phải, nhưng bây giờ cũng không phải lúc nói cho thái hậu chuyện đó, đành gật đầu, nói: "Hoàng nữ nữ, chứng đau tim cũng không phải là không có

cách nào chữa trị, chỉ cần sau này ngài chú ý ăn uống, có vài thứ không thể ăn nhiều, càng nên khống chế tâm tình của chính mình, không nên quá mừng rỡ hay quá đau thương. Như vậy có thể hạn chế được chuyện bệnh tình phát tác. Sương nhi đã phối chế một loại dược hoàn, có thể dùng cho cấp cứu. Dược hoàn này trong cung không có , Tấn Vương đã cho người đi lấy rồi."

Thái hậu gật đầu, nói: "Tốt."

Mạn Sương mỉm cười nói: "Thái hậu, người nhất định sẽ không có việc gì ." Dứt lời, liền cảm thấy chóng mặt hoa mắt, lúc này mới nhớ ra, nàng không dùng cơm trưa, đã sớm đói đến không chịu được rồi, vừa rồi còn chần mịch cho thái hậu, chút tinh lực cuối cùng cũng không còn. Bây giờ, thái hậu đã tỉnh, trong lòng hết lo, cả người liền mềm nhũn, ngất đi.

Chương 13: Đẹp đẽ

Bách Lý Hàn không thể nghĩ ra, Mạn Sương là bất tỉnh vì bị xúc phạm, hay là bất tỉnh vì đói.

Tiểu cung nữ mang một chén súp đến, nhưng Mạn Sương đang hôn mê không uống được.

Con người Bách Lý Hàn phát ra hàn quang, ôm lấy Mạn Sương, phân phó tiểu cung nữ để vào xe ngựa của hắn, rồi từ biệt thái hậu, về phủ.

Xe ngựa của Bách Lý Hàn cực kỳ rộng rãi, bên trong có đủ chỗ cho 2 người nằm, hắn đặt Mạn Sương xuống, nhắm đôi lông mày lại. Hắn không mong muốn nàng chết đói, nếu nàng chết đói hắn sẽ gặp rất nhiều phiền toái. Dù sao, nàng cũng là phụ hoàng tứ hôn cho hắn.

Bất đắc dĩ, đành phải ngậm súp trong miệng, môi chạm môi cho Mạn Sương uống. Không ngờ trong khoảnh khắc môi chạm môi đấy, lại có cảm giác tê dại truyền qua. Môi của nàng vốn mềm mại, giống như nước, làm cho hắn đột nhiên nảy ra ham muốn hôn nàng thật sâu.

Mạn Sương ý thức朦朧 lung, có cảm giác bị người nào ôm lên, còn ngửi thấy một mùi thơm thật là dễ chịu, mùi thơm mát này của cái gì vậy, nàng tựa hồ chưa bao giờ ngửi qua. Mạn Sương dùng sức co thân thể lại, nơi này rất ấm, cho nàng nghỉ một chút đi, hảo hảo ngủ một giấc.

Trong lúc bất tỉnh mờ mịt, trong mộng lơ mơ có ai đó cắn môi nàng, mềm mại, ôn nhu, rồi lại có một hỗn hợp có mùi hương ấm áp không ngừng chảy vào yết hầu, rất là thoải mái, rất là dễ nuốt. Mạn Sương không khỏi chép miệng, nàng rất đói bụng, nhưng thứ canh rất dễ nuốt đó đã không còn rồi, cảm giác được hình như có người nào lại cắn nàng, Mạn Sương liền cắn ngược lại một cái, mơ hồ nghe được một tiếng hừ nhẹ. Mạn Sương không để ý nữa, liền ngủ.

Trong xe, Bách Lý Hàn nhẹ nhàng vỗ về đôi môi bị cắn đến bị thương, ánh mắt nhìn Mạn Sương chăm chăm, hàn khí đủ để Mạn Sương chết vì lạnh. Dù sao cũng uống một chén súp rồi, không chết vì đói được nữa rồi. Bách Lý Hàn ác ý cầm lấy bát, nhẹ nhàng gõ, xem nàng tỉnh hay không tỉnh.

Mạn Sương tỉnh lại có chút mơ hồ, tưởng rằng vẫn còn đang ở trong khuê phòng của mình tại Bạch Phủ. Không tránh được kéo chăn che mặt tỏ vẻ còn muốn tiếp tục ngủ, nhưng thanh âm "Khẩu khẩu" vẫn vang lên liên tục không ngừng. Thanh thúy mà có tiết tấu, tựa hồ như thanh âm của ngón tay đập vào ngọc Thạch. Từ khi nào, Hồng Ngẫu lại không nghe lời nàng như vậy, muốn ngủ cũng không yên.

Mạn Sương có chút phiền não, nói: "Hồng Ngẫu, ta muốn ngủ thêm một lúc, người đi ra ngoài."

Không có tiếng người nói chuyện, thanh âm "Khẩu khẩu" vẫn tiếp tục, mơ hồ nghe được có người cười nhẹ một tiếng, tiếng cười không nhỏ, mang theo ý tứ châm chọc.

Lại còn cười cơ chứ, Mạn Sương nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Người còn dám gõ, ta sẽ ném người xuống ao cho chết đuối!"

Những lời này uy lực không nhỏ, thanh âm "Khẩu khẩu" lập tức đình chỉ, bên trong xe lâm vào không khí tĩnh lặng. Mạn Sương rất hài

lòng với hiệu quả như vậy, ôm chặt chần mền, chỉ muốn đi vào mộng đẹp.

Phía sau đột nhiên bộc phát một tiếng cười rất to, rất vang dội, rất làm càn, như cuồng phong thổi qua rừng trúc.

Ý nghĩ Mạn Sương nóng lên, trời ạ, hóa ra là tiếng cười của Bách Lý Hàn, tại sao lại là hắn? Hắn vì sao lại ở trong phòng nàng? Hai tay kéo chần lên trùm kín đầu, nàng không không muốn gặp con người này. Nhưng lại ngay lập tức cảm giác được có điều không ổn, tại sao nàng lại phải sợ hắn cơ chứ?

Mạn Sương ngồi dậy quát to: "Tại sao ngươi lại ở trong phòng của ta? Còn không —— "

Mới nói được một nửa, mặt Mạn Sương liền đỏ lên, nơi này không phải phòng của nàng, đây rõ ràng là một chiếc xe ngựa, bên trong rất rộng rãi, hoa lệ, dễ chịu, xa hoa. Không phải chiếc xe ngựa nàng ngồi khi tiến cung, là xe Bách Lý Hàn ngồi.

Mà Bách Lý Hàn, nhân tiện nghiêng người dựa vào thành xe, thân hình hoàn mỹ thon dài không chút khách khí chiếm hết một nửa không gian của xe. Trên bàn tay với những ngón tay thon dài là một cái bát bằng ngọc. Xem ra thanh âm "Khẩu khẩu" vừa rồi là do hắn gõ vào cái bát đấy.

Trên mặt Bách Lý Hàn không còn chút dấu vết nào của trận cười lúc nãy. Con ngươi đen láy đến không nhìn thấy đáy, rất thu hút lòng người. Giờ phút này vẻ ngoài của hắn có một chút phá hư, có một chút tà.

"Bát súp vừa rồi quả nhiên không vô ích, không những giúp Vương Phi tỉnh lại, còn sinh ra thần lực trời ban, có thể đem bốn vương ném

xuống ao cơ đấy, thật sự là không thể không bội phục hả!" Bách Lý Hàn thật lâu lắm đã không cười to như vậy, cười xong mới có cảm giác cười như vậy có chút không đúng, sớm đã đem việc bị cắn chảy máu môi vớt lên chín tầng mây. Hắn không ngờ, Mạn Sương cũng có lúc quấy rối như vậy.

Mạn Sương nghe xong rất là nghi hoặc, nàng uống súp khi nào? Chẳng lẽ cảm giác lúc này không phải mơ, hương vị ngon miệng đấy, thứ canh đấy nàng thật sự đã uống. Nhưng chắc không phải là hắn chứ? Nếu nói không phải, trong tay hắn rõ ràng là đang cầm một cái bát không.

Mạn Sương không hỏi, nhưng ánh mắt lại bất ngờ chuyển đến vết thương ở môi hắn.

Không thể nào, chẳng lẽ hắn dùng miệng đưa súp cho nàng? Cảm giác mềm mại, ôn nhu trong mộng, rồi nàng còn cắn một cái, chẳng lẽ thật sự là môi của hắn.

Mặt Mạn Sương nhất thời đỏ lên.

Mặt Bách Lý Hàn đột nhiên âm xuống, con ngươi lại bắt đầu lạnh như hàn băng. Nữ tử này, dĩ nhiên thông minh như thế, chỉ bất cần nhắc tới bát súp, nàng liền suy ra tất cả các việc đã trải qua.

"Nếu Vương phi đã tỉnh dậy, trở về xe ngựa của chính mình đi! Dừng xe!" Bách Lý Hàn đột nhiên lạnh lùng nói, nhắc màn xe lên.

Xe ngựa chậm rãi ngừng lại, ánh dương ấm áp sau giờ Ngọ bắn vào, nhưng Mạn Sương không cảm giác được dù chỉ là một chút ấm áp nào. Trên đường, người đi đường đi lại vội vã, có người nhìn về phía xe ngựa.

Bách Lý Hàn này, thật sự là quá ghê tởm, vừa thấy vui vẻ cười nói, nói trỏ mặt liền trỏ mặt ngay. Bất quá, đây vốn là tác phong từ trước đến giờ của hắn. Mạn Sương cũng không có tức giận, chậm rãi xuống xe.

Mặc dù nàng có ngủ khiến tóc hơi rối, quần áo hơi nhăn nhàu, nhưng phong thái không hề giảm sút, bên môi lộ ý cười nhu hòa nhạt nhẽo, đi về phía xe ngựa của nàng ở đằng sau.

Thị vệ đi theo không biết đã xảy ra cái gì, đột nhiên nhìn thấy Vương phi tóc rối áo nhàu đi xuống xe, tất cả giật mình một cái.

Bách Lý Hàn quát một tiếng, nói: "Xuất phát!"

Xe ngựa liền đi tiếp, giống như thể cái gì cũng chưa có phát sinh qua.

Chương 14: Âm sát hay là đùa bỡn

Sau khi trở lại vương phủ, Bách Lý Hàn liền mang Mạn Sương từ tân phòng ở "Y vân uyển" tới "Thính phong uyển" (giống Thính Phong Hiên của Tần Mộ Phong nhờ), hơn nữa còn ra lệnh là nếu không có chuyện gì đặc biệt thì nàng không được ra khỏi "Thính phong uyển" dù chỉ là nửa bước.

Đây vốn là chuyện trong dự liệu của nàng, nàng chỉ là một sai phi, không có ý định ở lại tân phòng của hắn. Chỉ là không ngờ Thính Phong Uyển lại hẻo lánh đến như vậy.

Tấn Vương phủ phân làm nội viện và ngoại viện. Ngoại viện vốn là chỗ du ngoạn, ở ngoại viện đều là người làm thuê cùng một ít thị vệ, binh sĩ. Nội viện trừ chủ tử, còn có một ít nha hoàn thị vệ được Tấn Vương tín nhiệm. Mà nàng – chủ nhân trên danh nghĩa, ở chỗ hẻo lánh nhất trong nội viện, cách "Y vân uyển" khá xa, nghĩ đến cách Bách Lý Hàn đối xử với nàng, thà là nhắm mắt làm ngơ đi.

Mạn Sương thản nhiên cười khổ, hắn không nghĩ thấy nàng, nàng làm sao nể không phải đây?

Hy vọng cha mẹ sớm hồi hương một chút, nàng cũng có thể sớm rời khỏi nơi đây. Đối với Bách Lý Hàn, nàng sớm đã không có một tia si tâm vọng tưởng nào rồi.

Thính Phong Uyển tuy là hẻo lánh đơn sơ, nhưng diện tích vẫn

không nhỏ, một cái sân thật to, vài cây hoa quế loại cổ thụ, dưới ánh mặt trời rực rỡ, rọi xuống mặt đất tầng tầng lớp lớp bóng cây. Góc tường phía tây có mấy trăm can trúc thúy che bóng.

Đưa mắt nhìn quanh, cả sân chỉ là một mảnh lục ý, không có một đoá hoa hồng trang điểm. Nếu là nữ tử bình thường chắc chắn sẽ không thích, nhưng Mạn Sương bẩm sinh không thích hoa hồng, đối với mấy trăm can thúy trúc thật ra cực kỳ yêu thích.

Có ba gian phong chính, còn có một gian bếp nhỏ, vậy là Mạn Sương không sợ đói đến bất tỉnh thêm lần nữa rồi.

Mạn Sương tự mình động thủ, cùng Hồng Ngẫu dọn dẹp thỏa đáng xong, liền ngồi xuống.

Ngày thứ hai, Bách Lý Hàn phái tới hai nha đầu cấp thấp cho các nàng, phụ trách việc mua đồ dùng cần thiết hàng ngày, những việc còn lại vẫn do Hồng Ngẫu một tay đảm đương.

Cuộc sống trôi qua thanh nhàn như nước, thích ý thản nhiên. Sống cuộc sống nhàn tản thông thả, Mạn Sương cảm giác mình như được thả lỏng trong kho lâu ngày, sắp mốc meo lên rồi.

Hồi còn ở nhà, Mạn Sương nếu là không phải vội vàng chăm sóc được thảo, thì đến được phòng của sư huynh chẩn bệnh cho người, bằng không liền cùng Hồng Ngẫu lên núi hái thuốc. Hôm nay ngồi không, giống như bị giam vậy.

Cũng may tính tình Mạn Sương vốn nhàn tĩnh, có thể chịu được, chỉ có Hồng Ngẫu là không chịu được, lúc nào cũng cười khổ một cách méo mó.

Ba ngày sau khi, rốt cục phải về nhà.

Sau khi xuất giá ba ngày, cô dâu mới phải cùng phu quân về nhà mẹ đẻ tỉnh thân, gọi là hồi Trữ.

Mạn Sương hồi Trữ, đương nhiên là không có phu quân về cùng. Bách Lý Hàn đồng ý lưu nàng tại vương phủ đã là tốt lắm rồi, làm sao có thể bồi nàng hồi Trữ. Mạn Sương vốn cũng không có hy vọng xa vời, cũng may nàng đã sớm nghĩ ra cách giải thích với cha mẹ.

Sáng sớm, Mạn Sương liền cùng Hồng Ngẫu thu thập thỏa đáng, ngồi trên xe ngựa vương phủ, trở về Bạch Phủ.

Bạch Phủ vẫn như cũ, chỉ có điều thiếu đi một người là nàng.

Nhìn thấy cha mẹ, Mạn Sương chợt có cảm giác như được trở lại thế giới xa cách đã lâu, như thể không phải mới chỉ có mấy ngày không gặp. Nước mắt chảy ra như suối, suy nghĩ muốn trốn đi mãnh liệt trào lên, mấy ngày nay nàng đã chịu rất nhiều ủy khuất lắm rồi.

Mạn Sương cố gắng ngăn cảm xúc, mãnh liệt cố nén dòng nước mắt ngược vào trong, nàng không thể để cha mẹ nhìn ra bất cứ cái gì.

Bạch phu nhân hỏi, vì sao Tấn Vương không có cùng nàng trở về.

Mạn Sương cười cười, nói: "Nương, Tấn Vương vốn muốn tới, nhưng trước khi xuất phát, bị Hoàng thượng triệu vào trong cung rồi, có thể là có chuyện rất quan trọng. Hắn nhờ Sương nhi hỏi thăm hai người."

Bạch phu nhân không truy cứu thêm nữa, sắc mặt Bạch Lộ có chút hổ thẹn, nhưng mà hắn cũng không truy cứu thêm, dù sao cũng là Tấn Vương cầu Hoàng thượng tứ hôn, nhất định hắn sẽ không bỏ rơi Sương nhi.

Mạn Sương cùng cha mẹ dùng cơm trưa, không biết "Lưu danh y quán" của sư huynh gần đây tình hình như thế nào, liền cùng Hồng Ngẫu ngồi xe ngựa tới y quán.

"Lưu danh y quán" trên thực tế vốn là sản nghiệp của Bạch Phủ, bởi vì ngự y không được tự mình mở y quán riêng, Bạch Lộ liền dùng danh nghĩa của đồ đệ Đoạn Kinh Ngân mở, trên thực tế Bạch Lộ cùng Đoạn Kinh Ngân đều không rảnh quản lý, đều là Mạn Sương ở y quán chẩn mạch cho người.

Sắc trời hôm nay tốt lắm, ánh nắng rất tươi đẹp, chiều bài của "Lưu danh y quán" dưới ánh mặt trời, lóe ánh vàng rực rỡ chói lọi.

Tiểu nhị trong điểm vừa nhìn thấy Mạn Sương cùng Hồng Ngẫu tiến vào, liền hiện lên vẻ mặt vui mừng.

"Tiểu thư, người đã tới, gần đây có nhiều người bệnh cứ nhất định phải tìm người xem mạch." Dược xoa đi lên nói.

Dược xoa vốn là người hầu tùy thân của Đoạn Kinh Ngân, bộ dáng cực kỳ kỳ quái, tóc hồng, diện mục có chút dữ tợn, nhưng từ đáy lòng lại cực kỳ thiện lương. Chỉ có bộ dáng hung ác, người bệnh mới tới thường là không dám cho hắn xem mạch. Kỳ thật dược xoa đã đi theo Đoạn Kinh Ngân rất nhiều năm rồi, y thuật của hắn không tệ chút nào.

"Dược xoa, mấy ngày này đã khiến người khổ cực rồi, chỉ sợ sau này, y quán đều phải do người quản lý." Mạn Sương thờ dãi nói, tối thiểu mấy ngày này nàng cũng không thể tới y quán được.

Dược xoa vẻ mặt khổ sắc nói: "Tiểu thư, người không có ở đây, người đến xem mạch ít đi rất nhiều."

Mạn Sương nói: "Không sao, chỉ cần người chú ý xem mạch, rồi mọi người lại đến."

Đang nói, có người đến mua thuốc, được xoa liền bận rộn đi phối dược.

Một tiểu cô nương đột nhiên chạy tới y quán, lôi Mạn Sương ra ngoài.

"Tiểu muội muội, chuyện gì hả?" Mạn Sương nhẹ giọng hỏi.

Tiểu cô nương cực kỳ đáng yêu, mặc một bộ quần áo vải thô, vừa đã biết là con nhà nghèo.

"Người là Bạch cô nương sao?" Tiểu cô nương nhẹ giọng hỏi.

Mạn Sương nói: "Đúng vậy, ta là Bạch cô nương, người tìm ta có việc sao?"

"Bạch cô nương, nghe nói y thuật của người rất cao , có thể cứu nương của ta được không, bệnh của nương ta rất tệ rồi." Tiểu cô nương nghẹn ngào nói, hốc mắt đã chảy dài hai hàng lệ, vừa nói vừa dập đầu rầm rầm. Tay dính đất, mặt cũng dính đất, cực kỳ đáng thương.

Mạn Sương ngồi xổm xuống, dùng khăn tay lau đi nước mắt trên mặt tiểu cô nương, hỏi: "Tiểu muội muội, đừng khóc, nương người đang ở đâu?"

"Nương ta ở nhà, nhà của ta cách y quán không xa, trong ngõ bên cạnh thôi. Bạch tiểu thư, người nhanh đi cứu nương ta đi!" Tiểu cô nương lôi kéo quần áo Mạn Sương, kéo về phía ngoài.

Hồng Ngẫu đang băng bó vết thương cho một bệnh nhân, vô cùng bận rộn, Mạn Sương liền không quấy rầy, dù sao cũng không xa, trong chốc lát chắc sẽ trở về. Nàng cầm túi thuốc tùy thân, theo tiểu cô nương đi ra ngoài.

Đường quả nhiên không xa, chỉ chốc lát sau liền đi vào một hẻm nhỏ.

Đó là một hẻm nhỏ đến nỗi ánh mặt trời cũng không chiếu vào được, hẹp dài, hai bên đều là tường cao màu xám. Bệnh cạnh tường cao có rất nhiều cành lá vươn ra, càng che đi ánh sáng khiến hẻm nhỏ trở nên tối tăm lạnh lẽo u ám.

Mạn Sương vì lo cho người bệnh, đi rất nhanh, bộ quần áo trắng lướt đi trong con ngõ nhỏ tối tăm như mây trời lướt qua .

Tiểu cô nương đột nhiên buông tay chạy biến đi, Mạn Sương bỗng nhiên có cảm giác không đúng, con hẻm này quá tối tăm, hơn nữa, nhìn qua cũng biết là ngõ cụt, không có ngôi nhà nào bên trong.

Xoay người nhìn lại, có một người không biết đứng sau lưng từ bao giờ, mặc một bộ quần áo đen, lẳng lẳng đứng đấy, không nhúc nhích, như thể một bức họa.

Trái tim Mạn Sương đột nhiên lạnh ngắt. Người này, có chút quỷ dị.

Khi tiểu cô nương chạy đến bên người hắc y nhân, người nọ liền ném xuống đất vài đồng tiền. Tiểu cô nương ngồi xuống nhặt đồng tiền lên, khuôn mặt nhỏ nhắn cười như hoa nở. Tiểu cô nương đứng dậy, liên tục nói cảm ơn cảm ơn. Sau đó liền chạy ra khỏi hẻm nhỏ.

Hẻm nhỏ chỉ còn Mạn Sương cùng hắc y nhân.

Dĩ nhiên rút lui! Nàng thật sự là không đủ cảnh giác, nhưng mà, ai mà ngờ được lại có kẻ lợi dụng cả tiểu hài tử đáng thương để gạt nàng.

Gió nhẹ thổi qua, lá cây khẽ xào xạc, càng làm không khí thêm phần kinh dị

Người trước mặt, dáng cao lớn, nhìn qua vô cùng phong độ. Trên đầu đội nón, che khuất gương mặt của hắn, chỉ lộ ra cằm cùng đôi môi rất đẹp.

Chỉ nhìn đôi môi mỏng gợi cảm này, cũng biết hắn có vẻ ngoài vô cùng đẹp.

Mạn Sương tự hỏi mình chưa từng đắc tội với người nào, không biết vì sao lại bị người lừa gạt đến nơi đây. Người này, muốn làm gì? Không phải là muốn giết nàng đi.

Ý niệm này vừa xuất hiện, Mạn Sương liền thấy tay người kia lóe lên một luồng hàn quang, một đạo hàn quang theo gió lao về phía nàng.

Trong lòng Mạn Sương phát lạnh, nghĩ thầm, chẳng lẽ mình lại bỏ xác nơi đây.

Chỉ nghe leng keng một tiếng, đoản kiếm không xuyên vào người nàng, lại đâm vào tường, xuyên vào rất sâu, có thể thấy được người này võ công không kém.

"Người, vì sao phải giết ta?" Mạn Sương hỏi.

Người nọ cũng không trả lời, từng bước từng bước đi về phía Mạn Sương, lộ ra đôi môi đang cong lên như vầng trăng non, hiển nhiên là hắn đang cười

Chương 15: Hình người ám khí

Tươi cười thản nhiên mà thích ý như vậy, , hình như đối với hắn, giết người là một chuyện rất vui vẻ. Hơn nữa, xem bộ dáng, hắn tựa hồ cũng không vội lấy tính mạng Mạn Sương ngay lập tức, giống như một con mèo, vờn con chuột cho đến chết mới vừa lòng.

Mạn Sương thấy hắn càng lúc càng gần, chậm rãi lui về phía sau, trái tim không tuân thủ quy tắc mà nhảy lên .

Lúc này nếu có lớn tiếng kêu người đến cứu, sợ là cũng không kịp. Cứu binh dù có nhanh, chỉ sợ cũng không nhanh bằng kiếm của người này. Kế sách duy nhất hữu dụng vào thời điểm này chỉ có giả vờ hòa hảo với hắn, trì hoãn thời gian, chờ cho Hồng Ngẫu chạy tới cứu nàng.

Hành y hơn năm, Mạn Sương nhìn quen rồi cái gọi là sinh lão bệnh tử. Thân mang hàn độc, từ lâu lắm rồi nàng đã chuẩn bị tốt mọi thứ để có thể rời khỏi thế giới này bất cứ lúc nào. Cho nên, Mạn Sương cũng không sợ hãi, chỉ là có một chút không cam lòng, không cam lòng cứ như vậy bị một kẻ không biết mặt giết không rõ nguyên nhân, nàng mới mười bảy tuổi.

"Người vì sao phải giết ta? Muốn giết cũng nên nói cho ta lý do chứ!" Mạn Sương lại hỏi một lần nữa, thanh âm thanh nhã mà lãnh đạm, nhẹ nhàng như gió thổi qua .

Nụ cười của hắc y nhân đột nhiên cứng đờ, tựa hồ có chút kinh ngạc trước sự bình tĩnh của Mạn Sương .

Hắn đột nhiên mở miệng, thanh âm thâm lương mà khàn khàn, "Người không sợ hãi?"

Mạn Sương khẽ cười, nụ cười như ánh mặt trời rực rỡ, chiếu sáng con hẻm âm u.

" Tại sao ta phải sợ!" Mạn Sương lạnh lùng hỏi ngược lại.

Mạn Sương nghe nói, đối với kẻ giết người, chứng kiến nạn nhân hoảng sợ tuyệt vọng, liên tục cầu xin tha mạng là niềm vui lớn nhất. Như vậy, có thể thỏa mãn bản tính thị huyết tàn nhẫn của họ. Nhưng mà lúc này, Mạn Sương làm cho hắn thất vọng rồi.

Người nọ tựa hồ cũng không giận, khóe môi đột nhiên nhếch lên, cười càng hoan hỉ hơn trước.

"Vậy là người không sợ chết. Rất tốt, rất tốt!" Hắn gật đầu, "Không biết người có sợ bị cưỡng gian không!"

Hắn cố ý kéo dài thanh âm, nghe thâm lương khàn khàn.

Mạn Sương tự nhiên sợ hãi, nàng không phải chưa từng nghe qua những lời đồn đại về hái hoa tặc (cái này chắc ai cũng biết rồi, là mấy kẻ chuyên rình rình cưỡng hiếp con gái nhà lành) . Chỉ có điều, Mạn Sương đột nhiên cảm thấy có chút không đúng, theo lý thuyết, người có cái cằm trắng nõn tuyệt đẹp kèm theo đôi môi đỏ mọng như vậy, không thể có âm thanh khàn khàn của người già.

Thanh âm này nhất định là giả vờ, như người này xem ra là người quen rồi. Mạn Sương thật sự nghĩ không ra, trong số những người

nàng biết, kẻ nào nhàn tình dật trí đến vậy, lại bày ra trò này để đùa nàng.

Đôi mắt đảo qua hắc y nhân một lần nữa, đột nhiên ngưng lại, bởi vì nàng nhìn đến chân hắn, chính xác hơn là nhìn đến giày của hắn.

Chân hắn đi một đôi cảm tú nhuyễn hài (không chắc có phải là giày thêu hoa ko, con trai đi giày thêu hoa thì e hèm nhỉ), nhìn rất quen mắt, giống như đã từng nhìn thấy ở đâu rồi.

Linh quang trong đầu chợt lóe, Mạn Sương biết hắn là ai rồi. Bởi vì, ngày ấy nàng gặp hắn trong cung, là lần đầu tiên nàng nhìn thấy đôi giày như vậy, cho nên ấn tượng rất sâu sắc.

Đúng rồi, cũng chỉ có hắn, mới có thể vô pháp vô thiên như vậy.

Cũng chỉ có hắn, mới nhàn tình dật trí đến như vậy .

Bách Lý Băng đương nhiên không ngờ rằng Mạn Sương đoán được thân phận của hắn nhanh như vậy, cố tình bước tới chầm chậm để ra vẻ bí hiểm, như thể muốn bóp chết trái tim con mồi bằng từng bước chân. Đôi tay thon dài cân xứng, vươn ra từ trong ống tay áo đen như mực, da tay trắng nõn, thật xứng là tay của một kẻ luôn sống an nhàn.

Đôi tay vẫn đùa bỡn với đoản kiếm, liên tục xoay kiếm, hàn khí dọa người.

Mạn Sương đứng ở nơi đó, không hề lui về phía sau, khóe môi mỉm cười nhìn hắn vui đùa.

Bách Lý Băng chứng kiến Mạn Sương đến cả cường gian cũng không sợ, cảm thấy hết thú vị rồi, đoản kiếm trong tay đột nhiên

giương lên, đâm thẳng về phía Mạn Sương.

Đoàn kiếm đương nhiên đâm vào tường, vẫn đề ở chỗ, người hấn rất chuẩn xác nhào lên người Mạn Sương.

Lực đạo vừa đủ, đẩy Mạn Sương đến bên tường, nhưng không làm đau nàng. Tay trái ôm lấy eo nhỏ của Mạn Sương, tay phải cuốn lấy cổ Mạn Sương, đôi môi rất đẹp cúi xuống hôn môi Mạn Sương, giống như diễn kịch, nhẹ nhàng chạm qua.

Mạn Sương không ngờ người hấn lao đến nhanh như ám khí, càng không nghĩ tới hấn lại thân mật với nàng.

Trong lòng thật sự là cực kỳ ảo não, đây chắc là phương thức hấn vẫn dùng để khinh bạc nữ tử trong truyền thuyết đi. Chỉ có điều, dù như thế nào cũng không nghĩ rằng hấn sẽ khinh bạc nàng, nàng mặc dù là vương phi bị ruồng bỏ, nhưng dù sao trên danh nghĩa cũng là hoàng tẩu của hấn. Tiểu Ma vương này, thật sự là hồ đồ quá đáng.

Được rồi, nếu biết hấn là ai rồi, coi như là bị tiểu hài tử xấu xa hôn một cái, không sao cả. Bất quá, nàng tuyệt đối không thể để mặc hấn muốn làm gì thì làm, vẫn phải giáo huấn hấn một chút

Mạn Sương oán hận xoa xoa môi, đột nhiên vươn tay lên, tát hấn một cái.

Khoảng cách quá gần, Bách Lý Băng căn bản là không có khả năng né tránh.

Thanh âm thanh thúy vang lên trong con hẻm u ám, rất là vang dội. Một cái tát không chút lưu tình.

Bách Lý Băng hoàn toàn ngây dại, từ lúc hấn chào đời, đây là lần

đầu tiên bị đánh, cảm giác khó mà có thể nói thành lời một cách rõ ràng (Băng đệ , cung thích bị ngược sao). Rốt cục cũng có một nữ tử dám đánh hấn, hấn nên hưng phấn hay là khổ não đây!

Suy nghĩ một chút, cuối cùng cảm giác được có lẽ là nên hưng phấn, dù sao, ngay cả mẫu hậu cũng chưa từng đánh hấn!

Tát cũng tát rồi, nộ hôn vừa rồi chẳng qua chỉ là môi chạm môi thôi, nhưng Bách Lý Băng lại có cảm giác nguyền. Cái tát này chẳng thể làm hấn lui bước, cúi xuống định hôn tiếp. Chợt nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của Hồng Ngẫu, "Tiểu tặc, ngươi muốn làm gì, không được khi dễ tiểu thư nhà ta!"

Bách Lý Băng không khỏi thất vọng mà thở dài, mũi chân đạp vào tường, thân thể đột nhiên bật lên, biến mất qua bức tường cao.

Hồng Ngẫu nổi giận đùng đùng lao đến, mắt thấy hắc y nhân biến mất đằng sau bức tường, muốn đuổi theo, Mạn Sương quát khế: "Hồng Ngẫu ! Đừng đuổi theo!"

"Tiểu thư, ngươi không sao chứ? Tặc nhân đó không làm gì người chứ? Ta nhìn thấy hấn hình như định..... định làm chuyện thất lễ với người." Hồng Ngẫu xoay người lo lắng hỏi.

Mạn Sương lắc đầu, thản nhiên nói: "Không có việc gì, hấn cái gì cũng không làm được, chỉ khiến ta sợ một chút thôi ."

"Ai nha!" Hồng Ngẫu nhìn tới đoàn kiếm cầm ở trên tường, sợ đến hét rầm lên, "Đáng chết tặc nhân, dám cầm đoàn kiếm đâm người. Tiểu thư, ngươi không bị thương chứ?"

"Ta không có việc gì!" Mạn Sương thản nhiên sửa sang lại quần áo.

Hồng Ngẫu cầm lấy chuôi kiếm, rút vài cái, không thể làm cho kiếm di động chút nào. Lâm bầm nói: "Tặc nhân đáng chết, lực đạo không nhỏ chút nào. Tiểu thư, tại sao ngươi lại ra đây một mình, cũng không nói một tiếng với ai!" Hồng Ngẫu oán giận nói .

Mạn Sương thản nhiên liếc nàng một cái, nói: "Ngươi chẳng qua chỉ là công phu mèo quài, có dẫn theo ngươi cũng vô dụng."

Hồng Ngẫu mặc dù võ công không cao lắm, nhưng công phu của nàng đều là do Đoạn Khinh Ngân dạy, hi vọng khi cần thiết có thể bảo vệ Mạn Sương, lúc này Mạn Sương miệt thị võ công của nàng, rất là tức giận.

Hồng Ngẫu cắn răng mà nói: "Tiểu thư, ngươi đừng xem thường công phu của Hồng Ngẫu, nếu để tặc nhân kia gặp ta, ta không đánh hấn như tử thì không tên là Hồng Ngẫu nữa!"

Lời còn chưa dứt, đột nhiên một vật bay cái vù từ bên tường ra, nện lên môi của Hồng Ngẫu.

Hồng Ngẫu nhất thời ngậm miệng, cúi đầu nhìn, hóa ra là một đóa hồng rất đẹp, gai của hoa hồng rạch một đường trên môi Hồng Ngẫu, có giọt máu từ từ rơi xuống.

"Tiểu tặc, ngươi đừng hòng chạy trốn!" Hồng Ngẫu nhảy dựng lên bức tường, bên kia bức tường là một cái sân, im ắng , không có bất cứ bóng người nào.

Hồng Ngẫu hỗn hển nhảy xuống, rất là chật vật.

Mạn Sương thật sự là dở khóc dở cười, xem bộ dạng của Hồng Ngẫu, kẻ bị nàng mắng có vẻ như chính là nàng vậy.

Bách Lý Băng kia, thật sự là một tiểu hài tử xấu xa vô pháp vô thiên

— —

Chương 16: Đem mạch

Đi ra khỏi con hẻm nhỏ âm u, ánh nắng một lần nữa chiếu rọi trên người, Mạn Sương cơ hồ hoài nghi chuyện mới xảy ra vừa rồi vốn chỉ là một giấc mộng.

Song, có người tựa hồ không muốn làm cho nàng nghĩ như vậy.

Mới vừa bước vào y quán, Mạn Sương liền nghe được thanh âm trong suốt vui mừng từ trong điểm truyền ra: "Bạch cô nương, người tốt cục đã trở về, ta đợi người lâu lắm rồi!"

Người giữ tiền của y quán đi ra, hé ra một cái ghế thái sư, Bách Lý Băng thân nhiên ngồi trên ghế, vẻn cước, cười hì hì nói.

Hắn đương nhiên không mặc bộ quần áo đen khi nãy, bây giờ hắn mặc một bộ cẩm y, ánh xà xù, cực kỳ tươi đẹp.

Trên y bào thêu một đóa hoa hồng lớn (hơi có tý nghi ngờ về giới tính của Băng đệ :-

Chương 17: Đa thương ly biệt

Theo lý thuyết, sau khi hồi Trữ một ngày thì phải trở lại nhà chồng. Nhưng, phụ thân của Lưu Sương là ngự y Bạch Lộ đã từ quan, vợ chồng họ sẽ về quê ở ẩn. Lưu Sương liền quyết định ở lại Bạch phủ thêm một ngày, để cha mẹ khỏi hoài nghi.

Nhưng mà vào ngày về quê, phụ thân Lưu Sương đột nhiên đưa ra yêu cầu muốn gặp Bách Lý Hàn. Dù sao, Bạch Lộ giao nữ nhi bảo bối của mình cho Bách Lý Hàn, trước khi về quê muốn gặp Bách Lý Hàn để nhắc nhở một phen, nếu không, bảo Bạch Lộ làm sao yên tâm ra đi được.

Vốn đây là một chuyện vô cùng hợp tình hợp lý, nhưng, lại khiến Lưu Sương khó xử vô cùng. Dù sao, nàng cùng Bách Lý Hàn cũng chỉ là vợ chồng hờ trên danh nghĩa, hẳn nhất định sẽ không đồng ý diễn trò với nàng. Cứ cho là hẳn miễn cưỡng đồng ý đi, hẳn cùng nàng làm sao có thể diễn như thể yêu nhau nhiều lắm, nếu bị cha mẹ nhìn thấu, chẳng phải khiến hai người càng thêm đau lòng lo lắng sao.

Nhưng dù sao cũng không thể cự tuyệt yêu cầu đó. Lưu Sương đành phải viết cho Bách Lý Hàn một phong thư, nói là cha mẹ cáo quan về quê, hi vọng hẳn đến cùng nàng tiễn cha mẹ một đoạn đường, cũng hi vọng hẳn không vạch trần chuyện nàng là sai phi (vương phi cưới nhầm) của hẳn.

Sau đó giao Hồng Ngẫu mang thư đi.

Cha mẹ hỏi Lưu Sương Tấn vương bình thường thích ăn món gì, Lưu Sương nào có biết, đành phải nói bừa mấy món. Mẫu thân tự mình xuống bếp, làm mấy món ăn sáng vô cùng tinh xảo, bày đầy một bàn lớn. Phụ thân Lưu Sương đến bên cây quế hoa, đào ra một vò rượu, vừa mở niêm phong, mùi rượu thơm ngát tỏa ra bốn phía.

"Sương nhi, người có biết rượu này là rượu gì ko?" Lưu Sương ngửi mùi, mùi rượu thơm thanh khiết, chỉ cần ngửi mùi cũng biết là rượu ngon, nhưng nàng thực sự không biết là rượu gì.

"Nha đầu ngọc, đây là nữ nhi hồng, là rượu dùng để uống khi con gái đi lấy chồng *. Mười mấy năm trước chôn xuống, là chờ ngày con hồi Trữ sẽ uống, đáng tiếc ngày ấy Tấn Vương không tới được. Hôm nay, phụ thân nhất định phải cùng Tấn Vương uống đến say thì thôi." Trên mặt Bạch ngự y là niềm vui sướng, hân hoan không che dấu.

(Bên TQ có tục lệ khi sinh con gái thì chôn rượu xuống đất, lúc nào con gái đi lấy chồng thì đào lên uống, còn gọi là Nữ Nhi Hồng, 3 chữ "con gái rượu" có khi là từ chuyện này)

"Phụ thân, sau bữa cơm này, người và nương sẽ đi thật xa. Hôm nay, người đừng uống nhiều rượu quá." Lưu Sương hờn dỗi nói, trong trái tim dâng lên một niềm chua xót đắng cay.

Bách Lý Hàn, hắn sẽ đến sao?

Nàng thật sự không xác định được.

Tựa hồ là đợi thật lâu, trên bàn gỗ được chạm trổ tinh xảo, các món ăn dần dần nguội lạnh; mắt nhìn thấy mặt trời dần dần lên cao, đã quá trưa; trong đôi mắt cha mẹ, niềm vui sướng hân hoan dần chuyển thành lo lắng không thôi.

Trái tim Lưu Sương, như bị ai đó từ từ nhấn chìm xuống.

Rốt cục, trên hành lang xuất hiện một bóng áo hồng, Hồng Ngẫu rốt cục đã trở về. Nhưng sau lưng Hồng Ngẫu không có Bách Lý Hàn.

Lưu Sương chậm rãi đi ra ngoài, thấp giọng hỏi: "Hắn không đến sao?"

"Tiểu thư, Vương gia không ở trong phủ, ta giao thư tận tay thị vệ Trương Tá, hắn nói chắc chắn sẽ chuyển đến chính tay Vương Gia !" Hồng Ngẫu thấp giọng bẩm báo.

Lưu Sương biết, nói vậy là hắn không đến rồi. Bách Lý Hàn, người thật sự nhấn tâm đến vậy sao, tâm nguyện cuối cùng của hai người già này người cũng không thể thực hiện sao?

"Cha, nương, chúng ta ăn trước đi, không cần chờ nữa, Vương gia hắn không ở trong phủ, có lẽ không nhận được thư của con." Lưu Sương vừa cười vừa nói:, chính cô ta cũng không nhận ra nụ cười của mình gượng ép đến mức độ nào".

"Ai ——" Bạch Lộ lo lắng thở dài một hơi. Hắn thật sự không biết Lưu Sương gả vào hoàng gia, là may mắn hay là bất hạnh. Trước đây, bọn họ một lòng muốn gả Lưu Sương cho Đoạn Kinh Ngân , Đoạn Kinh Ngân đối với Lưu Sương, là toàn tâm toàn ý. Ai biết được, Hoàng thượng lại đòi tứ hôn.

"Sương nhi, con nói thật cho nương, Tấn Vương hắn đối đãi với con được không?" Bạch phu nhân lo lắng hỏi thăm.

"Nương, người luôn lo lắng chuyện này sao. Vương gia hắn đương nhiên đối đãi với con tốt lắm, nhưng mà hắn thân là Vương gia, luôn luôn có chút thân bất do kỷ, gần đây, hắn đặc biệt bận rộn. Nếu thu

xếp được, con khẳng định là hẳn sẽ đến . Phụ thân, nương, chẳng lẽ, các ngài không tin vào mị lực của Sương nhi sao?" Lưu Sương hờn dỗi nói, cố gắng dùng lời lẽ gạt đi lo lắng của cha mẹ, không quên cười cười.

Bạch Lộ cùng Bạch phu nhân lo lắng nhìn Lưu Sương.

"Sương nhi, con không biết, con không nói dối cha chứ?" Bạch Lộ trầm giọng nói, trên gương mặt già nua nổi lên sự lo lắng.

"Cha, người nói cái gì vậy, con nói dối người bao giờ." Lưu Sương vừa nói, vừa thản nhiên cười.

"Sương nhi, gả vào hoàng gia, người ngoài nhìn vào, tuy là đẹp đẽ xa hoa, nhưng bên trong thực sự có những nỗi khổ không nói nên lời . Sương nhi, nương nhắc lại câu này, việc gì nhin được thì hãy nhin, đừng quá cố chấp." Bạch phu nhân lo lắng khuyên nhủ nói.

Lưu Sương cuống quýt đáp ứng, mẫu thân nói rất có lý, nhưng nếu trong lòng hẳn không có con, con dù có nhin thế hay nhin nữa, thử hỏi có tác dụng gì?

Dùng xong bữa cơm, Bạch Lộ cùng phu nhân thu thập một ít tư trang, mang theo mấy người hầu, ngồi lên xe ngựa. Lưu Sương không nỡ để cha mẹ phải đi lại bôn ba, cha mẹ tuổi già sức yếu, không chịu được lang bạt kỳ hồ. Nàng cùng Hồng Ngẫu thuê một chiếc xe ngựa, tiễn cha mẹ đến ngoại ô kinh thành.

Dõi mắt theo chiếc xe dần dần đi xa, rồi cũng đến lúc không nhìn thấy nữa, chỉ thấy cỏ cây thê lương đứng đó..

Trái tim Lưu Sương hoàn toàn trống rỗng . Nàng yêu thương nhất là cha mẹ, bây giờ hai người đi xa, nàng lại không thể đi theo. Nếu

nàng chưa gả cho người thì tốt biết mấy, bây giờ nàng có thể cùng cha mẹ về quê.

Hôm nay, lưu lại một mình nàng tại kinh thành với tháng ngày mờ mịt. Từ nay về sau, là khổ sở, là mệt mỏi, là vui mừng, hay đau thương, chỉ có một mình nàng cảm nhận.

"Tiểu thư, ngươi không sao chứ?" Hồng Ngẫu nhìn gương mặt xinh đẹp trống rỗng của tiểu thư, lo lắng hỏi thăm.

"Ta không có việc gì , Hồng Ngẫu, chúng ta lâu lắm ra ngoại ô rồi." Lưu Sương thản nhiên nói. Đổi đề tài, để tránh làm xấu tâm trạng.

Ngoại ô hôm nay, tựa hồ náo nhiệt hơn bình thường rất nhiều. Người qua lại nô nức, xe ngựa ngang dọc, nối liền không dứt. Nhưng mà, xe ngựa cùng dòng người đều hướng về một phía, là bờ sông Du Thủy.

Chẳng lẽ, có chuyện gì ở đó sao? Hồng Ngẫu kéo tay một cô nương áo hồng đang đi rất nhanh, hỏi: "Tiểu thư, các ngươi đi đâu làm gì vậy?"

Vị tiểu thư vội vàng liếc Hồng Ngẫu một cái, nói: "Cô nương, ngươi không biết sao? Bên bờ sông Du Thủy tổ chức thi múa, mặc kệ ngươi là con gái nhà bình dân hay là tiểu thư nhà nào, chỉ cần biết nhảy múa, đều có thể tham gia . Nghe nói, chỉ cần ngươi trở thành một trong mười người đứng đầu, đều có tiền thưởng ."

Cô nương đó vừa nói vừa lắc lắc vòng eo mảnh khảnh vội vàng chạy đi, tay áo khẽ dao động trong gió.

Lưu Sương bây giờ mới phát hiện, cô nương này mặc vũ y. Đưa mắt nhìn quanh, mười cô nương đang đi thì đến năm sáu người mặc vũ

y.

Lưu Sương không khỏi nhẹ nhàng nhíu mày, thế gia đệ tử kinh thành luôn nhàn rỗi, bày ra vô số trò nhàn chán, hết lần này tới lần khác lấy nữ nhân ra mua vui.

"Tiểu thư, chúng ta cũng đi xem một chút ma!" Hồng Ngẫu hăng hái bưng bưng nói.

Lưu Sương mặc dù tinh thông cầm kỳ thi họa, nhưng hoàn toàn không biết chút gì về múa, kể cả bảo nàng xem nàng cũng chẳng biết hay dở ở đâu. Đang do dự, chợt nghe thấy có hai cô gái đi qua, trong đó có một người cúi đầu cười nói: "Thật không nghĩ tới, Tấn Vương có mặt tại cuộc thi này, tiền thưởng cũng từ túi của hắn mà ra. Hóa ra hắn thích múa sao, sớm biết vậy ta đã không trò đánh đàn vô ích."

Trái tim Lưu Sương chấn động, Tấn Vương!

Nguyên nhân hắn không đến tiền cha mẹ nàng, là muốn ở chỗ này xem múa hát.

Hồng Ngẫu cũng nghe được, nhìn một chút sắc mặt tiểu thư nhà nàng, nói: "Tiểu thư, ta nghĩ, chúng ta hay là không đi nữa!"

"Tại sao lại không đi, đi xem một chút!" Lưu Sương nói, hôm nay, cha mẹ của nàng đã hồi hương, nàng cùng hắn, không còn chút quan hệ nào nữa.

Tưởng tượng cảnh cha mẹ già của Lưu Sương ngồi chờ ông con rể hờ bên bàn tiệc lạnh ngắt, thời gian trôi chậm chậm, hi vọng cứ mất dần mà buồn cả lòng, huhuhu (

Lúc trước đọc convert đề tên là Trắng Chảy Sương, hỏi bạn đang du học TQ thì bạn ý bảo có Lưu là chảy kiểu ồ ạt, Mạn là từng giọt từng giọt, mình đoán là Mạn, hôm nay ngồi đọc đối chiếu bản tiếng Trung mới biết là Lưu Sương, chân thành xin lỗi mọi người vì sai sót này.

Chương 18: Lại sai lầm rồi

Bờ sông Du Thủy , không còn nữa sự thanh tĩnh bình thường, người người chen chúc, tiếng ồn huyên náo.

Bờ sông rất bằng phẳng, mọc lên một vũ đài từ lúc nào không biết, màu tú huy hoàng, giống như một tòa lâu các. Đối diện đài cao, là vài cái bàn dàn thành hàng, một ít vương tôn quý tộc vì hâm mộ mà đến, thế gia đệ tử ngồi ngay ngắn đằng sau mấy cái bàn.

Xa thêm một chút, có mấy lều vải được dựng trên cao đối diện vũ đài, là chỗ xem múa tốt nhất. Trước lều vải là bức rèm che, không thể nhìn ra bên trong lều là người phương nào.

Nước sông Du Thủy xanh biêng biếc, ánh nắng chiếu rọi xuống nước gợn ánh sáng lấp lánh như ngọc, như thể có một con rồng đang uốn mình giữa lòng sông.

Tổ chức rình rang linh đình như vậy, thật sự là khiến người ta kinh dị, xem ra người rảnh rỗi ở kinh thành chiếm đa số.

Các cô nương đến tham gia thi đấu, đi ra phía sau đài cao để trang điểm.

Lưu Sương cùng Hồng Ngẫu đứng yên ở cách đó không xa bên cây liễu, lặng lẽ quan sát tất cả.

Một hồi chiêm trống xé gió truyền đến, sau một hồi rất dài, tiếng

trống bất chợt dừng, khắp nơi đều là không khí yên tĩnh. Một người hơn bốn mươi tuổi chậm rãi đi lên đài cao, the thé hô: "Hôm nay tổ chức thi múa, được Tấn Vương gia ưu ái ủng hộ, cho các vị cô nương thích múa cơ hội biểu diễn, lão thân ở đây tạ ơn Tấn Vương gia. Cô nương nào đứng đầu, sẽ nhận được phần thưởng từ Tấn Vương."

Lưu Sương không ngờ được, lần thi múa này thực sự là do Bách Lý Hàn tổ chức, tiền thưởng cũng là hắn chi ra. Lấy con người Bách Lý Hàn mà nói, hắn dường như không thể làm ra những chuyện hoang đường như vậy, nói là Bách Lý Băng nàng còn tin được, nhưng hết lần này tới lần khác chính là hắn. Hắn thật sự là khiến người ta không thể nói trước được điều gì.

"Mọi người chú ý, ta tuyên bố, trận đấu chính thức bắt đầu!" Tiếng vỗ tay của mọi người vang lên như sấm.

Một nữ tử mặc hồng y đi lên đài, thi lễ, bắt đầu múa.

Tay áo mềm mại tung bay, giống như một cánh bướm màu hồng. Vòng eo khẽ uốn, giống như cánh hoa mỏng manh. Mây trên trời trôi chậm chậm, sóng dưới sông phiêu lãng. Người đặc ý cảnh đẹp đặc ý, thật sự rất đáng để hưởng thụ.

Hồng Ngẫu xem múa hăng hái bưng bưng, suy nghĩ của Lưu Sương không biết đã tung bay đến nơi nào. Chẳng lẽ, nữ tử Bách Lý Hàn thích là thế này sao, nếu không, hắn vì sao phải tổ chức một cuộc thi to đến thế này? Vì sao phải đến xem múa, nói vậy thì người ngồi trong lều vải, đằng sau tấm rèm, nhất định là hắn.

Lưu Sương đoán không sai, ngồi trong lều vải đích thực là Bách Lý Hàn, chỉ có điều tâm trí của hắn cũng đã sớm bay đến một phương trời xa lắm, bay tới một buổi sáng trong rừng đào.

Ngày đó, ánh nắng tươi đẹp, vân đạm phong khinh, thời tiết đẹp một cách hiếm có.

Cảm hứng của hắc dăng lên, đến liền ra ngoại thành du ngoạn, bất tri bất giác đi lại vào rừng đào. Đang là đầu mùa xuân, lá chưa mọc, hoa đã nở nhiều như những ngọn lửa, từng bông từng bông kết lại trên cành, dưới ánh nắng ngày xuân chập chờn lay động. Hoa nở rất nhiều, vô cùng đẹp mắt, vô cùng rực rỡ.

"Đinh linh, đinh linh — — ", từ xa truyền đến tiếng chuông gió tuy nhỏ mà rõ ràng, lúc có lúc không, êm ái dễ nghe

Hắc bị tiếng chuông hấp dẫn, đi vào sâu trong rừng đào.

Trong rừng đào hiện ra một con suối, róc rách chảy xuôi .

Trên bãi đất trống đối diện khe suối, có một nữ tử mặc quần áo trắng, đang múa một mình.

Tiếng chuông khiến người nghe mê muội, là do nàng tạo ra.

Cánh tay uốn cong như vàng trắng non, trắng tròn như con tằm, hai cánh tay còn buộc hai quả chuông bạc, tiếng chuông lung linh, theo từng động tác của nàng.

Nữ tử mặc một bộ quần áo trắng đơn giản, đứng múa trong rừng đào, vô cùng nổi bật, vô cùng đẹp mắt. Tóc búi đơn giản, không cài cắm bất cứ thứ trang sức nào, cực kỳ tố tịnh.

Kỹ thuật của nàng uyển chuyển, uốn người, vung tay áo, xoay người, đẹp đến không thể diễn tả. Nàng tựa hồ như hóa thân thành một cánh bướm, khi thì bay cao, khi thì nghỉ chân tìm mật. Khi thì lướt

chân xuống dòng nước lững lờ trôi, khi thì xoay tròn giữa những cành lá, bi thương như đang khóc. (xin thứ lỗi cho mình, đoạn này khó edit quá trời)

Cả người nàng như đắm chìm trong điệu múa, mọi thứ xung quanh dường như không hề tồn tại. Mà hắn, cảm thấy như si như túy, lại bất tri bất giác đem ngọc tiêu bên hông tháo xuống, đặt ở bên môi, nhẹ nhàng thổi.

m thanh nhẹ nhàng vang lên, kết hợp cùng tiếng chuông đình linh, đúng là vô cùng uyển chuyển du dương.

Nữ tử không hề nhận biết, lại hát theo tiếng tiêu của hắn: "Xuân đêm lan, xuân hận thiết, hoa ngoại tử quy đề nguyệt. Người không gặp, mộng khó khăn bằng, hồng sa nhất điểm hồng. Lệnh oán đừng, vốn là phương lễ, đình hạ đình thơm mát ngàn kết. Tiêu vụ tán, hiểu hà huy, lương gian song Yến bay."

Tiếng ca của nữ tử hàn mỹ kiều nhuỷ nói không nên lời, nhẹ nhàng du dương bay vào tai hắn.

Rốt cục ca khúc cũng kết thúc, nữ tử đình chỉ động tác múa, chợt nhận ra có người đang đứng nhìn, chân thành đứng nghiêm, quay về phía hắn.

Một cái liếc mắt, làm hắn suốt đời này cũng không quên được.

Mái tóc của cô gái đó đen bóng như một tấm lụa, da thịt trắng nõn nhẵn nhụi, lông mày đẹp như vẽ, đôi mắt sáng u thâm thâm lương, môi đỏ mọng nhỏ nhắn xinh xắn là lứt, dáng người đẹp đẽ, eo nhỏ như liễu, đúng là tuyệt thế mỹ nhân thế gian ít có, vừa nhìn đã yêu.

Tầm mắt tương giao, hắn nhìn nàng, nàng cũng nhìn hắn, bọn họ

nhìn nhau.

Ngóng nhìn, dây dưa — —

Lần đầu tiên kể từ khi sinh ra, hắn cảm thấy không thể khống chế trái tim của mình, con mắt của người con gái kia thể lượng ưu thương đã làm hắn rung động. Trong khoảnh khắc đấy, hắn liền quyết định, vô luận như thế nào, hắn sẽ phải có được tâm hồn của thiếu nữ ấy, cả đời này, hắn sẽ bảo vệ nàng, thương yêu nàng.

Cái này, chắc hẳn chính là 4 chữ "nhất kiến chung tình".

Con mắt nóng rực như lửa của hắn làm nàng hoảng sợ, đôi mắt trong veo như thủy tinh của nàng trong chốc lát tràn đầy sự kinh ngạc và sợ hãi, vội vàng xoay người, như con nai bị dọa biến mất trong rừng đào.

Đợi hắn vượt qua dòng suối nhỏ, nàng đã biến mất không biết tung tích.

Hắn tìm kiếm trong rừng đào một lúc lâu, phát hiện ra Tĩnh Tâm Am.

Vì vậy hắn liền kết luận giai nhân đó đã vào trong am, tiểu ni cô trong am cũng nói trong am hiện có một tiểu thư, thích mặc đồ trắng, là thiên kim tiểu thư của ngự y Bạch Lộ, tên là Bạch Lưu Sương. Vì vậy hắn liền tin lầm tiểu ni cô, phỏng đoán rằng giai nhân đó là Bạch Lưu Sương. Sau đó, hắn chưa xác nhận sự thật, liền xúc động mà cầu phụ hoàng tứ hôn.

Chính là bởi vì hắn xúc động, mới cưới nhầm Bạch Lưu Sương, đánh mất giai nhân mà hắn ái mộ.

Mấy ngày nay, hắn một mực phái người tìm kiếm nàng, nhưng tìm

không được. Cho nên, hấn mới bày ra cuộc thi này, hi vọng có thể tìm ra nàng. Khả năng vũ đạo của nàng tốt như vậy, không lý nào không tới tham gia.

Nhưng mà, những cô nương lên đài, nùng trang điểm mặt chẳng thiếu gì, tuy nói là kỹ thuật múa rất đẹp, xinh đẹp như hoa, nhưng không có ai sánh được với nàng.

Cho đến cô nương cuối cùng, cũng không thấy thân ảnh của nàng.

Nàng — — đúng là không tới, chẳng lẽ, cuộc đời này hấn không thể tìm ra nàng sao?

Trái tim Bách Lý Hàn như rơi vào bóng đêm sâu thẳm.

"Vương gia, cuộc thi chấm dứt, ngài chắc đã tuyển ra người thắng cuộc." Trương Tá nhẹ giọng nói.

Bách Lý Hàn miễn cưỡng phát phát tay, nói: "Để cho người xem chính mình tuyển đi." Hấn không có tâm tình chấm thi nữa.

Ngoài lều tiếng động láo nháo , rốt cục tuyển ra người ưu tú nhất.

"Vương gia, ngài có lên trao thưởng không, tất cả mọi người đều chờ ngài?" Lý Hữu nhìn ra tâm tình Bách Lý Hàn vô cùng khó coi, cắn cắn dục dục hỏi.

Bách Lý Hàn chậm rãi đứng dậy, sửa sang lại quần áo trên người, chậm rãi đi ra ngoài. Có lẽ định trao thưởng .

Đứng ở trên đài cao, ánh mắt Bách Lý Hàn thản nhiên đảo qua các giai nhân trước mắt, Hoàn phì Yến sáu*, nhưng, không có giai nhân mà hấn ái mộ.

*Hoàn bèo Yến gầy: Hoàn là Dương Ngọc Hoàn- đại mỹ nhân tu hoa – Quý Phi của Đường Minh Hoàng Lý Long Cơ, nổi tiếng là đầy đặn gợi cảm. Yến là Triệu Phi Yến – Hoàng hậu thứ 2 và cuối cùng của Hán Thành Đế Lưu Ngao , nổi tiếng mảnh mai yếu ớt. Câu này muốn nói từ đầy đặn như Dương Quý Phi đến mảnh mai như Triệu Phi Yến đều có cả, cả Dương Quý Phi và Triệu Phi Yến đều là những vũ công giỏi nhất đương thời.

Lưu Sương đứng dưới tàng liễu, chứng kiến Bách Lý Hàn chậm rãi đi ra, phía sau, có Trương Tá Lý Hữu.

Hôm nay, hắn mặc một bộ trường bào màu tím, thắt lưng màu vàng nhạt dắt ngọc, hoa lệ cao quý. Khí chất của hắn vốn tỏa ra bốn phía , mặc kệ hắn mặc cái gì, đều xuất trần thoát tục, hắn chậm rãi đi lên đài cao, tay áo buông xuống, chập chờn trong gió, hấp dẫn ánh mắt mọi người. Khi hắn đứng ở trên đài cao, ánh mặt trời rực rỡ chiếu vào hắn, cho hắn một vòng hào quang tỏa sáng, giờ phút này, khí phách của hắn khiến nhiều người kinh sợ.

Trên mặt hắn, thủy chung một nụ cười thản nhiên, nhạt như khói nhẹ, khiến kẻ khác mê say.

Lưu Sương chậm rãi xoay người, cần gì phải nhìn nữa chứ, càng nhìn, trái tim nàng càng đau đớn.

Bách Lý Hàn tiếp nhận bàn từ từ Trương Tá, trao tặng từng cô nương một. Ánh mắt hắn lơ đãng đảo qua, phát hiện người ở dưới đài ai cũng nhìn hắn, giờ phút này, hắn là tiêu điểm của mọi người.

Nhưng mà có một người không thể.

Đó là một nữ tử mặc đồ trắng, đứng dưới tàng cây liễu, bóng lưng

tim tể thướt tha, chỉ có nàng, không thêm nhìn hấn.

Trái tim hấn, trong nháy mắt như bị nhúng vào nước sôi, không ngừng trào lên bọt khí.

Chính là nàng sao? Một thân áo trắng, phiêu dật thoát tục.

Hấn ném bàn tử cho Trương Tá, thả người xuống khỏi đài cao, giống như hùng ưng giương cánh bay về phía nàng.

Như hòn đá ném xuống mặt hồ đang yên ả, mọi người đang yên lặng lão nháo đứng lên. Mọi người trơ mắt nhìn Bách Lý Hàn như chim xẹt qua đỉnh đầu họ.

Lưu Sương nghe được tiếng động lão nháo xé gió, nhưng nàng không quay đầu lại, thấp giọng nói với Hồng Ngẫu: "Đi!" Nhưng mà Hồng Ngẫu không di chuyển, choáng váng đứng một bên.

Lưu Sương bỗng nhiên quay đầu lại, liền thấy Bách Lý Hàn, hấn không biết tới bên nàng từ khi nào, hấn đứng yên sau lưng nàng, trong con mắt có thật nhiều kinh hỉ cùng chờ mong. Nhưng mà, trong khoảnh khắc nàng quay đầu lại, những điều đó biến mất, thay thế là thất vọng, thất vọng rất nhiều, giống hệt vè mặt của hấn vào đêm động phòng, một vè mặt độc nhất vô nhị.

Tâm tính thiện lương của Lưu Sương giống như bị đâm, đau đến co quắp, Lưu Sương thề, trọn đời này, nàng không bao giờ muốn chứng kiến vè mặt này của hấn thêm lần nào nữa.

Bách Lý Hàn dựa tại thân cây, có một loại cảm giác mất mát trống rỗng không nói thành lời, trái tim như bị giáng một chùy, lại sai lầm rồi!

Sai lầm cũng được thôi, vì sao lại là nàng!

Chương 19: Không còn quan hệ

"Tại sao ngươi lại ở chỗ này?" Con mắt Bách Lý Hàn phát ra hàn quang nhìn chăm chăm Lưu Sương, thanh âm lãnh đạm mà cứng rắn.

Đôi mắt Lưu Sương từ từ đảo qua mặt hắn, gương mặt hắn vô cùng tuấn mỹ, vẻ mặt lãnh đạm và không còn kiên nhẫn. Hắn chưa bao giờ cười trước mặt nàng, nếu hắn cười nhất định sẽ rất đẹp, nhưng mà, có lẽ là cả đời này nàng cũng không có cơ hội chứng kiến nụ cười đấy.

Lưu Sương không nhịn được khẽ nở nụ cười, mờ mịt mà trong trẻo nhưng vẫn lạnh lùng.

Nụ cười đấy làm Bách Lý Hàn ngẩn ngơ, trong lòng đột nhiên nảy sinh một chút đau đớn. Nhưng mà rất nhanh sau đó, sự đau đớn bị thay thế bằng sự lạnh lùng.

"Ta đến xem thi múa." Lưu Sương thản nhiên nói, sau đó thản nhiên xoay người, nói với Hồng Ngẫu: "Chúng ta đi thôi!"

"Oh!" Hồng Ngẫu lên tiếng đáp, nàng mặc dù không rõ ràng lắm tiểu thư và Vương gia đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà Vương gia đối xử với tiểu thư vô cùng lãnh đạm, nàng cũng không cho Vương gia vào trong mắt. Cho nên, vừa đáp xong, Hồng Ngẫu liền cùng Mạn Sương rời đi.

Phản ứng của Lưu Sương làm cho Bách Lý Hàn bất ngờ, nàng dù sao cũng là Vương phi trên danh nghĩa của hắn, nơi đây nhiều người như vậy, nàng lại lãnh đạm với hắn như thế, trong lòng hắn có cảm giác bức mình không giải thích được.

Hắn bước nhẹ nhàng, liền đứng trước mặt Lưu Sương, thanh âm lạnh lùng nói: "Như thế nào, tại sao lại tức giận? Bởi vì bốn vương không đi tiễn cha mẹ ngươi, hay là vì bốn vương ở đây xem múa? Mặc kệ là lí do vì sao, ngươi đều không có tư cách, đừng bao giờ quên, thân phận chính thức của ngươi!"

Hắn cất lực cường điệu cái gọi là thân phận chính thức của nàng, đúng vậy, nàng là vương phi sai lầm của hắn, chỉ là hữu danh vô thực, ngay cả quyền lợi tức giận nàng cũng không có. Nhưng mà, cha mẹ của nàng đã rời đi, nàng không cần phải cầu xin hắn cho nàng lưu lại vương phủ nữa, cũng không cần phải chịu đựng hắn nữa.

Lưu Sương mỉm cười, nụ cười nhu hòa mà quật cường. Dù sao đi nữa, nàng cũng không định tranh cãi với hắn ở đây, dù sao ở đây cũng nhiều người quá.

"Vương gia, ta không có tức giận, thật sự là ta phải về rồi, có vài điều cần nói, ngày khác ta sẽ tìm Vương gia nói rõ ràng !" Ngữ khí Lưu Sương thản nhiên, thanh âm trầm tĩnh mà lạnh lùng.

"Có cái gì cần nói? Cứ nói đi đừng ngại." Bách Lý Hàn quay đầu nhìn lại vũ đài, tuy là những người khác đang rất tò mò với chuyện của hai người bọn họ, nhưng không có kẻ nào lớn gan đến mức nghe trộm hắn và nàng nói chuyện.

Hắn đứng rất gần nàng, mùi thơm lạnh lẽo trên người hắn thản nhiên

theo gió thấm vào phổi nàng. Từ đáy lòng mình, Lưu Sương vô thanh vô tức thở dài một tiếng, thản nhiên nói: "Cũng không phải chuyện gì trọng yếu, cha mẹ Lưu Sương đã hồi hương, từ hôm nay trở đi, Lưu Sương sẽ không quay về vương phủ nữa."

"Có ý tứ gì?" Hai tròng mắt Bách Lý Hàn khép lại, có chút run sợ.

Lưu Sương kỳ quái nhìn hắn, nói: "Vương gia chẳng lẽ quên những lời ta đã nói đêm đó sao?"

Hắn đương nhiên không quên, chỉ là từ hôm đó, hắn luôn nghĩ rằng nàng là loại nữ tử tham luyện địa vị Vương Phi, nàng đột nhiên buông tay muốn rời khỏi, hắn nhất thời không thể giải thích. Con mắt mang ánh nhìn đùa cợt nhìn Lưu Sương, nàng không phải là đang giở trò lùì một bước để tiến hai bước đi.

"Người muốn nói, từ hôm nay trở đi, người và ta không còn quan hệ gì nữa?" Ngữ khí của hắn lạnh lùng thản nhiên, từ đáy lòng có cảm giác trống rỗng mất mát.

"Đúng vậy, từ hôm nay trở đi, chúng ta đã cùng cách, Lưu Sương không còn là Vương phi của Vương gia nữa." Lưu Sương thản nhiên nói, cố gắng áp chế những cơn sóng bi thương đang cuộn cuộn dâng lên trong lòng.

"Có thể nói cho ta biết, nguyên nhân gì khiến người đột nhiên buông tay?" Khóe môi hắn khẽ cong, trào ra một ý cười trào phúng.

"Buông tay? Lưu Sương chưa từng có ý nghĩ muốn giữ người không buông." Lưu Sương cất lực đè những cơn sóng tức giận xuống, bình tĩnh nói. Nếu muốn rời khỏi, cần gì phải dây dưa lằng nhằng thêm nữa, xoay người cùng Hồng Ngẫu chậm rãi rời đi.

Bách Lý Hàn dựa vào thân cây, cành liễu trước mắt nhẹ đu đưa trong gió, hắt xé cành liễu xuống, lắc lắc cành liễu.

Sớm biết Lưu Sương thích mặc đồ trắng, nhưng hôm nay là lần đầu tiên hắt chứng kiến dáng vẻ bạch y phiên phiên của nàng. Bóng lưng của nàng rất đẹp, dáng người thon thả đẹp đẽ, quần trắng phiêu đãng, làn váy thêu mai trắng, quần áo theo gió tung bay, làm cho nàng có vẻ phiêu dật xuất trần, giống như mai trắng, tự bản thân đã có khí chất cao ngạo.

Đúng vậy, nàng chưa bao giờ nói sẽ không đi, nàng từng nói, một tháng sau sẽ rời đi. Một tháng, hôm nay còn chưa đủ một tháng. Nàng nói cha mẹ đã hồi hương — —

Chẳng lẽ?

Như thể có một tia chớp lóe lên, gỡ những suy nghĩ hỗn độn của Bách Lý Hàn.

Thì ra là thế, nàng ở lại trong Vương phủ, là vì không muốn cha mẹ lo lắng. Hôm nay, song thân đã hồi hương, nàng không còn gì ràng buộc nữa. Thật sự là như thế sao? Nữ tử này, không phải là loại người không thể chịu đựng nổi như hắt vẫn tưởng tượng, nguyên lai nàng cũng không phải nữ tử tham quyền địa vị Vương phi như hắt tưởng tượng.

Hôm nay xem ra, nàng là một nữ tử tốt, Bách Lý Hàn có chút tiếc hận. Nhưng mà trong đầu hắt lại hiện lên, đôi mắt thê lương của giai nhân trong rừng đào, đôi mắt ai oán thiêu cháy trái tim hắt.

Tay hắt bỗng nhiên nắm chặt, nhẹ nhàng vung ra, lá liễu bay bay.

Bách Lý Hàn chậm rãi xoay bước, đi về phía lều vải, Trương Tá cùng

Lý Hữu chào đón hỏi: "Vương gia, không cần thuộc hạ hộ tống Vương phi trở về sao?"

Bách Lý Hàn phát tay, nói: "Không cần! Nàng không còn là Vương phi của bốn vương nữa rồi!"

Trương Tá cùng Lý Hữu không nhìn được giật mình một cái.

Con đường nhỏ rất yên lặng, chỉ có Lưu Sương cùng Hồng Ngẫu chậm rãi bước đi, bên cạnh là một khoảnh ruộng lớn, xanh ngắt một màu. Gió nhẹ hây hây, lá cây rung động, Lưu Sương không có tâm tình ngắm cảnh, trong lòng tràn ngập sự phiền muộn.

Nàng không nhìn được quay đầu nhìn lại, Bách Lý Hàn đã đi từ lúc nào, nhìn về vũ đài, bóng lưng hắt rất là tiêu sái, tiếng bước chân cực kỳ nhanh nhẹn nhẹ nhàng, có lẽ vui vì rốt cuộc đã thoát được nàng.

Từ nay về sau không còn quan hệ gì nữa!

Lưu Sương nhìn cánh đồng rộng mênh mông , không nhìn được bị thương trong lòng.

Hồng Ngẫu chứng kiến tiểu thư nhà mình vẻ mặt trầm tĩnh, rất biết điều không nói gì, cũng yên lặng đi.

Đột nhiên, có một thứ bay từ trên cây xuống, nằm trong bàn tay Lưu Sương một cách vô cùng chuẩn xác. Lưu Sương đưa tay lên xem, là một đóa hoa dại, rất đẹp còn có mùi thơm.

Loại hoa dại này, mọc cùng với cỏ , tại sao lại bay từ trên cây xuống, Lưu Sương kinh ngạc ngẩng đầu. Trong tàng cây xum xuê rập rập là một mảnh màu tím lấp lánh.

Lưu Sương cười khổ một chút, giờ phút này nàng không có sức lực và tâm trạng cùng hấn chơi đùa, bèn đi tiếp, không muốn để ý đến hấn.

Nhưng nếu dễ dàng buông tha cho nàng như thế, hấn còn gọi là Tiểu Ma vương sao.

Trên cây truyền xuống một tiếng cười đùa : "Tại sao chưa xem hết thi múa đã đi rồi?"

Hồng Ngẫu nghe vậy, kinh hô: "Ai nha, người nào ở trên cây?"

Lời còn chưa dứt, Bách Lý Băng từ trên cây phi thân xuống, như thể muốn khoe khoang khả năng khinh công của hấn, ở trên không còn tranh thủ xoay mấy vòng, sau đó chọn một tư thế thật đẹp từ từ tiếp đất. Hấn mặc một bộ quần áo màu tím vô cùng hoa lệ, mềm ngậm một lá liễu, lá xanh nổi bật trên gương mặt tuần tú trắng nõn, vô cùng nổi bật.

"Ai nha, là người hả!" Hồng Ngẫu kêu lên.

Chương 20: Giả hồn nhiên, chân tàn nhẫn

"Làm sao mà ngươi lại bò lên cây vậy?" Hồng Ngẫu nhìn thấy Bách Lý Băng, cực kỳ kinh dị mà hỏi thăm, trong thanh âm tràn ngập sự mừng rỡ, hiển nhiên là rất thích thiếu niên đẹp như thần tiên này.

Bách Lý Băng nghịch ngợm trừng mắt nhìn Hồng Ngẫu, sau đó đem hai con ngươi phát sáng lấp lánh nhìn Lưu Sương, tươi cười nói: "Tiểu Sương Sương, nàng muốn đi đâu vậy?"

Tiểu Sương Sương?

Lưu Sương nghe vậy, nổi hết cả da gà da vịt. Hắn lại gọi nàng Tiểu Sương Sương cơ đấy, "Sương Sương" cũng bỏ qua đi, lại còn thêm một chữ "Tiểu", thật sự muốn giết người không đền mạng, người không biết nghe qua lại tưởng nàng kém tuổi hắn thật chứ.

Lưu Sương lạnh lùng trầm mặt, không để ý đến hắn, làm như thể không nghe thấy gì.

"Tiểu Sương Sương, ta đang gọi nàng đấy, tại sao nàng không để ý đến người ta vậy?" Bách Lý Băng trợn tròn đôi mắt đen láy, tràn ngập ai oán nhìn nàng.

"Ngươi nói với ta sao? Tại sao ta không nghe thấy vậy?" Lưu Sương trừng mắt nhìn hắn, tức giận hỏi ngược lại.

"Đương nhiên là gọi nàng rồi, nàng cùng với tam hoàng huynh cùng

cách rồi, đừng nói là nàng muốn ta gọi nàng là tam tẩu!" Hắc dùng ngữ khí vô cùng u oán nói, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, rất là đáng thương.

Hồng Ngẫu nghe thấy Bách Lý Băng nói hai chữ hoàng tẩu, mới biết được thiếu niên này là hoàng tử, kinh hoàng "Di" một tiếng. Bách Lý Băng quay đầu mỉm cười với Hồng Ngẫu, Hồng Ngẫu thấy vậy đỏ mặt, quay đầu làm ra vẻ mặt đáng thương với Lưu Sương.

Lưu Sương tuy biết đây là thủ đoạn hắc vẫn dùng để lấy lòng người đối diện, nhưng vẫn không nhịn được mềm nhũn cả lòng. Nàng không ngờ, hắc đã nghe lén hết toàn bộ chuyện nàng nói với Bách Lý Hàn.

Lưu Sương thản nhiên nói: "Như vậy thì gọi ta là Bạch cô nương đi! Hoặc gọi là Sương cô nương cũng được, tuyệt đối không được gọi Tiểu Sương Sương!"

"Làm sao mà gọi Bạch cô nương được, nàng vẫn còn là cô nương sao? Tuy là sau khi nàng thành thân với tam hoàng huynh chưa có viên phòng, vẫn còn tấm thân xử nữ. Nhưng mà mặc kệ như thế nào, nàng vẫn là gái đã có chồng, vô luận như thế nào cũng không thể gọi cô nương. Được rồi, nàng cùng hoàng huynh cùng cách, nàng có thương tâm khổ sở không?" Bách Lý Băng dùng giọng điệu làm nũng của một đứa trẻ nói.

Viên phòng? Tấm thân xử nữ? Gái đã có chồng?

Những chữ đáng sợ đó lần lượt kéo tới, làm cho ý nghĩ Lưu Sương lâm vào mê muội, không nhịn được tròn tròn đôi mắt. Thật không thể tin được, chính miệng Bách Lý Băng có thể nói ra những lời này. Bộ dạng của hắc rõ ràng là của thần tiên, vô cùng thiện lương trong sáng, nhưng hết lần này đến lần khác không ngại ngần phun ra

những câu chữ khiến người ta đau lòng không chấp nhận được.

Tuy là ngay khi vừa gặp mặt nàng đã biết hấn khó ưa tới mức nào, nhưng giờ phút này nàng vẫn không thể chịu đựng được.

Nhìn cái dáng vẻ ngây thơ vô tội của hấn, thật không biết hấn là giả ngây thơ, hay là giả tàn nhẫn. Nhưng mà những lời hấn nói đích thực đã đả thương Lưu Sương sâu sắc, giống như dùng một lưỡi kiếm đâm vào vết thương cũ của nàng.

Thôi, thôi, không chấp nhặt với tiểu hài tử, nếu cứ so đo với hấn, chẳng sớm thì muộn cũng chết vì tức.

Lưu Sương hơi khép mắt, yên lặng đi về phía trước, tia nắng buổi chiều rực rỡ chiếu lên tấm thêu đậm bạc của nàng, vài phần lãnh thanh, vài phần lạnh nhạt. Đương nhiên, nếu Bách Lý Băng đồng ý buông tha Lưu Sương, hấn sẽ không gọi là tiểu Ma vương.

Hấn bước nhanh đuổi theo, sóng vai cùng Lưu Sương đi tới, vẫn nói luôn mồm: "Tiểu Sương Sương ới, nàng có biết tại sao hôm nay Tam ca lại tổ chức thi múa không? Nói ra nàng đừng nóng giận, hấn đang tìm ý trung nhân của hấn. Ai, ta nói, nàng rất cuộc là có thương tâm không chứ, ta nhìn vẻ mặt vô sự của nàng, có phải trái tim nàng đau khổ muốn chết rồi không, có muốn Băng nhi giúp nàng hả giận không, ta đi đánh cho Tam ca một trận, bắt hấn lấy nàng một lần nữa có được không?"

Lưu Sương nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, dừng ở đôi mắt của Bách Lý Băng, một đôi mắt sáng đen trắng rõ ràng, sáng ngời y như tinh thần của hấn, lóe ra ánh sáng khiến người khác mê say, trong sáng thoát tục như một vầng trăng. Tự đáy lòng Lưu Sương khẽ thở dài một tiếng, sau đó, thản nhiên lạnh lùng nhẹ nhàng nói: "Kỳ thật, người ta muốn đánh nhất vào lúc này là ngươi!"

Dứt lời, xoay người rời đi, quần trắng phiêu nhiên, có sự nghiêm nghị nói không nên lời.

Bách Lý Bằng ngẩn ngơ, cặp mắt to trong suốt trắng đen rõ ràng bắt đầu phủ một màn hơi nước, hơi nước từ từ ngưng tụ thành nước mắt, chậm rãi, như thể sắp sửa tràn ra đến nơi. Sóng mắt lưu chuyển, lệ quang trong suốt, Hồng Ngẫu theo sát sau Lưu Sương vốn đã giơ nắm tay lên, chứng kiến bộ dạng vô tội đáng thương của hắn, cuối cùng không hạ thủ được.

"Thật là yêu nghiệt!" Hồng Ngẫu hung hăng nói một câu, dậm chân đuổi theo Lưu Sương.

Bách Lý Bằng nhìn thân ảnh Lưu Sương dần dần đi xa, chậm rãi thu hồi nước mắt, đôi mắt đen bóng chốc trở nên sâu không thấy đáy.

Lưu Sương chậm rãi đi tới, trong lòng giống như bị treo lên. Những lời Bách Lý Bằng nói, như là độc rời xa, khiến sự thương tâm của nàng rời đi rất xa. Hóa ra, hắn xem múa là vì muốn tìm ý trung nhân của hắn, không biết hắn đã tìm được hay chưa. Nghĩ đến hắn làm gì cơ chứ, nàng với hắn đã chẳng còn quan hệ gì nữa rồi.

"Tên Bách Lý Bằng đó, thật là hỗn đản không biết sống chết!" Hồng Ngẫu oán hận nói.

Lưu Sương không hề giận Bách Lý Bằng, mặc dù những lời hắn nói đã đả thương nàng, nhưng mà không thể phủ nhận những điều hắn nói hoàn toàn là sự thật, trên danh nghĩa nàng đã không còn là cô nương nữa.

Nàng cũng không cần phải tức giận với hắn, dù sao, hắn cũng là một tiểu hài tử lớn lên dưới sự che chở bảo bọc của người khác, hắn là

một thiếu niên vô pháp vô thiên, có lẽ hẳn chưa từng trải qua cảm giác không thể chiếm được một thứ gì đó, chưa từng trải qua sự thống khổ.

Nàng tức giận với hắn, không đáng!

Nàng giảng đạo lý cho hắn, có lẽ giống như nói cho gà nghe mà thôi, có nói như thế nào cũng không hiểu được.

Chỉ cần đợi hắn trải qua một biến cố nào đó, hắn mới có thể minh bạch cảm giác ngày hôm nay của nàng, mới có thể không tùy tiện tổn thương người khác thêm lần nữa!

Trước kia hắn cảm thấy hứng thú với nàng, có lẽ chính là vì muốn thưởng thức sự thống khổ của người khác đi, một ngày nào đó, hắn cũng sẽ phải tự mình nếm trải cảm giác thống khổ .

Lưu Sương cùng Hồng Ngẫu yên lặng đi trên đường, đi từ lúc mặt trời trên đỉnh đầu cho tới lúc tà dương, tuy có chút mệt, nhưng mà trong lòng Lưu Sương, có sự thoải mái sau khi thổ lộ, từ nay trở đi, Bách Lý Hàn và Bách Lý Băng sẽ biến mất khỏi thế giới của nàng.

Rốt cục, khi trời sắp tối, các nàng cũng về đến Bạch Phủ. Lưu Sương cùng Hồng Ngẫu đang muốn đi vào, lại bị hai thị vệ trẻ tuổi ngăn cản, Lưu Sương ngần ngừ, đây không phải gia nhân của nhà nàng.

"Các ngươi là người nào? Tại sao ta không nhận ra các ngươi?" Lưu Sương nghi hoặc hỏi thăm.

Hai người thị vệ đánh giá trên dưới Lưu Sương một chút, nói: "Xin lỗi, Bạch ngự y cáo lão hồi hương, Thánh thượng thu hồi phủ đệ này từ ngày hôm nay, không phải bất cứ người nào cũng có thể vào!"

Lưu Sương bỗng nhiên nhớ ra, phụ thân đã nói qua, Bạch phủ vốn là do Thánh thượng ban tặng, sau khi cáo lão hồi hương, sẽ bị hoàng gia thu hồi, toàn bộ người làm thuê trong nhà cũng sẽ đuổi đi. Lưu Sương chỉ không ngờ, động tác của Hoàng thượng lại nhanh như vậy, phụ thân mới đi bước trước, bước sau đã thu hồi rồi. Nàng còn rất nhiều đồ vật chưa thu dọn.

Lưu Sương đành phải vừa cười vừa nói:, "Ta là nữ nhi của Bạch ngự y, còn nhiều đồ vật chưa kịp thu thập để trong phủ, mong thị Vệ đại ca cho chúng ta tiến vào thu dọn một chút!"

Hai người thị vệ nhìn nhau, cực kỳ khách khí mà nói: "Hóa ra là Bạch Vương phi, xin lỗi, nơi này đã ban cho Tĩnh Vương rồi, tiểu nhân không dám làm chủ, hay là đợi Tĩnh Vương trở về, Bạch Vương phi bảo Tĩnh Vương cho vào phủ đi!"

Ra là ban cho Bách Lý Băng, hắn vừa mới tròn mười sáu tuổi, chưa có phủ đệ ngoài cung, vẫn ở trong hoàng cung , không ngờ lại nhìn trúng Bạch phủ nhà nàng.

Xem ra, muốn thoát khỏi tiểu Ma vương thích làm xằng làm bậy này, thật đúng là không dễ dàng chút nào.

Chương 21: Vô pháp vô thiên

Màn đêm buông xuống, Lưu Sương cùng Hồng Ngẫu không có nhà để về, đành tá túc tại "Lưu danh y quán". Trong phòng tràn ngập mùi dược thảo, hai người nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Ngày thứ hai, mới sáng sớm Lưu Sương đã phải dược xoa đi ra ngoài tìm phòng ở, chung quy không thể cứ ở lại y quán như vậy, cũng may trước khi phụ thân ra đi có để lại cho nàng ít bạc, cũng đủ để nàng thuê được một chỗ trọ đơn sơ giản dị.

Dược xoa làm việc rất là nhanh chóng, chỉ chốc lát sau liền thuê được một tiểu viện trong ngõ phía sau y quán. Vùng này vốn là chỗ của dân thường, lúc đầu khi mở y quán, phụ thân cũng là vì muốn chữa bệnh cho người nghèo, nên thế mới mở y quán ở chỗ này.

Nơi dược xoa thuê rất sâu trong ngõ. Tiểu viện chỉ có hai gian phòng một, gian bếp nhỏ nhỏ, cực kỳ đơn sơ, tất nhiên là kém hơn Bạch Phủ. Nhưng mà, Lưu Sương cùng Hồng Ngẫu hai người ở thế cũng đủ rồi.

Trong con ngõ đấy, có đủ kiểu dân chúng, phần lớn đều từng chữa bệnh ở y quán, thấy Lưu Sương tất cả đều khách khí cung kính gọi: Bạch cô nương.

Sau khi dọn dẹp phòng ở, Lưu Sương liền thuê một chiếc xe ngựa, dẫn theo Hồng Ngẫu cùng dược xoa đến Bạch Phủ đi lấy đồ vật. Kỳ thật thì những đồ vật tầm thường nàng không cần, thứ Lưu Sương

yêu quý trân trọng nhất là khuê phòng của mình, trong phòng có rất nhiều sách vở tranh họa, còn có cây đàn của nàng.

Những bức tranh là trong lúc nàng nhàn rỗi vẽ bừa, mặc dù không phải bảo vật, nhưng là thứ nàng yêu nhất. Y thư thì càng không cần phải nói rồi, còn có cây đàn, là của Đoàn sư huynh tặng nàng, tất nhiên là tâm can bảo bối của nàng. Khiến Lưu Sương đau lòng nhất là hậu hoa viên trồng rất nhiều thảo dược quý, đáng tiếc, vô luận thế nào nàng cũng không thể mang cả hậu hoa viên đi được.

Tới Bạch Phủ, sau khi thị vệ canh cửa đi vào thông báo, đi ra liền cung kính nói: "Xin Bạch Vương phi chờ một chút, Tĩnh Vương đang phái người sửa sang lại, trong chốc lát sẽ đem những thứ Vương phi muốn ra." Lưu Sương mặc dù đã cùng cách với Bách Lý Hàn, nhưng những người thị vệ này không biết, cho vẫn gọi Lưu Sương là Vương phi.

Lưu Sương thản nhiên cười nói: "Các người không nên gọi ta là Vương phi, ta đã không còn là Vương phi nữa rồi!"

Hai người thị vệ nghe vậy nhất thời có chút bất ngờ, đứng ở nơi đó không biết nói cái gì cho phải.

Ánh nắng thản nhiên đổ xuống, chiếu vào biển trên cửa lớn, hai chữ "Bạch Phủ" sớm đã không còn, giờ phút này thay bằng ba chữ vàng son: Tĩnh Vương Phủ. Ba chữ này, nét chữ rồng bay phượng múa, vừa kiêu ngạo lại đường hoàng, không biết là do ai viết.

Nói gì thì nói, đây là nơi nàng sống từ nhỏ đến lớn, nhưng, từ nay về sau, nàng không thể tùy ý vào ra như trước nữa. Lưu Sương không nhịn được muốn khóc, rõ ràng hôm qua vẫn còn là nhà của chính mình, hôm nay lại bị đuổi ra ngoài cửa, chỉ có thể đau khổ chờ đợi.

Đột nhiên, nghe thấy tiếng mở cửa, Lưu Sương quay đầu lại liền chứng kiến cánh cửa mở ra, Bách Lý Băng cười trong suốt đi ra. Đi sau hắn, là mấy chục thị nữ quần áo rực rỡ, hoặc đang cầm tranh vẽ, hoặc cầm sách, hoặc ôm đàn.

Quần áo người nào cũng vô cùng rực rỡ, xinh đẹp như hoa, xếp hàng rất có qui củ, đứng trước cửa, trong phút chốc, khiến cả khu phố sáng bừng lên.

Lưu Sương khẽ cong môi, không nhìn được cười, Hồng Ngẫu cũng không nhìn được bật cười.

Tiểu tử này làm việc quá khoa trương rồi, không phải chỉ là mang vài thứ sao? Tìm mấy người thị vệ là được, cần gì phải huy động nhiều mỹ nữ đến vậy, khiến người đi đường liên tục nhìn về phía này.

Thật sự là mỹ nữ nhiều như mây, người đi đường đều như bị câu mất hồn.

Nhưng ngay cả là mỹ nữ trong y phục rực rỡ, cũng không đề được phong thái của Bách Lý Băng. Hắn mặc cẩm bào màu tím phát sáng, hoa lệ đến chói hết cả mắt. Lộ ra gương mặt trắng như tuyết, dưới ánh nắng chiếu rọi, đặc ý đến mức khiến kẻ khác lo lắng. Một nụ cười nhạt đẹp vô cùng, có thể khiến trăm hoa hổ thẹn.

Hắn làm như thật chỉ huy đám thị nữ đặt đồ vật lên xe ngựa, sau đó chậm rãi đi tới trước Lưu Sương, đối với Lưu Sương thi lễ, nói: "Đồ vật đã mang ra rồi, nàng đi thông thả!" Tư thế vô cùng hoa lệ phiêu dật.

Lưu Sương có chút ngạc nhiên, thật tình muốn tạ ơn hắn, dù sao, tiểu tử này hôm nay có thể thông cảm với nàng như thế, theo tính tình của hắn mà nói, không làm khó nàng, quả thật là rất đáng khen.

Ngay cả Hồng Ngẫu cũng quên luôn những điều không hài lòng về hắn, vui vẻ bắt chuyện với Bách Lý Băng. Dù sao, người như Bách Lý Băng, người khác khó mà tức giận được.

Nhưng mà, đến khi Lưu Sương trở lại tiểu viện, mở ra mấy bức tranh của nàng, Lưu Sương không thể nghĩ gì được.

Giờ phút này, nàng thật sự là vô cùng tức giận.

Bức tranh trước mắt nàng, tên là "Vào đông hàn Mai" .

Tuyết trắng, tà dương buông xuống, một gốc mai trắng trong tuyết hãnh diện nở hoa, cánh hoa trong suốt sáng long lanh, như điêu khắc từ băng, thật sự là mang cho người xem cảm giác mát lạnh thư thái.

Điều khiến nàng tức giận là trên bức tranh mọc thêm một con khi ngồi gãi đầu, phá nát ý tứ của nàng.

Nhịn bót tức giận, mở thêm bức khác, bức tranh Lưu Sương tự vẽ chính mình.

Mặt ngọc nõn nà, lông mày thon dài, mắt hạnh chảy sóng, dung mạo thanh nhã động lòng người, quần áo trắng bay bay, khí chất rất là tươi mát thoát tục.

Tức giận là có kẻ thêm vào hai chòm râu. Càng tức giận hơn, trên chỗ trống còn đề thêm mấy câu thơ: xa xem yếu diệu giai nhân, gần xem chòm râu hai phiết.

Chữ viết rồng bay phượng múa, rất là đường hoàng, là bút tích của kẻ đã viết ba chữ Tĩnh Vương Phủ. Không ngờ chữ của Bách Lý Băng đẹp vậy, nhưng người thì lại khiến người khác phải giận.

Mở thêm thì Lưu Sương biết chẳng có bức nào thoát được ma trảo của Bách Lý Băng, bức nào cũng bị phá hư rồi.

Giờ phút này, Lưu Sương thật có cảm giác khóc không ra nước mắt. Trách không được hẳn có thể trả đồ cho nàng sáng khoái như thế, hóa ra đã phá hủy xong xuôi rồi

Lưu Sương buông bức trách, cuống quýt mở ra y thư và đàn của nàng xem xét một phen, tiểu tử kia coi như là thức thời, không có chà đạp y thư cùng cây đàn của nàng.

Hồng Ngẫu thu thập ở gian ngoài, đi đến, liếc mắt một cái chứng kiến tình trạng của bức tranh Lưu Sương đang đặt trên bàn, không nhịn được bưng kín miệng, mặt ngọc thống khổ co quắp .

Lưu Sương trừng mắt liếc nàng một cái, nói: "Cười đi, không ghen chết giờ !"

Hồng Ngẫu rốt cục chỉ vào bức tranh cười ha ha: "Thật là một con khỉ tinh nghịch!"

Hành vi này, dùng hai chữ tinh nghịch để hình dung là nói nhẹ đi nhiều rồi. Trước kia chẳng qua chỉ được thọ giáo qua lời nói của tiểu ma vương, lúc này xem như Lưu Sương đã biết được Bách Lý Băng vô pháp vô thiên đến cái độ nào.

Lưu Sương chỉ mong cuộc đời này không bao giờ phải gặp lại hẳn nữa, nhưng mà trời không chiều lòng người

Chương 22: Đoạn Kinh Ngân

Một buổi chiều hoàng hôn nặng nề.

Lưu Sương tiễn người đến khám bệnh cuối cùng xong, liền từ biệt được xoa, cùng Hồng Ngẫu đi về nhà trọ. Được xoa ở lại y quán.

Trong không khí phiêu tán một mùi thơm mát, rất mê người.

Bóng hai người đổ dài dưới nắng chiều, Lưu Sương im lặng không nói gì đi tới, trong con người là những tia thần nhiên tiếc nuối. Lúc nào cũng có người bệnh mà nàng không có cách nào điều trị, giống như hàn độc mà nàng không thể chữa cho chính bản thân mình.

"Tiểu thư, có người đứng trước cửa nhà chúng ta." Hồng Ngẫu nhỏ giọng nói.

Đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, Lưu Sương không nhận ra đã đi vào trong ngõ từ lúc nào. Xa xa, nhà nàng đơn sơ với một cánh cửa nhỏ, đứng trước cửa là một bóng dáng màu đen, quần áo đen, tóc đen, mặc dù không thấy rõ gương mặt, nhưng thân hình này giống của ai đó.

Chẳng lẽ là — — ?

Trái tim dâng lên cảm giác kinh hãi, Lưu Sương bước nhanh chạy đến trước mặt người nọ.

Mày kiếm lãng mục, gương mặt nghiêm nghị, là người hầu luôn đi theo bên người của sư huynh- được sừ.

Dược sừ ở chỗ này, như vậy sư huynh chắc chắn đã trở về, đôi mắt của Lưu Sương trong phút chốc vì vui mừng mà cong lên như hai vầng trăng non, nàng vội vàng đi vào trong nhà.

Trong tiểu viện, một gốc hòe đã nở hoa, những đóa hoa nhỏ buông xuống thành chuỗi, mùi thơm tràn ngập sân.

Lưu Sương đảo mắt, nhìn một vòng chung quanh, không thấy được thân ảnh cao ngất tuấn dật của sư huynh. Nàng lại đi vào trong phòng, trên giường không một bóng người, trên ghế trước cửa sổ cũng trống không, trong phòng cũng không có thân ảnh của sư huynh.

Trái tim Lưu Sương dần dần chìm xuống, chẳng lẽ sư huynh vẫn chưa trở về? Chỉ có dược sừ trở về, không thể nào, nếu sư huynh không trở về, dược sừ nên nói cho nàng chứ. Cái quan trọng hơn là, trong phòng này, lờ mờ có một mùi thơm thản nhiên, đó là khí tức của sư huynh, bởi vì rất quen thuộc rồi, nên mới có thể cảm nhận được.

Lưu Sương từ trong phòng đi ra, định đi tìm dược sừ để hỏi chuyện.

Thân thể bỗng nhiên nhẹ bẫng, bị một đôi tay hữu lực ôm lên. Khí tức nam tính ấm áp cùng một mùi thơm u lạnh xông đến, thân thể vừa bị nâng lên đã thấy bị phi đi. Lưu Sương bay thẳng về phía cây hòe, áo quần khẽ bay, nhìn nàng giống như một đóa sen trắng đang nở.

Trong cảm giác kích thích vì bay, Lưu Sương bật cười lạnh lạnh, đã lâu lắm rồi Lưu Sương chưa cười sáng khoái như vậy.

Thời điểm chuẩn bị tiếp đất, lại bị cánh tay kia bắt được, lại tung lên, lại bắt, cho đến khi đầu óc Lưu Sương quay cuồng mê muội, không phân biệt được phương hướng nữa, cuống quýt cầu xin tha thứ, người kia mới ôm nàng vào lòng, ngồi yên trên ghế.

Trời chiều rất đẹp, hoa hòe rất thơm, không gian tĩnh lặng.

An tĩnh, Lưu Sương tựa vào cái ôm ấm áp, trái tim cũng rất an tĩnh.

Một đôi tay thon dài, nhẹ nhàng vuốt ve nàng, như muốt chải hết nỗi buồn đi.

Nằm trong cái ôm ấm áp, Lưu Sương chậm chạp khóc.

Nước mắt tuôn như mưa.

Trong vòng tay cha mẹ, nàng không khóc, cũng không có thể khóc, bởi vì, nàng không thể làm cho cha mẹ tuổi đã già còn phải lo lắng cho nàng. Nhưng trong vòng tay của sư huynh, nàng có thể khóc thoải mái.

Trên đỉnh đầu, lời mờ truyền đến tiếng thở dài của sư huynh, cực kỳ bi thương thương tiếc.

Một lúc lâu, Lưu Sương rốt cục khóc đủ, sự ủy khuất tích tụ trong nhiều ngày theo nước mắt trôi đi. Nàng dùng tay lau nước mắt, giờ lên hai mắt đẫm lệ mông lung, nhìn sư huynh nàng ngày mong đêm nhớ.

Hắn mặc một bộ y bào lam nhạt, giống như đóa hoa lan xanh biếc trong suốt dán lên người, làm cho người ta thấy yên lặng thâm thúy đặc ý. Ngũ quan tuấn mỹ của hắn như được điêu khắc tỉ mỉ từ

một khối ngọc, con người đen thâm thúy như biển rộng, trong con mắt là sự tưởng niệm như thể đem cả thế giới này đặt sang một bên.

Hình như do lâu lắm không gặp, Lưu Sương bỗng nhiên phát hiện, sư huynh thật ra rất tuấn mỹ, so với Bách Lý Hàn cùng Bách Lý Băng thì không kém chút nào.

Nếu nói Bách Lý Hàn là khối hàn ngọc trong trời lạnh lùng, Bách Lý Băng là tảng đá là lứt, vậy thì sư huynh là cái gì nhỉ? Đối với nàng mà nói, sư huynh là ánh sáng, là ánh sáng chiếu sáng cho trái tim nàng.

Lưu Sương rất buồn bực, nhìn mặt của sư huynh chắc hẳn là không nhận được thư? Không khỏi tủi thân vì cảm thấy bất công.

"Sương nhi, đang suy nghĩ cái gì vậy?" Đoạn Khinh Ngân nhìn chăm chăm nàng, mỉm cười hỏi.

"Đương nhiên là muốn sư huynh rồi, nhiều ngày không gặp, sư huynh tuấn mỹ tiêu sái quá." Lưu Sương vừa cười vừa nói:.

Đoạn Khinh Ngân ngẩn ngơ, trong con người lóe lên một tia sáng, một tay hất nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu nàng, ôn nhu cười hỏi: "Vậy Sương nhi có động tâm không?" Đoạn Khinh Ngân nửa đùa nửa nghiêm túc hỏi.

Lưu Sương kinh ngạc nhíu mày, trong trí nhớ của nàng, sư huynh chưa từng đùa với nàng như vậy, nhất thời không biết phải trả lời như thế nào. Giật mình ngừng đầu thấy ánh mắt của sư huynh, chói sáng thâm tình.

Trái tim như ngừng thở. Lưu Sương che dấu tâm sự thản nhiên cười, duỗi tay ra, nói: "Sư huynh, đưa đây!"

Con người Đoạn Kinh Ngân tràn ngập thâm tình phức tạp không nói thành lời, hắc hắc cười nói: "Cái gì?"

"Đương nhiên là lễ vật rồi, huynh du ngoạn đã nhiều ngày như vậy, chẳng lẽ không mang được cái gì về cho muội sao?" Lưu Sương điệu ngoa hỏi thăm. (rất thú vị , haha)

"Không có, nhưng mấy ngày nữa ta sẽ đưa cho muội thứ này, khẳng định là muội sẽ thích ." Hắc lo lắng nói.

"Bảo bối gì vậy, bây giờ không thể đưa cho muội ngay sao?"

"Ta còn chưa cầm thứ đó trong tay, làm sao đưa muội được!" Đoạn Kinh Ngân vừa nói vừa nhăn mặt nhíu mày, nhẹ giọng hỏi, "Sương nhi, muội và kẻ kia, hai người như thế nào rồi?"

Hồ hấp Lưu Sương như ngừng lại, nàng tự nhiên biết sư huynh ám chỉ chuyện của nàng và Bách Lý Hàn, chưa từng nghĩ ra, sư huynh mới vừa trở về, đã biết nhanh như vậy.

"Sư huynh, hóa ra huynh biết rồi. Muội và hắc đã cùng cách, không còn bất cứ quan hệ gì nữa, từ nay về sau, nam hôn nữ giá, không liên quan đến nhau nữa."

"Vậy là tốt rồi, " Đoạn Kinh Ngân như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm, tay chậm rãi đặt lên hông.

"Sư huynh, lần này huynh trở về đừng đi nữa, cha mẹ đã hồi hương rồi, muội không thể đi theo, không bằng chúng ta cùng nhau mở y quán thì thế nào?"

Đoạn Kinh Ngân cười nói: "Đương nhiên là tốt lắm, nhưng mà tạm

thời ta vẫn phải đi, còn có việc quan trọng chưa làm. Chờ giải quyết xong những việc bề bộn, ta mang muội cùng đi, chúng ta không mở y quán ở đây nữa. Không phải muội luôn muốn du lịch thiên hạ sao? Sư huynh mang muội đi, Thương Sơn vụ biển, thảo nguyên bao la, chúng ta vừa du ngoạn vừa khám bệnh cho người, "

Hắn chưa nói hết, Lưu Sương liền mừng rỡ bật cười, này đúng là giấc mộng từ nhỏ của nàng.

Trời chiều tốt cực chìm xuống hoàn toàn, một vầng trăng non chậm rãi đi lên, trường bào màu lam của Đoạn Khinh Ngân tung bay phấp phới trong gió đêm.....

Sư huynh lên đài, kaka, Bách Lý Hàn, huynh đừng tưởng rằng trên đời này chỉ có mình huynh là trai đẹp, còn sư huynh kia kìa, ha ha

Chương 23: Tiến cung

Lưu Sương ngồi trên ghế, nhìn lên bầu trời đêm.

Bầu trời đêm đen như mực, điểm xuyết những vì sao lấp lánh như đá quý gắn lên tấm nhung đen, lóng lánh phát sáng, vàng trắng non nằm đó, tản ra ánh sáng lạnh lạnh.

Sư huynh đã đi, vẫn vội vã như vậy, trong không khí tựa hồ lắng đọng khí tức của sư huynh, nhưng mà người thì đã đi rồi. Trái tim Lưu Sương tràn ngập cảm giác mất mát.

Từ khi bắt đầu có trí nhớ, nàng và sư huynh gặp thì ít mà xa cách thì nhiều. Hắn luôn luôn có chuyện chưa giải quyết xong. Lưu Sương thật sự không rõ, sư huynh rốt cuộc là có chuyện gì chưa giải quyết.

Nhiều năm qua, Lưu Sương lần đầu tiên kinh hoàng nhận ra, kỳ thật nàng không hề biết một cái gì về sư huynh.

Hồng Ngẫu chứng kiến Lưu Sương tâm tình khó coi, liền yên lặng, thấp đèn lồng treo trên hành lang, lẳng lặng bày lên bàn một ít thức ăn đơn giản.

Lưu Sương bê bát cơm, yên lặng ăn, mặc dù thực sự chẳng nhận biết được mùi vị gì.

Trong hẻm đột nhiên truyền đến tiếng lão nháo, trong bóng đêm tĩnh mịch, cực kỳ chói tai. Tiểu viện Lưu Sương ở là khu bình dân, luôn

luôn tĩnh mịch, không biết là xảy ra đại sự gì, mới khiến mọi người xôn xao như thế.

Nhưng căn bản là không liên quan tới nàng, Lưu Sương nghĩ vậy, vùi đầu ăn cơm.

Hồng Ngẫu ngược lại không chịu nổi, chạy ra nhìn một chút, chỉ chốc lát sau liền chạy trở về, thần sắc bối rối, có chút kinh hoàng mà nói: "Tiểu thư, có rất nhiều người, hình như — — hình như là đi về phía chúng ta!"

Trái tim Lưu Sương căng thẳng, có một loại dự cảm không rõ, đúng vào lúc này, cổng bị mở ra, một chuỗi đèn lồng như trường long tiến vào, chỉ một thoáng đã thấp sáng tiểu viện như ban ngày.

Một người chậm rãi đi ra, mặc cung phục cấm tú, đúng là tùy tùng của thái hậu — Lưu công công.

Hắn nhỏ giọng hỏi thăm: "Bạch Lưu Sương ở đây phải không?"

Lưu Sương chậm rãi đứng dậy, tiến về phía trước, nói: "Bạch Lưu Sương ở đây, không biết Lưu công công đến hàn xá, không tiếp đón từ xa!" Lưu Sương thản nhiên nói, ngược lại trong lòng cực kỳ buồn bực, không rõ những người này tại sao lại tìm tới. Người trong cung muốn kiếm ai đó, đúng là không khó, Lưu Sương chỉ không rõ, nàng cùng hoàng thất từ hôm nay trở đi đã không còn quan hệ gì nữa, bọn họ đến tìm nàng, là vì cái gì chứ?

"Thái hậu có ý chỉ, xin mời Bạch Lưu Sương tiến cung xem bệnh!" Lưu công công nhỏ giọng nhắc nhở, xong mới khách khí nói với Lưu Sương: "Xin người thu thập đồ đạc nhanh một chút, nhớ mang theo túi thuốc của người."

Hóa ra muốn nàng tiến cung khám bệnh, Lưu Sương không hiểu được, trong cung nhiều ngự y như vậy, thái hậu tại sao lại muốn nàng. Nhưng mà, ý chỉ của thái hậu, muốn từ chối là không thể, Lưu Sương đành phải cầm túi thuốc, theo Lưu công công lên xe ngựa.

Tiếng vó ngựa xé gió lao đi, chở Lưu Sương hướng về phía hoàng cung, qua ngõ môn, xuyên qua tầng tầng cung điện, dừng lại trước một cung điện.

Lưu Sương xuống xe ngựa, theo Lưu công công chậm rãi đi vào trong điện. Đây là một cung điện đẹp để quý giá tào nhã, giờ phút này cả cung điện được thắp sáng như ban ngày. Ngoài hành lang hạ, đứng đầy cung nữ thái giám, ai cũng đứng im như tượng, thở mạnh cũng không dám .

Lưu Sương một mực tò mò, rốt cuộc là người phương nào bị bệnh.

Lưu công công đi vào truyền lời, chốc lát sau liền ra đón Lưu Sương đi vào.

Lưu Sương đi vào trong điện, không khỏi kinh ngạc giật mình.

Bên trong rất rộng lớn, dĩ nhiên có rất nhiều người, nhưng lại giống như không có ai, bởi vì, không có ai nói chuyện, trong điện tĩnh mịch đến đáng sợ.

Lưu Sương đưa mắt nhìn một vòng, nhìn thấy trước mặt là phượng tháp thượng, thái hậu đang ngồi trên. Hoàng thượng chấp tay đi tới đi lui trong điện, vẻ mặt ưu sầu. Hoàng hậu thì đứng ở bên cạnh thái hậu, sắc mặt tái nhợt, bàn tay trắng nõn cầm một cái khăn tay, thỉnh thoảng chà xát, nhìn qua đúng là rất khẩn trương.

Xem cái điệu bộ này, quả nhiên là có người bị bệnh, mà thân phận

của kẻ đó rất quan trọng.

Lưu Sương quỳ xuống thi lễ với thái hậu Hoàng thượng hoàng hậu, sau khi thi lễ nghe thanh âm uy nghiêm của thái hậu, trầm giọng nói: "Sương nhi, không nên đa lễ, đứng lên đi!"

Lưu Sương theo lời đứng dậy, đụng vào ánh mắt Bách Lý Hàn ngay lập tức.

Hắn đứng ở bên cạnh thái hậu, ánh mắt rất là an tĩnh, nhưng, đã có hiện lên một cổ mãnh liệt, đem trái tim Lưu Sương treo lên còn gợn sóng.

Lưu Sương lảng tránh ánh mắt của hắn, nghe thấy thái hậu lo lắng nói: "Sương nhi, ai gia hôm nay truyền người đến, là để người khám bệnh cho Băng nhi, người nhất định phải dùng hết khả năng của mình, chữa cho Băng nhi thật tốt!"

Ngực Lưu Sương như bị kiềm hãm, vẻ mặt kinh sắc, nàng không ngờ được, là Bách Lý Băng bị bệnh sao? Mấy ngày trước, hắn còn vô pháp vô thiên nhảy nhót như điên khắp chốn, hôm nay, đã ngã bệnh rồi?

"Mẫu hậu, nàng thật sự có thể chữa cho Băng nhi sao?" Hoàng hậu đứng một bên không tin nói.

Chương 24: Âm sóng lớn

"Nàng không phải là Bạch Vương phi sao? Nàng làm sao có thể khám bệnh cho Băng nhi chứ, Hoàng thượng, thần thiếp cả gan xin Hoàng thượng thu hồi thánh lệnh!" Sau khi Hoàng hậu trông thấy mặt Lưu Sương, đột nhiên quỳ xuống nói với Hoàng thượng.

Hoàng thượng thở dài một hơi, làm như do dự.

Một tiếng "Ba" vang lên, một tay thái hậu đập lên mặt bàn, tức giận nói: "Băng nhi ở bên trong sinh tử chưa rõ, các người lại ở chỗ này do dự không chừng! Nàng là nữ nhi của Bạch ngự y, y thuật có thể không cao minh, nhưng cũng hơn những ngự y vô dụng này! Có thể khám bệnh hay không, trước tiên cứ phải thử đã, chẳng lẽ, các người thực sự muốn Băng nhi chờ chết sao?" Ánh mắt Thái hậu run sợ đưa một vòng, ngữ khí cực kỳ lạnh liệt.

Lưu Sương nhìn theo ánh mắt thái hậu, lúc này mới phát hiện ra, trên mặt đất có hơn mười người đang quỳ, xem phục sức, đúng là ngự y trong cung. Mặt ai nấy đều vô cùng sợ hãi. Chẳng lẽ nhiều ngự y như vậy cũng không chữa được bệnh của Bách Lý Băng sao? Là bệnh gì khó chữa như vậy, bảo nàng làm sao mà chữa được đây?

"Mẫu hậu, thần thiếp không phải không tin y thuật của nàng, mà là không tin con người nàng! Nàng dù sao cũng là Vương phi của Trữ Vương!" Hoàng hậu dùng ngữ khí dịu dàng nói. (chú thích của tác giả: sau khi Bách Lý Băng được phong làm Tĩnh Vương, Bách Lý Hàn sửa thành Trữ Vương.)

Lưu Sương ngần ngừ, tại vì nàng là Vương phi của Bách Lý Hàn, nên thế nàng không đáng tin? Là chuyện gì vậy?

Lưu Sương đưa mắt nhìn Bách Lý Hàn, thần sắc hần cực kỳ bình tĩnh, mi phong hiên lãng, hai tròng mắt trong suốt trắn tĩnh, không có nửa phần gợn sóng. Hần khẽ cong môi, lộ ra một nụ cười nhạt, không nhanh không chậm nói: "Hoàng hậu, việc này còn chưa tra xét rõ ràng, chưa gì ngài đã cho là bốn vương hạ độc Bạng nhi, thế cũng bỏ qua đi, nhưng không cho người khác chần mạch cho hần, là vì sao chứ. Chẳng lẽ, hoàng hậu sợ bại lộ chuyện gì sao?"

Hoàng hậu nghe vậy, thần sắc vốn dịu dàng đột nhiên cứng đờ, trong con ngươi như có hai ngọn lửa đang thiêu đốt.

"Bốn cung có thể sợ cái gì? Cái ta sợ chính là, nữ tử này khiến cho Bạng nhi độc càng thêm độc!" Trong thanh âm Hoàng hậu có sự run rẩy, hiển nhiên là có chút tức giận. Nhưng, nàng có thể đặt mình vào vị trí của hoàng hậu, tâm kế này quyết là không đơn giản như vậy, đến giờ phút này, vẫn có thể ẩn nhẫn chưa phát.

Lưu Sương rốt cuộc đã hiểu, Bách Lý Bạng trúng độc, mà hoàng hậu hoài nghi là Bách Lý Hàn hạ độc. Thì ra là thế!

Phụ thân Lưu Sương từng là ngự y trong cung, Lưu Sương cũng có nghe qua minh tranh ám đấu trong cung.. Bách Lý Hàn là do Trầm hoàng hậu đã chết sinh ra, Trầm hoàng hậu mặc dù đã chết, nhưng cô cô của bà là thái hậu vẫn đang sống, thế lực của Trầm gia tại triều đình vẫn rất lớn như cũ. Trầm gia tự nhiên là người ủng hộ Bách Lý Hàn.

Nhưng phụ thân Trịnh hoàng hậu là lưỡng triều nguyên lão, lão tướng quân thủ vệ biên quan, thế lực cũng không nhỏ, Nguyệt Quốc

được bình an hoàn toàn là dựa vào binh lực của ông ấy. Bách Lý Băng chính là do Trịnh hoàng hậu sinh ra.

Vậy nên hai phe phái tranh đấu gay gắt với nhau là việc không tránh được

Bách Lý Băng trúng độc, Bách Lý Hàn đương nhiên trở thành kẻ bị tình nghi nhất. Nhưng, Lưu Sương không tin Bách Lý Hàn là người hạ độc, bởi vì mặc dù nàng và Bách Lý Hàn tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng, nàng hoàn toàn thấy được hân đối với Bách Lý Băng thật sự là tình anh em.

Trong phòng này là những con người với những toan tính đấu tranh đen tối, nàng thật lòng không muốn bị cuốn vào cuộc chiến này, nhưng mà bên trong kia còn một mạng người đang thoi thóp, nàng không thể thấy chết mà không cứu được .

Lưu Sương bình thần mở miệng, nói: "Lưu Sương chỉ là một người hành y, chức trách chỉ có chữa bệnh cứu người, không kèm theo bất cứ tâm tư nào khác, mong hoàng hậu tin tưởng Lưu Sương. Mặc dù không biết có thể chữa được bệnh của Tĩnh Vương hay không, nhưng Lưu Sương nguyện ý thử một lần!"

Thanh âm bình thần vang lên, khiến mọi người đều phải nhìn nàng.

Sự bình tĩnh ung dung của Lưu Sương làm cho trái tim Hoàng thượng buông lỏng, hân ngưng mi nói: "Tốt, Bạch Lưu Sương, người vào nội điện chẩn mạch cho Băng nhi đi."

Một tiểu cung nữ nghe vậy tiến lên dẫn Lưu Sương đi vào trong điện.

Trong điện đèn đuốc huy hoàng, bố trí vô cùng hoa lệ.

Một tấm bình phong rất lớn, chắc là chế tác từ đá thủy tinh, cực kỳ là lướt, sáng long lanh, quang hoa lưu chuyển. Trên mặt điêu khắc hoa cỏ cây cối, thị nữ phiên nhiên, tinh xảo như thật. Một cái bàn lớn bằng gỗ đàn hương dựa vào tường, trên mặt bàn toàn là những đồ vật có một không hai, vừa nhìn đã biết giá trị vô cùng xa xỉ. Không hổ là tấm cung của Bách Lý Băng, hoa lệ y như chủ nhân của nó.

Đi ra sau tấm bình phong, là một cái giường lớn bằng gỗ, buông xuống một tấm rèm lưu kim tương ngọc. Tấm màn bằng loại sa mỏng như cánh ve màu thiên thanh buông xuống, che khuất người ở bên trong.

Tiểu cung nữ thấy Lưu Sương đeo túi thuốc tiến vào, rất thức thời vén màn lên, lộ ra một cái giường cấm tú hoa lệ. Trên giường là áo ngủ bằng gấm vô cùng hoa lệ đến chói cả mắt, Lưu Sương nhất thời không tìm được thân ảnh của Bách Lý Băng .

Nhìn kỹ lại, mới thấy Bách Lý Băng bên trong áo ngủ bằng gấm.

Giờ phút này, hắc lẳng lẳng nằm đó, gương mặt trắng nõn có chút xanh, môi đỏ mọng chuyển màu tím tái, hai hàng lông mày như đen đặc hơn. Hai mắt nhắm nghiền, đôi mắt sáng trong như ngọc giờ phút này bị đôi lông mi rậm dài che khuất.

Giờ phút này hắc rất an tĩnh .

Một tiểu cung nữ nhanh nhẹn lôi cánh tay Bách Lý Băng ra, cánh tay thò ra từ áo ngủ bằng gấm, càng làm nổi bật sự tái nhợt.

Lúc chưa trông thấy Bách Lý Băng, Lưu Sương còn hoài nghi là tiểu Ma vương vô pháp vô thiên đang giở trò gì đó, bây giờ chứng kiến hắc thâm trầm như này, trong lòng nàng bất giác xấu hổ.

Đặt tay lên cổ tay hần, mạch tượng của hần vô cùng yếu ớt, đôi lúc còn không thấy nữa, lúc lại đập rất nhanh. Lưu Sương nhíu mày, quả thật là hiện tượng trúng độc.

"Tĩnh Vương trúng độc như thế nào, sau khi trúng độc có biến hiện thế nào, người kể hết đi." Lưu Sương hỏi cung nữ bên cạnh.

Một tiểu cung nữ ghen ngào nói: " Sau khi Vương gia trở về từ tiệc rượu đoan ngo, đầu tiên là nói đau đầu, sau muốn lên giường nằm nghỉ, chỉ chốc lát sau thì nôn mửa, còn nói bị đau ngực nữa."

Lòng Lưu Sương không khỏi nóng như lửa đốt, nếu khiến ngực bị đau, quá nửa là do một loại độc ở mức lợi hại trở lên gây ra.

"Đã tra xét đồ Tĩnh Vương đã ăn chưa?" Nếu có thể tra ra là loại độc gì, sẽ dễ dàng trong việc giải độc hơn.

"Các ngự y đã tra xét, tất cả đều không có độc, chỉ có điều trong bữa tiệc Tĩnh Vương từng uống một chén rượu do Trữ Vương ban tặng." Tiểu cung nữ chần chừ nói.

Xem ra, đây là lí do khiến hoàng hậu hoài nghi Bách Lý Hàn hạ độc, nhưng mà Lưu Sương không nghĩ Bách Lý Hàn lại ngu như vậy, trước mặt bao nhiêu người ngang nhiên hạ độc, không nghi ngờ gì, đó chính là hành vi tự mình rước họa.

Chương 25: Khóc lóc

"Các người cũng không thích ta!" Tuyệt mỹ thiếu niên lo lắng nói, ngữ khí đau thương và cô đơn vô hạn. Mắt nhìn thấy hắn chậm chậm nhắm mắt, Lưu Sương không khỏi lo âu vạn phần.

Một người bị bệnh, địch nhân lớn nhất không phải là bệnh của người đó, mà là mất đi niềm tin, niềm tin sống sót. Lưu Sương mặc dù không biết là cái gì đã làm hắn mất đi niềm tin, nhưng mà, nàng cũng không thể mặc hắn buông xuôi tinh thần như vậy. Nếu cứ buông xuôi như vậy, dù cho có biết giải dược, nàng cũng vô phương cứu chữa. Hắn làm sao có thể xử sự như thế chứ, nhiều người lo lắng cho hắn như vậy, hắn ngược lại còn nói không ai thích hắn.

Lưu Sương giơ tay lên, dứt khoát tát thẳng vào mặt Bách Lý Băng, xuống tay không chút lưu tình, cứ tát liên tục.

Hai gò má Bách Lý Băng dần dần có cảm giác đau đớn, ý thức dần dần hồi phục, hắn phần hận nghĩ là ai? Vì sao lúc này còn không cho hắn yên ổn, còn dám đánh hắn! Dùng sức mở mắt ra, ánh sáng hiện ra, hắn thấy được một đôi mắt.

Một đôi mắt trong suốt sáng tỏ, đen trắng rõ ràng, luôn luôn trầm tĩnh như mặt hồ. Nhưng mà giờ phút này, trong đôi mắt đấy như có hai ngọn lửa đang thiêu đốt, phát sáng rùng rục như hai bó đuốc, còn lộ ra sự hung tợn.

"Đứng lên! Ai nói không thích người, người dựa vào cái gì mà nói

không ai thích người? Người cứ tự cho là mình đúng, không thấy bao nhiêu tiểu cung nữ khóc lóc từ nãy đến giờ ư? Đứng lên, người không phải là rất ác liệt sao, rất vô pháp vô thiên sao? Người phá hư những bức tranh của ta, ta còn chưa tìm người tính sổ đấy! Đứng lên cho ta! Chẳng lẽ người nghĩ muốn chạy trốn tất cả sao?" Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói, vừa nói vừa hung hăng tát lên mặt hắn.

Nữ nhân này, hắn từng chứng kiến nàng ần nhẫn trước mặt tam ca, chứng kiến sự bình tĩnh của nàng khi bị hắn đùa bỡn, chứng kiến sự bình thản của nàng khi tuyên bố cùng cách, nhưng chưa bao giờ nghĩ được khi nàng khóc lóc đánh chửi người khác lại có thể tàn nhẫn đến thế.

Hết lần này tới lần khác, giờ phút này, hắn lại cảm giác được rất chịu đựng.

Nữ tử này, giống như một đầm nước, trong suốt trầm tĩnh, lại giống một gốc hàn mai, thanh tao cao ngạo.

Hắn đi ám sát nàng, với mong muốn nhìn thấy dáng vẻ thất thố của nàng, thật đáng tiếc, hắn không được như ý. Hắn dùng ngôn ngữ vũ nhục nàng, mong muốn nhìn bộ dáng thương tâm mất mát của nàng, nhưng cũng thật đáng tiếc, hắn vẫn như cũ không thể chứng kiến.

Nhưng mà, giờ phút này, nàng lại không còn sự trầm tĩnh, không hề bình tĩnh nữa, nàng rất cực phần nộ rồi, kinh hoàng rồi. Có lẽ là vì không giải được độc trong người hắn, cho nên khiếp sợ sao, tại sao hắn lại thấy trong con mắt của nàng, sự đau thương vô hạn?

Hắn hung hăng nhìn chằm chằm nàng, hung tợn nói: "Nàng dám đánh ta?"

"Đúng vậy, ta đánh người, nếu người tức giận, thì cố mà sống, sau

này còn tìm ta trả thù!" Lưu Sương tức giận nói.

"Đúng vậy, bốn vương nhất định sẽ trả lại nàng những cái tát này, nhanh giải độc cho bốn vương, nữ nhân ngu!" Bách Lý Băng cũng nói, thanh âm mặc dù yếu ớt, nhưng hữu tình, không còn cô đơn nữa.

Trái tim Lưu Sương xuất hiện sự vui vẻ, đang muốn châm cứu cho Bách Lý Băng, nghe thấy thanh âm kinh sợ của hoàng hậu: "Lớn mật, ngươi ngươi đang làm cái gì vậy? Ngươi đến đây là để khám bệnh cho Tĩnh Vương, làm sao ngươi có thể động thủ đánh người, có phải ngươi chán sống rồi không? Ta sẽ thành toàn cho ngươi, người đâu, kéo nữ nhân này ra ngoài..... "

Lưu Sương quay đầu, bây giờ mới phát hiện, không biết từ khi nào, Hoàng thượng hoàng hậu cùng Bách Lý Hàn đã tiến vào. Giờ phút này, tất cả đều dùng sắc mặt kinh hoàng nhìn nàng. Hoàng hậu lấy tay chỉ thẳng vào nàng, ngữ khí run rẩy nói, hiển nhiên là vô cùng tức giận.

"Hoàng hậu nương nương xin hãy bớt giận, " Lưu Sương trầm giọng nói: "Lưu Sương quả thật là đang khám bệnh cho Vương, đối với quý thể của Tĩnh Vương có điều mạo phạm, đúng là bất đắc dĩ, xin Hoàng hậu nương nương đợi Lưu Sương khám cho Tĩnh Vương xong, lúc đó muốn trừng phạt Lưu Sương cũng chưa muộn."

Hoàng thượng chưa từng nói câu nào đột nhiên lẳng lẳng mở miệng, nói: "Bách Lưu Sương, ngươi có khẳng định có thể giải được độc cho Tĩnh Vương không?"

Lưu Sương nói thẳng không che đậy: "Bẩm Hoàng thượng, Lưu Sương không biết Tĩnh Vương trúng độc gì, không dám khẳng định. Mới vừa rồi Lưu Sương đã châm cứu cho Tĩnh Vương, tạm thời

ngăn chặn độc khí dâng lên, trong vòng hôm nay có lẽ sẽ tìm ra là độc gì."

"Tốt lắm, người định tìm ra như thế nào?" Hoàng thượng nhíu mày hỏi.

"Lưu Sương cả gan, đoán độc trong người Tĩnh Vương nhất định có liên quan với chén rượu Trữ Vương ban tặng." Lưu Sương vừa nói vừa lảng lảng liếc mắt nhìn Bách Lý Hàn một cái. Mặc kệ Bách Lý Hàn có hạ độc hay không, nhưng mà Lưu Sương vẫn kết luận vấn đề nằm trong chén rượu.

Hoàng hậu nghe vậy, mặc dù sắc mặt không chút thay đổi, nhưng trong con mắt lóe ra một tia đắc ý. Hoàng hậu không biết Lưu Sương và Bách Lý Hàn đã cùng cách, Hoàng hậu vốn tưởng rằng Thái hậu yêu cầu Lưu Sương khám bệnh, là muốn giải vây cho Bách Lý Hàn, xem ra, không giống như vậy.

Bách Lý Hàn khẽ hừ một tiếng, thanh âm cực kỳ lạnh tức. Hắn chấp tay đứng cạnh ngọn đèn, ngọn đèn hắt bóng hắn lên tấm bình phong, hoàn mỹ mà cao ngạo. Mắt hắn lạnh lùng dừng ở Lưu Sương, thần sắc lạnh như băng, kẻ khác không thể nắm bắt, nhưng trong con ngươi đen đã lóe lên hàn quang.

Tối nay, Ngũ đệ trúng độc, làm hắn có chút ngoài ý muốn, nhưng mà sự xuất hiện của nữ tử này, càng làm hắn ngoài ý muốn hơn. Hắn chưa từng nghĩ được rằng hoàng nữ lại tin nhiệm nàng như vậy, lại sai người đem nàng vấp cung, còn đem tính mạng Ngũ đệ giao vào tay nàng.

Vào lúc này, nàng còn nhắc tới chén rượu! Ý tứ của nàng là nói hắn hạ độc sao? Đúng là nhìn không ra, nữ tử này lớn gan như vậy, hoàng cung ân oán, nàng cũng dám nhúng tay, thật sự là không sợ

chết sao.

Nhưng nếu có người muốn diễn kịch, hẳn cũng vui vẻ xem kịch, muốn nhìn xem cuối cùng là như thế nào.

Lưu Sương ngừng đầu, nhìn thẳng Bách Lý Hàn, ánh mắt hẳn tối tăm khí thế mạnh mẽ, nàng biết giờ phút này hẳn vốn bình tĩnh đang cực kì bức tức, nhưng mà nàng không thể không hỏi.

"Xin hỏi Trữ Vương, chén rượu đó là rượu gì?"

Bách Lý Hàn nhìn Lưu Sương, mặt không chút thay đổi, từ từ nói: "Người nếu có hoài nghi, có thể tự mình kiểm chứng, cần gì phải hỏi bản vương?"

"Để Trẫm nói cho người, rượu hôm nay chúng ta uống đều là tham rượu." Hoàng thượng ở bên cạnh trầm giọng đáp.

"Tham rượu?" Lưu Sương ngần ngừ, nhân sâm bột rượu, là một loại rượu thuốc, đối với thân thể tốt vô cùng. Rượu này tự nhiên là không độc, nhưng mà, Lưu Sương lời mờ nghe gia gia nói qua, rượu này không được dùng cùng với ô đầu cây mọc ở Lĩnh Nam.

Ô đầu cây có một chút độc tính, khi ăn vào không bị độc phát, rất khó phát hiện. Chính vì vậy, cho tới nay, nó chưa từng bị xếp vào nhóm độc dược. Nhưng, nếu sau khi ăn nó còn uống tham rượu, tham rượu sẽ làm độc dược trong ô đầu cây phát tác, người đó sẽ bất ngờ trúng độc, hơn nữa, độc tính vô cùng kịch liệt. (lời tác giả: ô đầu cây và tham rượu kết hợp thành độc, chỉ là do tác giả hư cấu.)

Chẳng lẽ, trước đó Bách Lý Băng đã trúng độc ô đầu cây?

Lưu Sương đột nhiên nhớ tới, ngày ấy, khi Bách Lý Băng đến "Lưu

Danh y quán", nàng từng chẩn mạch cho hắn, lúc ấy thấy mạch tượng của hắn khác thường, nàng không hề để ý. Hôm nay nghĩ lại, mạch tượng đó đúng là do trúng độc ô đầu cây.

Lưu Sương nhin không được, trán đổ mồ hôi, nếu không phải trước đây nàng từng chẩn mạch cho Bách Lý Băng, vô luận thế nào nàng cũng không thể nghĩ ra là do tham rượu kết hợp với ô đầu cây thành độc. Không biết là người phương nào, hạ độc còn có thể cân nhắc chuẩn bị kĩ lưỡng như thế, trong hoàng cung này, thật đúng là hung hiểm.

Nếu đã biết Bách Lý Băng trúng phải độc gì, Lưu Sương lập tức viết phương thuốc, đưa tiểu cung nữ mang đi sắc thuốc.

"Thuốc này có thể giải độc của Băng nhi?" Hoàng hậu ngồi bên giường Bách Lý Băng, nắm chặt cổ tay Bách Lý Băng, không tin hỏi Lưu Sương.

Lưu Sương khẽ gật đầu, nói: "Đúng vậy!"

Chỉ chốc lát sau, tiểu cung nữ sắc thuốc xong, đưa Bách Lý Băng uống.

Ước chừng qua một nén nhanh, Lưu Sương sờ lên mạch tượng của Bách Lý Băng, thấy bắt đầu có xu hướng vững vàng, lúc này mới rút kim châm cứu trên người Bách Lý Băng ra.

Chương 26: Hoài nghi

Bàn tay nhỏ nhắn của nàng thành thạo rút kim châm ra sau đó cất vào túi thuốc.

Kim châm phản quang trước ánh nến, vẽ ra những vòng tròn lấp lánh, thâm nhập vào trong trí nhớ của Bách Lý Hàn. Trong trí nhớ như phủ đầy bụi ấy như có một lỗ hổng cứ lớn dần lên, hiện lên hình ảnh những gì đã quen biết, chậm rãi xuất hiện lại.

Một năm kia, hắn bị thích khách đuổi giết, bị thương trúng độc, có một tiểu thiếu niên cứu hắn. Lúc ấy, hắn bị kịch độc hành hạ, mơ mơ màng màng nhưng cũng không phải hoàn toàn đánh mất ý thức. Hắn nhớ mang máng, người thiếu niên kia cũng dùng kim châm như vậy, châm trên huyết đạo cơ thể hắn, sau đó lấy dược giải độc cho hắn, kéo hắn từ Quỷ môn quan quay về.

Hắn rất cảm kích người thiếu niên kia, nhưng sáng hôm sau tỉnh lại đã không thấy tung ảnh của người đó đâu, hắn ngay cả một câu cảm ơn cũng chưa nói qua. Thị vệ của hắn báo lại rằng sáng sớm có người đến vương phủ báo hắn bị thương ở trong núi.

Thiếu niên cứu mạng hắn kia chắc chắn đã đến vương phủ báo tin, điều này làm hắn kinh ngạc. Hiển nhiên là thiếu niên kia biết thân phận của hắn nhưng lại nhanh chóng cáo biệt, không cần chờ hắn đền đáp. Điều này khiến hắn vô cùng kính nể người thiếu niên đó.

Sau đó, hắn cũng từng phái người qua, nhưng khi bị thương hắn mơ

mơ màng màng, ngay cả bộ dạng cũng chỉ nhớ mang máng, tên họ hoàn toàn không biết, công tìm kiếm trở nên hoài phí.

Hắn chỉ nhớ mang máng rằng thiếu niên đó có vẻ sáng lạn, màu da có chút sạm đen

Cô gái trước mắt hắn, là thiếu niên đó ư? Bách Lý Hàn khẽ nheo mắt, bất động nghĩ tới Lưu Sương.

Nếu như nàng là một nam tử có lẽ hắn đã không chút do dự nghĩ nàng là thiếu niên kia, đáng tiếc nàng là một nữ tử. Mà người cứu hắn, là một nam thiếu niên kia.

Lưu Sương không có biết Bách Lý Hàn hoài nghi nàng, nhưng nàng cảm nhận được ánh mắt sắc bén nóng bỏng có thể nhìn thấu tâm hồn người khác của hắn. Nàng có chút bối rối, bàn tay rút kim châm ra có chút run rẩy, làm Bách Lý Bằng đau, hắn khẽ mở hai mắt.

Bởi vì thân thể suy yếu, mới vừa uống thuốc, Bách Lý Bằng lại ngủ, hôm sau, Lưu Sương biết hắn không còn gặp nguy hiểm gì nữa, trong lòng như trút được một tảng đá lớn, mỉm cười hỏi: "Tĩnh vương, cảm giác sao rồi? Còn đau không?"

Bách Lý Bằng khẽ nheo mắt, giờ phút này chậm rãi liếc qua mọi người trong phòng, ung dung nói: "Bằng nhi không có việc gì, phụ hoàng, mẫu hậu, còn cả Tam ca, các người đã mệt mỏi, hãy về nghỉ ngơi đi!"

Hoàng Hậu vui mừng quá ứa nước mắt, bắt lấy tay Bách Lý Bằng nói: "Bằng Nhi, ngươi rốt cục đã tỉnh lại, mới vừa rồi ngươi làm mẫu hậu sợ muốn chết."

"Mẫu hậu, chẳng phải Bằng nhi không có sao rồi đây? Người nên về

ngủ ngơi đi, chỉ cần nàng bên cạnh ta là được." Bách Lý Băng vừa nói vừa chỉ vào Lưu Sương, bộ dạng uể oải, vô lực.

Hoàng thượng, hoàng hậu dần dần hờn ngủ thật tốt rồi chậm rãi lui đi. Bách Lý Hàn liếc mắt nhìn Lưu Sương rồi cũng yên lặng thối lui.

Bách Lý Băng cho lui hết đám cung nữ hầu hạ, chỉ giữ lại mình Lưu Sương, cười nói: "Tiểu Sương Sương, vừa rồi là nàng đánh ta, hiện tại, ta muốn đánh trả lại nàng! A, nên đánh nàng thế nào đây?"

Lưu Sương khẽ cười, tiểu tử mới tỉnh lại mà đã như thế rồi.

"Tốt, người đánh ta!" Lưu Sương quỳ xuống, vui vẻ nói, mắt nàng trong suốt. Nàng rất mừng rỡ, vừa rồi nàng rất sợ Bách Lý Băng sẽ bất tỉnh. Mặc kệ hắn tùy hứng thế nào, cũng chỉ là một đứa trẻ mà thôi.

Bách Lý Băng giơ tay lên, hướng tới gương mặt Lưu Sương, chỉ khẽ chạm nhẹ qua mặt nàng. Nhưng vẻ mặt nàng làm hắn kinh ngạc. Khuôn mặt nàng có chút tái nhợt, mồ hôi đổ đầy.

Nhìn dung nhan nàng tiều tụy, Bách Lý Băng cảm thấy tim hắn tựa hồ ngừng lại, thật như có một cảnh liễu quán quanh tâm hắn. Là vì cứu hắn, nàng mới tiều tụy đến thế, hắn cảm động, nhưng, cảm giác lúc này hắn không lý giải cho được.

"Ta là bị độc gì?" Bách Lý Băng thu hồi tay, nhàn nhạt hỏi.

Lưu Sương đem chân tướng sự việc nói cho Bách Lý Băng để hắn có thể coi trọng hơn.

« Người đã sớm bị Ô Đầu Căn độc được, ở trong rượu, độc này lâu

ngày mới phát tác, khi mới uống không cảm nhận thấy, dần dà mới phát ra. » Lưu Sương nhẹ nhàng đáp.

Trong mắt Bách Lý Băng hiện lên một tia mục quang, hắn đột nhiên ngân nga thở dài, bĩu môi : « Tiểu Sương Sương, hóa ra chính mình thiếu chút hại mình. Mấy ngày trước đây, ta thử Ô Đầu Căn, ai nghĩ được sự thể lại như thế, sớm biết vậy ta đã không uống. »

Lưu Sương kinh ngạc nhìn Bách Lý Băng, hắn nói hắn tự mình ăn Ô Đầu Căn, nàng không tin. Người đem dâng hắn thứ này, nhất định là kẻ hắn tin nhiệm nhất.

Hắn nói những lời này là không muốn truy cứu sự việc, Lưu Sương hiểu rõ ý tứ của hắn, việc hạ độc chỉ hại đến hắn nhưng hắn khoan dung, mong kẻ hạ độc kia có lương tâm mà không làm điều ác nữa.

Lưu Sương làm bộ như không biết đồng tình gật đầu, vươn tay, nhẹ nhàng đến trán của hắn, cảm nhận được hắn cũng không có nóng lên, trong lòng càng thêm yên tâm, ôn nhu nói: "Sau này, không được ăn linh tinh cái gì hết. Ta tự biết bẩm báo Hoàng thượng như thế nào , ngươi hãy tự mình bảo trọng! Nghỉ ngơi đi!" Dứt lời, Lưu Sương xoay người chậm rãi hướng ra phía ngoài điện đi tới.

Bách Lý Băng nhìn theo bóng nàng, có chút giật mình. Mới vừa rồi, tay nàng nhẹ nhàng lướt qua trán hắn, thật mềm mại, giống như gió xuân nhẹ nhàng, lại như ngàn vạn bông tuyết lan tới. Hắn cảm nhận được sự ấm áp từ bàn tay nàng, bao trùm cả trán hắn, phảng phất như giữa mùi đông giá rét có một lò than sưởi, mang cho hắn ấm áp mềm mại, cùng mừng rỡ, cảm động.

Tất cả tồn tại trong nháy mắt rồi không thấy.

Lưu Sương đi ra ngoài điện, nhẹ nhàng bẩm báo sự tình giải độc từ

đầu đến cuối, nói là Bách Lý Băng tự mình ăn độc dược.

Kết quả này rất ngoài dự tính, mọi người nghe vậy, vẻ mặt kinh sắc. Hoàng hậu khẽ thở dài, lông mi Thái Hậu cùng Bách Lý Hàn lại dựng đứng lên.

Hoàng thượng nghe vậy, giọng căm hận : "Hài nhi này, thật sự là vô pháp vô thiên, dám làm chuyện như vậy!" Hoàng thượng rất sợ chính hai hoàng tử hại lẫn nhau, hôm nay, hạ độc không phải Bách Lý Hàn, hẳn thở phào nhẹ nhõm.

Tuy mọi người có chút không tin giải thích của Lưu Sương, nhưng thường ngày Bách Lý Băng vô thiên vô pháp là thói quen, hơn nữa, các ngự y cũng đã kiểm tra, rượu cùng thức ăn khác rõ ràng không có độc.

Các ngự y nghe Lưu Sương nói xong, thở phào, nữ tử này y thuật cao tay, Tĩnh Vương tự mình uống độc, nàng ta giải được. Bản thân họ không có vận khí tốt, không có cơ hội lập công. Nghĩ tới đây trong lòng có chút ghen ghét nhưng vô cùng hâm mộ.

Lưu Sương bẩm báo xong, liền bái biệt thái hậu, hoàng thượng, hoàng hậu, định rời đi thì có cung nữ đến bẩm báo: "Tĩnh Vương nói, độc dược trong cơ thể ngài chưa hết , muốn Bạch Vương phi ở trong cung đến khi người khỏi bệnh."

Đúng là vẫn chưa hết độc, nhưng chỉ cần uống thuốc vài hôm là khỏi, tiểu tử này sao còn muốn nàng ở lại trong cung. Nàng không muốn ở lại một chút nào.

Thái hậu nghe vậy, nói: "Nếu đã như thế, Sương nhi hãy lưu lại đi."

Lưu Sương bất đắc dĩ, đành phải tòng mệnh, ngẩng đầu lên, lại thấy

ánh mắt Bách Lý Hàn thâm thúy nhìn nàng, không biết suy nghĩ cái gì.

Chương 27: Dây dưa

Đợi cho đến khi tất cả mọi người rời khỏi đại điện, Lưu Sương mới bảo tiểu cung nữ dẫn đường, vào Thiên Điện để ngủ. Độc trong người Bách Lý Băng đã giải hơn phân nửa, đêm nay không còn đáng lo nữa.

Nhưng, Lưu Sương đã sai lầm rồi.

Nàng mới nằm lên giường, chưa kịp hợp mắt, liền có tiểu cung nữ vội vã chạy tới, sắc mặt tái nhợt, ngữ khí lo lắng mà nói: "Ngài mau quay trở lại đi, Tĩnh Vương hấn hấn lại bị độc phát rồi!"

Điều này sao có thể chứ? Nhưng nhìn thần sắc tiểu cung nữ kinh hoàng thất thố nàng không thể không tin, Lưu Sương cuống quýt đi theo cung nữ tới tấm điện của Bách Lý Băng. Đi qua bình phong thủy tinh, liền nhìn thấy Bách Lý Băng lẳng lặng nằm ở đó, mặc áo ngủ hoa mỹ bằng gấm, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt mặc dù không trắng xanh như khi trúng độc, nhưng vẫn tái nhợt như cũ.

Lưu Sương đưa tay đặt lên cổ tay hấn, chẩn mạch cho hấn.

Mạch tượng của hấn vững vàng mà có tiết tấu, không giống có vấn đề, nàng không khỏi có chút nghi hoặc. Đưa mắt nhìn lên, đã thấy hấn lẳng lặng nằm nghiêng trên đầu giường, hai tròng mắt đã mở, nhìn nàng chăm chú. Tóc đen dài buông xõa, tôn lên gương mặt trắng nõn, đường nét rất đẹp. Lưu Sương chỉ biết mỹ nữ đau bệnh càng đẹp, không ngờ là mỹ thiếu niên mà bệnh thì cũng mỹ hoặc đến

mức này.

"Người cảm thấy chỗ nào không thoải mái vậy?" Lưu Sương nhíu mày hỏi.

"Vừa rồi ngực đột nhiên hơi đau, ta tưởng độc phát, nhưng mà nàng vừa tới thì không sao nữa. Không bằng tối nay nàng nghỉ lại chỗ này đi, vạn nhất ban đêm ta có xảy ra chuyện gì không hay, cũng có nàng chiếu cố!" Hắc hữu khí vô lực nói, vừa nói vừa thỉnh thoảng ho khan hai tiếng.

Lưu Sương đương nhiên biết là nàng lại bị Bách Lý Băng lừa, nhưng không lật tẩy hắc, chỉ nhẹ giọng nói: "Độc không mạnh đến nỗi có thể lấy mạng người nữa, người không nên lo lắng, nhanh ngủ đi, ta không đi, ngồi ở chỗ này trông người!"

"San Hô, Linh Lung, nhanh đem một cái giường nữa qua đây!" Bách Lý Băng nghe vậy, sắc mặt vui mừng, lớn tiếng phân phó cung nữ bên người. Nói xong, mới ý thức được thanh âm của mình vang dội quá, rụt rè nhìn Lưu Sương.

Lưu Sương cũng không dư hơi để ý tới hắc, thản nhiên nói: "Ta không ngủ ở đây, chỉ nhân tiện ngồi ở đây trông người, người ngủ rồi thì ta sẽ đi!"

Vẻ mặt Bách Lý Băng trầm xuống, ngẩng đầu nhìn Lưu Sương, đôi mắt đẹp nhíu lại, mím chặt đôi môi mỏng, nước mắt như những hạt ngọc tròn, từ từ rơi xuống.

Lưu Sương thật sự cảm thấy tức cười, nàng vô cùng bái phục hắc.

Nàng chưa bao giờ thấy nam nhân nào như hắc, dường như mắt hắc lúc nào cũng trong trạng thái sẵn sàng, muốn khóc là có lệ tuân

luôn, nhưng lại không có cảm giác hắn đang làm bộ tỵ nào. Hơn nữa, hắn khóc như hoa lê trong mưa, vô cùng đẹp mắt .

Lưu Sương đương nhiên cũng biết là hắn đang giả bộ, nhưng vẫn mềm lòng. Nghĩ đến chuyện hắn vừa trúng độc, nàng không đành lòng cự tuyệt hắn, không thể làm gì khác hơn là thuận theo ý hắn, nằm ở cái giường mà hắn chuẩn bị.

Gian kế thực hiện thành công, Bách Lý Băng lập tức tươi cười, thản nhiên nằm trên giường. Trải qua một đêm vất vả hắn vô cùng mệt mỏi, chỉ chốc lát liền tiến vào mộng đẹp.

Lưu Sương nghe được tiếng thở của hắn đều đều, biết hắn đã ngủ thiếp đi, liền lặng lẽ rời giường, vào Thiên Điện ngủ. Nàng làm sao có thể ngủ cùng phòng với hắn, nàng biết cái gì gọi là qui củ .

Nhưng nàng không hiểu, Bách Lý Băng vì lí do gì cứ phải bám chặt lấy nàng không rời.

Sáng sớm ngày thứ hai, Lưu Sương tỉnh giấc. Mở mắt thấy ánh nắng chói chang chiếu qua cửa, biết đã không còn sớm, đang muốn đứng dậy, đột nhiên ngậy ngấn cả người.

Trong phòng không biết xuất hiện thêm một cái giường từ khi nào, con người đang nằm nghiêng trên giường, không ai khác chính là âm hồn bất tán Bách Lý Băng.

Hắn mặc một bộ trường bào hoa mỹ cẩm tú, tóc dài đen nháy như một thác nước. Trong tay hắn bưng một chén đang bốc khói, đang thưởng thức hương thơm. Đôi mắt đen láy xuyên qua sương mù, chăm chú nhìn nàng, nhiệt tình cháy bỏng, khiến người khác nhìn không ra hắn hứng thú với cái gì đến vậy.

Trong khoảnh khắc đầu óc Lưu Sương trở nên đóng băng, không rõ tại sao hấn lại ở chỗ này. Nàng nhớ kỹ là đêm qua chính mình đã rời khỏi tấm điện của hấn. Quay đầu nhìn một lượt, trong phòng này độ đặc mang phong cách cổ xưa, tuyệt đối không phải tấm điện của hấn.

Hấn dám mang giường vào phòng của nàng? Chẳng lẽ đêm qua hấn cũng ngủ trong phòng này?

"Tỉnh rồi sao?" Bách Lý Băng không nhìn Lưu Sương, mỉm cười hỏi.

"Tại sao ngươi lại ở đây?" Lưu Sương nhú mày hỏi.

Bách Lý Băng bĩu môi một cái, nói: "Núi không chuyển thì nước phải dời thôi, nàng đã không muốn đến ở trong phòng ta, ta chỉ còn cách tới phòng nàng!"

Buồn cười thật, Lưu Sương cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

"Ngươi ở trong phòng ta cả đêm?" Lưu Sương hỏi dò.

"Đương nhiên rồi!" Hấn thản nhiên trả lời.

Lưu Sương thở dài chán nản, nhìn khí sắc hấn tốt lắm, biết độc đã giải hết, liền trầm mặt, nói: "Ngươi đi ra ngoài trước đi, ta muốn thay quần áo!" Xem ra hôm nay nhất định nàng phải xuất cung thôi.

Dừng một phen, thấy Bách Lý Băng không có ý muốn đi, nàng trừng mắt, nói: "Còn không đi!"

Lưu Sương làm bộ nổi giận, Bách Lý Băng lưu luyến không rời bùng cái chén lên, từ từ đi ra ngoài.

Lưu Sương trang điểm xong, Bách Lý Bằng sai tiểu cung nữ mang đồ ăn sáng đến. Lưu Sương dùng xong bữa sáng, lại chuẩn mạch cho Bách Lý Bằng, sau đó đưa một phương thuốc cho tiểu cung nữ. Chỉ cần uống xong bát thuốc này, trừ hết độc trong người hắn, nàng có thể tự do.

Làm xong hết, Lưu Sương liền yêu cầu xuất cung, Bách Lý Bằng đương nhiên không đồng ý, dùng trăm câu ngàn chữ ngon ngọt thuyết phục nàng. Lưu Sương chưa bao giờ biết Bách Lý Bằng lại giỏi trò ngụy biện như vậy, hắn lôi ra một đồng lý lẽ, nói lưu loát như nước chảy, liên tục không dứt. Dày vò hai lỗ tai của Lưu Sương không thôi .

Cứ tình hình này, nếu Lưu Sương không đáp ứng lưu lại, hắn tuyệt đối không bỏ qua cho nàng.

"Ta là thân phận gì, dựa vào cái gì muốn ta ở lại trong cung của người?" Lưu Sương nhìn bộ dáng thề không bỏ qua của hắn, thản nhiên hỏi.

Những lời này rất hữu hiệu, tựa hồ như là đâm vào tử huyệt của hắn, trong lúc nhất thời Bách Lý Bằng không biết trả lời như thế nào. Suy tư trong chốc lát, lo lắng nói: "Không bằng như vậy đi, nàng đã cứu ta một mạng, ta không so đo chuyện nàng lớn hơn ta một tuổi, càng không chê nàng từng gả cho Tam ca. Ta lấy thân báo đáp thì như thế nào? Nàng làm Vương phi của ta , vậy thì có thể ở bên ta rồi?"

Lưu Sương không ngờ hắn lại nói như vậy, ngây người chớp mắt một cái, không khỏi cười lớn một tiếng.

Giống như nàng đang nghe một chuyện cười cực kì thú vị.

Nhìn thấy Lưu Sương cười đến cười đến run rẩy cả người, hai gò

má ửng đỏ, mặt Bách Lý Băng từ từ tối đen.

Đúng lúc này, ý chỉ thái hậu tới, truyền Lưu Sương đến Từ Trữ cung. Lưu Sương vô cùng vui vẻ, nếu là thái hậu cho nàng xuất cung, Bách Lý Băng có ngăn trở thế chứ ngăn trở nữa cũng là vô dụng .

Lưu Sương từ biệt Bách Lý Băng đang bày ra vẻ mặt u oán, theo cung nữ truyền chỉ tới Từ Trữ cung.

Trong điện các tiểu cung nữ đang dọn bàn ăn, hiển nhiên là thái hậu vừa ăn sáng xong, bà đang ngồi trên phượng thái, nhắm mắt dưỡng thần.

Bên trong phòng thoáng thoảng mùi đàn hương thơm mát.

Lưu Sương hướng thái hậu thi lễ, thái hậu mở mắt, tinh thần quắc thước nhìn Lưu Sương.

"Đứng lên đi, đến ngồi cạnh ai gia!" Thái hậu thản nhiên nói.

Lưu Sương theo lời đứng dậy, đi tới bên cạnh thái hậu.

"Sương nhi, người nói một chút chân tướng chuyện Băng nhi trúng độc đêm qua đi!" Thái hậu dùng ngữ khí ôn hòa hỏi thăm.

Lưu Sương biết việc này không dấu được thái hậu, liền đem chuyện hôm qua kể lại chi tiết.

Sau khi Thái hậu nghe xong, thần sắc mặc dù nhìn qua vẫn bất động thanh sắc như cũ, nhưng Lưu Sương có thể cảm nhận được sự tức giận của bà. Bà khẽ hừ một tiếng, nói: "Trái tim ả thật tàn nhẫn!"

Lưu Sương không biết thái hậu ám chỉ người phương nào, chỉ lẳng

lặng đứng đấy, tính toán nên nói với thái hậu chuyện xuất cung như thế nào.

Một lúc lâu sau, lại nghe thái hậu nói: "Sương nhi, ai gia mặc dù không biết người và lão Tam đã xảy ra chuyện gì, nhưng, ai gia hy vọng các người có thể nói chuyện, tiêu trừ hiểu lầm."

Thái hậu hiển nhiên từ thái độ của hai người hôm qua, đoán được bọn họ đã xảy ra vấn đề.

Lưu Sương nhẹ giọng nói: "Bẩm thái hậu, Lưu Sương và Trữ Vương không có hiểu lầm gì, quả thật là Lưu Sương và Trữ Vương cảm thấy không hợp, cho nên mới tách ra, thật sự là không có gì để nói với nhau hết. Độc trong người Tĩnh Vương đã giải hết hoàn toàn, Lưu Sương khẩn xin thái hậu, cho Lưu Sương xuất cung!"

Lưu Sương dứt lời, liền quỳ trên mặt đất.

Thái hậu lo lắng thở dài một tiếng nói: "Ai gia quả thật già rồi, chuyện của tuổi trẻ các người, ai gia không trông nom được nữa, cũng được, người đi đi!"

Lưu Sương cảm kích nhìn thái hậu, từ từ rời khỏi điện.

Chương 28: Cường hôn

Trong Từ Trữ cung trăm hoa đua nở, lục ý dạt dào. Một giống chim không biết tên đang đậu trên cây cổ thụ bên hồ nước trong xanh, nhìn thấy Lưu Sương đi ra, vỗ cánh phành phạch bay lên trời.

Lưu Sương không ngờ, lại gặp Bách Lý Hàn trong Từ Trữ Cung.

Trên đời này, có những con người vĩnh viễn dơ dáy, túng quẫn, yếu ớt.

Nhưng Bách Lý Hàn lại khác, hắn vĩnh viễn là kẻ không nhiễm một hạt bụi, ngời sáng như tỏa hào quang. Tựa hồ trên thế gian này không có gì có thể làm bẩn bộ trường bào của hắn.

Hắn chấp tay đứng dưới tàng cây, nhìn lên bầu chim không tên, ánh mắt vẫn ôn hòa bình tĩnh như vậy. Cho đến khi bầu chim đã cất cánh bay hết, hắn mới chậm rãi xoay người, vạt áo bay bay, mang theo phong thái đẹp đẽ không ai sánh được.

Bốn mắt nhìn nhau, cặp mắt đen của hắn vẫn trong trẻo lạnh lùng giống như đầm băng.

Lưu Sương ngăn chặn những xao động từ đáy lòng, khuôn mặt thanh lệ không máy may thay đổi, thản nhiên liếc mắt nhìn hắn một cái, đi ra sân ngoài.

"Bạch cô nương, thỉnh đi thông thả!" Bách Lý Hàn thản nhiên lên

tiếng, thanh âm ôn hòa mà rõ ràng.

Lưu Sương không tự giác mà đứng lại, trong thanh âm của hắn, có một tia ôn nhu, sự ôn nhu đấy như một sợi tơ nhẹ nhẹ lẳng lẳng cuốn lấy chân nàng, khiến cho nàng muốn đi cũng đi không được.

Lưu Sương quay đầu, thản nhiên nhìn hắn chậm rãi đi đến, vạt áo tung bay theo gió.

Hắn đi tới trước mặt nàng rồi dừng lại, tươi tắn như hoa cúc mùa thu, rực rỡ như từng bách mùa xuân, khiến kẻ khác không dám nhìn lâu.

"Không biết Trữ Vương có gì cản dận!" Lưu Sương cười yếu ớt hỏi.

Bách Lý Hàn nhìn nàng chăm chú, mỉm cười hỏi: "Không ngờ y thuật của người cao minh như vậy. Bồn vương rất muốn biết, người học được thuật châm cứu từ lúc nào ? Có thể cho biết không?"

Mặt Lưu Sương lộ vẻ kinh ngạc, rất là giật mình, từ khi nào, hắn lại có hứng thú với chuyện của nàng.

"Cái này, ta cũng không nhớ rõ lắm, tóm lại là mấy năm trước đi!" Lưu Sương không nói cho hắn thời gian cụ thể, bởi vì nàng không biết hắn hỏi cái này với dụng ý gì, theo như nàng thấy, nếu là vô sự, hắn tuyệt đối không đến gần nàng .

"Thế thì.... không biết bình thường người hay đi đâu hái thuốc?" Bách Lý Hàn tiếp tục hỏi.

Câu này vừa ra khỏi miệng hắn, trái tim Lưu Sương như sáng tỏ. Chẳng lẽ, hắn đã biết bảy năm trước chính là nàng cứu hắn? Nhưng nhìn thần sắc hắn không giống thế lắm. Chắc là còn đang hoài nghi,

Lưu Sương hạ lông mi, nàng không có ý định nói cho hắn.

Đôi lông mi đen dày buông xuống như một tấm màn nhung, che khuất đôi mắt trong sáng rõ ràng của Lưu Sương, giống như che đầy cả người nàng, cho dù là người nào, cũng không thể nhìn thấu tâm tình của nàng.

"Lưu Sương trông được thảo trong vườn nhà, rất ít khi đi ra ngoài hái thuốc." Lưu Sương thản nhiên nói.

"A!" Bách Lý Hàn nhẹ nhàng A một tiếng, ngữ khí nói không ra lời sự thất vọng cũng nói không ra lời sự sung sướng. Xem ra không phải là nàng, trên đời làm gì có lắm chuyện trùng hợp đến vậy.

"Người có thể đi!" Hắn hời hợt nói, ngữ khí lại vẫn đậm phong khinh như cũ, nhạt nhẽo như tình cảm của bọn họ, gió thổi là bay.

Lưu Sương nhìn hắn tiến vào trong điện, tự giấu cợt chính mình mà cười cười, xoay người đi ra sân ngoài.

Vừa ra khỏi Nguyệt Lượng Môn của Từ Trữ cung, liền thấy Bách Lý Bằng nghiêng người dựa vào thân cây, đôi mắt đen nhìn nàng chăm chú. Mặc dù hắn hay mặc cẩm phục, rực rỡ đến mức khiến kẻ khác cắn vào lưỡi, nhưng tâm trạng hắn không được tốt lắm, có chút cô đơn, chắc là di chứng sau khi trúng độc!

Lưu Sương bước nhẹ nhàng, đi tới trước mặt hắn, ôn nhu nói: "Tại sao ngươi lại đi ra ngoài vậy, độc vừa mới giải đi, nên nghỉ ngơi nhiều một chút. Ta không thể chiếu cố ngươi nữa rồi, thái hậu đã chuẩn cho ta xuất cung, ta phải đi đây, từ nay ngươi tự mình bảo trọng!"

Bách Lý Bằng không nói một lời, đôi mắt đen trắng rõ ràng như phát

sáng, lẳng lẳng nhìn nàng, con người u oán đến cực điểm, như oán phụ hận kẻ bạc tình.

"Người không sao chứ?" Lưu Sương đưa tay sờ trán hắn, không nóng. Nhưng mà nhìn dáng vẻ tức giận này của hắn, là thật sự tức giận, chứ không phải làm bộ. Bất quá, hắn luôn có cái vẻ mặt rất phù hợp với tâm trạng, nếu không thể hạ quyết tâm, hôm nay chỉ sợ nàng sẽ gặp chuyện lớn .

Lưu Sương muốn bỏ qua một bên, quyết định không nhìn phản ứng của hắn, xoay người đi về phía cửa cung.

Sau lưng nàng truyền đến tiếng khóc, cước bộ Lưu Sương dừng một chút, tiếp tục đi về phía trước. Nhưng mà tiếng khóc của hắn như ma ám, làm nàng tâm phiền ý loạn. Thôi, hay là thuyết phục hắn rồi đi cũng không muộn.

Quay đầu nhìn lại, thấy hắn cắm mặt vào đầu gối ngồi khóc, không nhìn thấy mặt hắn, không biết hắn khóc thật hay đang giả vờ.

Lưu Sương thở dài, tâm lý chần trừ, hắn có đang lừa nàng không. Vừa mới đi tới trước mặt hắn, hắn đột nhiên nháy dựng lên, dọa Lưu Sương giật cả mình.

Hắn cầm tay Lưu Sương, dùng sức một cái, liền kéo Lưu Sương vào trong lòng, ôm thật chặt. Nàng dùng sức giãy dụa, nhưng mà tay bị hắn nắm chặt quá, khí lực của hắn cũng lớn hơn nàng tưởng tượng rất nhiều, hoàn toàn không giống mới trúng độc?

Nàng muốn thoát khỏi hắn, quả thực là si tâm vọng tưởng. Hắn ôm nàng, xoay người lại, dí nàng vào thân cây, mà nàng không thể nhúc nhích chút nào.

"Người muốn làm gì? Ta tuyệt đối không thể ở lại trong cung, người thả ta đi!" Lưu Sương tức giận nói.

Đây là cái chuyện gì hả trời, hắn vì sao lại cứ dính lấy nàng như thế, dính như cầu bì cao vậy, đúng là dính không buông tha. Không phải nàng đã cứu hắn một mạng sao? Tại sao cứ phải dính lấy nàng nhất quyết không buông tha.

"Xuất cung cũng tốt, nàng về ở trong vương phủ của ta đi, dù sao đó cũng là nhà cũ của nàng." Trên mặt Bách Lý Băng một giọt lệ cũng không có, khóc lóc vừa rồi tuyệt đối là giả .

"Ta sẽ không đi ! Nơi đây không còn là nhà của ta nữa rồi." Trước đó mấy ngày, nàng cũng từng động tâm, dù sao đó cũng là nơi nàng lớn lên. Còn có rất nhiều cây thuốc quý nàng khó nhọc gieo trồng, nhưng mà hôm nay, có đánh chết nàng, nàng cũng không trở về nơi đây .

"Thật sự không đi?" Bách Lý Băng lộ ra một nụ cười tuyệt mỹ, nụ cười hồn nhiên không một chút tà.

"Đúng vậy!" Lưu Sương nói, không bị nụ cười của hắn mê hoặc, ngữ khí rất dứt khoát, không cho hắn một chút kẻ hở nào để thương lượng.

Nụ cười của Bách Lý Băng dần dần cứng đờ, neho mắt nhìn nữ nhân trước mặt.

Gương mặt nàng thanh tú xinh đẹp, không phải tuyệt thế giai nhân, nhưng rất dễ nhìn. Đôi mắt như hồ nước trong xanh, bình tĩnh mà trầm lắng nhìn hắn chăm chú, trong con người không có dù chỉ là một tia gợn sóng. Hắn vẫn nhớ kĩ lúc hắn trúng độc, nàng kinh hoàng lo lắng, còn hung tợn tát hắn không thôi.

Hắn nguyện ý nhìn nàng vì hắn mà kinh hoàng thất thố.

Nhưng mà hôm nay, trong lúc hắn và nàng gần trong gang tấc, tư thế mập mờ, nữ nhân này, lại có thể trầm tĩnh như thế. Vừa rồi, hắn có chứng kiến nàng nói chuyện với Tam ca, mặc dù nhìn như nàng rất bình tĩnh, song, hắn nhìn ra được, nàng cố ý che dấu sự bối rối của bản thân.

Hôm nay, ở trước mặt hắn, nàng có thể bình tĩnh như vậy, thật sự không lo lắng hắn là một nam nhân sao? Nàng thật sự coi hắn là đứa trẻ ba tuổi sao.

Nghĩ như vậy, Bách Lý Bằng cười một lần nữa, nhưng lần này còn xen chút mờ ám.

Lưu Sương phát giác bản thân đã gặp nguy hiểm rồi, nhưng mà, nàng đã hành động quá chậm.

Bách Lý Bằng đã cúi người hôn lên môi nàng.

Lưu Sương hoàn toàn choáng váng, vô luận như thế nào nàng cũng không nghĩ được Bách Lý Bằng sẽ làm ra chuyện này.

Nhưng mà hai tay nàng vẫn bị hắn kiềm giữ, không thể cử động.

Môi Bách Lý Bằng tùy ý cướp đoạt môi nàng, dường như, trên phương diện này, hắn cũng không có bất cứ kinh nghiệm gì, động tác rất thô bạo, chỉ chốc lát sau, nàng liền nếm thấy một mùi vị, là máu.

Hắn không cẩn thận cắn vào môi nàng, rất đau.

Bách Lý Bằng tựa hồ cũng ý thức được rồi, cuống quýt rời môi nàng,

trong con người xẹt qua một tia kinh hoàng, đưa tay vuốt ve vết thương trên môi nàng.

Tay Lưu Sương được tự do, liền dùng tay chặn tay hắn lại.

Ngón tay Bách Lý Băng dính một giọt máu, cứng đờ lại. Đôi mắt vốn sáng rực đến nỗi có thiêu cháy người khác, giờ dần dần ảm đạm.

Lưu Sương thật sự là cực kỳ giận, một tay lau môi, đang muốn nói chuyện, lại nghe phía sau có người hừ lạnh một tiếng.

Chỉ một tiếng HỪ thôi, nhưng người ta có thể nghe được sự lạnh lẽo của người nói, như băng giá tháng mười hai, lạnh lẽo không gì sánh được.

Chương 29: Tức giận

Không cần quay đầu lại, Lưu Sương cũng biết đó là Bách Lý Hàn, lúc này nhìn hắn còn vô cùng bình tĩnh cơ mà, nghĩ vậy, mặt Lưu Sương đột nhiên tái nhợt. Ngay cả khi hắn và nàng không còn quan hệ gì nữa, nàng cũng không mong hắn hiểu lầm nàng bất cứ điều gì.

Lưu Sương bối rối nhìn lại Bách Lý Bằng, mặt hắn trong nháy mắt âm trầm xuống, con ngươi đen xẹt qua một tia sát ý. Hắn đột nhiên che miệng, làm ra bộ dạng then thùng, con mắt bắt đầu ầng ậc nước, giống như là Lưu Sương đang khi dễ hắn.

Lưu Sương không rảnh để ý đến hắn, lúc này, nàng thầm nghĩ đi khỏi nơi này càng nhanh càng tốt, rời xa hắn, rời xa Bách Lý Hàn. Không biết Bách Lý Hàn có đi hay không, bất quá hắn có đi hay không chẳng liên quan gì đến nàng.

Lưu Sương quyết định bình ổn tâm lý, xoay người muốn đi, Bách Lý Bằng không ngăn cản nàng nữa, nhưng vẫn có một người khác ngăn cản nàng.

Bách Lý Hàn, hắn không biết chạy tới sau lưng bọn họ từ khi nào, chấp tay đứng đó, đôi mắt như đầm băng, lóe sáng lạnh người.

Lưu Sương vẫn tưởng rằng, hắn đối với chuyện của nàng, không có chút xú húng thú nào , nhưng mà, giờ phút này, Lưu Sương rõ ràng cảm thấy hắn đang tức giận. Nàng chỉ nhìn thấy hắn tức giận một lần vào đêm động phòng, từ đó về sau, trước mặt nàng hắn luôn bình

tĩnh , hờ hững vô tình, vân đạm phong khinh. Giống như, trên đời này, không có chuyện gì có thể khiến hấn xúc động.

Nhưng mà giờ phút này, sự bình tĩnh lạnh nhạt của hấn bị vỡ tan, về mặt hấn nhìn vô cùng sinh động, dù rằng hấn đang phẫn nộ.

Hấn đột nhiên xuất kỳ bất ý nắm lấy cổ tay Lưu Sương, lạnh giọng ra lệnh, "Lên xe!"

Trương Tá Lý Hữu không biết từ nơi nào xông ra, đem cỗ xe ngựa hoa lệ của hấn đến.

"Hoàng huynh, người làm cái gì vậy?" Bách Lý Bằng trơ mắt nhìn Lưu Sương bị Bách Lý Hàn lôi lên xe, mà hấn, chỉ có thể bất đắc dĩ đứng nhìn và dậm chân.

Vừa bị ném vào trong xe, Lưu Sương liền bị Bách Lý Hàn hung hăng đẩy một cái, không có chỗ dựa, nàng ngã lên nhuyển thác. Chưa kịp đứng lên, hai tay liền bị một bàn tay to túm lấy, đặt ở bên hông.

Không khí trong xe như đông lại.

Một luồng khí ấm áp theo thanh âm thấp hàn tà mị của hấn đi vào tai nàng, khiến nàng không nhịn được phát run một cái.

"Lá gan người xem ra không nhỏ chút nào, dám câu dẫn ấu đệ của ta!"

Câu dẫn! ? Hấn muốn nói nàng câu dẫn Bách Lý Bằng?

Mặc dù Lưu Sương sớm đoán được hấn sẽ hiểu lầm, nhưng nàng vẫn bị câu nói lạnh ngắt này của hấn làm nhiễu loạn tâm tư. Trong mắt hấn, nàng thấp hèn đến vậy sao? Ở trong lòng hấn, nàng hạ tiện

đến vậy sao?

Cổ tay bị hấn nắm đến phát đau, nhưng không thấm vào đâu so với sự đau đớn của trái tim.

"Ta không có!" Lưu Sương lạnh lùng kiên định trả lời.

Câu trả lời của nàng càng chọc giận hấn.

Hấn kéo tóc nàng, bắt buộc nàng ngẩng mặt nhìn hấn. Nàng cảm giác trái tim mình vỡ tan, hấn dựa vào cái gì đối với nàng như vậy.

"Không có, người cho rằng hai mắt bốn vương mù cả sao?" Hấn lạnh lùng mà phun ra từng chữ.

Bách Lý Băng tuy là tính tình hơi bất hảo một chút, nhưng đối với chuyện nam nữ, chưa bao giờ làm ra chuyện gì quá giới hạn. Trong mắt Bách Lý Hàn, Bách Lý Băng chẳng qua chỉ là một đứa trẻ mười mấy tuổi. Mà nữ nhân này, xem ra là muốn làm Vương phi đến phát điên rồi, ngay cả một đứa trẻ mười mấy tuổi cũng không buông tha.

Trách không được nàng ta dễ dàng buông tha địa vị Vương phi của hấn như vậy, hóa ra là đã có mục tiêu mới rồi.

"Ta nói rồi không phải!" Lưu Sương bị hấn kiềm chế trên nhuyển tháp, toàn thân rất khó chịu. Hấn dựa vào cái gì đòi kiểm soát nàng, ngay cả trong trường hợp nàng câu dẫn Bách Lý Băng thì sao chứ, nàng cùng hấn đã không còn quan hệ nữa rồi, bọn họ đã sớm cùng cách rồi, có phải không?

"Vẫn còn mạnh miệng!" Bách Lý Hàn nói to.

Bàn tay to lớn chộp lấy eo nàng, dùng lực một cái, kéo Lưu Sương

lại phía hắn, làm cho nàng từ ngã sắp mặt chuyển thành nằm ngửa, rốt cục cuối cùng cũng có thể đối mặt với nam nhân mà nàng vừa yêu vừa hận. (yêu hắn rồi sao T_T, còn sư huynh thì nàng vút vào cái xó nào)

Trong xe tranh tối tranh sáng, mặt hắn vẫn tuấn mỹ thoát tục như vậy, nhưng ánh mắt hắn hờ hững lạnh lùng, làm người ta phát run từ tận đáy lòng. Ánh mắt của hắn, càng khiến người ta rét cắt da cắt thịt như phong đao sương kiếm.

Lưu Sương không cho phép chính mình yếu đuối dưới cái nhìn chăm chú của hắn, nàng nhanh chóng ra lệnh cho chính mình phải tỉnh táo, quật cường đối đầu với hắn.

Bách Lý Hàn đột nhiên giơ lên tay, ngón tay lạnh lẽo, chậm rãi lướt qua gương mặt bóng loáng nhẵn nhụi của nàng, sau đó dừng lại ở đôi môi đỏ mọng, an ủi vết thương ở môi.

"Không phải người câu dẫn hắn, thì vì sao hắn lại muốn cắn người? Hay là người cắn hắn mới đúng?" Hắn cúi đầu chậm rãi nói, ngữ khí thản nhiên, giống như chẳng hề để ý. Nhưng, đáy lòng Lưu Sương phát lạnh.

Chỉ có vậy, hắn đã phán nàng vào tội tử hình? Nam nhân này, vì sao không chịu tin tưởng nàng chứ?

"Không còn lời nào để giải thích đúng không!" Bách Lý Hàn thản nhiên vừa nói.

"Thanh giả tự thanh (trong sạch thì vốn vẫn trong sạch)! Huống chi, ta và người, sớm đã cùng cách, người, không có tư cách trông nom ta!" Lưu Sương thản nhiên nói, nàng vốn trong sạch, tự mình biết là được rồi, cần gì phải giải thích với hắn.

Gương mặt tuần mỹ lạnh lùng của hắn đột nhiên cúi xuống, ánh nhìn lạnh lẽo như bao vây nàng, đôi môi nhếch lên một nụ cười tự tiếu phi tiếu.

Lưu Sương giật mình, nàng còn chưa kịp hiểu, nụ cười này của hắn biểu thị cái gì, ngực áo đã bị một bàn tay thon dài xé mở.

Lưu Sương bị động tác của hắn dọa cho hoảng sợ, kinh hô: "Người muốn làm gì?"

Hắn lạnh lùng nói: "Người đã nhắc nhở bốn vương! Chúng ta cùng cách khi nào, bốn vương không nhớ nữa. Người mê người như vậy, bốn vương làm sao có thể bỏ rơi người chứ, người còn là phụ hoàng tứ hôn cho bốn vương cơ mà, phải không!"

Không nhớ nữa, có ý tứ gì, chẳng lẽ, hắn muốn nàng làm Vương phi của hắn? Lưu Sương hoàn toàn đờ đẫn, chẳng lẽ nàng đã cố gắng lâu như vậy , cuối cùng lại trở về điểm xuất phát.

"Không! Ta không hề nhắc nhở người!" Nàng lạnh lùng nói.

"Không?" Hắn thản nhiên nói, "Người không muốn làm một vương phi hữu danh vô thực, có đúng không? Vậy thì bốn vương sẽ thành toàn cho người, biến người trở thành nữ nhân của bốn vương, xem người còn có thể đi câu dẫn Ngũ đệ nữa hay không!" Dứt lời, hắn đột nhiên ngả ngón nắm lấy cằm Lưu Sương, bắt nàng phải ngẩng đầu lên, ánh mắt hắn đảo qua gương mặt nàng, mang theo nụ cười mê người mỉa mai hoặc và sự trào phúng lạnh như băng.

Rõ ràng ý đồ của hắn rồi, Lưu Sương bắt đầu giãy dụa phản kháng, nhưng giãy giụa mãi vẫn không ăn thua.

Rốt cục, Lưu Sương dùng giấy dựa, cười khổ trước mặt nam nhân ngạo khí lãnh khốc .

Nụ cười vô cùng mỉa mai hoặc, đập vào mắt hắn, đặc ý bi thương, đặc ý đoạt hồn. Trong lòng Bách Lý Hàn chợt rung động, cảm giác tâm động và tức giận cùng lúc bùng nổ trong cơ thể.

Chương 30: Cướp đoạt

Hắn đột nhiên nghiêng người, không chút khách khí đặt nàng lên nhụyển tháp, hung hăng lao tới như hổ đói thèm mồi.

Tay của hắn khẽ lướt một đường trên áo nàng, lớp sa mỏng Vân Thường giống như bị kiếm rạch qua, đồng loạt mở toang. Trong cảnh tranh tối tranh sáng, giống như một bông hoa tươi đẹp, bất ngờ nở rộ, có một vẻ đẹp bất đắc dĩ.

Nụ hôn của hắn, lạnh như băng mà lại như những giọt mưa, rơi xuống phần cổ trắng nõn nhẵn nhụi của nàng.

Không có thương tiếc, không một chút ôn nhu, chỉ có thô bạo, như con thú bị chọc giận, chỉ muốn cắn đứt cổ nàng.

Lưu Sương hét to một tiếng "A", thanh âm đó nhanh chóng bị đôi môi Bách Lý Hàn ngăn chặn.

Môi của hắn tàn phá bừa bãi trên môi nàng, trần trở, mang theo rất nhiều phần nộ. Thừa dịp nàng chưa chuẩn bị, lưỡi hắn như con rắn, cạy mở hàm răng nàng, chui sâu vào trong, cùng lưỡi nàng dây dưa một chỗ.

Nàng cất lực kháng cự, nhưng sự kháng cự của nàng như đang kích thích hắn cướp đoạt nhiều hơn, hắn không có chút ý tứ sẽ buông tha nàng. Trái lại, bàn tay còn đặt lên trước ngực nàng thăm dò, xé tan yếm của nàng, ném về phía sau.

Mảnh vải che thân cuối cùng đã bị cướp đi, thân thể chợt lạnh, Lưu Sương cảm thấy bối rối cùng hoảng sợ, còn có sự bi thương sâu sắc từ tận đáy lòng, nàng không biết, tại vì sao hắn phải làm như thế đối với nàng.

Trong đêm động phòng, nàng từng chờ mong hắn với một trái tim đầy ắp nhu tình, nhưng mà, hắn đáp lại nàng bằng sự vô tình. Hôm nay, nàng tâm như chì thủy (trong lòng tĩnh lặng như mặt nước hồ thu), không hề hy vọng xa vời vào tình yêu của hắn, thậm chí mong có thể rời xa hắn, càng xa càng tốt, như vậy như vậy cũng không được ư?

Đến tột cùng muốn nàng phải như thế nào đây? Hôm nay, nàng có thể toàn thân trở ra sao?

Nàng có thể sao?

Nàng nhìn thẳng vào cặp mắt phượng tối tăm của hắn, nhìn thẳng vào sự tàn khốc sâu trong đáy con người hắn. Trái tim nàng, giống như bị sự tàn khốc đẩy cắn nát.

Nàng không cho phép chính mình được khóc, nàng không cho phép chính mình mềm yếu ở trước mặt hắn. Nhưng mà, hai giọt nước mắt, vẫn cứ trào ra, vô thanh vô tức rơi trên mặt đệm rực rỡ, thoáng qua... thì không thấy một dấu vết nào.

Nhưng mà, Bách Lý Hàn thấy được, hắn đột nhiên buông nàng ra, dùng lại ở cằm của nàng, con mắt lạnh lẽo nhìn nàng chăm chú.

Trong mắt nàng là sự đau đớn cùng quật cường, môi nàng sưng đỏ, trên cổ đầy vết anh tím, nhưng không hề thốt ra dù chỉ một tiếng để tố cáo sự bạo ngược của hắn. Hắn đột nhiên thanh tỉnh, từ đáy lòng

này sinh một loại tâm tình không thể nói rõ, phức tạp đến mức ngay cả chính hắn cũng không rõ được.

Hắn không rõ, tại vì sao hắn phải tức giận với nữ tử nhu nhược này, hắn chưa từng mất khống chế như vậy. Hắn đột nhiên buông nàng ra, rút ra một cái áo ngủ bằng gấm, vút lên người nàng.

Lưu Sương mở áo ngủ bằng gấm, bọc lấy người. Che đầu, không muốn nhìn hắn, không muốn nhìn hắn, chỉ mong cuộc đời này không bao giờ phải gặp hắn nữa.

Nàng run rẩy bất lực, đều lọt hết vào mắt hắn, nhưng hắn cái gì cũng không nói, ngồi đối diện nàng, lấy từ bên người ra một bầu rượu và một cái ly, đưa tay rót một chén rượu. Tay đưa chén rượu lên, chậm rãi đưa lên môi người, tư thế ưu nhã, ánh mắt thản nhiên, giống như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh qua.

Trong xe vô cùng im ắng , Lưu Sương trùm chăn mặc áo ngủ, tuy là không nhìn thấy Bách Lý Hàn, nhưng mà nàng vẫn cảm nhận được ánh mắt sắc bén của hắn, như xuyên thủng cái chăn nàng đang đắp.

Không biết qua bao lâu, khi đau đớn và hoảng sợ không còn nữa, có một sự phẫn nộ, dần dần dâng lên trong lòng nàng, giống như muốn thoát ra. Kỳ thật, Lưu Sương vốn là một người ẩn nhẫn , nhưng như thế không có nghĩa là nàng có thể dễ dàng để cho người khác khi nhục.

Hôm nay, nàng thật cảm giác không thể nhẫn được nữa.

Tại sao? Hắn cứ phải như vậy với nàng?

Nàng đột nhiên xốc lại áo ngủ bằng gấm, nhìn thẳng hắn. Lạnh giọng chất vấn: "Người... tại sao muốn đối với ta như vậy?"

Bách Lý Hàn không ngờ Lưu Sương còn có can đảm xốc lại chân và áo, trong con người đen hiện lên một tia hứng thú, lông mi khẽ nhú, tự tiểu phi tiểu mà nói: "A? Người đang trách ta tại sao không tiếp tục ư?" Hấn miễn cưỡng điều chỉnh tư thế nửa nằm nửa ngồi một chút, tiếp tục nói: "Bổn vương không quên lời hứa ban đầu, có chết, cũng không chạm vào người!"

Ngữ khí của hấn dần dần lạnh, trong con người tràn ngập sự đùa cợt.

Hấn xuyên tạc làm Lưu Sương hận muốn nghiền răng nghiền lợi, nhưng nàng vẫn nén giận. Hấn cùng nàng, thật sự là không còn lời nào để nói rồi.

Lưu Sương bắt buộc chính mình tĩnh tâm, không nhìn đến sự trào phúng của hấn nữa .

Lưu Sương im lặng làm Bách Lý Hàn xuất hồ ý liệu (ngoài dự tính), hấn dùng cặp mắt có thể nhìn thấu lòng người nhìn thẳng vào Lưu Sương, không biết vì sao, cảm giác được tâm tình đột nhiên tốt đẹp lên!

Dưới ánh mắt bức người của hấn, ngực Lưu Sương không nhịn được co rút lại, nắm chặt tay. Nam nhân đáng chết này, có một đôi mắt đẹp nhìn thấu lòng người, giống như đang xem nàng sẽ trấn tĩnh bản thân như thế nào.

Đúng lúc hai người đang giương cung bạt kiếm, xe ngựa đột nhiên ngừng lại.

Bách Lý Hàn nhẹ nhàng buông chén rượu, lạnh lùng nhìn nàng liếc mắt một cái, vén màn xe, nhảy xuống.

Một lát sau, màn xe bị xốc lên, hai nha hoàn đi đến.

Một người mặc áo tím, dung mạo dịu dàng, thần sắc rất là trong trẻo nhưng lạnh lùng. Một người mặc áo xanh lá mạ, dung mạo xinh xắn, cả hai người cùng cười với nàng.

"Vương phi, nên xuống xe!" Nha hoàn áo xanh nhẹ giọng nói.

Nụ cười của nàng rất cổ quái, Lưu Sương cúi đầu, nhìn thấy trong tay nàng có một bộ quần áo, hiển nhiên là muốn đưa cho nàng mặc. Trách không được hai nàng cười với Lưu Sương kiểu đấy, hiển nhiên là cả hai hiểu lầm rồi.

Lưu Sương oán hận cắn môi dưới, cảm thấy trong lòng vô cùng ủy khuất, như muốn cắn nát môi mình.

Nha hoàn áo xanh cả kinh, chứng kiến vẻ mặt Lưu Sương hờ hững lãnh đạm, trong lòng mặc dù khó hiểu, nhưng đoán là chuyện xảy ra không giống như mình đã tưởng tượng.

Nàng nhẹ nhàng nói: "Vương phi, nô tỳ tên là Tiêm Y, đây là Khinh Y, chúng ta là Vương gia phái tới là giúp Vương phi thay áo, xin mời Vương phi xuống xe."

"Các người đi ra ngoài!" Lưu Sương thản nhiên nói, nàng không muốn một nha hoàn xa lạ hầu hạ nàng, không muốn hai nàng chứng kiến sự thâm trầm của bản thân.

Tiêm Y sửng sốt, nhưng vẫn cùng Khinh Y xuống xe ngựa, đặt bộ quần áo lại nhuyển tháp.

Đại khái là do Bách Lý Hàn hạ lệnh, cho nên tiểu nha hoàn vội tìm

một bộ quần áo mang đến, nhìn qua thì giống quần áo của thị nữ. Nghĩ đến chuyện đây là đồ của Bách Lý Hàn đưa đến, Lưu Sương thầm mong muốn tránh xa. Nhưng chứng kiến quần áo của mình đã tan nát thành trăm mảnh, vô luận như thế nào cũng không mặc được nữa, trái tim tràn ngập sự bi thương.

Lưu Sương đứng dậy chậm rãi mặc đồ, sửa sang tóc tai, sau đó nhấc quần áo của mình lên, ôm vào trong ngực, xốc màn xe lên, thần sắc bình tĩnh xuống xe.

Tiêm Y cùng Khinh Y đứng ở cửa xe, thấy Lưu Sương xuống xe, không đến dìu đỡ, xem bộ dáng căn bản không phải là đến hầu hạ nàng, tám phần là Bách Lý Hàn ra lệnh đến giám thị nàng.

Sợ nàng trốn sao? Nàng không có ngốc như vậy, nàng biết là chỉ có một mình thì trốn không thoát đâu. Dù cho có thể rời khỏi nơi này, cũng không chốn dung thân. Nhất định sẽ bị Bách Lý Hàn tóm trở về.

Lưu Sương không thèm nhìn các nàng, duy trì thần sắc bình thản của chính mình cùng sự tự tôn, đi thẳng vào trong vương phủ.

Nàng chỉ có thể chờ, chờ sư huynh trở về, nàng sẽ theo sư huynh ra đi. Khi đó, trời đất bao la, Bách Lý Hàn muốn tìm nàng, cũng không dễ dàng mà tìm được.

Chương 31: Mi Vũ

Ánh trăng như sương giăng phủ lên "Thanh Lang Các", làm cho hoa cỏ chập chờn mờ ảo, bao phủ Bách Lý Hàn. .

Bách Lý Hàn chấp tay đứng cạnh Thanh Trì (ao xanh), trường bào màu trắng dưới ánh trăng như tỏa sáng nhẹ nhẹ, đối nghịch với thân ảnh như ma bên cạnh hắn.

Trương Tá đứng sau lưng hắn, bóng lưng của hắn, cao ngất tuấn dật, có khí thế nhiếp người, khiến kẻ khác không thể tự chủ mà ngưỡng mộ hắn.

"Vẫn không có kết quả?" Bách Lý Hàn thản nhiên hỏi, không nhìn hắn, mặt hướng ra Thanh Trì đang lóe sáng, dừng ở những bông hoa súng trên mặt nước.

"Thuộc hạ vô năng. Tìm khắp kinh sư, vẫn không tìm thấy nữ tử Vương gia muốn tìm ." Trương Tá nhẹ giọng bẩm báo. Mặc dù không biết nữ tử kia là người phương nào, nhưng mà có thể làm cho Vương đốc lòng tìm kiếm, chỉ sợ phân lượng của nàng trong trái tim Vương gia không nhẹ.

Nhưng mà, từ bức họa của Vương gia mà nói, nàng kia quốc sắc thiên hương, nếu còn đang ở kinh sư, tại sao lại tìm không thấy?

"Từ hôm nay trở đi, không cần tìm nữa!" Bách Lý Hàn thản nhiên nói, trong giọng nói mơ hồ có một tia thất vọng.

Trương Tá mặc dù không nhìn thấy mặt Vương Gia, nhưng hẳn biết tâm tình Vương gia đang vô cùng day dứt, Trương Tá chỉ hận bản thân quá vô năng.

"Vương gia, khi thuộc hạ truy tìm, phát hiện có một bang phái khác, cũng đi tìm một nữ tử. Nhưng bọn họ không tìm một vũ nữ xinh đẹp, mà là tìm một vũ nữ dung mạo tầm thường thậm chí có thể nói là xấu xí." Trương Tá do dự một chút, vẫn nói ra tin tức đấy.

"Vũ nữ tướng mạo tầm thường?" Bách Lý Hàn đột nhiên xoay người, dưới ánh trăng, bạch y tung bay mềm mại như sóng nước. "Có tra ra là thuộc hạ của ai không?" Ánh mắt sắc bén quét về phía Trương Tá, trầm giọng hỏi.

Trương Tá bắt đầu đổ mồ hôi trên trán, lúc ấy hẳn không để ý, cho nên không đi thăm dò. Giờ phút này, bỗng nhiên phát giác, làm gì có chuyện trùng hợp như vậy, bọn họ tìm một vũ nữ, đối phương cũng tìm một vũ nữ.

Bách Lý Hàn thản nhiên nhìn lướt qua Trương Tá, nói: "Người lui xuống đi!"

Trương Tá theo lời lui ra ngoài.

Lòng Bách Lý Hàn không còn bình tĩnh nữa, trực giác nói cho hắn, thiên hạ không có chuyện trùng hợp đến vậy, hẳn và bọn người kia đang tìm cùng một người.

Hắn ngửa đầu, gương mặt thanh tú tuyệt mỹ như ẩn hiện trong ánh trăng bàng bạc, mộng lung như mộng.

Tĩnh vương phủ

Tiền thính mà Bạch ngự y dùng để nghị sự, đã bị Bách Lý Bằng sửa qua một lượt. Tiền thính thanh nhã cổ kính, qua một lần thay đổi, trở thành một tòa đại điện nguy nga lộng lẫy, hoa lệ phú quý.

Trên mặt đất, trải một tấm thảm màu đỏ. Song cửa sổ, dùng những đồng tiền màu xanh để trang trí. Bốn vách tường, treo đầy những bức tranh chữ. Ngay cả nền, cũng được chụp bằng lông màu cam đỏ, ánh sáng trong phòng trở nên mờ lung huyền hoặc.

Bách Lý Bằng dựa vào nhụy tháp, ánh sáng kiêu diễm phủ lên gương mặt tuấn dật như tiên đồng của hắn, khiến cho hắn càng thêm mị hoặc. Một thị nữ mặc y phục rực rỡ ngồi trên ghế trúc bên cạnh, đang đánh đàn cầm. Đinh đing Cốc cốc, trong điện có tiếng đàn uyển chuyển phiêu lãng.

Thị nữ San Hô xuất cung theo Bách Lý Bằng, lúc này chậm rãi đi vào từ ngoài điện, nói nhỏ bên tai hắn, đôi mắt Bách Lý Bằng hiện lên một tia hứng thú.

Hắn miễn cưỡng hạ lệnh: "Cho các nàng vào đi!" Dứt lời, phát phát tay, thị nữ đang đánh đàn lặng lẽ dừng tay, ngồi yên ở đó.

Thị nữ Linh Lung dẫn mười mấy nữ tử đi vào, trong nhất thời, khiến cả cung điện trở nên huy hoàng rực rỡ. Những nữ tử mặc quần áo rực rỡ quý giá, có cầm tú hoa phục, có thanh lịch bố y, dung mạo mặc dù không tính là xuất sắc, nhưng vóc người đều vô cùng thướt tha đa dạng.

"Các người đều biết múa?" khước môi Bách Lý Bằng khẽ cong, ngữ khí thản nhiên hỏi.

"Đúng vậy!" Một phấn y nữ tử nhẹ giọng nói, "Chúng ta đều là hoa

lâu vũ nữ, chỉ vì tướng mạo bình thường, cho nên ngày thường không thể lộ diện, chỉ có thể chờ lúc thích hợp, che mặt múa thay hoa khôi." Phấn y nữ tử nhìn thấy Bách Lý Băng dung mạo tuyệt mỹ, còn là một vị Vương gia, tưởng rằng cơ hội đổi đời đến rồi, cả gan mở miệng, một câu nói liền đem bí mật hoa lâu nói ra tuốt tuột.

Bách Lý Băng bất động thanh sắc nhìn những vũ nữ, thầm nghĩ: "Trong số này, có người hấn muốn tìm sao?"

"Tốt lắm, các người từng người một múa theo thứ tự cho Vương gia nhìn một cái, nếu múa tốt, Vương gia sẽ có phần thưởng xứng đáng." San Hô thay Bách Lý Băng hạ lệnh, lớn tiếng nói.

Cánh tay ngọc của thị nữ đang ôm đàn khế lướt một cái, trong điện có tiếng đàn thánh thót vang lên, như ngọc rơi trên mâm vàng, như mưa rơi trên lá chuối, ngân nga không dứt.

Những nữ tử xếp hàng theo thứ tự, bắt đầu múa theo nhạc, Bách Lý Băng ngồi dựa vào nhụyễn tháp, chăm chú nhìn một cách rất hứng thú.

Toàn vũ, khinh vũ, my vũ, khoái vũ, mạn vũ, các loại kỹ thuật múa thay nhau phô diễn, hồng thường, lục y, bạch sa, phấn quần, các loại váy áo lần lượt tung bay. Làm người xem hoa cả mắt.

Bách Lý Băng lẳng lặng ngồi ở nhụyễn tháp, khoe môi khế cong, con mắt sâu xa khó lường.

Khi vũ nữ cuối cùng bước lên, nàng uyển chuyển như mây, mặc một bộ quần áo trắng, mặt che khăn trắng, theo âm nhạc nhảy múa, tay áo trắng khẽ cung, vẽ ra một bạch quang mờ ảo.

Chỉ một thoáng, trong điện bóng ẩn hiện, quần trắng phiên nhiên, nữ

tử toàn thân uyển chuyển, nhẹ nhàng mị hoặc.

Bách Lý Băng híp mắt, bình tĩnh nhìn, đến khi ánh mắt chạm đến đôi mắt đen kia, trong lòng đột nhiên cả kinh.

Đôi mắt của nữ tử này, vô cùng xinh đẹp, ánh mắt lại càng thâm u thâm lương uyển ước đa tình, không có vẻ cố ý mị hoặc, nhưng khiến kẻ khác không nhìn được đắm chìm trong đó. Đôi mắt của nàng, có sự u oán và bi thương vô hạn, làm kẻ khác không nhìn được muốn bảo vệ che chở cho nàng.

Có đôi mắt này, dung mạo chắc hẳn cũng khuynh quốc khuynh thành, Bách Lý Băng đột nhiên phát tay, nói: "Dừng!"

Tiếng đàn đình chỉ, nữ tử cũng đình chỉ động tác, lẳng lặng đứng đó, ánh mắt đa tình dừng trên người Bách Lý Băng.

"Tháo khăn che mặt của ngươi !" Bách Lý Băng trầm giọng ra lệnh nói.

Ánh mắt nữ tử co rúm lại, làm như cực kỳ khó khăn, gục đầu xuống, nhẹ giọng nói: "Dung mạo ta xấu xí, e là sẽ khiến Vương gia kinh hãi!"

"Không sao, bổn vương không phải hạng người nhát gan!" Bách Lý Băng ra lệnh nói.

Nữ tử do dự một khắc, cuối cùng dưới ánh mắt của Bách Lý Băng, chậm rãi tháo khăn che mặt xuống, lộ ra một nhan sắc kiều diễm bị tàn phá.

Bách Lý Băng hít một hơi thật sâu, chậm rãi đi tới trước mặt nàng, tay khẽ nâng mặt nàng.

Khuôn mặt này, vốn là mặt hoa da phấn, nhưng bên nửa phải, lại có rất nhiều sẹo, dây dưa, rất là dữ tợn, khiến người khác sợ hãi. Cằm nhỏ nhắn, mặt trái xoan, đường nét xinh đẹp, chắc hẳn trước khi bị hủy dung, nàng ta là một tuyệt thế mỹ nhân.

Bách Lý Băng không khỏi tấm tắc than nhẹ hai tiếng, nói: "Vận mệnh trêu ngươi."

Xoay người ngồi vào nhuyển tháp, cho San Hô đưa những nữ tử khác ra ngoài, chỉ lưu lại nữ tử áo trắng.

Bách Lý Băng đột nhiên rút ra một quyển tranh, nhẹ nhàng vung, xoát một tiếng, bức tranh đã mở ra.

Bách Lý Băng nhìn mắt nàng kia, gần từng chữ: "Người đã từng gặp qua hắn chưa? Nói thật!"

Trên bức tranh, vẽ một nam tử, bạch y nhàn tản, dung mạo cực kỳ tuấn kiệt, khí chất cao khiết, đúng là Trữ Vương Bách Lý Hàn.

Nữ tử lặng đi một chút, gật đầu, nói: "Đã gặp một lần!"

Bách Lý Băng thu hồi bức họa, hỏi: "Nói lại tình huống lúc đó một chút."

Nàng kia gật đầu, chậm rãi nói: "Ngày ấy, ta nháy múa trong rừng đào, bị người này rình coi, lúc ấy vì sợ hãi, liền hoảng hốt bỏ chạy."

"Khi đó trên mặt ngươi không có những vết thương này đúng không?"

Nữ tử gật đầu.

Trách không được, trách không được hoàng huynh không tiếc phá hủy hình tượng của chính mình, nhất quyết mở đài thi múa, hóa ra là vì tìm nữ tử này. Đến nay, hấn vẫn chưa buông tha, vẫn minh sát âm thầm. Nhưng mà, hấn tuyệt đối không ngờ rằng, tuyệt thế mỹ nhân mà lòng hấn ngưỡng mộ, sớm đã trở thành một cô gái xấu xí, trách không được với thế lực của hoàng huynh, vẫn không thể tìm ra.

Hay là do hấn thông minh, dùng phương pháp trái ngược, rốt cuộc là dễ như trở bàn tay.

"Người tên là gì?"

"Ta tên là Đại Mi Vũ." Nữ tử cúi đầu thấp giọng đáp. (Đại trong từ ĐẠI BIỂU nghĩa là thay mặt)

"Mi Vũ, " Bách Lý Bằng kêu tên nữ tử, cái tên này rất quyến rũ, "Bổn vương sẽ chuộc người ra khỏi hoa lâu, làm thị nữ trong vương phủ, người có bằng lòng hay không?"

Trong con mắt nữ tử hiện lên sự mãn nguyệt, cảm kích rơi nước mắt liên tục gật đầu, làm thị nữ vương phủ, tất nhiên là tốt hơn làm vũ nữ của hoa lâu rất nhiều.

Bách Lý Bằng vỗ vỗ tay, San Hô cùng Linh Lung nghe tiếng đi đến.

"San Hô, người mang nàng đi xuống nghỉ tạm. Linh Lung, đưa những người kia trở về, thưởng cho mỗi người 120 lạng bạc. Nhớ dặn bọn họ im miệng!"

San Hô cùng Linh Lung lĩnh mệnh đi, trong điện, chỉ còn một mình Bách Lý Bằng.

Hắn đứng lên, thông thả bước một cách lo lắng, thì thào lắm lắm:
"Tiểu Sương Sương ơi, nàng thật quá đáng thương, trái tim hoàng
huynh đã có cô ta, làm sao còn chỗ cho nàng!"

Chương 32: Đúng là nàng

Lưu Sương vẫn còn nhớ lần trước ở "Thính Phong Uyển", tâm tình vô cùng thất vọng cô đơn. Lần này phải quay lại nơi đây, đáy lòng chẳng có nổi một tia đau thương, ngược lại còn bình tĩnh một cách kỳ quái. Có lẽ, đúng là nàng không có hy vọng rời xa Bách Lý Hàn.

Bách Lý Hàn không làm khó dễ Lưu Sương, ý tứ của hắn, chỉ có giam lỏng Lưu Sương, để nàng không thể câu dẫn đứa em trai chưa trưởng thành của hắn là Ngũ đệ, chỉ có như thế mà thôi. Cho nên, hắn rất tử tế phái thị vệ đến chỗ trọ của Lưu Sương, đem về Vương phủ tất cả đồ đạc của Lưu Sương, kể cả nha hoàn của Lưu Sương là Hồng Ngẫu.

Hồng Ngẫu tất nhiên là không thể ngờ tiểu thư nhà mình vào cung một chuyến, trở về lại trở thành Trữ Vương phi như cũ, cực kỳ kinh ngạc. Lưu Sương không có ý tứ muốn kể chuyện Hồng Ngẫu chỉ có thể cuốc đất trồng cây thuốc.

Những lúc nhàn rỗi vô sự, từ sáng sớm Lưu Sương đã đến chỗ mama lo việc trồng cây mướn cuốc xẻng. "Thính Phong Uyển" vốn không có cây cỏ gì, trừ cây quế cổ thụ và mấy trăm gốc trúc thúy. Lưu Sương liền chọn một tảng đá lớn giữa sân, xắn tay áo, bắt đầu cuốc đất.

Hôm nay trời trong nắng chiếu, có mấy đám mây lơ lửng trôi, như một người có tâm sự. Ánh nắng ôn nhu chiếu lên người nàng, nhìn Lưu Sương vô cùng điềm tĩnh và dịu dàng.

Hồng Ngẫu xông lên muốn giàng lấy cái xẻng, Lưu Sương thản nhiên cười nói: "Nơi này không cần người hỗ trợ, người dọn dẹp trong phòng đi, chúng ta còn phải ở đây lâu, chung quy không thể để kẻ khác chê cười chủ tớ ta thôi."

Hồng Ngẫu biết tính tình tiểu thư nhà mình, đành phải buông tay, suy nghĩ một chút rồi về phòng dọn dẹp.

Mặt trời dần nóng bỏng, còn chưa đến giờ thìn (7h-9h), đã nóng chảy mồ hôi, Lưu Sương xắn tay áo lên, nhất quyết phải cuốc hết khoảnh này. Lát nữa sẽ nhờ người gánh hộ hai thùng nước, tưới xong là có thể gieo hạt.

Lưu Sương móc khăn tay ra, lau mồ hôi, đột nhiên, không hiểu sao mà thấy lạnh sống lưng, có cảm giác có người đang đứng sau lưng nhìn nàng.

Chậm rãi quay đầu, dưới cửa tròn của "Thính Phong Uyển", là một bóng hình quen thuộc, chiếm hết tầm mắt của nàng.

Hắn rất thản nhiên đứng dưới tàng cây quế, nét mặt vẫn duy trì vẻ điềm đạm bình tĩnh từ trước tới nay, làm như vô tình không thèm nhìn nàng.

Nhìn dáng điệu của hắn, chắc không phải là vừa mới tới, Lưu Sương chỉ hận chính mình tại sao bây giờ mới nhận ra. Nhưng mà dù gì đây cũng là phủ của hắn, muốn gặp hắn đương nhiên không dễ nhưng muốn trốn hắn thì quyết là càng khó khăn hơn. Lưu Sương dứt khoát hờ hững với hắn, tiếp tục công việc cuốc đất của nàng.

"Ai cho phép người cuốc đất ở chỗ này?" Bách Lý Hàn gần giọng nói từng câu từng chữ, thanh âm uể oải kỳ cục, có chút không hợp lý.

Vốn là hắc đế Lưu Sương ở "Thính Phong Uyển" là một nơi vô cùng hẻo lánh , ngày thường hắc rất ít tới nơi này. Hôm nay không biết ma xui quỷ khiến như thế nào, hắc lại quanh quẩn chạy tới nơi này, có lẽ trong tiềm thức của hắc cũng rất muốn nhìn một chút, xem nữ tử đang bị giam lỏng này, sẽ rửa mặt bằng nước mắt rồi chết trong bi thương buồn chán như thế nào. Nhưng, hắc hoàn toàn không ngờ, nàng lại nhàn nhã cuộc xới, quên cả trời đất, như thể dưới đất có kho báu vậy. Quần áo có chút chật vật, dính một chút bùn đất, lại khiến nàng thêm thanh khiết thiện lương, rất là dễ thương thu hút.

Lưu Sương dừng một chút, chỉ cảm thấy ngọn lửa phản kháng đang hùng hực thiêu đốt trong lồng ngực nàng, khiến mặt nàng cũng đỏ bừng. Hắc có ý tứ gì chứ, tại sao nàng không thể cuộc đất?

Nàng lạnh lùng nói: "Như thế nào, chẳng lẽ Vương gia không cho phép?" Ngữ khí thản nhiên đùa cợt.

Lời của nàng làm hắc nheo lại cặp mắt u thâm, khuôn mặt vẫn như cũ không sóng không gió, nhưng không biết bên trong đang gầm rú nguy hiểm thế nào. Mắt hắc đảo trên mặt nàng một vòng, trong lúc vô tình dừng lại chỗ cổ tay nàng.

Vì phải cuộc đất, cho nên Lưu Sương xắn tay áo , lộ ra cổ tay trắng nõn như ngó sen.

Khi ánh mắt Bách Lý Hàn chạm đến cổ tay Lưu Sương, đột nhiên lóe sáng, trên cổ tay trắng nõn , lại có một vết sẹo, cong cong , giống hệt vết sẹo trên ngực hắc.

Vào lần bị ám sát bảy năm trước, trên người hắc không lưu lại dù chỉ là một vết thương, chỉ có một vết sẹo hình trăng khuyết trên ngực. Lúc ấy hắc nghĩ, thiếu niên cứu hắc có ý tứ gì, chẳng lẽ là muốn lưu

lại kí hiệu trên người hắn?

Nhớ lại chuyện bảy năm trước, Bách Lý Hàn liền nghĩ tới chuyện, sau khi hắn tỉnh dậy, từng dùng sức đẩy thiếu niên kia một cái, hại thiếu niên kia làm đổ chén thuốc, bị thương ở cổ tay. Lúc ấy hắn còn nhìn rõ vết thương đó, trùng hợp với vị trí vết sẹo của Lưu Sương.

Bách Lý Hàn đột nhiên ý thức được một cái gì đó, có một tâm tình phức tạp bao trùm hắn.

Trùng hợp như vậy? Chẳng lẽ thiếu niên năm đó thật sự là nàng?

Dưới bóng mát của cây quế hoa, mặt Bách Lý Hàn trở nên âm u bất định, mục quang không ngừng lóe sáng.

Hắn đột nhiên xoay người, chấp tay đi ra, Trương Tá Lý Hữu vội vàng đuổi theo hắn.

Lưu Sương đối với hành động kỳ lạ của Bách Lý Hàn, chỉ có một câu để nói, đó là nàng hoàn toàn chẳng hiểu gì cả. Xem bộ dáng của hắn, hình như là mất hứng, chắc là do thấy nàng vẫn sống thoải mái.

Bách Lý Hàn đi như gió cuốn, làm hại Trương Tá Lý Hữu thiếu chút nữa theo không kịp. Nhưng mà hắn lại đột nhiên ngừng lại, Trương Tá thiếu điều không ngừng kịp, suýt nữa tông phải hắn.

"Lý Hữu! Người đi tra xét chuyện trước kia của Bạch Vương phi một chút, tốt nhất là tìm người hầu trong nhà nàng, hỏi xem nàng có từng đến Thanh Mỗ Sơn hái thuốc chưa

"Thuộc hạ tuân mệnh!" Lý Hữu lĩnh mệnh đi.

Mãi đến buổi trưa, hắn mới lĩnh mệnh trở về.

Trong "Thanh Lang Các", Lý Hữu chậm rãi bấm báo nói: "Thuộc hạ tìm được một gia nô trong nhà Bạch Vương phi, vị gia nô kia nói, Bạch Vương phi từ nhỏ đã theo Bạch Ngự Y học y, hoa viên trong nhà trồng đủ loại thảo dược, cũng hay đến Lưu phương y quán hỗ trợ, dù tuổi còn trẻ đã khám cho rất nhiều người, gặp qua vô số bệnh phức tạp, y thuật rất cao minh. Khi y quán thiếu dược liệu, nàng thường cùng thiếp thân nha hoàn nữ phần nam trang vào núi hái thuốc, từ khi nàng còn nhỏ đã tự đi với nha hoàn, ngoại ô kinh thành có ngọn núi nào nàng đều đến cả rồi."

Bách Lý Hàn ngồi ở trên ghế, tuy vẻ mặt vẫn điềm đạm như cũ, nhưng mà nội tâm sớm đã rối như tơ vò.

Quả nhiên chính là nàng, hẳn cũng từng hoài nghi chính là nàng, nhưng chỉ vì cố chấp tưởng rằng thiếu niên nọ là nam hài, nên thế không thể tra ra. Hôm nay nghĩ lại, tuổi còn nhỏ mà y thuật cao minh, trên đời này có thể có mấy người?

Bách Lý Hàn chỉ cảm thấy kỳ quái, nàng biết hẳn là người nàng đã cứu, tại sao không nói cho hẳn. Ngày ấy hẳn đã hỏi nàng, nàng lại nói chưa từng lên núi hái thuốc.

Vì sao?

Dường như đến tận giờ phút này, Bách Lý Hàn mới ý thức được, nữ tử này kỳ thật thì ân bất cầu báo.

Năm đó, nàng đã biết hẳn là Vương gia, nhưng lại ra đi không lời từ biệt. Cho đến tận hôm nay, vẫn không nói ra. Tính mạng của hẳn, tính mạng của Hoàng nữ, tính mạng Ngũ đệ, đều là do nàng cứu trở về. Mà nàng, hoàn toàn không lấy công cao đề người.

Hắn, hình như là trách oan nàng mất rồi!

Hắn vẫn nhớ kỹ, lúc ấy, nàng đắp thuốc cho hắn như thế nào, cảm giác mát lạnh như băng mềm mại như lông vũ, hắn vẫn ghi tạc trong tâm.

Hắn không khỏi đưa tay lên môi, lần đầu tiên trên cuộc đời này, trên mặt hắn xuất hiện nhiều cảm xúc phong phú đến vậy, khó có thể tin được, kinh ngạc, thậm chí còn có sự vui mừng không thể nói.

Chương 33: Nghe đàn

Đêm lạnh như nước, trăng sáng treo trên ngọn cây, thanh quang đổ xuống, chiếu sáng tiểu viện màu xám. Trúc xanh bên tường tây nhẹ nhàng chập chờn trong gió, phát ra thanh âm thanh thúy dễ nghe, trách không được chỗ này gọi là "Thính Phong Uyển ", hóa ra lí do là đây.

Thanh phong khẽ thổi, ánh trăng mờ lung, cảm giác rất thanh khiết.

Lưu Sương ngồi ở dưới hành lang, trước mặt một cây cổ cầm, ngẩng đầu nhìn lên ánh trăng lãng đãng, giống như nghĩ đến cái gì. Cả người đắm chìm trong ánh trăng sáng trong, thanh ẩn mà yên tĩnh.

Đúng lúc Hồng Ngẫu tưởng rằng tiểu thư nhà mình trở thành tượng đá rồi, tay Lưu Sương đột nhiên chuyển động, nhẹ nhàng chạm lên những dây đàn. Tay áo như mây, búp tay như lan, những ngón tay ngọc uốn lại, nhẹ nhàng chạm rãi xoay vòng đầy thu hút.

Trong lúc nhất thời, trong sân tràn ngập tiếng đàn, như mưa rơi lên lá chuối, như lưu thủy đưa tình, êm tai uyển chuyển nói không nên lời .

Tiếng đàn lúc đầu mênh mông mãnh liệt, hình như có tiếng gió mưa, nhưng dần dần , có xu hướng cực tuyệt ghen ngào, thống khổ trong hoảng hốt, như dòng nước mùa xuân chậm chạp, dạ oanh rền rĩ.

Tiếng đàn là tiếng lòng, Lưu Sương lúc này , vô luận như thế nào

cũng không thể đàn ra thanh âm vui vẻ . Nàng yêu một người, nhưng chưa từng được hắt ngó qua một lần, cũng chưa bao giờ được thấy hắt cười, là chuyện bi ai cỡ nào chứ. Trong lúc nhất thời, chỉ cảm thấy chính mình như mây tịch mịch, gió gào thê lương như tiếng lòng đau xót, nhưng lại không có người nào nghe được, không người nào để ý.

Ánh trăng bàng bạc chiếu lên gương mặt nàng, hàng mi dày có sự tiêu điều, bên môi một nụ cười khổ đau.

Nước chảy mây trôi, khó khăn gặp lại, chút tình này như mây vô định, vẫn đến trong từng giấc mơ. Người đáng thương, bạc bẽo như mây gió, càng khó tương ngộ. Ngẫm cho tới bây giờ, yêu người thật nhiều, sẽ đau thật nhiều.

Hồng Ngẫu chưa bao giờ nghe thấy tiểu thư nhà mình đàn ra khúc nhạc bi thương đến vậy, giật nảy cả mình, không biết phải làm như thế nào cho phải.

Đàn xong một khúc, Lưu Sương dùng tay khấu dây, ngừng tiếng đàn

.

Vầng trăng đã lên cao, thanh phong nhẹ thổi, dư âm lượn lờ.

Mặt Lưu Sương hồi phục sự điềm tĩnh cùng lạnh nhạt, nhưng trái tim nàng có yên tĩnh hay không, có lẽ chỉ có một mình nàng biết.

Trong viện chợt vang lên tiếng thở dài, ẩn chứa bao nhiêu bất đắc dĩ cùng bi thương, Lưu Sương ngẩn ngơ, xác định tiếng thở dài đó không phải của mình.

Hồng Ngẫu dù sao cũng có học võ , nhĩ lực so với Lưu Sương tốt hơn nhiều, sớm đã phát hiện ra tiếng thở dài đó đến từ trên đỉnh đầu,

trong tàng cây quế hoa. Liền quát một tiếng: " Tiểu tặc phương nào? Xuống đây!" Trong tay phóng ra một ám khí, hướng lên tàng cây.

Lưu Sương thản nhiên ngồi ở đó, thần tình lạnh nhạt, không có một chút kinh hoàng nào. Thích bò lên cây, trên đời này trừ Bách Lý Bằng, còn có thể là ai? Có điều, thờ dài như vậy không giống phong cách của hắn, hắn phải hả hê mới đúng chứ.

Chỉ nghe thấy một tiếng "Ai nha" sợ hãi, một bóng đen "Phù phù" rơi xuống trước mặt.

"Ai u, ngã chết ta rồi. Hồng Ngẫu, tại sao ngươi có thể ra tay tàn nhẫn đến vậy chứ, cẩn thận sau này không có ai cưới ngươi!" Bách Lý Bằng bùng cái mông ủy khuất nói.

"Là ngươi hả, kẻ nào bảo ngươi lén lút bò lên cây vậy, ta còn tưởng rằng ngươi là tiểu tặc đấy." Hồng Ngẫu tiến lên đỡ Bách Lý Bằng.

Bách Lý Bằng kêu thảm, dè dặt ngồi vào ghế Hồng Ngẫu mang đến.

"Ngươi là mèo há, không có việc gì tại sao lại bò lên cây! Không đúng, ngươi hẳn là con khỉ con!" Hồng Ngẫu nhớ ra việc hắn vẽ thêm con khỉ vào bức tranh Hàn Mai của Lưu Sương, không nhịn được trêu chọc nói.

Bách Lý Bằng ngược lại không nhìn Hồng Ngẫu, cúi đầu sửa sang lại ống tay áo của mình, thỉnh thoảng dè dặt nhìn trộm Lưu Sương một cái, thấy nàng không chút động lòng ngồi đó, tóc dài bay trong gió, sắc mặt yên lặng bình tĩnh như mặt nước hồ thu, con ngươi trong suốt bình tĩnh không có dù chỉ một tia rung động.

Cứ tưởng rằng, ngày hôm ấy trong cung hắn cường hôn nàng, nàng gặp lại hắn, dù thế nào, cũng phải xấu hổ. Nhưng mà, hôm nay, tình

huống này, cho thấy nàng căn bản không coi nộ hôn của hấn là chuyện gì lớn lao, thật đúng là coi hấn là tiểu hài tử rồi.

Nhớ lại tiếng đàn của nàng, ngẹn ngào bi thương, vậy là không phải vì hấn.

Trong lòng mặc dù cực kỳ ghen ngào ủy khuất, nét mặt của Bách Lý Băng lại giống như người khác đang thiếu nợ hấn: "Tiểu Sương Sương, tại sao nàng lại đàn khúc nhạc bi thương vậy, có phải tam hoàng huynh hấn khi dễ nàng không."

Lưu Sương làm như không nghe thấy, coi hấn như không khí. Tâm lý nàng kỳ thật có chút tức giận, nếu không phải ngày ấy hấn cưỡng hôn nàng, làm cho Bách Lý Hàn nhìn thấy, lúc này, nàng sẽ không phải ngồi ở đây. Hấn làm xằng làm bậy quen rồi, tự đứng lại liên lụy đến thanh danh của nàng.

"Thật sự là hấn đã khi dễ nàng rồi, ta đi tìm tam hoàng huynh nói chuyện phải trái một phen!" Bách Lý Băng đứng lên, quơ ống tay áo, nói.

Ống tay áo màu tím lóe sáng tím nhạt, thêu đóa mai trắng, dưới ánh trăng, hết sức nổi bật.

"Hồng Ngẫu, tiễn khách!" Lưu Sương chưa từng nói tiếng nào chợt lạnh giọng ra lệnh.

Bách Lý Băng nghe vậy, đôi mắt lập tức ngập nước, nhưng hết lần này tới lần khác chẳng tuôn ra được giọt nào, con ngươi đen ngập nước đảo quanh, muốn khóc mà không khóc được. Dưới ánh trăng thanh ẩn, giọt lệ long lanh, khiến người ta không thể không động lòng.

Hồng Ngẫu đã sớm mềm lòng, vỗ vai Lưu Sương nói: "Tiểu thư, Tĩnh Vương vất vả đến đây, cho hắn ngồi một lúc đi."

Kỳ thật Lưu Sương cũng không phải giận Bách Lý Băng nhiều lắm, chỉ giận hắn động chân động tay với nàng. Nhưng Lưu Sương chợt nghĩ, hắn chỉ là một thiếu niên, tuy thân phận là hoàng tử cao quý, nhưng sợ là chưa từng được hưởng tình cảm yêu thương đích thực, nếu không, đêm hắn trúng độc sẽ không nói ra những lời đau thương đấy.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn ửng đỏ u oán, nàng làm sao mà lạnh lùng cho được. Trong lòng ai oán thở than, thiếu niên này, thật đúng là khắc tinh của nàng.

Bách Lý Băng thấy thần sắc Lưu Sương thư hoãn rồi, lau nước mắt, nhẹ giọng nói: "Tiểu Sương Sương, ta muốn nghe đàn!"

Lưu Sương thờ dài một tiếng, bàn tay mềm mại khẽ đưa, lại bắt đầu đánh đàn.

Ánh trăng mờ mờ chiếu rọi, bóng cây lắc lư, tiếng đàn uyển chuyển, cảnh đẹp không lời nào có thể diễn tả.

Nhưng mà, có một người không quen nhìn, hết lần này tới lần khác muốn tới phá hư cảnh đẹp.

"Các người thật vui vẻ nhỉ!" Cửa sân chợt vang lên một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Lưu Sương quay đầu, ánh trăng như nước, bao phủ một thân ảnh bạch y, đang chậm rãi đi đến.

Lưu Sương có chút ngạc nhiên, cho đến nay hắn chưa từng canh ba

nửa đêm đại giá quang lâm đến tiểu viện của nàng, vận khí của nàng tối nay cũng thật là tốt, xui xẻo hết lần này tới lần khác. Lần này không biết hắn sẽ hiểu làm thành thế nào, tùy hắn muốn thế nào cũng được, cũng không phải lần đầu tiên nữa rồi, dù sao trong mắt hắn, nàng chẳng qua chỉ là một dâm phụ muốn câu dẫn đứa em trai chưa trưởng thành của chồng.

Cúi đầu tiếp tục đánh đàn, coi như chưa có việc gì xảy ra.

Bách Lý Hàn ngược lại không có vẻ tức giận, chăm chú thưởng thức cây quạt cán ngọc trong tay, khóe môi cười một nụ cười như vô tình. Không biết là cười thật hay cười giả, vẻ mặt kín đáo khiến kẻ khác không cách nào thăm dò.

Bách Lý Bằng cũng có chút ngoài ý muốn, hắn đã phái người tìm hiểu kĩ lắm rồi, hoàng huynh đối với Lưu Sương cho tới bây giờ chỉ có lạnh nhạt hờ hững, tại sao lại nửa đêm nửa hôm mò tới đây, không lẽ tin tức hắn thu được sai rồi?

"Ngũ đệ, tới từ khi nào, tại sao không thông báo một tiếng?" Bách Lý Hàn tự tiểu phi tiểu hỏi thăm.

Bách Lý Bằng đứng dậy, thầm nghĩ: nếu ta thông báo, huynh sẽ đồng ý cho ta tiến vào sao? Nhưng mà trong miệng vẫn nói: "Bằng nhi tới tìm tam tẩu, vì thế không đi quấy rầy Tam ca. Tam ca ngồi xuống cùng nhau nghe đàn đi, kỹ thuật đánh đàn của tam tẩu, thật sự là không ngờ được."

Bách Lý Hàn hai mắt lấp lánh nhìn Lưu Sương, vung vẩy cây quạt, thản nhiên nói: "Thật vậy sao, tối nay bốn vương thật muốn nghe cho thỏa thích! Nhưng mà....." quay đầu nhìn về phía Bách Lý Bằng nói: "Ngũ đệ, người đã nghe rồi, không cần nghe nữa đâu, đêm đã khuya, hay là sớm hồi phủ của chính mình đi!"

Bách Lý Hàn không chút khách khí đối với Bách Lý Bằng, hạ lệnh trực khách.

Bách Lý Bằng ủy khuất nhìn Bách Lý Hàn nói: "Tam ca, tối nay ta không đi, có được không?"

"Không được!" Bách Lý Hàn lạnh lùng ra lệnh .

"Đi thì đi, Tiểu Sương Sương, ngày khác ta lại đến làm khách, khuê phòng của nàng ta vẫn giữ lại, dược thảo của nàng, ta cũng cho người hàng ngày tưới bón!" Bách Lý Bằng đùa đùa vừa cười vừa nói:.

"Người gọi nàng là cái gì?" Sắc mặt Bách Lý Hàn trở nên lạnh như băng, lạnh giọng nói.

Bách Lý Bằng giống như con thỏ, chuồn đi tự lúc nào rồi.

Trong nháy mắt tiểu viện trở nên an tĩnh, Lưu Sương ngừng đánh đàn, thản nhiên nhìn Bách Lý Hàn, nghĩ thầm, hắc hạ màn được rồi, mắng nàng cho xong rồi thì đi đi.

Chờ một lát, vẫn không có động tĩnh gì, quay đầu nhìn lên.

Trong mắt Lưu Sương giờ chỉ có nụ cười của hắn, dưới vầng trăng, như băng giá mùa xuân, khiến người ta phát run.

Cái này có ý tứ gì, Lưu Sương nghĩ mãi không ra, rất ít khi nàng có thể chứng kiến Bách Lý Hàn tươi cười, không khỏi có chút ngây ngẫn. Chưa từng nghe nói có người nào trước khi phát hỏa lại nở một nụ cười.

Bách Lý Hàn cũng không nói không rằng, thản nhiên ngồi vào ghế mà Bách Lý Băng ngồi lúc nãy, thản nhiên nhắm hai mắt lại, nói: "Lưu Sương, đàn cho ta một khúc đi, không nên cô phụ cảnh đẹp thế này."

Gọi nàng Lưu Sương, còn tự xưng là ta!

Hắn như thế này, Lưu Sương càng hồ nghi, trông thấy hắn thản nhiên tự đắc ngồi lên ghế, muốn nàng đàn cho hắn nghe sao?

Hắn đang tưởng bở sao!

Lưu Sương cố kìm nén sự bức bối, khẽ cắn môi dưới, ngón tay đưa một vòng, một chuỗi nhạc bật ra. Lần này không phải khúc nhạc ôn nhu thấm thiết, cũng không phải bi thương thể lương, mà là kim qua thiết mã, bão tố rền vang.

Trong lúc nhất thời, khắp sân là tiếng mưa tiếng gió, tiếng đàn như tiếng vó ngựa xé tan màn đêm, đập nát vàng trắng, như đao kiếm muốn chọc thủng trời đêm.

Khí phách thật lớn, phồn âm rất nhiều, cao âm chói tai, tay Bách Lý Hàn đang cầm cây quạt cũng phải phát run lên.

Tiếng đàn như vậy, sợ là ngay cả người đã chết có nghe được cũng phải đội mồ sống dậy vì âm ỹ. Huống chi là hắn đây, sớm biết rằng nàng sẽ không đàn cho hắn nghe, chẳng ngờ nàng lại nghĩ ra cái biện pháp này để chà đạp lỗ tai của hắn

Chương 34: Bát nước hắt đi

Không thể ngờ được, đôi tay ngọc của nàng nhỏ dài thon thả, mềm mại không xương, lại có thể đàn ra khúc nhạc chói tai đến vậy.

Mượn ánh trăng, hấn bắt động thanh sắc đánh giá nàng.

Lông mi của nàng rất dài, nhưng không cong, buông xuống thẳng tắp, như đuôi phượng hoàng (con này truyền thuyết tả là đuôi dài 80cm trở lên), che khuất đôi mắt đẹp long lanh như ngọc. Hàm răng cắn đôi môi kiều diễm đỏ mọng, giống như đang giận dỗi ai đó.

Ngón tay ngọc như bay, tay áo khế bay, giờ phút này, dường như nàng hoàn toàn đang đắm chìm trong tiếng đàn. Nhưng, Bách Lý Hàn biết nàng không có, bởi vì lưng nàng cứng ngắc, hấn biết bởi vì hấn ngắm nàng kỹ lắm.

Từ khi biết nàng chính là thiếu niên đã cứu hấn ở Thanh Mỗ Sơn, ấn tượng của Bách Lý Hàn đối với Lưu Sương liền thay đổi hẳn. Hấn không phải loại người hồ đồ (ờ ờ mà là loại người rất rất hồ đồ), thử nghĩ mà xem, nếu nàng thật sự là người tham luyến hư vinh, năm đó sẽ không ra đi không lời từ biệt, hôm nay cũng không lờ chuyện năm đó chẳng đề cập đến một chữ.

Nhớ lại thái độ hấn đối xử với nàng trong vài ngày gần đây, hấn không khỏi có chút xấu hổ. Nhưng, phải nói xin lỗi, đối với hấn, là chuyện rất khó khăn, hấn chưa từng nói xin lỗi với ai.

Hắn biết hắn đã thương tổn nàng rất sâu sắc.

Chẳng hạn như đêm động phòng, hắn vốn có thể ôn tồn giải thích cho nàng, nhưng lúc ấy, hắn thật sự đang rất phần nộ.

Chẳng hạn như việc nghiệm thân, vũ nhục thân thể nàng.

Chẳng hạn như việc hắn cưỡng hôn nàng trên xe ngựa, vũ nhục trái tim nàng.

Chẳng hạn như cùng cách, tổn hại danh tiết của nàng

Từng đấy chuyện, chỉ sợ một câu xin lỗi không thể giải quyết hết .

Lưu Sương vừa đánh đàn vừa nhìn trộm Bách Lý Hàn.

Ánh trăng nhàn nhạt bao phủ nam tử, giống như trầm tư, vẻ mặt hắn rất khó lường. Trong tiếng đàn âm ỉ này, hắn vẫn còn có thể trầm tư, Lưu Sương rất là bội phục, bỗng nhiên nàng nhận ra sự tức giận của mình chẳng hay ho lắm. Ngón tay nhấn một cái, tiếng đàn dừng lại .

Trong nháy mắt trong viện chỉ còn sự im lặng, chỉ nghe thấy tiếng gió thổi qua lá cây xào xạc.

"Tối rồi, Vương gia nên về ngủ đi!" Lưu Sương thản nhiên nói.

Nàng đuổi hắn đi, nhận thức việc này, làm Bách Lý Hàn có sự mất mát không giải thích được. Mới vừa rồi hắn còn đứng ngoài cửa nghe nàng đàn thật lâu, lúc đầu, tiếng đàn của nàng thâm tình mà bi thương, nếu chưa từng có tình cảm sâu sắc với ai đó, tuyệt đối không thể đàn ra khúc nhạc thu hút người nghe đến vậy .

Trái tim của nàng, nhất định đã dành cho một người, người kia hiển

nhiên không phải Ngũ đệ của hần , hần dễ dàng nhìn ra điều đó từ cuộc nói chuyện của hai người, vậy thì là người thế nào? Nhìn đôi mắt Lưu Sương thanh nhã động lòng người, trong lòng không khỏi tràn ngập sự xúc động.

Môi hần khẽ cong lên một nụ cười yếu ớt, nói: "Người vội vã đuổi ta đi như vậy sao? Chẳng lẽ, người không muốn phu quân lưu lại một đêm sao?"

Những lời này hoàn toàn ngoài dự đoán của Lưu Sương. Nàng nhìn ra được, hần đang nói giỡn, dù cho là vậy, Lưu Sương vẫn cảm thấy hoảng sợ, bởi vì trò đùa này có chút mập mờ.

Lưu Sương cố gắng chế sự hoảng hốt trong lòng, thản nhiên nói: "Lưu Sương không dám hy vọng xa vời, Lưu Sương vẫn ghi nhớ lời thề đêm đó của Vương gia."

Đúng vậy, những lời hần đã nói đêm động phòng hoa chúc, nàng dù muốn, trọn đời này cũng không thể quên. Người khác vào đêm động phòng hoa chúc sẽ thề " Bạch đầu giai lão, bất ly bất khí ", đổi lại là nàng, lời thề nàng nhận được là "Cả đời cùng cách, vĩnh viễn sẽ không yêu người".

"Người vẫn ghi nhớ sao?" Bách Lý Hàn khẽ nói như gió thoảng qua.

Lưu Sương nâng đôi mắt, trong lòng có chút tức giận, thanh âm lạnh lùng nói: "Đúng vậy, Lưu Sương cũng muốn quên, nhưng mà có người luôn dùng hết sức lực nhắc nhở, dù muốn quên cũng rất khó!" Nàng sẽ không quên ngày ấy ở trên xe ngựa, hần lần nữa lặp lại những câu chữ đã thương trái tim nàng.

Bách Lý Hàn nhíu mày, khó khăn nói: "Nếu như, ta thu hồi những câu chữ đấy?"

Thu hồi? Lưu Sương nghiêng đầu, thanh âm lạnh lùng nói: "Người biết cái gì gọi là bát nước hắt đi không lấy lại được không? Xin lỗi, Lưu Sương muốn nghỉ ngơi rồi, Vương gia thỉnh tự tiện." Dứt lời, Lưu Sương chậm rãi cất bước đi vào phòng.

Ánh trăng giã ra, chiếu sáng mọi thứ trở nên rõ ràng, tẩy đi màn đêm tĩnh mịch, ánh trăng nhàn nhạt thản nhiên bao phủ Bách Lý Hàn. Hắn đứng yên ở đó, vẫn đang lẳng lặng cười một mình.

Ánh nến hắt lên cửa sổ một bóng người thanh nhã mảnh mai xinh đẹp động lòng người, hắn nhìn trong chốc lát, đột nhiên xoay người, đi ra ngoài.

Tĩnh vương phủ

San Hô và Linh Lung đang trải chăn gối trong phòng Bách Lý Bằng, rèm cửa rung lên, Bách Lý Bằng nhẹ nhàng đi vào, gương mặt tuấn mỹ không tà, mây đen giăng đầy.

Hắn im lặng đi tới trước giường, không đợi San Hô kéo phăng chăn, nghiêng người dựa lên giường, cặp mắt đẹp xuất hiện hàn ý lạnh cả người.

San Hô cùng Linh Lung lại càng hoảng sợ, từ khi bắt đầu hầu hạ Bách Lý Bằng tới nay, hai người chưa bao giờ gặp qua bộ dáng mát lạnh lùng như này ở Bách Lý Bằng. Chủ tử luôn luôn tùy hứng buông thả, cười đùa vô thường, không để chuyện gì vào mắt. Nhưng đêm nay, bộ dáng của hắn, không chỉ là trong lòng có tâm sự, còn là tâm sự không thể giải quyết.

Hai người cũng không dám hỏi, dè dặt lui xuống.

Bách Lý Băng đột nhiên mở miệng, nói: "San Hô, người gọi Đại Mi Vũ vào đây."

San Hô lên tiếng rồi đi, Bách Lý Băng từ trên giường ngồi xuống, nhú mào hỏi: "Linh Lung, người thích nam nhân như thế nào?"

Linh Lung ngẩn ngơ, còn tưởng rằng lỗi tại mình có vấn đề. Vương gia đột nhiên lại hỏi nàng vấn đề này, muốn gả nàng đi sao? Linh Lung cuống quýt trên mặt đất nói: "Vương gia, Linh Lung vẫn còn muốn hầu hạ Vương gia mấy năm nữa!"

Bách Lý Băng rên lên: "Người nghĩ cái gì vậy, bốn vương chỉ hỏi người thích nam nhân dạng gì, không nói muốn gả người đi!"

Linh Lung biết mình hiểu lầm, rất là xấu hổ, nhưng, không phải như thế, vậy Vương gia hỏi vậy là ... chẳng lẽ ? Linh Lung đột nhiên sáng tỏ thông suốt, xem bộ dáng nghiêm túc của Bách Lý Băng, chẳng lẽ Vương gia có mối tình đầu.

Đây thật sự là chuyện đáng mừng, trước đây, Bách Lý Băng tuy phong lưu, đùa giỡn vô số nữ nhân, nhưng mà, chẳng qua chỉ là đùa cho vui, hẳn chưa từng thật lòng thích một ai.

Hôm nay, chẳng lẽ Vương gia đã chân tâm thật ý thích một người?

"Vương gia, Linh Lung thích nam nhân giống như Vương gia!" Lúc này, không nên đả kích hẳn.

"Thật sự sao?" Đôi mắt Bách Lý Băng bừng sáng, nhưng lập tức ảm đạm. Linh Lung thích thì có ích lợi gì, nếu nàng không thích thì làm sao bây giờ?

"Vương gia, Đại Mi Vũ tới rồi!" San Hô đứng ở ngoài cửa bấm báo

nói.

"Cho nàng vào đi!" Bách Lý lạnh lùng nói.

Vừa dứt lời, bức rèm che liền bị một cánh tay trắng nõn mảnh khảnh xốc lên, Đại Mi Vũ mặc quần áo trắng đi đến, gương mặt vẫn che bởi một cái khăn như cũ.

"Nô tỳ bái kiến Tĩnh Vương gia!" Đại Mi Vũ nói xong, quỳ gối trên mặt đất.

Bách Lý Bằng cũng không nói gì, đứng dậy chậm rãi đi tới trước mặt nàng, đưa tay lột cái khăn che mặt xuống.

Cặp mắt đen láy lóe sáng quét qua vết sẹo, vừa nhìn vừa cau mày hỏi: "Vết sẹo này có bao lâu rồi?."

Đại Mi Vũ suy nghĩ một chút, ôn nhu nói: "Gần một tháng rồi ạ."

Bách Lý Bằng buông tay, thờ dài nói: "Đáng tiếc thật, nếu lúc đầu dùng kim sang được, sẽ không để lại sẹo như này." Lắc đầu, nói: "San Hô, ngươi phải người vào cung mời ngự y."

San Hô lên tiếng rồi đi.

Đôi mắt Đại Mi Vũ bừng sáng, nói: "Vương gia, chẳng lẽ vết sẹo của nô tỳ có thể xóa được?"

Bách Lý Bằng thấy đôi mắt nàng tràn ngập ánh sáng hy vọng, "Giấu cợt" cười tà: "Ai nói là mời ngự y cho ngươi!"

Linh Lung biết chủ tử nhà mình lại trêu ngươi, hé miệng cười cười.

Đại Mi Vũ nào có biết điều đó, ánh sáng trong mắt lập tức tắt ngấm, phi thường thất vọng cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Là nô tỳ suy nghĩ nhiều, nô tỳ nào dám hy vọng xa vời Vương gia thỉnh ngự y vì nô tỳ!"

.

Bách Lý Băng híp mắt nhìn nàng, nghĩ thầm, nữ tử nhất gan này dù có đẹp như thiên tiên, trừ ra nhảy múa, còn điểm nào sánh được với Tiểu Sương Sương chứ.

Chương 35: Xích Phượng

Ngày thứ hai, Thính Phong Uyển không được yên tĩnh vắng vẻ như mọi khi, nha hoàn thị vệ ra vào liên tục.

Từ sáng sớm, đã có người hầu phụ trách trồng cây trồng hoa xách nước tưới cây hộ Lưu Sương. Vừa mới rời giường, lập tức có thiếp thân thị nữ của Bách Lý Hàn là Kinh Y và Tiêm Y cùng mấy thị nữ khác mang đồ ăn sáng vào, còn cung kính lễ phép hỏi Lưu Sương bữa trưa bữa tối muốn ăn gì, để nhà bếp còn chuẩn bị cho sớm. Đồ ăn sáng vừa ăn xong, Bách Lý Hàn lại cho người mang đến rất nhiều vải vóc, tơ tằm Yên La, phượng dệt trù, tất cả đều là hàng thượng đẳng, nói là để Lưu Sương may thêm quần áo.

Kẻ ngu cũng nhìn ra thái độ của Bách Lý Hàn đối với Lưu Sương đột nhiên tử tế lên. Lưu Sương đương nhiên cũng phát hiện ra, trong lòng ngược lại không có nổi nửa điểm mừng rỡ, nàng sẽ không ngu đến mức tưởng rằng Bách Lý Hàn đột nhiên yêu nàng, dựa vào cái gì chứ? Đến tột cùng là nguyên nhân gì, chẳng lẽ hẳn đã biết nàng chính là ân nhân của hắn. Hẳn là không có khả năng đó, bởi vì chuyện này chỉ có một mình nàng biết, mà nàng, chưa bao giờ nói ra.

Lưu Sương lười nhác chẳng thích thú gì mấy thứ đó, nhưng vẫn muốn dò xét dụng ý của hắn. Nghĩ một lát, Lưu Sương nói với Hồng Ngẫu: "Chuẩn bị một chút, chúng ta đi đến Lưu Phương Y Quán."

Sau khi Hồng Ngẫu chuẩn bị xong túi thuốc, Lưu Sương liền cùng Hồng Ngẫu đi ra sân. Thị vệ đứng ở cửa vừa thấy, không dám can,

vội vàng chạy đi bẩm báo. Khi Lưu Sương đi tới cửa lớn, xe ngựa vương phủ đã đứng ở cửa chờ, Tiêm Y mỉm cười nói: "Vương phi, mời lên xe." Vừa nói vừa đến bên dìu đỡ. Phục vụ rất chu đáo, hai người ngồi lên xe ngựa, đi về phía "Lưu Phương Y Quán".

Mấy ngày không gặp, được xoa thấy Lưu Sương, vẻ mặt có chút lãnh đạm. Lưu Sương rất kinh ngạc, xưa nay được xoa là người trung hậu cương trực mà hòa ái, chưa từng có thái độ như vậy với ai.

"Được xoa, gần đây trong y quán xảy ra chuyện gì sao?" Lưu Sương thản nhiên hỏi.

Được xoa cung kính đáp: "Bẩm Vương phi, không xảy ra chuyện gì!" Dứt lời không nói thêm cái gì nữa.

Gọi nàng Vương phi, không gọi nàng là tiểu thư như trước nữa. Hóa ra được xoa lạnh nhạt vì nàng làm Vương phi, nhưng mà hẳn đâu biết nỗi khổ tâm của nàng.

"Sur huynh nhà ta đã trở về chưa?" Nhớ tới sư huynh lần trước vội vã ly biệt, Lưu Sương cảm thấy rất nhớ nhung.

"Chưa từng!" Được xoa trầm giọng nói, mấp máy môi, giống như muốn nói gì đó, nhưng lại không nói gì. Xem ra được xoa giận nàng không ít, gương mặt hẳn vốn xấu xí và âm trầm, khiến người khác không thể thăm dò được điều gì.

Lưu Sương ăm ức thở dài, nàng biết tính tình được xoa, nếu còn hỏi hẳn thì thà nói chuyện với đầu gối còn hơn. Hôm nay trong y quán không ít người bệnh, Lưu Sương liền bận lu bù. Bận suốt một ngày, cho đến khi mặt trời ngả về tây, Lưu Sương vẫn ở lại trong y quán, nàng không muốn trở về, nàng muốn ở lại đây càng lâu càng tốt.

Nhưng có tiếng đập cửa, Lưu Sương ngẩng đầu, trông thấy xa phu.

"Vương phi, không còn sớm nữa, nên trở về phủ rồi!" Hấn trầm giọng nói.

Quả nhiên là trốn không xong, Lưu Sương thở dài, nhìn thấy trời bắt đầu tối, liền cùng Hồng Ngẫu lên xe ngựa. Xuyên qua rèm cửa xe ngựa, Lưu Sương phát hiện mới chỉ có mấy ngày, hoa cỏ đã héo tàn, cảnh tượng thê lương tiêu điều.

Trái tim Lưu Sương càng tiêu điều hơn thế.

Hoàng hôn càng ngày càng nặng, đang là lúc ăn tối, trên đường rất ít người qua lại, chỉ có xe ngựa của bọn họ, chậm rãi lăn bánh. Đột nhiên, có một đóa hoa khô bị gió thổi bay lên, tiếp theo là đóa thứ hai, đóa thứ ba rồi vô số đóa, bị gió cuốn lên, trong nháy mắt như một sinh vật sống, theo gió bay tới xe ngựa.

Như một long quyển phong, muốn thổi bay nắp xe.

Dù nhìn qua thì thấy đẹp mắt, nhưng Lưu Sương vẫn cảm thấy nguy hiểm. Bởi vì, cơn gió này rất quái dị.

Tuấn mã hí vang, xe ngựa đột nhiên ngừng lại, xa phu đột nhiên nhảy lên, hai tay áo mở ra, thổi ra gió, bắt được những cánh hoa. Nhưng vẫn có một hai đóa hoa xuyên qua, bay vào bên trong xe ngựa, bị Hồng Ngẫu bắt được.

Vừa chạm vào tay, liền hóa thành bột phấn.

Chỉ là bông hoa đã héo, lại có thể phát ra uy lực lớn như vậy, Lưu Sương không nhìn được căn vào lưới một cái.

"Tiểu thư, đừng nhúc nhích, có người tập kích chúng ta!" Hồng Ngẫu nhẹ giọng nói.

Nói còn chưa xong, đã nghe thấy tiếng cười như chuông bạc, trên con đường tĩnh lặng, thật giống như tiếng cười của ma quỷ.

Sương chiều đã xuống, một nữ tử đứng ở đầu đường.

Vóc người thon cao yếu điệu, váy áo màu đỏ ánh bạc, chân đi giày đỏ, nàng đứng đó cười, giống như một đóa hà tiếu nhô lên từ mặt nước. Con đường tranh tối tranh sáng, vì có sự xuất hiện của nàng trở nên sáng sủa.

Lông mi nàng rất dài, thủy mâu ướt át, nhiếp nhân tâm phách. Nhưng mà, nếu người nhìn kỹ, sẽ phát hiện, trong đáy mắt của nàng lóe ra hàn ý.

Cho dù nàng đang mỉm cười, toàn thân vẫn tỏa ra hàn quang lạnh lẽo.

Lần trước, khi Bách Lý Băng giả vờ ám sát Lưu Sương, mặc dù hắn làm ra rất nhiều động tác dọa người, nói ra những câu kinh khủng, nhưng, Lưu Sương không cảm thấy lạnh sống lưng như thế này.

Trong phút chốc, Lưu Sương hiểu ra, nữ tử này, là một sát thủ chân chính.

"Hóa ra là Xích Phượng của Thu Thủy Cung giá lâm, không tiếp đón từ xa được." Lưu Sương nghe thấy xa phu thán nhiên nói.

Thanh âm rất quen tai, đúng là thanh âm của Trương Tá, hắn là thiếp thân thị vệ của Bách Lý Hàn, trở thành xa phu từ lúc nào vậy? Không

cần nghĩ cũng biết, là do Bách Lý Hàn phái tới giám thị nàng, bắt quá, coi như là hữu dụng.

"Di!" Xích Phượng bị nhận ra, nhẹ nhàng di một tiếng, nói: "Người không phải mã xa phu?"

Trương Tá khẽ nhú mày, thản nhiên nói: "Không biết Xích Phượng tới đây, có gì muốn làm sao."

Xích Phượng cười khanh khách nói: "Bổn cô nương đương nhiên là tới lấy mạng kẻ khác. Để lại người trên xe rồi người tự rời đi! Nếu người đã biết thân phận của ta, chắc cũng biết ta chưa bao giờ thất thủ!"

"Không mất thủ sao? Vậy thử một lần đi!" Trương Tá dứt lời, xoảng một tiếng, rút kiếm ra khỏi vỏ, hàn quang hiện lên, hấn nhảy tới, cùng một chỗ với Xích Phượng.

Lưu Sương ngồi ở trong xe ngựa chỉ nghe thấy bên ngoài đinh đinh đang đang, một trận quyết đấu.

Hồng Ngẫu nơm nớp lo sợ nói: "Tiểu thư, Trương Tá không bị thua chứ, người nọ nói nàng chưa từng thất thủ, tiểu thư, người đắc tội với người lợi hại như thế từ lúc nào vậy!"

Sắc mặt Lưu Sương tái nhợt mà nói: "Ta nghĩ ta chưa từng đắc tội với nàng, nàng có thể là sát thủ, được người ta thuê tới giết người!"

"Hà? !" Hồng Ngẫu sợ đến nổi mặt không còn chút máu.

Thu Thủy Cung, là tổ chức sát thủ tối cao nhất trên giang hồ sao?

Đây là một danh tự vang vọng giang hồ, nghe nói, chỉ cần người đưa

ra một cái giá hợp lý, có muốn bọn họ đi ám sát hoàng đế cũng không thành vấn đề, tuyệt đối không thất bại. Nghe nói Thu Thủy Cung có tứ đại sát thủ lợi hại nhất, Xích Phượng, Mặc Long, Tử Diên, Kim Hồ.

Nữ tử trước mắt , đúng là Xích Phượng.

Thu Thủy Cung dĩ nhiên phái ra Xích Phượng tới giết các nàng, thật không biết là vinh hạnh hay bất hạnh đây. Hồng Ngẫu nàng dù sao chỉ là một tiểu nha hoàn, đi theo Đoạn Khinh Ngân học mấy chiêu mèo cào, vô luận như thế nào cũng đâu không lại Xích Phượng .

"Tiểu thư, chúng ta trốn đi!" Hồng Ngẫu run giọng nói.

Lưu Sương biết, tùy tiện trốn ra, không phải giải pháp sáng suốt, bởi vì, không biết Xích Phượng có viện binh hay không, biết đâu đang trốn trong bóng tối để ôm cây đợi thỏ.

"Không cần sợ, chờ một chút đã, Trương Tá là thiếp thân thị vệ của Bách Lý Hàn, không phải người bình thường, ta tin tưởng hẳn có thể đánh bại Xích Phượng !" Lưu Sương trấn tĩnh vỗ vai Hồng Ngẫu, an ủi nói, kỳ thật trái tim Lưu Sương cũng rất lo sợ.

Chỉ đánh một chiêu, Trương Tá liền biết mình không phải đối thủ của Xích Phượng, dù cho hẳn đủ khả năng đánh tay đôi với nàng, cũng vẫn còn hai nữ tử trói gà không chặt đang ngồi trong xe, hẳn không có khả năng bảo vệ an toàn cho các nàng .

Không ngờ, Thu Thủy Cung sẽ tìm tới Vương phi, thật sự là kỳ quái.

Trương Tá liên tục tấn công, làm cho Xích Phượng lui lại mấy bước. Thừa dịp đổi chiêu, tay trái đưa vào trong áo, lấy ra một hỏa tiễn, bắn lên trời.

Một đạo ánh sáng như sao chổi bắn thẳng lên bầu trời đen, đúng lúc kết thúc thì nổ oàng một tiếng bắn ra khắp nơi. Pháo hoa bắn ra màu xanh lam đậm, đẹp như một đóa ngân hoa. Bay lả tả, trông rất đẹp mắt.

Con mắt Xích Phượng lóe lên một tia tàn nhẫn , nàng đột nhiên ra chiêu, chiêu thức cực kỳ sắc bén, đâm thẳng vào trước ngực Trương Tá.

Nàng không ngờ xa phu này lại lợi hại vậy, nhất thời khinh thường, bị hấn lợi dụng một thời khắc mà bắn ra tín hiệu cầu cứu, trong lòng cực kỳ ảo não. Trước khi cứu binh tới đây, phải lấy được tính mạng của nàng kia, nếu thất thủ, không tránh được sự trừng phạt của Cung chủ.

Trong lòng Xích Phượng quỳnh lên, ra tay vừa nhanh vừa tàn nhẫn vừa cay độc, sau khi bức lui Trương Tá, nàng đột nhiên phi thân lên xe ngựa, kiếm trong tay chọc thẳng vào xe.

Đôi mắt Trương Tá phát lạnh, đột nhiên lao đến, dùng thân chắn kiếm. Kiếm cắm vào bên sườn hấn, lại bị Xích Phượng không lưu tình chút nào mà rút ra, một lần nữa đâm hướng vào trong xe ngựa.

Đang trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, từ phía sau xe ngựa, đột nhiên lòi ra một bóng đen, đưa tay ra, chặn kiếm của Xích Phượng, chỉ nghe được "Đinh đương" một tiếng, Xích Phượng bị chấn động nhảy xuống khỏi xe ngựa, bóng đen cũng theo quán tính lui lại phía sau mấy bước.

Chương 36: Thoát hiểm

Màn đêm chậm rãi phủ xuống, không trăng, một vì sao cũng không có, bốn phía đen như mực, chỉ có một ngọn đèn mờ hồ từ ngôi nhà bên đường.

Lưu Sương nhìn qua màn xe, thấy một thân ảnh cứng cỏi trầm mặc, như tảng đá đứng cạnh xe. Hắn mặc áo choàng đen, có thể thấy lơ mơ mấy sợi tóc màu đỏ chìa ra khỏi áo choàng.

Là được xoa! Lưu Sương chưa bao giờ biết được xoa cũng có võ công?

Hồng Ngẫu nhìn thấy được xoa, trong lòng buông lỏng. Mặc dù Đoạn công tử phái nàng bảo vệ tiểu thư, nhưng, Hồng Ngẫu vẫn biết, kỳ thật bằng vào với công phu mèo cào của nàng, công tử làm sao yên tâm cho được. Khẳng định còn có người đang âm thầm bảo vệ tiểu thư, chỉ có điều người nọ chưa bao giờ lộ diện, Hồng Ngẫu còn tưởng là hắn không tồn tại. Không ngờ tối nay, Xích Phượng lại khiến người đẩy lộ diện, mà người nọ, lại là được xoa. Mà võ công của được xoa, lại lợi hại không ngờ.

Xích Phượng ổn định thân hình, ngưng thần nhìn lại, bên cạnh thùng xe, một người đứng đó sừng sững. Trong tay cầm binh khí, không phải đao không phải kiếm, là thứ binh khí nàng chưa từng nhìn thấy bao giờ. Tóc của hắn, lại còn là màu đỏ.

Mặt Xích Phượng đã mơ hồ biến sắc, một kích vừa rồi, Xích Phượng

biết công lực người này so với mình không hề thua kém. Chẳng qua chỉ là một Vương phi nhỏ nhỏ, sao lại xuất hiện nhiều cao thủ đến vậy? Trong ấn tượng của Xích Phượng, thị vệ của Vương gia chẳng qua chỉ là đồ trưng bày cho có.

Xích Phượng đảo mắt, thấy xa phu vừa bị thương đứng bên trái xe, kẻ tóc đỏ đứng bên phải xe.

"Hồng mao quỷ, hãy xưng tên ra, cô nãi nãi không muốn giết kẻ vô danh." Xích Phượng cười khanh khách nói, nhưng đã có chút run rẩy trong tiếng cười.

Dược xoa vốn không phải người nói nhiều, lúc này cũng không thèm đáp lời, không tấn công Xích Phượng, chỉ đứng bên cạnh thùng xe, lạnh lùng nhìn chăm chú Xích Phượng, đôi mắt lóe sáng trong màn đêm.

Xích Phượng cười khan hai tiếng, xem tình hình hôm nay khó có thể đắc thủ, định thừa cơ bỏ chạy.

Trong bóng tối đột nhiên thổi tới một cơn gió, một người nhảy ra từ bóng đêm, Xích Phượng cảm nhận được khí tức cao ngạo lạnh lẽo, không nhìn được cười khanh khách.

Là Mặc Long.

Mọi sát thủ của Thu Thủy Cung đều biết, Xích Phượng chưa bao giờ cần người khác tương trợ. Kỳ thật, không phải là vì nàng không thích, mà là nàng không cần. Nhưng mà, tối nay, nàng đang cần, nên vì thế, nàng rất hoan nghênh Mặc Long xuất hiện.

Mặc Long nhẹ nhàng đứng một bên, hắc y tung bay, trên mặt cũng che bằng một cái khăn đen.

Hắn lạnh lùng nhìn chăm chú Xích Phượng nói: "Muốn trợ giúp sao?" Ngữ khí nhẹ nhàng lãnh đạm, hình như chỉ cần Xích Phượng khẽ lắc đầu, hắn sẽ tùy thời biến mất.

Xích Phượng cắn răng, tự trách mình tự tin quá mức, vì thế nàng không che mặt. Nếu nhiệm vụ thất bại, nàng khó có thể tưởng tượng ra cung chủ sẽ trừng phạt nàng như thế nào. Cho nên, không thể không gật đầu.

Mặc Long chứng kiến nàng gật đầu, thả người nhảy tới, đến trước mặt được xoa. Được xoa nhanh chóng giơ tay đỡ chiêu, hai người bắt đầu giao chiến.

Xích Phượng cười duyên đi đến thùng xe, đưa kiếm lướt qua, màn xe bị chém thành mảnh nhỏ, rơi xuống la tả. Trong xe rất tối, không nhìn rõ cái gì, Xích Phượng đâm tới một kiếm, nghe thấy tiếng kim loại va vào nhau, Trương Tá đã chặn kiếm lại.

Xích Phượng hiển nhiên không ngờ được, kẻ đã bị trọng thương là Trương Tá, còn có khí lực ngăn cản nàng, nhất thời có chút tức giận, hung hăng đá hắn lăn xuống đất. Dí kiếm vào cổ họng hắn, nhìn hắn, lạnh lùng nói: "Không biết tốt xấu!"

Trương Tá mất máu quá nhiều, lúc này, không còn khí lực đánh trả. Chấn hấn sắp mất mạng rồi.

Trong xe chợt truyền ra thanh âm thanh nhã của nữ nhân: "Hạ thủ lưu tình, người không phải muốn mạng của ta sao, muốn thì lấy đi, việc gì phải làm khó người vô tội!"

Tiếng nói vừa dứt, một nữ tử chậm rãi đi ra, lúc này, mặt trăng bắt đầu vén mây xuất hiện. Nhờ ánh trăng, Xích Phượng thấy gương

mặt trắng nõn của nàng kia, mặc dù không phải tuyệt sắc giai nhân, nhưng lại có sự thu hút rất riêng. Mặc dù đáy mắt nàng có chút sợ hãi, nhưng thần sắc vẫn trấn tĩnh. Đi sau nàng là một tiểu nha hoàn.

Nàng đi thẳng đến bên Trương Tá, tay đẩy mũi kiếm của Xích Phượng ra. Sau đó cũng không nhìn đến Xích Phượng, chỉ chăm chú mở vạt áo Trương Tá, lấy ra một lọ thuốc từ trong người, nhẹ nhàng rắc thuốc lên vết thương. Sau đó, lại xé tay áo băng vết thương của Trương Tá.

"Vương phi! Mau chạy đi, đừng để ý tới thuộc hạ!" Trương Tá khiếp sợ nói, giãy dụa muốn đứng lên.

Lưu Sương ấn hắc xuống, thản nhiên nói: "Đừng nhúc nhích, người bị thương quá nặng, nếu còn di chuyển sẽ không toàn mạng!"

Có lẽ là có chút khiếp sợ, Xích Phượng nhất thời không ra tay, tò mò nhìn Lưu Sương không coi ai ra gì rịt thuốc cho thuộc hạ. Một Vương phi lại không để ý sinh tử đắp thuốc cho kẻ khác, thật là khó tin.

Dược xoa chứng kiến Lưu Sương đi ra, trong lòng quýnh lên, muốn thoát khỏi Mặc Long, nhảy tới chỗ Lưu Sương. Nhưng, Mặc Long võ công tương đương hắc, nhất thời hắc không thể thoát khỏi. Mặc Long đột nhiên lên tiếng nói với Xích Phượng: "Còn chưa động thủ!"

Xích Phượng nghe vậy, tay ngọc duỗi ra, kiếm quang chột lóe, đâm tới Lưu Sương. Không đề phòng Hồng Ngẫu cũng đâm về phía mình, lắc mình né qua, đang muốn đại khai sát giới, đâm chết kẻ cản đường này.

Lưu Sương thản nhiên đứng lên, nói: "Dừng tay, thứ người muốn chỉ là mạng của ta, không phải sao?"

Xích Phượng híp mắt lại, cảm thấy rất kinh ngạc, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy một nữ tử không sợ chết, cười duyên một tiếng, dùng tay tóm lấy tay áo Lưu Sương, kéo Lưu Sương lại, thở dài nói: "Nữ tử như ngươi, bản thân ta không đành lòng giết, chỉ có thể trách ngươi mạng khổ, đắc tội với người không nên đắc tội, xuống âm phủ rồi, chớ trách Xích Phượng ta nhẫn tâm." Dứt lời, đưa kiếm đến.

Chỉ nghe "Phốc" một tiếng, có chất lỏng ấm áp bắn tung tóe lên vạt áo Lưu Sương. Sau đó, thêm một tiếng xoảng, bảo kiếm đã rơi xuống đất.

Nàng đã chết sao? Lưu Sương nghĩ thầm, tại vì sao không cảm thấy đau đớn.

Lưu Sương chậm rãi mở hai mắt, đập vào mắt nàng, là mặt Xích Phượng, vạn phần kinh ngạc, dường như không thể tin được. Đôi mắt Xích Phượng nhìn cánh tay của chính mình, một tay của Xích Phượng đã bị phế.

Cánh tay vẫn đang lủng lảng. Toàn thân Xích Phượng dính đầy máu.

"Hả!" Tựa hồ đến tận lúc này, Xích Phượng mới phản ứng được, kêu sợ hãi một tiếng. Nếu là bị thương, dù có bị thương nặng đến đâu, nàng cũng không sợ, nhưng mà, không có tay, nàng còn sống làm cái gì?

Một tay đẩy Lưu Sương ra, Xích Phượng lao tới kẻ đã chặt tay nàng.

Là ai? Phế đi tay của nàng?

Lưu Sương kinh hoàng quay đầu nhìn lại, dưới bóng cây hòe, một nam tử tuấn tú xuất trần. Tóc đen rối bời, bộ quần áo trắng mặc vội, khuôn mặt tuấn tú lạnh lẽo như sương sớm, ánh mắt mang hàn

quang, lãnh tuyết mà nghiêm túc.

Mặc Long đột nhiên cảm thấy sợ hãi, trực giác nói cho hắn, người này, tuyệt đối không đơn giản, nếu không, không có khả năng từ khoảng cách xa đến vậy, một chiêu đã phế đi cánh tay của Xích Phượng.

Hắn đột nhiên phi thân nhảy lên, ném ra một viên yên vụ đạn, khói mù đầy đường. Hắn túm lấy cánh tay Xích Phượng, mượn cơ hội bỏ chạy.

Trong đám khói mù, Lưu Sương cảm thấy mình bị một người ôm vào trong lòng, đi đến xe ngựa. Mặc dù không thấy rõ, nhưng nàng ngửi được một mùi hương nhàn nhạt.

Chương 37: Dịu dàng trong chớp mắt

"Người không có việc gì chứ!" Thanh âm của Bách Lý Hàn vang lên ám ách, vẫn trầm thấp mà lãnh đạm như cũ.

Không biết vì sao, thanh âm không chút ấm áp này, giờ phút này lại làm cho Lưu Sương có cảm giác an tâm. Đáy lòng đột nhiên nảy lên một cảm giác không rõ ràng. Thời khắc vừa rồi, quả thật là kinh hiểm vạn phần, nếu như hắn đến chậm một bước, có lẽ giờ phút này nàng đã đi gặp diêm vương.

Mặc dù mới vừa rồi nàng rất trấn tĩnh, nhưng không có nghĩa là nàng không sợ. Giờ phút này, nằm trong vòng tay ấm áp, cảm giác được tay hắn, ôn nhu mơn trớn gương mặt nhẵn nhụi của nàng, cảm giác được hơi nước từ cổ hắn, ẩm ướt, mang theo sự lạnh lẽo, nàng đột nhiên xúc động muốn khóc.

Là thật, hay là ảo giác, hắn cũng có lúc dịu dàng như thế?

"Đáng chết, người không sao chứ?" Nhìn thấy Lưu Sương vẫn không nói chuyện, thanh âm của hắn trở nên hỗn loạn.

"Ta không có việc gì!" Lưu Sương nhẹ giọng nói.

Hắn thật sự quan tâm nàng? Hay là không cho phép đồ vật của mình bị thương tổn. Trái tim Lưu Sương chưa xót, bởi vì nàng biết đáp án nhất định là vế sau.

Sương khói chậm rãi tan hết, ánh trăng lại tuôn xuống, bao phủ hẳn cùng nàng!

Lưu Sương ngửa đầu, đôi mắt đen trắng rõ ràng nhìn thẳng vào đôi mắt đen của Bách Lý Hàn, trong đôi mắt hẳn như có hai ngọn lửa đang thiêu đốt. Hắn nhìn nàng từ trên xuống dưới, hai ngọn lửa dường như cũng thiêu cháy nàng từ đầu đến chân.

Lưu Sương cảm thấy không được tự nhiên, mặc dù cật lực bảo trì sự trấn tĩnh, nhưng trái tim vẫn loạn nhịp vì đôi mắt đen của hắn. Nàng không nhìn được hạ lông mi xuống, không dám tiếp tục nhìn vào con mắt đang phát sáng của hắn.

Bách Lý Hàn ôm nàng, đặt nàng vào trong xe.

Đến đầu đường hắn huýt sáo một tiếng, từ bóng đêm vọt ra mấy bóng người, đến trước mặt bọn họ, là thị vệ Lý Hữu của Bách Lý Hàn, thị nữ Kinh Y Tiêm Y , các thị vệ của vương phủ bắt đầu chạy đến.

"Các người nên tập thêm kinh công đi!" Bách Lý Hàn đứng yên dưới ánh trăng, gần giọng nói từng chữ.

Tất cả câm như hến mà gật đầu.

Kỳ thật bọn họ đi ra khỏi vương phủ với Bách Lý Hàn cùng một lúc, chỉ có điều kinh công của bọn họ không bằng Bách Lý Hàn, nên vì thế khi bọn họ chạy đến đây thì đã chậm một bước. Vài người không dám lên tiếng, trầm mặc không một tiếng động dù Trương Tá lên một xe ngựa khác.

Lưu Sương ngồi ở trong xe, đang muốn Hồng Ngẫu tiến vào, đã thấy

Bách Lý Hàn xoay người chui vào xe ngựa, chiếm lấy vị trí của Hồng Ngẫu. Hồng Ngẫu đáng thương, chỉ có thể đi bộ theo xe trở về.

Trong thùng xe đột nhiên sáng ngời, là Bách Lý Hàn thắp đèn lồng.

Ánh đèn sáng tỏ, chiếu lên mái tóc rối bời của hắn, lại khiến hắn có vẻ điên cuồng khí phách. Lưu Sương rất là kinh ngạc, tại vì sao, tối nay hắn lại không búi tóc nhĩ, đợi đến khi thấy rõ những giọt nước lóng lánh trên tóc hắn, cảm giác ướt át của tóc hắn lướt qua cổ nàng, Lưu Sương bừng tỉnh phát hiện, tóc hắn vẫn ướt. Quần áo của hắn, cũng bừa bộn không chỉnh tề.

Chẳng lẽ, hắn đang tắm?

Chẳng lẽ, ngay lúc nhìn thấy tín hiệu Trương Tá phát ra, hắn đang tắm đã vội vàng chạy đến? Ngay cả tóc ướt cũng chưa kịp lau, quần áo cũng không kịp mặc cho tử tế? (e hèm, Hàn huynh, huynh đã kịp mặc quần chưa vậy)

Xem ra, hắn đối xử với thuộc hạ không tệ chút nào, Lưu Sương nghĩ thầm.

Nàng không dám nghĩ hắn là vì nàng, mới vội vàng chạy tới.

Bách Lý Hàn quay đầu nhìn nàng, khuôn mặt tuấn tú có chút tà lạnh: "Không ngờ giá trị con người người không nhỏ chút nào?"

Giá trị con người là cái gì? Lưu Sương không hiểu, nghi hoặc nhìn hắn.

Khóe môi Bách Lý Hàn khể cong lên như cây cung, nói: "Có thể thỉnh sát thủ của Thu Thủy Cung ra tay, giá trị có thể nhỏ sao? Ngắm lại đi, người đã từng đắc tội với người nào? Không tiếc dùng hết tiền

cũng muốn đưa người vào chỗ chết!"

Lưu Sương ngần ngừ, đến tột cùng là ai muốn giết nàng? Nàng tự hỏi bản thân mình cứu người vô số, chưa từng đắc tội với người nào. Nếu nàng có đắc tội với ai, đó chính là vô tình trở thành vương phi của hắn, đắc tội với hắn mà thôi. Nhưng nếu hắn muốn giết nàng, chẳng qua đơn giản như giết một con kiến, tự nhiên sẽ không làm phiền đến Thu Thủy Cung.

Lắc đầu nói: "Ta không nhớ rõ đã đắc tội với người nào. Hơn nữa, cho đến trước tối hôm nay, ta còn không biết trên đời có một Thu Thủy Cung!"

Bách Lý Hàn nhíu đôi lông mày, con người lóe lên một tia suy nghĩ, đột nhiên hỏi: "Nam tử tóc đỏ là ai?"

Lưu Sương biết hắn nói đến được xoa, thò đầu ra nhìn, bên ngoài xe, không nhìn thấy được xoa nữa, chắc là nhân lúc vẫn còn khói mù đã đi rồi.

Nàng thản nhiên đáp, "Đó là người hầu trong nhà ta!"

"Người hầu trong nhà người? Nhà người có thể có người hầu như hắn?" Bách Lý Hàn không tin, nhếch mép cười lạnh, nói: "Người có biết, nô lệ Côn Lôn mặc dù thích làm người hầu, nhưng bọn họ vẫn đánh giá bản thân rất cao, không phải hoàng thất quý tộc, tuyệt đối không thể mời được bọn họ. Chẳng lẽ, người là người của hoàng thất sao?"

Lưu Sương đương nhiên không phải người của hoàng thất, phụ thân nàng chỉ là một ngự y mà thôi, còn không phải quý tộc nữa.

Đúng là nàng thiếu hiểu biết quá, đến tận hôm nay mới biết được xoa

là nô lệ Côn Lôn. Từ khi nàng bắt đầu biết nhớ, được xoa đã làm người hầu cho y quán nhà nàng, nghe nói, năm đó, hấn cùng với được sừ đi theo sư huynh Đoạn Khinh Ngân cùng nhau đến nhà nàng .

Nô lệ Côn Lôn chỉ đi theo người của hoàng thất, chẳng lẽ sư huynh là người của hoàng thất sao? Lưu Sương lắc đầu, làm sao có thể như thế!

"Lưu Sương đương nhiên không phải người của hoàng thất, người hầu đó cũng không nhất định phải là nô lệ Côn Lôn! Vương gia có lẽ đã nhìn lầm rồi!" Lưu Sương thản nhiên nói, nàng không muốn nói ra chuyện của sư huynh.

Bách Lý Hàn nhìn nàng, khóe miệng giơ lên, ánh mắt có chút xa xôi mà thâm trầm.

Chương 38: Tương kính như tân

Xe ngựa chạy vào trong Trữ vương phủ mới chậm rãi dừng lại, Bách Lý Hàn nhìn Lưu Sương một cái, khóe môi cong lên một nụ cười, không nói chuyện, trực tiếp xuống xe ngựa.

Lưu Sương xuống rồi mới phát hiện, chỗ xe ngựa dừng lại, là Y Vân Uyển của Bách Lý Hàn, cách "Thính Phong Uyển" của nàng rất xa, định quay người đi.

Khinh Y từ xa chạy tới, hướng về phía nàng nói: "Vương phi thỉnh đi thông thả, vừa rồi Vương gia mới hạ lệnh, từ hôm nay trở đi, thỉnh Vương phi ở lại Y Vân Uyển."

Bách Lý Hàn mời nàng ở lại Y Vân Uyển, thật sự là ngoài dự tính. Nhưng Lưu Sương vẫn không muốn, lí do thứ nhất Y Vân Uyển là nơi nàng cùng hắc động phòng, là nơi chứng kiến nàng tan nát con tim. Lí do thứ hai, nàng không nguyện ý sớm chiều ở chung với Bách Lý Hàn .

"Để ta ở Thính Phong Uyển đi, ta ở đó quen rồi!" Lưu Sương thản nhiên nói, dứt lời liền đi theo hướng Thính Phong Uyển.

Khinh Y vượt lên ngăn cản nàng, nói: "Vương phi, nếu người không muốn dọn đến đây, thỉnh người nói rõ với Vương gia."

Lưu Sương thấy thế, biết nếu không trực tiếp nói rõ với Bách Lý Hàn,

Khinh Y sẽ không buông tha để cho nàng đi . Nàng cũng không muốn làm khó một nha hoàn nha hoàn, liền xoay người, không nói một lời nào đi vào trong "Y Vân Uyển", vô luận như thế nào nàng cũng không muốn ở chỗ này .

Một tiểu nha hoàn nhanh mắt nhìn thấy Lưu Sương đi tới, ân cần thay nàng vén rèm.

Lưu Sương trực tiếp đi vào, cảm giác trước mắt sáng ngời, vẫn là tân phòng ngày đó, nhưng hôm nay, không còn chút dấu vết nào của hỉ sự. Cả sương phòng qua một lần thay đổi, cho người ta cảm giác đơn giản nho nhã.

Lưu Sương đi qua một bình phong lớn, thấy Bách Lý Hàn đang ngồi dựa vào giường, hắn đã thay trường bào màu trắng ra, lúc này đang mặc một bộ nội bào rộng thùng thình. Ngọn đèn trong phòng tỏa sáng nhẹ nhàng, cho hắn một vầng hào quang nho nhỏ, khiến cho cả người hắn có vẻ nhu hòa. Nhìn thấy nàng tiến vào, hắn khẽ nhíu khóe môi, con ngươi đen bắn ra ánh sáng, giống như chờ nàng lâu lắm rồi.

Lưu Sương bình ổn tinh thần, chậm rãi đi vào, đến trước hắn hai bước, dừng lại, thản nhiên kiên định nói: "Vương gia, Lưu Sương đã quen ở trong Thính Phong Uyển rồi, không muốn dời đi, thỉnh Vương gia chuẩn cho Lưu Sương ở lại Thính Phong Uyển!"

Dường như sớm biết nàng sẽ nói như vậy, vừa đợi Lưu Sương dứt lời, hắn đưa tay gõ gõ cái bàn, thản nhiên nói: "Nàng là Vương phi của bốn vương , sao có thể sống một mình ở Thính Phong Uyển! Chẳng phải là tạo cơ hội cho thiên hạ nói vợ chồng chúng ta bất hòa sao!"

Lưu Sương ngẩn ngơ, hắn đang có ý tứ gì? Bọn họ vốn là một đôi

vợ chồng hờ, hẳn chưa bao giờ quan tâm thái độ của thiên hạ , hôm nay tại sao lại nói những lời này.

Nâng đôi mắt nhìn lại, đã thấy đôi mắt thâm sâu của Bách Lý Hàn nhìn nàng chăm chăm, một tắc cũng không di, quan sát kĩ lưỡng từng thay đổi nhỏ trên mặt nàng.

"Chúng ta sớm đã cùng cách, có phải không?" Lưu Sương không nhanh không chậm nói, tư thái không thêm để ý.

"Ta cũng đã nói qua, ta quên từ lâu rồi!" Bách Lý Hàn thản nhiên nói.

"Vương gia đã từng nói ra, làm sao có thể nói quên là quên? Đêm đã khuya, thứ cho Lưu Sương xin lỗi không thể phụng bồi!" Lưu Sương cất bước muốn đi ra ngoài, không muốn dây dưa với hắn thêm nữa.

Bách Lý Hàn híp mắt lại, nhìn thấy Lưu Sương đi tới trước tấm bình phong, đột nhiên mở miệng nói: "Nếu nàng muốn đi, ta không ngăn cản nàng. Nhưng mà, nàng phải biết rằng, một khi Thu Thủy Cung đã theo dõi một người, sẽ không buông tha dù là một cơ hội nhỏ nhất để giết người đó . Mặc dù nàng không sợ chết, nhưng, không có nghĩa là thị vệ của ta không sợ chết, nàng phải biết rằng, nếu cung chủ Thu Thủy Cung là Thu Thủy Tuyệt tự mình ra tay. Chỉ sợ chỉ có ta mới địch nổi hắn. Nếu không muốn liên lụy các thị vệ phải chết, tốt nhất nàng nên ở lại đây!"

Lí do này có vẻ rất chính đáng, kỳ thật Bách Lý Hàn cũng không rõ hẳn muốn nàng ở lại, là vì sợ Thu Thủy Tuyệt giết nàng hay là trái tim hắn muốn vậy. Lần ám sát tối nay, làm cho hắn bỗng nhiên tỉnh ngộ, hẳn vẫn để ý nàng, thậm chí còn để ý hơn mức bình thường.

Mấy câu nói đó, làm Lưu Sương sửng người. Nàng biết những điều hắn nói hoàn toàn là thật, trong lòng không tránh khỏi phiền não.

Nàng thật sự không biết vì sao Thu Thủy Cung muốn ám sát nàng, bởi vì lần ám sát này, đã khiến nàng vô duyên với hai chữ tự do.

Nàng không thể vì bản thân mình mà làm liên lụy đến người khác. Trữ vương phủ chỉ là nơi nàng ở tạm, ở chỗ nào thì cũng giống nhau cả. Nghĩ tới đây, chậm rãi xoay người, đi trở về.

"Như thế nào rồi? Còn muốn đi Thính Phong Uyển không?" Bách Lý Hàn nhíu mắt, nhẹ giọng hỏi.

"Xin hỏi, ta sẽ ngủ ở đâu?" Lưu Sương thản nhiên hỏi, đánh giá cái giường và cái ghế dài bên cửa sổ.

"Đương nhiên là ngủ giường rồi!" Hắc rất tự nhiên mà nói.

"Vậy ngài ngủ ở chỗ nào?" Lưu Sương nhíu mắt hỏi.

"Để dễ dàng bảo vệ cho nàng, ta đương nhiên cũng ngủ ở giường!" Hắc tự tiểu phi tiểu mà nói, ngữ khí cực kỳ uể oải.

Lưu Sương nghe vậy, xoay người đi, nàng không muốn ngủ cùng giường với hắc.

Còn chưa đi đến chỗ bình phong, thoáng một cái đã thấy Bách Lý Hàn đứng chắn trước mặt nàng nàng. Kẹp nàng vào giữa tấm bình phong và ngực hắc. Nụ cười mê người dịu dàng đã không còn, con ngươi đen lóe lên lãnh ý, thản nhiên nhìn chăm chú vào nàng.

"Như thế nào, vẫn muốn đi sao!" Hắc híp mắt lạnh lùng nói.

"Đúng vậy!" Lưu Sương không nhìn hắc, thản nhiên đáp, sắc mặt không chút biểu cảm như tượng, trong trẻo mà lạnh lùng.

Bách Lý Hàn bỗng cảm thấy mất mát không nói thành lời, nàng dù có chết, cũng không nguyện ý cùng giường với hắn, phải thừa nhận sự thực này làm hắn cực kỳ ảo não.

Mặc dù, nữ tử này, là vương phi bị hắn vứt bỏ, nhưng tối nay, khi nghe thị vệ nói Trương Tá bắn pháo hoa cầu cứu. Phản ứng đầu tiên của hắn là nàng nguy hiểm, không biết vì sao, trái tim hắn như bị ném vào lửa, vội vàng đi ra khỏi bồn tắm, phủ thêm một ngoại bào, y phục không chỉnh tề xông ra ngoài. Khiến tất cả thị vệ phải ngạc nhiên trợn mắt há hốc mồm.

Một người luôn bình tĩnh như hắn, vì nàng mà mất khống chế.

Hắn cảm giác được chính mình cũng không tin, hay là, vì muốn báo đáp ân cứu mạng của nàng, nên thế hắn không muốn nàng gặp chuyện không may.

"Ta ra ghế dài ngủ!" Hắn đột nhiên nói, xoay người đi tới phía ghế dài bên cửa sổ, nằm xuống.

Hắn đột nhiên nhượng bộ, làm cho Lưu Sương cảm thấy kinh ngạc. Lấy lại bình tĩnh, ra phòng ngoài rửa mặt xong, lặng lẽ đi trở về.

Ánh nến bên trong đã dập tắt, nương theo ánh trăng nhàn nhạt, Lưu Sương đi đến giường, nằm xuống.

Nhưng mà, vô luận như thế nào, nàng cũng không ngủ được, nàng nghe thấy tiếng gió, còn có tiếng hít thở của Bách Lý Hàn, cảm giác được có chút khó tin. Nàng cảm thấy thái độ Bách Lý Hàn chuyển biến, khiến nàng có trăm ngàn hoài nghi thắc mắc. Không biết suy nghĩ bao lâu, hôm nay nàng quả thật rất mệt rồi, chỉ chốc lát liền tiến vào mộng đẹp.

Những ngày sau đó, hai người sống một cách yên ổn, không khắc khẩu cái gì. Thái độ của hai người đúng là có chút chuyển biến, đúng là tương kính như tân. Trong mắt người ngoài, bọn họ là một đôi vợ chồng cử án tề mi.

Khi nhàn rồi, hai người sẽ đánh cờ. Kỹ thuật đánh cờ của Bách Lý Hàn rất khí phách, vừa ra tay thì không lưu tình chút nào, Lưu Sương không nóng không lạnh phòng thủ tiến công, cũng coi như tương đương.

Cuộc sống cứ như vậy không nhanh không chậm trôi đi , ngày mùa hè rất nhanh đã tới.

Chương 39: Hấn yếu ớt

Gió mùa hạ mang theo khí nóng. Cành liễu buông xuống khẽ bay bay, hoa tường vi nở đầy sân, mặc dù rực rỡ, nhưng lại có chút buồn bã.

Lưu Sương phe phẩy một cây quạt tròn, thời tiết hôm nay rất khó chịu, ngẩng đầu nhìn lên thấy mây đen như mực, chắc trời sắp mưa. Quả nhiên nàng dự đoán không sai, không tới một nén nhang sau, mưa ào ào trút xuống.

Đây là cơn mưa đầu hạ, không giống mưa xuân rả rích đa tình, mà mưa như trút nước, mạnh mẽ sáng khoái.

Lưu Sương và Hồng Ngẫu đứng bên cửa sổ, nhìn hạ ngắm mưa. Chợt thấy Kinh Y và Tiêm Y khoác áo tơi nón mũ, hoảng bối rối đi vào. Gió mưa vùn vùn, thổi bay áo của hai người. Hai người vén rèm vào trong, mang theo một luồng gió mát lạnh.

"Vương phi, thỉnh người đi cứu Vương gia!" Tiêm Y và Kinh Y đột nhiên đồng thanh lên tiếng.

Lưu Sương thất thần, nhất thời không biết phản ứng như thế nào. Chẳng lẽ Bách Lý Hàn xảy ra chuyện? Sáng sớm hấn đã đi ra ngoài, hiện nay đã giữa trưa, vẫn không thấy bóng dáng đâu, Lưu Sương còn tưởng rằng hấn đang ở Thanh Lang Các .

Run rẩy đứng lên, Lưu Sương cưỡng chế sự bối rối trong tim, hỏi:

"Xảy ra chuyện gì?"

Khinh Y nói: "Không dám giấu Vương phi, hôm nay là ngày giỗ của Trầm hoàng hậu, Trầm hoàng hậu tu hành ở "Huyền nguyệt am" tại Thanh Mỗ Sơn rồi mất tại đây, hàng năm đến ngày này Vương gia đều đến đó bái tế, không cho thuộc hạ đi theo. Hôm nay, trời mưa to, giống như ngày Trầm hoàng hậu qua đời, tình cảnh này, nô tỳ sợ Vương gia khó có thể thừa nhận. Cho nên, nô tỳ cả gan thỉnh Vương phi đi khuyên nhủ Vương gia!"

Thì ra là thế, trái tim Lưu Sương khẽ buông lỏng. Theo những gì nàng chứng kiến, Bách Lý Hàn không phải người mềm yếu, chắc hẳn không có việc gì làm khó được hắn. Nhưng mà, mưa to gió lớn như thế này, cũng nên đi tìm hắn khuyên nhủ.

"Các người đều đi ra ngoài tìm sao?" trái tim Lưu Sương có chút sầu lo.

"Trương Tá Lý Hữu đã mang người đi tìm, mới cho người trở lại báo tin, đã tìm thấy Vương gia, nhưng mà, Vương gia lại không muốn trở về, muốn ở trong núi cùng Trầm hoàng hậu." Tiêm Y lo lắng mà nói, chứa chan nước mắt.

Trái tim Lưu Sương cũng cực kỳ lo lắng, nàng biết trong mắt Bách Lý Hàn, lời của nàng chẳng có chút giá trị nào, lời nàng nói, không nhất định là hắn sẽ nghe theo. Nhưng nghĩ đến tình trạng của hắn bây giờ, nàng cực kỳ cảm thấy khó chịu.

Nàng hạ lệnh cho Hồng Ngẫu mang áo tơi tơi, mặc lên người, theo Tiêm Y và Khinh Y đi vào cơn mưa.

Vì trời mưa to nên xe ngựa đi rất chậm, đến lúc tới được Thanh Mỗ Sơn trời đã tối đen.

Mưa bụi giăng giăng trên Thanh Mỗ Sơn, nhìn qua vô cùng mờ lung nhẹ nhàng, nhưng mà, lúc này Lưu Sương đến không phải để ngắm cảnh, cơn mưa ngược lại đang trở thành chướng ngại vật đối với nàng. Xe ngựa không thể lên núi, chỉ có thể xuống xe theo Khinh Y Tiêm Y cùng với thị vệ vương phủ đi lên núi.

Tuy nói đã mặc áo tơi, mưa gió vẫn tấp lên người, chẳng mấy chốc toàn thân ướt đẫm. Đường thì lầy lội khó đi, đôi giày chẳng mấy chốc nặng trĩu vì bùn. Với sự dìu đỡ của Khinh Y và Tiêm Y Lưu Sương khó khăn dò dẫm từng bước từng bước .

Trong cơn mưa, nước suối chảy xiết hơn bình thường rất nhiều, mỗi bước đi là một lần đau tim. Đi qua bốn mươi chín tảng đá, rốt cục cũng tới "Huyền nguyệt hồ" phía sau Huyền Nguyệt am.

Trước cửa am, một thị vệ đang đứng, bộ dáng cực kỳ lo lắng, dường như đã đợi rất lâu, thấy các nàng, lo lắng chào rồi nói: "Vương phi, Vương gia ở trong rừng."

Lưu Sương nhìn theo hướng hắn chỉ, thấy một cánh rừng tối tăm bên hồ. đi theo thị vệ tới bìa rừng, liền thấy Trương Tá Lý Hữu cúi đầu ủ rũ đứng đấy, đứng cạnh hai người còn hơn mười thị vệ nữa, không bằng chân thì cũng bằng tay, tất cả đều bị thương.

Trương Tá Lý Hữu nhìn thấy Lưu Sương, vui mừng như gặp được cứu tinh, con người ánh lên sự mừng rỡ, thi lễ nói: "Vương phi, ngài nhanh đi khuyên nhủ Vương gia đi!" trong lòng bọn họ, Lưu Sương sớm đã trở thành nữ chủ nhân của vương phủ.

Lưu Sương đi theo Lý Hữu chậm rãi đi vào trong rừng, mưa có nhỏ đi một chút, trời cũng sáng sủa hơn. Mờ hồ nhìn thấy một ngôi mộ lẻ loi, một thân ảnh cao ngạo đang quỳ trước mộ.

Hắn lảng lạng quỳ ở đó, bóng lưng tiêu điều mà thê lương. Bạch y đã lấm bẩn, tóc đen ướt đầm. (Hàn huynh mắc cái chứng gì mà toàn mặc màu trắng nhỉ)

"Vương gia, Vương phi" Lý Hữu vừa mới mở miệng, Bách Lý Hàn liền xoay người đánh ra một chưởng, mang theo rất nhiều tức giận. Lý Hữu bị chưởng lực đẩy lui về phía sau vài bước, khoe miệng chảy ra một ít huyết. Lưu Sương rốt cục cũng hiểu vì sao các thị vệ đều bị thương, hóa ra là do sự nhụt chí của Bách Lý Hàn làm ra.

"Đi ra ngoài!" Bách Lý Hàn vẫn quay lưng ra, thanh âm đầy mùi chết chóc.

"Vương gia, ngài làm cái gì vậy?" Lưu Sương đột nhiên mở miệng.

Trên đường, nàng đã nghe Kinh Y và Tiêm Y kể chuyện, Trầm hoàng hậu thân mẫu của Bách Lý Hàn khi còn sống bất mãn việc Hoàng thượng sủng ái Trịnh quý phi (hiện nay là Trịnh hoàng hậu), bỏ đến Huyền Nguyệt Am trên Thanh Mộc Sơn tu hành, không ngờ còn bị ám sát, trúng độc qua đời. Lúc ấy Bách Lý Hàn mới có mười bốn mười lăm tuổi, khi hắn đến nơi, Trầm Hoàng hậu đã hấp hối. Hắn chỉ có thể bất lực trơ mắt đứng nhìn, hận chính mình sao không đến sớm một chút.

Khi còn sống Trầm hoàng hậu yêu thích nhất "Huyền nguyệt hồ", nhưng sau khi bà chết lại không thể chôn ở đây, chỉ có thể táng trong hoàng lăng. Bách Lý Hàn liền đem quần áo Trầm hoàng hậu mặc khi còn sống chôn trong rừng, đối diện "Huyền nguyệt hồ", chính là ngôi mộ trước mặt hắn bây giờ.

Bách Lý Hàn hôm nay đau xót, sợ là không chỉ có nỗi đau tang mẫu, đau xót hơn tất cả là hắn tự trách mình, tự trách mình đã tới chậm

một bước.

Bách Lý Hàn nghe được thanh âm Lưu Sương , bỗng nhiên quay đầu nhìn lại, trong mắt tràn ngập đau xót cùng tuyệt vọng. Hắn đột nhiên đứng dậy, đi bước một đến trước mặt Lưu Sương.

Ngay lúc này, hắn dường như lại biến thành thiếu niên trời lên từ dòng suối dữ năm ấy, tóc đen đẫm nước, bờm bộn rối bù, chỉ lộ ra cặp mắt u hàn, nhìn nàng chăm chăm, phát sáng như sao, lạnh lẽo như băng tuyết.

"Ai phái ngươi tới, mẫu hậu ta đã chết, chẳng lẽ ngươi vẫn muốn hại người?"

Lời của hắn có chút không thích hợp, trong lòng Lưu Sương cả kinh, nhìn lên thấy mắt hắn xung huyết, có lẽ hắn đã nhầm nàng thành người khác. Không kịp trốn tránh, tay hắn đã bóp chặt lấy cổ họng nàng, chậm rãi xiết lại.

Hô hấp đột nhiên đình trệ, Lưu Sương giơ đôi mắt trong veo, nhìn hắn chăm chú, không nói nên lời.

Thị vệ xung quanh kêu lên sợ hãi, nhưng cũng không thể thức tỉnh Bách Lý Hàn. Kinh Y Tiêm Y chạy đến kéo tay Bách Lý Hàn, lại bị Bách Lý Hàn dùng tay ngăn lại, cùng ngã sòng soài trên đất.

Mưa rơi gió gào.

Trước mắt bắt đầu trở nên mờ hồ, dường như nàng không còn thấy rõ gương mặt này. Nàng vẫn quyến luyến gương mặt hắn, dù hắn đang bóp chết nàng.

Không, nàng không cam lòng, nàng không thể chết oan như này, giờ

đầu chịu chém thay kẻ khác

Tay Lưu Sương vô thức lục lọi, lại chạm đến túi thuốc trong người. Lấy ra một cây kim, không chút do dự đâm vào huyết huyệt khẩu của Bách Lý Hàn.

Một trận đau đớn kéo tới, Bách Lý Hàn buông lỏng tay ra. Trong nháy mắt hắn trở nên minh mẫn trở lại, nhìn gương mặt trước mắt mình.

Ý thức Lưu Sương dần dần hồi phục, tức giận đứng lên, nàng đột nhiên nhấc tay, đưa về phía Bách Lý Hàn , một tiếng ba vang lên, vang vọng trong cơn mưa chốn núi rừng.

"Ngài cho rằng làm như vậy, Trầm hoàng hậu sẽ sống lại sao? Ngài cho rằng mình biết thuật tiên tri, có thể dự đoán thời khắc sinh tử để kịp thời đi ngăn cản sao? Chuyện đã qua đi, không thể trở lại, ngài vì sao phải như vậy. Vì sao lại bắt tội vệ thay ngài chịu khổ, chẳng lẽ ngài không biết, nếu ngài cứ thế này, sẽ khiến bọn họ lo lắng thế nào ư? Ngài làm như vậy, sẽ chỉ làm kẻ thù của ngài thêm vui sướng. Nếu như có kẻ muốn giết ngài, chỉ sợ ngài chẳng thể giữ mạng đến ngày mai. Ngài tự hành hạ bản thân mình thì được cái gì?"

Lưu Sương nói, không to tiếng, nhưng trong mưa gió cuồng phong , từng chữ từng chữ oanh tạc ý thức của hắn. Hắn rốt cục nhận ra trước mặt hắn không phải kẻ thù, mà là nàng.

Nàng đánh hắn, đánh rất đúng!

Nàng mắng hắn, mắng rất đúng!

Bách Lý Hàn khẽ cười nhẹ , thì thào nói: "Nàng nói rất đúng, rất đúng."

Đột nhiên chân hẫng lão đảo, hẫng ngã xuống rơi vào hôn mê.

Dần dần rơi vào bóng tối.

Chương 40: Cảnh đẹp ngày lành

Lưu Sương nói chuyện và giảng một cái tát khiến Bách Lý Hàn tỉnh táo làm mọi người đều kinh ngạc, bọn họ hoàn toàn thần phục Lưu Sương. Từ đó, trong trái tim và trong mắt thị vệ thị nữ, Lưu Sương là chủ mẫu chân chính của vương phủ.

Mưa to gió lớn, đoàn người xuyên qua cơn mưa trở lại vương phủ, ai nấy đều ướt như chuột lột.

Mấy nha hoàn bận rộn thay y phục cho Bách Lý Hàn, Lưu Sương cũng vào phòng trong rửa mặt thay quần áo sạch sẽ.

Khinh Y Tiêm Y cởi áo ngoài của Bách Lý Hàn xong, chần trừ nhìn bộ nội sam ướt sũng, thấy Lưu Sương đi ra, thi lễ nói: "Vương phi, nội sam của Vương gia thỉnh Vương phi thay." Các nàng tuy là thiếp thân thị nữ của Bách Lý Hàn, nhưng chưa từng thay nội sam của Vương gia.

Lưu Sương biết điều các nàng ngại ngần, dù sao cũng là nam nữ hữu biệt, nhưng nàng cũng là nữ cơ mà? Có điều, trên danh nghĩa nàng là Vương phi của hắn, nhìn bộ dạng hôn mê của Bách Lý Hàn, trong lòng chua xót, nàng không thể không để mắt đến hắn .

Phất tay ra hiệu cho nha hoàn lui ra, Lưu Sương nhắm mắt lại, lục lọi cởi bộ nội sam của Bách Lý Hàn. Dường như hắn đã uống rất nhiều rượu, hơi thở nồng nặng mùi rượu. Không biết là đang say rượu hay

hôn mê.

Khi nâng hấn dậy để mặc quần áo vào, tay Lưu Sương chạm vào lưng Bách Lý Hàn, trái tim không khỏi run lên. Trên lưng hấn có rất nhiều vết sẹo.

Là thầy thuốc, Lưu Sương gặp qua rất nhiều vết thương , nhưng chưa từng gặp qua ai có nhiều vết thương đến vậy. Chẳng lẽ sau lần nàng cứu hấn bấy năm về trước, hấn còn trải qua nhiều lần ám sát nữa?

Lưu Sương nhớ kỹ, năm đó nàng cứu hấn đã bôi thuốc cẩn thận, không thể để lại sẹo . Vết thương sau lưng hấn, nhất định có sau đó, là kẻ nào tàn nhẫn máu lạnh, không chịu buông tha cho hấn. Sau khi mẫu thân qua đời, hấn đã sống như thế nào ?

Lưu Sương từ từ nhắm hai mắt, không dám nhìn những vết sẹo, chỉ nhẹ nhàng chạm vào, nước mắt từ từ rơi lên những vết sẹo. Một nơi, hai nơi nàng thầm đếm những vết sẹo, tưởng tượng sự thống khổ và hành hạ mà hấn từng phải trải qua. Mỗi lần chạm đến một vết sẹo, trái tim nàng lại thương tiếc đến đau.

Một người làm sao có thể chịu nhiều nỗi đau đến vậy!

Mặc dù tương lai, hấn là Vương gia, tiền hô hậu ủng , nhưng mà có ai thấu hiểu nội tâm đau khổ của hấn.

Lưu Sương nước mắt liên liên, vất vả thay quần áo cho Bách Lý Hàn. Nàng dịu dàng kéo chăn cho hấn, ngồi bên cạnh hấn, cẩn thận đánh giá gương mặt đang ngủ của hấn.

Lông mày hấn rất dài, đẹp như tranh thủy mặc. Lông mi rất dài, Không cong như lông mi của Bách Lý Băng, mà thẳng tắp, buông

xuống như đuôi phượng hoàng (vâng vẫn là đuôi phượng hoàng).
Mũi thẳng thắn, mang theo sự cô độc. Môi nhu mỹ, chắc giống mẫu hậu hần.

Trong giấc ngủ say, hần không có sự lãnh đạm hờ hững như khi tỉnh, thay thế vào đó là sự trầm tĩnh và bình yên.

Lưu Sương ngồi đó ngắm hần, trong lòng như có một dòng suối mùa xuân đang chảy chậm chậm, tiếng gió mưa gào thét ngoài cửa sổ dường như không tồn tại.

Hần dũng mãnh không làm nàng rung động, nhưng sự đau khổ của hần lại khiến nàng động tâm, khiến trái tim nàng loạn nhịp.

Đêm rất dài , Lưu Sương lo hần bị gió lùa nên ngồi canh cho hần. Quá nửa đêm, Lưu Sương thật sự không chịu được nữa, mới ghé vào giường ngủ thiếp đi.

Vì quá mệt nên Lưu Sương ngủ rất lâu. Đến khi tỉnh lại, nàng đang nằm trên giường, Bách Lý Hàn đã đi từ lúc nào. Mưa đã ngừng rơi, ánh mắt trời chiếu qua khung cửa, lấp lánh long lanh.

Hồng Ngẫu nghe thấy động tĩnh, đi vào hầu hạ Lưu Sương mặc quần áo.

"Hong Ngẫu, bây giờ là lúc nào? Ta đã ngủ bao lâu?"

Hồng Ngẫu cười nói: "Sắp tối rồi, đêm qua tiểu thư có thể đã nhiễm phong hàn, nên thế ngủ rất lâu. Để nô tỳ xem còn sao không?" Dứt lời, sờ sờ trán Lưu Sương, nói: "Ngủ rất có tác dụng!"

Lưu Sương cũng thấy khỏe hơn nhiều, đứng lên rửa mặt, rửa mặt xong Hồng Ngẫu chưa kịp chải tóc cho nàng đã thấy Bách Lý Hàn đi

vào trong ánh tà dương, mặc quần áo trắng, ống tay áo tung bay. Thần sắc hắn rất thanh tỉnh, xem bộ dáng chắc đã tỉnh táo hẳn rồi.

Thần sắc Bách Lý Hàn lạnh nhạt, như thể quên hết chuyện đêm qua rồi, hoặc là hắn căn bản không nhớ gì cả. Nhưng mà, đêm hôm qua, cả đời này Lưu Sương cũng sẽ không quên, những vết sẹo dọc ngang, đã khắc sâu trong trái tim nàng.

Hắn ngồi ở trên giường, không nói lời nào, chỉ nhìn Lưu Sương chải tóc.

Lưu Sương cảm nhận được ánh mắt hắn, trái tim có chút rối loạn. Hồng Ngẫu búi tóc cho nàng xong lặng lẽ lui ra ngoài. Có thị nữ mang bữa tối vào, Lưu Sương liền ngồi xuống dùng cơm, suốt bữa ăn, hai người không nói một lời nào.

Dùng cơm xong, Bách Lý Hàn đột nhiên mở miệng nói: "Tối nay ta mang nàng đi ra ngoài một chút được không?"

Sau khi bị ám sát, Lưu Sương đã nửa tháng không ra khỏi phủ. Đương nhiên là có bức bối, nhưng nghĩ đến sự lợi hại của Thu Thủy Cung thì không có dũng khí mạo hiểm tính mạng. Đương nhiên, nếu Bách Lý Hàn tự mình bồi nàng thì lại khác, tình cảnh tất nhiên là không giống lần trước, hắn căn bản không sợ Thu Thủy Cung.

Nhưng mà tối rồi, bọn họ đi ra ngoài làm cái gì chứ?

"Có việc gì sao?" Lưu Sương cố gắng nói với giọng bình thản.

Bách Lý Hàn thản nhiên cười nói: "Đi ra ngoài sẽ biết!"

Sông Du Thủy ngoại ô kinh thành.

Đến bờ sông, Lưu Sương mới biết hôm nay là ngày rằm tháng sáu, mặc dù không phải rằm tháng tám nhưng người đến ngắm trăng vẫn đông như trẩy hội. Dưới chân thiên tử, dường như người ta có nhiều thú vui tao nhã hơn.

Trên sông Du Thủy, trôi đủ loại thuyền, có lâu thuyền, có thuyền hoa, còn có thuyền nhỏ hai đầu đều nhọn. Dù là thuyền gì cũng treo đèn lồng, nhất là đại lâu thuyền, không chỉ treo đèn lồng trong khoang thuyền, ngoài thành thuyền cũng treo đầy đèn lồng. Ngọn đèn dầu huy hoàng, dường như đoạt đi nhan sắc của vàng trắng.

Bách Lý Hàn không muốn rêu rao, chỉ thuê một thuyền nhỏ hai đầu nhọn, tự mình chèo thuyền, mang theo Lưu Sương, đi thẳng ra giữa sông.

Lưu Sương chưa bao giờ biết ngắm trăng trên sông lại ý vị như vậy. Trước mắt là khói sóng mênh mông, từng đám sương mờ ảo nhẹ nhàng lơ lững trôi trên mặt nước, không giống nhân gian, cho người ta cảm giác lạc bước vào Dao Trì.

Sóng nước nhộn nhạo, trăng sáng soi mình trong nước, mặt sông ánh bạc, thanh lệ tuyệt mỹ khiến người ngắm quên cả hít thở.

Bách Lý Hàn ngồi ở đầu thuyền, khẽ phe phẩy tay chèo, hấn đội mũ rất giống chèo thuyền. Có điều quần áo không hợp lắm, nào có chèo thuyền mặc quần áo trắng bao giờ .

Lưu Sương nhìn thân ảnh tuấn mỹ của hấn, rất là nghi hoặc, nàng thật sự không biết, hấn nghĩ cái gì lại đưa nàng đi du hồ? Trái tim mơ hồ đưa ra một đáp án, nhưng nàng vẫn không dám tin.

Thuyền nhỏ dập dờn trôi , dần dần đi khỏi chỗ láo nháo, đi vào dưới bóng cây.

Bách Lý Hàn neo lại, cùng Lưu Sương ngồi trong thuyền, con người nhu tình như nước nhìn nàng chăm chú. Cảm nhận được khí tức ấm áp của hắn, trái tim Lưu Sương đột nhiên khẩn trương.

"Sương nhi, ta có thể gọi nàng như vậy không?" thanh âm của hắn trầm thấp êm tai.

Hắn nhìn nàng, mỉm cười nhợt nhạt. Dưới bầu trời đêm, ôn nhu mà thâm tình.

Lưu Sương đột nhiên cảm thấy, nàng chờ nụ cười này của hắn từ lâu lắm rồi.

Hắn cầm tay nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, nói: "Sương nhi, nàng có nguyện ý làm vợ ta cả đời này không?"

"Ta" có một tia nhu tình quán quanh đầu lưỡi, làm cho nàng đột ngột trở nên dần dộn, ngay cả nói cũng không xong.

"Nàng không muốn sao?" Nhìn nàng một hồi lâu mà vẫn không nói lời nào, hắn dịu dàng mở miệng hỏi, trong thanh âm sự khẩn trương không che dấu. Hai bàn tay to đang nắm tay nàng cũng run nhè nhẹ.

Lưu Sương nhìn gương mặt hắn dưới bóng cây, không nhìn rõ lắm thần sắc của hắn, nhưng lại có thể nhìn thấy rõ ràng đôi mắt hắn, đen và sâu thăm thẳm nhưng lại tràn đầy dịu dàng.

Sự dịu dàng lôi kéo tình cảm nàng đã cất giấu tận đáy lòng. Nhưng, nàng không bị tình cảm khống chế lý trí, nàng thủy chung nhớ kỹ những lời hắn nói đêm động phòng, nàng thủy chung nhớ kỹ trái tim hắn đã có một người con gái khác.

"Tại sao?" Nàng nhẹ giọng hỏi.

"Ta thích nàng!" Hấn đáp, thanh âm trầm lắng mang theo sự mê hoặc và tình ý dạt dào. Có trời chứng giám, hấn chưa từng biểu lộ tình cảm với người con gái nào.

Nữ tử ban đầu làm hấn chán ghét, không biết từ khi nào chiếm cứ trái tim hấn.

Sự kiên nhẫn ôn nhu của nàng, sự thanh cao kiêu ngạo của nàng, trái tim nhân hậu của nàng, sự thanh nhã đậm bạc của nàng, dù đôi lúc nàng có mạnh mẽ điêu ngoa, cũng làm hấn trầm lắng trong mê say, không thể tự kiềm chế.

"Vậy còn người kia? Không phải ngài thích nàng ấy sao? Không phải ngài vẫn một mực tìm kiếm nàng ấy sao?" Lưu Sương không nhịn được hỏi, nàng không thể không e ngại cô gái đã giữ trái tim hấn.

"Nàng ấy?" Trong đầu Bách Lý Hàn hiện lên bạch y nữ tử, kinh tài tuyệt đỉnh, hấn thừa nhận, cái liếc mắt ấy, quả thật làm cho hấn ái mộ. Nhưng mà, nàng ấy đối với hấn mà nói, chỉ là một giấc mộng, tỉnh mộng rồi, thì cái gì cũng không còn tồn tại. Nữ tử chính thức mới là người mà hấn thích, người vợ một đời.

Hấn cúi đầu nói: "Ta đã không tìm nàng ấy từ lâu rồi. Nàng ấy đối với ta, chỉ là một giấc mộng mà thôi!"

"Nếu như, có một ngày mộng trở thành sự thật, nếu như, nàng ấy đột nhiên xuất hiện trước mắt ngài, ngài có lựa chọn nàng ấy không?" Lưu Sương hỏi.

Bách Lý Hàn giữ tay Lưu Sương, ôm vào ngực, bó chặt như kén

tầm. Hắn không biết, nàng để ý đến cô gái kia như vậy.

"Dù cho trở thành sự thật, ta chỉ lựa chọn nàng, vĩnh viễn là nàng!"
Hắn nhẹ nhàng nói bên tai nàng, khí tức ấm áp làm cho nàng có chút mê say.

"Nàng không muốn sao?" Tay hắn ôm nàng tăng thêm lực, như muốn truyền hơi ấm tới lòng nàng. Lòng của nàng, trong cái ôm ấm áp, nói không nên lời chữ Không.

Nàng không lừa được trái tim của chính mình , vì yêu, nàng nguyện ý mạo hiểm như vậy.

Nàng gật đầu một cái, đôi môi nóng rực của hắn rơi xuống.

Nụ hôn của hắn nhẹ nhàng ấm áp , đầu tiên là hôn nhẹ, sau đó từ từ gia tăng lực đạo, dần dần biến thành nụ hôn bá đạo , nhưng lại không mất đi sự ôn nhu. Lưu luyến như tình làm nàng có chút mê say.

Nàng nhắm mắt lại, cảm thụ sự ôn nhu và bá đạo, cảm thụ được sự thâm tình cùng cuồng dã của hắn.

Hắn ôm nàng chặt như kén tầm, như đặt nàng trong lòng, ngăn cản gió đêm, che đậy tiếng nước, làm cho cả thế giới của nàng chỉ còn hắn.

Hai người triền miên, không hề nhận ra, một lâu thuyền hai tầng đang từ từ tiến đến

Chương 41: Vũ nữ

Bách Lý Hàn cảm giác được thuyền lớn tới gần, lập tức ngẩng đầu lên. Lưu Sương nhìn theo ánh mắt của hắn, thấy có một lâu thuyền không xa đang lừng lững tiến đến.

Lâu thuyền này hoa lệ phi phàm, treo đèn từ trong ra ngoài, không biết là công tử nhà ai mà phô trương đến vậy. Trên lâu thuyền còn có cờ bay phất phới, giống như lâu thuyền của hoàng gia.

Bách Lý Hàn nhận ra, ôm Lưu Sương, dịu dàng khẽ nói vào tai nàng: "Sương nhi, nàng ngồi thật vững, chúng ta tránh bọn họ!" Dứt lời, ngồi ở đầu thuyền, bắt đầu chèo.

Thuyền nhỏ lặng yên không một tiếng động xuyên qua bóng cây, đi về hướng khác.

Nhưng người trên lâu thuyền tình mắt, phát hiện ra hai người bọn họ. Có người nói: "Di? Bên kia có thuyền nhỏ!"

Ngay sau đó liền nghe được tiếng cười trong suốt ưu nhã, còn lớn tiếng hô: "Có phải Tam ca không?" Có người hí mắt để nhìn bọn họ cho rõ.

Ngọn đèn trên đầu thuyền chiếu sáng Bách Lý Băng, quần áo hoa lệ chói sáng. Đôi mắt đen trắng rõ ràng nhìn thẳng vào bọn họ, có vẻ rất bất ngờ vì không hẹn mà gặp.

Lưu Sương bừng tỉnh nhận ra, quả nhiên là là lâu thuyền hoàng gia. Người của hoàng gia mà có dũng khí rêu rao đến vậy cũng chỉ có hần.

Bách Lý Hàn nhìn thấy Bách Lý Bằng, hoàn toàn nằm trong dự đoán , lạnh nhạt, vẫn như cũ ưu nhã mà chèo.

"Quả nhiên là Tam ca! Tam ca, lên đây đi." Bách Lý Bằng la lên , còn chỉ huy lâu thuyền đuổi theo thuyền nhỏ của hai người. Lưu Sương ngồi ở đầu thuyền thở dài một hơi, tiểu tử Bách Lý Bằng này thật sự thích phá rối! Thật không biết hần cố ý hay là vô tình .

Tốc độ của thuyền nhỏ đương nhiên không bằng thuyền lớn, không tới một nén nhang sau, liền bị Bách Lý Bằng đuổi kịp. Hần vẫy tay, nói: "Tam ca, đi lên đây đi, trên này có rượu, lên uống mấy chén đi!"

Nhìn thái độ của hần thì tuyệt đối không buông tha cho bọn họ, công phu đeo bám của tiểu Ma vương , Lưu Sương đã lĩnh giáo qua .

Bách Lý Hàn nhìn Lưu Sương, đột nhiên trừng mắt, từ đáy mắt lóe lên một tia ranh mãnh. Hần mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Sương nhi nắm chắc mạn thuyền!"

Lưu Sương chưa bao giờ nhìn thấy Bách Lý Hàn làm động tác tức cười như vậy, giật mình nhìn hần trân trối, nụ cười của hần đúng là rất đẹp.

Lưu Sương nắm chặt mạn thuyền như lời hần, Bách Lý Hàn không chèo thuyền nhẹ nhàng như trước nữa, đột nhiên tăng thêm lực, đẩy mạnh một cái. Thuyền nhỏ đột nhiên phóng đi như tên rời khỏi cung.

Cây cối xung quanh lùi lại sau lưng. Gió đêm thổi quần áo của hai người bay bay, tóc đen tung bay, có cảm giác rất phiêu dạt hào sáng.

Bọt nước bắn tung tóe lên người Lưu Sương, hơi lành lạnh , nhưng trái tim Lưu Sương lại cảm thấy ngọt lịm ấm áp , không nhịn được bật cười.

Trăng sáng nhô lên cao, quần áo phất phơ, tóc đen tung bay, nụ cười quyến rũ của mỹ nhân, đẹp đến say lòng người, xinh đẹp thoát tục, làm Bách Lý Hàn nhìn mà ngây dại. Tiếng cười lung linh, trong veo như suối, như chảy qua trái tim Bách Lý Hàn làm trái tim hắn cứ trôi bồng bềnh.

Trên lầu thuyền, nụ cười của Bách Lý Băng cứng đờ như băng, hai mắt bắn ra hàn ý. Hắn lạnh giọng hạ lệnh: "Đuổi theo!"

Lệnh vừa truyền xuống, mấy người chèo thuyền không dám không nghe, liều mạng chèo nhanh hơn.

Đêm lạnh như nước, mặt nước lóng lánh ánh bạc, hai bờ sông thanh sơn mờ ảo, trên mặt sông, hai thuyền một lớn một nhỏ, giống như đua nhau, lao đi không ngừng.

Đột nhiên Bách Lý Hàn ném mái chèo, thuyền nhỏ mất mất đà, đảo quanh.

Thân thể Lưu Sương nghiêng đi, sợ hãi hô một tiếng, Bách Lý Hàn ôm lấy nàng. Đôi mắt phượng rất đẹp nhìn chăm chăm Lưu Sương, trong con ngươi như bắn ra ánh sáng. Trong người Lưu Sương dâng lên một luồng khí nóng, thiêu luôn sự bình thản thường ngày của nàng, làm mặt nàng đỏ như thoa son.

Bách Lý Hàn như say như mê, ôm càng chặt.

Trên lầu thuyền truyền đến tiếng khóc của Bách Lý Băng: "Tam ca

tam tẩu, sao hai người lại muốn bỏ Băng nhi, hai người không thương Băng nhi nữa sao?"

Lưu Sương cùng Bách Lý Hàn không nhịn đành cười.

"Sương nhi, chúng ta lên thuyền lớn không?" Bách Lý Hàn cười yếu ớt, hỏi.

Lưu Sương gật đầu, Bách Lý Hàn ôm eo Lưu Sương, dùng sức một cái, hai người liền nhảy lên, như chim tung cánh, về phía thuyền lớn. Gió đêm hây hây, quần áo hai người dầy dưa không thể phân biệt.

Bách Lý Băng nhìn thấy, trên mặt liền lộ vẻ kích động vui mừng, tiến đến phía Lưu Sương ngọt ngào gọi: "Tiểu Sương Sương!"

Sắc mặt Bách Lý Hàn tối sầm, gạt Bách Lý Băng qua một bên, lạnh lùng nói: "Sau này không cho người gặp mặt tam tẩu, lại càng không được phép gọi Tiểu Sương Sương!"

Bách Lý Băng quệt miệng, bộ dạng không tình nguyện, thẳng lưng đi vào bên trong thuyền.

Trước mắt trở nên sáng ngời, trong khoang thuyền treo mười mấy đèn lồng Lưu Ly trên vách, khiến khoang thuyền trở nên huy hoàng. Bài biện cũng cực kỳ hoa lệ, dưới chân trải thảm đỏ, hai bên là ghế ngồi.

Trong khoang thuyền còn có mấy công tử, xem ra không phải thế gia đệ tử, nhìn thấy Bách Lý Hàn tiến vào, tất cả đều đứng lên hành lễ.

Bách Lý Hàn hừ lạnh một tiếng, kỳ thật hắn rất không tán thành Bách Lý Băng qua lại với cái đám ăn chơi trác táng này, nhưng mà, phụ hoàng cũng không quản được, hắn càng không quản được.

Bách Lý Hàn cùng Lưu Sương được mời lên chỗ ngồi danh dự, Bách Lý Băng bĩu môi đến bên cạnh Lưu Sương.

Các thị nữ bưng tới rượu ngon món ngon, mọi người bắt đầu uống rượu mua vui.

Một phấn y nữ tử ôm đàn tỳ bà đi ra, mặt nàng tròn như trăng, kiều diễm xinh đẹp.

Đôi mắt ướt át đưa từ trái qua phải, thi lễ nói: "Nô tỳ tên Kiều Nghiên, hôm nay cùng Mi Vũ cô nương đánh đàn hiến vũ cho các vị đại gia, thật là tam sinh hữu hạnh."

Lưu Sương đưa mắt nhìn thấy một nữ tử khác, mặc quần áo trắng, khăn trắng che mặt, trang phục không hoa lệ như nữ tử ôm đàn.

Hai nàng chắc là do Bách Lý Băng mời từ thanh lâu. Lưu Sương nghiêng người nhìn Bách Lý Băng một cái, không ngờ tiểu tử này có thú vui "tao nhã" đến vậy.

Mấy tên ăn chơi trác táng cười đùa thúc giục nói: "Đừng lằng nhằng nữa, bắt đầu nhanh đi! Nếu làm tốt, bọn ta sẽ có phần thưởng!"

Phấn y nữ tử cười quyến rũ vén áo thi lễ, liền ngồi xuống ghế dài, bắt đầu đánh đàn.

Môi đỏ khẽ mở, vừa đàn vừa hát: "Tài quá kê niên, sơ oản vân hoàn, tiện học ca vũ. Tịch thượng tôn tiền, vương tôn tùy phân tương hứa. Toán đẳng nhàn, thù nhất tiểu, tiện thiên kim — — dĩ thụ quân ân cố, hảo dữ hoa vi chủ. Vạn lý đan tiêu, hà phương huê thủ đồng quy khứ. Vĩnh khí khước, yên hoa bạn lữ. Miễn giáo nhân kiến thiếp, triêu vân mộ vũ." (xin được bỏ qua đoạn này)

Thanh âm của nàng có chút khàn khàn, vĩ âm mang theo một tia bi thương, làm người nghe chua xót. Lưu Sương không ngờ nữ tử đó lại hát bài này.

Khúc hát này là do một tài tử viết tặng một vũ nữ, nói hết sự thê lương cùng bất đắc dĩ của ca cơ. Xung quanh sông nước mêh mông, càng làm người nghe chua xót.

Phấn y nữ tử hát xong câu đầu tiên, bạch y nữ tử bắt đầu đứng lên múa

Chương 42: Ý trung nhân

Áo trắng bay bay, kỹ thuật múa uyển chuyển.

Nữ tử này quả thật múa rất đẹp, không chỉ nhẹ nhàng như yến, kỹ thuật đẹp mắt. Mà còn không có tục khí của thanh lâu, rất tinh khiết, múa rất chân thật. Rất thu hút, rất đoạt hồn.

Hơn nữa, nàng có một đôi mắt rất đẹp, như ẩn chứa cả một hồ thu, nhu tình ướt át, trời sinh có vẻ ai oán, khiến kẻ khác không nhận được muốn giang tay che chở .

Không biết tại sao nàng ta lại che mặt. Bất quá càng cho nàng ấy thêm vẻ thần bí.

Các vương tôn công tử ngấm đến si ngốc , bọn họ chưa từng thấy ai múa đẹp như vậy. Thần sắc Bách Lý Hàn cũng chấn động, như bị sét đánh trúng đầu.

Trái tim Lưu Sương mơ hồ có một tia bất an lướt qua, càng lúc càng rõ ràng, là cái gì khiến nàng bất an? Nàng không biết, nhưng cảm giác không dễ chịu chút nào.

"Sương nhi, sắc trời không còn sớm! Chúng ta hồi phủ đi!" Bách Lý Hàn đột nhiên cầm tay Lưu Sương, nhẹ giọng nói, trong tiếng nói có chút khác thường.

Lưu Sương gật đầu, kỳ thật nàng rất không thích không khí chỗ này,

liền đứng lên, cùng Bách Lý Hàn đi ra cửa.

Bạch y nữ tử thấy thế, đang múa xấu hổ mà ngừng lại. Buông tay cúi đầu, không biết suy nghĩ cái gì.

"Tam ca, sao lại đi thế, chờ cập bờ thì hãy xuống, đừng về thuyền nhỏ của huynh nữa!" Bách Lý Bằng đương nhiên không đồng tình, nói to.

Bách Lý Hàn không để ý đến đứa em trai, nắm tay Lưu Sương, không chớp mắt đi về phía trước.

Khi đi qua bạch y nữ tử, nàng đột nhiên mở miệng nói: "Công tử, ngài không nhận ra nô tỳ sao?" Thanh âm uyển chuyển ẩn chứa biết bao thâm trầm cô đơn.

Lời của nàng, hiển nhiên là nói cho Bách Lý Hàn nghe, bởi vì cánh tay ngọc nhỏ dài của nàng đã túm lấy tay áo Bách Lý Hàn, túm rất chặt. Cặp mắt ướn nhìn lên, phủ một tầng hơi nước, thê lương mà ai oán, nhìn Bách Lý Hàn.

Đôi mắt đấy, dù cho có là người trái tim sắt đá , sợ là cũng tan thành nước .

Đôi mắt như một cây kim, chạm rãi đâm vào trái tim Lưu Sương. Làm cho lòng của nàng, tự dưng có chút đau đớn. Nữ tử này, chẳng lẽ là giai nhân trong lòng Bách Lý Hàn thuở ban đầu ấy?

Nàng có chút nghi hoặc nhìn sang Bách Lý Hàn, thấy thân thể hắn cứng đờ, thần sắc khế biến chuyển.

Hắn nhẹ nhàng lắc lắc tay áo, đẩy tay của bạch y nữ tử. Nhấn mặt nhú mày, thản nhiên nói: "Cô nương, nàng nhận lầm người rồi?"

Bạch y nữ tử như bị sét đánh, lùi lại ba bước, thì thảo nói: "Ngài ngài thật sự đã quên nô tỳ sao? Đã quên ngày đó trong rừng đào, ngài thổi tiêu, nô tỳ nhảy múa sao? Nô tỳ không nhầm . Ngài đã quên Mi Vũ, nhưng Mi Vũ vĩnh viễn sẽ không quên công tử. Trên đời này, ngài là người thứ nhất cũng là người cuối cùng có thể thổi được khúc nhạc phối hợp với điệu múa của nô tỳ."

Nàng kia càng nói càng thương tâm, lão đảo ngã trên mặt đất.

Trong rừng đào, chàng thổi tiêu, thiếp nhảy múa.

Những lời này, như sấm bên tai Lưu Sương.

Trong đầu nàng nhanh chóng hiện lên một bức tranh, giữa những cánh hoa đào bay bay, trong sắc đỏ của rừng đào, một nữ nhân mặc áo trắng nhảy múa, nam nhân áo trắng thổi tiêu đệm nhạc. Cảnh tượng đẹp đến mức không nói thành lời, một đôi tình nhân khiến kẻ khác phải ngưỡng mộ.

Bách Lý Hàn đệm nhạc, biết hẳn đã lâu như vậy, vậy mà đến giờ phút này hẳn chưa từng một lần thổi tiêu cho nàng nghe, nhưng lại đệm nhạc cho nàng ấy, nàng ấy quả nhiên là người hẳn ái mộ, là ý trung nhân trong lòng hẳn. Mà chính mình, chỉ là kẻ thứ ba, chia duyên rẽ thúy, khiến duyên ương bọn họ chia lìa đôi ngả.

Mặt Lưu Sương tái nhợt, bàn tay giã ra khỏi tay Bách Lý Hàn. Bách Lý Hàn trở tay nắm chặt, không cho phép nàng tiếp tục giã ra.

Đại Mi Vũ ngồi trên thảm, thảm đỏ tôn lên áo quần màu trắng của nàng, thê lương mỹ lệ nói không nên lời. Thần sắc nàng ảm đạm, nước mắt liên liên, đau đớn đáng thương, làm lòng người đau xót.

Nàng vừa nói khóc là khóc được ngay, rất đáng thương.

Nàng ấy là người thích khóc thứ hai mà Lưu Sương biết, người thứ nhất, đương nhiên là Bách Lý Băng. Nhưng không biết nước mắt của nàng ấy, là thật, hay cũng giống Bách Lý Băng chỉ là nước mắt cá sấu.

Nhưng phải công nhận nước mắt của nàng ấy rất có hiệu quả. Lưu Sương rõ ràng cảm giác được tay Bách Lý Hàn khẽ run lên, càng bóp chặt tay nàng.

Lưu Sương không nói gì, lúc này, nàng cảm giác được chính mình không nói lời nào là tốt nhất. Kỳ thật nàng cũng không biết nên nói cái gì, chỉ cảm thấy rối như tơ vò, không biết được cảm giác của chính mình là thế nào.

Bách Lý Hàn cúi đầu nhìn gương mặt Lưu Sương tái nhợt, đột nhiên khẽ cười cười, tiếp tục lôi kéo Lưu Sương đi ra ngoài.

Hắn không để ý tới cô gái kia.

Đại Mi Vũ vẫn lấp bắp khóc lóc như cũ.

Tình huống có vẻ tệ nhạt, Bách Lý Băng nhìn thấy Bách Lý Hàn sắp ra đến cửa, con chớp chớp mắt, đưa mắt cho bọn vương tôn công tử. Mấy người kia liền cười đùa chạy về phía Mi Vũ.

"Đừng khóc nữa, tiểu mỹ nữ, bốn công tử nhận ra ngươi là được, không bằng tối nay ngươi đi theo nhân gia, nhân gia nhất định sẽ yêu ngươi thật nhiều !" Một nam tử vừa nói vừa động tay động chân với Mi Vũ.

"Đúng vậy đúng vậy, " có người ồn ào nói.

Còn có người vươn tay, sờ lên mặt Đại Mi Vũ, tấm tắc khen: "Đôi mắt đẹp như này, thật sự là trời cao quuyến luyến, nhưng tại sao lại che mặt, để nhân gia nhìn mặt người nào."

Vừa nói, đã có người đưa tay lột khăn che mặt của Đại Mi Vũ.

"Ai nha, sao lại xấu vậy! Ta cứ nói tại sao lại che mặt, còn tưởng là tiên nữ hạ phàm, hóa ra là đồ xấu xí! Không cần nữa, kẻ nào thích thì lấy đi!" Một thanh âm cực kỳ chán ghét nói.

Lưu Sương không nhịn được quay đầu nhìn lại, dưới ngọn đèn, những vết sẹo trên mặt Đại Mi Vũ rất rõ ràng, rất dữ tợn, cũng khiến người ta chua xót.

Lưu Sương còn chưa kịp nói gì, đã thấy Bách Lý Hàn buông tay nàng, người đã vọt vào trong. Bạch y tung bay, không kịp nhìn thấy hắc ra chiêu thế nào, chỉ nghe bùm bùm mấy tiếng, mấy tên vương tôn công tử bay ra ngoài.

Bàn ghế vỡ tan nát, trong khoang thuyền bẽ bộn mảnh vỡ, có cả tiếng hô đau đớn.

"Tam ca, huynh làm cái gì vậy? Tại sao lại đánh bọn họ?" Bách Lý Băng dường như sợ thiên hạ không loạn, cũng đến giúp vui, kinh hoàng hô lớn.

Bách Lý Hàn không để ý đến hắc, đưa tay nâng Đại Mi Vũ đứng lên, nhíu mày hỏi: "Cô nương nàng không sao chứ."

"Nô tỳ không có việc gì!" Đại Mi Vũ bị ai nói, một bàn tay ngọc đưa lên che vết sẹo trên mặt, sóng mắt ai oán nhìn Bách Lý Hàn, chậm rãi đi ra cửa.

Lưu Sương nhìn nàng, trái tim cũng cảm thấy chua xót. Vô luận như thế nào Lưu Sương cũng không ngờ rằng, trên mặt nàng ấy lại có nhiều vết sẹo đáng sợ đến vậy. Nữ tử này, trước đây xinh đẹp như vậy, không biết tại sao lại có ngày hôm nay.

Nàng đi qua người Lưu Sương, tóc tai bừa bộn, nước mắt đầy mặt, nàng ngẩng đầu nhìn Lưu Sương một cái, ánh mắt phức tạp mà quý dị. Trái tim Lưu Sương phát lạnh, còn chưa kịp hiểu cái gì, Mi Vũ đã vùng chạy, lao ra thành thuyền, không có vẻ sẽ ngừng bước.

"Người làm gì vậy?" Bách Lý Hàn gầm lên một tiếng, lao ra ngoài.

Nhưng đã chậm một bước, nghe "Phù phù" một tiếng, nàng ta đã nhảy xuống sông tự tử rồi.

Bách Lý Hàn không chút do dự nhảy xuống theo Đại Mi Vũ

Lưu Sương lẳng lặng cửa khoang thuyền, nhìn qua cánh cửa, chỉ thấy một thành thuyền trống trải, không một bóng người. Trái tim nàng, cũng trống rỗng như vậy.

Nàng biết hẳn nhất định sẽ cứu được Đại Mi Vũ, Đại Mi Vũ nhất định sẽ không có vấn đề gì. Nhưng mà, nàng cảm giác được trái tim mình đau nhức, không thể ức chế nước mắt.

Lúc này mọi người mới có phản ứng, lao ra thành thuyền nhìn xuống.

Lưu Sương dựa vào cửa, Bách Lý Bằng đến bên nàng, nhìn nàng bằng đôi mắt trong trẻo nhưng sâu kín lạnh lùng, ôn nhu hỏi nói: "Tiểu Sương Sương, nàng làm sao vậy?"

Lưu Sương cười lạnh nhìn gương mặt không chút tà ý của hắn, hắn

thật sự tinh khiết thiện lương sao?

Nàng vẫn nhớ những lời hắc nói bên sông Du Thủy ngày ấy. Hắc nói, Tiểu Sương Sương, nàng có biết vì sao tam ca lại mở cuộc thi múa không? Hắc đang tìm ý trung nhân.

Tìm kiếm ý trung nhân! Bách Lý Băng sớm đã biết Bách Lý Hàn đang tìm ý trung nhân, sớm đã biết ý trung nhân của Bách Lý Hàn là một vũ nữ.

Chỉ sợ hắc cũng đã âm thầm tìm kiếm. Hắc đến tột cùng muốn làm cái gì? Hôm nay trên sông không hẹn mà gặp, là vô tình hay hữu ý ?

"Đại Mi Vũ, là do người tìm ra?" Lưu Sương thản nhiên hỏi, không nhìn hắc, chỉ nhìn phía bên ngoài khoang thuyền.

Bách Lý Băng không ngờ Lưu Sương liếc mắt đã nhìn thấy âm mưu của hắc, ủy khuất bĩu môi, nói: "Là bọn hắc tìm ra, ta làm sao biết nàng từng gặp tam ca, nếu biết sớm ta sẽ không cho cô ta lên thuyền."

Chương 43: Hạnh phúc chỉ là trong chớp mắt

"Thật sao?" Lưu Sương lơ đãng cười, quay đầu nhìn thiếu niên bên cạnh.

Bên ngoài khoang thuyền ánh trăng sáng tỏ, trong khoang thuyền đèn đuốc rực rỡ. Bách Lý Bằng đứng ở cửa, gương mặt đẹp để bị ánh sáng chiếu vào, khiến người khác không nhìn rõ được mặt của hắn, chỉ nhìn thấy đôi mắt rất đẹp sáng quắc như sao trời.

Hắn đột nhiên mở miệng, nói cực kỳ bi thương: "Tiểu Sương Sương, nàng không tin ta!"

Tin tưởng? Nàng có thể tin tưởng hắn sao? Ở trước mặt nàng, đã bao giờ hắn nói ra được những lời nghiêm chỉnh.

Nhưng nàng thân nhiên nói: "Được rồi, coi như ta tin ngươi!" Ngữ khí của hắn ủy khuất, giống như nàng đang khi dễ hắn, bây giờ nàng không có tâm tư dây dưa với hắn.

Những người trên thành thuyền đột nhiên hô lớn, như thể có chuyện gì rất nghiêm trọng.

Trái tim Lưu Sương trầm xuống, với công phu của Bách Lý Hàn, đáng lẽ nên đưa Đại Mi Vũ lên thuyền rồi, chẳng lẽ xảy ra chuyện gì bất trắc? Lưu Sương chạy vội ra thành thuyền để nhìn.

Dưới ánh trăng nước sông lấp lánh bằng bạc, khói sóng mơ mơ ảo ảo. Tuy nhiên lại có những tia sáng lóe lên chói mắt. Đó là kiếm quang.

Bách Lý Hàn ôm lấy Đại Mi Vũ, đứng trên thuyền nhỏ, đang quyết đấu với một người.

Người nọ mặc quần áo đen, khăn đen che mặt, trong tay cầm lợi kiếm, ra chiêu như múa, liên miên không dứt, đánh úp về phía Bách Lý Hàn.

Bách Lý Hàn một tay ôm Đại Mi Vũ, một tay dùng kiếm, hấn ra chiêu không hết sức, nhưng chiêu nào cũng khiến hắc y nhân phải lao đao lúng túng. Kiếm khí như rồng bay biển ảo khó lường, dưới sự tác động của chân khí, tóc của hấn cùng tà áo trắng tung bay, đẹp không nói nên lời.

Kiếm quang lóe sáng, ba quang lập lòe, thuyền nhỏ trôi từ từ.

Mặc Long vốn không có ý định quyết đấu với gã Vương gia trước mặt, bởi vì khi cùng Xích Phượng ám sát ngày ấy, hấn đã cảm thấy gã này tuyệt đối không phải kẻ đầu đường xó chợ. Người của Thu Thủy Cung bọn họ giết người, từ trước tới giờ đều là tập kích trong bóng tối, cho nên luôn chỉ phái đi một sát thủ, sau khi đắc thủ thì không ham chiến nữa, nhanh chóng rút lui.

Tối nay, hấn vốn chỉ ở xa xa đi theo bọn họ , hấn không dám ra tay, bởi vì hấn biết mình không phải đối thủ của tên vương gia này. Đến khi bọn họ lên thuyền lớn, hấn vốn định buông tha ai ngờ nữ tử kia lại đột nhiên rơi xuống nước.

Cơ hội trời ban, hấn nào có thể bỏ qua, từ dưới nước phóng ra, vốn có thể vạn vô nhất thất(trong vạn điều không sơ sẩy một điều gì),

nhưng tên Trữ Vương này quá lợi hại, chỉ với một chiêu đã khiến hắc phải lui bước, đem nàng kia cứu lên. (có giỏi đến đâu vẫn không bằng sư huynh khừ khừ)

Lúc này, bên sườn phải của cô gái kia loang đỏ, cho thấy hắc chưa thành công. Vốn có thể một kiếm chọc vào yết hầu, Mặc Long cực kỳ thất vọng.

Nhưng, tên Trữ Vương dường như cực kỳ tức giận, thật không thể ngờ, nhìn bề ngoài hắc nho nhã như vậy, kiếm khí lại bá đạo như thế. Hắc dùng tay đưa kiếm, bóng kiếm như hóa thành trăm ngàn mũi kiếm xoay tròn công kích cùng lúc. Kiếm khí tung hoành mãnh liệt làm bắn ra trăm ngàn bọt nước, kiếm của hắc xuyên qua bọt nước, làm cho Mặc Long không có cách nào thoát thân.

Tên vương gia kia dường như muốn bắt sống Mặc Long hắc vậy.

Mặc Long không nhịn được háo thắng lên, đã lâu lắm rồi hắc chưa gặp một đối thủ chân chính, tuy biết chính mình không địch lại Trữ Vương, nhưng, chết dưới tay một kẻ như vậy, coi như sống không uống kiếp này. Vì vậy, Mặc Long liên tục ra chiêu, liên tục đánh úp vào nữ tử bên cạnh.

Hơi nước bao phủ gương mặt tuấn mỹ của Bách Lý Hàn, cặp mắt trong suốt thâm thúy mà lạnh lẽo như hàn băng, không chút ấm áp. Bạch y phiêu đảng, so với Mặc Long còn凛冽 hơn. Lúc này Bách Lý Hàn giống như sứ giả câu hồn của Diêm Vương.

Hắc đột nhiên phun ra một câu, cùng với một nụ cười lạnh ngán ngùi, thanh âm hờ hững nói: "Biết sao không, ngươi giết nhầm người rồi!" (thôi thôi xong, mất điểm trầm trọng không cách cứu vãn rồi)

Những lời này, thanh âm rất thấp, nhưng lại làm cho Mặc Long lấy làm kinh hãi.

Hắn giật mình nhìn nữ tử kia, người cô ta đột nhiên quay qua phía hắn, lộ ra nửa gương mặt nhằng nhịt sọc.

Đây? Đây không phải nữ tử hắn muốn giết.

Mặc Long ngửa đầu, mới phát hiện trên thành thuyền có một nữ tử.

Nữ tử đó áo trắng khế bay, đứng đó.

Nàng mới là nữ tử hắn muốn giết .

Sao mà buồn cười, hắn Mặc Long, sát thủ cao nhất của Thu Thủy Cung lại có thể giết nhầm người?

Hắn không khỏi lạnh lùng mà cười, cao thủ so chiêu, tối kỵ là mất tập trung. Hắn ngẩng đầu lên trong tích tắc, phát hiện một lưỡi kiếm đã dí lên họng.

Kiếm khí lạnh thấu xương, như muốn xuyên qua da hắn.

Bách Lý Hàn duỗi tay điểm huyết huyệt hắn, ngăn không cho hắn tự tử, sau đó đột nhiên huýt sáo một tiếng, vô số thuyền nhỏ từ xa xông ra, hướng nơi này vây tụ lại đây. Đứng đầu thuyền, là thị vệ Trương Tá Lý Hữu của Bách Lý Hàn , bọn họ tiến lên bắt Mặc Long.

Mặc Long của Thu Thủy Cung , dĩ nhiên bị bắt sống như vậy.

Đây là lần thứ hai Lưu Sương chứng kiến Bách Lý Hàn ra tay, thân thủ của hắn quả thật không thể so sánh với bấy năm trước. Hắn không còn là người bị đuổi giết, không còn là thiếu niên không chốn

dung thân.

Lưu Sương lẳng lẳng đứng trên thuyền nhìn Bách Lý Hàn xa xa.

Nước sông chảy chậm chậm, ánh trăng như tan ra, lấp lánh sau lưng hấn .

Hấn đứng yên trên thuyền nhỏ, vàng trắng như vòng quanh thân ảnh của hấn, trên người hấn tỏa ra một loại khí chất trấn định. Gió đêm đột nhiên thổi tới, quần áo trắng của hấn tung bay trong phấp phới.

Hấn giống như đỉnh thiên lập địa.

Chỉ tiếc người con gái bên cạnh hấn lúc này không phải nàng. Lưu Sương cảm giác được trái tim của chính mình , đột nhiên nứt ra thành hai nửa, mà nàng tê dại không còn chút cảm giác gì.

"Oa đệ nhất sát thủ của Thu Thủy Cung lại thất bại. Thân thủ của tam ca thật quá lợi hại." Bách Lý Băng đứng cạnh Lưu Sương, hưng phấn nói, "Nhưng mà ta rất hiếu kỳ, không biết vừa rồi tam ca nói gì với Mặc Long, khiến hấn trong nháy mắt đã bị bắt sống." Bách Lý Băng tò mò nói, cặp mắt đẹp lóe sáng.

Mặc dù hấn không nghe được tam ca nói cái gì, nhưng, hấn có thể đoán được. Hấn tin tưởng vào trí của thông minh Tiểu Sương Sương, nàng nhất định sẽ đoán được không chút khó khăn. Hấn muốn tố cáo tam ca, hấn muốn nhắc nhở không cho phép nàng lờ đi.

Trong lòng Lưu Sương chấn động, mới vừa rồi Bách Lý Hàn quả thật có nói gì đó, mới có thể dễ dàng bắt Mặc Long, nhưng mà hấn nói cái gì, nàng không thể nghe được vì khoảng cách quá xa.

Thật ra nàng cũng rất tò mò, rất muốn biết.

Nghĩ tới việc Mặc Long trước khi bị bắt còn nhìn mình một cái, trái tim Lưu Sương đột nhiên lạnh ngắt. Thu Thủy Cung vốn là muốn giết người, vốn là muốn giết mình, mới vừa rồi, rất hiển nhiên, là đã giết nhầm người. Bởi vì Đại Mi Vũ cũng mặc bạch y . Câu Bách Lý Hàn đã nói, không phải là nhắc nhở Mặc Long đã giết nhầm người chứ .

Nếu không, vì sao, Mặc Long phải quay lên nhìn nàng một cái?

Nàng không tin! Nàng không tin hẳn có thể nói ra những lời đó .

Bách Lý Bằng lặng im đứng một bên, nhìn đôi mắt Lưu Sương ầng ậ nước, nhưng lại không chảy ra giọt nước mắt nào, bị nàng cưỡng chế bắt chảy ngược vào trong.

Tiểu Sương Sương của hẳn, không phải là loại người mềm yếu dễ chảy nước mắt, nếu có nàng cũng chỉ nuốt ngược nước mắt vào trong lòng.

Nhưng những giọt nước mắt không thể tuôn ra đó, lại chảy xuống trái tim hẳn, trần trở trôi qua trái tim hẳn, ngội lạnh chán nản. Làm cho trái tim hẳn run rẩy dữ dội.

Trong nháy mắt, hẳn có chút hoài nghi, hẳn có phải đã làm sai không? Nhưng rất nhanh sau đó hẳn tự thuyết phục chính mình, hẳn không sai. So với tam ca hẳn yêu nàng nhiều hơn, Lưu Sương nếu ở bên hẳn, hẳn nhất định sẽ sủng nàng ái nàng, sẽ không làm cho nàng chảy dù chỉ là một giọt lệ .

Nhưng mà hẳn thật không ngờ, tình cảm nàng dành cho Tam ca đã sâu sắc nhường đấy, sâu sắc đến mức hẳn nổi giận phát ghen.

Hẳn cũng không ngờ rằng, hủi dung Đại Mi Vũ lại có tác dụng lớn

đến vật. Ngự y đối với vết sẹo của Đại Mi Vũ thúc thủ vô sách, cứ tưởng rằng cô ta đã hết giá trị lợi dụng, không ngờ thật ra còn hữu dụng hơn hẳn nghĩ.

Bách Lý Hàn ôm lấy Đại Mi Vũ nhảy lên thuyền, Đại Mi Vũ đã hôn mê, vết thương của nàng mặc dù không hại đến tính mạng, nhưng Mặc Long kiếm thế sắc bén, đâm rất sâu, nếu không chữa trị kịp thời, tính mạng chi ưu.

Lưu Sương tự nhiên sẽ không bàng quan đứng nhìn, thần sắc trấn định bồi thuốc cho cô ta. Nói như thế nào, cô ta cũng bị thương thay nàng , Lưu Sương cười khổ nghĩ đến điều đó.

"Sương nhi, mang nàng ấy về phủ dưỡng thương có được không?"
Bách Lý Hàn nói với Lưu Sương.

"Vương gia đã làm chủ, Lưu Sương không có gì để nói!" Lưu Sương nói thản nhiên, không nghe ra hỉ nộ, gương mặt tái nhợt dưới ánh trăng, nhìn không ra thần sắc gì.

"Như thế rất tốt!" Bách Lý Hàn thản nhiên nói, hẳn cũng không có chú ý tới thần sắc Lưu Sương , liền vội vã đi thăm dò thương thế của Đại Mi Vũ.

Trăng ngả về tây, sương đêm lạnh lẽo.

Sự ôn nhu và triền miên của Bách Lý Hàn khi nãy , theo vầng trăng tối nay đến, dường như cũng đã ra đi cùng vầng trăng.

Lưu Sương lần đầu tiên cảm thấy hạnh phúc thật quá ngắn ngủi, chỉ trong một cái chớp mắt, đã vội vã rời bỏ nàng.

Chương 44: Chẳng lẽ không thành thân

Khi trở lại vương phủ thì trời đã tối đen.

Lưu Sương với sự hộ tống của Khinh Y, một mình về Y Vân Uyển, mà hắc – phu quân của nàng thì đích thân ôm Đại Mi Vũ đi đến Tuyết Uyển. Từ khi còn ở trên thuyền, hắc đã hạ lệnh cho người dọn dẹp Tuyết Uyển, có thể thấy được thành ý của hắc dành cho Đại Mi Vũ.

Tuyết Uyển là nơi gần Y Vân Uyển nhất, so với Thính Phong Các hẻo lánh nàng từng ở tốt hơn hàng trăm lần. Tuyết Uyển, Y Vân Uyển tên nghe rất nữ tính, theo lời Khinh Y là mới đổi tên như vậy. Trước khi bọn họ thành thân mới đổi lại, mặc kệ là tuyết hay là vân, cũng ám chỉ màu trắng, chắc là do Đại Mi Vũ mặc quần áo trắng múa trong rừng đào.

Lưu Sương lẳng lặng ngồi ở trong Y Vân Uyển, nhìn xung quanh đồ đạc được bày biện vô cùng tao nhã, cảm giác được áp lực và châm chọc. Nơi này, vốn là không thuộc về nàng. Lúc đầu, khi Bách Lý Hàn trang trí gian phòng này, cô gái hắc nghĩ đến không phải là nàng, mà là bóng hình xinh đẹp áo trắng trong rừng đào. Nàng ở chỗ này, thật sự có cảm giác ăn nhờ ở đậu.

Khinh Y nhìn Lưu Sương mặt mày ảm đạm, trong lòng cũng thấy xót xa. Chuyện xảy ra tối nay, Khinh Y cũng biết ít nhiều, thật không nghĩ được rằng, Vương gia lại dẫn một vũ nữ trở về. Tuy là nữ nhân kia bị thương, nhưng mà, Vương gia làm như vậy không sợ xúc

phạm tới Vương phi sao.

Hồng Ngẫu ở lại trong phủ không đi ra ngoài, không biết chuyện gì đã xảy ra, cứ tưởng rằng Lưu Sương cùng Bách Lý Hàn đi ra ngoài một chuyến, nhất định có thể cởi bỏ mọi hiểu lầm, đã hòa hảo rồi. Bởi vì mấy ngày nay, tuy nói tiểu thư là người trong cuộc nên u mê, nhưng Hồng Ngẫu là người ngoài cuộc rất tỉnh táo, Trữ Vương gia đối với tiểu thư nhà nàng càng ngày càng ôn nhu, Hồng Ngẫu nhìn thấy rõ mồn một. Nàng biết tâm tư tiểu thư nhà mình, đang âm thầm cao hứng thay tiểu thư. Hoàn toàn không ngờ rằng khi tiểu thư trở về, bộ dạng lại như kẻ mất hồn, trái tim Hồng Ngẫu vô cùng lo lắng.

"Tiểu thư, người làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao?" Hồng Ngẫu lo lắng hỏi.

Lưu Sương ngồi trước gương, nhìn gương mặt trong gương, quả nhiên mặt mày tái nhợt, trong mắt tràn đầy lo lắng, từ khi nào nàng trở nên tiều tụy như vậy, đến khi nào người bên cạnh nàng mới có thể hết lo lắng vì nàng.

Lưu Sương thản nhiên cười cười, nói: "Có thể là chuyện gì chứ, chỉ có chút mệt mỏi thôi. Người suy nghĩ quá rồi."

Hồng Ngẫu biết tính tình tiểu thư, tuy là có việc, cũng tuyệt đối không nói ra, lại xoay người hỏi Khinh Y: "Khinh Y tỷ tỷ, tiểu thư nhà ta gặp chuyện gì vậy?"

"Không có chuyện đại sự gì, Thu Thủy Tuyệt lại phái một sát thủ đến ám sát Vương phi. Nhưng đã bị Vương gia bắt rồi, Vương phi chỉ hoảng sợ chút ít thôi, không có gì! Người không cần lo lắng đâu, nhanh hầu hạ Vương phi đi nghỉ đi." Chuyện về Đại Mi Vũ, Lưu Sương không nói, Khinh Y đương nhiên cũng không nói.

" Tên Thu Thủy Tuyết đó, thật sự là rất đáng hận, tại sao muốn ám sát tiểu thư nhà ta hả." Hồng Ngẫu thở dài nói, "Tại sao Vương gia vẫn chưa trở về?" Nàng đột nhiên chuyển chủ đề.

Hồng Ngẫu biết, chuyện ám sát, sẽ không thể làm tiểu thư mất tinh thần như vậy, đã khi nào tiểu thư coi chuyện sống chết là quan trọng đâu.

Lưu Sương nghe Hồng Ngẫu nói xong, đột nhiên nhẹ giọng trách mắng: "Hồng Ngẫu, sinh hoạt hàng ngày của Vương gia từ khi nào tới phiên người quản!"

Vành mắt Hồng Ngẫu đỏ lên, theo khẩu khí tiểu thư mà nói, nhất định là gặp chuyện mất hứng với Vương gia. Ai, không nhịn được một tiếng thở dài từ tận đáy lòng, rồi yên lặng trái chần cho Lưu Sương.

Phong hàn mới tốt một chút, ra gió một buổi tối, Lưu Sương cảm thấy có chút mơ màng , không tự giác ngủ rất nhanh.

Trong giấc mộng, mờ ảo hơi sương, nàng nhìn thấy Bách Lý Hàn đứng trước mặt nàng, ôn nhu nhìn nàng chăm chú. Dưới ánh trăng, ánh mắt hân tràn đầy thâm tình, thần sắc ôn nhu. Trong lòng nàng rất là vui mừng. Nhưng mà, thoáng qua một khắc, nàng liền phát hiện ra, ánh mắt của hắn không phải nhìn nàng, mà là nhìn phía sau nàng.

Lưu Sương bỗng nhiên quay đầu, nhìn thấy dưới bóng cây cách đó không xa, một nữ nhân mặt quần áo trắng. Nàng ấy đang mỉm cười, cười rất đẹp, rất ngọt ngào, là nụ cười của hạnh phúc.

Hai người dùng mắt trao tình trước mặt nàng, mà nàng, giống như không khí mà thôi.

Trái tim Lưu Sương đau xót, bất ngờ tỉnh giấc, ngẩng đầu nhìn ánh

trắng mờ ảo, như thanh sương buổi sớm.

Trời tối đen, ngoài cửa sổ, một loài chim không biết tên kêu to hai tiếng, rồi vỗ cánh bay lên.

Đêm yên tĩnh, mà cô tịch .

Ghế dài bên cửa sổ, trống trơn như cũ, rất hiển nhiên Bách Lý Hàn vẫn không có trở về. Lúc này, hắc hắc là đang ở bên Đại Mi Vũ.

Thương thế của Đại Mi Vũ kỳ thật không nghiêm trọng , là người học y, Lưu Sương rất rõ ràng , cho nên nàng không quan tâm đến thương thế của nữ nhân kia. Bất quá, mặc kệ thương thế có nặng hay không, Bách Lý Hàn vẫn ở bên nàng ấy bởi nàng ấy một đêm.

Hắc cao ngạo như vậy, lại làm ra chuyện như thế, hắc đối với Đại Mi Vũ, thật sự là tình thâm nhược tư sao?

Lưu Sương nén tiếng thở dài, là nàng ngu muội, biết rõ hắc đã có ý trung nhân , vẫn không biết tự kiềm chế bản thân mà đem lòng yêu hắc. Nhưng trên đời này, có ai có khả năng điều khiển con tim của mình. Biết rõ là lừa, không phải thiêu thân vẫn cam tâm nguyện ý đâm đầu vào sao? (Trời thì lạnh, tay thì cứng đờ, mà đọc đoạn này cảm động quá , huhuhu)

Kỳ thật, từ sau đêm động phòng, nàng đã khóa chặt trái tim đối với hắc, nhưng hắc vẫn đến trêu chọc nàng.

"Ta thích nàng, dù cho giấc mộng có trở thành sự thật, ta vẫn lựa chọn nàng, vĩnh viễn là nàng!" Bên tai vẫn văng vẳng lời Bách Lý Hàn đã nói tối qua, hắc thật sự đã nói như vậy , đúng không.

Có lẽ, hắc đối với nàng cũng có cảm tình, nhưng không thể hơn tình

cảm hần dành cho Đại Mi Vũ.

Đã như thế, tại sao không buông tha cho nhau.

Kỳ thật, Bạch Lưu Sương nàng không phải loại người xuất ngôn tùy tiện, nàng càng không phải loại người mặt dày đi van xin tình yêu từ người khác.

Nếu Đại Mi Vũ là một nữ tử hoàn mỹ không sút mẻ, có lẽ nàng còn có thể cùng nàng ta tranh đấu trong truyện tình cảm, nhưng, nàng ta là một nữ tử đã bị hủy dung.

Mặc kệ nàng ta có phải do Bách Lý Băng tìm về hay không, mặc kệ nàng ta có âm mưu gì hay không, cuối cùng thì nàng ta vẫn là một nữ tử đáng thương với gương mặt đã bị hủy hoại! Nếu, bọn họ đã tình chàng ý thiếp như vậy, nàng chẳng lẽ không thành toàn cho bọn họ, để một mình nàng gặm nhấm nỗi đau này là được rồi

Chương 45: Khắc khẩu

Trời vẫn chưa sáng hẳn, Lưu Sương không còn cách nào để ngủ tiếp, ăn mặc chỉnh tề, tản bộ trong viện.

Trong nắng sớm mờ mờ, mơ hồ có thể thấy cảnh sắc phức tạp, náo nhiệt đập vào mắt. Mùa hè đã tới, chẳng qua chỉ là chuyện một sớm một chiều.

Liên vũ bất tri xuân khứ, nhất tình phương giác hạ thâm. (Mùa hè chẳng biết xuân đã hết, một mối tình thâm mai vẫn vương) (không biết có phải là thơ hay không, bạn Nhi mạn phép dịch văn vẻ chút)

Lưu Sương ngồi trên ghế đá trong viện, nhắm mắt lại, hô hấp mang theo mùi hoa buổi sớm.

Mát lạnh, nhã trí, mùi thơm ngào ngạt.....

Lẳng lẳng ngồi đó, cái gì cũng không thêm nghĩ nữa, chỉ cảm thấy đầu óc biến đổi không ngừng.

Nàng cứ lẳng lẳng mà ngồi như vậy, cho đến khi Bách Lý Hàn đi vào trong viện.

Hắn đi về sau buổi thượng triều, trên gương mặt tuần tú mang theo sự mệt mỏi uể oải, chắc là do đêm qua ngủ không đủ giấc. Trong khoảnh khắc nhìn thấy Lưu Sương, đôi mắt phượng hẹp dài của hắn lóe lên tia sáng, trong nháy mắt lại hồi phục sự thâm thúy.

"Sớm như này sao đã ra đây ngồi, vì sao không ngủ thêm một lát?"
Hắn đứng dưới tàng cây, thần nhiên hỏi, ngữ khí rất bình tĩnh .

Lưu Sương tự giễu cợt mà cười cười, hắn tưởng rằng nàng có thể ngủ được sao?

Vốn là nàng chờ hắn đến giải thích, lúc này nhìn thần sắc hắn thần nhiên bình tĩnh, bỗng nhiên nàng nhận ra mình thật ngốc nghếch.

Ngay cả khi hắn đã coi nàng là Vương phi của hắn, ngay cả khi hắn có thích nàng một chút, thì phải làm thế nào đây? Hắn một đêm không về, nàng hoàn toàn chẳng có tư cách trông nom .

Nàng vẫn còn trông mong hắn vì nàng mà cúi đầu quy tâm, thật là đáng cười. Sự ân ái đầm thắm này so với tưởng tượng của nàng cách nhau quá xa?

Bách Lý Hàn nhìn Lưu Sương trong màn sương sớm, bên người nàng trăm hoa khoe sắc, nhưng, cũng không có khả năng che khuất phong thái của nàng.

Nàng ngồi đó, như bạch liên nở rộ trong yên lặng, tĩnh đẹp như thế, thanh thuần như thế.

Trong lòng Bách Lý Hàn đột nhiên dâng lên sự áy náy, nhưng, nói xin lỗi thì hắn tuyệt đối không làm được (=.=). Cho nên, hắn quyết định quên đi cảm thụ của chính mình, nhắm mắt nhủ mày đi vào phòng trong.

Khi hắn xoay người đi, trường bào màu trắng dưới nắng sớm như đâm vào trái tim Lưu Sương .

Nàng không muốn cứ dây dưa không rõ, nàng muốn hỏi cho rõ ràng.

"Nàng ấy không có việc gì nữa chứ?" Lưu Sương đột nhiên mở miệng, cố gắng đè nén để thanh âm của mình có vẻ bình tĩnh mà lạnh nhạt.

Lưng Bách Lý Hàn đột nhiên cứng đờ, một lúc lâu sau mới chậm rãi xoay người, con mắt thâm thúy hiện lên những tia phức tạp. Hắn cũng không phải loại người nhu nhược đến mức một mực trốn tránh, chậm rãi đi tới bên người Lưu Sương, ngồi lên ghế đá.

"Thương thế đã ổn định, qua hai ngày nữa vết thương chắc sẽ khép miệng. Lần này nhờ có Sương Nhi y thuật cao minh, nàng mới bình yên vô sự! Thật sự muốn đa tạ Sương Nhi đấy!" (=.=) Bách Lý Hàn khẽ cười, nụ cười ưu nhã mê người. (Nhi: nhưng lúc này nụ cười đó thật là mắc ói)

Hắn vì Đại Mi Vũ mà nói cảm ơn nàng, những lời này vô hình trung kéo dài khoảng cách giữa hai bọn họ.

Trái tim Lưu Sương đau thương, đôi mắt rõ ràng trong sáng nhìn thẳng vào mắt hắn, đột nhiên mở miệng nói: "Vương gia, Đại cô nương là nữ tử trong lòng ngài có phải không?"

Bách Lý Hàn không ngờ Lưu Sương có thể hỏi trực tiếp thẳng thắn như vậy, không nhịn được híp mắt nhìn Lưu Sương, muốn đoán ra ý nghĩ trong đầu nàng lúc này. Nhưng mà, hắn phải thất vọng rồi, vẻ mặt nàng thanh nhã lạnh nhạt, thần sắc vốn vẫn bình tĩnh như vậy, không có một chút tức giận nào, bình tĩnh như thể nàng chưa từng để tâm đến chuyện này.

Hắn đương nhiên không biết Lưu Sương đang cố gắng ẩn nhẫn đến mức nào, cho nên trái tim có chút tức giận, mờ mịt, nói: "Đúng vậy!

Đúng là nàng!"

Mặc dù sớm đã biết đáp án sẽ là như vậy, không ngờ chính miệng hắn nói ra, lại khiến nàng đau lòng như thế. Lưu Sương cười khổ trong đáy lòng, tối qua, hắn còn nói Đại Mi Vũ chỉ là một giấc mộng của hắn, có ai ngờ giấc mộng này trở thành sự thật nhanh như vậy. Mà nàng nên đối diện với thực tế phũ phàng này như thế nào?

"Như vậy, Vương gia định xử trí như thế nào đây?" Lưu Sương lắng lắng hỏi.

Kỳ thật, tối qua, Bách Lý Hàn đã có ý định sẽ cùng Lưu Sương bạch đầu giai lão , bởi vì hắn quả thật thích nàng. Nhưng mà hắn không ngờ rằng Đại Mi Vũ lại đột nhiên xuất hiện. Khoảnh khắc Đại Mi Vũ xuất hiện, hắn cũng không có ý định đem nàng về phủ, bởi vì, hắn đã có Lưu Sương, hắn thích nàng, hắn không muốn đa thương nàng, phụ bạc nàng.

Nhưng mà hắn thật lòng không ngờ rằng Đại Mi Vũ đã bị hủy dung, sự thật này làm hắn trở nên điên cuồng. Dung nhan khuynh thành tuyệt sắc đó, đã bị hủy hoại. Mấy tên ăn chơi đàng điếm kia lại dám nhục nhã nàng đùa giỡn nàng. (ngụy biện quá)

Đứng trước tình cảnh đó hắn làm sao có thể không động lòng? Nàng dù sao cũng là cô gái hắn vừa gặp đã yêu, ở trong lòng hắn, nàng là thần thánh không thể xâm phạm . Ở trong lòng hắn, nàng là tiên tử thuần khiết xuất trần .

Huống chi, nàng lại bị thương, hắn nào có thể nào trơ mắt nhìn nàng chịu khổ mà mặc kệ nàng?

Sương Nhi vốn là nữ tử có trái tim tinh khiết thiện lương, vì sao đối với Đại Mi Vũ một chút đồng tình thông cảm cũng không có, sáng

sớm đã tới đây chất vấn hần?

Nghĩ tới đây, trong lòng hần có chút tức giận. Lạnh lùng nói: "Nàng bị thương, lại bị hủy dung, nói chung là bây giờ không thể đuổi nàng đi."

Lưu Sương ngần ngừ, nàng đương nhiên nghe ra Bách Lý Hàn có chút tức giận, nhưng vẫn tiếp tục hỏi: "Vậy ý tứ của Vương gia là đợi vết thương của nàng ấy khỏi hần sẽ để nàng ấy đi?"

Bách Lý Hàn không ngờ Lưu Sương lại muốn rên rỉ khi còn nóng, chỉ cảm thấy trái tim của chính mình vào giờ phút này rối như tơ vò.

"Sương Nhi, nàng ấy bị hủy dung rồi, chẳng lẽ nàng không thông cảm với nàng ấy chút nào sao? Đuổi nàng ấy ra khỏi vương phủ, chẳng lẽ nàng muốn nàng ấy trở lại thanh lâu bán vũ sao? Ta muốn lưu nàng ấy lại trong phủ."

Lưu Sương gật đầu, quả nhiên là vậy, quả nhiên là vậy, đáng lẽ nàng không cần hỏi mới đúng, nàng đã sớm biết đáp án này có phải không? Lưu lại trong vương phủ, chỉ đơn giản là ở lại trong vương phủ sao?

"Vương gia, Lưu Sương rất muốn biết, đêm qua, ngài đã nói câu gì với Mặc Long?"

Câu nói đêm qua, Bách Lý Hàn không ngờ Lưu Sương lại nhạy cảm đến thế, xem thần sắc của nàng, hần biết nàng đã đoán được rồi.

"Sương Nhi!" Bách Lý Hàn biết, hần thực sự đã làm tổn thương nàng.

Hần đưa tay muốn ôm lấy vai Lưu Sương, lại bị Lưu Sương né tránh.

Con người hẳn hiện lên sự buồn bã thất thần.

Gió của sáng sớm, nhẹ nhàng hây hẩy, váy Lưu Sương cũng bị gió thổi bay, khẽ phấp phới.

"Ta lúc ấy vì bắt Mặc Long, không suy nghĩ nhiều! Huống chi, không phải ta đã khống chế được hắn rồi sao?" Bách Lý Hàn nói.

Ánh mắt Lưu Sương khẽ chuyển, dần dần ngập nước.

Không suy nghĩ nhiều, hắn đã nói như vậy, đại khái là thú nhận ý nghĩ trong lòng hắn. Câu hắn đã nói, không nghi ngờ gì, nhất định là muốn dồn nàng vào chỗ chết, câu nói của hắn, vô tình là mang nàng và Đại Mi Vũ ra để lựa chọn.

Nếu bọn họ đã có tình cảm như vậy, nếu hắn đã lựa chọn như vậy, nàng không nên mặt dày cầu xin. Dù sao, hắn đã không muốn, nàng sẽ không miễn cưỡng nài ép.

Lưu Sương chột ngắc đầu, môi cong lên thành một nụ cười mỹ lệ mà thê lương, nói: "Vương gia, giấc mộng của ngài đã thành sự thật, nếu đã như vậy Lưu Sương thỉnh Vương gia coi những hứa hẹn ngài đã nói tối qua như một giấc mộng mà thôi. Lưu Sương sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra, hy vọng Vương gia có thể để Lưu Sương tự do ra đi!"

Đã sớm nghĩ sẽ nói, tại sao đến lúc nói ra vẫn thấy gian nan. Nàng chỉ cảm thấy ngữ khí của mình phiêu hốt vô lực, tể nếu du tư tằm, tựa hồ là từ dưới đất toát ra tới.

Tâm lý đau đớn chua xót, nhưng mà Lưu Sương vẫn cố gắng ẩn nhẫn, mỉm cười, cố gắng đè nén để giọng của mình thật bình tĩnh.

Bách Lý Hàn lẳng lẳng nhìn Lưu Sương, trong đôi mắt thâm thúy khó lường dần ứ đọng sự lo lắng. Trên mặt hắn, mây đen dần kéo đến.

Hắn chậm rãi đứng lên, con mắt thâm thúy nhìn thẳng vào nàng, lạnh lùng nói rõ ràng từng chữ: "Bạch Lưu Sương, ngươi đã là vương phi của ta, cả đời này, ngươi đừng vọng tưởng ra đi. Ta nói rồi, cả đời này ngươi phải là vợ của ta, ta quyết không cho phép ngươi ra đi. Dù cho có là hận, ta cũng muốn giữ ngươi ở bên ta để hận ta cả đời." Dứt lời, xoay người đi vào trong.

Chương 46: Quỷ diện

Lưu Sương bị bệnh, là bệnh phong hàn. .

Sau một tối hứng gió sông, bây giờ nằm ở trên giường, Lưu Sương chỉ cảm thấy lúc tỉnh lúc mê, ý thức như chìm trong bóng tối, thân thể nhẹ bẫng, mí mắt rất nặng, thế nào cũng không thể mở mắt ra được.

Toàn thân trở nên nặng nề, từ nhỏ đến giờ, trừ lúc hàn độc phát tác , Lưu Sương chưa từng bị phong hàn nặng như này.

Cũng may Hồng Ngẫu đã đi theo Lưu Sương nhiều năm, nghe quen tai nhìn quen mắt, đối với y thuật mặc dù không thể nói là tinh thông, nhưng, đối phó với phong hàn thì đủ khả năng . Mỗi ngày sắc hai bát thuốc trị phong hàn, cho Lưu Sương uống.

Không biết đã nằm trên giường mấy ngày, bệnh tình mới dần dần ổn định.

Ban đêm, Lưu Sương tỉnh lại sau giấc mơ, nhìn sang ghế dài, vẫn không có bóng dáng của Bách Lý Hàn. Tự sau lần khắc khẩu đó, hắn ở lại Thanh Lang Các, đối với Tuyết Uyển mà Đại Mi Vũ đang ở càng gần hơn, chắc là để tiện cho việc chiếu cố Đại Mi Vũ.

Hắn quan tâm , trước giờ chỉ có Đại Mi Vũ, phải thừa nhận sự thật phũ phàng này, vẫn làm trái tim Lưu Sương khó chịu.

Phòng ngoài truyền đến tiếng người nói chuyện, mơ hồ nghe ra là

Tiêm Y và Hồng Ngẫu.

"Bệnh của Vương phi vẫn không có tiến triển gì sao?" Tiêm Y đang đề thấp thanh âm.

Một hồi lâu sau mới nghe thấy Hồng Ngẫu cực kỳ tức giận nói: "Lần này bệnh của tiểu thư rất nặng, mấy ngày rồi vẫn hôn mê, ta vừa sờ trán, sốt còn cao hơn trước, ta thật sự sợ tiểu thư không cố gắng được, từ trước tới giờ tiểu thư chưa từng bị phong hàn nặng như vậy."

Lưu Sương sờ lên trán mình, rõ ràng đã bớt nóng, tại sao Hồng Ngẫu lại nói vậy chứ. Nha đầu kia chẳng lẽ là cố ý, tưởng rằng nói như vậy, người khác sẽ đau lòng sao? Thật là nha đầu khờ.

"Không phải y thuật của Vương phi tốt lắm sao? Tại sao chút bệnh vặt phong hàn cũng không trị được?"

"Tiêm Y người hồ đồ rồi sao? Tiểu thư hôn mê, làm sao có thể chữa bệnh cho mình."

Tiêm Y ngây ngốc một chút, nói: "Ta cũng nên đi bẩm báo Vương gia, vào trong cung thỉnh ngự y!"

"Không cần, tiểu thư chưa chết được đâu, mời người chuyển cáo Vương gia, nếu vương gia thật sự quan tâm tiểu thư nhà ta, thì hãy đến thăm nàng, đừng có ngày nào cũng canh giữ bên giường Đại Mi Vũ nữa."

Lưu Sương nghe Hồng Ngẫu nói như thế, cảm thấy trái tim như bị bóp ghẹt, làm cho mỗi nhịp đập trở nên đau đớn. Hắn quả nhiên chưa từng tới nhìn nàng! Hắn không lo lắng cho nàng chút nào sao?

Nàng biết, nên dứt tình lúc này, nếu còn dây dưa như vậy, nàng có lẽ sẽ tích tụ nỗi đau mà chết. Nàng có chết, hắn sẽ thương tâm sao? Có lẽ thế, nhưng mà, có Đại Mi Vũ, hắn sẽ quên nàng rất nhanh thôi.

Tiêm Y bị Hồng Ngẫu chặn họng, không biết phải trả lời như thế nào, đứng im tại chỗ, một lát sau mới nói: "Vương gia quả thật là có quan tâm Vương phi, Tiêm Y chính mắt nhìn thấy Vương gia lo lắng mà."

Hồng Ngẫu cười lạnh nói: "Thật sự thế sao? Nhưng mà tiểu thư nhà ta không nhìn thấy! Tốt lắm Tiêm Y, đêm đã khuya, người trở về đi thôi! Ta phải chiếu cố tiểu thư rồi." Hồng Ngẫu không chút khách khí nói.

Sau một lúc lâu, ước chừng là Tiêm Y đã đi, rèm được vén lên, liền thấy Hồng Ngẫu đi vào, vẻ mặt tiều tụy, mấy ngày nay, Hồng Ngẫu đã khổ cực nhiều.

"Tiểu thư, người tỉnh rồi!" Hồng Ngẫu vừa nhìn thấy Lưu Sương tỉnh dậy, mừng rỡ như điên. Nhưng nhìn đến thần sắc Lưu Sương, biết là Lưu Sương nghe được Hồng Ngẫu và Tiêm Y nói chuyện rồi, trái tim trầm xuống, tiểu thư nhất định lại thương tâm rồi.

Lưu Sương cười nhạt, nói: "Hồng Ngẫu, có gì để ăn không, ta rất đói."

"Có, tiểu thư, ta đã nấu rồi, hâm nóng lại là ăn được, người chờ một chút!" Hồng Ngẫu gật đầu thật mạnh, chỉ chốc lát sau, liền bưng tới một chén cháo trắng.

Lưu Sương ăn xong chén cháo, cảm thấy toàn thân thư thái rất nhiều, nằm trên giường mấy ngày liền như vậy là đủ rồi. Liền đứng dậy rửa mặt chải đầu, ra ngoài sân hít thở không khí trong lành.

Trăng sáng treo trên ngọn kia, vàng trắng đêm nay, không giống như vàng trắng đêm đó, khuyết đi một mảnh, giống như trái tim nàng.

Trong sân hoa ngọc lan vừa nở, mùi thơm ngát là lướt.

Một trận gió đêm thổi đến, cánh hoa màu đỏ lộn xộn bay loạn. Vài đóa hoa tàn rơi trên bạch y của Lưu Sương, một chút hồng trên nền trắng tinh khiết, dưới ánh trăng, rất nổi bật, rất đẹp mắt.

Nhìn lên bầu trời đêm Lưu Sương đột nhiên ngẩn ra, trước mắt dường như có vật gì chợt lóe rồi biến mất, không kịp nắm bắt, liền biến mất vô tung.

Hồng Ngẫu đứng ở phía sau nàng không biết tại sao lại vô thanh vô tức té ngã, Lưu Sương giật mình, đang muốn xoay người lại xem Hồng Ngẫu bị sao liền thấy hoa mắt, một bóng người xông ra từ nơi nào không biết, đứng trước mặt nàng, thân ảnh cao to che mất ánh trăng.

Người nọ mặc một bộ hắc y che kín từ đầu đến chân, nửa người trên ẩn trong bóng tối, nửa người dưới được ánh trăng chiếu sáng. Gió đêm rung động, hắc bào tung bay trong gió, cực kỳ quỷ dị.

"Người là ai? Người làm gì nàng rồi?" Lưu Sương ngăn chặn kinh hãi, lạnh lùng hỏi.

Người nọ cũng không trả lời, không biết hấn cất bước như nào từ từ tiến đến phía Lưu Sương. Khuôn mặt từ từ lộ ra dưới ánh trăng, Lưu Sương ngẩng đầu nhìn, không khỏi hoảng sợ.

Trên mặt người nọ, là một cái mặt nạ vô cùng đáng sợ.

Trong lúc nhất thời, Lưu Sương cảm thấy quỷ khí dày đặc.

Người này giống như câu hồn sứ giả đến từ địa ngục, ánh mắt lãnh liệt như băng.

Lưu Sương sợ đến mức mặt cắt không còn giọt máu , người này chẳng lẽ là do Thu Thủy Cung phái tới ám sát nàng ?

Há mồm định kêu cứu, Quỷ Diện nhẹ nhàng phất tay một cái, điểm trúng huyệt đạo của nàng. Nhất thời cảm giác cả người cứng ngắc, yết hầu có vị ngọt, vừa không động đậy được vừa không nói được lời nào.

Người của Thu Thủy Cung, thật sự là lớn mật, dám nửa đêm xông vào Trữ Vương phủ. Thị vệ trong vương phủ lại không thể phát hiện, chẳng lẽ, người trước mắt, chính là cung chủ Thu Thủy Cung Thu Thủy Tuyết?

Nàng nhớ Bách Lý Hàn từng nói qua, nếu là Thu Thủy Tuyết của Thu Thủy Cung ra tay, sợ rằng chỉ có hắc hắc, mới có thể đấu tay đôi với Thu Thủy Tuyết. Vì thế, hắc hắc mới cưỡng ép nàng ở lại Y Vân Uyển, nói là để bảo vệ nàng.

Nhưng mà, lúc này, nguy hiểm đã tới, hắc hắc đang ở nơi nào? Nghĩ đến đây, trong lòng không khỏi đau xót.

Ngoài cửa chợt vang lên tiếng bước chân, tiếp theo nghe được có người hô: "Ai nha, đã xảy ra chuyện!"

Quỷ Diện di chuyển một bước, trong lúc đó, Lưu Sương liền bị hắc hắc kẹp vào bên người, bay lên nóc nhà, bay qua những mái nhà, có cảm giác đang vân giá vũ.

Phía sau sừng tiếng động láo nháo, Lưu Sương lơ lơ nhìn thấy

người vừa hô là Tiêm Y, đi sau Tiêm Y là một ngự y.

Bách Lý Hàn cuối cùng cũng vì nàng mà thành ngự y sao? Lưu
Sương cười khổ, giờ phút này đã vô dụng rồi.

Chương 47: Cực hình

Tin tức Vương phi bị bắt cóc nhanh chóng truyền đi trong vương phủ, thị vệ trong vương phủ đề phòng nghiêm ngặt hơn. Vài bước lại có một tốp, dò xét cực kỳ nghiêm mật.

Nhưng khinh công của Quỷ Diện thật sự là vô cùng thần kỳ, mặc dù mang theo Lưu Sương, nhưng không hề giảm bớt độ nhẹ nhàng.

Trăng sáng nhô lên cao, gió nhẹ nhẹ thổi, hắc nháy từ mái hiên này sang mái hiên khác, nhanh như ảo ảnh. Đợi đến khi thị vệ nhìn thấy hắc, có muốn đuổi theo, cũng đã quá muộn. Hắc giống như Dạ Ưng bay lượn, vô thanh vô tức biến mất khỏi tầm nhìn của thị vệ.

Khi Bách Lý Hàn chạy tới Y Vân Uyển, chỉ còn nhìn thấy một thị vệ đang hôn mê, không nhìn được thở rút một hơi. Trong phòng trống không, dường như vẫn lưu lại hương thơm của nàng, nhưng còn người thì đã mất.

Như có một cơn sóng đập vào ngực hắc, làm hắc lão đảo lui hai bước, muốn đứng thẳng cũng không được, thiếu chút nữa té lăn trên đất.

Khinh Y và Tiêm Y hoảng hốt bước lên phía trước đỡ lấy hắc, sợ hãi nói: "Vương gia, ngài không có việc gì chứ?"

Bách Lý Hàn bình ổn tâm thần, hắc không có việc gì thật sao?

Hắn nhất định là không có việc gì , nhưng tại vì sao trái tim hắn lại cảm thấy đau đớn như vậy, giống như có ngàn vạn mũi dao đang lăng trì trái tim hắn.

Tại sao hắn lại có cảm giác quái dị như thế này!

Hồng Ngẫu tỉnh lại từ lâu, đã khóc đến hàng xô nước mắt. Nhìn thấy Bách Lý Hàn vội vã đi tới, Hồng Ngẫu nhào tới, tức giận dùng giọng khàn khàn chất vấn : "Là người hại tiểu thư nhà ta, là người hại tiểu thư nhà ta!"

Hồng Ngẫu trong cơn cuồng nộ thương tâm , chỉ biết nói đúng một câu này.

Khinh Y tiến lên lôi tay áo Hồng Ngẫu, nói: "Hồng Ngẫu, người đừng thương tâm, nếu người kia chưa giết Vương phi ngay tại chỗ, vậy thì sau này cũng sẽ không giết Vương phi . Hắn bắt cóc Vương phi, nhất định là có mục đích. Người nói xem, rốt cuộc là ai bắt cóc Vương phi?"

"Ta không thấy rõ lắm, chỉ nhìn thấy một mặt nạ quỷ." Hồng Ngẫu khóc nức nở nói, "Cầu các người cứu ... cứu tiểu thư nhà ta đi!"

Quỷ Diện? Quỷ Diện Thu Thủy Tuyệt!

Cung chủ Thu Thủy Cung đã đích thân ra tay rồi.

Đôi môi mỏng của Bách Lý Hàn mím chặt, bàn tay chậm rãi nắm chặt lại, xiết chặt như thế, nhưng hắn hoàn toàn không phát giác ra.

Bên trong phòng không có gió, nhưng mái tóc đen như mực của hắn bắt đầu tản ra, ngưng đọng trong không trung, bạch y của hắn cũng tự phát phơ dù không có gió , cực kỳ quỷ dị.

Hồng Ngẫu trừng mắt nhìn, đến khi thấy lạnh lạnh, mới biết rằng đây là sát ý.

Trữ Vương Bách Lý Hàn, động sát ý!

"Truyền lệnh xuống, tra xét toàn thành, dù là địa phương nào cũng không bỏ qua!" Bách Lý Hàn lạnh lùng nói, thanh âm thấp hàn không có nổi một tia ấm áp.

Hắn nhất định phải cứu nàng trở về, nói như thế nào đi nữa, nàng cũng là vương phi của hắn, không phải sao? Huống chi, hắn đã bắt đầu thích nàng, không phải sao?

Ra khỏi vương phủ, Lưu Sương bị điểm huyết ngủ, đợi đến khi tỉnh lại, nàng đang ở trong một ngôi nhà nhỏ âm u. Bên trong chất đống củi cỏ khô, cùng với cái bàn cũ nát, trong không khí tràn ngập mùi của bụi bặm, đây đúng là sài phòng rồi. (phòng chứa củi)

Quý Diện đứng trước mặt nàng, ánh mắt dừng trên người Lưu Sương, mắt như đầm băng, ở chỗ sâu trong đáy mắt, dường như có phong đao huyết nhận đang lấp lóe.

Trong không khí có hơi thở u lạnh, Lưu Sương đột nhiên cảm thấy lãnh ý kéo tới, trong lòng kinh sợ, chẳng lẽ, Quý Diện muốn câu hồn nàng sao?

Quý Diện chậm rãi bước đến trước mặt Lưu Sương, cúi người một chút, thò ra một cánh tay từ ống tay áo đen như mực, cánh tay thon dài trắng nõn, rất là đẹp mắt, nhưng đây vốn là cánh tay dùng để giết người.

Cánh tay giết người đó, xoa lên gương mặt trắng như bạch ngọc của

Lưu Sương, cảm giác mát lạnh thấm qua làn da, Lưu Sương không nhận được rung mình vì lạnh.

Cánh tay đó, từ từ lướt qua từng tắc từng tắc trên gương mặt Lưu Sương, xoa mi mắt Lưu Sương , lại lướt qua đôi môi rất đẹp của Lưu Sương, sau đó, xẹt qua cái cằm nhỏ nhắn của nàng, cuối cùng, dừng lại trên cổ nàng. Vô cùng nguy hiểm, tùy thời có thể cắt đứt cổ nàng.

Hắn đột nhiên ung dung thở dài một tiếng, nói: "Thật là không ngờ, người dĩ nhiên giá trị một vạn hai lượng hoàng kim, thật sự là khó tin đúng không! Người là vụ làm ăn đắt giá nhất mà ta từng tiếp nhận!"

Lưu Sương cả kinh, nàng chưa bao giờ hay biết mạng của mình lại đáng giá như vậy! Nàng vẫn nghĩ chắc bản thân đã vô tình đắc tội với ai đó, người nợ tìm mình trả thù. Nhưng lại có thể ra giá một vạn hai lượng hoàng kim để mua cái mạng này của nàng sao?

Một vạn hai lượng hoàng kim, dù cho nàng có mở y quán chăm chỉ khám bệnh suốt mấy đời cũng không kiếm được nhiều vàng như vậy. Mà người kia, lại không tiếc bỏ ra một vạn hai lượng hoàng kim để mua tính mạng của nàng! Rốt cuộc là ai hả? Chỉ sợ rằng, không phải là một người tầm thường!

"Vì người, làm ta mất đi hai thủ hạ." Hắn mở miệng lần nữa, thanh âm rét căm căm , đột nhiên phát tay áo giải á huyết cho Lưu Sương .

"Người rốt cuộc muốn làm gì?" Huyết đạo được giải, Lưu Sương liền tức giận nói.

Nhưng, chưa kịp nói xong, đã thấy sâu trong đáy mắt của Quỷ Diện lóe lên hàn quang rồi biến mất.

Hắn đột nhiên thêm lực trên tay, Lưu Sương cảm giác được một trận đau nhức kéo tới, hô hấp trở nên khó khăn. Tưởng rằng hắn đã chặt đứt cổ của nàng, nhưng không. Cổ mặc dù không đứt, nhưng không biết hắn đã sử dụng thân pháp gì, làm cho lồng ngực nàng đau đớn vô cùng, giống như vạn nghĩ toàn tâm. (vạn con kiến đốt tim)

Lưu Sương cắn chặt hàm răng, mặt trắng bệch như tờ giấy, trên trán dần dần toát ra mồ hôi lạnh, nhưng nàng vẫn cố nén đau đớn, không lên tiếng. Thật may Lưu Sương hàng năm đều phải chịu đựng hàn độc phát tác, sự đau đớn này tuy có lợi hại, nhưng so với hàn độc chẳng qua chỉ là tương đương, nàng cảm giác được nàng còn có thể chịu đựng .

Nhưng mà, cơn đau này không đơn giản như nàng tưởng tượng, càng ngày càng nặng.

Lưu Sương cố gắng không được, chống tay xuống cái bàn bên cạnh, nhưng cái bàn trong sài phòng vốn mục nát, không chịu được sức nặng của nàng. Lưu Sương vừa chống lên đã vỡ nát. Lưu Sương bị bất ngờ không kịp phòng ngự, té lăn trên đất.

Có người lại vì quá đau trên mặt đất, Lưu Sương đưa mắt nhìn lên, chứng kiến Quỷ Diện đang nhìn nàng từ trên cao, con ngươi lạnh lẽo vô tình.

Lúc này, Lưu Sương đã xác nhận Quỷ Diện này chính là Thu Thủy Tuyệt không sai. Nếu không tại sao hắn lại nói mất đi hai thủ hạ. Mặc Long và Xích Phượng, chính là thủ hạ của Thu Thủy Tuyệt.

Nàng cũng nhận ra, hắn nhất định sẽ giết nàng. Trước khi giết nàng hắn còn hành hạ nàng, có phải là muốn nàng cầu xin tha thứ không, có phải muốn xem nàng giãy dụa không, hắn làm vậy cho hả giận sao.

Lưu Sương đương nhiên không muốn bị tên sát nhân này coi thường, mặc dù lồng ngực đau như đao cắt, đau đớn khó nhin, đau đớn chắc không ai có thể chịu đựng được . Nhưng mà Lưu Sương hay vẫn cố run rẩy gian nan vịn tường đứng lên.

Không phát ra dù chỉ một câu rên rỉ, vô luận như thế nào cũng không lên tiếng, dường như chỉ có như vậy, mới có thể biểu lộ sự xem thường và khinh thị Quỷ Diện Thu Thủy Tuyệt .

Khóe môi có máu chảy xuống, rơi trên bạch y, thấm vào lớp vải, lan ra như một đóa hoa, thê lương mà nở. Tay Lưu Sương, gắt gao bám vào vách tường, dường như muốn đập nát bức tường, tuy là như thế, cũng không thể giảm đi sự đau đớn đến phệ cốt .

Nhưng mà, nàng vẫn quật cường như cũ nhìn thẳng vào Thu Thủy Tuyệt.

Trong sài phòng u ám, đôi mắt của nàng sáng long lanh, lộ ra ánh sáng, trong con ngươi không có sự e ngại, không có sự kinh sợ, chỉ có sự khinh thường. Máu tươi bên khóe môi đang cười, nụ cười đùa cợt .

Thu Thủy Tuyệt lạnh lùng nhìn Lưu Sương, giống như đang nhìn con mồi giẫy chết.

Tuy bề ngoài hấn bất động thanh sắc, nhưng nội tâm hấn đang vô cùng kinh dị.

Loại cực hình này, hấn từng dùng với người khác, dù cho là nam tử thân cao bảy thước, cũng phải quỳ xuống mà cầu xin tha thứ, đau đến kêu cha gọi mẹ. Nữ tử này, chỉ dùng tay lau máu, chưa từng thốt ra nửa câu xin tha thứ.

Bề ngoài nhu nhược như vậy, không ngờ lại kiêu hãnh như thế.

Nữ tử như vậy, từ lúc sinh ra hấn lần đầu tiên gặp, không khỏi có chút rung động.

Trái tim lạnh lẽo, không biết vì sao, lại có một tia không đành lòng. Giơ tay áo phất một cái, ma xui quỷ khiến thế nào lại giải thoát nàng khỏi cực hình.

Lưu Sương thở hổn hển té trên mặt đất, cảm thấy tóc dính dính , đúng là đau đến toát mồ hôi lạnh. Muốn dùng tay lau mồ hôi, nhưng cánh tay chẳng còn chút khí lực nào.

Đợi khí lực dần dần khôi phục, khi ngẩng đầu nhìn lên, Quỷ Diện đã đi đâu không biết.....

Chương 48: Trên vách núi

Lưu Sương vỗ về cái đầu đau nhức, đi tới trước cửa xem xét một phen, phát hiện ra cửa làm bằng sắt rất dày, nàng thử lôi kéo một chút, cánh cửa không chút nhúc nhích. Cửa sổ cũng bị đóng đinh. Sài phòng nho nhỏ, lại phòng thủ kiên cố như phòng giam. Dựa vào năng lực của nàng, vô luận như thế nào cũng không thể trốn thoát .

Lưu Sương chán nản ngồi trên đồng cỏ khô, yên tĩnh đến mức cây kim rơi xuống cũng nghe tiếng, làm cho nàng hít thở không thông.

Quý Diện Thu Thủy Tuyết, vì sao phải đem nàng nhốt ở chỗ này? Mới vừa rồi nàng còn tưởng mình sẽ chết, không ngờ hắn lại hạ thủ lưu tình tha cho nàng. Hắn không phải đã liên tiếp phái ra Xích Phượng Mặc Long muốn giết nàng sao? Vì sao không giết nàng , là muốn hành hạ nàng thêm vài lần nữa sao?

Nghĩ đến cực hình lúc này, trong lòng không kìm được sự sợ hãi.

Đây không phải nỗi đau con người có thể chịu đựng !

Trong đầu đột nhiên chợt lóe linh quang, nàng chợt nhớ ra Bách Lý Hàn đang bắt giữ Mặc Long. Chẳng lẽ, Thu Thủy Tuyết bắt nàng, là muốn đổi lại Mặc Long sao? Xác nhận sự thật này có thể xảy ra . Nếu là như thế, tạm thời nàng sẽ không gặp nguy hiểm .

Nghĩ tới đây, Lưu Sương liền ngồi lên đồng cỏ khô như trước, cực hình vừa rồi, đã tiêu hao hết thể lực của nàng, Lưu Sương mệt mỏi

ngủ thiếp đi.

Không biết đã ngủ bao lâu, trong mộng chỉ cảm thấy tung bay phiêu hốt, giống như đăng vân giá vũ.

Trong mơ mơ màng màng, tiếng động tí tách làm Lưu Sương bừng tỉnh. Mở mắt ra, thấy mưa bụi lất phất trong nắng sớm, trước mắt là núi non trùng điệp.

Không biết từ khi nào, nàng đã từ sài phòng lên đỉnh núi. Trách không được trong mộng lại có cảm giác đăng vân giá vũ, chắc hẳn là Thu Thủy Tuyết mang nàng lên núi.

Trên cổ tay truyền đến một trận đau đớn, có cảm giác treo lơ lửng, Lưu Sương phát hiện mình bị treo lên cây, trong không trung, phiêu lãng theo gió.

Cảm giác mát lạnh đưa từ dưới lên, Lưu Sương cúi đầu nhìn xuống phía dưới, không nhìn được choáng váng hoa mắt muốn té xỉu. Dưới chân nàng, là vực sâu vạn trượng. Mây mù dâng lên, sương mù tràn ngập, sâu không thấy đáy, vừa nhìn đã muốn vỡ tim vì sợ.

Nhìn bốn phía xung quanh, phát hiện ra nàng bị treo lên một cây cổ thụ mọc lệch đưa thân ra khoảng không trên vách núi. Cành cây khô ráp, không chịu được sức nặng của nàng, đã bị kéo đến mức hơi cong xuống.

Treo như thế này, tùy thời có thể rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Thu Thủy Tuyết muốn nàng phải tan xương nát thịt sao? Hẳn thật sự quá tàn nhẫn, quá đủ tàn nhẫn, không hổ là cầm đầu của tổ chức sát thủ, biết chà đạp trái tim người khác như thế nào, làm tiêu tan ý chí của người khác như thế nào. Nếu là người nhát gan, bị treo ở đây,

nhất định là chết vì sợ rồi .

Lưu Sương cố gắng đè nén sự sợ hãi, mới không hét lên vì sợ.

Trong lòng dâng lên sự phẫn nộ chưa từng có, giết người chẳng qua chỉ cần chặt đứt đầu là được, vì sao phải hành hạ một nữ tử yếu đuối tay không tấc sắt là nàng như này làm gì.

Thu Thủy Tuyết, hẳn rồi cuộc muốn làm cái gì?

Gió núi rất mạnh, thổi Lưu Sương đu đưa, như lá cây phiêu lãng.

Có lẽ, Thu Thủy Tuyết rất hận nàng, dù sao, Xích Phượng mất một tay là vì nàng, Mặc Long bị bắt sống cũng là vì nàng.

Thật sự là nực cười, trên đời này có còn thiên lý hay không, sát thủ giết người thất thủ bị thương bị bắt, tất cả lại đổ lên đầu nàng? Muốn nàng đi hận ai bây giờ?

Thân thể phiêu đảng , đưa qua đưa lại, Lưu Sương xoay lại hướng cây tùng.

Bây giờ mới phát hiện dưới tàng cây có một tảng đá lớn, Quỷ Diện Thu Thủy Tuyết đang ngồi trên đó. Có lẽ vừa rồi nàng phẫn nộ và hoảng sợ quá, nên mới không cảm giác được sự tồn tại của hắn.

Phía sau hắn là hai nữ tử. Một người mặc hồng y kiều diễm, là Xích Phượng – kẻ từng đi ám sát nàng. Một người mặc tử y, chắc là Tử Diên – một trong tứ đại sát thủ dưới tay hắn.

Thu Thủy Tuyết vẫn mặc áo choàng đen ngòm như mực như cũ, còn đeo một cái mặt nạ vô cùng đáng sợ, cực kỳ thần nhiên tự tại ngồi ở đó. Đôi mắt lạnh liệt thâm thúy, xuyên qua mặt nạ, lạnh lùng nhìn Lưu

Sương.

Quần áo này rất phù hợp với thân phận Câu Hồn sứ giả của hấn .

Lưu Sương biết hấn đang giờ trò mèo vờn chuột, lửa giận bốc lên, trừng mắt lạnh lùng nói: "Thu Thủy Tuyết, muốn giết cứ giết, muốn lăng trì cứ lăng trì, cần gì phải hành hạ như vậy! Người còn đáng là nam nhân không?"

Thu Thủy Tuyết khẽ nhú mày, giống như bất mãn với câu của chất vấn Lưu Sương. Lạnh lùng liếc Lưu Sương một cái, đột nhiên cởi dây thừng trên tảng đá, cầm trong tay.

Lưu Sương bây giờ mới phát hiện ra, hóa ra dây trói nàng không cột vào thân cây, mà là quấn mấy vòng trên thân cây, đầu dây buộc vào tảng đá, giờ phút này, đang nằm trong tay Thu Thủy Tuyết.

Sợi dây trói đang nắm giữ sinh tử của nàng. Chỉ cần Thu Thủy Tuyết buông tay, nàng nhất định sẽ rơi xuống vách núi, tan xương nát thịt.

Thu Thủy Tuyết nhìn mặt Lưu Sương đang đỏ lên vì phần nộ, khóe môi đột nhiên cong lên, khẽ buông tay, Lưu Sương như con diều đứt dây, bắt đầu rơi xuống.

Lưu Sương "Hả" một tiếng sợ hãi, sắc mặt tái nhợt như tuyết.

Dường như cực kỳ hài lòng với tiếng kêu sợ hãi của Lưu Sương, Thu Thủy Tuyết nắm chặt dây trói, Lưu Sương ngừng rơi, thân thể càng đu đưa trong không trung mãnh liệt.

Một lúc lâu sau, mới ngừng lắc lư.

Chương 49: Trò đùa tàn nhẫn

Lưu Sương vẫn chưa hết khoảng sợ, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực .

Thu Thủy Tuyết vẫn không chịu buông tha nàng như trước, tay phải dùng lực, sợi dây liền lắc lư. Cho đến khi Lưu Sương bị lẳng cao đến ngang tầm mắt của hắn . Hắn mới hài lòng đùa giỡn với sợi dây, chậm như rùa nhẹ nhàng nói: "Xem ra, hình như ngươi không sợ chết?"

Nhìn thấy bộ dáng lơ đãng thản nhiên của Thu Thủy Tuyết, cơn tức trong Lưu bùng nổ. Suốt một ngày nay, nàng phải chịu đựng sự hành hạ cả thể xác lẫn tinh thần, nếu không phải nàng cứng cỏi, sợ rằng đã hôn mê từ lâu .

Lưu Sương không chậm trễ thể hiện sự căm tức, dù sao cũng không tránh được cái chết, càng không sợ sẽ chọc giận hắn. Vì vậy lạnh lùng nói: "Sợ chứ, tại sao lại không sợ, trên đời này có ai là không sợ chết chứ? Bất quá, ta mặc dù sợ chết, cũng không có nghĩa là sợ ngươi!"

Mặc dù tình huống hiện giờ của nàng rất chật vật, nhưng nàng không thể chịu thua trước khí thế của hắn.

Thu Thủy Tuyết kinh ngạc nhíu mày, đôi mắt sau tấm mặt nạ quỷ chuyển lạnh, trong con ngươi lóe lên một tia dao động, là kinh dị và không tin được.

Nữ tử này là người không sợ chết đầu tiên mà hấn gặp, cũng là người đầu tiên không sợ hấn.

Hấn nhíu mày nhìn thẳng Lưu Sương, chỉ thấy gương mặt Lưu Sương đang sợ đến trắng bệch, lại hơi ửng đỏ vì tức giận. Hơn nữa, trong đôi mắt trong suốt của nàng, lóe ra sự khinh thường cùng trào phúng.

Nữ tử này đâu chỉ không sợ hấn? Nàng còn xem thường hấn !

Nghĩ tới đây, trong lòng Thu Thủy Tuyết dâng lên một cảm giác khác thường. Thật đáng tiếc, nàng là người hấn phải giết. Nếu không
.....

"Đáng tiếc !" Hấn ung dung nói, thanh âm u thấp như mị. Lập tức thay đổi tư thế, thản nhiên ngồi.

Lưu Sương vốn tưởng rằng hấn sẽ phát hỏa, không ngờ hấn lại dễ dàng buông tha nàng như thế, cũng có chút kỳ quái.

Tuy là đầu hè, nhưng trên đỉnh núi không có một tia ấm áp, chẳng có nổi một bông hoa ngọn cỏ. Chỉ có cây tùng mọc nghiêng này, cô độc trên vách đá.

Tầng mây ở phương đông, đột nhiên nhuộm màu xanh đỏ tím vàng, cực kỳ sặc sỡ.

Lưu Sương biết, mặt trời đang mọc. Cho tới bây giờ nàng chưa từng lên tận đỉnh núi để ngắm mặt trời mọc, không thể ngờ lần đầu tiên ngắm mặt trời mọc trên núi, lại trong tình cảnh thảm hại này.

Sương mù trên đỉnh núi, bắt đầu lặng lẽ tản đi, mặt trời đỏ ối bắt đầu

lóng lánh. Hào quang vạn trượng, hàng vạn tia sáng, trong phút chốc, núi non trùng điệp cũng đắm chìm trong hào quang vô tận.

"Thật đẹp đúng không!" Lưu Sương không kìm được lòng nói.

Thu Thủy Tuyết kỳ quái liếc mắt nhìn Lưu Sương.

Gương mặt thanh tú của nàng, dưới ánh mặt trời, mơ hồ lộ ra một tia đỏ bừng, như bông hoa hé nở lúc bình minh, tươi mát mà quyến rũ. Đôi môi thản nhiên cười, nụ cười trong sương mù dưới nắng, vô cùng tinh khiết, tinh khiết như bông tuyết đầu đông. Cặp mắt sáng rõ ràng, đáy mắt lóng lánh ba quang, đen láy, đoạt hồn người nhìn.

Phải mất một lúc lâu sau Thu Thủy Tuyết mới hồi phục tinh thần, kinh ngạc nhận ra mình bị nữ tử này hấp dẫn. Trong lòng không kìm được cảm giác cực kỳ ảo não, nữ tử này, trong hoàn cảnh thâm trầm này, nàng còn có tâm tình thưởng thức cảnh mặt trời mọc? Hào quang trong mắt hắt lên, khẽ buông tay, thân thể Lưu Sương lại bắt đầu rơi xuống.

Lưu Sương không đề phòng Thu Thủy Tuyết sẽ buông tay, sợ hãi hét một tiếng.

Lúc này Thu Thủy Tuyết mới hài lòng, tựa tiểu phi tiểu, chậm rãi kéo sợi dây lại.

Lúc này Lưu Sương không tức giận nữa, hắn chỉ đang trêu chọc nàng, không cần phải tiếp tục lí luận phải trái với tên ma đầu coi mạng người như cỏ rác này.

Thu Thủy Tuyết thấy thần sắc Lưu Sương bình tĩnh, nhắm mắt không thèm nhìn hắn, trong lòng có một tia mất mát.

Xích Phượng và Tử Diên đứng ở một bên không dám nói lời nào, Lưu Sương và Thu Thủy Tuyết cũng không nói lời nào với nhau, trên đỉnh núi trở nên yên lặng, chỉ nghe thấy tiếng gió vù vù thổi qua.

"Người tốt cục cũng tới!" Thu Thủy Tuyết đột nhiên mở miệng nói, trong giọng nói thản nhiên lộ ra một tia hàn ý.

Lưu Sương quay lưng vào vách núi, không nhìn được sau lưng, không biết là người nào đến. Dường như Thu Thủy Tuyết biết điều nàng đang suy nghĩ, giật giật dây trói trong tay, Lưu Sương quay tròn một vòng, trước mắt hiện lên thân ảnh Bách Lý Hàn bạch y phiêu phiêu, cùng với vẻ mặt kinh hãi cực điểm của hắn.

Dường như hắn mới đi lên từ chân núi, gió núi điên cuồng, thổi bạch y của hắn tung bay phất phơ. Hắn lẳng lặng đứng đó, thần sắc có chút thâm đậm, lông mày nhíu chặt, con ngươi đen vẫn bình tĩnh nay nhuộm màu phức tạp.

Đi theo hắn là Khinh Y và Tiêm Y. Hai người nhìn thấy bộ dáng chật vật của Lưu Sương, hoảng sợ tròn mắt, trong con ngươi tràn đầy lo lắng.

Lưu Sương tuy biết Khinh Y và Tiêm Y có chút công phu, nhưng không nghĩ hai nàng có thể lên đến tận đỉnh núi này, hóa ra công phu không tệ chút nào. Trong tay Tiêm Y giữ một người, là Mặc Long.

Trong nháy mắt, Lưu Sương liền rõ ràng dụng ý của Thu Thủy Tuyết, hiển nhiên là muốn bắt nàng để đổi lấy Mặc Long. Trao đổi trên đỉnh núi, sau khi xong việc, có thể dễ dàng thoát thân.

"Trữ Vương gia, đã nghe đại danh từ lâu, hôm nay vừa thấy quả nhiên danh bất hư truyền." Thu Thủy Tuyết lạnh lùng thản nhiên mà nói, lãnh liệt thanh âm phiêu đãng ở trong gió.

"Thu Thủy Tuyết, thả nàng! Bỏ vương liền đem Mặc Long giao cho người!" Bách Lý Hàn không muốn tốn nhiều lời lẽ, trực tiếp nói luôn. Ánh mắt hắn vẫn dính chặt trên người Lưu Sương.

Thu Thủy Tuyết lạnh lùng cười cười, nói: "Thỉnh Vương gia thả Mặc Long ra trước."

Bách Lý Hàn nhú nhú mày, nói: "Người thả nàng trước!"

"Cũng được, nhưng mà vẫn phải nói thẳng, hôm nay thả Vương phi đi, cũng không có nghĩa là Thu mỗ sẽ bỏ qua không truy sát nàng! Dù sao, Thu mỗ đã nhận bạc của người ta rồi."

Ý tứ của Thu Thủy Tuyết là mạng của Lưu Sương, hắn nhất định sẽ lấy.

Mắt Bách Lý Hàn lóe lên hàn quang, lãnh ý tỏa ra.

"Kẻ kia bỏ ra bao nhiêu bạc, ta bỏ ra gấp đôi, mua mạng kẻ đã bỏ tiền mua mạng của Vương phi của ta!" Bách Lý Hàn lạnh nhạt nói.

Thu Thủy Tuyết khẽ cong môi, nói: "Không nhiều lắm, một vạn lượng hoàng kim mà thôi. Nhưng mà, ngay cả trong trường hợp Vương gia có ra giá gấp mười lần như thế, Thu mỗ cũng không thể đáp ứng, kiếm tiền là chuyện lớn, nhưng quy củ thì không thể phá!"

"Như vậy, xem ra tên và thân phận của kẻ đó người cũng sẽ không nói!" Bách Lý Hàn nói.

"Đương nhiên là vậy, đây là quy củ của chúng ta!"

"Quy củ, xem ra quy củ giết người không ít chút nào!" Thanh âm

Bách Lý Hàn , lãnh liệt như băng, "Bất quá, sau này, ta sẽ không cho người bất kì cơ hội nào nữa !" Dứt lời nói: "Thả người đi!"

"Được, ta thả đây!" Thu Thủy Tuyết nói chưa hết câu đã buông sợi dây.

Bách Lý Hàn vốn còn đang băn khoăn Thu Thủy Tuyết sao lại thả người một cách thống khoái như thế, không ngờ , hắn nói thả là thả như vậy.

Sợi dây buông lỏng, chỉ một thoáng, thân thể Lưu Sương liền tiếp đất theo phương thẳng đứng.

"Sương Nhi!" Bách Lý Hàn kinh hãi kêu to, lao ra vách núi, thân thể nhoài ra, bắt được một đầu dây trói . Vì sức nặng của Lưu Sương thân thể hắn nhoài ra hơn nửa.

Một tay hắn bám vào rễ cây, một tay cầm lấy dây trói, hai người cheo leo bên vách núi, tình huống thật quá sức nguy hiểm.

Chương 50: Động tức tự hữu tình

"Vương gia!" Kinh Y và Tiêm Y cực kỳ hoảng sợ, muốn đi qua để hỗ trợ, lại bị Xích Phượng và Tử Diên ngăn cản. Chỉ một thoáng, bốn người xông vào giao chiến, kiếm quang lờ lờ, hàn ý bách người.

Gió núi thổi mạnh, tay áo Lưu Sương tung bay .

Nàng ngẩng đầu nhìn, xuyên thấu qua màn sương buổi sớm, nhìn thấy rõ ràng gương mặt Bách Lý Hàn lạnh lẽo mà đôi mắt thì đang phát sáng. Đôi mắt đen nàng chưa từng nhìn thấu, ẩn chứa sự thâm thúy vô cùng tận , giờ phút này có cả sự rối bời đau đớn.

Có lẽ là do sương mù, nàng nhìn không rõ lắm, có chút hoài nghi.

Trong lòng hắn đang đau đớn vì nàng sao? Lưu Sương cười khổ, trái tim nhói đau, nếu như nàng chết đi, có thể đổi lấy sự đau lòng của hắn dù chỉ là trong khoảnh khắc, coi như không uổng phí tình yêu nàng dành cho hắn thời gian qua. Hắn đã liều mạng mà cứu nàng, có lẽ, trong lòng hắn có nàng. Nếu không, với tính tình của hắn, nhất định sẽ không bất chấp mạng sống vì nàng . (Quá buồn và quá hay, đến giờ phút này thì chuyện này tả tâm lý ăn đứt Thất thân)

"Cám ơn chàng có thể tới cứu thiếp, thiếp rất cảm kích. Chàng buông tay đi!" Lưu Sương nhẹ nhàng thản nhiên nói, chỉ một người chết đương nhiên là tốt hơn cả hai cùng phải chết. Dù sao người Thu Thủy Tuyết muốn giết chỉ có nàng, hà tất phải liên lụy đến

hắn!

Bách Lý Hàn nghe được lời Lưu Sương nói, cảm thấy ngực như bị bóp nẹt, cảm thấy hít thở không thông. Mắt hắn lóe ra tia sáng, cắn răng nói: "Nàng nói chuyện vớ vẩn gì đấy! Dù nàng muốn chết, cũng không dễ dàng như vậy. Ta không cho nàng chết, thì ai cũng không được phép lấy mạng nàng!" Dứt lời, tay quấn sợi dây lên, thu hẹp khoảng cách của hai người.

Giờ phút này , hắn có chút bá đạo cuồng vọng.

Tình huống lúc này, quả thật vô cùng nguy hiểm . Nhưng mà, cho dù biết rõ có nguy hiểm, hắn vẫn tới. Hắn đến, chính là muốn cứu nàng, hắn tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn nàng ra đi.

Thu Thủy Tuyệt chấp tay đứng ở đỉnh núi, một bên là bốn nữ tử đang giao chiến, một bên là hai người giãy giụa bên vách đá.

Hắn đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn, không chút sứt mẻ đứng đó, như một pho tượng trong trời nhưng lạnh lùng .

Hắn đột nhiên rút ra một cây bội kiếm từ bên hông. Trong phút chốc, phản chiếu ánh mặt trời chói trang, tỏa ra bốn phía đỉnh núi. Đây là Thu Thủy Kiếm của hắn , là danh kiếm đương thời. Thân kiếm dài nhỏ, trên thân kiếm có khắc hoa văn cổ quái , mũi kiếm cực kỳ sắc bén, có thể chặt vàng chém ngọc.

Thanh kiếm này chỉ cần dùng chút sức, sợi dây thừng lập tức đứt làm đôi, sợi dây vừa đứt, nữ tử này sẽ giống như con diều đứt dây, rơi thẳng xuống vực sâu vạn trượng kia.

Nhưng không biết vì sao, hắn không hề chém xuống.

Xuyên qua màn sương mù, hắc mớ hồ nhìn thấy nữ tử dưới thiên nhai. Tay áo tung bay, tóc đen tung bay, sự cay đắng và kiên nhẫn trong mắt nàng làm hắc khế động lòng, có sự cay đắng dâng lên trong lồng ngực hắc.

Hắc dĩ nhiên mềm lòng rồi!

Làm cung chủ Thu Thủy Cung , hắc đã sớm luyện thành trái tim cứng rắn như thép, vô tình vô dục. Chưa bao giờ hắc nghĩ rằng sẽ có ngày mềm lòng. Chuyện này đối với hắc mà nói, là sự sỉ nhục trí mạng.

Hắc cắn răng, đôi mắt sau chiếc mặt nạ quỷ bắn ra hàn quang. Chỉ là một nữ tử hơi đặc biệt hơn bình thường một chút thôi mà!

Hắc đột nhiên dứt khoát hạ kiếm, nhất định sẽ chặt đứt sợi dây.

Từ khi hắc rút kiếm ra, Bách Lý Hàn đã biết ý đồ của Thu Thủy Tuyệt , lúc này, nhìn thấy hắc hạ kiếm xuống sợi dây. Bách Lý Hàn nheo mắt, ánh mắt lạnh lẽo khiến kẻ khác rét run. Toàn thân từ trên xuống dưới, toát ra sát ý u lãnh nguy hiểm.

"Thu Thủy Tuyệt, nếu ngươi chặt đứt sợi dây, ta sẽ đem toàn bộ người của Thu Thủy Cung bồi táng! Bây giờ, tốt nhất là người đi xem tên Mặc Long thuộc hạ của ngươi đi." Bách Lý Hàn âm độ vô tình nói. So sánh với trước kia, hắc lúc này , càng giống một sát thủ máu lạnh vô tình.

Thu Thủy Tuyệt nghe vậy liền dừng lại, nhìn qua bên kia, bốn nữ tử vẫn đang giao chiến, Mặc Long ngã trên mặt đất, bất tỉnh nhân sự, hiển nhiên là trúng độc. Nghĩ kĩ thì chắc đã trúng độc từ trước, có điều đến lúc này mới phát tác.

Thu Thủy Tuyết nhú nhú mày, hấn không ngờ Bách Lý Hàn đã suy nghĩ chu đáo đến vậy. Hấn vốn nên ảo não , nhưng không biết vì sao trái tim lại thả lỏng, hấn chậm rãi thu tay lại, cho Thu Thủy Kiếm vào trong vỏ. Cười lạnh nói: "Không ngờ ngươi đường đường là một Vương gia cũng dùng thủ đoạn hạ độc hèn hạ như vậy!"

" Thủ đoạn của bốn vương so với Thu cung chủ còn kém xa lắm!" Bách Lý Hàn lãnh đạm nói. So sánh với việc Thu Thủy Tuyết đột nhiên buông tay, hại Lưu Sương ngã xuống sườn núi, hấn làm sao dám giành hai chữ hèn hạ với Thu Thủy Tuyết.

"Giải dược!" Thu Thủy Tuyết lãnh đạm nói.

Tay Bách Lý Hàn , đã bị sợi dây tì đến chảy máu, hấn vẫn ưu nhã mà cười như cũ, nói: "Thu cung chủ cũng quá gấp gáp rồi , chờ bốn vương đi sẽ đưa cho ngươi!"

Dây trói đã quấn quanh cánh tay hấn, càng lúc càng ngắn, rốt cục hấn và Lưu Sương không còn khoảng cách nữa, hấn đưa tay, ôm lấy Lưu Sương. Mặc dù hấn có thể đẩy Lưu Sương lên đỉnh núi trước, nhưng vì sợ nàng lại rơi vào tay Thu Thủy Tuyết, hấn không có dũng khí làm như vậy.

Nhưng mà, rễ cây này, rất hiển nhiên không chịu nổi sức nặng của hai người bọn họ, vì lúc này hấn đưa tay ôm lấy Lưu Sương, rốt cuộc cái cây tróc luôn ra. Bách Lý Hàn duỗi tay đặt lên một tảng đá nhô ra, dùng làm điểm tựa đẩy lên, mượn lực nhẹ nhàng đi lên. Rễ cây gãy ra rơi xuống vực, biến mất trong màn sương mù dày đặc.

"Đừng đánh nữa!" Thu Thủy Tuyết lạnh lùng nói.

Xích Phượng và Tử Diên nghe vậy thu chiêu, Kinh Y và Tiêm Y nhẹ nhàng đi tới, nói: "Vương gia! Thuộc hạ vô năng!"

Bách Lý Hàn hừ lạnh một tiếng, không rảnh trách phạt các nàng, dùng tay mở tháo dây trói ở cổ tay Lưu Sương. Chứng kiến cổ tay Lưu Sương vốn trắng như ngọc bị dây trói ma sát làm cho chảy máu, trái tim hẫng đau như bị dao đâm. Hắn nhúu nhúu mày, tiếp nhận thuốc trị thương từ trong tay Tiêm Y, đích thân bôi thuốc cho Lưu Sương.

Cái ôm của Bách Lý Hàn vốn ôn nhu , thái độ lúc này của hắn cũng ôn hòa , nhưng Lưu Sương không biết sự ôn nhu này của hắn có thể ôn nhu trong bao lâu nữa. Giãy dụa để thoát khỏi cái ôm của hắn nói, nói: "Vương gia, để Lưu Sương tự bôi thuốc là được rồi!"

Bách Lý Hàn cảm thấy Lưu Sương mâu thuẫn, cánh tay cứng đờ, ném thuốc vào lòng Tiêm Y, nói: "Bôi thuốc cho Vương phi!"

Quay lại nói với Khinh Y: "Đưa giải dược cho Thu cung chủ đi!"

Khinh Y lấy ra giải dược của Mặc Long , đưa vào tay Xích Phượng .

Thu Thủy Tuyết chấp tay đứng đó, hắc y như mực, con ngươi lạnh như băng, hắn nhìn Bách Lý Hàn, thản nhiên nói: "Trữ Vương gia, sau này sẽ còn gặp lại! Thu mỗi nhất định sẽ không buông tha , thỉnh Vương gia trông nom Vương phi của ngài cho tốt!" Rồi dẫn theo Xích Phượng và Tử Diên Mặc Long, biến mất trên đỉnh núi.

Mặt trời lên cao, đỉnh núi sáng ngời. Ánh nắng chiếu lên mặt Bách Lý Hàn , môi mỏng mà kiên định. Bóng của hắn, rõ ràng mà tuấn dật. Hắn nhìn ngọn núi đằng xa, chứ không nhìn hướng Thu Thủy Tuyết rời đi .

Lưu Sương nhìn theo mắt hắn, trên vách đá xa xa, một bóng người nháy qua vách đá, biến mất trong rừng. Nhãn lực Lưu Sương không bằng người luyện võ, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một bóng đen,

không thấy rõ bộ dạng người đấy. nhưng lại sờ sờ thấy bộ tóc màu đỏ.

Chẳng lẽ là được xoa, Lưu Sương không thể tin được. Chẳng lẽ được xoa một mực âm thầm bảo vệ nàng?

Bách Lý Hàn vẫn đứng bên cạnh Lưu Sương, lúc này quay đầu nhìn nàng. Nhãn lực của hắn đương nhiên tốt hơn Lưu Sương, sớm đã thấy rõ người nọ là nô lệ Côn Lô cứu Lưu Sương đêm đó.

"Không thể ngờ, tên nô lệ Côn Lô đó cũng tới. Hắn rất trung thành với nàng đấy!" Trong lòng Bách Lý Hàn dâng lên một mùi vị không thể diễn tả.

Lúc này, trong lòng Lưu Sương đã rõ ràng, được xoa nhất định là nhận mệnh lệnh của sư huynh, âm thầm bảo vệ chính mình. Nhớ tới sư huynh, trong lòng không khỏi được sự chua xót, đã lâu rồi nàng không nhận được tin tức gì của sư huynh.

Bách Lý Hàn nhìn thấy Lưu Sương buồn bã, trong lòng bị kiềm hãm, đột nhiên lạnh lùng xoay người, ra lệnh nói: "Xuống núi!"

Cổ tay Lưu Sương, mặc dù đã bôi thuốc, nhưng vẫn đau đớn như cũ. Trọng yếu nhất là, tay nàng, bị trói đã quá lâu, đau đến chết lặng. Hai chân vô lực, vừa mới cất bước, đã lao đảo ngã xuống đất.

Khinh Y đang muốn tiến lên dìu đỡ, Bách Lý Hàn lại đột nhiên xoay người. Lạnh lùng nghiêm mặt, không nói một lời nào, cúi người cõng Lưu Sương lên lưng. Trái tim Lưu Sương bị chấn động, một dòng nước ấm chậm rãi chảy qua trái tim, mặc dù gió núi rất lạnh, trong lòng nàng lại rất ấm áp.

Đỉnh núi mà Thu Thủy Tuyệt chọn, vốn là chỗ rất khó leo lên. Muốn

xuống núi càng khó hơn.

Bách Lý Hàn cõng Lưu Sương, vận khởi khinh công, bay vọt từ đỉnh núi xuống.

Lưng của hắn, rộng rãi mà ấm áp. Một mõi đến cực điểm, Lưu Sương áp mặt vào lưng hắn, ngủ mê man.

Sống lưng Bách Lý Hàn cứng đờ, chỉ cảm thấy trên lưng rất ấm áp, làm trái tim hắn , có chút mê say.

Chương 51: Cầu tha y kiểm

Đến khi tỉnh lại, Lưu Sương đã nằm trong Y Vân Uyển. Cũng không biết đang là buổi nào, bên trong phòng ánh sáng ảm đạm, lờ mờ nghe được ngoài cửa sổ tiếng mưa rơi rả rích. Gió mát thổi qua màn cửa, làm tấm màn bằng sa mỏng bay phất phơ.

Đã trải qua mấy phen sinh tử, lại một lần trở lại Trữ Vương phủ, trong lòng Lưu Sương nảy sinh một cảm giác rất khác, không phải bi thương, không phải vui mừng, chua xót đắng cay lẫn lộn.

Hồng Ngẫu canh giữ ở trước giường, hai mắt sưng đỏ, hiển nhiên là đã khóc suốt một đêm. Nhìn thấy Lưu Sương tỉnh lại, nước mắt lại bắt đầu ào ào tuôn xuống. Lưu Sương phải nói mãi là không có việc gì cả.

Ngồi trước gương trang điểm, Lưu Sương nhìn thấy gương mặt mình mong manh như sương khói. Ba phần dịu dàng, ba phần thanh nhã, ba phần tiều tụy, lại có thần nhiên nhẹ sầu. Từ khi nào nàng có bộ dạng oán phụ này chứ.

Lưu Sương khẽ cười cười, nụ cười vẫn mang theo ba phần đau khổ.

Hồng Ngẫu cắn răng đứng một bên, chải mái tóc đen bóng dài mượt của Lưu Sương rồi búi lên, vừa chải vừa mắng Thu Thủy Tuyệt. Dường như Hồng Ngẫu biết lời lẽ khó nghe nào cũng nói ra hết rồi.

Lưu Sương cười nói: "Hồng Ngẫu, người mắng hấn hoàn toàn vô dụng, muốn mạng của ta, không phải hấn. Nếu hấn không giết ta, sẽ

có kẻ khác đến giết ta!"

"Rốt cuộc là ai muốn giết tiểu thư vậy?" Hồng Ngẫu cực kỳ buồn bực.

Lưu Sương cũng cực kỳ buồn bực, có thể đưa ra đến vạn lượng hoàng kim, có thể là ai đây?

"Vương phi, Đại cô nương tới thỉnh an Vương phi!" Phòng ngoài vang lên thanh âm của Khinh Y. Bách Lý Hàn đã điều Khinh Y và Tiêm Y đến bảo vệ Lưu Sương.

Lưu Sương nghe vậy, vô cùng kinh ngạc, Đại Mi Vũ đến gặp nàng, thật sự là làm nàng bất ngờ ngoài dự tính.

Hồng Ngẫu thở phì phì trả lời: "Vương phi đang nghỉ ngơi, lúc này không tiếp khách!" Hồng Ngẫu đối với Đại Mi Vũ, đương nhiên là không có chút thiện cảm nào. Lưu Sương chịu khổ hành hạ, gián tiếp mà nói, đều bởi cô ta. Nếu không phải bởi vì cô ta, Bách Lý Hàn sẽ không chuyển đến Thanh Lang Các, Thu Thủy Tuyết cũng không bắt cóc Lưu Sương được.

Kỳ thật Lưu Sương cũng không muốn gặp Mi Vũ, giữa nàng và Mi Vũ, căn bản là không có chuyện gì để nói, không gặp có lẽ hay hơn, Lưu Sương không lên tiếng nữa. Nhưng, Đại Mi Vũ lại không đi, nói là sẽ chờ ở bên ngoài cho đến khi Vương phi ngủ dậy.

Hồng Ngẫu thấp giọng nói: "Không sợ gió lạnh mưa rừng, thích chờ thì tốt thôi."

Lưu Sương nhăn mặt nói: "Cho cô ta vào đi!" Trốn được bây giờ không trốn được suốt đời, huống hồ, nàng chẳng có gì phải trốn tránh cả! (Nhi: mọi người thông cảm, bạn Nhi không ưa gì Mi Vũ, đoán là Lưu Sương cũng vậy, ai đời vừa thê hải minh sơn xong thì

cô ta chen vào, Lưu Sương tuy thiện lương nhưng cũng có lúc đánh đá cứng rắn, có gọi Mi Vũ là cô ta chắc cũng không mâu thuẫn với tính cách vốn có của Lưu Sương)

Chỉnh lại quần áo tóc tai xong, Lưu Sương cùng Hồng Ngẫu đi ra phòng ngoài.

Cửa phòng ngoài mở rộng , xuyên thấu qua bức rèm che, có thể nhìn thấy mưa bụi trong sân. Một sân trồng đầy hoa đủ màu trắng hồng đỏ, bị mưa phùn làm ướt cánh hoa, càng thêm đẹp mắt.

Ngoài hành lang có một thân ảnh mảnh khảnh đang đứng ngắm mưa, đúng là Đại Mi Vũ, đi sau còn có hai thị nữ. Khinh Y thấy Lưu Sương đi ra, liền truyền cho Đại Mi Vũ tiến vào.

Đại Mi Vũ cởi áo tơi, lượn lờ thướt tha đi đến, vòng eo nhỏ đưa qua đưa lại, như cành liễu đu đưa trong gió. Váy trắng thêu hoa lan màu bạc, theo bước đi của nàng, khe khẽ đong đưa.

Dường như cô ta sinh ra để múa, ngay cả bước đi cũng uyển chuyển như đang múa.

"Đại Mi Vũ ra mắt Vương phi!" Đại Mi Vũ nhìn thấy Lưu Sương, quy củ thi lễ vẫn an. Hôm nay cô ta không mang khăn che mặt, mái tóc đen nhánh buông xuống, vừa hay che khuất vết sẹo. Nửa mặt còn lại, vô cùng xinh đẹp. Nửa gương mặt đấy, thật khiến chúng sinh điên đảo. Khó có thể tưởng tượng được, trước khi cô ta bị hủy dung, đã điên đảo nhân gian thế nào.

Lưu Sương cười nhạt nói: "Đại cô nương không nên khách khí, mời ngồi!" Nàng vốn chán ghét mấy câu nói khách khí đó , nhưng bây giờ chẳng còn lời nào khác để nói.

Đại Mi Vũ khẽ khàng ngồi lên ghế, nhìn Lưu Sương, dịu dàng mà cười nói: " Hôm nay Mi Vũ đến, là tới cảm tạ Vương phi ngày ấy cứu mạng chi ân . Nếu không phải ngày đó Vương phi kịp thời sơ cứu, Mi Vũ nhất định không giữ lại được mạng này. Hôm qua được nghe Vương phi bị bắt cóc, Mi Vũ thật sự rất rất lo lắng, đáng tiếc không thể giúp gì. Lại nghe Vương phi được Vương gia cứu trở về, Mi Vũ vội vàng tới thăm Vương phi."

Cô ta nói trơn tuột như mỡ, khéo môi mím cười, bày ra dáng vẻ lo lắng cho Lưu Sương, nhú mày nhăn mặt, đôi mắt đẹp còn nào nề buồn thảm. Từ thanh lâu đi ra mà thanh thuần đến vậy, cộng thêm vẻ ngoài xinh đẹp, khó tránh Bách Lý Hàn ái mộ cô ta như thế.

Hồng Ngẫu lạnh lùng nghiêm mặt, nghe Đại Mi Vũ nói xong, đột nhiên không chút khách khí mà nói: "Người không cần cảm ơn tiểu thư nhà ta, tiểu thư trời sinh thiện lương, dù chỉ là một con chó bị thương, tiểu thư cũng sẽ không chút do dự cứu chữa . Người cũng không cần lo lắng cho tiểu thư nhà ta, tiểu thư phúc lớn mạng lớn, lại có Vương gia yêu thương, cái gì cũng sẽ hóa giải được hết ." Hồng Ngẫu vốn là người thẳng tính, đối với người không có thiện cảm, chưa bao giờ biết cái gì gọi là khách khí .

"Hồng Ngẫu!" Lưu Sương lạnh giọng trách mắng.

Hồng Ngẫu nghe vậy ngậm miệng, chu môi, hiển nhiên là không phục.

Đại Mi Vũ không tức giận một chút nào, ngược lại còn cười nói: "Mặc kệ như thế nào, Mi Vũ vẫn muốn cảm ơn Vương phi đã cứu mạng ."

"Thật ra, tiểu thư nhà ta không chỉ biết chữa bệnh, còn biết chữa sẹo nữa kìa!" Hồng Ngẫu đột nhiên mở miệng. (=.=)

Lưu Sương cả kinh, nàng chưa bao giờ xóa sẹo, không ngờ là Hồng Ngẫu lại nói như vậy. Không khỏi quay đầu nói: "Hồng Ngẫu, chớ có nói bậy! Ta không biết kiểu y thuật đó." Hồng Ngẫu đương nhiên biết Lưu Sương chưa từng chữa sẹo, nàng nói như vậy, chỉ là muốn chọc tức Đại Mi Vũ, ý là tiểu thư nhà ta biết chữa sẹo, nhưng sẽ không chữa cho người.

Đại Mi Vũ nghe vậy, lại tin là thật. Dù sao y thuật Lưu Sương đã được chứng thực, từng xem mạch cho thái hậu, từng cho giải độc Tĩnh Vương, cũng từng chữa cho thị vệ trong vương phủ bị thương, giúp hắn chẳng lưu lại vết sẹo anò, có lẽ thật sự có thể. Con người Mi Vũ lóe lên tia sáng, thi lễ nói: "Mi Vũ cầu Vương phi điều trị vết sẹo, ân này Mi Vũ suốt đời không quên."

Lưu Sương thờ dài nói: "Đại cô nương, ta thật sự chưa từng chữa sẹo, là tiểu tỳ ăn nói lung tung. Mong cô nương đừng nghĩ là thật." Nếu như, nàng thật sự biết chữa sẹo, tự nhiên sẽ không cự tuyệt, nhưng mà, nàng thật sự chưa từng chữa sẹo.

Hiển nhiên là Đại Mi Vũ không tin lời Lưu Sương nói, còn tưởng rằng Lưu Sương đang từ chối. Đột nhiên mày liễu nhíu lại, hai gối mềm nhũn, quỳ xuống trước mặt Lưu Sương.

Giơ lên đôi mắt long lanh mông lung sương mù, đau đớn đáng thương nhìn Lưu Sương.

Ánh mắt như vậy , đừng nói là nam nhân, ngay cả Lưu Sương cũng không chịu được mà mềm lòng.

Mặc dù Lưu Sương không phải là người coi trọng dung mạo trong việc đối ngoại. Nhưng mà Đại Mi Vũ là đàn bà con gái, nếu sinh ra đã xấu thì bỏ đi, nhưng vốn là tuyệt sắc giai nhân, lại bị hủy dung. Từ tuyệt mỹ đến cực xấu, sự chua xót cùng thống khổ, có lẽ chỉ có cô ta

mới thấu hiểu hết.

Hôm nay cô ta lại vì cầu xin nàng mà quỳ xuống, trái tim Lưu Sương không thể không chấn động. Lưu Sương liền đứng dậy nâng cô ta, Đại Mi Vũ bướng bỉnh không chịu đứng lên, chỉ nói: "Nếu Vương phi không đáp ứng, Mi Vũ sẽ không đứng dậy!"

"Muốn ta đáp ứng người như thế nào bây giờ, ta thật sự chưa từng chữa sẹo!" Lưu Sương nhú mày nói.

Đại Mi Vũ không thêm nhắc lại, chỉ bướng bỉnh quỳ ở đó, thần sắc cực kỳ kiên quyết.

Hai người còn đang giằng co, không chú ý rèm được vén lên, Bách Lý Hàn đi đến. Nhìn thấy Đại Mi Vũ quỳ gối trước mặt Lưu Sương, đôi mắt hiện lên vẻ không tin được.

"Làm cái gì vậy?" Hắc lạnh giọng hỏi, thanh âm thấp hàn, đưa tay ra, muốn đỡ Đại Mi Vũ đứng dậy.

Đại Mi Vũ quay đầu nhìn thấy Bách Lý Hàn, hơi nước trong mắt dần dần ngưng đọng lại, nhưng lại không chảy xuống, nhưng ngược lại càng có vẻ đau đớn đáng thương. Cô ta cười yếu ớt, nói: "Vương gia, nô tỳ nghe nói Vương phi gặp nạn, cho nên tới thăm. Thuận tiện cảm ơn Vương phi đã cứu mạng!"

Bách Lý Hàn nhú mày, thanh âm lạnh lùng nói: "Tạ ơn thì nhất định phải quỳ sao? Nhìn thế nào cũng giống đang tạ tội!"

Những lời này của hắc không phải nói với Đại Mi Vũ, mà là quay sang nói với Lưu Sương, con người đen thâm thúy ẩn chứa nhiều tâm tình phức tạp

Chương 52: Hấn quỳ xuống

Ý tứ trong lời nói của Bách Lý Hàn, cho dù người nào cũng đều rất rõ ràng . Hấn đang trách nàng làm khó Đại Mi Vũ, Lưu Sương cười khổ, cô ta đáng giá để nàng làm khó sao?

"Vương gia, Mi Vũ là tự nguyện quỳ xuống , nghe nói Vương phi y thuật bất phàm, có thể chữa sẹo trên mặt nô tỳ. Mi Vũ hết sức kích động, cho nên mới quỳ xuống cầu Vương phi chữa sẹo cho nô tỳ . Vương gia, ngài ngàn vạn lần không nên trách Vương phi!" Đại Mi Vũ đau đớn đáng thương mà nói, nhẹ nhàng túm tay áo Bách Lý Hàn , nửa gương mặt không bị tóc che đở ửng, tựa như đang thẹn thùng.

Bách Lý Hàn thản nhiên ừ một tiếng, cặp lông mày đưa lên, con mắt đen sâu hiện lên một tia kinh dị, hấn từng mời ngự y xem qua vết sẹo của Đại Mi Vũ , nhưng tất cả đều thúc thủ vô sách. Chẳng lẽ, Lưu Sương thật sự có thể chữa lành vết sẹo này?

Có thể chữa vết sẹo, cũng không nguyện ý chữa trị cho Đại Mi Vũ, ngược lại còn muốn Mi Vũ quỳ xuống? Đây dường như không phải tác phong của của Lưu Sương (.= cô ta tự quỳ mà, ai bắt chứ) ! Nàng luôn nhân hậu thương người, cũng chưa từng cự tuyệt khám bệnh cho ai. Bởi vì đối phương là Đại Mi Vũ sao? Là bởi vì Đại Mi Vũ khiến cho nàng trở nên hẹp hòi?

Hấn khoát khoát tay, với nói Đại Mi Vũ: "Mi Vũ, vết thương của ngươi mới lành, quay về Tuyệt Uyển đi!"

"Nhưng mà, nhưng mà Vương phi vẫn chưa đáp ứng sẽ chữa sẹo

cho nô tỳ." Đại Mi Vũ mềm mại nói, thanh âm cực kỳ ôn nhu.

Bách Lý Hàn nhíu mày, nói: "Người cứ đi đi, không cần bận tâm!"

Đại Mi Vũ lúc này mới vui mừng mà dẫn nha hoàn rời đi.

Khinh Y Tiêm Y thấy thế, cũng thi lễ lui xuống.

Hồng Ngẫu nhìn lướt qua gương mặt tái nhợt của Lưu Sương, trong lòng vô cùng hối hận, có phải mình vừa rước họa hộ tiểu thư không.

"Vương gia, tiểu thư nhà ta không biết chữa sẹo! Lúc nãy là Hồng Ngẫu nói lung tung, ngài ngàn vạn lần cũng đừng nghĩ là thật!"

Bách Lý lạnh lùng trầm mặt, không nói chuyện.

Hồng Ngẫu lo lắng nhìn Lưu Sương, lặng yên lui xuống.

Trong phòng trở nên yên lặng, hai người chẳng ai nói lời nào, chỉ nghe thấy mưa bụi rả rích ngoài sân. Bách Lý Hàn chấp tay đứng bên cửa sổ, nhìn cảnh vật mịt mờ trong làn mưa giăng giăng, không biết đang suy nghĩ cái gì. Trong cảnh tranh tối tranh sáng, gương mặt tuấn tú rất đẹp, tĩnh lặng như điêu khắc mà thành.

Từ khi Đại Mi Vũ xuất hiện, nàng đã vì Đại Mi Vũ mà lời qua tiếng lại với hắn, mối quan hệ của hai người cũng nổi sóng gió từ đó.

Trước kia, hắn nhục nhã nàng, hành hạ nàng, rõ ràng biểu thị hận đối với của nàng là hận thù và ghét bỏ.

Từ sau khi hai người ở chung một phòng vì đề phòng nàng bị ám sát, nàng loáng thoáng cảm nhận được hắn đối với nàng có tâm ý, là thích nàng không chút che giấu. Dưới trăng trên thuyền, hắn bày tỏ

thích nàng cũng rất thẳng thắn.

Nhưng mà, hôm nay, Lưu Sương lại không thể nắm bắt cảm giác của hắn, là hận, là ghét bỏ, hay là có chút tình ý, nàng không biết một chút nào. Chỉ cảm thấy có giữa hai người giăng một tầng sương mù rất dày.

Người đàn ông này, tuy đứng trước mặt nàng, nhưng càng lúc càng bí ẩn.

Hắn không nói lời nào, áp lực khiến nàng hít thở không thông, Lưu Sương dứt khoát vén rèm đi ra ngoài, đứng dưới mái hiên ngắm mưa.

Mưa, càng lúc càng nặng hạt, những đóa hoa nhiều màu rơi trên nền đất, những cánh hoa nát phập phều trên mặt đất, trời trong bong bóng mưa, bi thương vô hạn. Gió thổi khiến nàng thấy lạnh.

"Sương Nhi, nếu nàng có thể chữa cho nàng ấy, hà tất còn phải làm khó nàng ấy." Thanh âm trầm thấp rõ ràng mê người của Bách Lý Hàn vang lên.

Hắn quả nhiên nghĩ rằng nàng cố tình gây khó dễ Đại Mi Vũ.

Lưu Sương tuy giận dữ nhưng lại cười, trong mưa bụi mênh mông, nụ cười của nàng như đóa hải đường trắng, mông lung mang theo những giọt nước mưa lạnh ngắt.

"Ngài nghĩ rằng ta cố ý làm khó cô ta sao? Còn đầy kẻ muốn quỳ trước mặt ta mà không được, nếu Trữ Vương gia quỳ xuống, ta còn có thể suy nghĩ!" Lưu Sương lạnh lùng nói.

Nàng không phải Tiên Nhi của hắn, chỉ là giấc mơ trong phút chốc

mà thôi? Nhưng nàng vẫn muốn đánh cược xem hắn có quỳ xuống không.

Lưu Sương cắn môi, lạnh lùng nhìn hắn.

Thần sắc Bách Lý Hàn cứng đờ, đôi mắt đen nheo lại, Lưu Sương lại nói ra những lời như vậy, nếu không phải chính tai nghe thấy, chắc chắn hắn sẽ không tin. Kỳ thật ngay cả Lưu Sương cũng không tin được, từ khi nào nàng lại điêu ngoa xấu tính thế này.

"Nếu như thật sự có thể chữa lành cho cô gái đáng thương đó, muốn ta quỳ xuống cũng được!" Bách Lý Hàn chậm rãi nói, trong thanh âm có chút tức giận.

Mưa bụi vô thanh vô tức bay tới hành lang, hất lên trán Lưu Sương, hất lên quần áo Lưu Sương. có những tia lạnh ngắt đâm vào trái tim Lưu Sương, giống như độc dược, ăn mòn trái tim nàng.

Trong màn mưa mờ lung Lưu Sương nhìn thấy Bách Lý Hàn nhún gối quỳ xuống, nàng đưa tay ngăn cản hắn.

Đủ rồi! Nam nhi dưới trướng có hoàng kim, hắn kiêu ngạo như vậy, hôm nay, vì Đại Mi Vũ lại chấp nhận quỳ gối, đủ thấy được tâm ý hắn dành cho Đại Mi Vũ .

Nàng và hắn, chẳng qua chỉ là sai lầm của duyên phận.

Quay đầu sẽ là người đứng, hà tất phải dây dưa lằng nhằng một cách không minh bạch như vậy.

Có lẽ là quá mức thương tâm, thế nên động tác quá mãnh liệt, thiếu chút nữa thì nàng lão đảo ngã sắp xuống.

Bách Lý Hàn đưa tay đỡ nàng, tay hắn chạm vào thắt lưng nàng, Lưu Sương theo phản xạ giật mình, giống như bị dí vào bàn là, giọng căm hận nói: "Buông ra!"

Đây là cái bàn là cổ

Hắn nhân tiện ôm luôn vòng eo nhỏ nhắn của nàng vào trong lòng, trái tim trở nên mềm nhũn. Hắn không phải cố ý muốn nàng thương tâm, hắn chỉ muốn chữa trị cho cô gái đáng thương kia thôi, tại sao nàng lại oán giận như vậy chứ.

Hắn không để ý đến lời của nàng, vẫn ôm lấy nàng.

Sự tức giận làm Lưu Sương áp lực, thản nhiên nói: "Trữ Vương gia! Thình ngài buông tay ra!"

Bách Lý Hàn nghe nàng xưng hô xa lánh lãnh đạm, đôi mắt lóe ra sự tức giận, trầm giọng nói: "Ta không buông thì sao, đừng quên nàng là Vương phi của ta!"

Đúng vậy, nàng là Vương phi của hắn.

Lưu Sương lãnh đạm cười không ra tiếng, ánh mắt thống khổ.

"Sương Nhi, nàng không cảm thấy Đại Mi Vũ rất đáng thương sao?"
Hắn lo lắng nói bên tai nàng.

Đáng thương, hắn luôn nói đáng thương!

Được rồi, nếu Đại Mi Vũ khôi phục được dung nhan, sẽ không đáng thương nữa. Để xem đến lúc đó hắn làm thế nào!

Lưu Sương giãy dụa khỏi cái ôm của Bách Lý Hàn lạnh lùng cười

nhật nói:: "Lưu Sương quả thật chưa từng chữa sẹo, cũng không có bản lĩnh xóa sạch vết sẹo nghiêm trọng như thế. Bất quá, Lưu Sương có thể thử dùng phương pháp xăm màu biến vết sẹo xấu xí thành một ấn ký xinh đẹp."

Chương 53: Một đóa hoa đào

Tuyết Uyển

Nếu như không phải vì chữa sẹo cho Đại Mi Vũ, có lẽ Lưu Sương vĩnh viễn sẽ không đến Tuyết Uyển. .

Tuyết Uyển quả nhiên là một nơi tao nhã tĩnh xảo, so với Thính Phong Uyển mà nàng từng ở khác nhau một trời một vực.

Trong viện có một ao xanh, trồng hoa súng. Lúc này đúng vào thời điểm hoa súng nở rộ , lá sen mở tròn dưới ánh nắng mặt trời . Hoa súng nở rộ đẹp như ngọc, cánh hoa tầng tầng lớp lớp ấp ủ nhị vàng, thanh nhã thoát tục . Đóa hoa còn chưa nở hết, thẹn thùng mà nhã trí.

Cả Tuyết Uyển, vì có một ao hoa súng, mà tràn ngập hương hoa.

Đại Mi Vũ ngồi trong viện trên ghế đá, ngửa đầu.

Lưu Sương đứng trước mặt cô ta, cầm một cây kim, xăm màu lên mặt cô ta.

Lưu Sương dùng mực đỏ đặc chế, cẩn thận xăm lên vết sẹo của Đại Mi Vũ một đóa hoa đào nở rộ. Lưu Sương từ nhỏ đã thích vẽ tranh, cho nên nét bút không tệ chút nào .

Lưu Sương không ngờ Đại Mi Vũ lại yêu cầu xăm một bông hoa đào, cả sân này trồng đầy hoa súng, nàng cứ nghĩ rằng cô ta sẽ yêu cầu

sắm hoa sen hoa súng. Nhưng, mỗi người mỗi ý, nàng thích hoa sen, không có nghĩa là Đại Mi Vũ cũng thích hoa sen.

Lưu Sương lại nghĩ đến việc cô ta nhảy múa trong rừng đào, chắc hẳn cô ta rất thích hoa đào. Nhưng mà Lưu Sương không thích hoa đào, tại vì Lưu Sương cảm thấy loài hoa này quá lẳng lơ nhẹ dạ phù phiếm, nếu không vì sao lại có cái gọi là số đào hoa.

Bởi vì vẽ trên mặt của người, không thể so với việc vẽ trên giấy Tuyên Thành, vẽ trên giấy nếu sai có thể xé đi vẽ lại bức khác. Cho nên Lưu Sương xăm cực kỳ dụng tâm, mỗi một lần châm xuống đều suy nghĩ rất lâu.

Đợi đến lần châm cuối cùng xong xuôi, Lưu Sương thở phào một hơi.

Tiểu nha hoàn cuống quýt mang gương đến, Đại Mi Vũ nhìn chính mình trong gương, quả thực không tin vào hai mắt của mình, trên vết sẹo bây giờ là một đóa hoa đào, trông rất sống động, còn có chiều sâu rất thật.

Khuôn mặt này, so với lúc trước khi hủy dung còn đẹp hơn ba phần, Mi Vũ không kiềm chế được nước mắt, cuống quýt nói lời cảm ơn với Lưu Sương.

"Trước tiên không nên vội vàng cảm ơn ta, đây là thuốc trị thương đặc chế, bôi lên vết thương, dùng vải trắng băng lên, mười ngày sau hãy mở ra. Nếu không bôi thuốc, chỗ xăm sẽ thối rữa, đến lúc đó, vết sẹo sẽ còn khó coi hơn." Lưu Sương thản nhiên nói.

Đại Mi Vũ liên tục gật đầu, dặn dò tiểu nha hoàn gói ghém chỗ thuốc cẩn thận.

Lưu Sương mang theo Kinh Y và Tiêm Y cáo lui, khi đi tới cửa nàng quay đầu lại nhìn. Đại Mi Vũ vẫn cầm gương soi trái soi phải, vẻ mặt mừng rỡ như điên.

Ý tưởng nhất thời, không ngờ hiệu quả lại tốt như vậy.

Lưu Sương không chút hối hận vì đã chữa sẹo cho Mi Vũ, nàng sớm hiểu ra, tình yêu mà lại dựa trên cơ sở của dung mạo khuynh thành, là thứ tình cảm rất nông nổi.

Đại Mi Vũ nhẹ vỗ về hình xăm hoa đào, đi vào trong các. Bảo nha hoàn đứng ngoài, ngồi trước gương. Mặc dù vết sẹo đã bằng bằng vải trắng, không nhìn thấy đóa hoa đào, Mi Vũ vẫn dễ dàng hình dung ra đóa hoa đào trên mặt mình, rất xinh đẹp, khiến bản thân thêm phần quyến rũ.

Mi Vũ nằm mơ cũng không thể nghĩ ra, Lưu Sương lại nghĩ ra biện pháp thế này để khôi phục dung nhan của mình. Trong lòng Mi Vũ, quả thật rất cảm kích Lưu Sương. Đối với một nữ tử như Mi Vũ, dung mạo là thứ quan trọng nhất, so với tính mạng không kém hơn một chút nào.

Đang dương dương tự đắc, Đại Mi Vũ đột nhiên cảm thấy bên trong phòng xuất hiện khí tức quỷ dị, qua gương đồng, Mi Vũ thấy một người ngồi trên cửa sổ đang mở.

Đại Mi Vũ bối rối quay đầu lại, nhìn thấy Tĩnh Vương Bách Lý Bằng thản nhiên ngồi ở đó, tay chống phía trước, nghiêng đầu nheo mắt nhìn Mi Vũ. Hôm nay hắn mặc một bộ cẩm bào màu san hô, phát sáng như mọi khi [lần nào cũng phát sáng=)). Nếu người khác mặc bộ này, nhất định quê không chịu nổi (nguyên văn là tục, tức là không tao nhã, quý phái), nhưng hắn mặc, lại tự nhiên không gì so sánh được, hắn dường như trời sinh đã cao quý.

Ánh nắng từ phía sau chiếu rọi hắt, trong ánh nắng rực rỡ, hắt tuấn mỹ như tiên, dù có là kẻ luôn tự phụ với nhan sắc bản thân là Đại Mi Vũ cũng thầm cảm thấy không bằng.

"Nàng giúp người chữa vết sẹo rồi?" Mắt Bách Lý Băng lộ ra một tia tò mò, thần nhiên hỏi.

"Đúng vậy!" Đại Mi Vũ gật đầu, hôm qua cô ta len lén nhắn tin này cho người mà Tĩnh Vương an bài tại Trữ Vương phủ . Không ngờ rằng Tĩnh Vương đích thân đến đây.

"Người lại đây!" Bách Lý Băng vẫy vẫy tay.

Thần sắc Đại Mi Vũ khẩn trương đi tới, cô ta không đoán ra được tính tình của thiếu niên này, hắt là kẻ không thấy đấy. Rõ ràng chỉ như một thiếu niên đơn thuần , nhưng, cô ta có chút sợ hãi. Bởi vì, trên người hắt , tản ra một loại khí thế, khí thế khiến kẻ khác không nắm bắt được , vô hình chung sẽ e dè sợ hãi.

Bách Lý Băng liếc mắt nhìn Đại Mi Vũ, đột nhiên đưa tay lột lớp băng trắng xuống.

Hắt ung dung nhìn đóa hoa đào, đột nhiên êm ái cười. Hắt thật sự là bội phục Lưu Sương rất nhiều, nhiều ngự y đã thúc thủ vô sách với vết sẹo này, nàng chỉ dùng một cây kim châm nho nhỏ đã giải quyết xong, thật sự là thông minh .

"Không tồi, kỹ nghệ của Sương Sương quả thật không tồi. Bất quá, với tình tình Sương Sương, ta còn tưởng rằng nàng ấy sẽ xăm hoa sen, bằng không cũng là hoa mai, không ngờ lại xăm hoa đào!" Bách Lý Băng thì thào nói.

"Là Mi Vũ yêu cầu xăm hoa đào !" Đại Mi Vũ nói.

Bách Lý Băng gật đầu, con mắt lóe lên sự hiểu rõ. Chỉ có Tiểu Sương Sương của hắn, mới xứng đáng với xuất trần bất nhiễm (không nhiễm bụi trần) bạch liên và ngạo sương (kiêu ngạo với giá băng) hàn mai.

Hắn đột nhiên móc từ trong tay áo ra một bình sứ, vút vào trong lòng Đại Mi Vũ, khẽch miệng nói một cách vô lại: "Bôi thuốc này lên vết thương!"

Trong lòng Đại Mi Vũ run lên, có một loại dự cảm không rõ , run giọng hỏi: "Vương gia, đây là thuốc gì?"

Bách Lý Băng nhìn bộ dạng khiếp sợ của Mi Vũ, cười, nói: "Yên tâm, sẽ không làm hỏng bông hoa đào xinh đẹp trên mặt ngươi đâu, chỉ làm chậm tác dụng của thuốc lành sẹo thôi!"

"Làm chậm, tại sao lại phải làm chậm?" Đại Mi Vũ ngạc nhiên hỏi, cô ta rất háo hức với gương mặt mới của mình.

Bách Lý Băng ngoắc ngón tay, nói: "Đại cô nương, có chuyện này, có thể ngươi cũng không biết!"

"Chuyện gì?" Đại Mi Vũ cực kỳ tò mò hỏi thăm.

Bách Lý Băng nhảy xuống khỏi cửa sổ, ngồi lên xích đu, loạng choạng nói: "Ngày đó trong rừng đào ngươi gặp Trữ Vương, ngươi có biết, tam hoàng huynh là kẻ đa tình, đã động tình với ngươi. Hắn vì muốn lấy ngươi, không tiếc thân quý trước tấm cung của phụ hoàng bốn canh giờ, mới cầu được phụ hoàng tứ hôn. Vốn dĩ hai người là lương duyên trời ban, đáng tiếc chính là, hoàng huynh nhận nhầm người, đến đêm động phòng, mới biết đã cưới nhầm. Tân

nuơng không phải người, mà là Bạch Lưu Sương! Kỳ thật vị trí Vương phi này, vốn là của người!"

Bách Lý Băng chậm rãi nói xong, sau đó nheo mắt nhìn thần sắc Đại Mi Vũ .

Hắn chỉ thấy sắc mặt Đại Mi Vũ không ngừng biến đổi, không thể tin, kinh dị, kinh hãi, mất mát, phẫn hận, các loại vẻ mặt thay nhau xuất hiện. Cô ta không phải đang nằm mơ đi, sao lại có chuyện như vậy chứ?

"Ngài muốn nói, Trữ Vương gia thích ta, vốn là muốn kết hôn với ta ?" Cô ta thật sự không biết, cô ta cùng Bách Lý Hàn lại có chuyện liên quan từ trước. Trước đây cô ta nghĩ rằng Bách Lý Băng muốn cô ta cầu dẫn Trữ Vương, là vì nhìn trúng khả năng múa của cô ta.

Nghe nói, Trữ Vương là người thích múa, từng tổ chức thi múa bên bờ sông Du Thủy. Nhưng mà, cô ta không thể nghĩ ra, lại có chuyện như vậy. Nếu như, ngày đó trong rừng đào, biết hắn là Trữ Vương, cô ta tuyệt đối không hoảng sợ bỏ chạy .

"Đúng vậy, chẳng lẽ người không nhận thấy tình ý của hắn đối với người?" Bách Lý Băng có chút kỳ quái hỏi thăm.

Đại Mi Vũ lắc đầu, Trữ Vương đối với cô ta cực kỳ thương tiếc, nói là muốn cô ta ở lại trong vương phủ, nhưng chưa bao giờ nói thích nàng.

Bách Lý Băng nói: "Hoàng huynh vốn là người sâu sắc nội tâm, người cần dùng mỹ mạo của người, vũ kỹ cùng mị lực của người đi hấp dẫn hắn, người xuất thân thanh lâu, phải làm thế nào chắc không cần ta dạy chứ."

Đại Mi Vũ liên tục gật đầu, nếu như không biết việc này thì thôi đi, nếu đã biết địa vị Vương phi vốn là của mình , cô ta làm sao cam tâm cho được.

"Nhưng mà, nếu người hấn thích là ta, tại sao ngày đó lại nhận nhầm?" Đại Mi Vũ nhú mày hỏi.

"Cái này, bốn vương cũng không biết!" Bách Lý Bằng lắc đầu, hấn cũng rất kỳ quái. Bất quá, nếu là hấn, hấn rất thích ý mà tiếp nhận sự sai lầm này .

"Vậy nếu bôi cái này lên, vết thương sẽ lâu lành hơn mấy ngày?" Đại Mi Vũ cầm bình thuốc hỏi.

"Khoảng mười ngày!"

Đại Mi Vũ ngồi trước gương, cẩn thận bôi thuốc lên bông hoa đào, sau đó, lại cẩn thận băng bó lại. Cô ta có thể tưởng tượng ra, mười ngày sau, sóng gió sẽ đặc sắc đến thế nào.

Mi Vũ quay đầu thản nhiên cười, phía trước cửa sổ không còn bóng dáng Bách Lý Bằng của , chỉ có xích đu đang đưa đẩy .

Chương 54: Bảo vệ nàng

Từ nay về sau, dù cảnh có đẹp mấy cũng chẳng là gì, dù có ngàn vạn thứ phong tình vạn chủng, còn có ai để chia sẻ đây!

Lưu Sương thở dài.

Nàng không ngốc nghếch đến mức ở lại Y Vân Uyển nữa, thừa dịp Bách Lý Hàn không có ở đây, nàng cùng Hồng Ngẫu thu dọn đồ đạc, trở lại Thính Phong Uyển. Mặc dù vẫn là ở lại Trữ Vương phủ, nhưng chung quy so với ở Y Vân Uyển cùng Bách Lý Hàn sớm chiều ở chung dễ chịu hơn nhiều.

Hai người mới dọn dẹp Thính Phong Uyển xong xuôi, Bách Lý Hàn liền mang theo Khinh Y và Tiêm Y chạy đến.

Trong ánh tịch dương, không thấy rõ thần sắc của hắn, nhưng có thể cảm thấy hắn đang tức giận.

"Trở về!" Hắn lạnh giọng mở miệng, thanh âm kiên quyết mà khốc hãn, không một chút dãi dòn.

Lòng Lưu Sương cảm thấy chua xót, vì sao một chút tự do cũng không cấp cho nàng. Nếu hắn không thêm để ý nàng, vì sao còn muốn tận lực giữ nàng bên cạnh.

"Vương gia, Lưu Sương rất yêu thích mấy trăm cây trúc này, Vương gia thành toàn cho Lưu Sương đi!" Lưu Sương lãnh đạm cười, dịu dàng mở miệng.

Bọn họ không còn can hệ, nàng không cần phải tức giận với hắn.

Lưu Sương lạnh nhạt chọc giận Bách Lý Hàn, hắn không rõ, vì sao nàng cứ phải chạy trốn hắn? Chẳng lẽ hắn là mãnh thú độc xà? Hắn không thể chịu được ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của nàng, nhìn hắn giống như đang nhìn vào không khí.

Điều này làm cho hắn cảm thấy trong lòng nàng căn bản là không có hắn! Cảm giác này làm cho hắn cực kỳ buồn bực.

Từ sau khi Đại Mi Vũ xuất hiện, hắn vẫn tận lực tránh né nàng. Nhưng, càng tránh né, trái tim tựa hồ càng hăm sâu.

Hôm nay, nàng chữa sẹo cho Đại Mi Vũ, rồi không kèn không trống lặng lẽ dọn về Thính Phong Uyển .

Đây là cái ý tứ gì?

Hắn không dám nghĩ quá nhiều, sợ chân tướng sẽ khiến bản thân đau lòng.

Bách Lý Hàn phát phát tay, Kinh Y và Tiêm Y liền bắt đầu thu dọn đồ đạc nàng mới mang đến.

"Ngài, tại sao phải làm vậy?" Lưu Sương lạnh lùng mở miệng.

"Thu Thủy Tuyết vẫn đang theo dõi nàng, chẳng lẽ nàng không biết sao, ta không muốn phải mạo hiểm đi cứu nàng thêm lần nữa!" Hắn lạnh lùng nói, sự thật tàn khốc.

"Nếu nguyên nhân chỉ có vậy, ta lại càng không muốn đi khỏi đây. Ta không sợ Thu Thủy Tuyết, ngài cũng không cần vì áy náy mà cứu

ta." Lưu Sương thân nhiên ngồi trong viện, đưa tay vạt một lá trúc, nhẹ nhàng phe phẩy . Sợi tóc bay lên, thần sắc nàng bình tĩnh, toàn thân tỏa ra sự lạnh lùng như sương mù bao phủ.

Lúc này, nàng giống như Tố Nga ở cung Quảng Hàn, kẻ khác chỉ có thể nhìn từ xa chứ không dám đến gần.

Bách Lý Hàn nhìn nàng, trong lòng dâng lên một mùi vị không thể diễn tả.

Sự lãnh ngạo của nàng hắn đã biết từ lâu , cũng rất thường thức . Nhưng lúc này, sự lãnh ngạo của nàng không giống trước, nó mang theo ý tứ xa lánh. Hắn cảm thấy khó chịu, đột nhiên xoay người, đi ra ngoài.

Tay áo bay bay, bóng lưng hắn vẫn lạnh lùng như vậy.

Hắn cần gì ở bên nàng chuốc bực vào thân.

Công bằng mà xét, Đại Mi Vũ dịu dàng điềm tĩnh, đối với hắn luôn nhẹ nhàng nỉ non, chưa bao giờ nói lời nghịch ý với hắn. Hắn có phải uống nhầm thuốc không, lại chạy đến đây cho thêm bực.

Khinh Y và Tiêm Y thấy thế, biết Vương gia đồng ý rồi, lại bận rộn đặt đồ vật về chỗ cũ.

"Vương phi, nếu ban đêm thấy có gì nguy hiểm, nhất định phải nói với nô tỳ, nô tỳ và Tiêm Y sẽ canh ở ngoài phòng." Khinh Y ân cần nói.

Khinh Y không muốn chứng kiến quan hệ giữa Vương phi và Vương gia trở thành thế này, nhưng mà Khinh Y chỉ là một thị nữ, không có tư cách nói cái gì .

"Ta biết rồi." Lưu Sương lạnh nhạt cười.

Kỳ thật nàng thật sự không sợ Thu Thủy Tuyết, mặc dù hắn là một sát thủ, nhưng mà nàng cảm nhận được trái tim hắn, hoàn toàn không phải máu lạnh vô tình . Trên vách núi, hắn không thiếu cơ hội giết chết nàng, nhưng chưa từng xuống tay.

Màn đêm buông xuống, đêm mùa hạ rất yên tĩnh . Ngoài cửa sổ côn trùng kêu ti tỉ .

Có lẽ Lưu Sương cảm thấy có chút sợ hãi, dù sao cũng không còn sự bảo vệ của Bách Lý Hàn , nàng có thể bị Thu Thủy Tuyết bắt cóc bất cứ lúc nào. Nhưng, mỗi đêm Lưu Sương đều ngủ rất yên ổn, nàng chẳng còn cảm thấy chút nguy hiểm nào.

Cuộc sống cứ như thế, đêm này, Lưu Sương đột ngột bừng tỉnh từ trong giấc mộng, lật qua lật lại thế nào cũng không ngủ được.

Tình yêu là một thứ kì lạ, nói quên sẽ càng nhớ .

Mặc thêm quần áo, Lưu Sương đi ra sân tản bộ. Kinh Y và Tiêm Y không dám chậm trễ, cũng đi theo nàng.

Vầng trăng khuyết treo trên cao, lác đác vài ngôi sao đang nhấp nháy. Gió thổi, thân trúc lắc lư thành tiếng.

Lưu Sương ngẫu nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy trên mái nhà, có bóng trắng.

Trái tim Lưu Sương trầm xuống, là cái gì vậy? Ánh trăng có chút mờ lung, nhìn không rõ lắm.

Đến khi Lưu Sương mở to mắt nhìn cho kĩ, bóng trắng đó đã bốc hơi.

Chẳng lẽ là nàng hoa mắt nhìn nhầm? Lưu Sương không tin lắc đầu, nàng rõ ràng thấy một bóng trắng, nhất định không phải ánh trăng phản xạ trên mái nhà.

Đó là một bóng trắng hiền hòa.

Trái tim Lưu Sương cảm thấy buồn bực, không nhìn đường dưới chân, giẫm vào một hòn đá trơn, thiếu chút nữa lao đảo ngã sắp xuống.

Không nhịn được ôi chao hô lên một tiếng.

Nhưng vào lúc này, trên mái nhà vọt ra một bóng trắng, giống như một đạo bạch quang, lao thẳng về phía Lưu Sương.

Chỉ trong nháy mắt, khi Lưu Sương phản ứng lại được, đã nhìn thấy Bách Lý Hàn lẳng lặng đứng ở trước mặt nàng.

Hắn mặc cẩm bào màu xanh, tung bay trong gió , khiến thân hình cao to của hắn càng thêm to lớn. Nhìn thấy Lưu Sương không sao, hắn nhẹ nhàng cong môi, cười lạnh, gương mặt tuấn tú dưới ánh trăng lại khiến người ta run sợ.

"Nửa đêm không ngủ, ra sân tản bộ, nàng đang chờ Thu Thủy Tuyệt tới bắt cóc nàng sao? Khinh Y Tiêm Y, mang Vương phi đi ngủ!" Hắn lạnh lùng nói, hai tròng mắt u lãnh sắc bén như đao.

Khinh Y và Tiêm Y hãi hùng khiếp vía dưới đôi mắt lạnh lẽo của Bách Lý Hàn run, hai người không thể ngờ Trữ Vương lại từ trên trời bay xuống. Cuống quít lôi kéo Lưu Sương, đi vào phòng.

Bên trong phòng hắt ra ánh nến yếu ớt , Lưu Sương nằm ở trên giường, thật lâu sau mới phản ứng được, hóa ra bóng trắng trên mái nhà không phải ảo giác, Bách Lý Hàn vẫn ở trên mái nhà trông nàng.

Trách không được mấy ngày nay, nàng không cảm thấy chút nguy hiểm nào, ngược lại còn có cảm giác được bảo vệ.

Thì ra là thế.

Nàng thật sự là càng ngày càng không thể hiểu được hắn, lại ngồi canh trên nóc nhà nàng.

Hắn đang quan tâm nàng bảo vệ nàng sao? Nàng không dám vọng tưởng!

Chương 55: Hắc muốn nạp trắc phi

"Xuân phong thí thủ tiên mai nhị, bình tư lãnh diễm minh sa thủy.

Bất thụ chúng phương tri, đoan tu nguyệt dữ kỳ.

Thanh hương nhàn tự viễn, tiên hướng sai đầu kiến.

Tuyết hậu yển dao trì, nhân gian đệ nhất chi."

Lưu Sương vẽ một bức Hàn Mai Đồ, tiện tay đề thêm mấy câu thơ ngắn. Mới buông bút, liền thấy Hồng Ngẫu truyền lời vào: "Tĩnh Vương tới chơi!"

Từ sau ngày gặp nhau trên thuyền, Lưu Sương đã nhiều ngày không gặp Bách Lý Băng rồi. Không biết hắc tới đây làm gì, trong trí nhớ của nàng, hình như hắc xuất hiện luôn mang theo một ít phong ba .

Rèm nhấc lên, một thiếu niên bề ngoài đẹp đẽ tiến vào như gió lốc, còn hô lớn: "Tiểu Sương Sương, nhớ nàng muốn chết!"

Lưu Sương đã sớm đề phòng hắc, xoay người né qua một bên. Bách Lý Băng lao tới bị hụt, nhào vào nghiên mực, mực bắn tung tóe lên áo quần.

Hôm nay hắc mặc một bộ hoa phục ánh xà cừ, tương đối nhã nhặn hơn một chút, nhưng bị mực bắn lên, trên quần áo tự nhiên thêm rất nhiều đóa hoa mai bằng mực.

Bách Lý Bằng ngắm nghía những vết mực bắn lên áo, nói: "Mấy ngày không gặp, Sương Sương lại lên tay rồi . Không chỉ vẽ trên mặt người khác, còn có thể vẽ trên quần áo của ta, nàng thật quá lợi hại!"

Lưu Sương đưa mắt liếc hắt một cái, thật sự chẳng muốn để ý hắt.

Bách Lý Bằng cầm lấy bức tranh Lưu Sương mới vẽ, tấm tắc tán dương: "Sương Sương thật sự là tài nữ, nét chữ linh động dị thường, còn ẩn chứa một cổ đại khí. Có thể bộc lộ phong cách sống của mình."

Lưu Sương không ngờ Bách Lý Bằng lại bình chữ của nàng, bình chữ cũng được thôi, cuối cùng vẫn nói đến người. Lưu Sương nhớ đến chữ của Bách Lý Bằng kiêu ngạo mà đường hoàng , cảm giác được rất giống tính cách vô pháp vô thiên của hắt.

"Bình tư lãnh diễm minh sa thủy. Câu thơ này rất hay, đúng là thơ cũng như người!"

Lưu Sương ngồi ở trên ghế, cầm cây quạt tròn, thản nhiên nói: "Hôm nay người đến, có chuyện gì vậy?"

Bách Lý Bằng bày ra bộ mặt buồn, đáng thương nói: "Tiểu Sương Sương, nàng lại muốn đuổi ta đi! Không có việc gì thì không thể tới sao?"

Lưu Sương bất đắc dĩ phải lắc đầu, nàng không chịu được cái bộ dạng đáng thương này của hắt.

Cũng không phải là nàng không muốn hắt đến, chẳng qua là chẳng có lần nào gặp hắt xong nàng lại bình yên cả? Trong cung hắt từng cường hôn nàng , còn để Bách Lý Hàn nhìn thấy. Lần trước Bách Lý

Hàn đang thệ hải minh sơn với nàng, vừa gặp hấn thì xuất hiện Đại Mi Vũ.

Bây giờ nàng không chịu nổi sự hành hạ giày vò như thế nữa.

Nhưng mà thật ra Lưu Sương không trách hấn, nếu không phải Đại Mi Vũ xuất hiện, nàng có lẽ sẽ không thể nhìn ra Bách Lý Hàn có chân tình thật không.

"Tiểu Sương Sương, người nàng mong chờ đến rồi đó!" Bách Lý Băng đột nhiên vừa cười vừa nói:.

Vừa dứt lời, liền thấy có người vén rèm, Bách Lý Hàn đi vào.

Sắc mặt hấn có chút tối tăm, con mắt còn tối tăm hơn sắc mặt. Ánh mắt sắc bén chậm rãi đảo qua Lưu Sương, giống như muốn dùng lưỡi dao lướt qua gương mặt nàng.

Rất hiển nhiên, Bách Lý Hàn đang cố nén tức giận.

Hấn là một người lạnh lùng nội tâm, không dễ dàng biểu lộ cảm xúc. Hôm nay lại có bộ mặt thế này, mặc dù hấn cố gắng nén giận bất động thanh sắc, nhưng sự tức giận vẫn được biểu lộ rất rõ ràng.

Bộ dạng này của hấn, cùng với nam nhân đã bảo vệ nàng hàng đêm, thật sự như hai người khác nhau.

Thật không biết chuyện gì có thể khiến hấn phẫn nộ đến vậy, chuyện gì mà gay go đến vậy.

Bách Lý Băng hôm nay tỏ ra rất biết điều, ngoan ngoãn ngồi trên ghế, không lên tiếng.

Bách Lý Hàn liếc mắt nhìn Bách Lý Bằng một cái, thản nhiên nói: "Người trở về đi, ta có chuyện cần nói với Vương phi."

"Đang ban ngày ban mặt, chẳng lẽ hai người định nói chuyện khuê phòng tư mật sao?" Bách Lý Bằng cười đùa hỏi.

Bách Lý Hàn nhả mặt, thanh âm lạnh lùng nói: "Được, người không đi, vậy người nhìn một cái cũng không sao!"

Hắn đột nhiên quay đầu nói vọng ra ngoài: "Mi Vũ, người tiến vào đây."

Lưu Sương lúc này mới chú ý Đại Mi Vũ đứng ngoài cửa mà không đi vào, nghe được Bách Lý Hàn truyền gọi, Mi Vũ xuất hiện với một cái khăn lụa trắng che mặt, hai tròng mắt sưng đỏ, lặng yên đi đến.

Theo tính toán, từ ngày xăm hoa đào, đã được mười ngày, hôm nay phải tháo được khăn che mặt rồi chứ, vì sao Đại Mi Vũ vẫn che mặt như cũ.

"Mi Vũ, tháo khăn che mặt xuống." Bách Lý Hàn lạnh lùng nhìn Lưu Sương, lạnh lùng nói, cố gắng tìm kiếm sự bất an trên gương mặt Lưu Sương.

Đôi mắt Đại Mi Vũ lóe sáng, nhưng không làm gì.

"Vương gia, Mi Vũ như này làm sao có thể gặp người khác đây, Mi Vũ không thể làm thế." Đại Mi Vũ vừa nói vừa khóc rống lên.

Lưu Sương nhíu mày, trong nháy mắt liền rõ ràng chuyện gì đã xảy ra.

Nàng xăm cho cô ta thất bại sao? Theo lý thuyết phải thành công mới

đúng chứ!

"Đại cô nương, người tháo khăn đi, để cho ta xem xem, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!" Lưu Sương không vội không giận nói.

Đại Mi Vũ nghe xong lời Lưu Sương nói, vẫn cúi đầu khóc như trước.

Bách Lý Hàn cắn răng, đột nhiên phẩy tay áo một cái, một luồng gió thổi đến, làm bay khăn che mặt của Đại Mi Vũ .

Lưu Sương trừng mắt nhìn gương mặt trước mắt, trong lòng không khỏi run lên.

Gương mặt này, là của Đại Mi Vũ thật sao?

Vết sẹo sưng to, còn vằn vẹo, làm cho đoá hoa đào cũng bị biến dạng, trở nên dữ tợn. Khiến người ta kinh ngạc hơn nữa là nửa bên mặt hoàn hảo không khuyết điểm của Đại Mi Vũ, giờ nổi đầy mẩn đỏ với mật độ rất dày .

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại biến thành như thế!

"Người có bôi thuốc ta đưa đúng giờ không?" Lưu Sương run giọng hỏi.

"Chính là bôi thuốc của nàng, mới biến thành thế này!" Bách Lý Hàn lạnh lẽo gần từng tiếng.

Lưu Sương nhìn gương mặt lạnh lẽo như băng của Bách Lý Hàn, vẻ mặt hẩn thối hận, trái tim nàng như bị đưa vào một tảng băng lạnh ngắt .

"Không, Mi Vũ tin tưởng Vương phi sẽ không làm như vậy , đại khái là đại khái là Mi Vũ mạng khổ, cuộc đời này không thể khôi phục dung nhan nữa!" Cô ta vừa nói vừa khóc rống lên như đứt ruột đứt gan. Nước mắt ào ào tuôn xuống , thấy vậy Lưu Sương cũng muốn ngừng thở.

Thương tâm tuyệt vọng như thế, cho dù người nào cũng phải thương tiếc .

Kỳ thật Đại Mi Vũ không phải giả khóc, cô ta đang khóc thật. Khi tháo vải băng hình xăm xuống, cô ta sợ muốn chết. Cô ta đau lòng thật. Thật không biết, Tiểu Ma vương kia, đưa cho cô ta thuốc gì, hại nửa mặt đẹp đẻ của cô ta bị mất đi.

"Nàng có lời nào để nói không?" Mặt Bách Lý Hàn tái nhợt, run giọng hỏi.

"Ta không có lời nào hết!" Lưu Sương thản nhiên nói.

Nếu hắn đã nhận định vấn đề là ở thuốc của nàng đưa, nàng cần gì phải giải thích với hắn nữa? Giải thích rồi hắn sẽ tin sao?

Trong mắt mọi người, chỉ có nàng mới có động cơ gây án, bởi vì ghen ghét Đại Mi Vũ, cho nên ra tay phá hủy hoàn toàn dung mạo của cô ta. Có phải không?

Lưu Sương nhìn Đại Mi Vũ vẫn khóc rống không ngừng , nữ tử này, giờ phút này chẳng khiến nàng thương tiếc chút nào, nhìn thì đáng thương mà thực tình rất đáng hận. Hà cớ gì cô ta phải giờ thủ đoạn tàn độc như thế, thật sự là quá cay nghiệt

Chương 56: Hắc muốn nạp trắc phi (2)

Cứ tưởng rằng nàng là một cô gái thiện lương đơn thuần, xem ra, hắc đã nhìn lầm người.

"Thật sự là nàng!" Gương mặt Bách Lý Hàn trở nên tái nhợt, lộ ra sự thống khổ và không tin được.

Lưu Sương thống khổ nghe Bách Lý Hàn gằn giọng nói từng chữ một, đúng là lạnh đến muốn đóng băng người nghe. Cái gì gọi là thật sự là nàng? Xem ra, trong mắt hắc, sớm đã kết luận là nàng làm tất cả!

Hắc không hoài nghi Đại Mi Vũ một chút nào sao? Xem ra cán cân tình cảm của hắc vẫn nghiêng về Đại Mi Vũ như trước kia. Hắc không tin tưởng nàng, phí công giải thích chỉ khiến hắc coi nàng là kẻ tiểu nhân thích ngụy biện, càng khiến hắc xem thường nàng.

Lòng của nàng sớm đã lạnh lẽo, cứ để hắc nghĩ vậy đi! Tốt nhất là bởi vậy mà hưu (li dị) nàng, để nàng ra đi.

Kỳ thật không phải Bách Lý Hàn chưa từng hoài nghi Đại Mi Vũ, hắc chỉ không tin được có người nào lại nguyện ý phá hỏng dung mạo của chính mình. Người nào có thể biến gương mặt của mình thành ác quỷ chứ, ngay cả khi giá họa thành công, dung nhan cũng không còn nữa, chẳng phải là phá đi hạnh phúc cả đời sao.

"Vương gia, người không nên trách lầm Vương phi, là do Mi Vũ

mạng khổ!" Đại Mi Vũ túm tay áo Bách Lý Hàn , đau khổ cầu khẩn , đôi mắt vẫn ầng ậc nước.

Tới giờ phút này rồi, Mi Vũ còn đang đau khổ vì Lưu Sương cầu tình, thật là khoan dung rộng lượng.

Bách Lý Hàn nhìn đôi mắt Đại Mi Vũ thâm u thê lương , trước mắt đột nhiên hiện ra đôi mắt của mẫu hậu. Từ khi hắn biết nhớ, chưa từng thấy mẫu hậu cười, trong đôi mắt của bà, có sầu bi lắng đọng, trong sáng thê lương như đôi mắt của Mi Vũ lúc này .

Sự thống khổ bất lực của Đại Mi Vũ , không nghi ngờ gì nữa, chính là một ngọn lửa, thiêu lý trí của Bách Lý Hàn cháy rụi ra tro.

Hắn nhìn đôi mắt bình tĩnh không gợn sóng của Lưu Sương, làm ra chuyện như vậy , nàng vẫn còn thờ ơ lạnh nhạt không chút động lòng, giống như thể chuyện này chẳng hề liên quan tới nàng.

Bách Lý Hàn bước về phía trước, một tay túm lấy Lưu Sương lôi đi, một tay nắm cầm nàng , tay kia uy hiếp ấn lên mặt Lưu Sương.

Đau đớn làm cho Lưu Sương hoa mắt, Lưu Sương nhìn không rõ mặt Bách Lý Hàn nữa, chỉ mơ hồ thấy đôi mắt hắn thống khổ lạnh lẽo.

Hắn muốn giết nàng sao?

Vì Đại Mi Vũ hắn muốn giết nàng sao?

Lưu Sương đau khổ nghĩ đến đó, liền thấy Bách Lý Hàn nhú mào, hắn chậm rãi há mồm, phun ra những câu từ lạnh lẽo.

"Người đã ác độc như vậy, ta không ngại cho người ném thử cảm

giác hủy dung!"

Móng tay sắc nhọn lướt trên gương mặt Lưu Sương, bén ngọt như dao, những giọt máu nóng hồi chảy ra từ vết thương, từng giọt chậm rãi chảy trên gương mặt trắng nõn của Lưu Sương. (TT_TT)

Cảm giác đau đớn lan tỏa toàn thân, ngưng tụ trong lòng, Lưu Sương cảm thấy lạnh thấu xương.

Hắn nói nàng ác độc, ở trong lòng hắn nàng chỉ là một độc phụ.

Hắn còn không tiếc rẻ hủy dung nàng.

"Sương Sương!" Nàng lơ mơ nghe được Bách Lý Băng hoảng sợ kêu to.

Một luồng lực bắn đến, Bách Lý Hàn rút cục buông Lưu Sương ra.

Con mắt đen của Bách Lý Băng thiêu đốt thống khổ cùng hối hận, hắn ôm lấy cổ Lưu Sương, run rẩy hỏi han: "Tiểu Sương Sương, nàng không sao chứ!"

Lưu Sương tựa vào trong lòng Bách Lý Băng, trái tim cảm thấy đã đến lúc đứt khoát.

Nàng đột nhiên quay về phía Bách Lý Hàn cười, nụ cười còn vương máu.

Không phải nụ cười lạnh nhạt dịu dàng mọi khi, mà là nụ cười xinh đẹp mỹ hoặc, là nụ cười khi đau đớn chạm đến giới hạn cuối cùng.

Bách Lý Hàn nhìn nụ cười đó, như đóa hoa anh túc nở trong bóng đêm, bị ai mà khiến người nhìn mất hồn.

"Vậy nên, Vương gia tuyệt đối không nên giữ một con đàn bà ác độc như ta ở lại trong phủ." Lưu Sương thản nhiên nói, "Ta thực sự sợ sẽ làm thêm chuyện có lỗi với Mi Vũ cô nương, không bằng Vương gia hưu cách Lưu Sương đi ?"

"Hưu cách?" Bách Lý Hàn hoàn toàn Lưu Sương sẽ nói ra câu này.

Cứ tưởng rằng nàng sẽ đau khổ bật khóc nức nở, hoặc là lớn tiếng chất vấn, không ngờ nàng lại thản nhiên yêu cầu hưu cách.

Đúng vậy, thanh cao như nàng, làm sao có thể khóc trước mặt hần! Như vậy thì chẳng phải là nàng nữa.

Nhưng mà nàng lại luôn miệng yêu cầu hưu cách.

Nàng không cần địa vị Vương phi, vì sao còn muốn làm hại Đại Mi Vũ?

Chẳng lẽ hần đã trách oan nàng rồi? Nhìn vết máu trên mặt Lưu Sương trên, trái tim hần bắt đầu mềm nhũn.

Nhưng mà, khi nhìn thấy Bách Lý Băng ôm chặt lấy nàng, hần chỉ cảm thấy cảm giác ghen tuông trào lên trong lòng.

"Hưu cách, mơ tưởng. Ngũ đệ, người buông nàng ra!" Hần lạnh giọng rít gào .

Bách Lý Băng vốn vẫn thờ ơ lạnh nhạt ngồi một bên, chỉ đợi mâu thuẫn lên cao sẽ ra tay giải vây cho Lưu Sương. Sau đó, khuyên tam hoàng huynh hưu cách Sương Sương.

Hần tuyệt đối không ngờ chuyện lại diễn biến đến cái tình huống này.

Nhìn thấy trong mắt hoàng huynh sự thống khổ cùng tức giận, hần biết, hoàng huynh của hần vẫn còn nhiều tình ý với Lưu Sương . Chỉ bởi vì có một Đại Mi Vũ chen giữa, mới khiến hoàng huynh trong lúc nhất thời không thể nhìn rõ trái tim mình.

Điều này đối với Bách Lý Băng mà nói, là một cơ hội tuyệt vời.

"Hoàng huynh, chuyện đã tới thế này, hay là huynh hưu cách Sương Sương cho thảo đáng tất cả "

"Chuyện của ta, không cần đệ phải quản!" Bách Lý Hàn lạnh giọng cắt lời Bách Lý Băng.

Bách Lý Băng nhú nhú mày, đột nhiên trừng mắt nhìn.

Đại Mi Vũ vẫn đang khóc rống đột nhiên đau đớn nói: "Vương gia, ngài không nên đối xử với Vương phi như vậy, là khuôn mặt này của Mi Vũ gây họa." Dứt lời, đột nhiên đứng dậy, cúi đầu lao thẳng về phía cái bàn.

Biến cố lần này, đã không còn nằm trong tầm dự liệu, tốc độ Đại Mi Vũ cực nhanh, Bách Lý Hàn nhất thời không kéo tay cô ta kịp.

Chỉ nghe thấy "Bịch" một tiếng, trán Đại Mi Vũ loang lổ máu, tiếp theo thân thể cô ta chậm rãi mềm nhũn ngã phịch xuống đất.

Bách Lý Hàn phi thân tiến lên, ôm lấy Đại Mi Vũ, trong con mắt tràn ngập sự thống khổ.

Lưu Sương không nghĩ được rằng Đại Mi Vũ sẽ làm như vậy, chiêu này thật ra rất cao minh, chẳng qua chỉ là dùng cái chết để dọa người, Lưu Sương chẳng bao giờ làm được.

"Cầm máu nhanh đi!" Lưu Sương lạnh lùng nói, Bách Lý Hàn không tin tưởng nàng, nàng không thể ra tay chữa trị. Nhưng, nói chuyện thì vẫn có thể .

Bách Lý Hàn một mặt bận rộn cầm máu cho Đại Mi Vũ, một mặt đau đớn nói: "Mi Vũ, ngươi vì sao lại ngu như vậy. Tại sao muốn làm như vậy?"

Đại Mi Vũ yếu đuối bất lực mỉm cười nói: "Mi Vũ chỉ là một người mạng khổ, không muốn Vương gia và Vương phi vì Mi Vũ mà trở mặt. Mi Vũ đã bị hủy dung, cả đời này không thể gả cho ai nữa, không muốn tiếp tục liên lụy đến Vương gia!" Dứt lời, giấy dựa muốn đứng lên.

Bách Lý Hàn gắt gao nắm lấy cổ tay của Mi Vũ, hạ quyết tâm, dịu dàng nói từng câu từng chữ: "Mi Vũ, ai nói nàng không thể gả cho ai nữa. Bốn vương đối với nàng vừa gặp đã yêu, mặc kệ nàng biến thành cái bộ dạng gì, bốn vương vẫn yêu nàng. Đợi thương thế của nàng bình phục hẳn, bốn vương sẽ cưới nàng làm trắc phi!"

Lời Bách Lý Hàn nói, từng câu từng chữ đưa tới tai Lưu Sương , trong lòng nhất thời trống rỗng , giống như trái tim bị móc đi đâu rồi.

Vừa gặp đã yêu! Người con gái hẳn vừa gặp đã yêu thủy chung là Đại Mi Vũ.

Mặc kệ nàng biến thành cái bộ dạng gì, bốn vương vẫn yêu nàng!

Những lời tâm tình đấy, Lưu Sương cũng từng nghe được trong một giấc mộng ngắn ngủi nào đó.

Nàng không ngờ, khi chính thức nghe được hẳn nói những lời đó,

hắn nói với người con gái khác.

Hắn nói yêu!

Hắn yêu nàng!

Nàng vẫn nhớ , khi hắn biểu lộ tình cảm với nàng, hắn chỉ nói là thích. Một người, có thể thích rất nhiều người, nhưng chỉ có thể yêu duy nhất một người.

Yêu và thích, đâu chỉ hơn kém ngàn vạn lần.

Bách Lý Hàn ôm lấy Đại Mi Vũ, lạnh giọng dặn dò các thị nữ nhanh chóng đi truyền ngự y, sau đó nhanh chóng đi như bay ra ngoài.

Khi đi ngang qua Lưu Sương, hắn có một chút dừng lại, thản nhiên đưa mắt liếc nàng một cái, sau đó vội vã đi ra ngoài.

Vạt váy bị hắn lướt đi như cơn gió khẽ bay lên .

Nhìn bóng lưng hắn lạnh lẽo , Lưu Sương đau khổ nhắm mắt, một giọt nước mắt chậm rãi tuôn xuống.

Nàng rốt cục vẫn không kiềm chế được nước mắt, nàng rốt cuộc lại yếu ớt rồi!

Bách Lý Bằng nhìn nước mắt Lưu Sương , lau đi vết máu trên mặt nàng, trong lúc nhất thời, máu tươi cùng nước mắt đan xen.

Hắn chưa từng thấy nàng khóc bao giờ, không ngờ, nước mắt của nàng lại có uy lực lớn như vậy, khiến trái tim hắn đau như bị bóp nghẹt .

Nước mắt của nàng, càng khiến hấn hạ quyết tâm.

Ở bên hoàng huynh , nàng sẽ không tìm được hạnh phúc , chỉ có hấn, mới có thể làm cho nàng hạnh phúc chân chính.

Cho nên, hấn nhất định phải chặt đứt tình cảm giữa hai người bọn họ, làm cho Sương Sương hoàn toàn dứt khoát những si niệm với hoàng huynh.

Chương 57: Sư huynh gửi thư

Trong ánh tịch dương, từng đám mây cũng bị nhuộm đỏ, thê lương như máu nhuộm bầu trời.

Bên trong phòng ánh sáng sâu kín âm thầm, gương đồng phản chiếu một gương mặt không tính là tuyệt mỹ, lại có một vết thương, uốn lượn trên làn da.

Đây là vết thương hằn lưu lại cho nàng, rất sâu, rất dài, rất đau.

Nhưng mà, lòng của nàng, càng đau đớn hơn thế, bởi vì lòng nàng chịu một nhát dao, so với vết thương này càng sâu hơn , càng dài hơn , càng đau đớn hơn, cả đời này cũng chẳng thể lành lại.

Nàng cầm chiếc khăn lông sạch sẽ, cẩn thận lau đi máu khô đọng lại trên miệng vết thương. Không còn vết máu, gương mặt tái nhợt như tờ giấy, vết thương thì thâm đen.

Vẫn biết hằn lạnh lòng , vẫn không ngờ trái tim hằn tàn nhẫn đến vậy. Tàn nhẫn xuống tay với nàng đến vậy.

Nói vô tình là hữu tình!

Nàng đột nhiên nhớ tới quẻ thẻ nhân duyên trước kia.

Thật sự là buồn cười, nàng nhìn không ra tình ở chỗ nào, xem ra, quẻ thẻ thật là không tin được .

Hồng Ngẫu và Khinh Y Tiêm Y đứng ở cạnh cửa, yên lặng nhìn Lưu Sương rửa sạch vết thương.

Vẻ mặt của nàng cực kỳ bình tĩnh, ánh mắt đó, dưới ánh tà dương , tối tăm như màn đêm thăm thẳm.

Rửa sạch xong, nàng bắt đầu bôi thuốc trị thương.

Nàng muốn xóa sạch vết thương này, không phải vì muốn bảo tồn dung nhan, mà là vì muốn xóa sạch dấu vết của hắn. Sau đó, nàng lấy ra một cây kim, đâm thẳng vào vết sẹo hình trăng khuyết.

Vết sẹo này là ấn ký nàng vì hắn mà lưu lại, nhiều năm như vậy, nàng chưa từng xóa bỏ, hôm nay nàng muốn nó hoàn toàn biến mất.

Kim châm chắm lên mực đỏ, đâm vết sẹo hình trăng khuyết thành một đóa hồng mai lãnh diễm, tại cổ tay nàng, nở rộ rất đẹp mắt. Giống như con người nàng, lãnh ngạo mà trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Ngày thứ hai, trong phủ náo nhiệt hẳn lên, bởi vì Bách Lý Hàn đã quyết định ba ngày sau sẽ nạp trắc phi.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ hạ nhân trong phủ trở nên vô cùng bận rộn.

Giăng đèn kết hoa, dán những chữ song hỉ màu đỏ, treo hồng trù.

Vui mừng không lời nào có thể diễn tả, náo nhiệt không lời nào có thể diễn tả.

Chỉ có Thính Phong Uyển, vẫn yên tĩnh như trước. Bởi vì vị trí của Thính Phong Uyển vô cùng hẻo lánh, cho nên náo nhiệt thế nào cũng

không vọng đến đây.

Lưu Sương lặng lẽ ngồi dưới hành lang, tay cầm một quyển y thư, nhìn có vẻ rất nhập thần. Bóng cây chập chờn chiếu trên người nàng, khiến nàng có vẻ trầm tĩnh. Nàng dường như không bị ảnh hưởng bởi chuyện Bách Lý Hàn nạp phi .

Hồng Ngẫu lặng lẽ đi tới, nhìn từ trái qua phải, biết không người nào, móc từ trong tay áo ra một phong thư, đặt bên cạnh Lưu Sương.

Lưu Sương nghi hoặc cười cười, không biết Hồng Ngẫu tại bày trò gì, thần thần bí bí như vậy.

Đến khi mở thư, nhìn thấy nét chữ phiêu dật hào hiệp của sư huynh đập vào mắt. Lòng nàng nóng lên, nước mắt thiếu chút nữa chảy ra.

Thư sư huynh viết, hắn đã biết chuyện Bách Lý Hàn nạp trắc phi, đang nhanh chóng trên đường trở về. Biết Bách Lý Hàn đã làm trái tim Lưu Sương tổn thương sâu sắc , cho nên, nếu như Lưu Sương quyết định rời khỏi vương phủ, hắn sẽ phái người tiếp ứng cho nàng rời đi.

Thời gian hành động chính là buổi tối ngày Bách Lý Hàn nạp trắc phi, bởi vì khi đó, trong phủ vô cùng náo nhiệt, người đến kẻ đi, đông đúc hỗn tạp, hành động sẽ dễ dàng hơn.

Xem xong thư của sư huynh, trái tim Lưu Sương đập thành thịch trong lồng ngực.

Nàng rốt cục có thể rời khỏi nơi này, rời khỏi nơi thương tâm này, rời khỏi con người đã làm nàng thương tâm.

Nếu hắn đã vứt bỏ tình cảm của nàng như rác, nàng cần gì phải tiếp

tục lưu luyện hần.

Từ nhỏ nguyện vọng của nàng là đi hết thiên hạ, chữa bệnh cho người, khiến y thuật của mình có ích cho đời.

Nàng không muốn giam cầm bản thân trong chiếc lồng son vương phủ.

Nàng muốn bước trên thiên sơn vạn thủy, xem hết cảnh đẹp nhân gian. Mơ hồ thanh sơn, mịt mờ vụ biển, là giấc mộng hàng đêm của nàng.

Hôm nay cầm trong tay thư của sư huynh, nàng dường như cảm giác luồng gió tự do đang thổi qua nàng, đôi mắt rõ ràng sáng lung linh, dưới ánh mặt trời, lộ ra những tia sáng chói mắt.

Bộ dạng kinh hỉ của Lưu Sương, làm cho Hồng Ngẫu vui vẻ, Hồng Ngẫu biết mình đã làm chuyện sai lầm. Nhìn thấy Bách Lý Hàn thương tổn tiểu thư, Hồng Ngẫu lại chẳng thể giúp gì. Hồng Ngẫu biết được xoa vãn phụng mệnh công tử bảo vệ tiểu thư, cho nên âm thầm gửi tin Bách Lý Hàn nạp trắc phi cho hần, không ngờ nhanh như thế đã nhận được thư của công tử.

Có thể thấy được, trong mắt Đoạn công tử, tiểu thư vô cùng quan trọng.

"Tiểu thư, người quyết định rời đi sao?" Hồng Ngẫu biết rõ còn hỏi.

Lưu Sương gật đầu, đưa lá thư Hồng Ngẫu, dặn dò Hồng Ngẫu lập tức thiêu hủy.

"Hai ngày tiếp theo phải cư xử thật bình thường, không thể lộ ra bất cứ chân tướng gì. Đừng để Khinh Y và Tiêm Y nhìn ra, dù sao các

nàng cũng là nha hoàn của Bách Lý Hàn ."

Hồng Ngẫu liên tục gật đầu, tuy nói Khinh Y và Tiêm Y thật sự coi tiểu thư là Vương phi, đối với tiểu thư cực kỳ kính trọng, nhưng nếu chuyện đó xảy ra, hai người bọn họ nhất định sẽ đứng về phe Bách Lý Hàn.

Đêm nay, Lưu Sương mang theo nụ cười đi vào giấc mộng , trong mộng, nàng dường như trông thấy thanh sơn lục thủy vậy gọi nàng.

Chương 58: Dâng trà

Thời gian ba ngày, tuy là không lâu lắm, nhưng thật ra lại rất dài. Mỗi ngày, Lưu Sương nếu không ngồi dưới hành lang đọc sách, cũng là đánh đàn dưới trăng. Trong lòng thản nhiên chờ đợi, chờ đợi thời gian rời đi tới nhanh một chút.

Rốt cục, ngày Bách Lý Hàn nạp trắc phi đã tới.

Sáng sớm, vương phủ đã bắt đầu náo nhiệt, ngay cả Thính Phong Uyển cũng không còn được yên tĩnh, xa xa nghe thấy đàn sáo đưa đến.

Tuy nói Lưu Sương bị cấm túc tại Thính Phong Uyển, không thể ra ngoài, nhưng vẫn có thể tưởng tượng hôn lễ này phô trương như thế nào, so với hôn lễ sai lầm với nàng, chắc chẳng kém miếng nào. Bởi vì ở trong lòng hắn, Đại Mi Vũ mới là chính phi chân chính.

Theo lý thuyết, hoàng tử nạp phi, phải là nữ tử xuất thân trong sạch, vốn dĩ là không cho phép lấy nữ tử xuất thân thanh lâu. Nghe nói, Bách Lý Hàn đã cho Đại Mi Vũ một danh phận tiểu thư, hình như là để Đại Mi Vũ nhận Ngự Sử đương triều Hàn Úy làm nghĩa phụ.

Đại Mi Vũ có thể nói là một bước lên trời, không những trở thành trắc phi của Bách Lý Hàn, còn có nhà mẹ đẻ hiển hách.

Nhưng mà, ngay cả như thế, thái hậu đối với chuyện nạp Mi Vũ làm trắc phi vẫn vô cùng bất mãn. Hôm qua còn triệu Lưu Sương vào cung thương nghị, nhưng mà, xem vẻ mặt Lưu Sương lạnh nhạt vô

vị , thái hậu cực kỳ đau lòng. Bà đoán được Bách Lý Hàn đã làm trái tim Lưu Sương tổn thương sâu sắc, không khỏi lắc đầu, cảm thấy chính mình cũng chỉ có thể vô lực nhìn trời.

Lưu Sương kéo tay áo, mang bình nước, tưới nước cho cây cối trong sân.

Đột nhiên pháo nổ vang trời, trống kèn diếc tai, chắc là Đại Mi Vũ đã vào cửa rồi. Hôm qua cô ta đã tới nhà Hàn Ngự Sử, hôm nay sẽ được đón vào phủ từ nhà Hàn ngự sử .

Lưu Sương thản nhiên cười cười, hẳn rốt cục đã cưới được cô gái mà hắn yêu thương như nguyện ước của hắn.

Vốn tưởng rằng có thể an tĩnh ở trong Thính Phong Uyển, không thể ngờ Bách Lý Hàn hoàn toàn không chịu buông tha nàng.

Trương Tá dẫn theo mấy người thị nữ đi đến.

"Vương phi, Vương gia thỉnh Vương phi đến tiền điện dự lễ!" Khi Trương Tá nói lời này cực kỳ mất tự nhiên, kỳ thật tâm lý của hắn cũng không được tự nhiên . Bạch Vương phi đã từng cứu mạng của hắn. Thị vệ bọn họ sớm đã bị khí độ và trái tim nhân ái của Vương phi thu phục, thật sự là không đành lòng thấy Vương phi thương tâm.

"Thỉnh ta dự lễ?" Lưu Sương nhăn mặt, cực kỳ buồn bực.

Khinh Y nghe vậy, đứng một bên giải thích: "Vương phi, dù là hoàng gia hay dân thường, nạp trắc phi hay nạp thiếp đều có một quy củ, đó là sau khi bái đường, cô dâu mới phải dâng trà cho chính thê. Vương gia mời Vương phi dự lễ, là để Đại phi dâng trà cho người."

Sau chuyện hủy dung, Lưu Sương đã bị cấm túc trong Thính Phong

Uyển, không nghi ngờ gì là bị đuổi vào lãnh cung. Ai cũng không ngờ Vương gia lại đồng ý để Đại Mi Vũ dâng trà cho Vương phi, xem ra trong lòng Vương gia vẫn có Vương phi .

Lưu Sương hoàn toàn chẳng thiết tha, hắn muốn nàng đi, muốn nhìn hắn bá đường cùng nữ nhân khác.

Cái này chứng tỏ hắn coi nàng là chính phi sao?

Lưu Sương lắc đầu, ngay cả như thế, nàng cũng không thiết.

"Ta có thể không đi được không?" Lưu Sương hỏi. Nàng muốn yên tĩnh ở Thính Phong Uyển.

Trương Tá khó khăn lắc đầu.

Lưu Sương thờ dãi, xem ra chuyện này, nàng vốn là không thể không đi. Trước khi rời khỏi vương phủ, nàng cũng không muốn gây chuyện . Nếu khiến Bách Lý Hàn mất hứng, không biết hắn có phá hỏng chuyện của nàng không.

Vì vậy bỏ bình nước ra, định truyền Trương Tá đi trước dẫn đường.

Trương Tá lại khó khăn nhìn quần áo Lưu Sương nói: "Vương phi, ngài định cứ thế này mà đi sao?"

Lưu Sương cúi đầu, mới phát hiện quần áo đã dính bùn. Huống hồ, quần áo này đã cũ lại lỗi thời , nhất định sẽ khiêu khích Bách Lý Hàn bất mãn. Hôm nay có nhiều tân khách như vậy , nàng cũng không muốn mọi người nghĩ rằng nàng là một oán phụ.

Lại về phòng thay quần áo rồi mới đi ra.

Trương Tá chờ ở cổng cùng mấy người thị nữ nhìn thấy nàng mà mắt sáng ngời.

Lưu Sương mặc quần vải gấm thêu màu đỏ nhạt, trên tà váy có mấy đóa hoa mai bằng mực, thanh ngạo mà thoát tục, làm cho bộ quần áo cực kì nổi bật.

Nàng uyển chuyển bước đi, gió nhẹ thổi qua lượn lờ, tạo thành một cảnh rất đẹp mắt.

Tóc búi cao, mấy lọn tóc buông lơ sau tai, trên tóc cắm mấy đóa hoa nhỏ, dịu dàng cao quý mà có khí chất.

Toàn thân nàng từ trên xuống dưới, dường như có một vàng hào quang rất động lòng người.

Vẻ đẹp của nàng, không quan hệ với dung mạo, đó là khí chất như gió hoa. Người khác có bắt chước vẻ ngoài này, cũng không tài nào làm được.

Trương Tá không hiểu được, Vương gia đã có một người vợ thông minh nhân hậu tuyệt vời như vậy, vì sao còn muốn nạp trắc phi?

Lưu Sương đi theo Trương Tá Khinh Y và Tiêm Y tới tiền điện. Tiền điện trang hoàng rực rỡ, cực kỳ hoa lệ vui mừng.

Mới đến cửa đại điện, đã nghe thấy Lâm quản gia hô lớn: "Phu thê giao bá!"

Lưu Sương không kiềm chế được một nụ cười yếu ớt, ngày đó nàng cùng hắn cũng là ở chỗ này mà giao bá thành hôn. Thời gian vô tình, chỉ có mấy tháng, hôm nay, cũng đã cảnh còn người mất. Lúc này, đứng đối diện hắn, năm hồng lãng, đã là người khác.

"Vương phi, đến lúc dâng trà rồi, chúng ta vào đi thôi!" Kinh Y nói nhỏ bên tai Lưu Sương.

Lưu Sương khẽ gật đầu, chậm rãi đi vào trong điện, ngồi xuống chỗ của mình.

Liếc mắt một cái liền nhìn thấy Bách Lý Hàn cùng Đại Mi Vũ đứng cùng nhau, đều mặc hỉ phục. Màu đỏ chói mắt, như một lưỡi dao sắc bén, chọc hai mắt nàng đau đớn. Trái tim không kiềm chế được sự chua xót, hắn muốn nàng đến, là vì muốn nàng thương tâm thôi. Nếu là như thế này, mục đích của hắn đạt được rồi. Nhưng mà, nàng sẽ không biểu lộ ra.

Với sự phụ trợ của hỉ phục, Bách Lý Hàn đẹp như điêu khắc từ ngọc, rực rỡ như tuyết liên. Có điều, lông mày nhíu chặt, cặp mắt tối tăm lại, hình như có chút buồn phiền.

Chắc là nhìn thấy nàng nên mới khó chịu thôi, Lưu Sương cười khổ.

Trong điện tân khách tụ tập dưới một mái nhà, Lưu Sương vừa đi tới, tất cả đột nhiên yên lặng, chắc là không ngờ Lưu Sương lại thân nhiên như vậy xuất hiện ở chỗ này. Nghe nói, Vương phi này rất ghen tuông, từng dùng thuốc hủy dung trất phi. Phụ nữ ghen tuông, thật sự là đáng sợ!

Trong nháy mắt yên tĩnh trôi qua, có kẻ to gan chỉ vào vết thương trên mặt Lưu Sương thăm thăm thì thì. Đại khái là lời đồn quả nhiên đáng tin, mặt cô ta là bị Trữ Vương để lại sẹo.

Thính lực của Bách Lý Hàn rất tốt, lời thăm thì của tân khách truyền hết vào tai, khiến cho hắn cảm thấy vô cùng căm giận.

Hắn đưa mắt nhìn Lưu Sương, nàng dường như chẳng coi dung mạo là chuyện gì to tát, đối với vết thương trên mặt không che dấu chút nào, cứ để nguyên như vậy . Vết thương đã lên da non, uốn lượn trên mặt, giống như tố cáo hành vi phạm tội của hắn ngày đó.

Nhìn vết sẹo, trái tim hắn cảm thấy co rút đau đớn, cảm giác kỳ quái này chẳng lẽ là đau lòng sao?

Đại Mi Vũ đứng bên cạnh Bách Lý Hàn, khăn đỏ che mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt dịu dàng. Cô ta nhạy cảm nhận ra Bách Lý Hàn đối với Lưu Sương có tình cảm. Không khỏi cắn răng, có chút giận dữ.

Cô ta cũng không nghĩ được rằng, Bách Lý Hàn còn có thể để Lưu Sương tham gia đại hôn của cô ta và hắn, hơn nữa, còn muốn cô ta dâng trà.

Chỉ cần nữ tử này còn tồn tại một ngày, cô ta vĩnh viễn chỉ là trắc phi của hắn, trong vương phủ không có địa vị . Sợ rằng trong trái tim hắn, cũng không có địa vị .

Nhưng mà, cô ta vẫn dịu dàng cười cười, nhẹ giọng hỏi, "Hàn, có phải đã đến lúc dâng trà cho tỷ tỷ không."

Bách Lý Hàn nghe vậy, dịu dàng đưa mắt nhìn cô ta , dịu dàng nói: "Nàng đi đi!" Dứt lời, chính mình đứng dậy ngồi vào ghế bên cạnh Lưu Sương.

Đại Mi Vũ yếu điệu thướt tha đi lên , một thị nữ bưng tới một cái mâm, bên trong có hai chén trà. Cô ta đi đến trước mặt Bách Lý Hàn, dâng trà, ôn nhu nhìn Bách Lý Hàn cười nói: "Mi Vũ dâng trà cho phu quân!"

Bách Lý Hàn tiếp nhận chén trà, uống một hơi cạn sạch.

Đại Mi Vũ bung lên một chén khác, thướt tha đi tới trước mặt Lưu Sương, giơ cao chén trà, quỳ lạy nói: "Mi Vũ thỉnh Vương phi dùng trà."

Lưu Sương thản nhiên cười, gương mặt thanh lệ ngưng đọng một ý cười dịu dàng, rất đầm ấm. Nàng tiếp nhận chén trà, uống một hơi cạn sạch, sau đó nhẹ nhàng đặt chén trà lên mâm, nhẹ giọng nói: "Đứng lên đi!"

Lưu Sương cũng biết, trong các lần nạp trắc phi và thiếp, quá nửa chính phi và chính thê làm khó các trắc phi tiểu thiếp, có người còn hắt chén trà vào trắc phi tiểu thiếp, thậm chí ném chén trà, để biểu thị địa vị chủ mẫu của mình. Phu quân của họ, lại không thể tức giận, bởi vì đây là tục lệ.

Lưu Sương đương nhiên sẽ không làm khó Đại Mi Vũ.

Đại Mi Vũ cũng không nghĩ được thông qua dễ dàng như vậy, ngẩng đầu cười nói nhợt nhạt: "Thị thiếp tạ ơn Vương phi ân điển."

Lúc này, có tiếng hô lớn: "Lễ thành! Đưa vào động phòng!" Đại Mi Vũ được các thị nữ dìu đỡ, đi ra khỏi cửa lớn.

Lưu Sương cười cười, đứng dậy đi ra từ cửa hông.

Nàng mơ hồ cảm thấy ánh mắt sáng quắc của Bách Lý Hàn đang đuổi theo nàng.

Chương 59: Động phòng sai (1)

Mặt trời khuất núi, một vầng trăng tròn từ từ bay lên, treo mình trên ngọn cây, tựa như ảo mộng. Trong sân tràn ngập hương trúc thơm mát, khiến con người cũng thần thanh khí爽.

Lưu Sương đứng trong sân, cứ nghĩ đến tối nay là đêm động phòng của Bách Lý Hàn , trong lòng lại nhói đau từng cơn.

Động phòng đêm nay, sẽ không làm hấn tiếc nuối nữa, sẽ không làm hấn phần nộ nữa, sẽ không khiến hấn phải đập cửa bỏ đi nữa.
(TT_TT)

Hắn rốt cục đã lấy được giai nhân trong lòng, tối nay hai người bọn họ xuân phong trướng ấm, kiều diễm nhớ nhung. Mà sai phi như nàng, rốt cuộc cũng có thể rời đi.

Nàng không có chút không cam lòng nào, bởi vì nàng đã thử qua, đã cố gắng qua. Mặc dù rốt cuộc vẫn không thể khiến hấn yêu nàng, nhưng nàng đã cố gắng hết sức rồi. Thể xác và tinh thần của nàng đã quá mệt mỏi, chỉ muốn cao chạy xa bay, rời khỏi nơi đau thương này.

Hồng Ngẫu đã gặp người sư huynh phái tới tiếp ứng, đó là một viên quan trong triều, tên Lương Dạ. Hôm nay hấn sẽ trà trộn trong đám tân khách, đợi tiệc rượu chấm dứt, Lưu Sương cùng Hồng Ngẫu đóng giả làm sai vặt của hấn, theo hấn ra khỏi phủ.

Dùng xong bữa tối, Lưu Sương thấy sắp đến thời gian ước định, liền bảo Khinh Y và Tiêm Y đi chuẩn bị nước nóng cho nàng, nàng muốn tắm rửa.

Vì đề phòng Lưu Sương bị Thu Thủy Tuyệt bắt cóc lần nữa, Khinh Y và Tiêm Y vẫn ở bên nàng chờ phụng mệnh. Nhưng mà, tối nay, sự có mặt của hai người lại trở thành chướng ngại vật để Lưu Sương ra khỏi phủ. Chỉ khi Lưu Sương tắm rửa, các nàng mới không kè kè bên nàng, chờ ở ngoài cửa.

Nước nóng đưa tới, Khinh Y và Tiêm Y lặng yên lui ra ngoài.

Lưu Sương lôi người gỗ đã chuẩn bị ra, đặt vào thùng nước tắm, nó lơ lửng trên mặt nước, phát ra tiếng động dứt quãng, thanh âm giống như đang tắm rửa. Lưu Sương biết Khinh Y và Tiêm Y là người luyện võ, thính lực rất tốt, chỉ sợ Lưu Sương và Hồng Ngẫu vừa đi, đã bị phát hiện ngay. Thứ này ít nhiều gì cũng có thể trì hoãn một vài canh giờ.

Tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, Lưu Sương lấy ra hai bộ quần áo đàn ông, cùng Hồng Ngẫu mặc vào. Hai bộ quần áo đàn ông này, khi còn ở Bạch phủ, nàng cùng Hồng Ngẫu vẫn thường xuyên mặc, may mà có mang đến đây, giờ lại phải dùng đến nó.

Đã sắp đến lúc ước định, lúc này người tiếp ứng đang đứng ngoài cửa sổ, chỉ cần nàng cùng Hồng Ngẫu nhảy xuống. Người nọ sẽ mang các nàng đi ra ngoài, khi tới tiền điện, sẽ đi lẫn vào trong dòng người, vậy là thuận lợi rời khỏi phủ.

Nhưng mà, ông trời không chiều lòng người. Ngoài cửa phòng, mơ hồ vang lên tiếng bước chân.

Đêm lạnh như nước, trăng sáng nhô lên cao.

Bách Lý Hàn đi trên lối đi của vương phủ, không khí ôn nhuận ươn ướt dường như mang theo một mùi hương dịu mát ám ảnh.

"Lâm hoa tạ liễu tàn hồng, thái thông thông....." hần đột nhiên ngâm thơ, thanh âm cực kỳ trầm thấp ám ảnh.

Hần say, hơn nữa còn say không ít. Trương Tá Lý Hữu đi theo hần xa xa, không dám tiến lên dìu đỡ hần.

Trong trí nhớ bọn họ, Vương gia chỉ say có một lần, đó là sau khi mẫu hậu của Vương gia trúng độc. Khi đó, hần uống liên tục mười bình liệt tửu, say đến bất tỉnh nhân sự, thiếu chút nữa thì chết.

Sau đó, Vương gia không bao giờ say nữa. Không phải do tửu lượng của hần tốt, uống không say, mà là, hần không cho phép chính mình được say. Hần cho rằng chỉ có kẻ nhu nhược mới mượn rượu tiêu sầu, mà hần, đã nhu nhược một lần, thế là quá đủ rồi.

Tối nay, là đêm động phòng của Vương gia, theo lý thuyết, Vương gia không thể say.

Bởi vì, Vương gia dù sao cũng là hoàng tử, không có mấy người dám ép rượu, nhưng mà Vương gia lại tự động uống rất nhiều, hơn nữa, bây giờ vẫn còn uống.

Phẩm chất khi say của Bách Lý Hàn rất tốt, uống rượu rồi cũng không có lung lay lắc lư, khi đi trên đường, quần áo tung bay vẫn rất tuấn dật tiêu sái. Mãi hần lộ một ý cười thản nhiên, nhu hòa mà minh tịnh, động lòng người như một vầng trăng khuyết.

Chỉ khi người đến gần hần, nhìn thấy ánh mắt hần mông lung, người mới biết được, hần thật ra đang say.

Trương Tá và Lý Hữu theo sát Bách Lý Hàn, gạt trái dẹp phải, đột nhiên phát hiện con đường này không đúng.

Tối nay, là ngày vui của Vương gia và trắc phi, nhưng con đường Vương gia đang đi, hoàn toàn không phải đi đến Tuyết Uyển. Mà là, đi đến Thính Phong Uyển. Hai người cảm thấy bị làm khó, có nên đi tới ngăn cản Vương gia không? Nhưng mà, trong thâm tâm bọn họ, vẫn mong chờ Vương gia có thể cùng Vương phi hoàn thành chuyện tốt, chứ không phải với Đại Mi Vũ kia.

Cho nên, hai người cũng giả ngu, theo đuôi Bách Lý Hàn, không nói một lời nào.

Trong cơn say, Bách Lý Hàn theo trực giác, đi tới Thính Phong Uyển

.

Bước vào trong sân, một trận gió nhẹ thổi đến, cành trúc đu đưa, trái tim hẫng, trong phút chốc trầm tĩnh xuống.

Khinh Y và Tiêm Y cũng không ngờ tối nay Vương gia sẽ đến Thính Phong Uyển, không biết Vương gia có phải đến đây với mục đích làm nhục Vương phi không, trong lòng không khỏi bất an. Vội vàng hành lễ nói: "Vương gia, Vương phi đang tắm, hay là Vương gia ngồi chờ ở đây đi!"

Khinh Y to gan ngăn cản Bách Lý Hàn.

Bách Lý Hàn thản nhiên liếc mắt nhìn Khinh Y một cái, đẩy Khinh Y qua một bên, không thèm để ý nữa, cứ thế xông vào phòng trong.

Lưu Sương cùng Hồng Ngẫu đang thay quần áo, nghe được lời Khinh Y nói, trong lòng kinh ngạc giật mình, tay chân luống cuống

cầm quần áo thay trở lại.

Hồng Ngẫu sợ nhàm, cuống quít dìu Lưu Sương, để nàng ngồi trong thùng nước tắm, thuận tay tháo trâm cài tóc, mái tóc thơm ngát buông xuống.

Cả phòng trong, hơi nước phiêu hốt, mờ ảo như cảnh tiên.

Bách Lý Hàn xuyên qua làn hơi nước, nhìn thấy gương mặt Lưu Sương, mông lung trong hơi nước, có chút mờ ảo, nhưng lại rất đẹp.

Thần sắc của nàng bình tĩnh, nhưng trong con ngươi đen, ẩn chứa một tia khủng hoảng.

Phía sau nàng có một nha hoàn, Bách Lý Hàn lờ mờ nhớ ra là thiếp thân nha hoàn Hồng Ngẫu của nàng, trong con mắt Hồng Ngẫu cũng tràn đầy bối rối.

Hắn không biết vì sao các nàng bối rối, nhưng mà hắn không có hứng tìm hiểu thêm, bởi vì lúc này đầu óc hắn đã ngừng trệ, trong đầu óc hắn, chỉ tràn ngập cô gái này.

Hắn chậm rãi đi tới trước mặt Hồng Ngẫu, đưa tay cầm lấy cái khăn trong tay Hồng Ngẫu, vừa cười vừa nói:: "Ta đến rồi, ngươi đi ra ngoài đi."

Hắn tươi cười làm cho Hồng Ngẫu choáng váng.

Hồng Ngẫu chưa bao giờ nhìn thấy vương gia lạnh lùng này cười, Hồng Ngẫu không ngờ, nụ cười của hắn lại đẹp đến vậy.

Tình khiết như bông tuyết đầu đông, sáng như vàng trắng ngoài cửa

sổ, như hương thơm của đóa sen thơm nở trong bóng đêm u tối, diễm lệ như hoa anh túc khiến người nào nhìn thấy phải thất hồn lạc phách.

Hồng Ngẫu không phải người mê trai, nhưng vẫn ngây ngẩn cả người, thiếu chút nữa sẽ quên hẳn là gã vương gia lạnh lùng vẫn hành hạ ngược đãi tiểu thư nhà mình. Cho đến khi Khinh Y và Tiêm Y kéo tay Hồng Ngẫu, lôi ra ngoài, Hồng Ngẫu mới bừng tỉnh.

"Các người buông ta ra, ta phải chà lưng cho tiểu thư!" Hồng Ngẫu ảo não nói.

Khinh Y thản nhiên nói: "Miễn đi, người đừng vào cho chướng mắt!" Dứt lời, mạnh mẽ túm Hồng Ngẫu lôi ra ngoài sân.

"Không được, hai người các người hôm nay làm sao vậy? Ta " Hồng Ngẫu ảo não hô to, lời nói tắt ngấm giữa chừng, là bị Khinh Y điểm á huyết.

Bị hai nha hoàn ngang ngược khống chế , Hồng Ngẫu rất phẫn hận , nhưng mà cũng đành bất đắc dĩ, tự hận học nghệ không tinh, kỹ không bằng người.

Chương 60: Động phòng sai (2)

Nước xanh màu ngọc bích, cánh hoa màu đỏ nhạt trôi lơ lững trên mặt nước, trong phòng tràn ngập một mùi hương sâu kín thần nhiên.

Trong màn hơi nước, có một thiếu nữ tóc đen như gỗ mun, những sợi tóc ướt dính trên là da trắng nõn, thanh lệ mà quyến rũ.

Bách Lý Hàn cảm thấy trong lòng dâng lên ngàn vạn nhu tình, vừa cười vừa nói:: "Ngoan, xoay người lại, vi phu chà lưng cho nàng!"

Cả người Lưu Sương chấn động, hoàn toàn bị những lời này của hắn hù dọa muốn ngã. Vốn tưởng rằng hắn đến tra xét cái gì, không hiểu sao hắn lại nói ra những lời buồn nôn như vậy.

Lưu Sương dùng đôi mắt không tin được nhìn hắn, nhìn thấy trong con mắt luôn lãnh liệt của hắn, đang tuôn chảy một dòng suối xuân ấm áp. Đôi môi mỉm cười, vô cùng dịu dàng.

Hắn mặc hỉ phục màu đỏ, dưới ánh nến, rực rỡ chói sáng, như thiêu đốt tình cảm.

Tối nay không phải là đêm động phòng của hắn và Đại Mi Vũ sao? Vì sao, lại đến chỗ nàng. Chẳng lẽ, hắn đã biết được chuyện nàng sẽ trốn ra khỏi phủ, thế nên tới đây bắt nàng?

Nhưng mà, bộ dạng của hắn không giống thế, nếu đã biết nàng muốn trốn ra, tại sao hắn lại nhu tình như vậy?

Hắn vừa nói cái gì vậy hả trời?

Lưu Sương không hiểu được dụng ý của Bách Lý Hàn , ngồi yên trong nước vô cùng bất an.

Bách Lý Hàn thấy Lưu Sương bất động, đưa tay kéo tay áo Lưu Sương , lôi nàng ra khỏi thùng nước.

Tay hắn vừa chạm vào cánh tay Lưu Sương , cả người Lưu Sương đã run lên, kích động đưa tay, hất nước lên mặt hắn.

"Bách Lý Hàn, ngươi tới nơi này làm cái gì, còn không đi ra ngoài!" Lưu Sương cắn răng phần hận nói.

Bách Lý Hàn lau nước trên mặt, đôi mắt hiện ra vẻ ngạc nhiên, lập tức vừa cười vừa nói:: "Ta không đi, tối nay ta phải ở lại chỗ này!" Vừa nói, liền cởi hỉ phục ra.

Lưu Sương ngẩn ngơ, lúc này mới phát giác Bách Lý Hàn có chút không phù hợp.

Nếu là trước kia, nàng hất nước vào hắn, hắn đã sớm tức giận rồi. Hơn nữa, thần sắc hắn cũng không giống ngày thường, rất dịu dàng, làm cho nàng có chút hoài nghi hắn là một người khác. Thanh âm của hắn , thanh nhã mà có chút khàn khàn, đó là thanh âm nhu tình mật ý , không giống thanh âm lãnh liệt vô tình mọi khi của hắn .

Lưu Sương rốt cục tĩnh tâm, nhìn kĩ đôi mắt hắn, mới phát hiện, đôi mắt hắn, không rõ ràng đen thẫm như ngày thường, mà có chút tinh khiết.

Hắn, đang bị làm sao vậy?

Lưu Sương đang giặt mình ngạc nhiên, Bách Lý Hàn đã cởi xong hi phục màu đỏ, nhân lúc Lưu Sương không đề phòng ôm nàng ra khỏi thùng nước.

Lưu Sương giãy dụa kinh hô , nhưng chẳng ảnh hưởng tới hắn một chút nào.

Hắn cúi đầu cười nhợt nhạt với nàng, nụ cười như xuất thủy bạch liên, tinh khiết thuần túy. Hắn đột nhiên cúi đầu, đặt môi hắn lên đôi môi đỏ mọng của Lưu Sương .

Mùi rượu nồng nặc kéo đến, trong nháy mắt Lưu Sương trở nên rõ ràng.

Hóa ra, hắn say!

Đáy lòng trào lên sự * bi ai.

Hóa ra, hắn là say, lúc này, đang mơ mơ tỉnh tỉnh. Cho nên, hắn mới có thể đi đến chỗ nàng, mới có thể cười dịu dàng với nàng. Nếu như, hắn tỉnh táo , nhất định sẽ vì nàng đã làm chuyện có lỗi với người hắn yêu thương, đối với nàng hận thấu xương.

Dịu dàng thế này, nàng không cần! Cũng chẳng thiết tha!

Lưu Sương đè sự chua xót trong lòng, dùng thanh âm lạnh lùng nói: "Bách Lý Hàn, thả ta ra."

Bách Lý Hàn nhẹ nhàng uh một tiếng , nhưng không hề buông nàng ra, mà là, dịu dàng bế nàng đặt lên giường. Sờ đến quần áo của nàng, dịu dàng nói: "Tại sao nàng lại mặc nguyên quần áo mà đi tắm? Vì phụ cởi hộ nàng!" Dứt lời, bắt đầu đưa tay cởi quần áo Lưu

Sương.

Lưu Sương phần nộ đẩy tay hắn ra, lạnh lùng nói: "Bách Lý Hàn, tên hỗn đản này, ngươi buông tay! Ngươi cút ngay cho ta!"

Thật sự là giận đến cực điểm, hận đến cực điểm, Lưu Sương nói với hắn những lời thô lỗ nhất mà nàng từng nói.

Tuy nhiên, lời của nàng, đối với hắn dường như chả ảnh hưởng chút nào.

Hắn dùng cặp mắt mịt mờ, nhẹ nhàng nhìn nàng từ trên xuống dưới, nhẹ giọng nói: "Nương tử, đừng nóng giận!" Dứt lời, tiếp tục cởi quần áo nàng.

Lưu Sương kinh sợ hô lớn: "Khinh Y Tiêm Y Hồng Ngẫu, các người tiến vào cho ta!"

Song, bên ngoài rất yên tĩnh, dường như không có người nào.

Lưu Sương hoàn toàn tuyệt vọng, dùng sức giãy dụa, nhưng làm sao chống cự lại Bách Lý Hàn. Chỉ chốc lát, y phục ẩm ướt trên người nàng đã bị Bách Lý Hàn cởi sạch sẽ, lộ ra một cái yếm màu phấn, mặt trên thêu những cơn sóng, còn có một đóa xuất thủy bạch hà.

Bách Lý Hàn nhìn thân thể của nàng, rực rỡ xinh đẹp, trắng nõn như hành, mềm mại như mây. Cảm thấy cảm giác nhu tình lan tràn trong ngực, giống như cây cỏ mùa xuân, tinh tế quấn quanh trái tim hắn.

Hắn nheo đôi mắt, dùng thanh âm khàn khàn thô dát ngâm thơ: "Bạch hà xuất thủy, xuân sắc vô biên!"

Lưu Sương nghe vậy, mặt đỏ lựng lên, không biết là phần nộ hay là thẹn thùng.

Nàng quơ tay lung tung, muốn tìm áo ngủ bằng gấm trên giường che thân thể lại. Nhưng mà nàng có làm gì đi nữa thì trước mặt hấn đều là phí công .

Nàng mơ hồ cảm giác được hấn tự cởi quần áo của chính mình, chậm rãi đè lên nàng, chậm rãi hôn.

Hấn hôn, dịu dàng triền miên.

Nước mắt của nàng, lạnh như băng thê lương tuôn xuống.

Nàng không cam lòng, trước khi rời đi, lại lâm vào tình cảnh thế này.

Nàng không cam tâm, trái tim của nàng, mặc dù đã đặt lên người hấn, lại bị hấn đá thương, hành hạ lại ngược đãi. Nhưng mà, ít nhất nàng vẫn giữ được thân thể trong sạch , dường như giữ lấy sự tự tôn cuối cùng. Nhưng mà, điểm tự tôn cuối cùng này hấn cũng muốn đoạt đi sao? Tắm thân tàn của nàng, hấn vẫn luôn khinh thường mà . Tại sao tối nay, lại muốn đoạt đi? Hơn nữa nhất định phải đoạt đi trong tình huống thế này sao?

Hấn rốt cuộc có biết nàng là ai không?

Hấn là say rượu đi lầm đường, nhầm lẫn mà tới đây, hấn chắc hấn đang lầm tưởng nàng là Đại Mi Vũ! Mới vừa rồi, hấn luôn miệng kêu nương tử, là đang gọi Đại Mi Vũ sao! Dù sao, cô ta mới là nương tử trong lòng của hấn.

Nàng không cần!

Nàng muốn giữ lại sự tự tôn cuối cùng này, nàng không cần trong tình huống này, làm thế thân cho Đại Mi Vũ .

Nàng rơi nước mắt, lục lọi , rốt cục ở đầu gối, mò thấy túi thuốc.

Trong lòng vui vẻ, nàng nhanh chóng rút ra một cây kim, dùng sức tròng mắt, muốn tìm được huyết ngủ của hắn.

Nhưng mà, trong màn ánh sáng ảm đạm, nhòe nhoẹt nước mắt, tầm mắt có chút mơ hồ. Thật lâu mới tìm được huyết đạo, dùng sức đâm tới.

Trùng hợp là hắn lại cử động đúng lúc đấy, kim châm trật phương hướng, đâm vào huyết đạo bên cạnh.

Đột nhiên đau đớn làm thần trí Bách Lý Hàn có chút tỉnh táo, hắn nghi hoặc nhìn gương mặt đang không ngừng rơi lệ.

Khuôn mặt này, có sự thê lương của ngọc vỡ . Đôi mắt này, mang theo quật cường, mang theo thống khổ lạnh lùng nhìn hắn. Trên khóe mắt, lóe ra từng tia sáng trong suốt , là lệ quang.

Nàng khàn khàn quát: "Người đi đi, ta không phải Đại Mi Vũ, không phải người trong lòng của người! Người biến nhanh đi !"

Trái tim Bách Lý Hàn đau xót, nước mắt và lời nàng quát làm cho tâm thần hắn chấn động.

Hắn cúi đầu hôn lên nước mắt của nàng, nhưng nước mắt nàng cứ chảy không ngừng, hắn càng không ngừng hôn.

Hắn nỉ non bên tai nàng : "Cô bé ngốc, nàng là người trong lòng của ta, nàng là nương tử của ta! Sương sương!"

Lưu Sương đang phần nộ chỉ lo rơi lệ, căn bản là không nghe được hấn gọi tên nàng.

Nhìn nữ tử mình yêu thương, tình cảm mãnh liệt bành trướng trong cơ thể. Thân thể hấn nóng như lửa, mà lúc này Lưu Sương, giống như một dòng nước mát, hấn muốn nàng cùng hấn hòa làm một.

Nhưng mà hấn không tìm được chỗ để tiến vào.

Trên phương diện chuyện nam nữ, hấn không có chút kinh nghiệm nào.

Từ sau cái chết quá sớm ngoài ý muốn của mẫu hậu, hấn liền phong bế chính bản thân mình.

Bi kịch của mẫu hậu , sự nhu nhược phụ hoàng , khiến hấn âm thầm phát thệ, cuộc đời này, hấn sẽ không để bi kịch của mẫu hậu lặp lại trên người thế tử.

Hấn sẽ chỉ cưới người con gái mình yêu thương, đời này kiếp này, hấn sẽ chỉ có một mình nàng.

Mặc dù theo phong tục, nam tử sau khi thành niên, có thể nhận thị nữ làm thông phòng nha hoàn. Nhưng mà, hấn không làm như vậy. Thái hậu cũng từng chọn lựa cho hấn mười mấy thị nữ xinh đẹp để nhìn làm thị thiếp, nhưng, hấn cho các cô ấy làm thị nữ trong vương phủ.

Đương nhiên, hấn cũng chưa từng đến chốn yên hoa. (lầu xanh)

Cho nên, tuy ôm chặt nhụyễn ngọc ôn hương Lưu Sương trong lòng, hấn lại không biết làm sao.

Khi hắn tìm được lối vào, sự vụng về trúc trắc của hắn làm Lưu Sương càng gia tăng đau đớn.

Nàng không ngừng lấy kim trong túi thuốc, đâm lên người hắn. Nhưng mà, giờ phút này nàng không thể tìm được huyết đạo, chỉ không ngừng đâm hắn, vô thức mà đâm hắn, trên lưng, cùng lúc, trên lưng

Từng mũi kim đâm xuống, từng giọt máu chảy ra.

Hắn cảm thấy đau, nhưng chỉ cau mày, không hề đình chỉ thể công.

Hai người hành hạ lẫn nhau, thống khổ cùng ngọt ngào.

Cho đến khi tất cả chấm dứt, Lưu Sương mới đâm được vào huyết ngủ của hắn, song, tất cả đã không thể cứu vãn nữa rồi.

Chương 61: Sai lầm nối tiếp sai lầm

Nến đỏ yên lặng thiêu đốt , những giọt sáp nóng chảy xuôi, giống như nước mắt của Lưu Sương.

Gió đêm thổi vào, mang theo sự mát lạnh, lướt qua gương mặt nàng. Lần đầu tiên Lưu Sương cảm thấy, gió mùa hè thật ra cũng rất lạnh.

Nàng khẽ cử động thân thể đau đớn, vùi người vào trong thùng nước tắm. Nước đã nguội từ lâu, cơn lạnh thấm vào da thịt, làm cho lòng của nàng đột nhiên trở nên rõ ràng.

Tối nay là đêm động phòng của hần và Đại Mi Vũ, nhưng mà, hần lại vào nhầm phòng. Thật sự không biết, đợi đến ngày mai hần tỉnh lại, đầu óc tỉnh táo, tình hình sẽ thành cái gì.

Hần có thể vu khống nàng dùng thủ đoạn câu dẫn hần không !

Lưu Sương chậm rãi bước ra khỏi thùng nước, lấy ra thuốc tự tay bào chế, xoa lên những vết tím đỏ trên thân thể, đó là ấn ký trong cơn cuồng dã của hần. Nàng muốn xóa sạch chúng, kể cả chuyện tình tối nay, cũng muốn xóa sạch.

Nàng không muốn dây dưa lằng nhằng với hần nữa!

Khoác lên người một tấm áo đơn giản, nàng chậm rãi đi ra phòng ngoài rồi ngồi xuống ghế.

Một lúc lâu sau, Khinh Y và Tiêm Y mới chậm như rùa mà đi vào. Hồng Ngẫu đã được giải huyết đạo, khóc hết cả nước mắt.

"Các người đem hắc trở về đi! Chuyện tối nay, không được lộ ra ngoài, cũng không được nói cho hắc!" Lưu Sương lạnh lùng nói, trong lòng nàng cũng đang trách móc Khinh Y và Tiêm Y .

"Vương phi, sao có thể như thế?" Tiêm Y kinh ngạc đưa mắt hỏi.

"Với tính tình của hắc, chắc chắn cho rằng ta đã dùng thủ đoạn, cản trở chuyện tốt của hắc và trắc phi. Thế nên, ta không muốn cho hắc biết!" Lưu Sương không đổi sắc mặt bình thản nói.

"Nhưng mà, Vương phi, chúng ta cũng có thể làm chứng cho người mà, là Vương gia uống rượu rồi say, không liên quan đến Vương phi!" Tiêm Y nói.

Khinh Y cảm thấy đầu óc ngừng trệ, kỳ thật Vương phi phân tích rất có lý, với quan hệ hiện giờ của hai người bọn họ, đúng là không nên cho Vương gia biết. Các nàng chỉ là hạ nhân, Vương gia không nhất định sẽ tin lời các nàng.

"Được rồi, Tiêm Y, làm theo lời Vương phi đi!" Khinh Y nhú mày nói, đợi quan hệ của Vương gia và Vương phi hòa giải rồi nói cũng không muộn. Huống chi, Vương gia mặc dù say, nhưng chuyện tình tối nay, cũng không nhất định sẽ quên.

Hai người mặc quần áo cho Bách Lý Hàn, giao cho Trương Tá và Lý Hữu.

Trong mưa đêm lất phất, Trương Tá Lý Hữu dìu đỡ Bách Lý Hàn mê man , có chút khó xử, phải đưa Vương gia đến chỗ nào đây? Đưa đến "Tuyệt uyển" động phòng với trắc phi, hay là đưa đến "Y vân

uyển" của Vương gia?

Hai người do dự một lúc lâu, rốt cục quyết định đưa Bách Lý Hàn đến "Y vân uyển" .

Đi được nửa đường, không ngờ lại đụng phải thiếp thân nha hoàn của Đại Mi Vũ là Hoa Kiều và Nguyệt Nghiên.

Hai người nhìn thấy Bách Lý Hàn đang mê man , vô cùng ngạc nhiên.

Hoa Kiều lo lắng hỏi thăm: "Hai vị đại ca, Vương gia làm sao vậy?"

Trương Tá xấu hổ cười, hắn đương nhiên không thể nói Bách Lý Hàn đi ra từ Thính Phong Uyển , không thể làm gì khác hơn là nói dối: "Vương gia uống rượu rồi say. Sợ rằng tối nay không thể đến chỗ trách phi. Chúng ta đang muốn đưa Vương gia đến "Y vân uyển ", các người trở về nói với chủ nhân của các người một tiếng, nói là Vương gia đã say, thỉnh trách phi không cần đợi nữa!"

"Ai nha, hai vị đại ca, hay là các người đưa Vương gia đến chỗ của chủ nhân chúng ta. Chủ tử biết hôm nay tân khách rất nhiều, sợ Vương gia uống rượu, đã chuẩn bị canh giải rượu rồi. Cứ để Vương gia uống một chén đi. Còn nữa, tối nay là đêm động phòng của chủ nhân chúng ta, làm sao có thể để chủ nhân chịu cảnh phòng trống được!" Hoa Kiều nói chuyện rất trơn tru, nói liên tục như pháo hoa.

Trong phút chốc Trương Tá không thể nói gì, liếc mắt nhìn Lý Hữu, suy nghĩ một chút, cảm giác được cô ta đúng là có lý. Dù sao, tối nay Vương gia đáng lẽ phải ở "Tuyết uyển" .

Vì vậy, liền cùng Lý Hữu đưa Bách Lý Hàn đến chỗ Đại Mi Vũ.

Đại Mi Vũ đợi lâu mà Bách Lý Hàn không tới, đã tháo khăn đỏ từ lúc nào.

Gương mặt trang điểm tỉ mỉ, tóc vấn cao, lông mày cong cong, con ngươi đen láy đẹp đẽ, môi hồng kiêu diễm. Hình xăm hoa đào trên mặt, trải qua mấy ngày điều trị, hôm nay đã hết sự dữ tợn, khôi phục bộ dáng kiêu diễm, mẩn đỏ cũng đã nhạt đi.

Mi Vũ đối với đêm động phòng có vô hạn ước ao, nhưng lại không ngờ Bách Lý Hàn mất mặt đến nửa đêm. Hôm nay, mặc dù trở về, nhưng đã say đến bất tỉnh nhân sự, không khỏi thất vọng vô cùng.

Mi Vũ cùng nha hoàn dìu Bách Lý Hàn lên giường, hầu hạ hẩn ngủ. Lúc này mới bảo thị nữ lui xuống, cởi quần áo, nằm bên cạnh Bách Lý Hàn.

Đưa mắt nhìn làn khói đang lơ lững trên đỉnh màn, lòng của Mi Vũ cũng phiêu đảng không ngừng.

Tối nay, nhất định đã xảy ra chuyện gì !

Mi Vũ đưa tay lôi từ chỗ ngang đầu gối ra một bình sứ to bằng ngón cái, đó là Mi Vũ bỏ công chuẩn bị, chỉ cần nhẹ nhàng nhấn một cái, sẽ có chất lỏng màu đỏ chảy ra, giống hệt lạc hồng.

Mi Vũ đã không phải xử nữ từ lâu lắm rồi, sợ Bách Lý Hàn phát hiện ra, cho nên mới chuẩn bị cái này. Hôm nay, nhìn gương mặt tuấn tú của Bách Lý Hàn trong giấc ngủ, trong lòng có chút ảo não.

Đang nghịch nghịch bình sứ, Mi Vũ đột nhiên nghĩ ra một điều.

Tối nay nhất định đã xảy ra chuyện gì, lúc này dùng cái này, so với đợi đến khi hẩn tỉnh táo thì an toàn hơn rất nhiều.

Mi Vũ rút ra một cái khăn màu trắng thêu uyên ương hí thủy, ngón tay nhỏ dài nhấn một cái, trên tấm khăn trắng xuất hiện một giọt màu hồng, giống hệt lạc hồng. Đại Mi Vũ đặt hỉ khăn xuống dưới người, nằm bên cạnh Bách Lý Hàn, nhìn gương mặt tuấn mỹ của Bách Lý Hàn đang say ngủ, trong lòng dâng lên cảm giác ngọt ngào.

Hắn cuối cùng cũng phải thuộc về cô ta!

Ngày hôm sau, trời nắng chói chang, ánh nắng từ ngoài cửa chiếu vào, không khí ướt át vui mừng.

Bách Lý Hàn tỉnh lại, chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt ra, vừa khom người dậy, tay đã chạm vào thứ gì đấy mềm mại ấm áp. Trong lòng không khỏi kinh hãi, nghiêng đầu nhìn lại.

Một cánh tay ngọc trắng nõn đang quấn lấy cánh tay hắn, Đại Mi Vũ ngủ bên cạnh hắn, trên gương mặt trắng nõn, là một đóa hoa đào đang nở mềm mại ướt át.

Trong đầu "Ầm" một tiếng, không biết vì sao, trong chốc lát mặt hắn cắt chằng còn giọt máu, hắn không biết làm sao đẩy cánh tay Đại Mi Vũ đang ôm tay hắn ra.

Bách Lý Hàn vừa động, Đại Mi Vũ đã tỉnh lại, nhưng mà, cô ta vẫn giả bộ ngủ, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn trộm Bách Lý Hàn một cái.

Nhìn thấy thần sắc hắn mê muội và thất vọng, mặt thì nhẵn lại, khi mặc quần áo, hai tay còn run rẩy, phải mất hai ba lần mới buộc xong giải áo.

Trong lòng Đại Mi Vũ cảm thấy hụt hẫng, nhìn thấy người đàn ông đó mặc quần áo muốn đi, Mi Vũ hơi giật giật, giả bộ mới tỉnh, vươn cánh

tay, ôm lấy cổ Bách Lý Hàn .

Quần áo trễ nải, lộ ra bộ ngực ướt át, một đôi mắt thanh u nhìn Bách Lý Hàn.

Thần sắc Bách Lý Hàn cứng đờ, đầu lại bắt đầu đau, hắn vỗ lên trán, nhẹ giọng nói: "Nàng ngủ tiếp đi, hôm nay ta phải vào cung có việc!"

Đại Mi Vũ cong môi, dịu dàng nói: "Hôm nay không thể không đi sao?" Vừa nói vừa làm nũng xoay người.

Cùng với cử động của Mi Vũ, tấm khăn trắng cũng được phô ra, vệt đỏ trên khăn như một tia chớp chọc thẳng vào mắt Bách Lý Hàn .

Hắn lấy lại sự bình tĩnh, dịu dàng nói: "Thật sự có việc, không thể không đi!" Dứt lời, cúi đầu khẽ hôn lên mặt Đại Mi Vũ một cái, sau đó xoay người vội vã đi.

Đại Mi Vũ vỗ vỗ lên mặt, khẽ cười.

Bách Lý Hàn vội vã bước đi, quần áo tung bay trong gió, trong lòng lại như bị cái gì đè nặng.

Đêm qua trí nhớ của hắn chỉ là từng mảnh nhỏ rời rạc, nhưng trong khoảnh khắc, cảm giác thống khổ ngọt ngào , đã khắc thật sâu trong tâm trí của hắn. Hắn vốn tưởng rằng đó là một giấc mộng xuân, nhưng lại không phải. Đêm qua, hắn trong cơn say đã chính thức trở thành vợ chồng với Đại Mi Vũ.

Nhưng mà, không biết vì sao, trong đầu hắn luôn thoáng hiện lên gương mặt Lưu Sương , gương mặt đầy nước mắt.

Trong trí nhớ của hắn, chưa bao giờ hắn thấy nàng rơi lệ , nhưng

mà, vì sao gương mặt nàng đang khóc lại thê lương chân thật như vậy, làm hấn tan nát cõi lòng?

Bách Lý Hàn lắc đầu, trong đầu tràn ngập cảm giác bi ai.

Nếu hấn đã cùng Đại Mi Vũ làm vợ chồng chân chính, hấn sẽ toàn tâm toàn ý đối tốt với Đại Mi Vũ. Hấn không thể trao cho Lưu Sương thứ gọi là hạnh phúc nữa rồi, có lẽ hấn sẽ để nàng ra đi.

Lời tác giả (cũng dài nhưng thôi bạn Nhi tóm tắt một câu thôi): bạn đọc cố gắng đọc qua đoạn này, chuyện xưa vẫn còn nhiều chuyện chưa biết

Chương 62: Yến hội (1)

Chuyện ngoài ý muốn xảy ra, làm hỏng kế hoạch bỏ đi của Lưu Sương. Trong lúc nhất thời, chuyện ra khỏi vương phủ trở nên mù mịt, không biết đến lúc nào mới có thể thực hiện. Sự liên lạc với sư huynh bị chặt đứt, nàng không có cách nào nhận được tin tức của sư huynh. Nhưng, trong lòng nàng vẫn luôn hi vọng, nàng biết sư huynh yêu thương của nàng nhất định sẽ nghĩ cách giúp nàng ra khỏi phủ .

Dược thảo trong Thính Phong Uyển có một số là cây ngắn ngày, đã thu hoạch được, Lưu Sương cùng Hồng Ngẫu vội vàng thu hoạch, đem phơi nắng.

Hồng Ngẫu mặc dù từ nhỏ đến lúc không lộ buồn lên mặt, nhưng mà Hồng Ngẫu biết tiểu thư đã gầy đi rất nhiều. Chuyện đêm đó đối với tiểu thư là một sự đả kích to lớn không nói thành lời, mặc dù tiểu thư không nói, nhưng mà Hồng Ngẫu có thể hiểu được lòng tiểu thư có biết bao thống khổ cùng bi ai.

Trong lòng Lưu Sương, lúc này đối với Bách Lý Hàn là hận vô cùng, cho nên nàng cất lực bài xích tin tức về hắn. Nhưng mà hành tung của hắn vẫn được Khinh Y và Tiêm Y hữu ý vô ý nói tới tai nàng.

Bách Lý Hàn sau khi nạp phi liền xuất phủ, đã nửa tháng chưa về.

Nghe nói, Thiên Mạc Quốc có sứ thần đến.

Thiên Mạc Quốc ở phía bắc Nguyệt Quốc, đất đai bao la, mà lại thưa dân, dân chúng sinh sống bằng nghề du mục.

Thiên Mạc Quốc Vương, tên Mộ Dã năm nay 25 tuổi (hơn Bách Lý Hàn 4 tuổi). Nghe nói hắc đăng cơ khi mới mười năm tuổi, lúc ấy, có rất nhiều bộ tộc đối với sự quản chế của hắc không phục, nhưng không lâu sau cũng phải thần phục dưới chân hắc .

Nghe nói hắc rất nhanh nhẹn dũng mãnh, một thân tuyệt đỉnh võ nghệ. Nhưng, kẻ khác thần phục không phải vì võ công của hắc, mà là dùng thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn quản lý, thôn tóm các nước. Trước khi hắc đăng cơ, thảo nguyên phương bắc phân chia làm mười mấy nước nhỏ.

Sau khi hắc đăng cơ, có ba năm dùng để cai trị quốc gia của chính mình, ba năm sau, hắc mười tám tuổi, trong năm đó, bắt đầu khơi lên ngọn lửa chiến tranh. Đầu tiên là lấy khí thế như sét đánh không kịp che tai tiêu diệt các nước láng giềng, sau đó, trên cơ bản dùng tốc độ 1 năm thu phục hoặc đánh chiếm hai nước.

Biên giới và thế lực của Thiên Mạc Quốc không ngừng lớn mạnh theo thời gian.

Mộ Dã xuất binh luôn không báo trước cũng chẳng cần lý do gì, có khi, là do tiện đường, có khi, chỉ là do nhất thời cao hứng, là tiêu diệt luôn một nước nhỏ.

Toàn bộ thiên hạ, bởi vì Mộ Dã liên tục thôn tóm, hôm nay chỉ hơn Nguyệt Quốc, Lăng Quốc và Thiên Mạc Quốc, ba nước cùng tồn tại.

Lần này, Thiên Mạc Quốc phái sứ thần đi sứ sang Nguyệt Quốc, đối với vua tôi Nguyệt Quốc không phải là dấu hiệu tốt lành gì. Bọn họ không cho phép Thiên Mạc Quốc có ý đồ. Toàn bộ kinh đô, đều là như gặp đại địch. Người nắm giữ một nửa binh lực của kinh sư là Bách Lý Hàn, hắc vốn phụ trách sự an toàn của kinh đô. Mấy ngày

nay bận rộn bố trí binh lực kinh sư , cùng lúc bận rộn an bài tiếp đãi sứ thần.

Mười lăm tháng bảy, Hoàng thượng tổ chức yến tiệc trong ngự hoa viên tiếp sứ thần Thiên Mạc Quốc, các cung phi đại thần cùng với gia quyến nhận lệnh cùng dự tiệc.

Bách Lý Hàn đặc biệt lệnh cho Lưu Sương cùng Đại Mi Vũ dự tiệc.

Lưu Sương vốn định không đi, nhưng chuyện này không phải do nàng làm chủ.

Ban đêm, trăng sáng như sương, gió lạnh như nước, cảnh đẹp vô cùng.

Bên Liễm Diễm Trì trong ngự hoa viên, bày rất nhiều bàn tiệc.

Liễm diễm trì không hổ là nơi đẹp nhất của ngự hoa viên, trong ao trồng đầy hoa sen, đang đúng mùa sen nở. Ao hình bán nguyệt, nước xanh như bầu trời, hoa hồng dưới ánh trăng. Từng đóa hoa sen màu hồng nhạt, hoặc mới lộ nhị vàng, hoặc đã nở bung, nhô lên từ tán lá tròn, đón gió lắc lư.

Bên cạnh Liễm diễm trì, có một hành lang quanh co khúc khuỷu, cực kỳ tao nhã quý phái.

Lưu Sương ngồi ở trong bữa tiệc, thưởng thức cảnh đẹp như thế, trái tim không ngừng rung nhìn thấy một hồ sen lớn đến vậy. Thật sự là "Chước chước hà hoa thủy, đình đình xuất thủy trung."

Gió nhẹ thổi đến, trong không khí tràn đầy mùi sen thơm mát.

Tối nay, Lưu Sương chỉ vấn tóc đơn giản , trên búi tóc cài một cây ngọc trâm. Tóc đen , trâm ngọc bích, tôn lên làn da trắng như tuyết, gáy đẹp như ngọc. Lông mày không vẽ vẫn rõ ràng, môi đỏ mọng không cần son. Một bộ cung phục màu xanh nhạt, áo khoác màu xanh lá mạ, mỗi một cử động, mỗi một nụ cười, đều có khí chất thu hút. Lông mày khẽ nhú, cho nàng dáng vẻ mong manh như sương khói.

Đang thưởng thức cảnh đẹp, bên tai vang lên thanh âm dịu dàng.

"Tỷ tỷ, hóa ra người trốn ở chỗ này, Mi Vũ tìm người rất lâu rồi. Tỷ tỷ, Vương gia nói chúng ta ngồi ở bên kia, Mi Vũ đưa tỷ tỷ đi." Đại Mi Vũ một câu tỷ tỷ, hai câu cũng tỷ tỷ, giống như thân thiết lắm.

Hôm nay cô ta mặc một bộ quần áo hết sức quý giá, tóc vấn cao tỉ mỉ, cài trâm phượng, mặc một bộ quần áo màu hồng nhạt, làn váy khẽ bay theo từng bước chân, như dư hương liêu trong gió. Quần áo màu hồng phản chiếu lên đóa hoa đào, xinh đẹp quyến rũ nói không nên lời .

Lưu Sương nhăn mặt, lúc này vẻ xinh đẹp của Đại Mi Vũ chẳng khiến nàng tán thưởng chút nào, Đại Mi Vũ đau đớn đáng thương cũng chẳng thể khiến nàng thương tiếc. Nữ tử này hoàn toàn không yếu đuối tinh khiết như bề ngoài.

Nàng cảm thấy cách xa cô ta một chút thì tốt hơn.

Hôm nay, Lưu Sương là Bách Lý Hàn hạ lệnh cho Trương Tá Lý Hữu đưa vào cung , mà Đại Mi Vũ chắc là do Bách Lý Hàn tự mình đi đón. Cô ta đặc biệt nhắc đi nhắc lại, khoe khoang sự sủng ái của Bách Lý Hàn dành cho cô ta.

Nhưng mà Lưu Sương không hâm mộ cô ta chút nào, còn cực kì

phản cảm với hành vi ngây thơ của cô ta. Lạnh lùng cười cười, thần nhiên nói: "Không cần, ta ngồi ở đây cũng được!"

Bên cạnh Lưu Sương lúc này là con gái và vợ của các đại thần, so với ngồi cùng nhóm tần phi thì thoải mái hơn rất nhiều.

Đại Mi Vũ không thấy thú vị, khẽ cười nói: "Đã như vậy, Mi Vũ cáo lui." Dứt lời, ra về đi ra chỗ khác.

Mấy ngày nay, Bách Lý Hàn vẫn không có hồi phủ, trong lòng Mi Vũ rõ ràng là Bách Lý Hàn đang tránh mặt nàng cô ta. Mặc dù đã cưới cô ta làm trắc phi, nhưng lại hàng ngày để cô ta một mình một phòng, trong lòng rất là không vui, xem ra Vương gia thật sự yêu Vương phi. Nghĩ đến đó, Mi Vũ muốn nghiêng răng một cái.

Cô ta hoảng hốt bước đi, không đề phòng đụng phải một người, ngẩng đầu nhìn lên, hóa ra là Bách Lý Băng mặc một bộ quần áo đen thui từ đầu đến chân.

Ánh trăng thần nhiên chiếu lên bộ quần áo bằng gấm đen, Bách Lý Băng dường như đã trưởng thành hơn rất nhiều, không còn giống một thiếu niên tuần tú nữa, mà là một người đàn ông đẹp trai.

Hắn lạnh lùng nhìn chăm chú vào Đại Mi Vũ, thần nhiên hỏi: "Người vừa làm cái gì?"

Đại Mi Vũ ủy khuất nói với Bách Lý Băng: "Ta không làm cái gì, ta chỉ , chỉ nói với Vương phi mấy câu thôi!"

"Bốn vương cánh cáo người, sau này không có lệnh của bốn vương , không cho người trêu chọc nàng! Nếu không, bốn vương sẽ khiến người sống không bằng chết!"

Đại Mi Vũ ngạc nhiên mở to mắt, mày liễu nhướn lên , cảm thấy khó tin. Hóa ra, hóa ra

"Hóa ra, người thích nàng?" Cô ta vẫn tưởng rằng hẳn phải cô ta đến làm khổ Bạch Lưu Sương, là vì giữa hai người bọn họ có thâm thù đại hận gì. Hôm nay xem ra, cô ta đã nhầm to rồi, Tĩnh Vương, hóa ra là thích nữ tử kia .

Bách Lý Băng lạnh lùng nghiêng người liếc mắt nhìn Đại Mi Vũ một cái, khinh thường thay cho trả lời, bước đi không thèm quay đầu lại.

Bóng đêm lạnh lẽo, Đại Mi Vũ nhẹ nhàng cười nhạt nói: "Hóa ra là như vậy! Nếu thế thì sao chứ?" Cô ta thì thảo trong gió, nếu cô ta nhận được sủng ái của Bách Lý Hàn , cô ta cần gì sợ hắn nữa.

Chương 63: Yến hội (2)

Màn đêm buông xuống, trên cây cổ thụ treo những lồng đèn cung đình hoa lệ. Ánh sáng bắn ra bốn phía, chói sáng như vàng trắng trên trời. Gió nhẹ mang theo hương sen, giống như Quỳnh Cung trên trời.

Lưu Sương cuối cùng vẫn phải ngồi cùng Đại Mi Vũ, mặc dù nàng cực kỳ không muốn, nhưng vị trí của mỗi người đều được cố định .

Tần phi và gia quyến các đại thần ngồi một bên, ngăn bởi một bức chướng bằng lưu ly .

Tân khách chưa đến, thái giám cung nữ vẫn bận rộn bố trí. Trên bàn trà lưu ly là bình hoa nhiều màu, trong bình cắm hai bông sen đang chớm nở.

Chỉ chốc lát sau, liền có quan viên tùm năm tùm ba đi đến, dựa theo quan chức phẩm bậc ngồi xuống.

Bên trái Lưu Sương là hai tiểu thư còn trẻ, chắc là thiên kim của quan viên nào đó. Một người mặt hơi dài, diện mạo dịu dàng, một người mặt tròn, khi cười lộ ra hai lúm đồng tiền.

Hai nàng một mực xì xào bàn tán.

Lưu Sương không có ý nghe lén, nhưng lời hai người vẫn theo gió chui vào tai. Kỳ quái ở chỗ, các nàng đàm luận không phải về sứ thần của Thiên Mạc Quốc , mà là về một thái y mới đến thái y viện.

Tiểu thư mặt hơi dài, nhỏ giọng nói: "Muội tử, muội có biết thái y mới tuần tú phong lưu tiêu sái thế nào không! Nghe nói là" đột nhiên đè thấp thanh âm, nói thầm vào tai cô em.

Nữ tử mặt tròn nghe xong, kinh dị nói: "Thật thế sao? Hắn mới vào thái y viện, tần phi trong cung liền tranh nhau ngã bệnh?"

Tiểu thư mặt dài đưa tay che môi, nhẹ nhàng xuyt một tiếng, cảnh giác nhìn xung quanh, nhìn thấy cung nữ thái giám vẫn đang bận rộn bày biện mới nhẹ nhàng gật đầu nói: "Là thật đó ! Nghe nói Hoàng thượng đối với y thuật của hắn khen không ngớt miệng, tối nay Hoàng thượng còn đặc biệt cho phép hắn tham gia yến hội này!"

"Thật vậy sao, vậy lát nữa phải nhìn trộm một cái, xem có đẹp trai như lời tỷ thật không!" Nữ tử mặt tròn cực kỳ hưng phấn nói.

Trái tim Lưu Sương âm thầm bật cười, nghĩ đến thái y viện toàn các ông già, đột nhiên xuất hiện một thanh niên tài tuấn, liền trở thành động vật quý hiếm.

Nhưng vào lúc này, toàn bộ quan viên đều đứng dậy nghênh đón, Lưu Sương biết là Hoàng thượng tới rồi.

Trong lúc nhất thời, âm nhạc bắt đầu vang lên, bọn quan viên quỳ lạy tung hô vạn tuế, đợi chấm dứt, mới quay về chỗ người.

Lưu Sương nâng mắt nhìn, không khỏi thất sắc kinh ngạc.

Điều khiến Lưu Sương kinh ngạc không Hoàng thượng oai nghiêm quý phái đang mặc long bào, cũng không phải hai người đang đi cạnh Hoàng thượng là Bách Lý Hàn và Bách Lý Băng, cũng không phải sứ thần Thiên Mạc Quốc, bởi vì sự xuất hiện của những người này chẳng qua chỉ nằm trong sự dự đoán của nàng.

Nàng kinh ngạc chính là vì nam tử đi sát sau Hoàng thượng.

Hắn mặc một bộ quần áo gấm màu xanh da trời, thanh u như bầu trời lúc không mây. Nét mặt như thu thủy, da như hàn băng, mày đen như mực, môi đỏ như cánh hoa đào. Đôi mắt đen láy như bảo thạch, nhìn vào trong đó thấy thủy quang lay động.

Biểu tình trên mặt hắn cô đọng như ngọc, hắc nho nhã tuấn mỹ, nhưng lại không có nửa phần hủ nho ai oán, trời sinh tiêu sái tự nhiên khiến kẻ khác nhìn đến quên hết tất cả. (hơ hơ, Lưu Sương, nàng lớn lên bên mỹ nam này tại sao lại động lòng với tên Hàn kia)

Tiểu thư mặt dài đã sớm chỉ cho tiểu thư mặt tròn, nói: "Muội nhìn, chính là hắn!"

Tiểu thư mặt tròn đã mất hồn từ lâu, si ngốc ngóng nhìn.

Trái tim Lưu Sương hồi hộp hạ xuống, trong phút chốc không biết phản ứng thế nào.

Sư huynh vì sao lại vào thái y viện. Phụ thân từng nhiều lần tiến cử hắn vào thái y viện làm ngự y, nhưng đều bị hắn cự tuyệt. Hắn nói hắn sùng bái tự do, nguyện đi khắp thiên hạ, chữa bệnh cho bá tính nghèo khó, không muốn tiến cung bị quan hàm trói buộc. Nhưng mà, vì sao bây giờ lại vào thái y viện? Là vì nàng sao? Sư huynh sao phải làm khổ mình thế chứ!

Lưu Sương ngồi ngay ngắn trong bữa tiệc, trái tim cực kỳ đau khổ.

Ánh mắt nàng đuổi theo bóng dáng sư huynh, nhiều ngày không gặp, hắn dường như gầy hơn trước một chút, giữa lông mày cũng thêm mấy phần lo lắng.

Hồng Ngẫu đứng sau Lưu Sương hiển nhiên càng kích động hơn , đôi tay rót trà run lẩy bẩy.

Chủ tớ hai người biểu hiện khác thường bị Đại Mi Vũ nhận ra, cô ta ân cần hỏi thăm: "Tỷ tỷ bị làm sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao?"

Lưu Sương lãnh đạm liếc mắt nhìn cô ta một cái, nói: "Không có gì, đa tạ muội tử quan tâm!" Không muốn để Đại Mi Vũ nhìn ra chuyện gì, đành dời ánh mắt từ người sư huynh đi chỗ khác, lúc này mới chú ý đến sứ thần Mạc Quốc.

Hóa ra là một cô gái!

Lại nhìn sắc mặt Hoàng thượng cùng các vị đại thần , cực kỳ u ám tối tăm.

Thiên Mạc Quốc phái một cô gái đến Nguyệt Quốc, trong mắt vua tôi Nguyệt Quốc hiển nhiên là nghĩ Mộ Dã căn bản không coi vua tôi Nguyệt Quốc ra cái gì. Mà Nguyệt Quốc lại mở tiệc to thế để đón chào, tự nhiên cảm giác được cực kỳ không có thể diện.

Lưu Sương đối với cô gái kia cực kỳ tò mò, nghe hai tỷ muội bên cạnh nghị luận mới biết, cô gái này là muội muội của Mộ Dã , Thiên Mạc Quốc – trưởng công chúa Mộ Tịch Tịch.

Nghe nói nam tử Thiên Mạc Quốc trời sinh cao lớn mạnh mẽ, nữ tử cũng dũng mãnh thiện chiến, hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền.

Vóc người Mộ Tịch Tịch thon cao , so với nữ tử Nguyệt Quốc cao hơn hẳn một cái đầu.

Trên người nàng chắc là mặc trang phục dân tộc, cực kỳ hoa mỹ.

Trên đầu đội mũ hoa, áo tím mở tà, cổ áo thêu hoa, mơ hồ lộ ra nội sam bên trong. Trường bào ngắn đến đầu gối, đi một đôi giày da hươu đến gối (há há boot kìa), eo thắt một thắt lưng màu đỏ.

Bộ quần áo vừa anh tuấn vừa mỹ lệ.

Dung mạo Mộ Tích Tích cũng không tồi, mặc dù da hơi đen, nhưng mắt sâu mũi cao, môi đỏ mọng, so với nữ tử Nguyệt Quốc thêm chút hào khí cùng hào hiệp.

Chương 64: Mộ Tịch Tịch khiêu chiến

Nốt đoạn sur huynh thể hiện tài năng nhé :X

Mộ Tịch Tịch trực tiếp đi tới trước mặt hoàng thượng, cũng không quỳ lạy, chỉ cúi người thi lễ, nói: " Công chúa Thiên Mạc Quốc – Mộ Tịch Tịch phụng chỉ ý hoàng đế, đặc biệt hướng Thiên triều nhún nhường tấm lòng chân thành của chúng ta, chỉ mong hai nước vĩnh viễn giao hảo, vĩnh viễn không có can qua!"

Hoàng thượng nghe vậy, nét mặt lộ ra một ý cười như có như không, mặc dù Mộ Tịch Tịch nói cực thành khẩn. . Nhưng mà, với thái độ thềm khát của Thiên Mạc Quốc dành cho Nguyệt Quốc, cho dù người nào cũng không thể tin được mấy chữ "Vĩnh viễn giao hảo, vĩnh viễn không có can qua" .

Nhưng, mặc kệ có tin tưởng hay không, lúc này cũng không thể đắc tội sứ thần, chỉ có thể lấy lễ đối đãi, không thể tổn hại đến uy nghi của Nguyệt Quốc . Lập tức, Hoàng thượng khách sáo mà nói: "Ồ xa tới là khách, công chúa xin mời ngồi vào vị trí đi!"

Đợi tất cả tân khách ngồi vào vị trí xong xuôi, rượu ngon món ngon liền được bày ra. Có tiếng nhạc vang lên, một đôi cung nga mặc sa y, khế múa.

Mỹ vị trân hào, ẩm nhạc cùng ca múa uyển chuyển, vô cùng đẹp để phồn hoa.

Rượu qua ba lượt, Mộ Tịch Tịch đột nhiên đứng lên nói: "Nghe nói nam tử quý quốc đều là võ nghệ siêu quần, nữ tử đều tinh thông cầm kỳ thi họa, lần này đến đây, Hoàng thượng của ta đặc biệt dặn dò phải tham khảo một phen. Không biết Hoàng thượng có thể đáp ứng không!"

Lời vừa nói ra, tất cả đều xôn xao. Lời của Mộ Tịch Tịch có chút cuồng vọng, dường như hoàn toàn không đem Nguyệt Quốc để vào mắt. Ai cũng biết ý tứ của mấy lời đó là khiêu chiến.

Đường đường Trung nguyên Nguyệt Quốc, không thể để nàng ta coi thường đi.

Hoàng thượng nhíu mày, trầm giọng nói: "Không biết công chúa muốn tham khảo thế nào?"

Mộ Tịch Tịch cười duyên nói: "Hôm nay trong bữa tiệc, không nên động võ, cho nên chúng ta đấu văn thì thế nào." Dứt lời, vỗ tay ba tiếng, mấy thị nữ đứng sau chậm rãi đi ra, trong tay đều cầm đèn lồng màu đỏ.

Một thị nữ khác đưa một cây cung lớn cho Mộ Tịch Tịch.

Mộ Tịch Tịch nói: "Hoàng thượng, thỉnh hoàng thượng cho người rút mũi nhọn trên tên ra, tỷ thí tài bắn cung được không?" Trong tay nàng chỉ có cung, không có tên. Bởi vì vào cung không được phép mang theo vũ khí.

Hóa ra là muốn thi bắn cung, người Thiên Mạc Quốc ai nấy đều thành thạo cỡi ngựa bắn cung, người Nguyệt Quốc mặc dù không có nhiều người biết bắn cung, nhưng không có nghĩa là không có người giỏi.

Hoàng thượng lập tức lệnh cho thái giám lấy hơn mười mũi tên đến, rút đầu nhọn, dùng vải thô màu đỏ bọc đầu. Mấy thị nữ đi xa hơn trăm bước thì treo đèn lồng lên cây.

Trong bóng đêm, mấy quầng sáng lung lay lắc lắc trong gió.

Mộ Tịch Tịch cùng lúc cầm ba mũi tên giương lên cung, giơ cung, nhắm vào, buông tay bắn ra ngoài. Nghe được tiếng mũi tên xé gió lao đi, ba quầng sáng cùng lúc tắt ngấm.

Kỳ thật nếu có bắn trúng ba cái đèn lồng bằng ba mũi tên cũng không có gì đặc sắc. Nhưng Mộ Tịch Tịch bắn một lúc ba mũi tên, theo ba hướng khác nhau, tất cả cùng trúng mục tiêu. Huống chi, đèn lồng còn chập chờn chứ không cố định.

Nếu mà Nguyệt Quốc cũng tìm một người, làm điều giống như Mộ Tịch Tịch, ba tên một phát, đồng thời bắn trúng đèn lồng, chưa chắc đã tìm ra. Nhưng mà, như vậy, cũng không tính là thắng, chỉ có thể xem như đánh tay đôi mà thôi.

Lưu Sương đối với Mộ Tịch Tịch âm thầm than thở, nữ tử này, tài bắn cung rất cao, thật sự là nữ trung hào kiệt. Nếu mà nàng cũng có một thân võ nghệ, đã sớm rời khỏi vương phủ rồi. Đáng tiếc là, nàng đem tất cả trí thông minh dồn vào y thuật, một đời này, chẳng còn hi vọng trở thành hiệp nữ.

Tập trung nhìn phía trước, thấy Hoàng thượng nhíu mày, nhìn về phía Bách Lý Hàn.

Bách Lý Hàn nhăn mặt, thản nhiên lắc đầu, hẳn có thể bắn cùng lúc ba mũi tên, bắn trúng đèn lồng, nhưng mà như vậy cũng không tính thắng, huống chi đối phương chỉ là một cô gái.

Trong lúc nhất thời, không khí lạnh lẽo, sắc mặt Hoàng thượng có chút hổ thẹn.

Đoạn Kinh Ngân đột nhiên đứng lên, hướng Hoàng thượng thi lễ nói: "Hoàng thượng, xin hãy để vi thần thử một lần!"

Hoàng thượng thấy Đoạn Kinh Ngân đứng dậy, cực kỳ vui mừng gật đầu. Hắn sớm nghe nói đồ đệ của Bạch Lộ y thuật rất cao, hơn nữa võ nghệ cũng không tồi, hôm nay có thể mở rộng tầm mắt.

Bách Lý Hàn nghe vậy thần sắc cứng đờ, sắc mặt có chút âm trầm, đôi mắt chuyển hướng nhìn Lưu Sương.

Cách Lưu Ly chưởng, Lưu Sương biết hắn không thể nhìn thấy nàng, trong lòng vẫn cứ giật mình. Cảm giác toàn thân từ trên xuống dưới như bị nhìn thấu.

Rất hiển nhiên, Bách Lý Hàn đã biết Đoạn Kinh Ngân là sư huynh của Lưu Sương.

Lưu Sương nhìn sư huynh bình tĩnh đi ra ngoài, trong lòng có chút nghi hoặc. Với những gì nàng biết về sư huynh, sư huynh vốn là một người bình tĩnh, không phải loại người yêu thích khoe khoang. Không lẽ sư huynh vì thể diện của Nguyệt Quốc sao? Lưu Sương biết không phải thế!

Đoạn Kinh Ngân thân nhiên đi tới, một bộ lam y phiêu lãng trong gió, rất là hào hiệp. Hắn đi đến bên Mộ Tích Tích nhận cung.

Mọi người đều khẩn trương nhìn hắn, không biết viên quan ngự y này có cách gì thắng được Mộ Tích Tích.

Đoạn Kinh Ngân thân nhiên mỉm cười, vút tên xuống đất, dùng giày

giẫm lên, sau đó khom lưng nhẹ nhàng gập lại, mũi tên liền bị bẻ cong. Mọi người không biết Đoạn Kinh Ngân làm cái gì, nhất thời lạnh ngắt như tờ.

Đoạn Kinh Ngân giương tên lên cung, giờ cung kéo tên, nhắm vào.

Trong nháy mắt, dường như ai nấy ngừng thở, toàn bộ bữa tiệc không một tiếng động. Ánh mắt mọi người đều bị lam y công tử này hấp dẫn.

Trái tim Lưu Sương nảy lên tận cổ. Nàng chưa bao giờ biết sư huynh võ nghệ cao thế nào, lại càng không biết tài bắn cung của sư huynh như thế nào. Sư huynh sẽ thắng sao?

Trong sự yên tĩnh, tay áo Đoạn Kinh Ngân tung bay theo gió, phát ra âm thanh lay động. Mái tóc đen bị gió thổi tung, tung bay trên trán, cực kỳ mỹ hoặc.

Hắn nheo con mắt đen láy, thần sắc cực kỳ chăm chú, chợt nhẹ buông tay. Một tiếng vang khác thường vang lên, mũi tên lao đi theo hình vòng cung, trong nháy mắt, ba lồng đèn như hồ lô ngào đường xâu trên que, lần lượt tắt ngấm. (đập bàn cổ vũ, không còn lời nào để nói)

Trong lúc nhất thời, mọi người giật mình kinh ngạc. Sau một lúc lâu, mới phản ứng được, âm thanh ủng hộ vỡ òa.

Đoạn Kinh Ngân rất hiển nhiên là thắng Mộ Tịch Tịch rồi. Một người lấy cỡi ngựa bắn cung làm thể diện quốc gia, lại thua trong cuộc thi bắn cung, thật có chút mất mặt.

Mộ Tịch Tịch dường như không hài lòng, xoay người đi tới trước mặt hoàng thượng, nhìn một ao hoa sen, nói: "Ánh trăng đẹp thế này, thật

sự là rất động lòng người, không biết Hoàng thượng có thể mời một người vẽ tranh, một người đánh đàn cho ta được mở rộng tầm mắt về cảnh đẹp Giang Nam không. Nghe nói nữ tử quý quốc cầm kỳ thi họa hết sức am hiểu, không biết có thể trong thời gian một khúc đàn, hoàn thành một bức họa!"

Lời này vừa nói ra, mọi người một lần nữa không nói gì, hôm nay Mạc Quốc công chúa dường như nhất định phải làm mất mặt Nguyệt Quốc.

Trong thời gian một khúc đàn, làm sao có thể vẽ xong một bức tranh. Vẽ tranh vốn là chuyện tinh tế bậc nhất, giống như xăm hình, đòi hỏi rất nhiều công phu. Công chúa man di này không biết đã từng vẽ tranh bao giờ chưa.

Nhưng mà, hết lần này tới lần khác Mộ Tịch Tịch không chịu bỏ qua: "Nếu mà nữ tử quý quốc đều là tài nữ, vậy bốn công chúa sẽ chỉ điểm một người, tin là vẽ không tồi."

Dứt lời, ngón tay ngọc nhấc lên, chỉ thẳng vào Lưu Sương.

Chương 65: Vẽ tranh

Lưu Sương hơi nhăn mặt, tại sao lại trùng hợp như vậy, cứ thế chỉ thẳng vào nàng. Nhưng nàng ngồi không nhúc nhích, vì vậy chắc chắn là công chúa đang chỉ vào nàng, tuy nói vẽ tranh đối với nàng mà nói, cũng không phải là việc khó, nhưng, nàng không nguyện ý phô diễn.

"Chính là ngươi, Trữ Vương Vương phi. Thân là Vương phi, chắc chuyện nhỏ này sẽ không làm khó người, thỉnh Vương phi cho ta được đại khai nhãn giới một lần." Mộ Tịch Tịch tiếp tục nói, ngữ khí cực kỳ ngạo mạn.

Đã nói những lời này ra, Lưu Sương làm sao có thể làm như không liên quan đến mình nữa. Cũng chỉ rõ muốn nàng lên đài rồi, nhưng mà, nàng rất kỳ quái, Mộ Tịch Tịch này tại sao lại rõ ràng thân phận của nàng vậy. Cách một tầng Lưu Ly chướng, đáng lẽ là không thể thấy được nàng. Ngay cả nhìn thấy nàng một cách rõ ràng, cũng chưa chắc đã biết rõ thân phận của nàng như thế!

Đại Mi Vũ nghe vậy, nhột nhạt cười, nói: "Với tài hoa của tỷ tỷ, chắc chắn sẽ làm cho Mạc Quốc công chúa thua một cách tâm phục khẩu phục, tăng thêm thể diện của chúng ta. Khiến cô ta không thể xem thường nữ tử Nguyệt Quốc chúng ta! Tỷ tỷ đi nhanh đi!"

Lưu Sương thần nhiên liếc mắt nhìn cô ta một cái, mặc dù lời cô ta nói có vẻ chân thành, nhưng Lưu Sương nghe ra chút ý tứ hạ hê khi người gặp họa. Chắc cô ta đang đinh ninh trong đầu là Lưu Sương sẽ không làm được. Đúng thế, trong mắt người thường, chuyện này

đúng là khó như lên trời. Trong thời gian một khúc đàn, vẽ một bức tranh chấm phá truyền thần thì có thể, nhưng phải vẽ ra rõ ràng ao sen dưới ánh trăng, phải là người phi thường mới làm được.

Nhưng mà, Đại Mi Vũ tuyệt đối không ngờ, Lưu Sương chính là loại người phi thường đó.

Từ nhỏ, Lưu Sương trừ trái tim say mê y thuật, chỉ thấy hứng thú với đánh đàn vẽ tranh. Nàng vốn chăm chỉ cần cù, đối với kỹ nghệ, đã không học thì thôi, nếu đã học nhất định phải có thành tựu mới can tâm. Sư huynh vì thế toàn trêu nàng dai như đĩa dổi.

Nàng vẫn nhớ mùa đông năm ấy, vì muốn vẽ bức Nhất Thụ Hàn Mai, ngày nào nàng cũng xông pha gió rét đập tuyết tầm mai, từ khi cây mai mới có nụ, mãi cho đến khi hoa nở hết cả. Hoa mai chỉ nở trong nháy mắt, khoảnh khắc cánh hoa rụng xuống, nàng nhìn rất kĩ, ghi nhớ trong lòng. Đến khi đặt bút, bút tùy ý di chuyển, bức tranh được hoàn thành trong thời gian cực nhanh.

Ao sen thì càng chẳng có gì để nói, Lưu Sương yêu sen đến phát cuồng, từ nhỏ đến giờ vẽ hoa sen chưa được ngàn bức thì cũng phải đến chín trăm.

Mặc dù có thể đáp ứng lên đài biểu diễn, Lưu Sương vẫn như cũ có chút khó xử, không biết là có nên tiếp nhận lời khiêu chiến này hay không.

Còn đang chần trù, thái giám thân tín của Hoàng thượng đi đến, truyền lời nói: "Trữ Vương phi, Hoàng thượng truyền lời, thỉnh người vô luận thế nào cũng đi ra đáp ứng, vẽ đơn giản chút cũng được, đừng để công chúa dị quốc xem thường Nguyệt Quốc chúng ta."

Trái tim Lưu Sương rất rõ ràng, nếu nàng làm không được, ngay cả

trong trường hợp có người làm được cũng không tính là có thể diện. Bởi vì, Mộ Tịch Tịch đã chỉ điểm nàng, còn nói ai cũng làm được.

Đại Mi Vũ ôn nhu khẽ cười nói: "Tỷ tỷ đáp ứng đi, chuyện này can hệ với thể diện thiên triều chúng ta đấy!"

Lưu Sương biết dụng ý Đại Mi Vũ, đơn giản là chỉ muốn nhìn nàng lòi mặt xấu mà thôi. Đáng tiếc không thể khiến cô ta như nguyện. Lập tức thần nhiên cười, đi theo thái giám truyền lời, đi ra ngoài. Mơ hồ nghe thấy sau lưng xì xào bàn tán, đại khái là đang nói nàng sẽ không làm được .

Gian ngoài đèn đuốc sáng hơn bên kia Lưu Ly chướng một chút, Lưu Sương nhanh nhẹn bước đi, giống như một đóa sen trắng trong ao sen, thanh tịnh bất nhiễm, tĩnh dật xuất trần.

Nàng nhanh nhẹn đi tới trước mặt Hoàng thượng, quỳ lạy thi lễ.

"Trữ Vương phi, trong thời gian một khúc nhạc, con có thể vẽ được một bức tranh ao sen dưới trăng không." Hoàng thượng cao giọng hỏi.

"Bẩm Hoàng thượng, khúc nhạc có khúc dài khúc ngắn, không biết công chúa sẽ chọn khúc nhạc nào? Lưu Sương cũng cân nhắc một phen."

Mộ Tịch Tịch nhẹ nhàng nhướn mày nói: "Đã vậy thì Tảo Nga Mi là được rồi!"

Thanh âm của công chúa có chút lạnh lùng, đôi mắt đen láy thâm u rõ ràng đánh giá Lưu Sương từ trên xuống dưới một phen, con người tràn ngập sự kiêu căng, thần sắc ngạo mạn. Dựa vào trực giác của nữ tử , Lưu Sương phát giác Mộ Tịch Tịch đối với nàng có một loại

địch ý.

Khúc nhạc cô ta chọn, chỉ có ba đoạn, công bằng mà nói, là một khúc nhạc ngắn .

Lòng háo thắng của Lưu Sương đột nhiên nảy lên, thản nhiên nói: "Hoàng thượng, Lưu Sương nguyện ý thử một lần!"

Lưu Sương vừa thốt xong, cặp mắt thâm thúy thanh u của Bách Lý Hàn hiện lên sự sững sờ.

Hoàng thượng khẽ mỉm cười tán thưởng , mặc kệ có vẽ được hay không, Lưu Sương có can đảm nghênh chiến, đã không tồi rồi. Lập tức truyền lệnh đi xuống, các tiểu cung nữ bắt đầu chuẩn bị, chỉ chốc lát liền đẩy ra một bình phong trắng như tuyết.

"Ai sẽ đánh đàn?" Hoàng thượng thản nhiên hỏi một tiếng.

Thần sắc Bách Lý Hàn ngưng trọng, chậm rãi tựa vào lưng ghế, con ngươi đen sắc bén , trong ánh nến , người khác không nhìn thấy nữa. Ở sâu trong nội tâm hắn đang suy nghĩ, nếu nàng đề nghị hắn đánh đàn, hắn sẽ miễn cưỡng đáp ứng nàng. (chảnh quá đi =.=)

Lưu Sương thản nhiên đưa mắt lướt qua mặt hắn, không nói tiếng nào.

Mộ Tịch Tịch lạnh lùng nói: "Vị công tử vừa rồi rất có tài bắn cung, không biết cầm kỹ thế nào."

Hoàng thượng nghiêng đầu nói: "Đoạn khanh gia, có thể đánh đàn không!"

Từ khi Lưu Sương xuất hiện, đôi mắt Đoạn Khinh Ngân vẫn một mực

dán lên vết sẹo trên mặt Lưu Sương. Sâu trong đáy lòng dường như có cái gì vỡ vụn ra, làm hấn khó chịu đến cực điểm. Con mắt luôn thâm u bình tĩnh giờ đã tràn ngập sự yêu thương và đau lòng.

Lúc này nghe Hoàng thượng hỏi, cuống quýt thu hồi thâm tình trong mắt, đứng dậy.

"Bẩm Hoàng thượng, thần đối với cầm kỳ chỉ biết một ít, nguyện ý vì Vương phi tấu nhạc!" Thanh âm của hấn, trong ưu nhã lộ ra sự lảng tríet. Đôi mắt lơ đãng đảo qua mặt Bách Lý Hàn , hào hùng nghiêm túc bắn ra quang mang, dung nhan ôn hòa tuấn dật trong mơ hồ xuất hiện ý muốn giết người rồi lại biến mất rất nhanh.

"Thế là tốt rồi!" Hoàng thượng mỉm cười với Đoạn Khinh Ngân gật đầu đáp ứng.

Đoạn Khinh Ngân đã bắn cung thắng Mộ Tịch Tịch, nếu lại biểu diễn cầm kỳ thắng cô ta, nhất định sẽ làm Mộ Tịch Tịch thất bại thảm hại. Trong nhất thời , Hoàng thượng đã quên mất cầm kỳ của con trai mình cũng không tệ .

Lưu Sương không ngờ sư huynh sẽ vì mình diễn tấu, ngày thường hai người thường xuyên hợp tác, sớm đã phối hợp rất ăn ý , sư huynh ra tay, chiến thắng là chuyện không cần nghi ngờ.

Nội tâm vui mừng, Lưu Sương khẽ cười yếu ớt, dưới ánh sáng của vàng trắng và đèn cung đình , như có như không, cực kỳ thanh lệ uyển my.

Nụ cười này làm thần sắc Bách Lý Hàn cứng đờ, sắc mặt mặc dù vẫn lạnh như băng như trước, nhưng trong đôi mắt thâm thúy , đã lóe lên sự tức giận.

Lưu Sương thản nhiên đi tới trước tấm bình phong với phong thái bình tĩnh, Đoạn Khinh Ngân cũng thản nhiên ngồi trước cây đàn.

Chuẩn bị an bài xong, Đoạn Khinh Ngân đưa tay, một chuỗi tiếng đàn dật ra.

Trong lúc nhất thời tiếng đàn trong veo, vang lên trong đêm tĩnh mịch.

Ánh trăng sáng tỏ, hòa cùng tiếng đàn.

Sóng nước chập chờn theo tiếng đàn.

Hương sen thơm ngát, tràn ngập cùng tiếng đàn.

Tiếng đàn, say bóng đêm, say lòng người.

Lưu Sương vẽ tranh theo tiếng đàn của sư huynh.

Đoạn đầu "Tảo Nga Mi" du dương thư hoãn , Lưu Sương vẽ những chi tiết nhỏ trước.

Đứng ở trước tấm bình phong, nâng bút lên, lướt qua thủy mực, điểm nhị vàng lên tấm lụa trắng. Tiếp theo không vẽ hoa vẽ lá, mà dùng màu trắng, vẽ lên vài mỹ nhân xa xa. Rồi sau đó, chấm lên mực đỏ, vẽ một hành lang tinh tế gần đó.

Mọi người nhìn mà sửng sờ, có vài người đã bắt đầu cười nhạt, nhất là Đại Mi Vũ , cô ta cảm thấy vô cùng vui vẻ, nhìn thấy khúc nhạc đã sắp hết, Lưu Sương một bông sen cũng chưa vẽ. Chẳng lẽ trong tranh không có hoa sen?

Bách Lý Hàn mặc dù thần sắc vẫn trong trẻo lạnh lùng đáng vẻ thản

nhiên, nhưng lông mày càng lúc càng nhíu chặt, đôi mắt hiện lên sự lo lắng.

Đoạn Kinh Ngân chỉ cười nhạt, thấy Lưu Sương đã vẽ xong những chi tiết phụ, đột nhiên năm ngón tay lướt một vòng, tiếng đàn chuyển từ chậm sang nhanh, phồn âm dần dần tăng, nhịp càng dồn dập.

Tiếng đàn hào hùng mang theo kim qua thiết mã, như vó ngựa đang phi nước đại.

Động tác Lưu Sương cũng nhanh theo tiếng đàn, bắt đầu lướt rất nhanh, khẽ chấm vào mực, như khiêu vũ trên bức bình phong.

Trong lúc nhất thời, mọi người căn bản là không nhìn thấy nàng vẽ cái gì, chỉ nhìn thấy tay áo nàng như đám mây bay trên trời, như thơ như mộng.

Chương 66: Định ý

Cả bữa tiệc, trong phút chốc yên tĩnh giống như nơi không một bóng người, chỉ có một bàn tay đang khiêu vũ, cùng tiếng đàn tranh réo rắt.

Cuối cùng, tiếng đàn dừng lại, mọi âm thanh đều câu tịch, chỉ có thanh phong minh nguyệt làm bạn với tiếng nước róc rách.

Một lúc lâu sau, mọi người mới hồi phục sau cơn khiếp sợ, đến khi nhìn tấm bình phong, càng ngợi khen không dứt miệng.

Một ao nước trong mênh mông sóng vỗ, lá sen xanh biếc xoe tròn như ảo mộng. Ánh trăng lãng đãng, tuôn rơi trên những đóa bạch liên như điêu khắc từ ngọc, thanh lệ kiều mỹ. Cạnh ao sen là một hành lang quanh co uốn khúc, một cây cầu đá màu đỏ bắc qua ao sen, trong ao thuyền đánh cá hát khúc trăng khuya. Một cô gái đang luyện thư pháp, nụ cười trong suốt, tay áo bay trong gió. Một đôi uyên ương hí thủy, nằm trên lá sen cùng nhau đi vào giấc mộng.

Công bằng nhận xét, bức tranh này vô cùng sinh động. Một hoa một lá, chập chờn động lòng người, đẹp đến câu hồn. Đẹp hơn chính là cảnh trong bức tranh, khiến người xem không kiềm chế được chỉ muốn bước vào thế giới trong tranh.

"Tốt! Tốt! Đàn hay, bức tranh cũng rất đẹp, làm Trầm cũng đại khai nhãn giới." Hoàng thượng tán thưởng nói, lập tức truyền gọi thái giám thân tín, thưởng cho Lưu Sương và Đoạn Khinh Ngân rất nhiều loại giấy quý hiếm và bút mực.

Hai người thi lễ nhận phần thưởng, Đoạn Kinh Ngân chậm rãi đi về chỗ ngồi của mình.

Lưu Sương lặng lẽ đứng ở trước tấm bình phong, sắc mặt sắc tĩnh dặt như sen, đối mặt bức tranh của chính mình, không có một chút con hát mẹ khen hay nào, nàng thản nhiên thi lễ nói: "Tạ ơn Hoàng thượng ban thưởng!"

Mộ Tịch Tịch đứng dưới một lồng đèn, đã xem đến ngây người từ lâu, con người đen láy hiện lên sự sợ hãi. Quay đầu nhìn Lưu Sương, sự kiêu căng khinh thường trong mắt đã không còn, nhưng lại tăng thêm sự ghen ghét.

"Bức tranh của Vương phi làm Tịch Tịch đại khai nhãn giới, thật sự là bội phục. Không biết Vương phi có thể tặng bức tranh này cho Tịch Tịch không." Trong giọng nói Mộ Tịch Tịch, đã không còn sự ngạo mạn kiêu căng, mà là thật tâm tán phục.

Lưu Sương khẽ gật đầu, nàng hết sức thích Mạc Quốc công chúa, cảm giác được nàng ấy mặc dù cao ngạo ngang ngược, nhưng là một người thẳng thắn, vui vẻ giận dữ đều hiện hết trên mặt. Lập tức, quay đầu dùng ánh mắt hỏi Hoàng thượng.

Hoàng thượng cũng gật đầu nói: "Nếu công chúa đã thích, vậy tặng công chúa!"

Một cung nữ gỡ bức tranh xuống, đưa vào tay Mộ Tịch Tịch. Tịch Tịch vui vẻ tiếp nhận bức tranh, đưa cho thị nữ đằng sau. Lại lấy ra một Cáp Đạt (chưa biết cái gì) màu trắng, nói: "Đây là Cáp Đạt để biểu lộ lòng hữu hảo của chúng ta, ta cùng với Vương phi mới gặp mà như đã quen, ta đặc biệt tặng cho Vương phi. Xin vui lòng nhận cho!"

Đối với tập tục của thảo nguyên , Lưu Sương có biết một chút, biết này Cáp Đạt tượng trưng cho sự hữu nghị . Thản nhiên cười, đưa tay tiếp nhận, lui xuống.

Trăng ngả về tây, trời rất tối.

Mọi người dùng cơm xong, bữa tiệc đến hồi kết thúc, đờì Hoàng thượng hoàng hậu cáo lui xong, các đại thần cũng tùm năm tùm ba trở về.

Lưu Sương ngồi sau Lưu Ly chướng, muốn cùng sư huynh nhìn nhau một cái, nhưng thân ảnh lam y phiêu lãng của sư huynh đã mất dấu từ lúc nào, ngay cả vị trí của Bách Lý Hàn cũng trống trơn . Bọn họ biến mất thật nhanh.

Kỳ thật Lưu Sương đã suy nghĩ rất nhiều về sự xuất hiện của sư huynh, nhất định là muốn cứu nàng ra đi. Nhưng mà, nàng biết, đó chỉ là vọng tưởng, sư huynh làm việc, luôn luôn cẩn thận. Tình huống lúc này, không phải thời cơ thích hợp để cứu nàng.

Đại Mi Vũ nhìn thấy bộ dạng Lưu Sương chờ mong tương vọng , dịu dàng hỏi han: "Tỷ tỷ đang chờ ai sao? Vương gia đã truyền lời, nói là cứ hồi phủ không cần chờ hấn, chúng ta tự trở về. Không bằng chúng ta cùng nhau đi thôi!"

Lưu Sương quay đầu nhìn Đại Mi Vũ áp tay lên mặt cho ấm, thản nhiên nói: "Ah, không cần, muội đi về trước đi!"

Đại Mi Vũ cảm thấy không hứng thú, nét mặt không có chút tức giận, vẫn mỉm cười, nói: "Vậy tỷ tỷ phải bảo trọng, muội muội đi trước." Dứt lời, mang theo hai nha hoàn là Hoa Kiều và Nguyệt Nghiê, thướt tha đi.

Cho đến khi mọi người đã đi hết, Lưu Sương và Hồng Ngẫu mới đi bộ đến bên xe ngựa.

Trong đình bên cạnh ao, Bách Lý Hàn hờ hững mà lẳng lặng đứng đó. Gió đêm thổi tới, làm sợi tóc trên trán hất bay. Ánh mắt hắt một mực dán vào bóng hình xinh đẹp đang thước tha bước đi, từ đáy mắt xuất hiện những tình cảm phức tạp.

Cho đến khi bóng hình mảnh mai ngời lên kiêu rờ đi, hắt mới phục hồi tinh thần lại, nhìn một ao nước trong sóng vỗ.

Gió nhẹ đảo qua, mặt ao xao động, bóng trăng vỡ tan, những bông hoa sen như nhẩy múa trong gió.

Trong đầu không ngừng hiện ra bóng hình xinh đẹp của Lưu Sương khi vẽ tranh, khuôn mặt không quan tâm hơn thua, chê khen không nóng nảy, đã khắc thật sâu trong lòng hắt.

Đẹp tĩnh lặng như sen, khí chất cao khiết.

Đây mới là nàng.

Nàng thực sự đã vì ghen mà hủy dung Đại Mi Vũ sao? Hắt bỗng nhiên phát hiện, hắt đã sai lầm rất nhiều.

Sương đêm lạnh lẽo, hắt đột nhiên nhớ tới lam y công tử ban nãy, nghĩ đến vừa rồi bọn họ kẻ đánh đàn người vẽ tranh, phối hợp vô cùng ăn ý, trong lòng đột nhiên xuất hiện một ngọn lửa.

Hắt là sư huynh của nàng, hai người bọn họ có phải đã sớm khuynh tâm tương hứa không (là cả hai cùng yêu nhau), đây là lí do khiến nàng đòi rời đi chẳng! Mới vừa rồi nàng lưu luyến, đến khi không thể

ở lại nữa mới chịu rời đi. Bộ dạng ngóng trông, chắc hẳn là đang chờ sư huynh của nàng.

Ngọn lửa trong lòng càng lúc càng lớn, còn xuất hiện cảm giác chua xót.

Vốn dĩ, hắn đã quyết định cho nàng rời đi, hôm nay dường như lại có lí do để đổi ý.

"Các người có nghe nói trên giang hồ có nhân vật nào tên là Đoạn Khinh Ngân chưa?" Hắn lạnh giọng hỏi.

Trương Tá và Lý Hữu dừng phía sau hắn, lục lọi trí nhớ một lúc, một hồi lâu nói: "Vương gia, trên giang hồ chưa bao giờ nghe nói đến tên đấy."

Bách Lý Hàn khẽ cười lạnh nhạt, nói: "Tra ra thân phận thật sự của hắn!"

Công phu tuyệt thế như vậy, Đoạn Khinh Ngân quyết không phải là thân phận thật của hắn.

Không chừng hắn có một thân phận khiến ai ai cũng kinh hoàng.

Nhưng mà, điều khiến Bách Lý Hàn nghi hoặc chính là, một tuyệt thế nhân vật như vậy, vì sao lại bình thản làm đồ đệ của ngự y Bạch Lộ, chẳng lẽ chỉ vì học y? Với tài hoa của hắn, vì sao tình nguyện làm một ngự y nho nhỏ?

Hắn lắc đầu, chân tướng sự việc quyết không phải như thế!

Bằng trực giác của hắn, hắn cảm thấy Đoạn Khinh Ngân có địch ý với hắn, tối nay, biểu hiện của Đoạn Khinh Ngân, dường như tất cả

đều dùng để khiêu khích hắn.

Bởi vì sao?

Là bởi vì nàng sao?

Trong lòng kéo tới một trận cầu kinh, Bách Lý Hàn đột nhiên xoay người ra khỏi đình.

Trương Tá Lý Hữu yên lặng theo đuôi hắn, mơ hồ cảm thấy có hàn ý tỏa ra từ người Bách Lý Hàn tràn ngập trong không khí.

Chương 67: Âm mưu

Khi trở lại Thính Phong Uyển, đêm đã khuya, nhưng Lưu Sương lại không hề buồn ngủ, ngồi dưới hành lang, nhìn bầu trời đêm lóng lánh đến mất hồn.

Trăng lạnh về tây, ngày tan đêm lạnh, vào đêm nay, có mấy người mang nhiều tâm sự cho nàng? Sư huynh lúc này đã ngủ được hay chưa!

Lưu Sương hơi nhíu mày, nhớ lại bữa tiệc đêm nay, cảm giác được có nhiều chỗ không đúng. Nếu không biết con người sư huynh thì thôi đi, nhưng Lưu Sương biết rất rõ, sư huynh tài hoa nhưng sống nội tâm kín đáo, chán ghét nhất là chốn quan trường, lại càng không thích khoe khoang thể hiện trước mặt người khác.

Nhưng mà tối nay, hẳn không những thắng Mộ Tịch Tịch, còn giúp nàng thắng Mộ Tịch Tịch. Đúng vậy, Lưu Sương đột nhiên cảm giác được, lần lên đài này của nàng, dường như đã được sư huynh an bài xếp đặt kĩ càng. Nếu không, làm sao có thể trùng hợp như vậy, lại chỉ điểm nàng lên vẽ tranh hoa sen?

Nhất định không có chuyện trùng hợp thế, Lưu Sương càng muốn xác định. Xoay người đi vào trong, Hồng Ngẫu cầm một cây nến, lôi Cáp Đạt Mộ Tịch Tịch tặng nàng ra.

"Cáp Đạt đẹp chỗ nào chứ !" Hồng Ngẫu nói.

Lưu Sương nhìn mặt không nói gì, dưới ánh nến quan sát tỉ mỉ Cáp

Đặt màu trắng. Mộ Tịch Tịch đưa cho Lưu Sương loại tốt nhất, dùng sợi tơ thượng đẳng làm ra, sờ lên cảm giác nhẵn nhụi bóng loáng, trơn trượt như nước. Hai đầu dùng chỉ bạc thêu hoa văn Vân Lâm Bát Bảo.

Nhìn không ra có cái gì khác thường, Lưu Sương có chút thất vọng.

Hồng Ngẫu cầm lấy, nói: "Theo nô tỳ, hoa văn này thêu không tệ!"

Lưu Sương đưa mắt nhìn, phát hiện Hồng Ngẫu đang giơ Cáp Đạt ra trước nển, dùng ánh nển, đánh giá hoa văn. Cáp Đạt rũ một góc xuống, bị ánh nển xuyên qua, lại có một bóng mờ thoáng hiện.

Trong lòng Lưu Sương vui vẻ, đi ra phía trước, khẽ vuốt, phát hiện Cáp Đạt này có hai tầng. Trái tim nhảy nhót, lệnh Hồng Ngẫu cầm con dao ra, đẩy một góc ra, lấy được một phong thư từ trong Cáp Đạt.

Lưu Sương mở ra, đọc xong cho vào lửa thiêu luôn.

Thư là của sư huynh Đoạn Khinh Ngân viết.

Đại ý là, mười ngày sau, Mộ Tịch Tịch sẽ rời khỏi Nguyệt Quốc, Lưu Sương sẽ giả vờ hàn độc phát tác, thỉnh Đoạn Khinh Ngân đến khám bệnh. Đoạn Khinh Ngân sẽ mang Lưu Sương ra khỏi phủ, nhờ Mộ Tịch Tịch mang ra khỏi thành sau đó cùng nhau rời đi.

Quả nhiên như thế, sư huynh sắp xếp tất cả, cũng là vì nàng.

Từ khi Thu Thủy Tuyết bắt cóc Lưu Sương, vương phủ đề phòng càng thêm nghiêm ngặt. Lần trước khi nạp trắc phi, bỏ lỡ cơ hội ra khỏi phủ, hôm nay, muốn không động đao kiếm mà ra khỏi phủ, là rất khó khăn. Huống chi, một nửa binh lực kinh sư nằm trong tay Bách

Lý Hàn, muốn cứu nàng ra khỏi vương phủ, sau đó lại thuận lợi rời khỏi kinh thành, chính là khó khăn chồng chất khó khăn.

Hôm nay sư huynh nghĩ ra kế hoạch chu đáo như vậy, nhất định có thể thuận lợi tiến hành.

Trái tim Lưu Sương dâng lên tình cảm ấm áp, sư huynh là người hiểu nàng nhất, có khi, nàng cảm giác được thậm chí sư huynh còn thương yêu nàng nhiều hơn cả cha mẹ.

Điều làm nàng nghi hoặc chính là, sư huynh quen biết công chúa Mạc Quốc Mộ Tịch Tịch như thế nào. Mộ Tịch Tịch đồng ý giúp sư huynh, giữa hai người hẳn là có giao tình không ít. Nhưng, nàng ấy đã là bằng hữu của sư huynh, vì sao trong bữa tiệc còn biểu thị địch ý với nàng?

Không lẽ là Mộ Tịch Tịch thích sư huynh, hiểu lầm mối quan hệ giữa nàng và sư huynh.

Lưu Sương cười khổ lắc đầu. Nhìn thư, giống như ăn một viên định tâm hoàn, không còn lo lắng, nằm trên giường một lát đã ngủ.

Chỉ có điều, nàng cũng không biết, mười ngày sau, căn bản là không cần nàng phải giả vờ phát bệnh, bởi vì có một hồi phong ba rất lớn đang chờ nàng.

Tối nay nhất định là có một người thức trắng đêm.

Tuyết uyển, lúc này vẫn chìm trong ánh nến chói lọi.

Đại Mi Vũ đang chải tóc, mày liễu khinh miêu, lãnh đạm ngậm son. Ngồi trên ghế, khoác áo màu trắng, cổ áo mở rộng, lộ ra càn cổ trắng mịn.

Mỗi khi đêm xuống, cô ta đều trang điểm tỉ mỉ, song, lần nào cũng thất vọng. Tình ý như nước chảy đi, người đàn ông kia chung quy cũng không đến, trang điểm chỉ phí công .

Nhớ đến lời cảnh cáo của Bách Lý Bằng tối nay, nhớ tới Lưu Sương phóng khoáng vẽ tranh. Đại Mi Vũ nghiêng răng cắn môi. Nếu Mộ Tịch Tịch chỉ cô ta nhảy múa thì tốt rồi, cô ta mà đã múa , nhất định mọi người đều phải kinh ngạc sửng sờ , nhưng mà lại không thể.

Cô ta bị hạ thấp giá trị, thật sự là thất bại.

Thiếp thân thị nữ Hoa Kiều nhìn vẻ mặt Đại Mi Vũ u sầu , bùng nước trà đi tới bên cạnh. Nhẹ giọng nói: "Chủ nhân, uống chút nước trà đi!"

Đại Mi Vũ trừng mắt hạnh, nói: "Người muốn hại ta ngủ không được, đúng không?"

Hoa Kiều lại càng hoảng sợ, vội thi lễ nói: "Nô tỳ không dám. Nô tỳ cả gan lời nói lời này, chủ nhân, người phiền lòng vì người ở Thính Phong Uyển sao."

Đại Mi Vũ kinh ngạc liếc mắt nhìn Hoa Kiều, nghĩ ngơ nha đầu này lại to gan lớn mật như vậy.

Hoa Kiều cười nhẹ tiếp tục nói: "Chủ nhân, bằng vào tư sắc của ngài , người ở Thính Phong Uyển làm sao bì kịp, cô ta chẳng qua chỉ là người đến trước, trong trái tim Vương gia chỉ có một góc rất nhỏ nhoi. Chủ nhân nếu muốn địa vị Vương phi, hoàn toàn không khó."

Đại Mi Vũ nghe vậy, tỉ mỉ đánh giá Hoa Kiều. Dường như đây là lần đầu tiên, cô ta để nha hoàn này vào mắt. Hoa Kiều chỉ là một nha hoàn bình thường không thể bình thường hơn, diện mạo không thể

nói là xuất sắc, chỉ có thể tính là thanh tú. Bình thường có vẻ thân thiện, nhìn như ngu độn, nhưng làm việc cũng nhanh nhẹn.

Nha hoàn này, là người phương nào? Đại Mi Vũ nhất thời không biết, không nói lời nào nữa. Cô ta cũng nghe nói qua, hoàng thất mình tranh ám đấu rất gay gắt, kẻ hầu người hạ rất khó giữ mạng.

"Chủ nhân, ngài không tin nô tỳ sao?" Hoa Kiều mỉm cười nói, "Nô tỳ nhất thiết chỉ vì chủ nhân, chủ nhân thử nghe nô tỳ phán đoán một lần xem?"

"Người nói đi!" Đại Mi Vũ miễn cưỡng tựa lưng vào ghế thờ ơ nói.

Hoa Kiều nhẹ nhàng nói vào tai Đại Mi Vũ mấy câu.

Con người đen của Đại Mi Vũ nhất thời mở to, ngồi bật dậy, hỏi: "Có loại thuốc như vậy thật sao?"

"Đúng vậy, nô tỳ đang cầm đây." Hoa Kiều lấy từ ống tay áo ra một bọc giấy.

Đại Mi Vũ nhìn bọc giấy hai mắt sáng lên, hơi động tâm. Mặc kệ Hoa Kiều là người phương nào, kế hoạch này, đối với cô ta hiển nhiên là có lợi mà không có hại hại. Nếu như uống thuốc này vào, có thể đúng như Hoa Kiều nói, khiến mạch trở nên giống như có thai, thế thì việc Bạch Lưu Sương sẩy chân, cô ta đoạt lại địa vị Vương phi là chuyện hoàn toàn có thể xảy ra.

Cô ta mỉm cười với Hoa Kiều: "Người giúp ta như vậy, có điều kiện gì?"

Vẻ mặt Hoa Kiều sợ hãi nói: "Nô tỳ vì chủ nhân làm việc, là chuyện phải thế. Sao dám yêu cầu báo đáp."

Đại Mi Vũ cười nhẹ , nói: "Làm xong rồi, nhất định sẽ không bạc đãi người !"

Cánh tay nhỏ dài duỗi ra, vặt một quả nho trên bàn, nhẹ nhàng bóp nát, chất lỏng văng khắp nơi, làm ướt đào đan khẩu màu đỏ, dưới ánh nến càng thêm tươi đẹp.

Chương 68: Được

Đại Mi Vũ có tin vui rồi.

Tin tức này truyền tới Thính Phong Uyển khi Lưu Sương đang đánh đàn.

Ngón tay thon dài khẽ run rẩy, "Bính" một tiếng, một dây đàn đã đứt. Tiếng đàn như hành vân lưu thủy ngưng trệ trong phút chốc, như băng tuyết nứt nở, kiều oanh rên rỉ.

Lưu Sương coi như chưa có chuyện gì, tiếp tục đánh đàn. Tiếng đàn vốn ung dung tự đắc trầm xuống chuyển thành kích động, đinh đinh đang đang, lạnh lùng triệt triệt.

Hồng Ngẫu đứng phía sau Lưu Sương, nhìn thấy ngón tay tiểu thư bị dây đàn làm chảy máu, máu tươi từ đầu ngón tay theo tiếng đàn mà vẩy ra. Trên mặt đàn dính từng vệt đỏ tươi, liên tiếp từng đóa, như tường vi đang nở.

"Tiểu thư, tay người chảy máu rồi!" Hồng Ngẫu rất cục không nhịn được, cao giọng nói.

Lưu Sương vẫn như không nghe thấy, tiếp tục đánh đàn, ngón tay ngọc vẫn không ngừng lướt đi trên các dây đàn, không có dấu hiệu sẽ ngừng lại.

Hồng Ngẫu rơi nước mắt, lao tới trước mặt Lưu Sương, mãnh liệt giằng tay Lưu Sương ra.

Tiếng đàn dừng lại , dư âm vẫn lẩn quẩn trong không khí.

"Tiểu thư, tại sao người lại ngốc nghếch vậy!" Hồng Ngẫu khóc nói.

Lưu Sương nhẹ nhàng lắc đầu, vẻ mặt tĩnh dật, ôn nhu nói: "Nha đầu ngốc, khóc cái gì!" Vươn tay lên, muốn lau nước mắt cho Hồng Ngẫu , lúc này mới phát hiện ngón tay đầm đìa máu tươi, nhỏ liên tục lên quần áo trắng.

Đau đớn lúc này mới chậm rãi kéo tới, làm nàng không nhận được nhãn mặt.

Hồng Ngẫu luống cuống mang thuốc đến, băng bó ngón tay cho Lưu Sương.

Khinh Y và Tiêm Y ở ngoài chỉ có thể lẳng lặng đứng nhìn, trái tim cũng cực kỳ bi thương. Vương phi cùng Vương gia tại sao lại thành cái tình trạng này, bọn họ vốn là một đôi khiến người khác phải ngưỡng mộ mà. Vương gia lại có thể sủng hạnh trác phi, bọn họ thật sự bất bình thay cho Vương phi.

Chính vào lúc này, thanh âm ôn nhu của Đại Mi Vũ truyền đến: "Tỷ tỷ, tại sao không đàn nữa, khúc nhạc vừa rồi rất hay, nếu không phải Mi Vũ đang có thai, nhất định sẽ múa theo tiếng đàn của tỷ tỷ!"

Mọi người cùng đưa mắt nhìn, thấy Đại Mi Vũ mặc quần áo lụa màu trắng, bước nhẹ nhàng , thướt tha đi đến. Đi sau là thị nữ Hoa Kiều.

"Người tới làm cái gì?" Hồng Ngẫu đang ấm ức không có chỗ giải tỏa, quắc mắt đứng lên, nói to.

Đại Mi Vũ dịu dàng gạt gạt lông mày, dịu dàng khẽ cười nói: "Mi Vũ bị

tiếng đàn của tỷ tỷ hấp dẫn, không kiềm chế được đi vào. Không biết tỷ tỷ vì sao lại ngừng lại. Trong bữa tiệc, bức tranh của tỷ tỷ đã làm Mi Vũ đại khai nhãn giới, không ngờ cầm kỹ của tỷ tỷ cũng xuất sắc như vậy. Mi Vũ thật sự muốn nghe tỷ tỷ đàn nữa!"

Hồng Ngẫu hừ lạnh một tiếng, nói: "Bằng vào người, cũng muốn tiêu thư nhà ta đánh đàn cho mà nghe sao!"

"Hong Ngẫu, im miệng!" Lưu Sương biết Hồng Ngẫu ghét ác như cừu, đang bắt bẻ thay cho nàng, nha đầu này đến bao giờ mới học được cách kiềm chế cảm xúc đây.

"Muội muội, người đang mang long chủng của Vương gia, tiếng đàn thô tục của ta sao có thể vừa tai người, miễn cho thai nhi hoảng sợ!" Lưu Sương vẫn đậm phong khinh nói, vẻ mặt thản nhiên, căn bản là không đem chuyện Đại Mi Vũ có thai để ở trong lòng.

Đại Mi Vũ nghe Lưu Sương nhắc tới hài tử, mặt đỏ bừng, cúi đầu cười kiều mỹ nói: "Mi Vũ hôm nay tới đây, đúng là muốn nói cho tỷ tỷ tin vui này. Thuận tiện, muốn xin tỷ tỷ một ít thuốc an thai."

Trong lòng Lưu Sương khẽ động, nhìn vẻ mặt Đại Mi Vũ then thung dịu dàng, không khỏi cười lạnh.

Trong chốn cung đình, mượn chuyện mang thai bày mưu ma chước quỷ ít lắm sao? Nàng mặc dù không phải người bất lương, nhưng đã nghe không ít chuyện.

Lưu Sương thản nhiên mỉm cười nói: "Ta không có thuốc, nếu muội muội muốn, sao không bẩm với Vương gia, trong cung được thảo quý hiếm gì chẳng có."

Đại Mi Vũ khẩn cầu nói: "Tỷ tỷ, được thảo trong cung mặc dù quý giá,

nhưng làm sao so sánh được với dược thảo của tỷ tỷ. Mi Vũ khẩn cầu tỷ tỷ cho Mi Vũ dược thảo."

Hồng Ngẫu đứng dưới hành lang, nhìn Đại Mi Vũ làm bộ giả vờ, rất là tức giận. Rõ ràng tiểu thư nhà mình đã rồi, nhưng lại không được Vương gia thiên vị chút nào. Hôm nay, cô ả này có bầu còn tới đây thị uy giả mù sa mưa, thật là tức mà nuốt không trôi.

Trong sổ dược thảo đang phơi nắng, đương nhiên an thai dược.

Hồng Ngẫu oán hận móc từ trong tay áo ra một khăn gấm, dùng chổi vun dược thảo, sau đó dùng khăn gấm bọc lại, nói: "Cho người, đây là an thai dược, lấy đi đi."

Hoa Kiều nghe vậy, đưa tay nhận lấy rất nhanh, cô ta trông thấy chỗ dược thảo đang phơi từ lâu, đang muốn tìm cơ hội đi đi lấy, không ngờ Hồng Ngẫu lại đưa tới.

Lưu Sương kinh hãi, nhẹ giọng trách mắng: "Hồng Ngẫu, người làm cái gì đấy? Chúng ta có an thai dược lúc nào, còn không lấy thuốc trở lại!"

"Mi Vũ tạ ơn tỷ tỷ ban thuốc, không quấy rầy tỷ tỷ nữa, Mi Vũ cáo từ." Đại Mi Vũ cuống quýt đứng dậy, cùng Hoa Kiều lượn lờ đi ra.

Lưu Sương tức giận trắng bệch cả mặt, nhả hết cả mặt mày. Tính tình Hồng Ngẫu, khi nào mới có thể sửa chứ.

Hồng Ngẫu còn không biết sai, tranh công nói: "Tiểu thư, khi nô tỳ đưa thuốc cho cô ta, bỏ thêm canh đào, chắc chắn Đại Mi Vũ ăn vào sẽ nôn ọe dữ lắm."

Lưu Sương tức giận nhìn Hồng Ngẫu, nói: "Hồng Ngẫu, người sẽ

rước họa cho ta , người biết không?"

Hồng Ngẫu nhạc nhiên, nói: "Tiểu thư, nô tỳ không hiểu." Hồng Ngẫu từ nhỏ đã đi theo Lưu Sương, tính tình rất đơn thuần .

Lưu Sương nhìn vẻ mặt Hồng Ngẫu ủy khuất, trong lòng thầm than, có lẽ nàng đã lo lắng quá nhiều.

Không phải ai cũng có thể tàn nhẫn quyết tâm, tận tay hi sinh mạng sống đứa con của mình . Huống chi, nàng đối với Đại Mi Vũ chẳng còn tí uy hiếp nào, chỉ là một Vương phi sủng thất mà thôi.

Ít ngày nữa, nàng sẽ rời khỏi đây, có lẽ không có việc gì !

Chương 69: Độc dược (1)

Tịch dương ngả bóng trời tây, ánh nắng chiều thản nhiên buông xuống, quyến rũ như mỹ nhân thoa son, vừa thản nhiên như máu.

Thính Phong Uyển yên lặng như tờ, chỉ có tiếng ve kêu râm ran trong đêm tối .

Trời hơi nóng, buồn bã , không có một ngọn gió, làm người ta cảm thấy cực kỳ không thoải mái.

Đêm mai, là ngày hẹn ước với sư huynh, trái tim Lưu Sương mặc dù vui mừng háo hức, nhưng, lại có cảm giác buồn rầu không thể giải thích được, hình như có chuyện gì sắp xảy ra.

Sự thật đã chứng minh trực giác của nàng rất đúng.

Mới dùng xong bữa tối, cổng bị mở ra, mấy nha hoàn nghiêm nghị đi vào.

"Vương phi, Vương gia thỉnh người đến Tuyết Uyển!" Nha hoàn đi đầu thi lễ nói với Lưu Sương, thái độ rất cung kính.

"Đến Tuyết Uyển, có chuyện gì sao?" Một dự cảm xấu xuất hiện trong đầu Lưu Sương.

"Bẩm Vương phi, Đại phi không khỏe, Vương gia thỉnh Vương phi qua đó khám bệnh!" Nha hoàn không đổi sắc mặt nói.

"Tại sao không truyền ngự y trong cung khám cho trắc phi?" Lưu Sương nhíu mày hỏi.

Bách Lý Hàn đồng ý để nàng khám cho Đại Mi Vũ? Lưu Sương lạnh lùng cười, chuyện quyết không đơn giản như vậy . Nàng cố gắng nhìn ra chuyện gì từ thái độ của nha hoàn, nhưng không làm được. Nha hoàn này không phải không biết đánh giá tình hình, chắc là vì phụng mệnh mà giấu giếm thái độ với nàng. Nàng biết chẳng thể hỏi được điều gì.

"Đã thỉnh ngự y trong cung rồi, Vương gia muốn mời Vương phi xem trước đã!" Nha hoàn nói.

Nếu là họa thì không tránh được!

Lưu Sương khẽ thở dài, cầm túi thuốc, dẫn theo Hồng Ngẫu cùng Khinh Y Tiêm Y theo nha hoàn đi tới Tuyết Uyển.

Tuyết Uyển vẫn xinh đẹp hoa lệ như trước, hoa súng trong ao đang nở rộ, mang theo phong hoa tuyết điểm. Mặc kệ thế gian này có ghê tởm thế nào, chúng vẫn thanh cao như vậy.

Vừa vào bên trong, mùi máu tươi đã xộc thẳng vào mũi Lưu Sương.

Lưu Sương kinh ngạc, chẳng lẽ? Gương mặt tái nhợt, điều nàng sợ thật sự xảy ra sao?

Mười mấy nha hoàn kinh hãi run sợ đứng trước giường, màn hồng phấp phới , cùng với mùi máu tanh tươi, có chút quỷ dị.

Lưu Sương len vào đông người, nhìn thấy Đại Mi Vũ dựa vào trong lòng Bách Lý Hàn , gương mặt tuyệt thế giai nhân đã đổi màu xanh tím, khóe môi có vết máu đỏ sẫm chảy xuống. Càng khiến kẻ khác

khiếp sợ chính là hạ thân cô ta loang máu.

Lưu Sương nhắm mắt, cảm thấy choáng váng.

Đại Mi Vũ sẩy thai rồi sao? Một sinh mạng nhỏ bé vô tội, rốt cuộc đã ra đi.

Trái tim chìm vào thương xót.

Dáng vẻ Đại Mi Vũ vô cùng thâm trầm, ánh mắt bất lực, ôm lấy Bách Lý Hàn đang lạnh như băng.

"Bẩm Vương gia, Vương phi tới rồi!" Thanh âm của nha hoàn run rẩy, đánh vỡ bầu không khí nặng nề.

Trong phút chốc, tầm mắt mọi người đều bắn về phía Lưu Sương, mang theo thương hại, mang theo xem thường, mang theo sợ hãi bắn về phía nàng.

Lưu Sương cắn môi dưới, cảm thấy ngực nhói đau, cảm giác bất an không yên như sóng biển không ngừng xô bờ.

Có gió rồi, gió nhẹ xuyên thấu qua rèm, thổi quần áo Lưu Sương khẽ bay.

Lưu Sương đưa mắt, thản nhiên đối mặt cùng Bách Lý Hàn.

Con người đen trong suốt minh tịnh, trong sáng thấu triệt, mang theo sự trong sáng vô tư, không hề sợ hãi nhìn hấn.

Rất bình tĩnh, Bách Lý Hàn nhẹ nhàng buông Đại Mi Vũ ra, con người đen thâm thúy bắn thẳng vào Lưu Sương.

Không phần nộ như Lưu Sương tưởng tượng , lúc này Bách Lý Hàn rất trầm tĩnh , chỉ một mực lặng im . Hắn không nói lời nào, lẳng lặng nhìn Lưu Sương.

Trên mặt hắn có một nỗi đau sôi sục, vô cùng thương hại.

Nếu hắn tức giận, có lẽ có thể dễ dàng đối mặt, nhưng hắn trấn tĩnh như thế, trấn tĩnh đến mức nàng không thể đoán ra hắn đang suy nghĩ cái gì.

Người đàn ông này, là người nàng đem lòng yêu thương (=.=). Nhưng nàng chưa bao giờ nhìn thấu trái tim hắn , trước kia hay bây giờ vẫn vậy.

Hắn nhìn nàng, một lúc lâu sau, cuối cùng cũng mở miệng.

"Thuốc này là người đưa cho Mi Vũ ?" Thanh âm vì áp lực mà khàn khàn, như một cây cổ cầm đã lâu không được lau chùi so dây chính tiếng.

Theo sự chất vấn của hắn, Lưu Sương nhìn khăn gắm trong tay hắn.

Trong tay hắn, cầm một khăn gắm, bọc bọc thảo. Đúng là bọc mà ngày đấy Hồng Ngẫu đã đưa cho Hoa Kiều .

Quả nhiên là dùng cái này để hãm hại nàng.

Quả nhiên là muốn vu khống nàng hạ độc!

Thật sự nhìn không ra, Đại Mi Vũ ngoài mặt ôn nhu trầm tĩnh lại có trái tim tàn nhẫn như vậy, có thể tự tay hi sinh cốt nhục của chính mình. Hài tử đáng thương , biến thành vật hi sinh cho tham vọng quyền lực của mẫu thân.

Hồng Ngẫu đứng sau nhìn thấy khăn gắm trong tay Bách Lý Hàn, kinh hoàng đưa tay bịt miệng. Con người Hồng Ngẫu đơn giản, vẫn chưa biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng biết là sắp xảy ra chuyện lớn.

Hồng Ngẫu kéo áo Lưu Sương , sợ hãi nói: "Tiểu thư!"

Lưu Sương quay đầu cười trấn an Hồng Ngẫu, nói: "Là ta đưa , chỉ là một ít an thai dược thôi."

Đồng tử của Bách Lý Hàn sau khi nghe câu trả lời của Lưu Sương thì co rút lại. (chứ không phải nở ra 6 lần sao)

Hắn cực kỳ không tin nhìn Lưu Sương, trong con mắt tràn đầy thống khổ .

"Người bỏ thêm canh quế?" Hắn hỏi thêm câu nữa.

Canh quế? Ngày đó Hồng Ngẫu nhất thời tức giận, đúng là có bỏ thêm canh quế, nhưng canh quế đâu phải độc dược, lại càng không khiến sảy thai. Nhiều nhất chỉ nôn ọe thôi. (chỗ này đề là quế, mình cũng không biết có phải tác giả viết nhầm không)

"Vương gia cũng biết, thuốc của Lưu Sương đều phơi nắng bên cửa sổ , dược thảo hỗn tạp, không cẩn thận bỏ thêm quế là chuyện có thể ." Lưu Sương nhanh chóng giải thích rõ ràng với giọng lạnh nhạt.

"Có khả năng? Rõ ràng là có !" Bách Lý Hàn lạnh giọng gằn lên, từng chữ từng chữ như chém đinh chặt sắt, mang theo sát ý lạnh lẽo, khiến kẻ khác không nhìn được phát run.

Lần trước hủy dung, nàng từng y vào sự tín nhiệm của hắn. Hôm nay, nàng biết hắn đã không còn chút tín nhiệm nào đối với nàng, chỉ

có thể dựa vào chính mình thôi.

"Cho dù có quế, cũng không khiến người ta bị sẩy thai." Lưu Sương nhú mày, tiếp tục nói.

"Nhưng mà, nếu trước đó Mi Vũ vì chữa sẹo, ăn xuyên ô thì sao?"
Bách Lý Hàn thản nhiên nói.

Xuyên ô?

Loại dược thảo tính hàn đó, Đại Mi Vũ đã từng ăn xuyên ô sao?

Quế cộng thêm xuyên ô.

Trái tim Lưu Sương, trong nháy mắt rơi xuống vực sâu vạn trường.

Quế cộng thêm xuyên ô, cũng là một loại độc dược, mặc dù độc tính không lớn, nhưng đủ để khiến người ăn trúng độc sẩy thai.

Lông mày Lưu Sương càng lúc càng nhú chặt, âm mưu đến mức này, là ai nghĩ ra được, thật sự là quá tàn nhẫn. Chứng cứ xác đáng như thế, nàng còn có thể toàn thân trở ra sao?

Trong đầu chợt lóe lên, đột nhiên nhớ tới lần Bách Lý Bằng trúng độc trước kia. Lần này cũng cùng một cách thức dàn dựng tỉ mỉ như thế, không ngờ bên cạnh Đại Mi Vũ lại có cao nhân như vậy, rất am hiểu y lý và dược lý.

Không, có lẽ không ở bên cạnh cô ta, mà là ở trong cung.

Chương 70: Độc dược (2)

"Quế thêm xuyên ô, đúng là độc dược." Lòng mảy Lưu Sương đã nhúu chặt, đây là sự thực không thể nghi ngờ. "Nhưng, ta không biết cô ta từng dùng xuyên ô, làm sao biết cách dùng quế hại cô ta."

Giải thích như vậy, có hợp lý không. Lưu Sương thần than thở, tình huống này, đối với nàng cực kỳ bất lợi.

"Quế không phải do tiểu thư thêm vào, là Hồng Ngẫu thêm vào, Vương gia nếu muốn trách phạt, cứ trách phạt Hồng Ngẫu là được rồi!" Hồng Ngẫu đột nhiên quỳ xuống, nhìn Bách Lý Hàn, "Nhưng mà, Hồng Ngẫu tuyệt đối không có ý hãm hại trác phi. Vương gia, đây là âm mưu của kẻ khác, muốn hãm hại tiểu thư, là cô ta đang dùng khổ nhục kế."

Hồng Ngẫu phẫn nộ nói, tay chỉ thẳng vào Đại Mi Vũ.

"Khổ nhục kế?" Bách Lý Hàn trầm mặt, càng lúc càng tăm tối.

Đại Mi Vũ nghe vậy rên rĩ một tiếng, khàn cả giọng khóc lóc tố cáo: "Vương gia, hài tử của ta không còn! Ta cũng không sống nữa, ngài không nên cứu ta, cũng không nên trách tội tỷ tỷ, cứ để ta đi theo hài nhi mạng khổ là được rồi."

Lúc này Đại Mi Vũ tóc tai rối bời, khóe môi lại rỉ máu, kẻ khác nhìn vào thấy vô cùng thê thảm. Từng tiếng khóc lóc kể lể, gào thét đau thương như hổ mẹ mất con.

Không thể không công nhận, Đại Mi Vũ diễn xuất rất đạt , nếu không phải có sự kiện hủy dung lần trước , ngay cả Lưu Sương cũng nghĩ rằng cô ta bị hãm hại mà trúng độc, chứ không phải lập mưu từ trước.

Mặt Bách Lý Hàn biến sắc, áp lực lạnh lẽo dần tỏa ra khắp phòng, không khí cũng muốn đóng băng.

Mặc dù đứa con của Đại Mi Vũ đối với hắn chỉ là ngoài ý muốn, cũng không phải rất chờ đợi, nhưng dù sao cũng là cốt nhục của hắn. Hắn quay đầu lại nhìn Đại Mi Vũ, nàng khoe môi vẫn rỉ máu tươi, đôi mắt bị thương đau đớn, giống như đôi mắt của mẫu hậu khi trúng độc năm đó.

Nỗi đau sâu kín trong lòng lại bị khơi lên, như con rắn độc, uốn lượn bò vào trong trái tim hắn, tìm tòi vết sẹo năm xưa , trong lúc nhất thời, máu tươi đầm đìa, đau đớn làm hắn hít thở không thông. Năm đó, hắn không kịp thời cứu mẫu hậu, hôm nay, hắn cũng không kịp thời cứu hài nhi của hắn.

Hắn hận, hận những người hạ độc !

Hắn đột nhiên đứng dậy, đi tới trước mặt Lưu Sương, cực kỳ bình tĩnh.

Bốn mắt nhìn nhau, trong khoảng cách gang tấc, Lưu Sương có thể nhìn thấy rõ ràng đôi mắt của hắn, trong con ngươi đen tràn ngập thống khổ, có hận ý, có tuyệt vọng, có mất mát, các loại tâm tình đan xen quay vòng , luân phiên .

Hắn chậm rãi vươn tay, hung hăng bóp chặt cằm Lưu Sương , dùng thanh âm lạnh lùng nói: "Giải được!"

Hai tiếng này được rít qua kẽ răng, bắn ra tà khí và khí phách không chút che dấu.

Ý tứ này, đã kết luận Lưu Sương là thủ phạm rồi. Chỉ có người hạ độc mới có giải dược, có phải không?

Lưu Sương cứng đờ không nhúc nhích. Nàng không có hạ độc, đương nhiên cũng không có giải dược. Mặc dù nàng có thể viết ra giải dược, nhưng mà, lúc này, chưa chuẩn bị trước.

Đại Mi Vũ, cô ta dùng mưu hèn kế bẩn hại nàng, nàng lại phải giải độc cho cô ta, sao mà buồn cười.

Lưu Sương cũng không tin Đại Mi Vũ không có giải dược trong tay? Thật muốn xem xem cô ta chống đỡ được đến lúc nào! Cô ta chắc không muốn chết vì trúng độc thật chứ.

"Bách Lý Hàn, mặc kệ người có tin tưởng hay không, ta chỉ nói một lần, không phải ta hạ độc, ta cũng không có giải dược!" Lưu Sương không sợ hãi phần nộ nhìn hấn, chịu đựng cơn đau truyền đến từ cằm, lạnh lùng nói.

"Người đâu, đem con nha hoàn nhấn tâm này tống vào thủy lao!" Hấn đột nhiên buông tay, lạnh giọng ra lệnh.

Trương Tá Lý Hữu ẩn từ góc tối nào đó tuân mệnh đi ra, đưa tay định kéo Hồng Ngẫu đi ra ngoài.

"Buông Hồng Ngẫu ra! Không liên quan đến nàng!" Lưu Sương biết, chuyện này nếu đổ lên đầu Hồng Ngẫu, chỉ là một nha hoàn nho nhỏ, chắc chắn không thể giữ được tính mạng.

"Giải dược ta có thể viết ra, còn cần Hồng Ngẫu về Thính Phong

Uyển lấy thuốc."

Bách Lý Hàn phất phất tay, Trương Tá Lý Hữu lập tức buông Hồng Ngẫu ra.

"Hồng Ngẫu, đi lấy thuốc!" Lưu Sương chậm rãi xoay người, nói với Hồng Ngẫu những vị thuốc cần thiết.

Hồng Ngẫu cả kinh, nhìn khuôn mặt tiểu thư trầm tĩnh, nói: "Tiểu thư, cô ta hại người như vậy, người còn muốn cứu cô ta sao? Tiểu thư, người đừng vì ta mà áy náy, là Hồng Ngẫu rất ngu, hại tiểu thư."

Lưu Sương thản nhiên cười cười, nói: "Hồng Ngẫu, ta không có việc gì, người đi lấy thuốc."

Hồng Ngẫu theo lời quay về Thính Phong Uyển, mang thuốc đến.

Bách Lý Hàn phái người đi sắc thuốc, chỉ chốc lát sau, nha hoàn đem thuốc đã sắc xong tiến vào, đặt trên bàn. Kỳ quái chính là, không chỉ có một bát, có tận hai bát thuốc.

Bách Lý Hàn không vội cho Đại Mi Vũ uống thuốc giải, cầm một chén rượu, đưa tới trước mặt Lưu Sương, lạnh lùng nói: "Nếu muốn ta tin tưởng người, uống xong cái này rồi nói!"

Lưu Sương sáng tỏ thông suốt, đây dĩ nhiên là quế nấu với xuyên ô.

Hắn rốt cuộc vẫn không tin nàng!

Còn muốn nàng thử độc cho Đại Mi Vũ.

Lưu Sương tiếp nhận chén rượu, nhìn thuốc độc trong chén, màu lục đậm, ánh lên dương chi bạch ngọc, trắng lục nổi bật, rõ ràng mà

diễm lệ, đúng là đẹp không nói nên lời. Nhưng mà có đẹp đến thế nào, độc dược chính là độc dược, là thứ dùng để lấy mạng người.

Nàng cầm chén, không có một chút do dự, đột nhiên ngửa đầu, uống cạn chén độc dược, sau đó lật ngược chén rượu xuống, thản nhiên cười với hắn.

Nàng luôn sống nội tâm , ngay cả là rất thích hắn, cũng chưa bao giờ cười rạng rỡ như vậy với hắn. Giờ phút này, nàng mặc bạch y bay bay, như áng mây trời, cười thật tươi với hắn, lại có sự quyến rũ khuynh thành. Trên khóe môi nàng, vẫn còn một giọt chất lỏng màu lục, đặt bên cạnh đôi môi hồng tươi, đẹp đến không ngờ.

Kẻ đang bị độc dược hành hạ là Đại Mi Vũ ngừng rên rỉ, trái tim xuất hiện sự khủng hoảng. Cô ta đã thất bại, cô ta thất bại thật rồi, cả đời này, cô ta vĩnh viễn cũng không chiếm được trái tim Bách Lý Hàn nữa.

Độc dược cũng không khó nuốt lắm, không đắng chút nào, ngược lại còn rất dễ uống, uống vào còn có vị ngọt thơm mát.

Chuyện trên đời luôn là như thế, độc dược thường không mùi không màu, mà thuốc chữa bệnh chân chính thì vừa đắng vừa chua .

Bách Lý Hàn khiếp sợ nhìn đôi mắt Lưu Sương , cặp mắt trong suốt như nước, tỏa ra sự lãnh liệt, sắc bén, dứt khoát, làm hắn không dám nhìn thẳng.

"Bách Lý Hàn, " nàng mỉm cười gọi tên của hắn, "Chàng biết không? Cho tới bây giờ thiếp chưa từng nói với chàng, kỳ thật, thiếp đã yêu chàng từ lâu, từ cái hôn trên Thanh Mỗ Sơn năm đó, thiếp đã nhớ thương chàng, chẳng thể nào quên. Thiếp từng cố gắng gạt đi nỗi đau trong tim chàng, nhưng mà, chàng chưa từng cho thiếp cơ hội."

Khóe môi bắt đầu rỉ máu, lồng ngực đau nhói từng cơn, đau đến tê tâm liệt phế, ngay cả ý thức cũng bắt đầu mơ hồ.

Độc dược này, không lẽ phát tác nhanh như vậy? Càng tốt, nàng vẫn cố gắng được. Trong mộng lung mơ hồ, nàng dường như nhìn thấy ánh mắt Bách Lý lạnh lùng mà len lỏi cái gì đó, nhưng không thể nhìn rõ là cái gì. Nàng còn nhìn thấy hắn đưa tay, xoa lên khóe môi nàng, dường như là thay nàng lau cái gì đó.

Nàng vẫn mỉm cười, tiếp tục nói: "Nhưng mà từ thời khắc này trở đi, duyên phận hai ta kết thúc, ta vĩnh viễn sẽ không yêu người nữa. Người và ta dứt tình, giống như chén này." Dứt lời, nàng giơ tay, hung hăng ném cái chén xuống đất.

"Loảng xoảng " một tiếng, trong không gian yên lặng, vang vọng chói tai.

Trong phút chốc, trên đất đầy mảnh ngọc vỡ. (cái chén làm bằng ngọc)

Nàng vốn là người nội tâm, luôn luôn ngại ngùng trong chuyện biểu lộ tình cảm, nhưng thời khắc này, nàng lại nói ra. Nói ra, không vì cái gì khác , chỉ là vì giờ khắc này dứt tình. Là do nàng, bây giờ phải thanh toán mối tình sai lầm này.

Chương 71: Sự đau đớn của hàn độc

Ánh tịch dương buông xuống qua cửa sổ, những mảnh vỡ của ly bạch ngọc phản xạ hồng quang lạnh lẽo, như những lưỡi dao sắc bén, chọc thẳng vào mắt Bách Lý Hàn.

Hắn giống như bị sét đánh, suy nghĩ hoàn toàn dừng lại. Phải một lúc lâu sau hắn mới hiểu được hết ý tứ trong lời của Lưu Sương.

Nàng nói yêu hắn sao?

Trong nháy mắt, ngực hắn như bị giáng một chưởng, mà hắn, không thể định nghĩa được. Chỉ cảm thấy sự vui sướng như thủy triều bao phủ hắn, rất chân thật, rất thuần khiết, không pha trộn bất cứ tạp chất gì, nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên hắn vui như thế.

Ánh mắt của hắn xưa nay vẫn hờ hững trầm tĩnh, lần đầu tiên trong cuộc đời, trên gương mặt tuấn mỹ của hắn, xuất hiện dấu vết của cái gọi là tình cảm, làm gương mặt của hắn động lòng người hơn bao giờ hết. Như thể mặt nạ đột nhiên vỡ tan, lộ ra dung nhan chân thật.

Nhưng, cảm giác vui sướng chỉ ở lại trong nháy mắt, rồi bị hòa tan ngay lập tức.

Nàng còn nói gì nữa? Dứt tình!

Hắn đưa mắt nhìn Lưu Sương, nàng lặng lẽ đứng trong phòng, ánh sáng chiều tà chiếu từ sau lưng nàng, nàng giống như đang

đứng giữa một vầng hào quang, thanh lệ xinh đẹp, nụ cười đã biến mất từ lúc nào, giờ phút này, ánh mắt của nàng cao quý lạnh lùng mà lại xa cách.

Nụ cười như phù dung sớm nở tối tàn, vô cùng tuyệt mỹ, nhưng thật ngắn ngủi, mong manh như ảo ảnh. Là một ảo ảnh, nhưng lại khắc sâu trong lòng hắn.

Bách Lý Hàn nhìn thần sắc Lưu Sương hờ hững xa cách, trái tim như bị kiềm hãm. Mơ hồ cảm thấy, có vật gì đó, giống như cái chén ngọc, bị ném vào một góc nào đó, tan xương nát thịt, không thể lành lại nữa.

Thêm một cơn sóng đau đớn thê lương đập vào trái tim, Lưu Sương gắt gao nhắm mắt, cắn răng chịu đựng, đứng thẳng không để ngã. Nàng rút từ trong tay áo ra một cái khăn gấm, cẩn thận lau đi vết máu trên khóe môi. Khăn gấm màu trắng nhanh chóng bị nhuộm đỏ màu máu.

"Tiểu thư, giải được đây!" Hồng Ngẫu nước mắt như mưa đưa bát thuốc giải cho Lưu Sương.

Lưu Sương đưa cánh tay ngọc nhận chén thuốc, một hơi uống hết. Thuốc có tác dụng rất nhanh, cơn đau ở ngực dần dần biến mất, Lưu Sương khôi phục ý thức. Mặt ngọc cũng dần phục hồi màu trắng nõn

"Vương gia, độc trong người Lưu Sương đã được giải rồi, người có thể yên tâm để Đại phi uống thuốc rồi." Nàng thản nhiên nói, mặc dù đứng đối diện Bách Lý Hàn, nhưng ánh mắt sâu kín lại không dừng ở hắn, dừng ở ánh tịch dương huy hoàng tráng lệ.

Một cảm giác mát mát không thể nói nên lời, lặng lẽ ngưng đọng trong lòng, làm hắn cảm thấy rối bời.

Hắn quay đầu sang Tiêm Y Khinh Y, nói: "Đưa Vương phi quay về Thính Phong Uyển."

"Vâng!" Khinh Y Tiêm Y cuống quít chạy đến. Xem ra, Vương gia sẽ không trách tội Vương phi nữa. Cuối cùng hai người cũng có thể thở phào. Mới vừa rồi, bọn họ vì lo cho Vương phi mà mồ hôi tuôn như suối. Bọn họ không dám tiến lên khuyên Vương gia, lấy tính tình Vương gia mà nói, càng có người khuyên can, sợ là càng thêm tức giận mà thôi, đối với Vương phi càng thêm bất lợi .

Hoa Kiều nhanh chóng lấy giải dược , giúp Mi Vũ uống.

Độc dược mặc dù đã giải, hãm hại thành công, trên mặt Mi Vũ vẫn không có nổi một chút vui mừng.

Vương gia dễ dàng để Lưu Sương rời đi như vậy? Hại chết cốt nhục của hắn, vậy mà hắn không truy cứu? Cứ tưởng rằng Bách Lý Hàn sẽ nổi cơn thịnh nộ, hưu Lưu Sương hoặc tống vào địa lao, không ngờ hắn lại vô trách nhiệm vậy.

Nhìn thấy Bách Lý Hàn vẫn nhìn Lưu Sương lưu luyến yêu thương, Mi Vũ cúi đầu rên rỉ hai tiếng, Bách Lý Hàn lại không nghe thấy. Mi Vũ tiếp tục cắn răng rên rỉ hai tiếng to hơn, Bách Lý Hàn rốt cuộc cũng quay đầu nhìn lại.

"Vương gia, hài tử của ta không còn, ta sống còn có ý nghĩa gì. Vương gia, vì sao ngài phải cứu ta!" Mi Vũ khóc như mưa, ánh mắt cực kỳ mê lương.

Bách Lý Hàn ngẩn người, hình như bây giờ mới nhớ ra trong phòng còn có cô ta.

Hắn đi tới, ngồi lên giường, nhú nhú mày, thấp giọng an ủi: "Nàng phải nghỉ ngơi cho tốt, lúc này không nên bi thương quá độ!" Dứt lời, ánh mắt hắn không tự chủ được lại đuổi theo bóng hình xinh đẹp.

Lưu Sương nở nụ cười nhẹ, xoay người đi ra ngoài, Khinh Y Tiêm Y, Hồng Ngẫu đi sát đằng sau.

Ngẩng đầu nhìn trời, chiều tàn một mảnh, giống như một vết thương đang thối rữa, máu đỏ tuôn xuống, nhuộm đỏ cả thế giới này.

Khi trở lại Thính Phong Uyển, trời đã tối hẳn, mặt trời đã khuất núi từ bao giờ, nhưng lại chẳng có trăng sao. Ngày nào chẳng có hoàng hôn, nhưng mà, muốn dứt bỏ cái gọi là tình cảm lại chẳng dễ dàng như chuyện trời sáng rồi lại tối.

"Hồng Ngẫu, ta muốn đánh đàn." Lúc này, nàng muốn dùng tiếng đàn phát tiết sự yếu ớt từ đáy lòng.

Hồng Ngẫu rơi lệ đem thất huyền cầm ra, Lưu Sương thay một bộ quần áo trắng, ngồi trước đàn, bắt đầu đánh đàn.

Tiếng đàn đứt quãng, không ra làn điệu, như thể diễn tấu theo tâm trạng của nàng. Uyển chuyển nhẹ nhàng chậm chạp, như khóc như tố, như băng tuyết u nuốt, như hoa tàn rụng xuống.

Vầng trăng rớt cục đi ra, đọng ở chân trời, thanh u, sáng tỏ.

Ánh trăng như nước, bao phủ Lưu Sương, như thư hoa bao trùm, khiến nàng xuất thần thoát tục, minh tịnh như lưu ly.

Lưỡng lự uyển chuyển, tiếng đàn thê lương cay đắng xót xa rớt cục cũng chấm dứt, tiếng đàn trở nên sôi nổi, ung dung tự đắc, réo rắt càng bình thản, ngân nga không dứt, cảm động như tiếng lòng.

Trái tim Hồng Ngẫu cuối cùng cũng quay về lồng ngực, tiểu thư rốt cục cũng vượt qua được. Hồng Ngẫu đã hiểu, trên đời này không có gì có thể đánh gục tiểu thư. Xoay người vào trong buồng ra một ly trà, thấy tiểu thư đột nhiên run rẩy đứng lên, tiếng đàn đứt quãng, lạc nhịp.

Trái tim Hồng Ngẫu thất lại, chẳng lẽ, hàn độc phát tác? Làm sao có thể chứ, không phải mới phát tác cách đây mấy tháng sao? Ly trà trên tay tự động rơi xuống, phát ra một tiếng giòn vang, mảnh nhỏ bay ngang, nước trà chảy lan.

"Tiểu thư! Người. Người chảy máu rồi!" Hồng Ngẫu nói đứt quãng, như truyền đến từ cõi xa xăm nào đó.

"Chảy máu! Chỗ nào?" Từ trong sương mù, nàng nhìn theo ánh mắt hoảng sợ đau đớn của Hồng Ngẫu. Quần trắng đã nhuộm đỏ từ lúc nào chẳng hay.

Trái tim sững sờ, trong nháy mắt rõ ràng tất cả.

Nàng dùng tay phải run rẩy, đè lên mạch tay trái, mạch đập gấp gáp, quả nhiên là thế, nàng bị thương nhắm mắt. Thời gian quá ngắn, thân làm thầy thuốc lại chẳng thể nhận ra

Một hài tử bé bỏng, đến trong tình huống không ngờ tới, ra đi trong lúc nàng chẳng biết gì.

Cảm giác bị thương sâu sắc, làm nàng hồi phục trái tim đã chết một lần.

Hài tử, mẫu thân xin lỗi con.

Nàng cúi đầu lẩm bẩm nói.

"Độc trong người Vương phi không phải đã giải hết rồi sao? Vì sao lại như vậy?" Khinh Y đứng phía sau lên tiếng "Chẳng lẽ, là sảy thai?"

Lời của Khinh Y, đã đánh thức sự phẫn nộ của Hồng Ngẫu, Hồng Ngẫu đột nhiên đứng dậy, xoay người chạy ra ngoài. Lúc này trong đầu Hồng Ngẫu, thật ra rất lý trí, tiểu thư không thể chờ được nữa rồi, tối nay, nhất định phải mời được Đoạn công tử vào phủ.

Trong Tuyết uyển, dưới ánh nến, Đại Mi Vũ nằm trên giường, nhìn trộm Bách Lý Hàn.

Hắn lẳng lặng đứng trước cửa sổ, gió đêm kéo tới, quần áo trắng ngà tung bay phiêu lãng, khiêu khích thần kinh của Đại Mi Vũ. Hắn đã duy trì tư thế này rất lâu rồi, giống như một pho tượng đá.

Hắn quay mặt ra cửa sổ, giống như đang suy nghĩ cái gì, lại cũng giống như chẳng nghĩ cái gì, chỉ đang xuất thần một cách vô thức.

Dáng vẻ kinh ngạc mất hồn này, so với dáng vẻ luôn thâm trầm lạnh nhạt mọi khi của hắn mà nói, thật sự là hiếm thấy. Trái tim Đại Mi Vũ cảm thấy trống trải mất mát, mưu kế tối nay, rốt cuộc là tác thành cho cô ta và hắn, hay là tác thành cho hắn và Bạch Lưu Sương. Hắn không nói, cô ta cũng không dám suy nghĩ.

Tầm mắt cô ta, chuyển qua bàn tay đang nắm chặt của hắn.

Trong tay hắn, cầm một khăn gấm, bọc lấy những mảnh vỡ của chén ngọc mà Lưu Sương đã uống thuốc độc.

Mới vừa rồi, hắn tự mình ngồi xổm dưới đất, nhặt lên từng mảnh

từng mảnh một.

Cô ta từng gọi nha hoàn giúp hắt nhật lên, lại bị hắt lạnh giọng cự tuyệt.

Lúc ấy, hắt cực kỳ chăm chú hắt mảnh vỡ , ánh mắt đấy, như nhìn thứ bảo bối trân quý nhất thế gian. Từng mảnh từng mảnh, một mảnh cũng không chịu buông tha .

Đến khi đã hắt hết từng mảnh nhỏ, ngón tay thon dài của hắt đã bị nhuộm đầy máu tươi. Nhưng mà, hắt chưa từng nhú mày lấy một cái, chỉ đứng như hóa đá bên cửa sổ .

Hắt rốt cuộc muốn đứng thế trong bao lâu? Lòng Đại Mi Vũ cúi kinh kêu gào , nhưng mà, cô ta lại không dám đi quấy rầy hắt.

Sân ngoài đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, vô cùng gấp gáp.

Rốt cục cũng có người phá vỡ bầu không khí này.

"Chuyện gì?" Bước chân dồn dập đột nhiên dừng lại, Hoa Kiều lên tiếng.

"Ta muốn gặp Vương gia!" Hồng Ngẫu lạnh lùng nhìn nha hoàn trước mặt, lạnh giọng nói.

"Vương gia và Đại phi đã nghỉ ngơi, có việc ngày mai nói sau!" Hoa Kiều hờ hững nói.

"Vương phi hàn độc phát tác, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, người có thể đảm đương không? Cho dù Vương phi có tội, cũng không tới phiên người hành hình." Tức giận, Hồng Ngẫu vung tay tát một cái. Hoa Kiều không ngờ Hồng Ngẫu sẽ giơ tay đánh người,

nhất thời không phòng bị, ăn trọn cái tát, Hồng Ngẫu dùng lực rất mạnh, gương mặt trắng nõn của Hoa Kiều trong nháy mắt xuất hiện năm ngón tay đỏ lừ.

Trương Tá Lý Hữu lắc mình xuất hiện từ góc tối, trầm giọng nói với Hồng Ngẫu: "Người đừng vội, chúng ta đi bẩm báo Vương gia."

Hai người đang muốn đi vào hồi báo, cửa phòng đã mở toang, Bách Lý Hàn xuất hiện.

"Cầu Vương gia cứu tiểu thư nhà ta, tiểu thư nhà ta hàn độc phát tác, chỉ có ngự y Đoạn Khinh Ngân mới có thể cứu tiểu thư. Cầu Vương gia phái người vào trong cung thỉnh Đoạn ngự y." Hồng Ngẫu vừa khóc vừa quỳ sụp xuống. Lúc này, Hồng Ngẫu biết không thể lỗ mãng trước mặt Bách Lý Hàn. Có lẽ chỉ có như vậy, mới có thể khiến gã Vương gia vô tình này mềm lòng.

Như có một cây cọc đâm thẳng vào trái tim Lý Hữu , tối nay, thật sự là quá nhiều chuyện rối ren.

Bách Lý Hàn đưa tay đỡ Hồng Ngẫu dậy, thanh âm khàn khàn hỏi: "Người nói cái gì?"

Hồng Ngẫu hoàn toàn bị hù dọa đến choáng váng, hoảng sợ nhìn mặt Bách Lý Hàn, nói lần nữa: "Tiểu thư nhà ta hàn độc phát tác, sắp chết rồi, thỉnh Vương gia nhất định phải cứu tiểu thư nhà ta!"

Hồng Ngẫu nói còn chưa dứt lời, đã cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, rơi xuống đất. Mà Bách Lý Hàn, thì như gió lốc, trong nháy mắt, biến mất không thấy đâu.

Trong bóng đêm, chỉ nghe thấy thanh âm lạnh lẽo của hắc nhị nhàn vang đến : "Đi thỉnh ngự y!"

Lưu Sương cuộn mình nằm ở trên giường, cảm thấy đau đớn như những cơn sóng, sóng sau xô sóng trước. Nàng kịch liệt giãy dụa, run rẩy. Nàng không biết sẽ phải chịu đau đớn như vậy trong bao lâu nữa.

Đợi đến khi hết đau, nàng cố gắng cầm bút viết một phương thuốc, để cho nha hoàn đi sắc thuốc, nàng muốn ngừng đau đớn. Nhưng mà, cánh tay run rẩy căn bản là không cầm được bút.

Khinh Y áp tai vào môi Lưu Sương, chỉ nghe thấy thanh âm run rẩy của Lưu Sương như vẳng đến từ thế giới bên kia. Lưu Sương gian nan nói tên các loại dược thảo.

Còn chưa nói xong, cửa phòng đã mở ra, Bách Lý Hàn đi đến.

Ánh mắt của hắn dừng trên người Lưu Sương, trong nháy mắt đồng tử co rút lại. Nỗi kinh sợ giống như một mũi kim sắc nhọn, mãnh liệt chọc thẳng vào trái tim hắn.

Cảm giác đau lòng cùng sợ hãi này, khiến hắn không chịu nổi.

Tay hắn dịu dàng lau mồ hôi lạnh cho Lưu Sương, sự run rẩy cùng cảm giác ẩm ướt dính bết làm trái tim hắn co rút lại. Trên trán hắn cũng tuôn ra mồ hôi lạnh, từ đáy lòng xuất hiện sự khủng hoảng chưa từng xuất hiện.

Mắt hắn, khi chạm đến mảnh đỏ thắm ở thân dưới Lưu Sương, không kiềm chế được hít mạnh một hơi.

Hắn xoay người nhìn ánh mắt u lãnh của Tiêm Y, hàn ý làm người khác phát sợ: "Đây là chuyện gì?"

Dưới ánh mắt lợi hại của Bách Lý Hàn, Tiêm Y khẽ run nhè nhẹ nói:
"Vương gia, chén thuốc độc lúc nãy làm hàn độc trong người Vương phi phát tác, hàn độc phát tác, khiến Vương phi sẩy thai!"

"Sẩy thai?" Tại sao lại sẩy thai?

Chờ một chút, sẩy thai. Tại sao nàng lại mang thai, là hài tử của ai.

Hắn đột nhiên xoay người, cầm cánh tay mềm oặt không xương của Lưu Sương , rít lên: "Nói, là hài tử của ai!"

Kinh Y và Tiêm Y kinh ngạc ngăn cản Bách Lý Hàn, Vương gia, quả nhiên đã quên chuyện đêm đó.

"Vương gia, là hài tử của ngài. Vào đêm nạp trắc phi, ngài đã cùng với Vương phi , nô tỳ và Tiêm Y, còn có Trương Tá Lý Hữu; cả bốn người nô tỳ đều tận mắt nhìn thấy!"

Những lời này giống như một trái bom, làm nổ tung đầu Bách Lý Hàn.

Đêm nạp trắc phi, hắn không ngủ ở Tuyết Uyển sao?

Hắn nhắm mắt, những mảnh vỡ của kí ức lần lượt hiện lên.

Trong sương mù mênh mông, nước mắt của nàng, sự giãy dụa của nàng, sự bất lực của nàng, nàng cầm kim châm đâm lên lưng hắn, loáng thoáng hiện lên trong mơ mơ hồ hồ. Các mảnh vỡ phiêu hốt , xoay tròn , lơ lửng bay lượn.

Là nàng!

Tại sao hắn lại có thể sai lầm quá nhiều như vậy.

Chương 72: Cần hẩn

Tinh thần sụp đổ trong nháy mắt, mái tóc của Bách Lý Hàn rối bù, hai mắt đỏ quạch, giống như sắp phát điên.

Hẩn đưa tay gắt gao ôm lấy thân thể Lưu Sương đang bị hàn độc giày vò hành hạ, thân thể của nàng lạnh lẽo, rất lạnh lẽo, giống như một khối hàn băng. Thân thể của nàng nhu nhược yếu mềm, không ngừng run rẩy, như lá vàng trong gió mùa thu.

Hẩn cời ngoại bào, ôm tẩm thân lạnh lẽo của nàng vào trong lòng, thật chặt, như muốn nàng nhập vào trong cơ thể hắn. Hắn cố gắng sưởi ấm cho nàng. Tay hắn nắm tay nàng, đè lên huyết hổ khẩu, truyền chân khí vào cơ thể nàng.

Hẩn điên cuồng rít gào bên tai nàng, thần sắc điên cuồng mà lại giống như hàn băng nghìn năm ngưng kết, đáy lòng trào lên sự bi thương, như sóng không ngừng xô bờ, vè mặt điên cuồng hối hận.

"Nếu nàng dám chết, có phải đến âm tào địa phủ ta cũng bắt nàng trở về!" Hắn không cam lòng dữ tợn gầm từng tiếng bên tai nàng.

Giờ khắc này, hắn rốt cục cũng hiểu, hắn không thể đánh mất nàng, không thể sống mà không có nàng!

Nàng uống thuốc độc hắn đưa, nhưng mà hắn trúng độc còn nặng hơn nàng.

Nàng chính là độc dược mà hắn trúng, khi hắn chưa hề nhận biết, đã

vô thanh vô tức đi vào máu hắc, ăn mòn lục phủ ngũ tạng của hắc, chiếm cứ trái tim hắc. Làm cho trái tim hắc trầm luân, mất đi khả năng tự kèm chế.

Tình cảm đã đè nén trong một thời gian dài, khi được giải thoát, thì bất ngờ mạnh mẽ như nước lũ, mãnh liệt mênh mông. Giờ khắc này, hắc nguyện chịu mọi đau đớn thay nàng, nhưng mà, trừ việc trơ mắt nhìn nàng chịu khổ, hắc lại chẳng thể làm được cái gì.

Chân khí của hắc chạy trong cơ thể Lưu Sương, hắc cảm giác được nàng run rẩy, quá tốt, nàng còn có thể run rẩy, nàng còn có thể run rẩy.

Nhưng mà, nàng cứ run rẩy không ngừng, nghĩ đến tất cả đều nhờ công lao của hắc , trái tim như bị ngàn vạn lưỡi kiếm lăm lăm trì.

Lúc này Lưu Sương chỉ muốn ngủ, nàng chưa bao giờ cảm thấy mệt mỏi như vậy, kể cả những lần hàn độc phát tác trước kia, cũng chưa từng đến nông nỗi này . Nàng nhắm mắt lại, thậm chí cảm thấy thân thể trôi bèo bọt.

Nhưng mà có một thanh âm khàn khàn không ngừng rít gào bên tai nàng , điên cuồng gào thét, nhắc nhở , nghiêng răng nghiêng lợi nhắc nhở .

Hình như muốn nói, nàng đừng mơ tưởng rời đi, ta vẫn chưa đồng ý cho nàng rời đi, có phải đến âm tào địa phủ ta cũng phải bắt nàng trở về .

Dần dần, thanh âm của hắc từ uy hiếp rít gào chuyển sang khóc lóc cầu khẩn. Có những giọt nước như mưa rơi xuống mặt nàng, nóng bỏng, làm trái tim nàng khẽ run lên.

Một cơn đau kết thúc, Lưu Sương chậm rãi mở mắt, nhìn thấy một gương mặt, tiều tụy đau đớn, đúng là gương mặt của Bách Lý Hàn .

Tại sao hắn lại ở đây? Đáng lẽ hắn đang phải châu trực bên Đại Mi Vũ chứ, đôi mắt hắn hình như còn vương lệ, hắn không muốn nàng chết sao?

Lưu Sương cười khổ lắc đầu, lạnh nhạt nghiêng mặt. Lúc này, nàng đã đau đớn đến mức chẳng còn chút sức lực nào, căn bản là không có khí lực giãy ra khỏi cái ôm của hắn. Nàng chỉ có thể dùng thái độ thờ hững xa cách để đối đãi hắn.

Nàng không biết rằng, sự thờ hững xa cách này so với thiên ngôn vạn ngữ trách cứ còn khiến hắn thấy khó sống hơn.

Bách Lý Hàn chỉ cảm thấy trái tim đau đến không thở được.

Một cơn đau lại xuất hiện, Lưu Sương bất lực run rẩy .

Trái tim Bách Lý Hàn nhói đau, hắn đột nhiên duỗi tay ra trước mặt Lưu Sương , dịu dàng nói: "Sương nhi, nàng cần ta đi. Nàng đau thế nào, ta sẽ cùng chịu với nàng!"

Lưu Sương đang bị đau đớn hành hạ , mơ hồ nghe thấy lời Bách Lý Hàn nói. Khi cơn đau nữa kéo đến, nàng há mồm hung hăng cắn mạnh vào cánh tay hắn. Càng đau nàng càng cắn mạnh hơn.

Nàng hận hắn!

Hận hắn hại hài tử của nàng!

Trong miệng tràn ngập vị ngọt tanh của máu, nhưng mà nàng không để ý, chỉ dùng hết sức lực để cắn. Máu tươi đỏ sẫm rỉ xuống theo

khóe môi, mồ hôi lạnh chảy trên gương mặt, tuôn xuống.

Bách Lý Hàn nhăn mặt nhíu mày , cũng không nhúc nhích, cho dù Lưu Sương cắn hấn, cho dù hấn cảm thấy đau đớn, nhưng mà nỗi đau thể xác này chẳng bằng một phần vạn nỗi đau tinh thần. Tay kia của hấn, ôm chặt thắt lưng nàng, gắt gao dây dưa .

Khinh Y và Tiêm Y đứng một bên, xem đến choáng váng. thần trí Vương phi lúc này vô cùng mơ hồ, nàng cắn Vương gia đến chảy máu. Nhưng mà, Vương gia chỉ khẽ cau mày, hoàn toàn không phát giác. Chẳng lẽ, thương tâm sẽ làm con người mất đi cảm giác đau đớn sao?

Bọn họ nhìn thấy trong mắt Vương gia sự mất mát thâm lương , thấy được trái tim hấn tan nát thành từng mảnh nhỏ. Hấn hôm nay, rõ ràng đã là đau đến mức sống không bằng chết. Bọn họ không hiểu, Vương gia và Vương phi, rõ ràng là yêu người kia sâu sắc, vì sao lại trở thành tình trạng này.

Chuyện đến nông nỗi này, chắc phải có uẩn khúc nào đó, nếu không làm sao tự nhiên đã thương người khác được?

Bên ngoài có tiếng chân dồn dập lao đến, Trương Tá ở ngoài cửa bấm báo nói: "Vương gia, Đoạn ngự y đã đến."

Ánh mắt mờ mịt của Bách Lý Hàn trong nháy mắt trở nên rõ ràng, hấn trầm giọng nói: "Thỉnh hấn đi vào!"

Cửa phòng bị đẩy ra, một lam y nam tử chậm rãi đi đến, áo xanh như bầu trời không mây, gương mặt tuấn mỹ tao nhã thần sắc thản nhiên , nhưng đến khi nhìn thấy Bách Lý Hàn và Lưu Sương, vẻ mặt của hấn trở nên đờ đẫn.

Đoạn Khinh Ngân lúc này, thực sự khiếp sợ ! Cho dù là người nào chứng kiến cảnh này, cũng không thể không khiếp sợ!

Dưới ánh nến thê lương vàng vọt, một bạch y nam tử ôm chặt một nữ tử, ngồi trên giường. Nữ tử hung hăng cắn cổ tay nam tử , ánh mắt thê lương, khóe môi rỉ máu. Tay kia của nam tử, vẫn dịu dàng vuốt mái tóc dài đen bóng của nữ tử, hần chậm rãi gỡ hết những chỗ tóc rối, ánh mắt nam tử đau khổ nhưng lại nhu tình đến cực điểm , quần quít lấy gương mặt nữ tử.

Nếu như không có khóe môi rỉ máu của nữ tử, không có những vết máu loang lổ trên áo nam tử, thì cảnh này rất đẹp ! Đẹp đến thê lương!

Trái tim Đoạn Khinh Ngân khẽ run lên, hần cảm thấy rõ ràng tình cảm của hai người bọn họ.

Nếu không có yêu, làm sao có hận, Sương Nhi cắn nhẩn tâm thế, càng chứng minh nàng hận hần rất nhiều, đồng thời cũng chứng minh nàng yêu hần rất nhiều.

Hần cảm thấy rõ ràng có một lời thở than từ đáy lòng, cảm thấy sự ghen tuông dâng lên trong tim.

Rốt cuộc đã xảy ra cái gì, chẳng lẽ không đúng theo ước hẹn, Sương nhi giả vờ hàn độc phát tác, hần đến chữa cho nàng? Mới vừa rồi hần còn buồn bực vì Sương Nhi lại gọi đến hần trước một ngày, theo những gì trước mắt nhìn thấy, hoàn toàn là sự thật.

Chẳng lẽ, hàn độc trong người Sương Nhi thực sự phát tác?

Nghĩ đến điều này, trái tim hần run rẩy, tình trạng thê thảm của Lưu Sương lúc này làm trái tim hần lo lắng muốn ngừng đập, nhưng mà,

hắn cất lực ẩn nhẫn . Hắn biết, giờ phút này thân phận của hắn là gì!

Hắn chậm rãi đi tới, nói nhẹ nhàng rõ ràng: "Trữ Vương, xin hỏi, Vương phi làm sao vậy?"

Bách Lý Hàn có chút mờ mịt ngẩng đầu, hình như lúc này mới nhìn thấy người đàn ông này, mới phát hiện lam y công tử tiêu sái này là ngự y.

Như chết đuối vớ được cọc, hắn bắt lấy cổ tay Đoạn Kinh Ngân , trầm giọng nói: "Hàn độc trong người nàng phát tác, đồng thời sảy thai. Người nhất định phải cứu nàng! Nhất định phải cứu nàng!" Hắn tăng thêm ngữ khí.

Hắn nói làm Đoạn Kinh Ngân lão đảo lui lại mấy bước, một lúc lâu mới trấn tĩnh tâm thần, thản nhiên nói: "Hàn độc cộng thêm sảy thai, bệnh tình rất nghiêm trọng, thỉnh ngài buông nàng ra, ta sẽ chăm cứu cho nàng, nói xong điểm vào một huyệt của Lưu Sương, Lưu Sương liền nhả tay Bách Lý Hàn ra.

Dưới ánh nến, một dấu răng hiện ra trước mắt mọi người, rất sâu, máu tươi chảy xuôi, hình như còn thấy xương trắng lấp ló.

Đoạn Kinh Ngân nhẹ nhàng cau mày nói: "Thỉnh Vương gia ra phòng ngoài chờ, nhân tiện băng vết thương lại, vi thần muốn chăm cứu nên thứ cho vi thần nói thẳng, tình huống lúc này, Vương gia ở đây chỉ càng thêm bất lợi, nếu Vương phi nhìn thấy Vương gia kích động, không chỉ bất lợi cho việc chăm cứu, còn có thể làm Vương phi lâm vào nguy hiểm. Đến lúc đó, vi thần cũng đành bó tay chịu trôi." Đoạn Kinh Ngân thản nhiên nói, sau đó bắt đầu chần mịch cho Lưu Sương.

Bách Lý Hàn bất đắc dĩ phải buông Lưu Sương, quay đầu nhìn Đoạn

Khinh Ngân, gương mặt trắng bệch , con ngươi đen thâm thúy u ám, hần trầm giọng mở miệng nói: "Người nhất định phải cứu sống nàng, nếu không bốn vương sẽ đem người bồi táng!" Nói xong, hần đành bất đắc dĩ đi ra ngoài. Hần biết Lưu Sương đang rất hận hần , nếu nhìn thấy hần, chắc chắn sẽ kích động. Bất đắc dĩ, hần chỉ có thể rời đi.

Tiêm Y theo sát sau hần, theo hần đi ra ngoài.

Bách Lý Hàn vừa đi khuất, vẻ mặt bình tĩnh của Đoạn Khinh Ngân lập tức vỡ tan tành.

Hần đau đớn nhìn Lưu Sương, nàng như lá vàng bị gió cuốn đi, khóe môi còn đầm đìa máu tươi, làm trái tim hần suýt ngừng đập. Hần móc từ ống tay áo ra một khăn gấm, dịu dàng lau vết máu bên môi Lưu Sương. Càng lau, lòng hần càng đau đớn, là tại hần đã tới quá chậm!

Mới vừa rồi, hần rõ ràng nhìn thấy ý tứ trong ánh mắt Bách Lý Hàn, thấy được tình cảm Bách Lý Hàn dành cho Sương Nhi, nhưng mà vì sao, Bách Lý Hàn phải làm nàng tổn thương đến mức này. Cho dù Bách Lý Hàn có chân tâm thật ý yêu Sương Nhi , hần cũng không thể bỏ qua cho Bách Lý Hàn. Bởi vì người Bách Lý Hàn tổn thương là Sương Nhi, Đoạn Khinh Ngân âm thầm phát thệ, nguyện sẽ dành cả đời này để bảo vệ Sương Nhi.

Nếu như, hần có thể tới sớm một bước, nàng sẽ không phải chịu những khổ đau này. Áy náy cùng đau lòng đầy ắp trong lồng ngực, hần thu hồi khăn gấm, lấy từ trong túi thuốc ra một viên thuốc, đưa vào trong miệng Lưu Sương.

Khinh Y đứng một bên nhẹ giọng hỏi: "Đoạn ngự y, không phải ngài muốn châm cứu sao?"

Đoạn Khinh Ngân quay đầu lãnh đạm cười nói: "n, đây là thuốc giúp ngừng đau, ăn vào mới có thể châm cứu ! Nếu không Vương phi sẽ không chịu nổi."

Khinh Y giống như tin mà không tin, nhưng vào lúc này, Đoạn Khinh Ngân rút ra một cây kim, nhẹ nhàng giương lên, kim quang lạnh lẽo lóe lên, trừ Hồng Ngẫu, bên toàn bộ thị nữ đều bị châm một mũi, ngay cả Khinh Y cũng không ngoại lệ.

Bọn họ bị đâm vào huyết quản, thậm chí không có cơ hội kêu tiếng nào, ngay lập tức ngã xuống đất.

Thật sự là không ngờ, công phu của Đoạn ngự y lại cao thế, hẳn là ai vậy? Trước khi hôn mê, Khinh Y chỉ có thể nghĩ đến đây.

Viên thuốc vừa vào miệng, mang theo một luồng gió mát vào yết hầu Lưu Sương. Viên thuốc ấm áp như lửa, tan ra trong cơ thể nàng, một cảm giác ấm áp từ từ lan ra, Lưu Sương bỗng nhiên phát hiện thân thể ấm lên. Đau đớn cũng dần dần biến mất, Lưu Sương chậm rãi mở mắt.

Trước mắt có một vầng sáng chập chờn, một gương mặt nàng vốn rất quen thuộc dần dần hiện lên rõ ràng. Là gương mặt tuấn mỹ tao nhã của sư huynh, ánh mắt hẳn tràn ngập sự yêu thương sủng ái, bên môi hẳn, hiện lên nụ cười quen thuộc.

Bàn tay to lớn của Đoạn Khinh Ngân , nắm chặt cánh tay mảnh khảnh của Lưu Sương . Lưu Sương cảm thấy như ngón tay hẳn đang lướt qua trái tim mình, rất dịu dàng êm ái. Hẳn dùng giọng nói yêu thương sủng ái nhất thế gian này nói: "Sương nhi, sư huynh mang muội rời đi, được không?"

Lời nói dịu dàng đó, giống như những lời nàng vẫn nghe khi còn thơ bé. Từ khi nàng trưởng thành, hẳn rất ít khi nói với nàng bằng giọng yêu thương sủng ái ấy.

Lưu Sương hai mắt nhắm lệ, mơ hồ gật đầu.

Đau lòng, ái thệ, lúc này, nàng chỉ muốn rời khỏi nơi này, vĩnh viễn rời khỏi nơi này.

Phòng ngoài, Bách Lý Hàn chấp tay đứng ở phía trước cửa sổ, trên cổ tay, máu vẫn nhỏ từng giọt từng giọt, rơi trên mặt đất, như những đóa hoa màu máu.

Tiêm Y lo lắng đứng sau Bách Lý Hàn, cầm bình thuốc trị thương nói: "Vương gia, dùng chút thuốc trị thương đi, nếu không, vết thương sẽ sưng mủ."

"Câm miệng!" Bách Lý Hàn quát lên.

Vết thương này, sơ với Sương Nhi, có tính là gì chứ?

Chờ đợi khiến hắn sốt ruột, nhất là chờ đợi lúc này.

Trái tim hắn, như lơ lửng trong không khí, tung bay phiêu hốt, không thể cố định. Vừa giống như bị đặt lên chảo nóng, một lần rồi lại một lần, lo âu cùng lo lắng, không lời nào diễn tả được.

Hắn rất muốn đi vào nhìn Sương Nhi được châm cứu thế nào, nhưng mà, hắn sợ sự xuất hiện của chính mình sẽ hại Lưu Sương.

"Tiêm Y, bao lâu rồi?" Hắn hỏi mà tâm phiền ý loạn.

"Đã nửa canh giờ rồi!" Tiêm Y nhẹ giọng bẩm báo nói.

"Người vào xem thế nào đi!" Trái tim Bách Lý Hàn đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, nửa canh giờ rồi, theo lý thuyết, phải châm cứu xong rồi chứ. Không thể, không thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn được!

Tiêm Y theo lời hắc đẩy cửa đi vào phòng trong.

Dưới ánh nến sáng tỏ, phòng trong vô cùng yên tĩnh và thê lương. Trên giường không một bóng người, chẳng thấy Vương phi và lam y công tử đâu.

"Khinh Y, xảy ra chuyện gì?" Tiêm Y hoảng sợ hét lên.

Bách Lý Hàn nghe được Tiêm Y hét lên, trái tim như muốn lao ra khỏi lồng ngực, hắc lão đảo xông vào phòng trong, nhưng chẳng còn bóng dáng người con gái hắc yêu. Mấy thị nữ nằm ngất ngổn ngang trên sàn.

Cửa sổ mở ra, hắc xoay người phi thân từ cửa sổ ra ngoài, chỉ thấy rừng trúc đu đưa đón gió.

Thân trúc chập chờn, cùng bóng đêm, yên lặng đến dọa người.

Nhưng mà, trái tim hắc, từ nay về sau, sẽ chẳng còn lặng yên được nữa.

Nàng đã không còn bên hắc!

Mất mát cùng tuyệt vọng như muôn ngàn mũi kim hung hăng đâm thẳng vào tim hắc, đau đến tận xương tủy. Tay hắc nắm chặt lại, các đốt ngón tay tái nhợt, lòng bàn tay có mồ hôi chạm rãi chảy ra.

Hắc đột nhiên hung hăng bẻ một cây trúc, một tiếng răng rắc giòn giã

vang lên, vang dội trong đêm tĩnh lặng.

Đoạn Khinh Ngân!

Hắn rốt cuộc là ai? Không coi Bách Lý Hàn này ra cái gì, ngang nhiên cướp người.

Người như vậy, trên đời liệu có mấy kẻ.

Hắn là ai vậy? Vì sao chưa bao giờ nghe đến tên hắn.

"Vương gia, có tin tức của Đoạn Khinh Ngân rồi!" Lý Hữu đột nhiên vội vã đi vào, trầm giọng bẩm báo. Một ngày trước, Vương gia phái bọn họ đi tra xét thân phận của Đoạn Khinh Ngân, không ngờ, đến hôm nay mới có tin tức.

"Nói!" Bách Lý Hàn lạnh lẽo nói, gương mặt tuấn mỹ chuyển lạnh như băng.

Nghe xong Lý Hữu bẩm báo, con mắt Bách Lý Hàn hiện lên sự đùa cợt.

Đúng là hắn! Bảo tại sao võ công lại cao như vậy, đúng là hắn!

Đoạn Khinh Ngân! Đông Phương Lưu Quang!

Hắn híp mắt ghi nhớ cái tên này.

Đông Phương Lưu Quang được lắm, dĩ nhiên chạy đến Nguyệt Quốc cướp Vương phi của bốn vương.

"Truyền lệnh cho thống lĩnh cấm vệ quân của kinh thành là Mạc Ngũ, phong tỏa bốn cổng của kinh thành, bất luận kẻ nào cũng không

được ra khỏi thành." Sau đó lại trầm giọng nói : "Chuẩn bị ngựa!"

Chương 73: Giao phong

Tối nay kinh thành rất không bình thường, bầu không khí nghiêm ngặt tràn ngập kinh thành. Cứ cách thời gian một nén nhang, lại có một đội cấm vệ quân cưỡi chiến mã, cầm đao đeo kiếm, lao nhanh như chớp, tiếng vó ngựa gõ lộp độp như mưa rào, gió lạnh thổi vi vút.

Theo những người biết chuyện tiết lộ, trong Trữ vương phủ bị mất một bảo vật quý giá, kẻ trộm giấu trong kinh thành. Cho nên Trữ Vương truyền lệnh cấm vệ quân lục tung toàn thành, hơn nữa còn phong tỏa bốn cổng thành, bất luận kẻ nào cũng không được ra khỏi thành.

Rốt cuộc là bảo vật gì, lại khiến nhiều cấm vệ quân đến thế phải ra tay. Tên trộm kia cũng thật to gan lớn mật, dám vuốt râu hùm, Trữ Vương là người dễ trêu vào sao?

Cổng phía Bắc của kinh thành, trên cổng lâu, binh sĩ bảo vệ đứng đen ngòm. Những viên gạch xám, thành lâu chắc chắn, binh lính được vũ trang đầy đủ tỏa ánh sáng lạnh lạnh dưới trăng.

Cách đó không xa trên đường lớn, có mười mấy chiến mã dừng mảnh cùng hai cỗ xe ngựa trắng lệt đi thẳng về phía Bắc Môn.

Ngựa là ngựa của nước khác, bờm ngựa sáng bóng, vừa nhìn đã biết là ngựa tốt. Người cũng là người nước khác, ai nấy đều cao lớn dũng mãnh, mang theo sự thiện chiến bẩm sinh. Họ mặc thứ trang phục kỳ quái của dị quốc, tóc cũng tết buộc kiểu kỳ quái, tai bấm đầy

khuyên. Binh lính trên thành lâu, chăm chú theo dõi đoàn người đi đến từ xa, đến khi nhìn thấy trang phục, không cần đoán, cũng biết người trong xe là sứ thần của Thiên Mạc Quốc – công chúa Mộ Tịch Tịch.

Nhưng những người này canh ba nửa đêm vội vàng ra khỏi thành, không biết là vì sao? Chẳng lẽ muốn về nước sao? Không phải ngày mai mới rời đi sao?

Vó ngựa mạnh mẽ phi, bánh xe xoay tròn, chẳng mấy chốc đã đến Bắc Môn.

Tối nay phụ trách phòng thủ cho Bắc Môn là Lưu Tam, hắn đã được Trữ Vương hạ quân lệnh, bất luận kẻ nào cũng không được ra khỏi thành. Giờ phút này, nhìn thấy xe ngựa của công chúa Thiên Mạc Quốc, hắn không khỏi thấy khó xử. Công chúa Thiên Mạc Quốc đâu phải người dễ trêu vào!

Hắn cuống quýt nghênh đón, cất giọng nói: "Thỉnh công chúa chậm hành trình, mới vừa rồi Trữ Vương đã truyền lệnh, tối nay bất luận kẻ nào cũng không được ra khỏi thành, nếu công chúa có việc, không bằng ngày mai hãy ra khỏi thành."

Một người hán tử cao lớn đánh ngựa đi lên trước, dùng roi ngựa chỉ vào hắn nói: " Công chúa của chúng ta có việc gấp, tối nay phải về nước, thỉnh người mở cổng thành đi!"

Lưu Tam khó xử nói: "Xin lỗi, Trữ Vương đã có lệnh, chúng ta không thể làm trái!"

"Lớn mật! Công chúa của chúng ta phải về nước, còn cần các người cho phép sao? Người có ý gì, muốn giam lỏng công chúa Thiên Mạc Quốc chúng ta sao?" Hán tử kia không quen nói tiếng Hán, hung ác

to giọng.

Lưu Tam lại càng hoảng sợ, giam lỏng công chúa Thiên Mạc Quốc , tội danh này quá to, hẳn không chịu trách nhiệm được. Nếu chọc giận công chúa Thiên Mạc Quốc, phá hủy tình hữu nghị của hai nước, vậy thì lớn chuyện rồi. Nếu Trữ Vương ở đây, chỉ sợ cũng sẽ phải nể mặt công chúa ba phần.

Nghĩ đến đó, Lưu Tam trầm giọng nói: "Nếu công chúa phải về nước, chúng ta cũng không dám ngăn cản, chỉ muốn xác nhận lại một chút, xem có tặc nhân nào thừa dịp các người không cẩn thận, trà trộn vào trong đoàn người."

"Người có ý gì, hay ý người là người của Thiên Mạc Quốc chúng ta đều là tặc nhân?" Hán tử kia lớn tiếng nói, roi ngựa đưa qua đưa lại.

Lưu Tam giận muốn bốc khói đỉnh đầu, người của Thiên Mạc Quốc ai cũng hung ác không hiểu lẽ nghĩa sao? Nhưng vẫn phải cười cầu hòa nói: "Không phải ám chỉ các người, ý ta là có tặc nhân lợi dụng lúc các người không để ý mà trà trộn vào!"

"Rõ ràng là ám chỉ chúng ta!" Hán tử kia không biết là cố ý xuyên tạc lời của Lưu Tam , hay là thật sự không hiểu lời hắn.

Lưu Tam cuống quýt cười thầm.

Cả hai đang giằng co, trong xe đột nhiên truyền ra thanh âm thanh nhã đẹp đẽ êm tai: "Ngột Mộc Thuật, không được vô lý, không phải chỉ là lục soát sao? Cứ để cho bọn họ lục soát đi, chúng ta cần về nước càng nhanh càng tốt! Thịnh bọn họ lục soát nhanh một chút!"

Lưu Tam sửng sốt, không ngờ giọng nói của công chúa dị quốc lại êm tai đến vậy, Hán ngữ cũng nói rất lưu loát.

Ngột Mộc Thuật nghe vậy lùi sang một bên, Lưu Tam mang theo binh lính đến bên hai cỗ xe ngựa lục soát một phen. Trong xe ngựa đi sau, toàn bộ rương hòm đều là Thánh thượng tặng bọn họ. Những hán tử cưỡi ngựa này cũng không cần lục soát, vì không có tặc nhân Trữ Vương muốn tìm. Bởi vì, những hán tử này thân hình cao lớn, vừa nhìn đã biết là người Thiên Mạc Quốc .

Chỉ có xe ngựa đi trước là chưa lục soát, nói xong tiếng đặc tội, liền xốc màn xe lên nhìn vào trong.

Trong xe tối tăm, nhờ ánh đuốc trên thành lâu hắt vào, Lưu Tam nhìn thấy một cô gái ngồi trên ghế. Mặc trang phục dị quốc, cực kỳ hoa lệ đẹp đẽ, trên đầu mang vòng hoa kì quái, che khuất hơn nửa khuôn mặt. Nhưng vẫn có thể thấy làn da cô gái này rất đẹp .

Lưu Tam chưa từng thấy công chúa Thiên Mạc Quốc, không ngờ công chúa dị quốc không chỉ giọng nói êm tai, ngay cả dung mạo cũng xinh đẹp tuyệt trần. Cứ tưởng rằng nàng cũng giống những hán tử này, cao lớn thô kệch .

Buông rèm, lại nói câu đặc tội, rồi cho binh sĩ mở cổng thành.

Cửa thành chậm chậm mở ra, xe ngựa lao như gió, trong nháy mắt ra khỏi thành.

Lưu Tam nhìn đoàn người ngựa, phân phó binh sĩ dưới quần cấp tốc báo với Trữ Vương. Mặc dù đã lục soát qua, nhưng hán tử tiện thả người ra khỏi thành, vẫn muốn bấm báo với Trữ Vương.

Bách Lý Hàn nghe xong binh sĩ bấm báo, không khỏi nhú mày.

Công chúa Thiên Mạc Quốc hôm nay về nước, thật là ngoài ý muốn.

Trực giác của hần mạch bảo không thể có chuyện trùng hợp thế.

Lạnh giọng hỏi: "Trong số bọn họ có một cô gái dung mạo thanh lệ không?"

"Bẩm Vương gia, chỉ có một mình công chúa là nữ tử, ngoài ra không có nữ tử nào khác, những người đàn ông đi cùng thân hình cao lớn lỗ mãng, vừa nhìn đã biết là người Thiên Mạc Quốc."

"Công chúa trông như thế nào? Có phải da tay hơi đen, mặt mày thanh tú."

Binh sĩ lắc đầu nói: "Theo thống lĩnh nói, công chúa xinh đẹp tuyệt trần."

Bách Lý Hàn sững sờ mở to mắt, mặc kệ Lưu Sương có trong đoàn đó không, hần cũng muốn đuổi theo để xem tận mắt. Hần không thể buông tha bất cứ đầu mối gì

Hần kéo dây cương tuần mã, hướng về phía Bắc Môn.

Đoàn xe của Mộ Tịch Tịch ra khỏi thành, ba hán tử cưỡi ngựa đi phía sau liền ghìm cương, ngựa hí vang ngừng bước. Ba hán tử lập tức nhảy xuống, thấp giọng nói: "Ra đi."

Vừa dứt lời, ba bóng người lắt mình từ bụng ngựa đi ra, xuất hiện dưới ánh trăng.

Một người lam y phiêu đãng, một người mặc thái y nhanh nhẹn, một người hồng y đưa tình, chính là Đoạn Khinh Ngân, Mộ Tịch Tịch và Hồng Ngẫu. Hóa ra bọn họ ẩn mình dưới bụng ngựa, tránh được sự tra xét của binh lính Bắc Môn.

Bởi vì Lưu Sương vừa sẩy thai thân thể suy yếu, lại không có võ công, không thể làm được động tác với độ khó cao này. Cho nên, Đoạn Kinh Ngân liền mạo hiểm bảo nàng giả làm Mộ Tịch Tịch, ngữ khí thật ra không tệ, tên phụ trách Bắc Môn căn bản là không nhận ra Mộ Tịch Tịch.

Nhưng mà, thời gian đã lâu, binh lính phụ trách phòng thủ có thể sẽ đuổi theo, lúc này cần đi nhanh một chút.

Vì vậy Đoạn Kinh Ngân cùng Mộ Tịch Tịch đưa ra một kế, quyết định bỏ xe ngựa lại, dùng ngựa kéo xe để cưỡi.

Đoạn Kinh Ngân đi tới trước xe ngựa, bế Lưu Sương ra, động tác của hắn cực kỳ êm ái, dường như nàng là một con búp bê xinh đẹp bằng sứ, quá tay một chút sẽ vỡ tan tành.

Hắn dịu dàng làm Mộ Tịch Tịch cười giễu cợt, nàng cực kỳ khinh thường, xoay người lên ngựa lưng, đánh ngựa chạy đi.

"Nàng đối với muội có địch ý, dường như là rất ghét muội!" Lưu Sương vừa cười vừa nói:..

Đoạn Kinh Ngân thấp giọng nói: "Bởi vì muội khiến nàng ghen tỵ!" Dứt lời, cong môi thành một nụ cười trêu trọc, nhẹ nhàng lên ngựa.

Lưu Sương ngồi ở trên lưng ngựa, sư huynh ngồi ở phía sau nàng, bả vai dày dặn hữu lực gắt gao vờn quanh vòng eo nhỏ nhắn của nàng.

Hắn nhẹ nhàng kéo dây cương, con ngựa liền phi chậm chậm, đợi Lưu Sương thích ứng được, Đoạn Kinh Ngân hô lên một tiếng, con ngựa bắt đầu phi nước đại.

Gió đêm hè, mang theo cảm giác thấp mát ôn nhuận, thổi bay tóc Lưu Sương . Sợi tóc ngẫu nhiên lướt qua cổ Đoạn Kinh Ngân , cảm giác ngứa ngứa lan tràn trong hân.

Hân cúi đầu nhìn cái gáy trắng nõn của nàng, liền cảm thấy tim đập nhanh hơn rất nhiều.

Đêm ở ngoại ô rất đẹp , ánh trăng nhàn nhạt, buông xuống như sương.

Thanh phong làm bạn với ánh trăng, những đóa hoa nhiều màu sắc như đang múa, tạo thành những tiếng dào dạt , trong đêm yên tĩnh rất êm tai.

Đoàn người nhanh như chớp chạy đến bến thuyền ở bờ sông Du Thủy, nơi đó bọn họ đã chuẩn bị một con thuyền lớn và binh sĩ tiếp ứng , dù cho Bách Lý Hàn có đuổi theo, cũng chỉ là uổng công vô ích.

Bách Lý Hàn mang theo thiếp thân thị vệ dẫn mấy chục cấm vệ quân truy đuổi theo hướng bắc, đến khi nhìn thấy hai cỗ xe bị bỏ lại nơi đồng không mông quạnh, trong mắt xẹt lên những tia sáng đáng sợ, dung nhan tuấn mỹ hiện lên vẻ muốn giết người.

Hân đoán quả nhiên không sai, tối nay Lưu Sương rời đi, đối với hân mà nói, tuy là bất ngờ . Nhưng mà, đối với Đoạn Kinh Ngân mà nói, chỉ là nằm trong kế hoạch. Đoạn Kinh Ngân dĩ nhiên cùng công chúa Thiên Mạc Quốc liên thủ cướp Lưu Sương đi. Không! Hoặc là không thể nói là cướp, Lưu Sương cũng hợp mưu cùng bọn họ.

Nghĩ tới đây, Bách Lý Hàn cảm thấy sự bi thương trào dâng từ đáy lòng.

Nguyên lai, nàng đã vạch ra kế hoạch để rời bỏ hắn từ lâu.

Nguyên lai, nàng đã tuyệt vọng với hắn từ lâu.

Nguyên lai, hắn đã đả thương nàng quá sâu sắc.

Đoàn người đuổi theo hướng bắc hơn mười dặm, nhìn thấy một dòng sông lớn, là sông Du Thủy.

Dưới ánh trăng, nước sông thanh tịnh đẹp đẽ , lóng lánh ánh trăng lành lạnh.

Đây là bến thuyền, ngày thường sẽ có rất nhiều thuyền bè neo đậu ở đây, nhưng đêm nay , nơi này chỉ có một cái thuyền rất lớn.

Đưa mắt nhìn một cái, liền nhìn ra đây là một chiến thuyền, đầu thuyền cắm cờ của Thiên Mạc Quốc. Trong khoang thuyền đèn đuốc sáng trưng, ánh sáng bắn ra bốn phía, soi tỏ cả một đoạn sông xung quanh.

Bách Lý Hàn ghìm ngựa dừng bước, ngóng nhìn chiến thuyền, đôi mắt đen có chút mị hoặc.

Một tiếng đàn réo rất sôi nổi lướt trên mặt sông đến bên tai Bách Lý Hàn.

Đây là khúc "Bình sa lạc nhật", phồn âm rất nhiều, cực kỳ khó đàn. Đương thời, người có thể đàn được khúc này không ít, nhưng đàn êm tai thành thạo thế này thì không nhiều lắm. Nhưng hắn không nhìn thấy người đánh đàn. Bởi vì thuyền lớn đưa lưng về phía hắn , mà tiếng đàn, lại vẳng đến từ phía bên kia.

Tiếng đàn như sóng xô bờ không ngừng đưa tới, có ý tứ muốn giết

người. Bên bờ cỏ lau phất phơ theo gió, như đang múa theo tiếng đàn.

Lòng Bách Lý Hàn nóng như lửa đốt, hắn biết, Lưu Sương nhất định đang ở trên thuyền. Nhưng mà người đánh đàn, chắc chắn không phải Lưu Sương. Lưu Sương đánh đàn, không bao giờ có sát ý.

"Vương gia, có tấn công không?" Thống lĩnh cấm vệ quân Mạc Ngữ đứng bên hỏi.

Bách Lý Hàn lắc đầu.

Nhưng vào lúc này, tiếng đàn đột nhiên lên cao, như cao sơn núi non trùng điệp, mọi người đang sững sờ vì đỉnh núi cao không giới hạn thì tiếng đàn đột nhiên ngừng lại, không gian lại yên tĩnh.

Ánh trăng mờ mờ như sóng nước, dưới ánh trăng mờ lung, thuyền lớn bắt đầu quay đầu.

Trước mắt trở nên sáng ngời, đầu thuyền treo đèn lưu ly, tản ra ánh sáng thanh u như ngọc, soi sáng cả khoang thuyền. Khoang thuyền trải một tấm thảm lớn màu đỏ, trên đó có một cây cổ cầm.

Một nam tử tuấn dật thoát tục, đang ngồi trước bàn, ngón tay đặt lên dây đàn.

Hắn mặc lam y phiêu đãng, xanh lam trong suốt, mái tóc dài màu đen chỉ dùng một sợi dây màu xanh buộc lại, mặt trên của sợi dây còn gắn một viên ngọc bích. Khuôn mặt tuấn mỹ lãnh đạm, lông mày nhướng lên, bên môi mơ hồ lộ ý cười vui vẻ. Hắn dường như vẫn đang đắm chìm trong tiếng đàn, khiến người ta chỉ dám ngấm nhìn.

Bách Lý Hàn và Đoạn Khinh Ngân, là hai tuyệt thế nam tử mà thế

gian công nhận, đối diện nhau qua một con sông.

Cao lớn giống nhau, chỉ có điều kẻ đứng người ngồi.

Tuấn mỹ thoát tục giống nhau, chỉ có điều một người lạnh lẽo như hàn băng, một người ôn nhuận như ngọc.

Khí chất cao nhã giống nhau, chỉ có điều một người vương khí bắn ra bốn phía, một người cao quý tao nhã.

Không giống phong thái, nhưng ưu tú giống nhau .

Hai nam tử ưu tú đối mặt, thần sắc thản nhiên, chỉ có điều trong đáy mắt cả hai tràn ngập địch ý.

"Đông Phương Lưu Quang!" Bách Lý Hàn thản nhiên mở miệng một cách bất ngờ.

Đoạn Kinh Ngân đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt sáng như sao bình tĩnh nhìn Bách Lý Hàn chăm chú, trong con mắt hiện lên vẻ kinh dị. Hắn không ngờ rằng, Bách Lý Hàn phát hiện thân phận thật của hắn nhanh như vậy. Thân phận của hắn vẫn luôn là bí ẩn, Bách Lý Hàn lại có thể tra ra , Trữ Vương Nguyệt Quốc, thật không thể khinh thường.

Nhưng mà kinh dị cũng chỉ là trong nháy mắt, hắn khôi phục vẻ mặt lạnh nhạt một cách nhanh chóng.

"Thỉnh các hạ trả Vương phi của bốn vương lại cho bốn vương!" Bách Lý Hàn lạnh lùng nói, thanh âm lạnh lẽo mang theo sát ý một cách rõ ràng.

" Vương phi của ngươi?" Đoạn Kinh Ngân khẽ nhíu mày, sóng mắt

hơi đổi, cười nhẹ nói, "Trên thuyền này không có Vương phi của Trữ Vương , chỉ có sư muội của tại hạ thôi !"

Đoạn Khinh Ngân dứt lời, tay lại lướt trên dây đàn, tiếng đàn uyển chuyển lại vang lên.

Tiếng đàn ung dung, réo rắt du dương. Mời minh nguyệt, quán quít với thanh phong, rộng lượng hào hiệp. Tràn đầy tình ý .

Bách Lý Hàn bị tiếng đàn của Đoạn Khinh Ngân làm cho lòng dạ rối bời, Lưu Sương vì sao không đi ra? Chẳng lẽ nàng thật sự ngay cả cơ hội chuộc tội đền bù cũng không cho hắn sao?

Ánh trăng như nước, buông xuống bạch y của Bách Lý Hàn, càng thêm vẻ lạnh lùng cô tịch.

Tiếng đàn đột nhiên biến thấp, Đoạn Khinh Ngân lãnh đạm vừa cười vừa nói:: "Trữ Vương, Lưu Quang từ biệt tại đây, sau này gặp lại!"

Trong Bách Lý Hàn dâng lên sự thù địch, lóe ra hàn quang. Nhận cây cung từ thị vệ bên cạnh, giương lên một mũi tên lửa, bắn thẳng vào cánh buồm đang giương ra đón gió. Kéo cung một cái, mũi tên lửa xuyên qua màn đêm, lao đến cánh buồm.

Đoạn Khinh Ngân lãnh đạm cười đột nhiên phát tay áo, lòng sông bị hất cho một chường, một cột nước vọt thẳng lên trời, khi mũi tên lửa xuyên qua cột nước, bắn về cánh buồm, lửa đã tắt ngấm.

Cột nước vọt tới điểm cao, hóa thành mưa to rơi xuống.

Bọt nước dưới ánh trăng, trong suốt sáng long lanh.

Nét mặt Bách Lý Hàn mặc dù bình tĩnh, trong lòng cũng đã giận dữ,

càng làm cho hấn dày vò chính là Lưu Sương vẫn chưa xuất hiện.

Hắn giương một mũi tên khác lên, mũi tên như muốn chọc thủng bầu trời, mang theo sát ý, lao đi. Mũi tên này không bắn về phía cánh buồm, mà là bắn thẳng đến mặt Đoạn Khinh Ngân .

Đoạn Khinh Ngân duỗi tay áo ra, một tiếng kim loại chạm nhau vang lên, đỡ lấy mũi tên của Bách Lý Hàn . Một tên không được, Bách Lý Hàn không thèm chớp mắt, thuận tay cầm ba mũi tên, giương cung, ba mũi tên cùng lao đi.

Đoạn Khinh Ngân cầm cây đàn trước mặt, xoay một cái, mặt đàn như một tấm khiên, chắn trước mặt Đoạn Khinh Ngân . Phốc phốc phốc ba tiếng, ba mũi tên cắm phập vào cây đàn, sau đó rút ra, rơi lộp bộp trên mặt đất.

Ngay sau đó lại có một mũi tên lao đến, một cái tiếp một cái, mang theo tiếng gió đêm gào thét .

Đoạn Khinh Ngân đưa tay ra, cây đàn xoay tròn trong không trung, chặn từng mũi tên một

Chẳng mấy chốc, cây đàn chi chít mũi tên như một con nhím, Bách Lý Hàn không có ý tứ muốn dừng tay, cứ liên tục bắn tên, một mũi tiếp một mũi.

Nét mặt Đoạn Khinh Ngân hiện một tia lo lắng, nhưng vào lúc này, cánh cửa khoang thuyền mở ra, một người mặc quần áo trắng đi ra.

Tay Bách Lý Hàn đang giương cung run lên, mũi tên sắp rời cung lại vô lực rơi trên mặt đất như lá vàng lìa cành.

Lưu Sương thản nhiên đứng ở mũi thuyền, gió đêm cuồn cuộn thổi

quần áo nàng bay bay, như một đóa hoa sen đang nở rộ. Bầu trời đêm phía sau, lấp lánh ánh sao, đôi mắt ướt của nàng như một ngôi sao lạnh lẽo, xa xôi, trong trẻo nhưng lạnh lùng, xa cách, băng hàn.

Hồ hấp của Bách Lý Hàn trong nháy mắt dừng lại, trái tim không kiềm chế được sự run rẩy.

"Sương nhi, bên ngoài gió lớn, bệnh của muội còn chưa khỏi, đi vào nhanh một chút, nếu không sẽ nhiễm phong hàn!" Đoạn Khinh Ngân bỏ cây đàn đẩy, đứng dậy đỡ lấy Lưu Sương, nói nhỏ vào tai nàng.

Bách Lý Hàn đứng trên bờ, chứng kiến Đoạn Khinh Ngân dịu dàng âu yếm nói nhỏ vào tai Lưu Sương. Cảm thấy một cảm giác chua xót đắng cay chưa từng xuất hiện nhúng chìm trái tim hắn, làm hắn muốn đứng cũng không được, chỉ có thể dựa lưng ngựa, mới ổn định một chút.

"Lưu Sương, cùng ta trở về!" Thanh âm của hắn, mang theo một tia khàn khàn chua xót, truyền vào tai Lưu Sương .

Lưu Sương hờ hững lắc đầu, thản nhiên nói: "Bách Lý Hàn, trong lòng của ngươi, vĩnh viễn cũng chỉ có Đại Mi Vũ, chưa từng có một góc nhỏ nào cho ta. Hôm nay ngươi tới truy bắt ta, hà tất phải thế. Ta đã nói rồi, duyên phận chúng ta đã chấm dứt, ngươi không cần cưỡng cầu. Ngươi thả ta đi đi!"

Lời của nàng, làm lòng hắn trần trở khó chịu, "Không phải như vậy ! Sương nhi, nàng nghe ta giải thích "

Lưu Sương thương hại nhìn hắn, đột nhiên thở dài một tiếng, ngay cả nhìn hắn thêm một cái cũng không nguyện ý, xoay người đi vào khoang thuyền, tấm rèm dày dặn hạ xuống, che mất hình bóng nàng.

"Không! Ta tuyệt đối sẽ không để nàng đi như thế !" Tình cảm mãnh liệt mà phức tạp, hòa trộn áy náy, bi thương, hối hận cùng tuyệt vọng, đồng thời tập kích hẳn.

"Bách Lý Hàn, người việc gì phải thế!"

Đoạn Kinh Ngân thân nhiên nói, nói xong, xoay người cũng đi vào khoang thuyền.

Thuyền lớn nhỏ neo, thuận buồm xuôi gió theo dòng nước lướt đi.

Chương 74: Si mê cuồng nhiệt

Chuyển qua một khúc quanh, lòng sông rộng lớn hơn, thuyền di chuyển cũng nhanh hơn.

Những cơn sóng vỗ lên mạn thuyền, xung quanh đều là tiếng nước ào ào.

Lưu Sương ngồi trong khoang thuyền, sắc mặt tái nhợt, thần sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng, trong tay cầm một quyển sách, đang tập trung đọc.

Bên cửa sổ treo một cây đèn lưu ly, ánh sáng màu vàng ấm áp phủ lên người nàng, lộ ra sự thản nhiên mông lung xa vời. Đoạn Khinh Ngân chấp tay đứng cạnh cửa, áo quần tung bay trong gió.

Trong bóng đêm, lẫn trong tiếng sóng vỗ mạn thuyền, loáng thoáng có tiếng tiêu nức nở, lưỡng lự uyển chuyển, đi cùng cơn gió, hư vô mờ mịt, giống như không thật.

Lưu Sương ngưng thần lắng nghe, lại chẳng nghe thấy gì, cơ hồ hoài nghi tai mình có vấn đề, đang muốn cúi đầu tiếp tục đọc sách. Tiếng tiêu bỗng vang lên, lần này thanh âm lớn hơn trước, cũng có vẻ chân thật hơn trước. Lượn lờ bên tai nàng, giống như ma âm, như khóc như tố, lượn lờ không dứt. Làm cho lòng của nàng cảm thấy buồn bực.

Đoạn Khinh Ngân khẽ nhíu mày, đột nhiên đưa tay vén rèm cửa sổ, nhìn ra ngoài. Trong phút chốc, đôi mắt đen sáng như sao trời của

hắn trở nên cực kỳ tối tăm.

Cửa sổ mở ra, tiếng tiêu chân thành khẩn thiết trở nên rõ ràng, thông thả bi thương, mang theo sự ưu thương không lời lẽ nào diễn tả được bay vào qua cửa sổ.

Lưu Sương đưa mắt nhìn, xuyên thấu qua cửa sổ, nhìn thấy bên ngoài mênh mông sóng nước, xa xa có một ngọn núi đen kịt. Ánh mắt đột nhiên dừng lại, dừng lại trên một ngọn đồi nhỏ bên bờ sông. Nơi đó, một con ngựa đang đứng nghiêm trang, trên lưng ngựa là một bóng người cao ngạo thanh ẩn, hắn cầm một cây tiêu, tiếng tiêu đưa tình kia là của hắn.

Trắng sáng sau lưng hắn, vừa to lại vừa tròn, trong vắt ưu thương, trong trẻo nhưng lạnh lùng làm người ta tan nát cõi lòng. Thân ảnh của hắn khắc trên vàng trắng, trắng sáng dường như tồn tại để làm nền cho hắn.

Bạch y tung bay trong gió , như hòa tan với ánh trắng. Mái tóc dài được gió thổi bay, mang theo sự si mê cuồng nhiệt.

Tiếng tiêu như một cái lưới trong đêm đen, hứng hết tinh tú trên trời, tất cả thế gian như bị giam cầm trong tiếng tiêu đó. Chỉ có tiếng nước, ào ào xuôi dòng .

Là hắn, Bách Lý Hàn.

Hắn lại đuổi đến tận đây, không biết hắn đã dùng cách gì lên được tận đỉnh đồi.

Trái tim Lưu Sương, trong một giây đã rung động.

Hắn, hà tất phải như thế.

Thuyền đi xa dần, đỉnh đồi dần chìm trong bóng đêm u tối, tiếng tiêu cũng phiêu hốt không còn.

Trong khoang thuyền chỉ còn sự yên tĩnh, Lưu Sương lãnh đạm cười với Đoạn Kinh Ngân nói: "Sur huynh, buông rèm đi, mọi mệt rồi!" Dứt lời, nằm lên giường, xoay người vào trong, nhắm mắt.

Song, vừa mới nằm xuống không lâu, tiếng tiêu lại vang lên, ung dung tự đắc, quần quít triền miên, như ma ám bám đuổi.

Đoạn Kinh Ngân kinh dị "Di" một tiếng, đang muốn vén rèm, Lưu Sương đột nhiên nói: "Sur huynh, đừng nhìn nữa!"

Đoạn Kinh Ngân dừng tay, nhưng ánh mắt hẩn nhìn Lưu Sương chăm chú, quan sát nòng. Hẩn biết, trong sâu thẳm Lưu Sương không thể bình tĩnh, không nhìn cũng được. Hẩn chỉ kinh ngạc Bách Lý Hàn, không hiểu là ngựa kiểu gì, lại có thể đón đầu thuyền của hẩn.

Song, bọn họ mặc dù không nhìn, nhưng bên ngoài lại vang lên tiếng của một người.

"Thật là ngạc nhiên, người muốn đuổi theo đến tận Hoàng Hà sao!"

Đột nhiên có người gõ cửa, Đoạn Kinh Ngân mở cửa, Mộ Tích Tích đi vào như một cơn gió.

"Các người nhìn thấy chưa? Tên Trữ Vương kia vẫn đuổi theo!" Vừa nói vừa vén rèm.

Lưu Sương cúi đầu, vốn không muốn nhìn, nhưng cuối cùng không kiềm chế được sự rung động, lại ngẩng đầu nhìn.

Trước thuyền, là một chỗ nước cạn, cỏ lau trắng mịn mờ chập chờn theo gió. Một người một ngựa, đang đảo quanh chỗ nước cạn. Vó ngựa đi chuyển, làm kinh động một đàn đom đóm.

Đom đóm vờn quanh hắt, tạo thành một quầng sáng hư ảo, đẹp không diễn tả được.

Kinh ngạc trong chốc lát, Lưu Sương thản nhiên rời ánh mắt đi.

Rèm buông, tiếng tiêu quanh quẩn bị giam bên ngoài khoang thuyền.

Mộ Tịch Tịch lạnh lùng nhìn lướt qua Lưu Sương, lo lắng nhìn Đoạn Khinh Ngân, nói: "Đông Phương, ta cảm giác được Trữ Vương đối với Vương phi của hắt không vô tình vô nghĩa như lời huynh nói, huynh việc gì phải thiên tâm vạn khổ phá nhân duyên của người ta. Sao không trả nàng lại cho hắt!"

Đoạn Khinh Ngân sửng sờ một thoáng, sau đó con ngươi đen lộ vẻ tàn khốc, hắt lạnh lùng nói: "Công chúa, việc này không đơn giản như người tưởng tượng, người không nên xen vào việc của người khác, đi về khoang thuyền đi!"

"Ta không, Đông Phương, hôm nay ta nhất định phải xen vào việc của người khác." Dứt lời, đột nhiên xoay người, quay sang Lưu Sương, hỏi: "Người rớt cuộc có còn yêu Trữ Vương không, nếu còn yêu, vì sao lại bỏ hắt đi. Bị tổn thương một chút có tính là cái gì, người Trung nguyên các người đều yếu ớt như vậy sao?"

Lưu Sương không ngờ Mộ Tịch Tịch lại hỏi nàng thẳng thắn như vậy, nhất thời không biết trả lời như thế nào cho phải.

Mộ Tịch Tịch nói làm Đoạn Khinh Ngân cực kỳ không vui, lông mày

nhúu lại, thanh âm đột nhiên trở nên sắc bén: "Mộ Tịch Tịch, nếu người còn tiếp tục vô lễ, đừng trách ta không khách khí."

Sự sắc bén cùng hàn ý trong lời của hắn làm Lưu Sương không kiềm chế được phát run lên, từ khi nàng biết nhớ, chưa bao giờ thấy sư huynh nho nhã trầm tính lạnh lùng tàn nhẫn như thế.

Mà Mộ Tịch Tịch, dường như cũng không ngờ Đoạn Khinh Ngân sẽ tỏ thái độ gay gắt như thế. Ngây ngẩn cả người, một lúc lâu sau đột nhiên đưa mắt nhìn lên, đôi mắt đẹp ầng ậc nước, nói rõ ràng từng chữ từng chữ một: "Đông Phương Lưu Quang, người là đồ tiểu nhân hèn hạ, người thích nàng có phải hay không. Chính là bởi vì thích nàng, cho nên mới cứu nàng, có phải hay không. Cái gì mà chỉ là sư huynh muội, ta thấy cả hai người các người đã sớm người yêu ta ái rồi! Đáng thương, ta chỉ là một đứa ngu, còn có tên điên ngoài kia nữa, bị hai người các người lừa dối, xoay như chong chóng!"

Vì lời của Mộ Tịch Tịch, khoang thuyền chỉ còn sự yên lặng. Chỉ nghe thấy tiếng hít thở dồn dập của Mộ Tịch Tịch.

Thần sắc Đoạn Khinh Ngân mặc dù vẫn bình tĩnh như trước, nhưng toàn thân như bị lãnh ý bao phủ, đôi mắt đen lóng lánh đang nén sự tức giận. Một lúc lâu sau, hắn mới nghiêng răng nói: "Đi ra ngoài!"

Mộ Tịch Tịch không nói được một lời nào, xoay người lao ra khỏi khoang thuyền cánh cửa.

Trong khoang thuyền lại căng như dây đàn, Lưu Sương bởi vì lời Mộ Tịch Tịch nói, cực kỳ chấn động. Chẳng lẽ... chẳng lẽ sư huynh... Không thể có khả năng đó, nếu thật sự là như vậy, vì sao, cho tới tận bây giờ nàng lại không cảm nhận được tình cảm của sư huynh. (.=.)

Đang muốn tìm cơ hội nói cái gì đó, để đánh vỡ bầu không khí này,

bên ngoài khoang thuyền lại vắng vắng tiếng tiêu.

Đoạn Khinh Ngân thản nhiên đẩy rèm cửa sổ, một người một ngựa đứng ở cửa sông, trong trẻo lạnh lùng tịch mịch.

Lúc này, thuyền đã tới cửa sông Hoàng Hà, nước sông Hoàng Hà chảy rất xiết, không có thuyền lớn, thì không thể chịu được dòng nước dữ.

"Sương nhi, muội không muốn nhìn hấn sao? Bây giờ là lần cuối cùng có thể nhìn thấy hấn." Đoạn Khinh Ngân lãnh đạm cười nói, bỗng nhiên dừng lại một chút, lại nói: "Nếu muội hối hận, vẫn còn kịp đấy!" Hấn nói những lời này rất gian nan, từng câu từng chữ tràn ngập sự chua xót.

Lưu Sương lắc đầu, nói: "Sur huynh, huynh không hiểu muội sao? Muội nói không quay về, thì vĩnh viễn sẽ không quay về." Dưới ánh đèn mờ nhạt, trong đôi mắt Lưu Sương chỉ có sự dứt khoát cùng kiên định.

Đoạn Khinh Ngân thấy thuyền càng lúc càng đi nhanh, bóng người bên bờ sông nhỏ dần nhỏ dần, rồi chẳng thấy nữa.

Hấn thở dài buông rèm, tự đáy lòng trào lên sự bi thương.

Tình yêu, có lẽ là thứ hư vô mờ mịt nhất thế gian này. Nhưng mà, một khi đã dính đến ái tình, cho dù người có lý trí cỡ nào, tiêu sái cỡ nào, sẽ không thể khống chế được sự trầm luân, cũng chẳng thể khống chế bản thân trước bất cứ tình cảnh nào.

Giống như hấn.

Hấn ngưng thần nhìn Lưu Sương đang ngồi trên ghế dài, thần sắc có

về vô cùng tự nhiên.

Ngọn đèn vụt sáng , chiếu lên gương mặt đang nhú mào của nàng, đôi mắt trong suốt, đôi môi tái nhợt. Hiện ra một gương mặt, mong manh như khói sương, bất tri bất giác lấy mất trái tim hắn.

Ánh mắt hắn dừng ở nàng, đã bao nhiêu năm rồi? Cũng mười năm rồi, thời gian mười năm, có khi chỉ ngắn như một giây.

Mười năm, hắn vẫn luôn ở bên nàng, cho dù hắn không ở đó, cũng có được xoa thay hắn nhìn nàng. Nhìn nàng từ một cô bé ngây thơ phát triển thành một thiếu nữ tài năng hơn người, một cô gái giỏi y thuật. Nhìn nàng thiện lương , nhìn nàng cứng cỏi , nhìn nàng nghịch ngợm, nhìn nàng mỉm cười, nhìn nàng phiền não, nhìn hết tất cả sự tốt đẹp của nàng, cũng nhìn hết tất cả sự không hài lòng của nàng, nhìn mãi như vậy, cuối cùng đánh mất cả con tim mình.

Khi hắn ý thức được điều đó, thì đã bị hãm quá sâu, không thể tự kiềm chế được nữa.

Nhưng mà, hắn thực sự khủng hoảng, thực sự sợ hãi, hắn không muốn trở thành tù binh của ái tình. Tình yêu, đối với hắn mà nói, là chuyện vô cùng đáng sợ. Phụ thân của hắn, đã vì yêu mà làm ra chuyện kinh thiên động địa, khiến thiên hạ tức giận, trời chu đất diệt.

Hắn chán ghét tình yêu!

Nhưng mà, hắn vẫn không tránh được sự đùa cợt của số phận, đã yêu thì thôi, lại yêu người không nên yêu nhất thế gian này.

Hắn cố gắng trốn tránh, nhưng mà, cũng không may mắn phát hiện, càng trốn tránh thì càng yêu sâu sắc.

Hắn nhìn nàng, nàng không bao giờ trở lại là một cô bé không biết buồn thương như trước kia nữa, cho dù mỉm cười, cũng vẫn đau thương.

Hắn cũng từng nghĩ tới chuyện sẽ tiếp nhận tình yêu này.

Nếu như, nếu như mấy năm nay, hắn có thể dừng đi mãi như thế, nàng có thể buồn đau như hôm nay không? Kỳ thật hắn đã biết tâm tư của sư phụ từ lâu, đã muốn thành toàn cho tâm tư đó. Nhưng mà, cuối cùng hắn vẫn không có thể làm được.

Lưu Sương ngồi trên ghế dài, ra vẻ đọc sách, kỳ thật nàng một chữ cũng không đọc vào đầu. Cảm giác được ánh mắt phức tạp của sư huynh vẫn quấn quanh nàng, rốt cục không kiềm chế được bỏ sách xuống, khẽ cười hỏi: "Sư huynh, tại sao huynh lại trở thành Đông Phương Lưu Quang? Đoạn Kinh Ngân không phải tên thật của huynh sao?"

Kỳ thật vấn đề này một mực quanh quẩn trong lòng nàng, trong lòng nàng, hắn là sư huynh Đoạn Kinh Ngân, một cô nhi không cha không mẹ được cha mẹ mình nuôi lớn. Nhưng mà, hôm nay, sư huynh lại đột ngột thành một người khác, quả thực làm cho nàng cảm thấy cực kỳ khó tin.

Thần sắc Đoạn Kinh Ngân cứng đờ, con ngươi đen có sự rối rắm, trầm mặc một lúc lâu, hắn thản nhiên mở miệng, nói: "Kỳ thật, huynh không phải cô nhi, Đông Phương Lưu Quang mới là tên thật của huynh, Đoạn Kinh Ngân chỉ là một cái tên giả.

Lưu Sương sớm đoán được hắn sẽ trả lời như vậy, nhưng mà, nàng lại không nghĩ ra, vì sao sư huynh phải dùng tên giả.

Tên thật của hắn là Đông Phương Lưu Quang.

Nàng đột nhiên nhớ ra câu thơ nọ, sư huynh chính là Lưu Quang trong Mộ Dạ Lưu Quang.

Nàng đã sớm bất bình với sư huynh, nhưng nội tâm đã thắng bằng trở lại.

"Sư huynh, vậy nhà của huynh ở đâu, cha mẹ của huynh là ai?" Nếu không phải cô nhi, nhất định hẳn sẽ có gia đình.

Nhưng mà, Đông Phương Lưu Quang chỉ thản nhiên cười cười, nói: "Cái này, ngày khác huynh sẽ nói cho muội, khuya rồi, muội đi ngủ đi."

Lưu Sương có chút thất vọng, nhưng mà sư huynh đã không muốn nói, nàng cũng không ép hẳn trả lời.

Chương 75: Sát cục

Thuyền lớn, dần đi vào màn sương đêm, rớt cục biến mất trong đêm đen u tối.

Chỉ còn nước chảy mịt mờ, phong thanh lơ lửng.

Trong nháy mắt, Bách Lý Hàn cảm thấy đất trời tối tăm, minh nguyệt trên cao, trong mắt mắt, lại đen đặc như mực. Không có trăng sáng sao khuya, cũng không có một áng mây lọt vào mắt hắc.

Hắn đột nhiên cảm thấy lạnh, cảm thấy đớn đau. Lạnh lẽo, đau đớn, như có ai cầm dao chém vào khớp xương của hắn, trong mơ hồ, xé rời thân thể hắn, từng chút từng chút một.

Cuối cùng hắn vẫn phải mất nàng sao? Hắn buông cây tiêu, dừng ở sóng nước mênh mông.

Nhưng mà, hắn sẽ không buông tha.

Vẫn chưa tới thời khắc cuối cùng, hắn tới Hoàng Hà, nhưng không hết hy vọng như trước.

Hắn đột nhiên ngửa mặt kêu to một tiếng, một tiếng huýt gió bi thương, quanh quẩn trong đêm đen. Con bạch mã như cảm nhận được tâm tình của chủ nhân, cũng ngửa mặt lên trời rên rỉ. Một người một ngựa, dưới trăng lạnh đêm đen, bi thương cùng cô tịch nói không nên lời.

Giờ khắc này, trái tim hắn, đột nhiên rõ ràng hơn bao giờ hết, hắn đột nhiên sáng tỏ, nhận rõ trái tim mình. Lưu Sương là cô gái hắn yêu nhất đời này, nếu không có nàng, hắn sống cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Phía sau truyền đến vó ngựa tháp tháp, đến tận lúc này, thị vệ của hắn và cấm vệ quân mới đuổi đến nơi. Đứng ở cách đó không xa, nhìn hắn, không dám tiến lên.

Bách Lý Hàn đứng trong vô thức, vẫn không nhúc nhích, bạch y phát phơ theo gió.

Gió đêm lạnh lẽo, bóng đêm càng lúc càng đặc quánh.

Khi thị vệ tưởng là hắn hóa đá rồi, hắn đột nhiên quay đầu ngựa, nhanh như chớp, đi về phía đầu nguồn.

Lưu Sương, hắn sẽ mãi nhớ kỹ tên nàng, dù có phải đến chân trời góc biển, ta cũng sẽ mang nàng trở về.

Đại Mi Vũ chưa bao giờ vui vẻ như lúc này, cô ta nằm nghiêng trên giường, đôi hài thêu kim tuyến lấp lánh dưới ánh đèn.

Không ngờ màn sẩy thai giả của cô ta lại khiến Bạch Lưu Sương sẩy thai thật. Đây thật sự là chuyện không thể tưởng tượng được, thật là thu hoạch ngoài dự tính? Hơn nữa, nghe nói Bạch Lưu Sương đã rời khỏi vương phủ, Vương gia đã tự mình dẫn người đuổi theo.

Cô ta hy vọng Vương gia ngàn vạn lần đừng đem Lưu Sương trở về. Vương gia mặc dù yêu Bạch Lưu Sương từ tận đáy lòng, nhưng một khi Lưu Sương rời khỏi, với sự xinh đẹp và mị lực của cô ta, cô ta không tin không thể chiếm được trái tim của Vương gia

Có lẽ, giấc mộng Vương phi chỉ còn cách cô ta một bước rất ngắn. Nghĩ tới đây, trái tim không khỏi dương dương tự đắc.

"Hoa Kiều, lần này thật cảm ơn kế hoạch của ngươi, ngươi muốn cái gì cứ nói, ta sẽ thưởng cho ngươi!" Đại Mi Vũ vừa cười vừa nói:.

"Phân ưu cho chủ nhân là việc nô tỳ phải làm, nô tỳ không cầu hồi báo. Chỉ sợ Vương gia tìm được Vương phi trở về." Chuyện hôm nay, cô ta đã thấy rõ, trong lòng Trữ Vương, Vương phi cực kỳ quan trọng.

Đại Mi Vũ nhăn mặt nói: "Đây cũng là điều ta lo lắng, bất quá, ta cho rằng người nọ nếu có thể cứu nàng ra khỏi vương phủ, chắc chắn không phải kẻ tầm thường, muốn đuổi theo để mang Lưu Sương về chắc chắn không phải việc dễ dàng."

Hoa Kiều gật đầu đồng ý.

Phòng ngoài đột nhiên có khẽ "Xuy" một tiếng, thanh âm cực nhẹ, phảng phất như thì thầm, nhưng ý tứ khinh miệt trào phúng thì cực kỳ rõ ràng.

Đại Mi Vũ hoảng hốt, sắc mặt nhất thời trở nên tái nhợt. Ngay cả Hoa Kiều cũng hãi hùng.

"Người nào?" Đại Mi Vũ lớn gan hô một tiếng.

Song, ngoài cửa sổ lại không một tiếng động, chỉ có cỏ cây đu đưa, trăng soi vắng vặc.

Có lẽ là cảm giác nhầm, trái tim Đại Mi Vũ lúc này mới quay lại lồng ngực.

Một tiếng thở dài truyền đến theo cơn gió, chỉ một tiếng thở dài mà thôi, nhưng trong âm ẩn chứa ý tứ muốn giết người, sát ý tràn ngập như sương mù.

Đại Mi Vũ run rẩy đứng lên, chính vào lúc này, một bóng người tiến vào từ cửa sổ đang khép hờ.

Đại Mi Vũ thốt lên: "Là người!"

Bách Lý Băng mặc quần áo gấm đẹp để đứng trong phòng. Hắn đưa tay sửa sang mái tóc bị gió làm rối, dùng thần sắc lạnh nhạt nhìn Đại Mi Vũ nói: "Đại Mi Vũ, ngươi thật to gan!"

Ngữ khí của hắn phiêu đảng.

Đại Mi Vũ nghe vậy, sắc mặt trắng bệch lui về phía sau hai bước, ngã lên giường. Màu đỏ của chăn gấm càng làm nổi bật sắc mặt trắng bệch của cô ta.

Cô ta biết chuyện tối nay sớm muộn gì Bách Lý Băng cũng sẽ biết, nhưng không ngờ hắn tới nhanh đến thế.

Bách Lý Băng đi về phía Đại Mi Vũ, khuôn mặt vốn hờn nhiên không tà ngưng trọng. Cặp mắt sáng đen trắng rõ ràng, bây giờ thâm u sâu kín, không nhìn thấy đáy. Đôi môi luôn hiện ý cười hờn nhiên vui vẻ vô tà, lúc này lại tạo thành một nụ cười tàn nhẫn.

Hắn đi từng bước từng bước, sát khí như dao, dường như có là bạch ngọc hay đá tảng cũng chém vỡ được. Hắn thở ra những hơi thở như gió lạnh, làm Đại Mi Vũ run rẩy không ngừng.

Sát ý, cô ta cảm thấy sát ý mãnh liệt.

Sợ hãi, cô ta cảm thấy vô cùng sợ hãi!

Cô ta đột nhiên nhớ tới lời cảnh cáo của hắn trong bữa tiệc đó.

"Không cho người trêu chọc nàng, nếu không bốn vương sẽ khiến người sống không bằng chết." Đúng vậy, hắn đã nói như vậy, lúc ấy, cô ta còn không tin. Hôm nay xem ra, đó hoàn toàn là sự thật.

"Người, muốn làm cái gì? Ta là Vương phi của hoàng huynh Trữ Vương của ngươi, người giết ta, người không sợ hắn sẽ trách tội người sao?" Đại Mi Vũ khàn cả giọng hô lên.

"Trách tội?" Bách Lý Băng cười như đang nghe truyện hài, cười rất vui vẻ.

"Nếu ta nói hết chân tướng của chuyện hủy dung ra, người cho rằng hắn còn có thể trách tội ta sao?" Bách Lý Băng đột nhiên lạnh lùng nói, thanh âm như bông tuyết đầu đông, bay về phía Đại Mi Vũ.

Đại Mi Vũ lạnh run, cắn răng nói: "Ta vì hắn mà sẩy thai, hắn sẽ không để cho người giết ta!" Đúng vậy, chuyện sẩy thai, trừ Hoa Kiều, không có ai biết là giả. Với con người của Bách Lý Hàn hắn sẽ không để cô ta chết

"Thật sao?" Bách Lý Băng đột nhiên cong môi cười nói, "Nếu đã như vậy, ta phải nhân lúc hắn chưa trở về, tiễn người lên đường." Cứ tưởng rằng Đại Mi Vũ nhát gan, không ngờ lòng dạ cô ta lại độc ác như thế, dám dùng chuyện sẩy thai để hãm hại Sương Nhi. Con đàn bà như này, ở lại trên đời không sớm thì muộn cũng trở thành tai họa.

Hắn thản nhiên cười nhạt, lấy từ ống tay áo ra một đoạn kiếm dài ba tấc, chơi đùa, đoạn kiếm phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo, tại dưới ánh

sáng chiếu rọi , giống như pháo hoa. Nụ cười của hần, ẩn trong sát khí lành lạnh của kiếm, vừa hồn nhiên không tà vừa mỉa hoặc lòng người.

Đại Mi Vũ cứng đờ cả người, cô ta không người, khi Bách Lý Băng giết người, vẫn có thể nở nụ cười tinh khiết vô tà, đẹp đến vậy.

Hần quả nhiên là một Tiểu Ma vương chân chính.

Nhìn hần nghịch đoán kiếm sát khí lăm liết, dường như có thể đâm vào cổ họng cô ta bất cứ lúc nào.

Cảm giác tuyệt vọng, như đại hồng thủy nhấn chìm cô ta.

Ai tới cứu cô ta giờ? Ai có thể cứu cô ta giờ? Vương gia, người nhanh trở về đi! Mi Vũ không nhịn được thăm cầu khẩn trong lòng .

Tiếng gió vang lên, Bách Lý Băng xuất thủ, kiếm quang hình trăng khuyết phi tới, Đại Mi Vũ tuyệt vọng nhắm hai mắt lại. Một tiếng động thanh thúy vang lên, đoàn kiếm xé gió xẹt qua cổ tay cô ta cắm phập lên giường. Mà cô ta, cũng không có đau đớn như đã tưởng tượng.

Chẳng lẽ cô ta chưa chết? Cô ta nghi hoặc mở mắt, thấy Bách Lý Băng nhìn Hoa Kiều đang cúi đầu đứng cạnh bàn, Bách Lý Băng có vẻ rất hứng thú.

Dĩ nhiên là Hoa Kiều cứu cô ta, nhận ra điều này làm trái tim Đại Mi Vũ vô cùng vui vẻ, không ngờ Hoa Kiều biết võ công, như vậy Hoa Kiều là do ai đó gài vào vương phủ . Mặc kệ là ai gài vào, Hoa Kiều đã cứu cô ta một mạng.

Cô ta cảm kích người kia.

"Oh? Người là ai?" Bách Lý Bằng nhìn Hoa Kiều, lạnh giọng hỏi.

Mắt Hoa Kiều lóe lên trong một tích tắc, đột nhiên quỳ xuống, thấp giọng nói: "Thỉnh Tĩnh Vương thứ tội, nhưng mà, tối nay nô tỳ có liều chết cũng phải bảo hộ cho sự an toàn của Đại phi. Đại phi không thể chết được!"

Bách Lý Bằng khinh miệt bĩu môi, nói: "Chỉ bằng người?"

"Không phải bằng nô tỳ! Là bằng cái này." Hoa Kiều đột nhiên lôi ra một ngọc bội, đặt vào tay Bách Lý Bằng.

Bách Lý Bằng giãn lông mày ra, nhìn ngọc bội một lúc lâu, đột nhiên cười. Giơ tay lên, ném ngọc bội vào Hoa Kiều.

"Đây là cái gì, ta chưa từng thấy!" Hắn cười nhạt, thanh âm thanh thúy như châu.

"Người, người nói cái gì?" Hoa Kiều hiển nhiên không ngờ Bách Lý Bằng lại phản ứng như thế, nhất thời sững sờ hóa đá. Cứ tưởng rằng hắn thấy ngọc bội của chủ nhân, sẽ không ra tay nữa. Dù sao tất cả những điều chủ nhân, cũng là vì hắn. Nhưng mà, Hoa Kiều thật không ngờ Bách Lý Bằng đối với mệnh lệnh của chủ nhân lại làm như không biết.

Khi Hoa Kiều còn đang sững sờ, Bách Lý Bằng đã xuất thủ lần nữa.

Lần này hắn ra tay nhanh hơn, hàn quang trong tay chợt lóe, kiếm quang lần nữa đánh úp về phía Đại Mi Vũ.

Đại Mi Vũ mới từ trở về từ quỹ môn quan, còn tưởng rằng sẽ thoát được kiếp nạn này, trái tim mới đập trở lại sau cơn sợ hãi, không đề phòng kiếm quang lao đến. Trái tim lại muốn ngừng đập.

Ngay lúc cô ta tưởng rằng đã tận số, lại có một âm thanh thanh thúy vang lên, trong nháy mắt bên trong lại yên tĩnh.

Cô ta do dự mở mắt, ánh nến chập chờn, dường như không chống lại được sát khí, chỉ chiếu lơ mờ , rồi tắt ngấm, chỉ để lại một làn khói mỏng manh.

Bên trong cực kỳ an tĩnh, ánh mắt mọi người dừng ở bóng trắng bên cửa sổ.

Vầng trăng ngả bóng trời tây chiếu ánh sáng nhàn nhạt lên người đó, người kia đứng trong ánh trăng, gió đêm hây hẩy, tóc dài phất phơ, bạch y tung bay.

Đại Mi Vũ như chết đuối với được cọc, lão đảo chạy tới, lao vào lòng Bách Lý Hàn. Nhưng mà cô ta không được như ý, một luồng kinh phong kéo tới, làm người cô ta xoay một vòng, ngay lúc sắp chạm được vào áo của Bách Lý Hàn thì té luôn xuống đất.

Một cơn đau thấu xương kéo tới, ra tay cũng thật tàn nhẫn.

Cô ta ngạc nhiên ngừng đầu, chỉ thấy Bách Lý Hàn chấp tay đứng đó, như thể chưa hề nhúc nhích, nhưng mà Đại Mi Vũ biết luồng kinh phong là từ tay hắn.

"Vương gia, tại sao người lại làm vậy với Mi Vũ, Mi Vũ đã làm sai cái gì?" Cô ta khóc lóc tố cáo. Bất Bạch Lưu Sương thử độc là hắn, không phải cô ta, có phải không? Hắn vì sao phải đối xử với cô ta như thế?"

Bách Lý Hàn cúi đầu nhìn, ánh trăng chiếu lên gương mặt khóc lóc của Đại Mi Vũ, từng giọt nước mắt tròn như ngọc trai thì nhau tuôn

xuống. Thật yếu ớt, thật đáng thương, thật bi thảm.

Nhưng mà, lúc này, nước mắt của Mi Vũ chẳng khiến hắn thấy đồng tình chút nào, cũng không chút thương tiếc.

Giờ khắc này, hắn mới đột nhiên nhận ra, hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng yêu cô ta.

Tình cảm của hắn đối với cô ta, có lẽ chỉ là mê luyến nhất thời với gương mặt xinh đẹp và kỹ thuật múa uyển chuyển, có lẽ là thương tiếc cho đáng về yếu đuối nhu nhược, nhưng, quyết không phải là tình yêu.

Mặc dù, lúc mới đầu rất đẹp, long lanh như ngọc, nhưng, chẳng mấy chốc đã như bọt biển, bị gió thổi qua, như chưa từng tồn tại.

Đại Mi Vũ khóc lóc tố cáo một lúc lâu, phát hiện người trước mặt, vẫn đứng yên không nhúc nhích y như trước, giống như điêu khắc từ băng.

Trong lòng đột nhiên phát lạnh, nhờ ánh trăng hắt vào, cô ta nhìn rõ gương mặt hắn.

Gương mặt vẫn như trước kia, ngũ quan tuấn mỹ, thần sắc thanh hàn, nhưng cô ta phát hiện so với trước kia có sự bất đồng. Trước kia, hắn cho dù lạnh lùng lạnh nhạt, cũng không giống tối nay, nghiêm túc, giống như thần tiên phụ trách việc rơi tuyết hạ sương, vừa nhìn đã lạnh run.

Trong lúc đó, cô ta quên mất việc tiếp tục giả bộ khóc lóc.

Bách Lý Hàn lướt ánh mắt qua Đại Mi Vũ, nhìn Bách Lý Băng, thanh âm lạnh lùng nói: "Ngũ đệ, vương phủ của ta không phải biệt viện

của đệ, nếu lần sau đệ còn giữa đêm viếng thăm, đừng trách Tam ca không khách khí. Khuya rồi, đi về đi!"

Bách Lý Bằng vẫn không nhúc nhích, không đi cũng không nói gì, lẳng lặng đứng trong bóng đêm, vẻ mặt sâu kín âm thầm, khiến kẻ khác không nhìn ra gì.

Một lúc lâu sau, hắn đột nhiên hỏi : "Nàng thế nào rồi?" Ngữ khí mặc dù nhẹ nhàng lãnh đạm, nhưng tiết lộ hoàn toàn tâm trạng run rẩy lo lắng của hắn.

Bách Lý Hàn giật mình, một lúc lâu sau mới hiểu được, Bách Lý Bằng ám chỉ Lưu Sương. Tiểu tử này, thật sự rất quan tâm Lưu Sương ! Chẳng lẽ hắn thật sự thích Lưu Sương?

Hoa Kiều đứng một bên nhu thuận tiêu sái đi đến trước bàn, thấp nển, một quầng sáng soi tỏ, chiếu lên khuôn mặt Bách Lý Bằng.

Khi Bách Lý Hàn nhìn rõ thần sắc Bách Lý Bằng, cảm giác đầu tiên, chính là khiếp sợ, cảm giác thứ hai, vẫn là khiếp sợ.

Gương mặt này, không còn là gương mặt hồn nhiên vô tà của Bách Lý Bằng trước kia, cũng không phải gương mặt đầy tà khí thích phá hư mọi chuyện.

Đây là gương mặt của một người đàn ông trưởng thành, khốn đốn vì tình, thương đau vì tình, khổ sở vì tình.

Lộ ra một mối tình sâu sắc không thể kiềm chế, một gương mặt bị tình yêu hành hạ

Người trước mắt, là Ngũ đệ của hắn sao?

Là Ngũ đệ bất hảo tùy hứng vô pháp vô thiên của hắc sao?

Giờ khắc này, Bách Lý Hàn đột nhiên rõ ràng, hắc sai lầm rồi. Ngũ đệ của hắc, không còn là một tiểu hài tử nữa. Tính yêu Bách Lý Bằng dành cho Lưu Sương, có lẽ không nông hơn hắc, không ít hơn hắc, không lạnh nhạt như hắc.

"Nàng thế nào rồi?" Bách Lý Bằng thấy Bách Lý Hàn không nói lời nào, hỏi lần nữa, con người tràn ngập lo lắng thâm trầm.

Bách Lý Hàn không đành lòng nhìn đôi mắt lo lắng của Bách Lý Bằng, quay đi.

Hắc trầm giọng nói: "Nàng đi rồi!"

"Đoạn Khinh Ngân mang nàng đi?" Bách Lý Bằng thản nhiên hỏi.

"Đúng vậy!" Bách Lý Hàn lạnh lùng nói.

Bách Lý Bằng đột nhiên mỉm cười, mặt hắc, một lần nữa khôi phục bộ dáng ngây thơ: "Tam ca, nếu nàng đã đi, không cần huynh nói, đệ sẽ không đến phủ của huynh nữa. Tối nay đến, không vì cái gì khác, bất quá là muốn thay huynh dọn dẹp con đàn bà này, huynh đã tới, quên đi." Nói xong, hắc chậm rãi đi ra cửa.

Trước khi đi, hắc đột nhiên quay lại cười với Đại Mi Vũ đang gục trên đất, đưa đôi mắt đen láy nhìn, nói: "Đại phi, đóa hoa đào trên mặt người đẹp lắm, không ngờ dùng thuốc chậm liền sẹo rồi, mà vẫn đẹp thế." Dứt lời, khoan thai đi ra ngoài.

Sắc mặt Đại Mi Vũ trắng bệch, tiểu Ma vương này, đúng là vẫn phải vạch trần cô ta mới được!

Bách Lý Hàn nghe vậy, thần sắc phát lạnh, lông mày nhíu lại.

Hắn lạnh nhạt quay đầu nhìn Đại Mi Vũ, trong con mắt chỉ có hàn ý.

Chuyện hủy dung trước kia, quả nhiên là do cô ta tự biên tự diễn. Là hắn quá ngu ngốc, dĩ nhiên đi tin nước mắt của cô ta, tin cô ta thật sự muốn tìm cái chết, trách lầm Lưu Sương.

Cúi đầu oán hận nhìn cô ta, đóa hoa đào xinh đẹp do Lưu Sương tỉ mỉ xăm lên, Bách Lý Hàn chỉ cảm thấy trong lòng khó chịu. Nhớ đến vết thương trên mặt Lưu Sương do tay hắn làm ra, hắn không thể ức chế sự tức giận.

Lưu Sương tốt bụng nghĩ cách giúp cô ta che sẹo, lại bị cô ta lợi dụng cắn ngược lại một cái.

Cô ta không xứng!

Cô ta không xứng có được đóa hoa do Lưu Sương tự tay xăm.

Bách Lý Hàn nhíu mày, đột nhiên cầm một lưỡi kiếm, kéo vạt áo Đại Mi Vũ lôi cô ta lại.

"Vương gia, không nên, người không thể làm thế với Đại phi!" Hoa Kiều khóc lóc lao lên.

Trương Tá Lý Hữu đột nhiên nhảy ra từ chỗ tối, giữ Hoa Kiều.

"Vương gia, người muốn làm gì?" Đại Mi Vũ hoảng sợ nhìn đôi mắt Bách Lý Hàn, trong mắt hắn, thương xót và phẫn hận đan xen, làm cô ta vô cùng hoảng sợ.

"Vương gia, chuyện hủy dung là Mi Vũ đã sai, nhưng mà, lần này Mi

Vũ là người bị hại mà, hài tử của Mi Vũ quả thật bị Bạch Lưu Sương kia hãm hại." Cô ta cố gắng tố cáo, cố gắng dùng hài tử không có thật cầu xin sự tha thứ từ hắn.

Bách Lý Hàn vừa nghe nói thế, trừng mắt, hắt lạnh lùng nói: "Tới giờ phút này rồi, ngươi còn muốn lừa gạt bổn vương. Ta hỏi ngươi, ngươi chưa từng thị tẩm, tại sao lại mang thai được."

Đại Mi Vũ cả kinh, không thể tin nhìn Bách Lý Hàn, cô ta không tin, hẳn biết rằng cô ta chưa từng thị tẩm? Cô ta đương nhiên không biết Bách Lý Hàn đã suy nghĩ chuyện đêm đó từ đầu tới cuối, đối với cô ta chưa từng phát sinh chuyện gì.

Cô ta kinh ngạc nhìn bạch y nam tử trước mắt, ánh trắng quấn quít với đèn, chiếu lên bạch y của Bách Lý Hàn, u hân, như ánh sáng của hàn băng.

Hắn mím chặt môi, giống như chỉ cần há miệng, sát khí sẽ phóng ra.

Đại Mi Vũ chưa bao giờ tuyệt vọng, bi thương như lúc này.

Tuyệt thế nam tử này cuối cùng vẫn không thuộc về cô ta sao? Cô ta không cam lòng!

Cô ta dùng vẻ mặt vô tội, sợ hãi nói: "Vương gia, Mi Vũ đêm đó quả thật thị tẩm rồi, cũng đã mang thai, ngự y đã xác nhận điều đó, có phải không?"

"Đúng! Nhưng mà, tại sao tối nay ngươi lại lên sai người xuất phủ mua máu heo, đừng nói là để ăn!" Hắn chán ghét nói.

Đại Mi Vũ ngẩn ra, cô ta đã nhắc nhở Hoa Kiều phải tìm người đáng tin để sai đi mua máu heo, không ngờ lại bị Bách Lý Hàn tra ra.

"Vẫn còn lời nào để nói sao?" Đoản kiếm trong tay Bách Lý Hàn nhẹ nhàng chạm lên mặt Đại Mi Vũ, cảm giác lạnh lẽo đâm phá da thịt. Chỉ cần nghĩ đến việc cô ta dùng máu heo lừa hắn, hãm hại hài tử của hắn, hắn đã bắt đầu điên cuồng.

Đoản kiếm lướt trên gương mặt Đại Mi Vũ, hàn ý xuyên qua da, mang theo sợ hãi xâm nhập vào trái tim.

Đại Mi Vũ nhìn Bách Lý Hàn gần trong gang tấc, đôi mắt nghiêm nghị đầy lãnh ý, trong lòng phát lạnh. Cô ta biết tối nay không tránh được cái chết rồi, một nỗi hận trào lên từ đáy lòng, nỗi hận gạt đi sợ hãi cùng tuyệt vọng.

Cô ta ngửa đầu, thanh âm khàn khàn buồn bã nói: "Bách Lý Hàn, người giết ta đi, giết ta, hài tử của người cũng không về được, Lưu Sương của người cũng không về được. Ta không chiếm được tình yêu của người, người cũng đừng mơ tưởng có được tình yêu của nàng. Nói cho người biết, ta hận nàng, hận nàng đoạt đi vị trí vốn là của ta, hận nàng đoạt đi tình yêu vốn là của ta. Cùng là người, tại sao ta lại bị người khác dẫm đạp, làm kỹ nữ trong thanh lâu. Mà nàng, có thể sinh ra làm thiên kim tiểu thư, còn được Hoàng thượng tứ hôn làm Vương phi. Ta không muốn như vậy, ta cũng muốn làm người trên của kẻ khác."

Đôi mắt thâm lương của cô ta không nhu nhược cầu xin thương xót nữa, mà phồng ra hận ý.

"m mưu này đúng là do ta tự biên tự diễn, nhưng mà, hài tử của người thật sự đã chết trên tay người!" Cô ta lạnh lùng nói từng chữ.

Một câu nói cuối cùng, hoàn toàn đánh bại Bách Lý Hàn.

Hài tử! Hài tử của hấn và Lưu Sương!

Bách Lý Hàn đau lòng nhớ kỹ hai chữ này, nhưng lại không thể nói gì, hai chữ này như nghẹn lại, bóp chặt yết hầu hấn. Chỉ cảm thấy có muôn vàn sự cay đắng trào lên yết hầu, nhấn chìm đầu lưỡi, thiêu đốt ý thức.

Cô ta nói rất đúng, xác thực mà nói là tại hấn không tín nhiệm, hại Lưu Sương, cũng hại hài tử của hấn.

Hấn chỉ có thể dùng chính mình đời đời kiếp kiếp đền bù sai lầm hấn đã gây ra.

Người đàn bà trước mặt hấn, hấn thương xót nhìn người đàn bà trước mặt hấn.

Cô ta chính là thiếu nữ áo trắng múa trong rừng đào sao? Cặp mắt từng hấp dẫn hấn giờ tràn ngập dục vọng và thù hận, khiến gương mặt trở nên vằn vện dữ tợn .

Dù không còn vết sẹo, mặt cô ta vẫn dữ tợn như trước kia.

Bách Lý Hàn nhắm mắt lại, đáy lòng đột nhiên trào lên sự bi thương.

Hấn chậm rãi buông tay, Đại Mi Vũ thở hỗn hển ngã trên mặt đất.

"Trương Tá Lý Hữu, tổng cô ta vào Lãnh Uyển, phái người trông coi cẩn thận." Bách Lý Hàn nói.

Nhớ đến Hoa Kiều vì cứu cô ta, mang ra một ngọc bội. Hấn híp mắt, bắn ra những tia tàn khốc.

Chương 76: Sư huynh thật là tốt

trên thuyền mười ngày, khi tới cửa khẩu Sở Châu, Lưu Sương tưởng rằng sư huynh sẽ đưa nàng lên hướng Bắc, cùng Mộ Tịch Tịch đến Thiên Mạc Quốc. Không ngờ khi tới Sở Châu, sư huynh liền mang nàng cùng Hồng Ngẫu, còn có được xoa và được sừ rời thuyền. Mộ Tịch Tịch vẫn đi lên phía Bắc về Thiên Mạc Quốc .

Kể từ đêm Mộ Tịch Tịch dần dỗi đi ra, Lưu Sương chưa từng thấy Tịch Tịch nữa. Lưu Sương biết trong lòng Mộ Tịch Tịch còn đang hiểu lầm quan hệ của nàng cùng sư huynh, muốn tìm cơ hội giải thích, nhưng mà, mỗi lần đi tìm Tịch Tịch, đều không gặp được. Lưu Sương không ngờ công chúa này giận lâu vậy, định chờ Tịch Tịch hết giận sẽ đi tìm Tịch Tịch, không ngờ mỗi người mỗi ngả nhanh vậy.

Trên bờ có xe ngựa chờ sẵn tiếp ứng, Lưu Sương đang muốn lên xe ngựa, quay đầu nhìn lại, đã thấy thuyền lớn neo ở cửa khẩu, mà Mộ Tịch Tịch không biết đi ra khoang thuyền từ khi nào, đứng ở đầu thuyền, nhìn mọi người.

Ánh nắng tươi đẹp, chiếu lên y phục rực rỡ đang tung bay của Tịch Tịch, đẹp mà tịch mịch nói không nên lời.

Trong lòng Lưu Sương cay đắng chua xót, hôm nay từ biệt, không biết đến ngày nào mới có thể hữu duyên gặp lại, nếu lúc này không giải thích, sợ là sau này rất khó nói rõ ràng . Vì vậy mỉm cười quay sang sư huynh nói: "Sư huynh, muội muốn nói mấy câu với công

chúa."

Đoạn Khinh Ngân nghe vậy sắc mặt khế biến, hắc mớ hồ đoán được Lưu Sương muốn nói cái gì với Mộ Tịch Tịch rồi, trái tim có cảm giác đắng cay. Nhưng, hắc vẫn làm như không có việc gì nhẹ nhàng gật đầu. Dịu dàng nói : "Được, huynh đi cùng muội!"

"Không cần, muội tự đi một mình thôi!" Lưu Sương mỉm cười cự tuyệt. Nếu để sư huynh đi cùng, làm sao mà nói được.

Đôi mắt Đoạn Khinh Ngân trở nên ảm đạm buồn bã, đôi lông mày khế run một chút, sau đó bình thản cười nói: "Được rồi, thế để Hồng Ngẫu đi cùng muội!"

Lưu Sương gật đầu, mang theo Hồng Ngẫu, lại lên thuyền.

Mộ Tịch Tịch đứng từ xa nhìn thấy Lưu Sương quay lại, ngẩng đầu, đôi mắt xinh đẹp mang theo sự khinh thường cùng ngạo khí lạnh lùng nhìn chăm chú vào nàng. Lưu Sương thấy thần thái Tịch Tịch kiêu ngạo như khổng tước. Không thấy phản cảm chút nào, ngược lại còn vì sự thẳng thắn của Tịch Tịch mà vui vẻ. Cô nương này, tất cả tình cảm đều hiện hết lên mặt.

Lập tức, Lưu Sương cười yếu ớt mở miệng nói: "Hôm nay ly biệt, Lưu Sương có mấy câu muốn nói rõ với công chúa!"

Đôi mắt đen đẹp như ngọc của Mộ Tịch Tịch hiện lên sự kinh ngạc, lập tức chuyển sang bình tĩnh, nói: "Giữa chúng ta chẳng có gì để nói. Nếu Đông Phương thích ngươi, mà ta lại thích Đông Phương, chúng ta chính là tình địch. Tình địch thì có cái gì để mà nói với nhau! Nếu ngươi cũng là nữ tử của Thiên Mạc Quốc, chúng ta có thể theo phong tục trên thảo nguyên, thi đấu cưới ngựa, thắng thì ngươi cứ việc đem Đông Phương đi (.= coi sư huynh của tui như đồ vật là

sao), nhưng người lại là người Hán, cái gì cũng không được. Ta nói với người, lại bảo ta khi dễ người, hừ" nói xong lời cuối cùng, không nhịn được ảo não xị mặt xuống.

Lưu Sương nghe xong lời Mộ Tịch Tịch nói, không khỏi cười "Khì khì", công chúa này dĩ nhiên đem tình yêu so sánh với tài bắn cung và võ công, tưởng rằng thắng thì có thể thắng được tình yêu. Nếu là như vậy, tình yêu chẳng phải rất đơn giản sao.

Công chúa này quả thật đáng yêu, làm Lưu Sương nảy sinh ý muốn trêu chọc, mỉm cười nói: "Mặc dù ta là một người Hán, không biết cưỡi ngựa bắn cung, nhưng mà ta biết cầm kỳ thi họa, công chúa không ngại cùng ta thi vẽ tranh chứ, được không?"

Mộ Tịch Tịch nghe vậy biến sắc, cực kỳ ảo não. Tịch Tịch đương nhiên biết mình không thể vẽ tranh mà so sánh với Lưu Sương. Kể từ buổi tối chứng kiến Lưu Sương vẽ tranh, Tịch Tịch đánh giá rất cao khí chất dịu dàng và kỹ thuật vẽ tranh của Lưu Sương, nhưng vẫn không muốn Đông Phương Lưu Quang thích nàng.

Điều này làm cho Tịch Tịch cực kỳ mâu thuẫn, cùng lúc, cảm giác được bọn họ là một đôi trời sinh, cực kỳ xứng đôi. Về phương diện khác, trái tim mình lại không cam lòng.

Lưu Sương nhìn thấy Mộ Tịch Tịch ảo não, khẽ cười nói: "Lưu Sương chỉ nói đùa với công chúa thôi. Lưu Sương cùng sư huynh lớn lên bên nhau từ nhỏ, trong tâm lý của Lưu Sương, sư huynh chỉ là ca ca (T_T), không có tình yêu nam nữ. Điều Lưu Sương muốn nói là hy vọng công chúa không hiểu lầm mối quan hệ giữa hai chúng ta."

Mộ Tịch Tịch thản nhiên nhìn lướt qua Lưu Sương, không vì lời của Lưu Sương mà vui vẻ. Bởi vì, ở trên thuyền, Tịch Tịch đã nhìn ra từ việc Đông Phương Lưu Quang cẩn thận chiếu cố Lưu Sương, tuy nữ

tử này không thích Đông Phương Lưu Quang, nhưng Lưu Quang thì thích nàng ta rất nhiều

Lưu Sương nhìn thấy Mộ Tịch Tịch vẫn chưa vì lời của nàng mà vui vẻ, tâm lý có chút nghi hoặc. Nhưng mà, cũng chỉ có thể nói như thế thôi. Vì vậy, liền nói lời từ biệt với Mộ Tịch Tịch, đi lên bờ.

Đoàn người lên xe ngựa, đi theo hướng tây, sư huynh nói là đi Lăng Quốc, về nhà của hắn.

Càng đi về hướng tây, Lưu Sương càng thấy cảnh sắc đẹp hơn, không giống Giang Nam lất phất khói sương, tâm tình cũng theo đó mà tốt lên. Bóng ma thử độc sảy thai vẫn ám ảnh nàng rất cực cũng bị xua tan.

Hơn mười ngày sau, rốt cục cũng ra khỏi biên giới Nguyệt Quốc, đi vào địa phận của Lăng Quốc. Nhìn lại Nguyệt Quốc, trái tim trào lên sự phiền muộn, mùi vị ly hương không dễ chịu chút nào.

Lăng Quốc so với Nguyệt Quốc cao hơn, đồng bằng đồi gò thấp ít hơn một chút, hơn nữa giữa rừng núi là những hồ lớn, cảnh tượng cực kỳ tráng lệ du xa.

Dọc theo đường đi, ngẫu nhiên gặp một vài người miền núi, trang phục rực rỡ, giọng nói to rõ. Sư huynh nói, Lăng Quốc có vài dân tộc sống trên núi, mặc trang phục rất lạ mắt.

Khi nghỉ ngơi bên đường, Lưu Sương ngẫu nhiên nghe người đi đường nói, hoàng tộc Lăng Quốc họ Đông Phương. Trong lòng nàng mơ hồ nghi hoặc, sư huynh vẫn không nói cho nàng thân phận thực sự của hắn, chẳng lẽ sư huynh là người của hoàng tộc?

Lưu Sương không khỏi cười khổ, sư huynh từ khi nào thì cẩn thận

quá đà như vậy, chẳng lẽ hẳn không biết, cô nhi cũng tốt, hoàng thân quốc thích cũng tốt, trong tâm lý của nàng, hẳn vẫn là sư huynh yêu thương, chẳng thay đổi chút gì.

Thêm mười ngày nữa, rốt cục sắp đến Tây Kinh – kinh đô của Lăng Quốc, Đoạn Khinh Ngân đột nhiên có ít việc gấp, muốn về trước lo công việc một chút, mang theo hộ vệ cưới ngựa đi trước vào thành.

Lưu Sương cùng Hồng Ngẫu được được xoa được xù bảo vệ, ngồi xe ngựa cuối cùng cũng vào thành.

Bước vào Tây Kinh, Lưu Sương không hiểu sao lại có cảm giác rất quen thuộc, cảm giác này thật là kỳ quái, trong trí nhớ của mình, Lưu Sương cho tới bây giờ vẫn chưa từng tới Tây Kinh. Trái tim không khỏi có chút kinh ngạc, có lẽ bởi vì đây là cố hương của sư huynh, cho nên nàng có cảm giác thân thiết với nơi này.

Dược sư điều khiển xe ngựa, chuyên đi vào những con đường vắng, nói là thế gần hơn. Kỳ thật, Lưu Sương cùng Hồng Ngẫu rất mong muốn được soa và được xù đi qua những con đường phồn hoa đông đúc nhất của Tây Kinh, đối với kinh đô dị quốc, các nàng rất hiếu kỳ.

Nhưng mà, dược xoa cùng dược sư rất khó thuyết phục. Lưu Sương nghĩ thầm, còn nhiều thời gian, ngày sau đi dạo không muộn. Đi qua nhiều con phố, xe ngựa dừng trước một con ngõ vắng vẻ.

Mấy người xuống xe đi vào trong ngõ, đây là một con ngõ bình thường. Có vẻ nơi này là một chỗ rất vắng vẻ của Tây Kinh. Lưu Sương cùng Hồng Ngẫu nắm tay, rốt cục cũng đi tới một cánh cửa lớn.

Mặt ngoài cánh cửa này rất tầm thường, xem ra nhà của sư huynh

không phải hoàng tộc như nàng đã phỏng đoán, trái tim Lưu Sương cảm thấy vui sướng, kỳ thật nàng cảm giác được làm một dân chúng bình thường rất tốt.

Nhưng mà, cửa này mặc dù mặt ngoài tầm thường, nhưng bên trong không tầm thường chút nào, đối diện cửa là một bức tường xám, đi qua bức tường, thấy trước mắt sáng ngời, hành lang gấp khúc, u thụ minh hoa, đình viện nhã trí, mái cong cột to, phòng ốc tinh xảo, cửa sổ trang trí nạm khảm quý phái.

Trong viện trồng tuyết tùng kinh niên không héo, hành lang trồng kỳ hoa dị thảo. Lúc này là lúc hoa nở, thiển trắng noãn hồng, làm cho chỗ này kiêu diễm hơn rất nhiều.

Có một đôi vợ chồng trung niên đi lên, thấy Lưu Sương, hô: "Sương tiểu thư tới!"

Lưu Sương ngần ngừ, không biết hai người này là người phương nào, trong nhất thời có chút kinh ngạc. Nàng vốn tưởng đây là người nhà của sư huynh, nhưng lại cảm giác được đây không phải cha mẹ của sư huynh. Nhất thời không biết nên xưng hô thế nào, được xử đứng cạnh thân nhiên giới thiệu nói: "Đây là Tần thúc, Tần thúc là quản gia của nơi này, sau này tiểu thư cần cái gì, có thể bảo Tần thúc ra ngoài mua. Đây là Tần thẩm, sẽ thay tiểu thư làm những việc nặng nhọc."

Lúc này Lưu Sương mới hiểu được, hai người này chỉ là hạ nhân ở đây.

"Sương tiểu thư, người đã tới, chúng ta chờ người nhiều năm rồi."

Lưu Sương nhất thời hồ đồ, tại sao lại chờ nàng mấy năm rồi? Khó hiểu hỏi thăm: "Tần thẩm, người biết ta sao?"

Tần thẩm nói: "Mặc dù không biết, nhưng công tử thường xuyên nhắc tới người, chúng ta nghe nhiều lắm rồi, có thể nói là quen thuộc lắm rồi. Công tử muốn chúng ta cũng là vì hầu hạ tiểu thư, nhưng mà chúng ta ở chỗ này ăn không ngồi rồi đã mấy năm, vẫn chưa thấy bóng dáng tiểu thư. Cuối cùng tiểu thư đã tới."

Được sừ ho khan một tiếng, Tần thẩm mới ngừng nói, hiển nhiên là ở đây bình thường không có cơ hội nói chuyện, có một người nói chuyện, liền không kiềm chế được.

Lưu Sương bây giờ mới biết, tòa nhà này đã bị Đoạn Kinh Ngân mua từ mấy năm trước, muốn hoa tượng, thiết kế ra biệt viện đẹp để đó. Nhưng nơi này không phải là nhà của Đoạn Kinh Ngân, là hẳn vì nàng mà xây nên. Sư huynh che chở cho nàng cẩn thận tới cái trình độ này, trong lòng cực kỳ cảm động. Nhưng lại có chút nghi hoặc, chẳng lẽ từ mấy năm trước, sư huynh đã nghĩ đến việc mang nàng tới đây?

Còn có, sư huynh vì sao vẫn không đưa nàng về nhà? Lưu Sương nhất thời có chút mất mát, nhưng chỉ rất nhanh liền bình thường trở lại, chắc do đến nhà sư huynh có chút không tiện. Bất quá ở đây có cảm giác như bị sư huynh kim ốc tàng kiều. Nhìn Tần thúc Tần thẩm đang nhìn ánh mắt nàng, cũng là ý tứ kia, không khỏi cảm giác được cực kỳ không thoải mái.

Sắc trời dần dần tối, Tần thẩm chuẩn bị bữa tối, mấy người dùng cơm, Đoạn Kinh Ngân vẫn không đến. Chắc hẳn có việc bên ngoài, hoặc là trong nhà có chuyện gì cần xử lý, Lưu Sương cũng không để ý.

Sau nhiều ngày bôn ba, Lưu Sương tưởng rằng đêm này có thể ngủ ngon. Không ngờ, tất cả bắt đầu với một giấc mộng.

Trong cơn hoảng hốt, dường như nàng đi lạc vào một cung điện phồn hoa cẩm tú, khắp nơi ca múa mừng cảnh thái bình, trên bảo tọa là hoàng đế hoàng hậu thân mật cười từ ái, làm nàng có cảm giác ấm áp từ đáy lòng, một cảm giác hạnh phúc chưa từng có lan tràn trong mộng . Nàng cảm giác được chính mình là một đứa con được cưng chiều sủng ái.

Cảnh vật đột nhiên thay đổi, nàng hình như đang chạy trốn trong bụi hoa lớn, rất nhiều rất nhiều hoa, nàng không biết đó là hoa gì, từ đầu đến cuối, đều là hoa đỏ, đỏ như máu.

Nàng không ngừng chạy trốn , dường như nghe được tiếng tim đập trong lồng ngực. Ngực như bị cái gì đè lên, đè nén cảm thụ của nàng. Hình như nàng vĩnh viễn không thể chạy ra khỏi bụi hoa đỏ như máu này.

Nàng dường như nghe thấy tiếng khóc của một cô bé, khóc đến tê tâm liệt phế, rồi tiếng khóc ngừng, chỉ còn tiếng nước nở.

Nàng thấy một màu đỏ tươi đầy trời, không biết là vì hoa đỏ, hay là máu đỏ, vô biên vô hạn.

Cảm giác hoảng sợ chưa từng xuất hiện lướt qua trái tim Lưu Sương, nàng không kiềm chế được hét lên một tiếng, bất ngờ giật mình tỉnh giấc.

Trên trán mồ hôi lạnh chảy liên tục, Lưu Sương cũng quên lau, chỉ dùng khăn thấm

Một mảnh trăng tàn đọng chân trời, chiếu ra ánh sáng u lãnh. Phía trước cửa sổ hoa ảnh chập chờn, kẽ di động trong gió.

Đêm vẫn còn rất dài, nhưng Lưu Sương lại không buồn ngủ.

Cảm giác sợ hãi trong giấc mộng vẫn ở trong lòng nàng, rất sâu sắc.

Tại sao, tại sao lại có giấc mộng đó?

Cuộc sống của nàng từ trước tới nay luôn an dật, cho tới bây giờ nàng chưa từng nhìn thấy cảnh mưa máu gió tanh, vì sao lại có giấc mộng đấy.

Bóng trắng trên cửa sổ, chợt lóe lên một bóng hình, tiếp theo đó thanh âm trong trẻo ầm áp của sư huynh vang lên: "Sương nhi, làm sao vậy?"

Lưu Sương bỗng nhiên thấy nhẹ cả lòng, sư huynh như ánh sáng trong bóng tối, xua tan bầu trời màu máu trong lòng nàng.

Nàng lau lau mồ hôi lạnh trên trán, mở cửa phòng. Ngoài cửa ánh trăng vắng vặc, hoa ảnh chập chờn. Sư huynh đứng ở dưới hành lanh, đôi mắt sáng như sao xuyên qua mưa đêm lất phất, nhìn thân hình tiều tụy của nàng chăm chú.

"Sương nhi, làm sao vậy? Nằm mơ sao?" Sư huynh lo lắng hỏi thăm.

Lưu Sương gật đầu, thờ dài nói: "Muội mơ thấy một cơn ác mộng. Muội mơ muội chạy trốn trong một bụi hoa, nghe thấy tiếng khóc của một cô bé, muội còn chứng kiến, chứng kiến máu đỏ đầy trời, rất nhiều, làm cho muội "

Thần sắc sư huynh chấn động, trong con mắt có sự sợ hãi và bi thống xoay tròn hòa trộn vào nhau, hắn không ngờ Lưu Sương sẽ mơ giấc mộng đó. Quả thật, ngay cả Lưu Sương cũng biết mình không nên có giấc mộng như vậy.

Đoạn Khinh Ngân đột nhiên duỗi cánh tay ôm Lưu Sương vào trong lòng, ôm rất chặt, như thể sợ nàng biến mất. Lưu Sương mơ hồ cảm thấy thân thể của hắn đang run rẩy, dù chỉ rất khẽ.

Hắn dường như còn kích động hơn cả Lưu Sương, thì thào nói: "Sương nhi, không có việc gì, chỉ là một giấc mộng mà thôi. Sư huynh cũng thường xuyên mơ như thế, chỉ cần muội không nghĩ đến nó, thì sẽ không có việc gì."

"Muội biết rồi, sư huynh, huynh đừng lo lắng, muội không việc gì rồi. Bất quá, nếu huynh còn xiết chặt như thế, muội sợ sẽ có việc gì thật!" Lưu Sương vừa cười vừa nói:, nhẹ nhàng đâm vào ngực hắn.

Thân thể Đoạn Khinh Ngân cứng đờ, đột nhiên buông Lưu Sương ra, mặt đỏ bừng.

Hắn xoay người quay ra phía mặt trăng, dáng người cao ngất mà tuấn dật, ánh trăng chiếu lên hắn như một vầng hào quang, trong một cái chớp mắt, Lưu Sương đột nhiên cảm giác được bóng lưng sư huynh thật tiêu điều.

Trong lòng nhất thời nảy lên sự ưu thương không thể diễn tả ra lời.

Kim ốc tàng kiều: Thái tử của Hán Cảnh Đế Lưu Khải là con cả Lưu Vinh, Quán Đào công chúa (chị cùng mẹ) muốn gả con gái mình cho Lưu Vinh, nhưng bị Túc Cơ – mẹ Lưu Vinh cự tuyệt vì ghét tình ngòi lê đôi mách của Quán Đào công chúa. Quán Đào công chúa quay sang hỏi Mỹ nhân (một cấp bậc của tần phi đời Hán) Vương Thị – mẹ của Lưu Triệt. Vương Thị lập tức đồng ý.

Một lần Lưu Triệt đến phủ của Quán Đào công chúa, Quán Đào công chúa hỏi Lưu Triệt có thích mỹ nữ không, Lưu Triệt gật đầu nói có, nhưng Quán Đào chỉ vào nha hoàn nào Lưu Triệt cũng không ưng, cuối cùng Quán Đào công chúa mới chỉ đến con gái Trần A Kiều hỏi thế A Kiều thì thế nào. Lưu Triệt vui mừng nói, nếu cưới được A Kiều sẽ làm nhà vàng cho nàng ở (Kim ốc tàng kiều).

Sau đó với sự tác động của Quán Đào công chúa, Cảnh Đế Lưu Khải phế thái tử Lưu Vinh, truyền ngôi cho Lưu Triệt. Lưu Triệt 19 tuổi đăng cơ , hiệu là Hán Vũ Đế. Lưu Triệt đã không quên lời hứa năm nào, lập cô em họ Trần A Kiều 17 tuổi làm Hoàng hậu, còn biến Trường Môn Cung thành một tòa kim ốc cho giai nhân ở.

A Kiều 17 tuổi trở thành Hoàng hậu , độc sủng suốt 10 năm, đáng tiếc lại không thể sinh dù chỉ một mụn con. Sau này vì dùng bùa chú nguyên rủa Vệ Tử Phu – tân sủng của Vũ Đế, A Kiều bị phế khỏi ngôi Hoàng hậu năm 130 TCN, không lâu sau thì qua đời.

Chương 77: Thân phận của sư huynh

Lưu Sương và Hồng Ngẫu, cứ như vậy ở trong ngõ nhỏ vắng vẻ của Tây Kinh.

Cuộc sống trôi qua khá thoải mái, chỉ có cơn ác mộng vẫn mãi dây dưa với Lưu Sương. Nhưng, kỳ quái chính là, không biết là do đã quen, hay là do cái gì khác, Lưu Sương không còn cảm giác sợ hãi nữa, sau khi tỉnh lại còn có cảm giác như có người ở bên. Loại cảm giác này quanh quẩn bên nàng rất lâu, đến một ngày, nàng đi ra cửa sổ ngắm trăng, ngẫu nhiên thấy dưới hành lang một bóng người.

Cành trúc đập vào lá, phát ra âm thanh khô khốc, trăng soi vằng vặc lên bộ quần áo màu thủy lam.

Giờ khắc này, Lưu Sương mới hiểu rõ ràng, hóa ra sư huynh vẫn luôn bên nàng. Nàng nhìn sư huynh thật lâu, cảm thấy trong lòng tình cảm ấm áp chảy xuôi.

Sư huynh luôn bề bộn nhiều việc, ban ngày thường chẳng thấy bóng dáng đâu. Hắn cũng không để cho Lưu Sương đi ra ngoài, cứ như vậy, nàng đã ở nơi này hơn một tháng.

Những ngày hè nóng bức đã qua, mùa thu sắp tới.

Hồng Ngẫu bị ức chế đã lâu, cả ngày quẩn quít lấy Lưu Sương muốn ra đường dạo chơi. Lưu Sương cũng muốn đi, rốt cục cầu được Đoạn Khinh Ngân đồng ý, với sự hộ tống của dượng soa dượng xù, đi

dạo phố phường Tây Kinh.

Tây Kinh mặc dù phồn hoa, nhưng không biết vì sao, Lưu Sương lại mơ hồ cảm thấy có không khí thê lương tràn ngập. Càng quý dị chính là, Lưu Sương đi đến đầu đường, thường thấy trong đầu lóe ra cái gì đấy, cảm thấy phía trước bên phải có một tòa tửu lâu lộng lẫy hoặc là chỗ góc quanh có một chung lầu, đến khi đến nơi thì suy đoán của nàng mười lần đúng chín.

Loại tình huống này làm cho Lưu Sương cảm thấy quý dị cực kỳ, nàng cảm giác được hình như mình đã từng tới nơi này. Nhưng mà, rõ ràng đây là lần đầu tiên nàng tới Tây Kinh.

Chẳng lẽ con người ta thật sự có kiếp trước? Mà kiếp trước của nàng sống ở Tây Kinh? Con ác mộng mỗi đêm là chuyện từ kiếp trước? Lưu Sương lắc đầu, giải thích như vậy thật quá gượng ép, cứ như vậy vừa đi đường vừa nghi hoặc .

Không biết tại sao, phía trước lại có một đám đông, được xoa cùng được sờ không muốn nảy sinh chuyện thị phi, đang định bỏ qua, Lưu Sương lại nghe người nào đó bàn tán xôn xao : "Thật là đáng thương, tuổi còn nhỏ, sợ là không sống nổi!"

Lưu Sương nghe vậy, không để ý được xoa cùng được sờ ngăn cản, đẩy đám đông, len vào. Thân là thầy thuốc, gặp người có bệnh, muốn nàng bỏ mặc, nàng làm không được!

Trên tảng đá, có một hài tử hơn mười tuổi đang cuộn người, sắc mặt xanh tái. Một người đàn bà trung niên ôm hài tử khóc đứt gan đứt ruột.

Lưu Sương đi thẳng đến bên tiểu hài tử, bàn tay ngọc đặt lên cổ tay hắn, vì hắn chẩn mạch. Nhíu mày nói: "Rốt cuộc nó đã xảy ra chuyện

gì?"

Người đàn bà đang khóc nhìn thấy Lưu Sương, lặng đi một chút, mới nghẹn nghẹn nói: "Buổi sáng nó nói đau bụng, thượng nôn hạ tả, ta cho nó ăn thảo dược trị tả. Ai biết được, ăn dược xong, nó lại không nôn được, còn hôn mê bất tỉnh, sắc mặt cũng tái xanh. Ta mang nó đến y quán, người ta nói nó trúng độc, không còn thuốc nào chữa được nữa! Ông trời ơi, tại sao lại trúng độc, là ai muốn hại mẹ con ta chứ!" Dứt lời, phụ nhân lại khóc.

Lưu Sương ngẩng đầu liếc mắt nhìn phụ nhân một cái, nói: "Không có ai hạ độc hết, có thể nó ăn nhầm nắm độc, chỉ cần đi ngoài được sẽ hết, nhưng bác lại cho nó ăn thuốc ngừng tiêu chảy. Lúc này trúng độc nặng rồi, nhưng mà cũng không phải không cứu được. Như vậy đi, cháu sẽ châm cứu cho nó, có lẽ vẫn còn hi vọng."

Lưu Sương xoay người lại lấy ra túi thuốc, rút kim châm, châm cứu cho tiểu hài tử, qua thời gian hai nén hương, mới rút châm ra. Kim châm vừa rút, tiểu hài tử ho khan nôn ra mấy ngụm máu đen.

Lưu Sương nhìn mặt đứa bé dần dần hết tái xanh, liền đứng dậy nói với phụ nhân: "Cháu viết một đơn thuốc, bác đi mua thuốc theo đơn đó, uống hai lần thì sẽ vô sự."

Phụ nhân thấy Lưu Sương cứu tỉnh đứa con của mình, quỳ trên mặt đất không ngừng dập đầu, đám đông cũng trầm trồ Lưu Sương y thuật cao minh trái tim nhân hậu.

Nhưng vào lúc này, trên đường đột nhiên vang lên tiếng vó ngựa gấp gáp, mọi người xoay người nhìn lại.

Một xe ngựa hoa lệ màu vàng đi tới, thị vệ đứng trước xe hô lớn: "Mau tránh ra, mau tránh ra."

Một bên hô, một bên vung roi dẹp đường. Mọi người ôm đầu tản ra, ai chậm chạp thì không tránh được việc ăn roi. Nhưng mà, cũng không ai dám lên tiếng, bởi vì mọi người nhìn màu vàng của xe ngựa mà đoán ra, đây là người trong hoàng cung, ai dám chọc vào chứ, trừ phi chán sống.

Lưu Sương cùng đưa bé và phụ nhân bị đám đông vây quanh, đến khi đám đông tản hết thì đã chậm, chẳng mấy chốc mà roi sẽ hạ lên người Lưu Sương. Dưộc xoa nhanh tay nhanh mắt, kéo Lưu Sương sang một bên. Dưộc sừ cùng Hồng Ngẫu cũng một người kéo một người, kéo đưa bé và phụ nhân sang bên đường.

Ngựa phi như bay, tạo ra một cơn gió thổi qua người Lưu Sương. Xe ngựa phía sau cũng phi như chớp.

Lưu Sương đối với việc như này cực kỳ phản cảm, không kiềm chế được đưa mắt nhìn cửa sổ xe ngựa. Trong một tích tắc, Lưu Sương thấy đôi mắt trong xe nhìn nàng.

Chỉ là liếc qua, Lưu Sương không để ý, nhưng người kia hừ một tiếng, xe ngựa đang lao nhanh lại chậm dần. Lưu Sương cảm giác đôi mắt kia nhìn nàng kinh ngạc. Bỗng nhiên cảm giác không thoải mái, từ biệt phụ nhân cùng tiểu hài tử, đi ra khỏi đám đông.

Không biết vì sao, Lưu Sương đột nhiên hết cả tâm trạng đi dạo. Mấy người đến từ lâu dừng cơm, xong thì sẽ về nhà.

Trên đường trở về, mấy người đầu tiên là ngồi xe ngựa, đến nơi yên tĩnh, dưộc xoa đột nhiên quay sang thì thầm với dưộc xừ đang đánh xe, sau đó xoay người lại nói với Lưu Sương Hồng Ngẫu: "Phía sau có người theo dõi chúng ta, ta sẽ mang hai người xuống xe trốn đi, dưộc xừ thì đánh lạc hướng."

Lưu Sương cảm thấy kinh dị, chuyện gì xảy ra thế này, lại có người theo dõi bọn họ? Bọn họ không phải đại quan quý nhân gì, tại sao lại có người theo dõi bọn họ. Chẳng lẽ Thu Thủy Tuyết đuổi theo nàng đến tận Lăng Quốc?

Mặc dù trái tim cảm thấy kinh dị, nhưng nàng biết bây giờ là thời khắc nguy hiểm, vì vậy cùng Hồng Ngẫu đi theo dục xoa, xuống xe ngựa, trốn vào một nơi bí mật gần đó. Đợi xe ngựa dục sừ đi không lâu, quả nhiên nhìn thấy phía sau có mấy người người cỡi ngựa truy tới.

Một lúc lâu sau, dục xoa xác định không có người nào, mới mang theo Lưu Sương cùng Hồng Ngẫu, đi lòng vòng trong các ngõ nhỏ, đến khi hoàng hôn, mới về đến tiểu viện. Dục sừ thì đến khi trời tối đen mới trở về.

Lưu Sương có chút kinh hồn, nàng vẫn không nghĩ ra, rốt cuộc là người phương nào đang theo dõi bọn họ, nếu là Thu Thủy Tuyết, thì không giống. Dục xoa cùng dục sừ cũng không nói gì, chỉ im như thóc.

Dùng xong bữa tối, Lưu Sương ngồi nghỉ dưới hành lang, dục xoa cùng dục sừ đột nhiên thần sắc kinh hoàng lao ra từ căn phòng bên cạnh. Không nói hai lời, dục xoa cũng Lưu Sương nhảy lên mái. Dục sừ cùng Hồng Ngẫu theo sát sau đó, cũng phi thân lên.

Trăng sáng vằng vặc, soi tỏ rõ ràng, mơ hồ trong gió có sát khí.

Đưa mắt nhìn lại, vô số bóng đen vô thanh vô tức đang đi ra, đi về phía bọn họ. Bọn họ, đúng là vẫn chưa thoát khỏi sự truy đuổi.

Một hồi chém giết, là điều không thể tránh được.

Ánh trăng, ánh đao, kiếm quang, huyết quang lóng lánh, Tiếng kêu vì đau tràn ngập trong tai. Đáng lẽ được xoa sấp thoát khỏi vòng vây, Hồng Ngẫu võ công yếu kém bị bắt lại, một thanh đao sắc bén kề lên cổ Hồng Ngẫu.

Lưu Sương xoay người nhìn lại, trong lòng đau xót, "Được xoa, người thả ta đi."

"Tiểu thư, không được!" Được xoa trầm giọng nói.

"Tiểu thư, không cần lo cho ta, người mau đi đi." Hồng Ngẫu hai mắt nhắm lệ mông lung hô to.

"Không! Thứ Thu Thủy Cung muốn là mạng của ta, ta không thể để Hồng Ngẫu thay ta nhận lấy cái chết, người thả ta xuống đi!"

Lưu Sương lớn tiếng hô, nàng tưởng đó là sát thủ của Thu Thủy Cung, Hồng Ngẫu mà rơi vào tay bọn họ thì chết là điều không cần nghi ngờ. Nàng cùng Hồng Ngẫu mặc dù danh phận là chủ tớ, kì thực thân như tỷ muội, nàng làm sao có thể trơ mắt nhìn Hồng Ngẫu chết trước mắt nàng.

Hai người vì mãi nói, liền đánh mất thời cơ đào tẩu, hắc y nhân xông tới.

Tên cầm đầu cười với Lưu Sương nói: "Chủ nhân của chúng ta muốn gặp người, đi theo ta, nếu không đầu của con nha hoàn này sẽ lìa khỏi cổ."

Lưu Sương quay đầu lại, thấy cổ Hồng Ngẫu đã chảy máu, trong lòng nhất thời đau đớn như bị chém, lạnh lùng nói: "Các người thả nàng đi, ta sẽ đi cùng các người!"

"Tiểu thư, không được..." Tiếng khóc thê lương của Hồng Ngẫu dần nhỏ đi, Lưu Sương bị hắc y nhân điểm huyết ngủ, ngồi lên xe ngựa, chạy theo hướng nào không biết.

Không biết qua bao lâu, bên hông tê rần, huyết đạo được giải, Lưu Sương bất tỉnh mờ mịt tỉnh lại.

Ánh sáng chói lòa làm mắt nàng đau nhức, Lưu Sương nhắm nhắm mắt, mở ra lần nữa, cuối cùng mới có thể thích ứng với thứ ánh sáng chói lòa này.

Nhìn chung quanh bốn phía, phát hiện ra đây là một cung điện kim bích huy hoàng, có điều rất im ắng, không có một âm thanh nào, nữ tử đã giải huyết cho nàng cũng lặng lẽ rời đi từ lúc nào.

Đây là nơi nào, người muốn bắt nàng là ai, chẳng lẽ không phải Thu Thủy Tuyết, nếu là Thu Thủy Tuyết, Lưu Sương đoán mình chẳng còn tỉnh dậy được nữa.

Một âm thanh lạnh lùng truyền đến: "Bạch Lưu Sương, ngẩng đầu lên!"

Lưu Sương kinh dị ngừng đầu, bây giờ mới phát hiện trước mặt có một bức rèm, sau rèm có một người ngồi ngay ngắn, vậy câu vừa rồi là do người đó nói.

Cảm giác được ánh mắt lãnh liệt nhìn nàng, rồi lại nghe thấy một tiếng thở dài tràn đầy hận ý.

"Người và Đông Phương Lưu Quang có quan hệ gì?" Người kia tiếp tục hỏi.

"Hắn là sư huynh của ta!" Lưu Sương nhíu mày trả lời.

Người sau rèm trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên khoát tay, tàn nhẫn nói: "Mang ra ngoài, giết!" Thanh âm dứt khoát vô tình.

Trong lòng phát lạnh, Lưu Sương quên cả sợ hãi. Lúc này nàng đã biết người trước mắt không phải Thu Thủy Tuyết, cũng không phải Thu Thủy Cung bắt nàng. Tại sao lại có người muốn giết nàng, Bạch Lưu Sương nàng rốt cuộc đã đắc tội với ai?

"Người rốt cuộc là ai? Vì sao phải giết ta?" Lưu Sương lạnh giọng nói.

Người nọ cười lạnh một tiếng, nói: "Người cũng không biết ta là ai sao? Được, cho người nhìn rõ một lần, chết cho rõ ràng!"

Tiếng nói vừa dứt, bức rèm che liền bị bốn cánh tay nhỏ bé trắng trẻo vén lên.

Đầu tiên Lưu Sương nhìn thấy một bộ cung phục màu vàng, thêu kim phượng phi tường. Dưới ánh sáng chói lòa của đèn, lông lánh làm lòng người run sợ hoang mang, đồng thời cũng biểu lộ thân phận không ai bì nổi của người mặc.

Sau đó, Lưu Sương nhìn thấy một gương mặt, một phụ nhân hơn ba mươi tuổi. Da dẻ trắng nõn, ngũ quan tinh xảo, một mái tóc đen búi cao cài trâm kim phượng quý giá.

Bà ấy ngồi trên ghế dài, phía sau là bình phong khảm trai, dưới ánh đèn, đúng là châu quang liễm diễm, mỹ lệ mê người.

Đôi mắt bà ấy đẹp như ngọc, nhưng lại mang theo hận ý và đùa cợt nhìn Lưu Sương chăm chú. Đôi mắt ấy, làm cho Lưu Sương nhớ tới

đôi mắt trong xe ngựa trên phố, rất hiển nhiên, bà ấy là người trong xe. Mà càng hiển nhiên hơn nữa, người này, là vương hậu của Lăng Quốc.

Trong phút chốc, Lưu Sương chỉ cảm thấy như đang nằm mơ, mà kể cả nằm mơ nàng cũng không nghĩ ra mình và Vương hậu Lăng Quốc có cái gì liên quan.

Nàng đắc tội với Vương hậu Lăng Quốc sao? Không có, vậy thì chắc hẳn có liên quan tới sư huynh, mới vừa rồi bà ấy còn hỏi quan hệ giữa nàng và sư huynh. Trong nháy mắt, nàng đột nhiên rõ ràng, hóa ra, sư huynh không phải một người bình thường như nàng tưởng.

Hắn quả thật có dính dáng với hoàng thất.

"Thấy vương hậu còn không quỳ xuống!" Một cung nữ nói với Lưu Sương.

Lưu Sương tỉnh tỉnh mê mê, lúc này nàng ở thế hạ phong, vương hậu đối với nàng có địch ý sâu sắc, bất cứ lúc nào có thể lấy mạng nàng, vì muốn thoát hiểm mà không bị thương, Lưu Sương liền quỳ xuống, hành lễ.

"Lưu Sương không biết bản thân đã phạm tội gì, hy vọng vương hậu có thể cho Lưu Sương chết một rõ ràng!" Nàng nói một cách rành mạch.

"Người- cũng không biết ta vì sao phải giết người?" Đôi môi Vương hậu mím chặt lại, đôi mắt thì mở to, hình như là rất kinh ngạc.

Đôi mắt Lưu Sương dưới ngọn đèn chiếu rọi , rõ ràng như lưu ly, trong sáng như tuyết mùa xuân.

Vương hậu nheo mắt nhìn nàng, ngây người một lúc lâu, đột nhiên chuyển sang cười, nói: "Người đứng lên đi, vừa rồi là hiểu lầm thôi, bổn cung bồi tội với người. Người đã là sư muội của Lưu Quang, bổn cung đương nhiên sẽ không để người phải chịu ủy khuất, người vào ở trong Minh Nguyệt cung đi."

Thần sắc Vương hậu thay đổi nhanh quá, làm Lưu Sương không thích ứng kịp. Mới vừa rồi rõ ràng là đối với nàng địch ý rất sâu, lúc này lại rất tử tế, làm cho nàng không thể nắm bắt ý nghĩ của bà ấy. Nhưng mà, nàng biết tính mạng của bản thân tạm thời sẽ được bảo vệ.

Vì vậy thi lễ tạ ơn.

"Người đi xuống đi." Vương hậu thản nhiên nói, mấy người cung nữ dẫn Lưu Sương đi ra ngoài

Trời đã tối đen, trăng lạnh về tây, Lưu Sương bị dẫn tới một gian phòng ngầm dưới đất gần đó, phòng ngầm dưới đất thật ra không nhỏ, bày biện cũng cực kỳ nhã trí, mấy viên minh châu treo ở góc phòng, chiếu sáng cả phòng.

Lưu Sương cười thầm một tiếng, vương hậu này nói rất hay, nhưng mà ở chỗ này, tuy là hoa lệ, chẳng qua chỉ là giam lỏng nàng.

Lưu Sương không biết, vì có gì bà ấy phải giam một thiếu nữ tử như nàng ở đây. Trong đầu rất phiền loạn, nàng chỉ cảm thấy có rất nhiều chuyện đã phát sinh, nhưng mà nàng không biết.

Mà chuyện này, đối với nàng vô cùng quan trọng.

Chương 78: Sư huynh động phòng

Sống trong ngục mấy ngày, đến hoàng hôn ngày thứ năm, cửa đá đột nhiên mở ra, một cung nữ mặc lục y dẫn hai tiểu cung nữ khác đến đi đến.

Đại cung nữ nháy mắt cái một, hai tiểu cung nữ không nói hai lời, liền bắt đầu trang điểm mặc quần áo cho Lưu Sương, đầu tiên mặc cho nàng cung phục màu lục nhạt, sau đó búi tóc cho nàng theo tiểu kiều cung nữ

"Các người muốn làm cái gì?" Lưu Sương thản nhiên hỏi lục y cung nữ. Chẳng lẽ vương hậu vẫn muốn giết nàng? Đây là trang điểm cho nàng lần cuối.

Lục y đại cung nữ lạnh lùng liếc nhìn Lưu Sương một cái, mặt không chút thay đổi nói: "Ta gọi là Mặc Mai, người theo ta đi hầu hạ vương hậu. Nhớ kỹ, người ngoan ngoãn một chút, nếu không ta sẽ lấy mạng người bất cứ lúc nào." Dứt lời, đột nhiên đưa thân về phía trước, đến trước mặt Lưu Sương, giơ tay điểm một huyết trên vai Lưu Sương, làm Lưu Sương á khẩu.

Lưu Sương nhìn thần thái Mặc Mai cao ngạo hờ hững, biết cô ta là tâm phúc của vương hậu. Cúi đầu nhìn lại, trên người quả nhiên nhng mặc trang phục của tiểu cung nữ, gọi nàng đi hầu hạ vương hậu, chắc không đơn giản vậy chứ.

Mặc kệ như thế nào, cứ ra khỏi phòng ngầm này đã. Lưu Sương im

lặng đi theo Mặc Mai.

Hoàng hôn phủ bóng lên cung điện, Mặc Mai dẫn Lưu Sương đi qua những nơi hẻo lánh vắng vẻ. Dọc theo đường đi, cảnh liễu chớm đông, sen tàn thơm mát, thân trúc đu đưa, đều là cảnh thu.

Lưu Sương đột nhiên ý thức được, mùa thu đã tới từ lúc nào, thời gian thật nhanh, thắm thoát nàng đã rời khỏi Bách Lý Hàn hơn một tháng. Cứ tưởng rời khỏi hẳn, liền có thể cùng sư huynh lưu lạc thiên nhai, lúc này mới biết, tất cả chỉ là mơ mà thôi.

Nàng lại một nữa rơi vào chốn cung đình, vận mệnh của nàng, vì sao lại không thể tự mình làm chủ chứ. Nếu lúc này có thể thuận lợi ra cung, nàng sẽ rời khỏi sư huynh, cùng Hồng Ngẫu đi khắp thiên nhai như mơ ước.

Khúc kính thông u, cảnh thu liên tục, chỉ chốc lát hai người liền đi tới một cung điện rất đẹp.

Mặc Mai dẫn Lưu Sương lặng lẽ đi vào từ cửa sau.

Đi vào, Lưu Sương liền thấy vương hậu ngồi trên bảo tọa. Hôm nay bà ấy mặc trang phục thêu rực rỡ, nhìn qua rất thư nhả. Trước mặt bà ấy, buông một bức rèm thủy tinh như trước. Có điều lần này, Lưu Sương không đứng phía kia của rèm che mà đứng cùng một phía với bà ấy.

Mặc Mai kéo Lưu Sương đứng cách vương hậu không xa.

Lướt qua bức rèm che, Lưu Sương nhìn thấy trong đại điện, mười mấy thiếu nữ xinh đẹp như hoa như ngọc đang quỳ. Người nào cũng mặc quần áo thêu rực rỡ, đầu đội châu ngọc, trang phục cực kỳ xinh đẹp mỹ lệ.

Trong đại điện im ắng, bay vào mũi là mùi thơm của phấn son.

Lưu Sương biết, vương hậu tuyệt không gọi nàng đến hầu hạ đơn giản như vậy, bà ấy nhất định đang có mục đích gì đó. Mặc dù mới gặp một lần, nhưng mà nàng đã lờ mờ cảm giác được, vương hậu này, cũng không phải một người đơn giản.

Quả nhiên, vương hậu nghiêng mắt nhìn Lưu Sương lẳng lặng đứng một bên, gương mặt lạnh nhạt đột nhiên hiện lên một nụ cười thản nhiên đặc ý.

Trong sự yên tĩnh, một thái giám đi vào, lớn tiếng tuyên cáo nói:
"Thái tử giá lâm!"

Lưu Sương đưa mắt nhìn, thấy một bóng người tiêu sái ưu nhã đi đến.

Dĩ nhiên là Đoạn Khinh Ngân, không, phải nói là Thái tử Lăng Quốc Đông Phương Lưu Quang mới đúng.

Trái tim Lưu Sương nhảy dựng lên, bàn tay nắm chặt lại.

Thần sắc Mặc Mai trở nên ngưng trọng, đưa tay bấm lên cổ tay Lưu Sương, trong lòng Lưu Sương phát lạnh, nàng biết, lúc này mà nàng chuyển động một cái, Mặc Mai lập tức lấy mạng nàng.

Đè xuống trái tim đang dao động dữ dội, nàng lại đưa mắt nhìn, hôm nay Đoạn Khinh Ngân mặc cẩm y màu tím, cổ tay áo thêu long vân, thắt lưng màu tím mạ vàng gắn ngọc, trên đầu dùng ngọc quan giữ tóc, gắn một viên ngọc lớn đang lóe sáng dưới ánh đèn.

Lưu Sương chưa bao giờ thấy Đoạn Khinh Ngân mặc như thế, trong

trí nhớ của nàng, hần dường như vĩnh viễn chỉ mặc lam y đơn giản tung bay trong gió, nhẹ nhàng khoan khoái tinh khiết như trời xanh trên đầu. Trên đầu cũng chỉ buộc một dải lụa xanh đơn giản, đón gió mà tiêu sái.

Hôm nay, trang phục của Đoạn Kinh Ngân so với ngày thường, ít đi một phần đậm bạc phiêu dật, thêm nhiều sự cao quý tao nhã, gương mặt tuấn mỹ ôn nhuận như ngọc của hần, cũng ít đi sự ôn nhuận, thêm nhiều sự lạnh lùng.

Hần ưu nhã đi tới, bước đi ổn định, lúc này, toàn thân hần toát ra sự quý phái vương giả .

Hần đi tới trước bức rèm che với thái độ lẳng lặng bình tĩnh, ánh mắt yên lặng thâm thúy nhìn bức rèm. Hần đứng là trời sinh để đứng ở chỗ này, tiếp nhận sự triều phục của mọi người.

Hóa ra sư huynh là thái tử Lăng Quốc, Lưu Sương trước cũng hoài nghi qua hần là hoàng thân quốc thích, chỉ không ngờ hần là thái tử.

Nhưng thân là thái tử tại sao hần lại tới Nguyệt Quốc làm sư huynh của nàng. Nếu là người bình thường, thì có thể hiểu được. Nhưng mà, hần lại là thái tử. Ngay cả trong trường hợp muốn học y, cũng không cần phải đi Nguyệt Quốc bái phụ thân làm thầy . Y thuật của phụ thân mặc dù cao minh, nhưng cũng không đến mức thiên hạ đệ nhất.

Suy nghĩ của Lưu Sương nhanh chóng vòng vòng, cảm thấy đầu óc hỗn loạn.

"Nhi thần bái kiến mẫu hậu." Đoạn Kinh Ngân thản nhiên nói, thanh âm không chút dịu dàng, rất lạnh nhạt.

Lưu Sương kinh ngạc, từ trước đến giờ sư huynh không nói chuyện như thế. Trước mặt hắn là mẫu thân của hắn, tại sao hắn lại lạnh lùng như thế.

"Lưu Quang, hôm qua người đáp ứng mẫu hậu chuyện tuyển phi, mẫu hậu liền phái người đem hết thiếu nữ chưa xuất giá trong kinh đô đến cho người tuyển. Những người quý ở đây, đều có dung mạo xuất sắc, tài hoa hơn người. Người nhìn một chút, có ai hợp ý không?" Vương hậu chậm rãi nói.

Thì ra, vương hậu tuyển phi cho sư huynh! Ánh mắt Lưu Sương không tự chủ được chuyển đến mặt sư huynh, thấy thần sắc hắn vẫn lạnh nhạt như trước, chẳng có chút vui mừng.

Hắn lạnh lùng nói: "Nếu những nữ tử này xuất sắc như vậy, thế thì thỉnh mẫu hậu thay mặt hài nhi tuyển đi."

Sắc mặt Vương hậu trở nên sâu kín âm thầm, bà ấy đột nhiên nghiêng mắt nhìn Lưu Sương, còn khẽ nhếch mép mỉm cười, nhưng mà Lưu Sương lại cảm giác được nụ cười ấy có khoái cảm của sự trả thù.

"Vậy cũng tốt, mẫu hậu cảm thấy nữ nhi của Tôn thượng thư là Tôn Ngưng Hương và nữ nhi của Bùi tướng quân là Bùi Tô Thanh, đoan trang văn nhã, tú lệ nhàn thục, có thể chọn làm trắc phi, về những chuyện còn lại, trước hết ở trong cung học tập một cung qui, sau đó tuyển lại cũng không muộn."

Vương hậu cũng biết thế nào là đủ, vất vả lắm hắn mới đồng ý tuyển phi, không nên quá đà.

Đoạn Kinh Ngân nhú nhú mày, thản nhiên nói: "Hài nhi cần tuân mẫu hậu chi mệnh."

Trong lòng Vương hậu hết sức đắc ý, đứa con này chưa từng nghe lời bà như vậy, xem ra nha đầu kia rất hữu dụng, tạm thời cứ giữ nàng lại.

Bất quá, bà tuyệt đối không cho nàng một cuộc sống dễ chịu, trước kia, bà đã chịu khổ nhiều, bà muốn đòi lại trên người nha đầu này. Nghĩ đến điều này, bà lại cười. Lưu Sương đứng bên nhìn vương hậu, cảm thấy vương hậu như một con nhện, đang không ngừng phun tơ, coi như tùy thời đều cầm chân nàng.

Tuyển phi chấm dứt, Lưu Sương bị Mặc Mai dẫn ra khỏi cung điện, bất quá lần này không phải về phòng ngầm dưới đất, mà là trực tiếp đem nàng đến một căn phòng trang trí vui vẻ đẹp đẽ.

Người thấy mùi phấn son, Lưu Sương biết căn phòng này của nữ tử.

Nàng thật không rõ Vương hậu này muốn xử trí nàng thế nào, xem bộ dáng, tạm thời bà ấy sẽ không giết nàng, cũng không biết đem nàng tới đây làm cái gì. Lưu Sương cảm giác được vương hậu này thật sự là không thể nói lý.

Á huyết đã bị điểm, Mặc Mai vẫn không buông tha nàng, còn liên tiếp điểm thêm mấy chỗ nữa. Dường như huyết đạo toàn thân đều bị phong bế, Lưu Sương vừa không thể nói chuyện, cũng không thể nhúc nhích.

"Người chớ có trách ta tàn nhẫn, ai bảo người đắc tội vương hậu chứ! Vì không để cho người khác phát hiện hô hấp của người, chỉ có thể phong bế tất cả huyết đạo trên người người." Mặc Mai đột nhiên đồng tình liếc mắt nhìn nàng một cái, lạnh giọng nói, sau đó nhét nàng vào trong tủ.

Sau đó, đóng cửa tủ, vô thanh vô tức rời đi.

Không biết Mặc Mai đã dùng biện pháp gì, Lưu Sương cảm giác được máu như ngừng chảy trong cơ thể. Thân thể cũng cứng ngắc như một tảng đá. Hô hấp khó khăn, như bị người khác bóp mũi. Trái tim cũng đập chậm lại, dường như chẳng tạo ra âm thanh nào. Lưu Sương rõ ràng, mình đang lâm vào trạng thái chết giả, trừ ý thức còn tỉnh táo, tai còn nghe thấy, tất cả các giác quan khác hoàn toàn đình chỉ.

Làm như vậy, chắc là để người khác không phát hiện sự có mặt của nàng. Nhưng biện pháp này cũng quá tàn nhẫn, Lưu Sương cảm thấy muốn nghẹn mà chết.

Trên đời này, tại sao lại có loại công phu tàn độc thể này cơ chứ.

Lưu Sương cứ nằm đó chịu hành hạ, trong lòng không yên , không biết đến khi nào mới được buông tha.

Không biết qua bao lâu, cửa phòng mở ra, có vài người đi vào phòng.

Nghe thấy mấy giọng nói êm tai vang lên: "Nô tỳ chúc mừng Ngưng phi, nguyện Ngưng phi cùng thái tử ân ân ái ái, răng long đầu bạc!"

Nơi này chắc hẳn là cung điện của Tôn Ngưng Hương. Như vậy, phòng này, là khuê phòng của Tôn Ngưng Hương, tối nay là đêm động phòng hoa chúc của sư huynh và Tôn Ngưng Hương.

Vương hậu này..... có ý gì chứ, sao lại đưa nàng đến đây, chẳng lẽ, chẳng lẽ muốn nàng nghe hết sao? Thật nực cười!

Lưu Sương nghe thấy một thanh âm ôn nhã kiều nhuẩn vang lên:

"Các người đi xuống đi, ta không truyền gọi thì không được tiến vào."

Sau đó mấy người cung nữ cáo lui.

Bên trong lại yên lặng, lờ mờ nghe thấy tiếng xột xột, chắc là Ngưng phi xoa nắn quần áo. Lúc này, chắc Tôn Ngưng Hương vừa khăn trương vừa chờ mong, giống như nàng đã từng.

Ngực đột nhiên bị kiềm hãm, nhắm hai mắt lại.

Tất cả giác quan đều bị phong bế, chỉ chờa thính giác, vì vậy thính giác sẽ trở nên nhạy hơn bình thường rất nhiều. Giờ phút này, Lưu Sương hận bà vương hậu kia muốn chết, trên đời sao lại có vương hậu âm tàn vậy chứ, bà ta sao lại có thể nghĩ ra cái chủ ý xấu xa thế này.

Bà ta làm như vậy, rốt cục là vì cái gì?

Là muốn làm nhục nàng sao?

Trong đầu đột nhiên chột lóe, nhớ đến nụ cười mang rất nhiều ý tứ của vương hậu, chẳng lẽ bà ta tưởng rằng nàng yêu sư huynh, cho nên muốn nàng chứng kiến sư huynh ân ái với cô gái khác, muốn nàng đau thương đến chết sao?

Nhưng vào lúc này, cửa phòng lại mở ra, có người đi vào.

Lưu Sương nghe được bước chân trầm ổn ưu nhã của người đó, lờ mờ biết đó chính là sư huynh Đoạn Khinh Ngân.

Bất quá, sau khi hắn tiến vào, lại ngồi xuống ghế, một lúc lâu sau vẫn không nói gì, bên trong rất yên lặng, yên lặng trong áp lực.

Qua một lúc lâu, Tôn Ngưng Hương đang ngồi trên giường chắc là ngồi cũng không yên, tự mình vén hỉ khăn, nhìn Đoạn Khinh Ngân then thùng mỉm cười.

Thanh âm của Tôn Ngưng Hương ngọt như mật, chậm rãi nói: "Lưu Quang ca ca!"

Đoạn Khinh Ngân thản nhiên hừ một tiếng (hihi , cool quá :">), Tôn Ngưng Hương ngồi dậy, đi tới trước mặt hắn, nói: "Lưu Quang ca ca, Ngưng nhi rốt cục cũng được gả cho Lưu Quang ca ca. Nhưng mà, tại sao người lại không vui!"

Đoạn Khinh Ngân nâng mắt nhìn Tôn Ngưng Hương, bắn ra hàn quang: "Ngưng nhi, ngươi rất muốn làm phi tử của ta sao?"

Ngưng Hương đỏ mặt gật đầu.

Đoạn Khinh Ngân cũng không nói gì, đột nhiên đứng dậy đi tới trước mặt Tôn Ngưng Hương, làm ra vẻ muốn ôm Tôn Ngưng Hương, Tôn Ngưng Hương then thùng cúi đầu, song, bên hông đột nhiên tê rần, huyết đạo bị điểm, Tôn Ngưng Hương không kịp nói lời nào, cũng không động dậy được nữa.

"Ngưng nhi, xin lỗi, chuyện tuyển phi, Lưu Quang ca ca cũng là bất đắc dĩ. Sau này nhất định sẽ tìm cho ngươi một vị hôn phu tốt!" Dứt lời, đem Ngưng Hương đặt lên giường, hắn không thể phá hủy sự trong sạch của thiếu nữ này.

Xoay người đang định rời đi, khi đi qua tủ, hắn đột nhiên giật mình.

Bên trong, có một khí tức quen thuộc, đó là khí tức mà có trong mộng hắn cũng không quên được, giống như là đóng dấu, khắc sâu trong tim hắn.

Tay hấn run rẩy mở cửa tủ, gương mặt vẫn xuất hiện trong mộng của hấn hiện ra.. Trái tim hấn trong nháy mắt trào lên sự mừng rỡ không lời nào tả được.

Lưu Sương nghe thấy tiếng mở cửa, trái tim chỉ cảm thấy phiền loạn, gắt gao nhắm mắt, không chịu mở. Nàng thật cao hứng sư huynh phát hiện ra nàng, nhưng mà lại cực kỳ xấu hổ khi gặp hấn trong hoàn cảnh này.

Đây là đêm động phòng hoa chúc của hấn mà!

Đoạn Khinh Ngân cẩn thận bế Lưu Sương ra, đặt nàng lên ghế dài, giải hết huyết đạo trên người Lưu Sương , giải thoát nàng khỏi thủ đoạn tàn nhẫn của Mặc Mai.

Mỗi lần giải một huyết đạo, trái tim hấn lại co rút đau đớn, hấn biết Lưu Sương đã chịu đau đớn thế nào, hấn nhìn nàng đau đớn mà cũng thấy đau theo.

Cho đến khi giải hết các huyết đạo, Lưu Sương mới cảm thấy máu chảy trong người, cảm thấy tim lại đập. Cảm giác đau đớn vì hít thở không thông rốt cuộc cũng chấm dứt.

Nàng chậm rãi mở mắt, nhìn thấy đôi mắt thâm thúy của sư huynh, như bóng đêm u tối, như muốn hút nàng vào trong.

"Sư huynh, muội không có việc gì rồi, huynh buông muội đi!" Lưu Sương cúi đầu nói, muốn giãy khỏi cái ôm của hấn.

Nhưng mà, cánh tay sư huynh đột nhiên căng thẳng, hô hấp của hấn đột nhiên trở nên trầm trọng, hơi thở đang phất qua mặt Lưu Sương , thật sự rất nóng.

"Sư huynh, huynh làm sao vậy?" Đôi mắt Lưu Sương ngưng trọng, lo lắng hỏi thăm.

Đoạn Kinh Ngân mỉm cười nói: "Không có việc gì, sư huynh mang muội rời đi!"

Chương 79: Bóng đêm rất mê người

Một luồng khí nóng rực quái dị từ đan điền chậm rãi dâng lên, thân thể từ từ nóng lên, Đoạn Kinh Ngân không thể ức chế được ồ một tiếng.

Hắn biết hắn trúng mỹ dược rồi, khi mẫu hậu đưa hắn chén trà đó, hắn vẫn biết là có chuyện, nhưng vì cứu Sương Nhi, hắn vẫn uống. Chỉ là, hắn không ngờ dược lực của mỹ dược này lại lớn đến thế, hắn đã nghĩ rằng mình có thể khống chế được.

"Sur huynh, huynh có chỗ nào không thoải mái, rốt cuộc là làm sao vậy?" Đôi mắt lo lắng của Lưu Sương nhìn mặt Đoạn Kinh Ngân chăm chú, trên gương mặt vẫn luôn tuấn tú trắng nõn của hắn, giờ bắt đầu nhuộm đỏ.

Đoạn Kinh Ngân vận công điều tức, tạm thời đè xuống nhiệt khí không cách nào phát tiết trong cơ thể, cong môi khẽ cười, thản nhiên nói: "Cô bé ngốc, sur huynh làm sao có thể có việc chứ, chỉ hơi nóng thôi!" Dứt lời, cầm tay Lưu Sương, định mang nàng rời đi.

Nhưng mà, khi chạm đến cánh tay mềm mại không xương nhỏ bé của Lưu Sương, đưa mắt đến gương mặt yêu kiều thanh nhã của Lưu Sương, luồng nhiệt khí mới đè xuống lại bắt đầu bốc lên trong cơ thể. Tâm can bảo bối đứng trước mắt, ngay cả khi không có mỹ dược, hắn cũng sẽ động tình.

Nhưng mà Sương Nhi là trân bảo của hắn, hắn sao có thể nhẫn tâm

thương tổn nàng, cưỡng chế sự khô nóng trong cơ thể, làm bộ như không có việc gì, hần khẽ cười nói: "Chúng ta đi thôi!"

Lưu Sương nhăn mặt, thừa dịp Đoạn Khinh Ngân không đề phòng, đưa tay qua, đặt lên cổ tay Đoạn Khinh Ngân. Đoạn Khinh Ngân cuống quýt né tránh, nhưng mà Lưu Sương đã nhận ra, sư huynh, trúng my dược rồi.

My dược, sư huynh làm sao lại trúng my dược? Y thuật của sư huynh không kém hơn nàng, trừ phi hần tự mình uống, nếu không người khác không thể hạ dược hần. Chẳng lẽ, đây là tập tục Lăng Quốc, đêm động phòng, tân lang phải uống my dược?

Nghĩ đến động phòng, nàng đột nhiên tỉnh ngộ, là sự xuất hiện của nàng, phá hỏng chuyện tốt của sư huynh, lập tức, cực kỳ áy náy mà nói: "Sư huynh, muội thiếu chút thì quên mất, tối nay là ngày vui của huynh, muội không quấy rầy huynh nữa, muội đi ra ngoài, sư huynh ngày khác trở lại cứu Sương Nhi đi!" Dứt lời, đỏ mặt chạy trốn.

Sắc mặt Đoạn Khinh Ngân trầm xuống, vươn tay ra, tóm cánh tay Lưu Sương, mâu trung u hắc lóe ra những tia lửa phức tạp, có một tia tức giận, có một tia mất mát.

Hần không nói lời nào ôm lấy Lưu Sương, đi ra ngoài.

Bóng đêm mờ lung, tranh tối tranh sáng, đồng hồ nước tí tách từng tiếng u sầu.

Đoạn Khinh Ngân ôm Lưu Sương, thi triển khinh công, đi qua các hành lang đình tạ, đi về phía Minh Nguyệt Cung của hần. Phía sau, thị vệ lặng lẽ đuổi theo hần.

"Thái tử, ngươi làm cái gì vậy?" Trong bóng tối trước mặt, một thanh

âm trong treo nhưng lạnh lùng lên tiếng hỏi.

Thanh âm còn chưa dứt, vô số đèn được thắp sáng, chói lòa một góc, làm lu mờ cả mặt trăng.

Vương hậu khoan thai đi ra từ ánh sáng của đèn, cung trang màu vàng lấp lánh, đôi môi mỏng mím chặt, nhìn Đoạn Kinh Ngân với vẻ không tin được. Bà ta vô luận như thế nào cũng không ngờ Đoạn Kinh Ngân sẽ phát hiện ra Lưu Sương, Mặc Mai đã phong bế huyết đạo toàn thân của nàng, phong bế cả hô hấp và tiếng tim đập của nàng, nàng giống như lâm vào trạng thái chết giả, không thể phát ra bất cứ tiếng động nào.

Bà ta đương nhiên không biết, khi đã yêu sâu sắc đến tận xương tận tủy, dù không nghe không thấy, vẫn có thể cảm nhận được sự tồn tại của người mình yêu. Giống như hai người yêu nhau phát ra từ trường, một khi đến gần, lòng sẽ có cảm ứng.

Đoạn Kinh Ngân ngẩng đầu nhìn mẫu hậu đứng trong ánh sáng, trong đôi mắt thâm trầm của bà là hận ý bị đè nén. Mẫu hậu sớm đã không còn là mẫu hậu yêu hẩn thương hẩn, lòng của bà đã bị ghen ghét hành hạ đến mức cực đoan vô tình.

Mặc dù, mấy năm nay mẫu hậu sống cũng không dễ dàng, nhưng mà, hẩn vẫn không thể hiểu được hận ý mà mẫu hậu dành cho Sương Nhi. Sương Nhi, mới là người bị hại đến thâm nhất, nàng hoàn toàn vô tội, làm sao có thể thừa nhận sự ghen ghét và hận ý của mẫu hậu.

"Mẫu hậu, con muốn mang nàng đi!" Hẩn lạnh lùng nói, luồng khí nóng trong cơ thể bắt đầu di chuyển, hẩn không biết mình còn có thể duy trì trong bao lâu.

"Người không giải độc sao?" Sắc mặt Vương hậu trắng nhợt, nhìn đôi mắt hấn đang chịu áp lực của thống khổ.

"Mẫu hậu, tuyển phi là người ép con, hôm nay con đã cứu Sương Nhi về, đương nhiên sẽ không chạm vào Ngưng phi và Thanh phi nữa, bởi vì con không yêu hai người đó! Con muốn giữ lại sự trong sạch cho hai người, hai người đó tự mình về nhà là tốt nhất." Đoạn Kinh Ngân thản nhiên nói từng câu từng chữ.

"Người không chịu nạp phi, chính là vì nữ tử này!" Gương mặt Vương hậu nhất thời âm trầm xuống, đôi mắt đẹp bắn ra hàn quang.

Chuyện tối nay đã phát triển đến mức mà bà ta không tưởng tượng được, đúng là người tính không bằng trời tính, bà ta định cho nha đầu kia nếm trải tư vị của bị phản bội, nhưng không ngờ cuối cùng lại làm tổn thương đến Lưu Quang.

Bà sai lầm rồi, bà không ngờ Lưu Quang yêu nữ tử này sâu sắc đến thế, so với việc năm xưa cha hấn yêu người đàn bà kia thì không kém chút nào. Phụ tử hai người đều là kẻ điên tình, hết lần này tới lần khác đều yêu người không nên yêu. Trái ngang ở chỗ, tình cảm của nữ tử này dành cho Lưu Quang, lại không giống như bà đã tưởng tượng.

Bà phẫn hận nhìn chằm chằm vào Lưu Sương, ánh mắt sắc như đao, Lưu Sương đứng cạnh sư huynh, cảm thấy lạnh cả người.

"Tốt thôi, người đã yêu nàng, vậy thì để nàng giải độc cho người đi!" Vương hậu dứt lời, sắc mặt âm trầm rồi đi, sau này sẽ khử nha đầu kia sau.

Đoàn người càng lúc càng xa, Đoạn Kinh Ngân nhanh chóng ôm Lưu Sương, xuyên qua ánh trăng.

Đêm lạnh như nước, hoa ảnh chập chờn, ban công mái nhà trùng trùng điệp điệp.

Gió mát thổi vào tóc hai người, dây dưa trong gió.

Trái tim Lưu Sương, chỉ có khiếp sợ. Sau cuộc nói chuyện vừa rồi, nàng mới biết được, nguyên lai là vương hậu bắt nàng làm con tin, mới có thể khiến sư huynh nạp phi. Nguyên lai, sư huynh làm tất cả chỉ là vì nàng.

Chỉ là vì nàng, trái tim trào lên sự thê lương, một loại tình cảm không thể định nghĩa dâng lên.

Nhiều năm như vậy, sư huynh luôn là người an ủi khi nàng thương tâm, là người lắng nghe chia sẻ khi nàng vui vẻ, là chỗ dựa khi nàng mất tinh thần.

Nàng cứ thản nhiên hưởng thụ sự sủng ái hẳn dành cho nàng, như chuyện đương nhiên phải thế, nhưng lại chưa hề nghĩ kĩ tình cảm sư huynh dành cho nàng, cứ mặc nhiên nghĩ đó là tình huynh muội.

Hôm nay nghĩ đến, không phải!

Một ca ca không biết dùng ánh mắt thâm tình vạn chủng như thế để nhìn muội muội.

Tiếng thở của sư huynh càng lúc càng nặng nề, càng lúc càng cấp bách, Lưu Sương biết là sư huynh đang phải chịu sự áp lực của thống khổ, nàng cũng biết sự thống khổ đó chỉ do nàng.

"Sư huynh, huynh buông muội đi! Muội tự đi được!"

Đoạn Khinh Ngân theo lời nàng bước chậm lại, nhưng vẫn không nỡ buông nàng ra, dường như nếu hắt buông tay, nàng sẽ biến mất ngay lập tức.

Dưới ánh trăng, Lưu Sương nhìn gương mặt tuấn mỹ của sư huynh, đôi lông mày của hắn nhíu chặt lại, chỗ nhíu giữa lông mày nông sâu như tâm tình của hắn.

Hai người nghỉ chân trong một bụi hoa, một bụi hoa lớn dưới ánh trăng, tản ra mùi thơm ngát.

Đoạn Khinh Ngân nhẹ nhàng buông Lưu Sương, xoay người hướng về bụi hoa, nặng nề thở hổn hển, cảm thấy luồng khí nóng trong cơ thể càng lúc càng không chịu được.

"Sư huynh, huynh cảm thấy thế nào rồi? Có... có muốn muội giúp huynh không!"

Lưu Sương nói cực nhỏ, nhưng vẫn đi vào tai Đoạn Khinh Ngân rõ ràng từng lời một, hắn khiếp sợ quay đầu lại.

Dưới ánh trăng, mái tóc dài đến eo của Lưu Sương phiêu đảng trong gió, lông mày như xuân sơn, mắt như thu thủy.

Nàng không khuynh thành, không tuyệt đại, nhưng vẫn khiến hắn khuynh tâm không dứt.

Đôi mắt trong veo như nước, tinh khiết, trong suốt, nhưng lại như có một tầng sương mù.

Đoạn Khinh Ngân nặng nề thở hổn hển, cúi đầu nhìn nàng, đôi mắt thâm tình như một tấm lưới giữ chặt lấy Lưu Sương.

Lưu Sương nhìn thấy dự niệm trong mắt hắn, giờ khắc này, nàng đột nhiên tỉnh ngộ, sư huynh nhất định là hiểu lầm rồi.

Trong nháy mắt mặt nàng đỏ bừng, nàng ấp úng nói: "Sư huynh, ý của muội là ... là Sương Nhi giúp huynh thi châm khử độc- "

Ánh trăng mờ lung bao phủ nàng, gương mặt hồng hào càng thêm quyến rũ cùng kiều diễm, thật sự là rất mê người.

Nàng so với ánh trăng còn cao khiết hơn, so với mùi hoa còn thơm hơn.

Luồng khí nóng nhanh chóng lan tràn khắp cơ thể, hung hăng tấn công lý trí của Đoạn Kinh Ngân.

Hắn có lẽ đã nghe được câu sau của Lưu Sương, nhưng chẳng kịp tư duy xem có ý nghĩa gì, đã nhanh chóng cúi đầu, đôi môi nóng bỏng như lửa đặt lên môi nàng.

Đôi môi vừa chạm, khí tức nóng rực của hắn hòa cùng hô hấp của nàng, đôi môi mềm mại trong trẻo của nàng như một giọt sương mát lành, mang theo sự mát mẻ khoan khoái, làm cho hắn thế nào cũng thấy không đủ. Lý trí, trong khoảnh khắc này, hoàn toàn biến mất, hắn bất ngờ nhận lúc nàng không phòng ngự đoạt đi hơi thở của nàng.

Môi của hắn, nóng bỏng như lửa, mãnh liệt rừng rực thiêu đốt nàng.

Mất khống chế, tim bắt đầu đập loạn nhịp!

Lưu Sương cảm giác được mình như một khối băng, sẽ tan chảy trong lòng hắn.

Nàng muốn đẩy sư huynh ra, nhưng lại cảm giác được làm thế có chút tàn nhẫn! (có chút thôi ah =.=)

Sư huynh vì nàng, mới phải chịu thống khổ như vậy, nàng hiểu rõ con người và tư cách sư huynh, nếu sư huynh không muốn phá hủy tấm thân trong sạch của hai tân phi kia, càng không đi tìm nữ nhân khác. Nàng càng hiểu rõ mỵ dục, nếu không giải kịp thời, người trúng mỵ dục sẽ chết vì dục hỏa thiêu đốt.

Nhưng mà- nhưng mà, nàng lại cảm giác được nếu nàng dùng thân để cứu sư huynh, quan hệ huynh muội trong sáng của bọn họ sẽ bị đánh vỡ hoàn toàn, sau này, bọn họ biết nhìn nhau thế nào.

Lòng Lưu Sương cực kỳ phiền loạn, nàng vừa đau lòng vì sư huynh phải chịu thống khổ, vừa cảm giác được nếu làm như vậy, đối với sư huynh là không công bằng.

Tình cảm bị đè nén lâu ngày bộc phát trong nháy mắt, giống như con ngựa hoang đứt dây cương, không có cách nào đình chỉ được, hướng chi còn có mỵ dục thêm vào. Hắn hôn thật động tình, rất thân mật, như thể nàng là người hắn trân trọng sủng ái nhất thế gian này.

Mùi thơm ngào ngạt, dung nhan nhược thủy, đôi mắt trong suốt không có bất kỳ tạp chất nào, nhiều năm như vậy, bóng hình này vẫn quanh quẩn trong lòng hắn, chưa từng rời xa.

Mà đêm nay, hắn rốt cục cũng có thể ôm nàng trong lòng.

Tay hắn, không kiềm chế được xoa lên mặt Lưu Sương, cẩn thận xoa lên vết thương. Hắn đau lòng vuốt ve vết thương, là hắn đã khiến nàng chịu khổ.

Nhưng mà, hắn đột nhiên nhớ đến nam nhân đã làm nàng bị thương.

Trong lòng hắn, như bị đâm một nhát, lý trí hồi phục trong nháy mắt. Nheo mắt nhìn lại, hắn đột nhiên rõ ràng chính mình đang làm cái gì!

Hắn làm sao có thể làm như vậy chứ? Hắn làm sao có thể tổn thương nữ tử mà hắn yêu thương nhất thế gian này.

Hắn đột nhiên đẩy Lưu Sương ra, lạnh lùng nói: "Huynh không cần muội giải độc cho huynh, muội tránh ra đi."

Dưới ánh trăng, đôi môi của Lưu Sương bị hôn đến sưng đỏ như tường vữa vỡ, nàng nhìn bóng lưng sư huynh rời đi, nước mắt không ngừng tuôn xuống.

Đêm hôm đó, Lưu Sương không biết Đoạn Kinh Ngân đã làm gì để sống qua đêm đó, tóm lại, nàng biết, hắn không đi tìm nữ nhân khác, vẫn giải mê dược. Hoặc là dùng thuốc, cũng có thể là vận công bức độc, nhưng mà Lưu Sương biết, cách gì thì cũng khiến cơ thể bị tổn thương.

Sư huynh tình nguyện thương tổn chính mình, vẫn hết lòng bảo vệ nàng. Cảm giác trong lòng Lưu Sương, không thể dùng hai chữ cảm kích để diễn tả nữa

Lưu Sương tới Minh Nguyệt cung của Đoạn Kinh Ngân, hắn phái người đưa Hồng Ngẫu đến

Hắn không cho phép Lưu Sương rời khỏi Minh Nguyệt Cung một bước, nguyên nhân rất đơn giản, hắn không muốn Lưu Sương có cơ hội gặp nguy hiểm. Lưu Sương chỉ có ở trong hoàng cung, ở bên cạnh hắn, mới là an toàn nhất.

Thanh phong sáng khoái, thu ý càng lúc càng dày. Mùi hoa quế trong sân, thơm đến tận sương, khiến kẻ khác say mê.

Lưu Sương đứng trong Minh Nguyệt Cung, trời chiều chiếu lên bàn đá, nhìn hành lang thật sâu, trong đầu như có sương mù bắt đầu bốc lên, lan tràn lấp đầu, cảm giác quen thuộc lại đập vào mặt.

Có một loại bi thống, rất rõ ràng, rất quen thuộc kéo tới, như thể nàng từng trải nghiệm.

Cảm giác chân thực này rất kì dị, nàng quay đầu hỏi Hồng Ngẫu: "Hồng Ngẫu, người có cảm giác Minh Nguyệt cung này rất quen thuộc không?"

Hồng Ngẫu lắc đầu, nói: "Không quen chút nào, nô tỳ chỉ cảm giác được cung điện này rất tao nhã quý khí, dùng bạch ngọc dát lên tường, rất đẹp mắt! Công tử thật sự là một người có phẩm vị!"

Lưu Sương thở dài lắc đầu, "Cung điện này không phải do huynh ấy tạo ra!" Đúng vậy, mặc dù nàng thừa nhận sư huynh phẩm vị cao nhã, nhưng cung điện này đã có ba mươi năm tro mặt với gió sương rồi, Lăng Quốc, lập quốc mới được mười năm.

Đây là cung điện của tiền triều – Vũ Quốc.

Mấy ngày nay, trong hoàng cung, Lưu Sương dần dần hiểu thêm về Lăng Quốc.

Nghe nói, mười năm trước, Đại tướng quân Đông Phương Húc Nhật liên thủ với tân hoàng của Thiên Mạc Quốc là Mộ Dã, lật đổ hoàng đế. Từ đó về sau, giang sơn đổi chủ.

Nhưng mà, Đông Phương Húc Nhật không xưng đế, để cảm tạ sự tương trợ của Thiên Mạc Quốc, chỉ xưng là quốc chủ, thần phục Thiên Mạc Quốc ở phương bắc. Hàng năm tiến cống rất nhiều ti la tơ lụa, châu báu quý hiếm, lương thực dụng cụ.

Sau khi Đông Phương Húc Nhật đoạt quyền, lại đột nhiên lâm bệnh nặng, thân thể yếu đi rất nhanh, lúc ấy Đông Phương Lưu Quang mới mười ba tuổi cũng đột nhiên mất tích. Mọi người cứ tưởng rằng đó là báo ứng cho Đông Phương Húc Nhật, đứa con bị chết trong cơn phản loạn.

Quyền lực của Lăng Quốc rơi xuống tay vương hậu. Vương hậu này, vừa không có tài trị quốc, cũng không có người có tài giúp sức, càng không có dung người chi lượng, Lăng Quốc dần dần suy sụp. Mãi đến năm năm trước, Đông Phương Lưu Quang mới sống lại, về nước nhận ngôi thái tử, thực lực Lăng Quốc mới dần dần được khôi phục.

Từ đoạn lịch sử này, Lưu Sương hiểu ra một điều, sư huynh nói mình là cô nhi, có thể là bởi vì bất mãn với những chuyện cha mẹ đã làm, cho nên mới bỏ nhà ra đi, tới Nguyệt Quốc, bái phụ thân làm thầy.

Năm năm trước, sư huynh đột nhiên thường xuyên xuất ngoại hành y, nguyên lai là gặt năng, hẩn về nước thống trị triều chính, căn bản không phải dạo chơi thiên hạ.

Sư huynh mấy năm nay chịu nhiều khổ sở buồn bực như vậy, trái tim Lưu Sương không khỏi buồn bã.

Hy vọng Lăng Quốc có thể ngày càng lớn mạnh dưới sự trị vì của sư huynh, sư huynh có thể làm được điều này, Lưu Sương biết.

Chương 80: Vô sắc

Ánh trăng chan chứa trong không gian, nến chập chờn trong bóng tối, ngọn lửa nhỏ không ngừng nhảy múa.

Bách Lý Hàn ngồi trước cửa sổ trong Thính Phong Uyển, từ sau khi Lưu Sương rời đi, hắn thường xuyên tới đây ngồi, trong yên tĩnh và bi thương, nhớ lại từng nụ cười, từng cái nhíu mày của nàng.

Ánh mắt hắn dừng trên ngũ huyền cầm, trên mặt đàn, loang lổ vết máu, đó là máu của Lưu Sương, hắn đi lên phía trước, ôm cây đàn vào ngực, nhẹ nhàng chạm vào từng dây đàn một, dây đàn bật ra tiếng, giống như có ai đang nức nở nghẹn ngào.

Hắn ôm cây đàn, chậm rãi đi ra sân. Đặt cây đàn dưới tàng cây quế hoa, lẳng lặng đánh đàn .

Hoa quế mới nở thơm ngào ngạt, nghe được tiếng đàn, như có linh tính, từng đóa hoa nhỏ màu vàng từ cành cây rụng xuống, khẽ bay trong không gian, như đang múa giữa trời .

Ánh trăng đổ xuống, tiếng đàn thê lương, mùi hoa đưa tình, bạch y phát phơ, tình cảnh này, như mộng như ảo.

Bách Lý Hàn nhắm mắt, trước mắt hắn dường như đang hiện ra má lúm đồng tiền khi cười của Lưu Sương, như hoa thơm ngào ngạt, lúc nàng bùng chén độc dược quyết tuyệt cùng hắn, lúc nàng đau đớn vì độc phát, trong cổ họng đột nhiên ngòn ngọt, hắn không thể ức chế phun ra một ngụm máu.

Hắn vỗ lên ngực, mặc cho nỗi tương tư trào lên nhấn chìm trái tim.

Tương tư như liệt hỏa, thiêu đốt lồng ngực hắn. Trong một tích tắc, hắn thậm chí quên cả hô hấp.

Ban đêm yên tĩnh, hắn như một pho tượng đá trầm mặc, cho dù thanh phong đang thổi vào quần áo hắn bay phất phơ.

"Vương gia, thuộc hạ có chuyện quan trọng bẩm báo!" Lý Hữu to gan nói.

Vương gia từng hạ lệnh khi hắn đang ở Thính Phong Uyển, không cho phép quấy rầy, nhưng mà, tình thế tối nay, thật sự là cực kỳ nghiêm trọng.

Bách Lý Hàn liếc nhìn Lý Hữu một cái, nói: "Nói!"

"Bẩm Vương gia, có người đến Lãnh Uyển bắt cóc trác phi! Tất cả thị vệ canh giữ đã trúng kỳ độc, hôn mê bất tỉnh, thuộc hạ đã phái người đuổi theo." Lý Hữu trầm giọng bẩm báo .

Bách Lý Hàn híp mắt lại, cong môi cười lạnh, chờ lâu như vậy , cố ý bố trí thị vệ tại Lãnh Uyển vô cùng lỏng lẻo, cố ý làm ra vẻ hắn đối với Đại Mi Vũ chưa nở dứt tình, rốt cục đã đợi được đến ngày này.

Xem ra, bên cạnh người đàn bà đó quả nhiên là có cao nhân, còn có dũng khí xông vào Vương phủ của hắn. Hắn không đi xem một cái, chẳng phải là rất đáng tiếc sao. Đứng dậy, phất tay một cái, gạt hết hoa quế vương trên người, lạnh giọng ra lệnh: "Đuổi theo!"

Bóng đêm như mực, mặt trăng lúc ẩn lúc hiện.

Một bóng đen mang Đại Mi Vũ phi thân ra khỏi vương phủ, xuyên qua ngõ nhỏ. Vài bóng đen chui ra từ trong góc tối, bảo vệ người này phi thân qua những mái nhà, hướng về phía ngoại ô Ngọc Thành.

Dân chúng Ngọc Thành treo đèn chi chít, như ngàn sao rơi xuống trần gian. Vầng trăng cong cong, sao giăng đầy trời, cảnh lúc này rất đẹp.

Nhưng bọn họ không thể thưởng thức, đứng trên một đỉnh đồi, xem xem thị vệ vương phủ có đuổi theo không.

Trong đêm yên tĩnh, một luồng lãnh ý kéo tới, mấy người đột nhiên dừng lại, chậm rãi lui về phía sau hai bước.

Trên đỉnh đồi, không biết xuất hiện một bóng trắng từ khi nào.

Dáng người hấn cao lớn, vững chắc như thanh tùng. Hấn lặng im không nói gì đứng đó, dưới ánh trăng, gương mặt của hấn tuấn mỹ trong trẻo nhưng lạnh lùng, đôi mắt bắn ra hàn quang lạnh liệt như dao. Trường bào bằng gấm xanh nhạt bị gió núi thổi phất phơ, nhìn hấn như tiên sắp đạp mây về trời.

Hấn đột nhiên cất bước, đi về phía bọn họ hai bước.

Vài người không tự chủ được lui về sau hai bước, không biết là bị sự tức sát trên người hấn bức bách, hay là bị khí phách trên người hấn bắt buộc.

"Chỉ bằng mấy người các ngươi, cũng dám đến vương phủ cướp người?" Trương Tá Lý Hữu theo sau dẫn theo thị vệ bao vây ngọn đồi, con ruồi cũng bay không lọt, nhìn thấy đối phương chỉ có vài người, cực kỳ tức giận hỏi. Vương gia nói là muốn ép cao nhân bên cạnh hoàng hậu lộ mặt, nhưng nhìn mấy người này, làm gì có cao

nhân nào? Mấy tên này quả thật không kém, nhưng so với hai chữ cao nhân, thì còn cách khá xa.

Mấy hắc y nhân không nói gì, chỉ vác Đại Mi Vũ lui về phía sau. Đại Mi Vũ hiển nhiên đã hôn mê từ lâu, đang bị một hắc y nhân vác trên vai.

Trong gió có một mùi thơm, rất nhẹ nhàng nhàn nhạt, Bách Lý Hàn đột nhiên nhíu mày, lặng lẽ giơ tay ra dấu. Thị vệ đi theo cuống quýt ngừng thở, vận công hộ thể. Sau đó giả vờ trúng độc, ngã xuống đất.

Bên cạnh đồi là một cánh rừng, lúc này không gió, lá cây trong rừng không có gió mà tự rơi, phiên nhiên bay múa.

Một bóng đen đập lên ánh trắng, lao như chớp đến, khi đến đỉnh đồi, bóng đen dừng lại, nghiêm trang đứng đó.

Bách Lý Hàn đưa mắt nhìn, dưới ánh trắng, người nọ khoác áo choàng hắc bạch tương giao. Một nửa là màu trắng tinh khiết, trắng như bông tuyết mùa xuân; một nửa lại đen như mực, đen như bóng đêm. Hai màu trắng đen, dường như chia người hắc thành hai nửa.

Bách Lý Hàn đã gặp người mặc quần áo trắng đen, nhưng chưa từng thấy ai, chia quần áo ra làm hai nửa như vậy. Một nửa đối với một nửa, chẳng lẽ linh hồn hắc, cũng một nửa tinh khiết thiện lương, một nửa tối đen tà ác?

Người nọ che mặt bằng vải đen, lộ ra một đôi mắt, rõ ràng tinh khiết giống như sóng xanh trên đầm, nhưng mà, nụ cười của hắc, đôi mắt của hắc lại ẩn chứa sự tà mị.

"Trữ Vương gia, thật không ngờ, người lại trúng độc dễ dàng như vậy, xem ra, ta thật đã đánh giá người quá cao!" Thanh âm của hắc

rõ ràng đùa cợt, chậm rãi nói từng tiếng.

Bách Lý Hàn phất tay một cái, các thị vệ đang ngã trên mặt đất liền đứng lên, tay cầm cung tên, chĩa thẳng về đám hắc y nhân.

Người nọ thần sắc cả kinh, sửng sờ nhìn Bách Lý Hàn.

"Chẳng lẽ, chủ nhân của ngươi không có nói cho ngươi, từ khi còn nhỏ, ta đã bị bà ta bắt cóc, hạ độc, ám sát vô số lần, bây giờ, đã sớm luyện thành một thân bách độc bất xâm sao?" Bách Lý Hàn nói với giọng giễu cợt.

Người nọ tất nhiên là không tin Bách Lý Hàn có thân thể bách độc bất xâm, chẳng qua là đã thêm một tầng phòng bị thôi. Nhưng hắn không nghĩ được rằng Bách Lý Hàn lại cảnh giác như vậy, độc được hắn dùng mùi rất nhẹ, xem ra, còn cần phải nghiên cứu nữa, khi nào nghiên cứu ra thứ độc không có mùi mới được.

"Các hạ cũng coi như cao nhân, tại sao cam chịu ủy thân trong hoàng cung, đối nghịch cùng bốn vương?" Bách Lý Hàn hỏi.

Người nọ cao giọng cười, cặp mắt hẹp dài tà mị nhìn đôi phượng nhãn của Bách Lý Hàn chăm chú, nói: "Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì ta quá buồn chán, cho nên, muốn tìm vài chuyện làm giết thời gian. Mà ngươi, lại rất mạnh mẽ, ta muốn cùng ngươi đấu một trận, thế sẽ rất thú vị, có phải không? Cho nên, ta đương nhiên đến đầu quân cho địch nhân của ngươi!" Người nọ vẫn đậm phong khinh mà nói.

"Rất thú vị?" Bách Lý Hàn kinh ngạc nhìn mắt người nọ, vô cùng khó tin. Trên đời này, có người như vậy thật sao?

"Nếu ngươi thật sự muốn cùng ta đấu một trận, chúng ta liền quang

minh chính đại luận võ, người trốn sau lưng kẻ khác, lén lén lút lút, không cảm thấy hổ thẹn sao?" Bách Lý Hàn lạnh lùng uy nghiêm nói.

Người nọ lắc đầu, nói: "Võ công của ta đương nhiên kém người, cùng người quang minh chính đại luận võ, thì chết dưới kiếm của người là chuyện không cần nghi ngờ. Hơn nữa, đấu như vậy, rất không thú vị. Người xem, chúng ta như bây giờ không phải tốt lắm sao? Chúng ta không phải đã đấu hai trận sao? Chẳng lẽ người đã quên sao? Hiệp thứ nhất, ta dùng ô đầu căn và tham tửu trộn thành độc dược, làm Tĩnh Vương trúng độc, đổ cho người tội hạ độc, thật không ngờ Vương phi của người đoán được, giải được độc. Hiệp này tính là người thắng. Hiệp thứ hai, ta phối chế ra thứ thuốc ăn vào sẽ cho mạch đập như đang mang bầu, lại nói cho trác phi của người dùng quế kết hợp với xuyên ô giả bị hại. Hiệp này, ta thắng rồi."

Người nọ bẻ ngón tay, kể ra những lần giao đấu của bọn họ.

"Thì ra là như vậy." Bách Lý Hàn cắn răng nói. Bởi vì tin tưởng Đại Mi Vũ không biết y thuật, hắn mới cho rằng cô ta không thể tự hạ độc mình, cho nên mới hiểu lầm Sương Nhi. Không ngờ, tất cả là do tên này giờ trò quỷ.

Trong lòng đau thảm thiết, nghĩ đến Lưu Sương đã từng nhận những khổ sở gì, hắn rút kiếm ra khỏi vỏ. Dưới ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, thanh kiếm phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo, xé gió lao tới, đâm thẳng vào cổ họng kẻ kia.

"Người không thể giết ta!" Người nọ vừa nói vừa vội vàng lắc mình né qua, nhưng mà động tác vẫn chậm một nhịp, giải lụa buộc tóc bị kiếm xẹt qua, cắt thành từng đoạn, bay tán loạn trên đất.

"Ta nguyện dùng một bí mật trao đổi cùng người." Người nọ nói to.

Bách Lý Hàn ngừng thế tấn công, lạnh lùng nói: "Người đừng mơ tưởng làm trò ma, tối nay , người nhất định phải chết dưới kiếm của ta."

"Thật sao?" Người nọ nhìn lướt qua thị vệ của Bách Lý Hàn đang bao vây ngọn đồi, vân đạm phong khinh mà nói: "Tối nay ta quả thật rất khó thắng. Bất quá, ta vừa nói rồi, ta nguyện dùng một bí mật để đổi lấy tính mạng của ta và Đại Mi Vũ. Không biết Vương gia có đồng ý không."

"Bí mật?" Bách Lý Hàn nhếch miệng, giọng nói rõ ràng kiên quyết : "Ta đối với bí mật của người không có chút hứng thú nào, trước mắt, ta chỉ muốn mạng của người." Dứt lời, lại vung kiếm lên, đưa về phía người nọ.

"Nếu như nó quan hệ đến sự sống chết của Vương phi của người?" Người nọ lại nói.

Tay phải Bách Lý Hàn dừng lại, bảo kiếm đứng yên khi chỉ còn cách cổ họng người nọ nửa tấc. Kiếm phong lạnh lẽo làm hấn đứt da, từng giọt máu tươi chảy ra.

Tay Bách Lý Hàn vẫn ở nguyên đó, người nọ liền gạt mũi kiếm qua một bên, cười tà đưa tay lên lau máu, thản nhiên nói: "Người có biết, Vương phi của người thân mang hàn độc đã rất nhiều năm rồi, vốn là, nếu mấy năm trước, dùng tương tư lệ làm thuốc dẫn, cùng với thuốc đặc trị, thì có thể giải được hàn độc. Chẳng qua là, tương tư lệ rất khó tìm, dường như không còn tồn tại nữa. Để đến hôm nay, hàn độc càng sâu, sợ rằng thiên hạ đã không có thuốc nào chữa được nữa, nàng nhất định không sống quá hai mươi tuổi. Nhưng mà, trong tay ta lại có biện pháp giải hết hàn độc trong người nàng. Chẳng lẽ, bí mật này lại không bằng tính mạng hai người chúng ta sao? Phải biết rằng, mạng của hai người chúng ta không đáng giá bằng một

ngón tay của Vương phi đâu!"

Bách Lý Hàn nghe vậy trong lòng như có sét đánh, trước mắt hần hiện ra tình trạng thâm trọng của Lưu Sương khi bị hàn độc hành hạ, ngực hần đau thắt lại.

Nhiều năm như vậy rồi, Bạch Lộ thân là ngự y cùng Lưu Sương vẫn không có cách nào giải hàn độc trong người nàng, chẳng lẽ, hàn độc của nàng không còn cách giải?

Nhớ đến lần gặp cuối cùng, nàng đứng ở mũi thuyền, sắc mặt tái nhợt, đáy lòng hần khó chịu vô cùng, xem bộ dạng đó, Đoạn Khinh Ngân cũng không giải được hàn độc trong người Lưu Sương, chỉ là khống chế tạm thời thôi?

"Trữ Vương gia, thế nào, có đổi hay không?" Người nọ cười tà hỏi.

"Làm sao ta tin được ngươi, ai biết lời ngươi nói là thật hay giả! Bao nhiêu người không giải được, ngươi dựa vào cái gì mà nói giải được?"

"Ta nói cho ngươi danh hiệu của ta, ngươi sẽ tin lời ta thôi. Cho tới bây giờ, nếu ta muốn cứu ai, người đó tuyệt đối không chết. Ta gọi là Vô Sắc!"

Vô Sắc!

Bách Lý Hàn cả kinh, hần đương nhiên là đã nghe danh của Vô Sắc.

Giang hồ đồn rằng, hần là đệ tử duy nhất của Độc Thủ Dược Vương.

Độ si mê mà hần dành cho độc dược so với sư phụ của hần còn điên cuồng hơn, y thuật của hần cũng cao hơn sư phụ.

Nghe nói, tên của hắn là Vô Sắc, bởi vì độc dược hắn nghiên cứu ra đều không màu như nước.

Hắn có thể đem dịch độc trong hoa và trong nọc của độc vật chế thành thứ thuốc độc không màu. Đương nhiên, hắn vẫn chưa đạt tới cảnh giới không mùi. Nếu không, tên của hắn đã là Vô Sắc Vô Vị.

Bất quá, giang hồ đồn rằng, Vô Sắc là kẻ rất giữ chữ tín, hắn nếu muốn cứu người, nhất định sẽ cứu người, tuyệt đối không hai lời.

Không ngờ tên ma đầu này, lại ẩn thân trong cung, làm thuộc hạ cho hoàng hậu, chỉ để chơi cho vui. Bách Lý Hàn lúc này, thật sự là có chút dở khóc dở cười.

Bất quá, nếu hắn là Vô Sắc. Chỉ cần Lưu Sương có một phần trăm hy vọng, hắn cũng sẽ cam tâm mạo hiểm.

"Được! Ta đáp ứng người. Đưa giải dược đây!" Bách Lý Hàn lạnh lùng nói.

"Được, Trữ Vương gia quả nhiên thống khoái, lần này, ta lại thắng." Vô Sắc khẽ cười nói. "Rất đơn giản, nếu người muốn cứu nàng, chỉ cần làm như sau. . ." Vô sắc hạ giọng, đem biện pháp giải hàn độc nói cho Bách Lý Hàn.

Bách Lý Hàn nghe vậy ánh mắt trở nên thâm trầm, lạnh lùng nhìn Vô Sắc: "Đây là biện pháp duy nhất sao?"

Vô Sắc nói: "Người tin cũng được, không tin cũng được, đây là biện pháp duy nhất cho tới lúc này để cứu nàng. Có lẽ sẽ có biện pháp khác, nhưng mà, ta vẫn chưa nghiên cứu ra." Hắn lại cười nhạt nói: "Ta đã cứu một người, sẽ nhân tiện đả thương một người, người

biết chứ."

Bách Lý Hàn cảm thấy chán nản, trên đời này sao lại có người như vậy.

"Người có thể thả ta đi chưa?" Tay hắn, nhẹ nhàng đẩy kiếm của Bách Lý Hàn ra.

Sau đó, mang theo mấy hắc y nhân, ôm Đại Mi Vũ biến mất trong đêm tối.

Đại Mi Vũ cũng đã tỉnh lại, dùng đôi mắt thống khổ phức tạp nhìn Bách Lý Hàn.

Bóng đêm càng thêm đặc quánh, gió dần dần lạnh hơn, Bách Lý Hàn đứng trên đỉnh đồi, gương mặt tuấn mỹ không chút cảm xúc, làm cho người ta thấy đẹp không lời nào tả được.

Tay hắn, dần dần nắm thành quyền, hắn nhất định phải cứu Sương Nhi.

.....

Thu ý dần dần dày lên, một số loài hoa mùa hạ bắt đầu héo tàn.

Lưu Sương đứng ở trong sân, nhìn hoa, trong lòng nảy lên sự cảm khái nhàn nhạt. Hoa nở hoa tàn, là chuyện đương nhiên phải thế, như chuyện buồn vui trong đời.

Tay nàng, nhẹ nhàng đặt lên cổ tay, nàng biết, hàn độc của nàng càng ngày càng sâu. Ngày ấy sư huynh mặc dù đã dùng thuốc viên khống chế sự phát tác của hàn độc, nhưng vẫn chưa giải hết hoàn toàn.

Hôm nay còn là mùa thu, nàng đã cảm thấy hàn ý lạnh người, không biết đến mùa đông thì sẽ như thế nào.

Đoạn Khinh Ngân dựa vào cửa, nhìn Lưu Sương đang ngấm mặt hồ và những cánh hoa trôi lơ lửng, trái tim trào lên một cảm giác phức tạp, hắn vĩnh viễn cũng không thể nói rõ cảm giác đấy.

Nàng gầy, áo trắng, tóc đen, mảnh mai yếu đuối, hoa rơi trên quần áo nàng, nàng như đang ở trong mộng, không phát hiện ra hắn.

Đoạn Khinh Ngân cứ đứng dựa cửa như thế, vẫn ngóng nhìn Lưu Sương, nếu như có thể, hắn hy vọng có thể cứ mãi thế này.

Nhưng mà, nhớ đến chuyện Lưu Sương thân mang hàn độc, trong lòng hắn lại đau đớn, hắn thật quá vô dụng. Lúc đầu vì cứu nàng, đã dẫn nàng theo báỉ Bạch Lộ làm thầy, chính là vì muốn học y , để giải hàn độc. Nhưng mà, hơn mười năm trôi qua rồi, hắn vẫn chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng chịu sự hành hạ của hàn độc.

Không thể đợi thêm nữa, thu xếp xong chuyện lần này, hắn sẽ dẫn nàng đi khắp nơi tìm thuốc tốt.

Nàng nhẹ nhàng đứng thẳng lên định rời đi, cứ nhìn nàng từ xa thế này là được rồi.

Sau đó, thân thể suy yếu khế lão đảo, thiếu chút nữa té ngã. (sư huynh suýt ngã đấy, không phải Lưu Sương đâu)

Lưu Sương cảm ứng được gì đó quay đầu lại, thấy Đoạn Khinh Ngân.

Gương mặt hắn tuần nhã, khí chất cao quý, phong thái bình thản, có

phong độ cùng khí phách của đế vương. Nhưng sắc mặt tái nhợt, vậy là my được vẫn làm sư huynh bị thương.

"Sư huynh, huynh đã đến rồi!"

Từ ngày hấn trúng my được cưỡng hôn nàng, bọn họ chưa từng gặp mặt. Lúc này mặt đối mặt, cả hai đều ngại ngùng xấu hổ. Tình huynh muội trong sáng, đã lên men, nhưng không biết có thể trở thành thứ rượu ngon được không.

"Sư huynh, mấy ngày nay, huynh bận lắm sao?" Lưu Sương cố tìm chủ đề để nói chuyện. Nàng biết, sư huynh rất bận xử lý chính sự, hấn muốn lấy lại quyền lực từ tay vương hậu.

Đoạn Kinh Ngân cười êm ái, giẫm lên cánh hoa tàn, nhẹ nhàng mà chậm rãi đi tới bên Lưu Sương, hấn không muốn Sương Nhi nhìn thấy tình trạng suy yếu của hấn. Hấn không muốn làm cho nàng lo lắng, hấn chỉ nguyện trong lòng nàng, hấn vĩnh viễn là mạnh nhất, vĩnh viễn có thể thủ hộ nàng, bảo vệ nàng.

Hấn chấp tay đứng cạnh Lưu Sương, cười yếu ớt hỏi: "Sương Nhi, hôm nay ngủ có ngon không? Mấy ngày không gặp, muội lại gầy đi."

Sư huynh đứng bên cạnh, làm bóng hình nhỏ xinh của nàng như tan ra trong bóng dáng cao lớn của hấn, khí tức của hấn bao phủ nàng, thật ấm áp.

"Muội rất khỏe, sư huynh không cần lo lắng cho muội!" Mặc dù đêm vẫn mơ cơn ác mộng đấy, nhưng mà nàng không muốn sư huynh phải lo lắng.

Nàng thản nhiên cười nói với hấn.

Đoạn Khinh Ngân đảo mắt qua đôi môi hồng của Lưu Sương, đột nhiên ánh mắt như bị kiềm hãm, chuyện đêm đó không thể ức chế lại hiện lên trong đầu óc hắn. Hắn giống như bị rấn cấn quay đầu nhìn bụi hoa, nhìn hoa tàn, hoặc hoa chưa tàn.

Không gặp nàng, hắn nhớ nàng rất nhiều.

Nhìn thấy nàng rồi, tình cảm lại có vị đau đớn, nhưng cũng có vị ngọt ngào say lòng người.

Sương Nhi, muội muốn huynh phải làm thế nào bây giờ?

"Sương Nhi, muội. . . muội sẽ xử sự thế nào nếu triều đại thay đổi?"
Hắn đột nhiên nói sang chuyện khác.

"Có mặt trời nào là không lặn, có đế quốc nào là không có ngày tàn (bạn Nhi thêm vào). Triều đại thay đổi, chỉ như chuyện hoa nở rồi hoa lại tàn, là xu thế của lịch sử." Lưu Sương quay đầu nói.

Trong lòng Đoạn Khinh Ngân như bị kiềm hãm, hắn sớm đã biết Sương Nhi thông minh mẫn tuệ, chỉ là, nếu nàng biết Lăng Quốc đã đẩy nàng vào cảnh nước mất nhà tan, nàng có thể suy nghĩ lý trí như vậy nữa không?

Chương 81: Hắc cũng chẳng khá hơn nàng

Đệ tám mươi mốt chương: hắc xem không hơn nàng

Thu ý dần dần dày, mùi thơm của hoa quế cũng càng lúc càng ngào ngạt. Hoàng đế của Thiên Mạc Quốc là Mộ Dã đến Lăng Quốc trong mùa hoa quế ngào ngạt.

Từ sau khi Lăng Quốc lập quốc, vẫn nằm dưới sự khống chế của Thiên Mạc Quốc. Mùa thu hàng năm, Mộ Dã đều đến Tây Kinh.

Ngoài hoàng cung có Lâm uyển, đó là chỗ hắc ở. Lăng Quốc, giống như biệt viện của hắc. Nếu như hắc cao hứng, sẽ đến ở mấy ngày. Nếu mất hứng, sẽ cho quân đội đi về phía nam, thu Lăng Quốc vào tay áo.

Trong ba quốc gia, hắc là hoàng đế trẻ tuổi nhất, nhưng cũng là hoàng đế có dã tâm lớn nhất. Hắc vừa đến, Đoạn Khinh Ngân liền bắt đầu bố trí phòng thủ nhiều mặt, tăng thêm thị vệ trong Tây Kinh. Thực lực Lăng Quốc trong mấy năm gần đây đã mạnh lên rất nhiều, mặc dù chưa đủ để chống lại Thiên Mạc Quốc, nhưng mà, phòng ngự thì vẫn phải có.

Ban đêm, ánh trăng vắng vặc, hoa thơm ngào ngạt.

Lưu Sương ngồi dưới hành lang ngấm trăng, chợt có thị vệ thông báo, công chúa Thiên Mạc Quốc Mộ Tịch Tịch tới chơi.

Lưu Sương đối với Mộ Tịch Tịch rất có thiện cảm, liền để cho thị vệ dẫn công chúa vào.

Dưới ánh trăng sáng tỏ, Mộ Tịch Tịch xuyên qua hành lang vẽ tranh, đi tới trước mặt Lưu Sương.

Mộ Tịch Tịch tối nay, mặc trang phục cực kỳ hoa lệ. Tóc dài tết lại, dây lụa tung bay, trường bào màu tím dài đến mắt cá chân, không đi giày bó nữa. Nhìn nữ tính dịu dàng hơn rất nhiều.

Nhưng mà, trang phục mặc dù hoa lệ, sắc mặt của Tịch Tịch lại chẳng sáng sủa chút nào, như có một tầng sương mù của ưu thương đang bao phủ Tịch Tịch, khiến Tịch Tịch có chút mờ ảo.

Chẳng qua mới mấy ngày không gặp, cô công chúa phóng khoáng đã tiêu tụy đến thế này, Lưu Sương không khỏi thờ dài, nàng biết công chúa biết chuyện Đoạn Khinh Ngân nạp phi rồi. Người mình yêu nạp nữ nhân khác làm phi, cảm giác này nàng biết, cho nên nàng đối với công chúa rất đồng tình, khẽ cười nói: "Tịch Tịch công chúa, đã lâu không gặp!"

"Bạch Lưu Sương, tối nay hoàng cung thịnh yến, tất cả mọi người đều tham gia, tại sao ngươi lại trốn ở đây một mình? Đi cùng với ta!" Mộ Tịch Tịch nói thẳng, trong giọng nói có chút không vui.

Thịnh yến tối nay Lưu Sương có biết, nhưng nàng không có tư cách tham gia, sư huynh cũng không nguyện cho nàng xuất đầu lộ diện, bản thân nàng lại càng không muốn tham gia.

"Đa tạ ý tốt của công chúa, Lưu Sương không muốn tham gia thịnh yến!" Lưu Sương cười nói, dưới ánh trăng, nụ cười rất lạnh nhạt.

Mộ Tịch Tịch nhăn mặt nhìn Lưu Sương tươi cười. Thật lòng mà nói,

Tịch Tịch cực thích nữ tử lạnh nhạt như hoa cúc này. Nhưng mà, tình ý Đông Phương Lưu Quang dành cho Lưu Sương, làm cho Tịch Tịch mất ăn mất ngủ, ghen ghét nổi giận.

Mặc dù Tịch Tịch biết Lưu Quang đã nạp hai trắc phi, nhưng Tịch Tịch gặp hai người đó rồi, dung mạo cũng xinh đẹp, nhưng trong mắt Lưu Quang, bọn họ chẳng qua chỉ là dung chi tục phấn. Cho nên hẳn không đặt bọn họ ở trong lòng, mà nữ tử này, mới là tâm can bảo bối của Lưu Quang, mới là lí do đích thực khiến Tịch Tịch tiều tụy.

Nếu muốn Lưu Quang dứt hết si niệm với Lưu Sương, chỉ có một biện pháp duy nhất là gả Lưu Sương ra ngoài. Huống hồ, không phải Lưu Sương đối với Lưu Quang chỉ có tình huynh muội thôi sao?

"Người thật sự không tham gia thịnh yến?" Mộ Tịch Tịch hỏi lần nữa, đôi mắt đen láy sáng quắc lên.

"Không thể tòng mệnh, hảo ý của công chúa Lưu Sương xin nhận!" Lưu Sương thản nhiên nói, nàng không thuộc về nơi này.

"Được! Cáo từ!" Mộ Tịch Tịch dứt lời, xoay người đi, bóng lưng thướt tha dần khuất vào bóng đêm.

Mộ Tịch Tịch nói đến là đến, nói đi là đi, giống như một trận gió, thật sự là khiến người ta không nắm bắt được.

.....

Thanh Tâm Điện.

Nóc nhà treo chặt cung đăng, làm cả cung điện sáng như ban ngày.

Yến hội đang diễn ra, ca múa say sưa, rượu say lòng người. Trong

điện bày đầy hoa cúc, trăm bông trăm kiểu nở, vô cùng đa dạng đẹp mắt.

Mùi thơm của hoa lơ lửng lấp đầy không gian.

Mộ Tịch Tịch từ ngoài điện đi vào, bất động thanh sắc ngồi canh Mộ Dã. Thừa dịp Đoạn Khinh Ngân không chú ý, đột nhiên nói nhỏ bên tai Mộ Dã mấy câu.

Ánh mắt sắc bén của Mộ Dã đảo qua mặt Đoạn Khinh Ngân, đột nhiên nhú mày, nói: "Thái tử điện hạ, nghe nói người có một sư muội tài hoa hơn người, đang ở trong cung. Không biết vì sao không tới tham gia yến tiệc tối nay. Bẩm vương từng được ngắm bức tranh Hà Đường Nguyệt Sắc của Tịch Tịch, nghe nói là do nàng ấy vẽ ra, thật sự là rất đẹp. Nghe nói nàng ấy có thể vẽ tranh tại chỗ, chẳng biết có thể để bẩm vương mở rộng tầm mắt một phen không!"

Đoạn Khinh Ngân nghe vậy, giận đến phát run, ánh mắt hần quét qua mặt Mộ Tịch Tịch, lập tức lại khôi phục thần sắc vân đạm phong khinh, lãnh đạm cười nói: "Sư muội chỉ có chút tài mọn, làm sao dám nhận là tài hoa hơn người, sao dám bêu xấu trước mặt Khả Hãn. Huống chi, nàng đang nhiễm phong hàn, sức khỏe không tốt, nên thế không cho nàng tham gia thịnh yến. Miễn cho việc trong lúc bất cẩn, truyền phong hàn cho người khác!"

"Ồ? Nếu đã như thế, thì thôi, thật là đáng tiếc!" Mộ Dã không cho là đúng nói.

Hắn đối với nữ tử luôn luôn không có hứng thú, trong mắt hắn, nữ tử chỉ là đồ chơi cho nam nhân, tài hoa hơn người cũng được, xinh đẹp động lòng người cũng được, chẳng qua chỉ để lấy lòng nam nhân thôi. Nếu không phải Mộ Tịch Tịch cứ lăm bằm về cô gái kia, nói xuất sắc như thế nào, hắn căn bản sẽ không nói mấy câu vừa rồi.

"Bạch cô nương nhiễm phong hàn sao? Thần thiếp vừa nghe thấy nàng đánh đàn trong Minh Nguyệt Cung, tiếng đàn thật sự rất êm tai, thần thiếp nghe mà như si như túy. Điện hạ, chắc là bệnh của Bạch cô nương không còn đáng ngại, nếu không làm sao có thể đánh đàn." Tôn Ngưng Hương nhận mưu kế của Vương hậu, nhẹ nhàng chậm rãi nói.

Tôn Ngưng Hương đã không ưa Lưu Sương từ sớm, quấy rầy đêm động phòng của Tôn Ngưng Hương không nói làm gì, còn bị thái tử kim ốc tàng kiều trong Minh Nguyệt Cung. Thái tử còn bảo vệ cho Lưu Sương nghiêm nghiêm thực thực, không cho phép hai tân phi được bước vào Minh Nguyệt Cung nửa bước, cấm tiệt chuyện quấy rầy Lưu Sương.

"Đúng vậy! Nghe Ngưng tỷ tỷ nói, thần thiếp thật sự là muốn nghe tiếng đàn của Bạch cô nương." Bùi Tô Thanh ngồi bên cạnh cũng liên tiếng phụ họa.

Đối với nữ tử ở trong Minh Nguyệt Cung, bảo bọn họ làm sao có thể không oán hận, chính là nàng ta, mới khiến bọn họ vừa tiến cung đã sống kiếp quả phụ. Bọn họ đối với Lưu Sương rất hiếu kỳ, rất muốn biết, rốt cuộc là nữ tử như thế nào, khuynh quốc khuynh thành như thế nào, mới có thể khiến điện hạ si mê như thế.

Mộ Dã rất nhanh cảm giác được sóng gió nổi lên. Xem ra những nữ tử đang ngồi đây quyết không buông tha cho cô sư muội kia, kể cả em gái nhà mình. Đáy lòng hấn nẩy lên sự tò mò đối với Lưu Sương.

"Thái tử, nếu lệnh sư muội đã khỏi, sao không thỉnh nàng lại đây!" Mộ Dã hí mắt, có chút bất mãn.

Ánh mắt Đoạn Kinh Ngân nhàn nhạt đảo qua Ngưng phi và Thanh

phi, mặc dù sắc mặt vẫn lạnh nhạt không thay đổi, nhưng hàn ý bắn ra từ mắt hắc khiến hai người kia lạnh run người.

"Luu Quang, Khả hãn đã muốn gặp, dù cho có bệnh, cũng phải tới đây." Vương hậu đột nhiên vừa cười vừa nói:.

Đoạn Kinh Ngân biết vào thời điểm này, chưa phải lúc để đắc tội với bá chủ của thảo nguyên này. Nếu hắc nhất định phải thấy Sương Nhi, không ngại cho hắc gặp, càng giấu giếm, có lẽ sẽ làm hứng thú hắc dành cho Sương Nhi tăng lên. Sau đó quay sang bảo nội thị đưa Luu Sương đến.

Luu Sương nhận được tin, biết ngay là "hảo ý" của Mộ Tịch Tịch mà thôi. Nhưng mà nàng không biết, Mộ Tịch Tịch kiên trì đòi nàng tham gia thịnh yến làm cái gì?

"Cô nương không nên chần trừ, chỉ là tham gia thịnh yến thôi, mọi sự còn có thái tử !"

Luu Sương biết sư huynh không muốn nàng đi, nhưng mà, nàng không thể để sư huynh vì mình mà đắc tội Mộ Dã, nàng biết, làm thế đối với sư huynh vô cùng bất lợi. Lăng Quốc vẫn chưa lớn mạnh đến mức có thể đối đầu với Thiên Mạc Quốc.

Không tận lực điểm trang, Luu Sương chậm rãi đi đến, đèn đuốc sáng ngời, chiếu lên bóng dáng giản dị của nàng.

Mộ Dã bùng chén rượu, ánh mắt sắc bén quét lên người Luu Sương, chỉ thấy một bộ quần áo nhạt màu giản dị, khoan thai đi đến, hình dạng cũng thanh nhã, nhưng không phải quốc sắc thiên hương. Bất quá, mặt mũi nàng cũng thanh nhã ý nhị, thần khí thoát tục, khiến kẻ khác có chút si mê.

Bất quá, cũng chỉ đến thế này mà thôi. Tại sao lại khiến Đông Phương Lưu Quang si mê thế chứ, hai trắc phi của hắn thì không nói làm gì, ngay cả em gái xinh đẹp nhà mình hắn cũng không thèm liếc tới một cái.

Lưu Sương vừa vào cửa điện, đã cảm thấy một đôi mắt nhìn nàng chăm chăm, làm nàng thấy lạnh cả người.

Sau khi thi lễ, thần nhiên ngẩng đầu, lúc này mới chú ý tới nam tử đang ngồi ghế chủ tọa.

Mới nhìn lướt qua, đã thấy sự khí phách và dã khí đập vào mặt, đó chính là Mộ Dã.

Hắn quả thật trời sinh bất phàm, da mặt sạm đen, gương mặt góc cạnh, cực kỳ anh tuấn. Chỉ có đôi mắt, làm Lưu Sương quả thực không dám nhìn thẳng. Đôi mắt như của hùng ưng đang bay lượn trên bầu trời, tùy thời đi tìm con mồi của mình. Bị ánh mắt hắn đảo qua, toàn thân có cảm giác như bị xuyên thấu.

Hắn ngồi ở đó, như con báo đen chuẩn bị xông ra vồ mồi. Từ trên xuống dưới, có một loại khí thế thần nhiên nhiếp người, khí thế này làm kẻ khác thấy áp lực, đến mức không thở được.

Khí thế này, chỉ có thể tôi luyện trên chiến trường mới có.

Lưu Sương bình ổn tâm thần, thần nhiên đảo ánh mắt qua mặt hắn, nhìn sư huynh Đoạn Khinh Ngân.

Hôm nay sư huynh mặc trường bào bằng gấm tím, thắt lưng gắn ngọc, nổi bật phong thái tuấn nhã thoát tục của hắn. Hắn nhìn Lưu Sương hơi nhăn mặt, Lưu Sương hiểu ý tứ của hắn, hắn cũng không muốn nàng lộ diện!

Mộ Tịch Tịch nhanh nhẹn hô: "Bạch cô nương, ngồi cạnh ta đi." Nói xong, hăng hái bưng bưng đứng dậy kéo tay Lưu Sương.

Tôn Ngưng Hương cùng Bùi Tô Thanh nhìn Lưu Sương, chỉ thấy Lưu Sương mặc dù không phải khuynh thành tuyệt sắc, nhưng không thể không thừa nhận Lưu Sương có khí chất tuyệt thế tao nhã bẩm sinh, hai người không thể so sánh được.

"Nghe nói Bạch cô nương vẽ tranh rất đẹp, chẳng biết có thể vẽ cho bốn vương một bức không?" Ánh mắt sắc bén của Mộ Dĩ nhìn Lưu Sương chăm chăm, lạnh giọng nói.

Lưu Sương cười yếu ớt nói: "Lưu Sương chỉ là thích vẽ từ nhỏ, không dám nhận là vẽ đẹp. Không dám bêu xấu trước mặt Khả hãn."

"Bạch cô nương không nên khiêm tốn, không bằng nhân tiện bây giờ vẽ cho bốn vương một bức chân dung!" Hãn híp mắt, ý vị thâm trường.

Chương 82: Bị thương

Vẽ chân dung hần? Lưu Sương cả kinh.

Nếu là vẽ tranh phong cảnh, nàng còn có thể vẽ bừa một chút, không cần phải vẽ quá xuất sắc.

Nhưng nếu vẽ chân dung Mộ Dã, thì không thể vẽ bừa nữa, nếu vẽ không đẹp, nhất định sẽ làm cho hần tức giận. Đắc tội với hần, sẽ khiến sư huynh gặp bất lợi. Nhưng, nếu vẽ đẹp, lại trái với ước nguyện không xuất đầu lộ diện của nàng.

Lưu Sương không khỏi khó xử, cười yếu ớt nói: "Lưu Sương tài nghệ vụng về, sao dám vẽ chân dung Khả hần!"

Mộ Dã nhướn mày, ưng mâu híp lại, bất động thanh sắc, thần sắc lóe ra sự nguy hiểm: "Có phải Bạch cô nương ngại dung mạo bốn vương xấu xí, cho nên không muốn vẽ chân dung bốn vương!"

Lưu Sương nghe vậy trong lòng thất kinh, Mộ Dã này, chỉ hai câu ba lời đã dồn người ta vào chân tường. Hần đã có chủ ý như vậy, hình như nàng không có quyền cự tuyệt.

"Chỉ là một bức tranh, người đáp ứng đi! Ca ca của ta khó đối phó lắm đó!" Mộ Tịch Tịch ngồi bên cạnh thấp giọng nói.

"Sương Nhi, nếu đã như thế, muội vẽ một bức chân dung cho Khả hần đi!" Đoạn Khinh Ngân cười nhạt nói.

Sương Nhi khó xử, làm cho hấn cực kỳ chua xót. Thân là thái tử Lăng Quốc, nhưng lại để Sương Nhi bị làm khó trong chính hoàng cung của mình, sao mà mĩa mai. Lăng Quốc nhất phải hùng mạnh hơn! Tay hấn, lạng lẽ nắm thành quyền.

Tiểu cung nữ mang bút mực tới, trải tờ giấy Tuyên Thành lên bàn.

Lưu Sương đi đến, đưa tay cầm bút, nhưng lại trầm ngâm không biết hạ bút như thế nào bây giờ.

Mộ Dã, đối với nàng mà nói, là người xa lạ mới gặp lần đầu. Vẽ chân dung hấn, thì phải quan sát thật kỹ ngũ quan của hấn, thần sắc của hấn, để nắm bắt được thần vận của hấn.

Miễn cưỡng ngừng đầu nhìn lên, nhưng lại đụng ngay phải ánh mắt sắc bén đang nghiên cứu nàng của hấn.

Đầu ngón tay không kiềm chế được run rẩy, nghĩ thầm ánh mắt người này thật là lạnh muốn thấu xương. Nàng đối với Mộ Dã quả thực không có cảm giác tốt đẹp gì, nàng chỉ thấy hấn là một người hiểu chiến vũ phu mà thôi. Không muốn phải đối mặt với ánh mắt sắc bén của hấn nữa, nhú mày suy tư, trong lòng chợt nảy ra một chủ ý.

Nàng không vẽ chân dung nhìn gần của Mộ Dã, mà hạ bút vẽ một bức tranh thảo nguyên xanh mướt.

Mây trắng ngang trời, trên mặt đất cỏ cây đâm chồi nảy lộc, một nam tử cao lớn khoác áo choàng đen, đứng bất động trên đỉnh đồi. Gió thổi qua áo choàng của hấn, bay phất phơ. Trên bầu trời có một con hùng ưng đang bay lượn, nam tử đang giương cung. Bức họa vô cùng sống động.

Lưu Sương buông bút, tiểu cung nữ cầm bức họa, đưa cho Mộ Dã.

Mộ Dã nhìn bức họa, lộ vẻ kinh dị.

Trên đời này chưa từng có nữ tử nào dám nhìn thẳng vào bá nhan của hắn, thế nên hắn mới đưa ra yêu cầu này, ý đồ làm khó nàng. Nữ tử này quả thật cũng không nhìn hắn nhiều, nhưng dường như không phải là không dám nhìn, mà là khinh thường không thèm nhìn.

Vẽ hắn, nhưng không nhìn hắn, cứ tưởng rằng sẽ không vẽ được, không ngờ bức tranh lại đẹp đến thế.

Tranh vẽ cảnh giường cung bắn tên, không miêu tả cụ thể ngũ quan của hắn, nhưng lại biểu hiện được khí phách và vương khí của hắn.

Nữ tử này, thật sự là rất thông minh!

Ngưng phi và Thanh phi nhìn bức họa của Lưu Sương, nhất thời có chút tức cười. Nhíu mày lộ vẻ không cam lòng, không muốn đứng ở thế hạ phong so với Lưu Sương, tranh nhau biểu diễn tài nghệ.

Mộ Dã không có chút hứng thú nói: "Lúc bốn vương tiến cung, nhìn thấy trên đường có một gánh hát, biểu diễn rất hay, cho nên đã đưa bọn họ vào trong cung. Thỉnh vương hậu và thái tử cùng xem, coi như lời cảm ơn của bốn vương vì sự khoan đãi nhiệt tình của vương hậu và thái tử!"

Mộ Dã dứt lời, liền truyền lệnh xuống, hạ lệnh cho gánh hát lên hiến nghệ.

Lưu Sương nhìn sư huynh, thấy hắn nhíu mày, như đang nghĩ cái gì.

Mời gánh hát vào cung vốn chẳng phải chuyện mới mẻ gì, chỉ có điều, trước đó, phải điều tra gánh hát đó thật kỹ lưỡng. Không ngờ

Mộ Dã lại mời một gánh hát bên đường, chẳng cần biết họ có lai lịch gì.

Còn đang suy tư, gánh hát đã lục tục tiến vào điện.

Tổng cộng có mười hai người, sáu nam sáu nữ. Trên người đều mặc hí phục, mặt cũng đã vẽ xong. Có tiểu sinh, có hoa đán, có lão sinh... Tay người nào cũng cầm một thứ gì đó, có hồ cầm, có nhị hồ, có chiêng trống...

Tất cả đã sẵn sàng, tiếng ti trúc vang lên, một người chậm rãi ra sân.

Hóa trang rất kỹ, lưng còng, đội nón quan, đeo râu giả, mang đai ngọc, giày cao, lục bào thêu hình, nhãn mặt, đôi mắt đen sâu không thấy đáy. Bên cạnh là vài tên tiểu quỷ hoặc cầm ô hoặc ôm đàn.

Người này hóa trang thành nhân vật Chung Quỳ, hóa ta diễn vở Chung Quỳ Tróc Quỷ.

Chung Quỳ ra sân, giơ tay theo nhạc, vuốt râu, cất bước, quát: "Thừa dịp ánh trăng không rõ, tới nơi đồng quê hoang vu, yêu ma quỷ quái, hãy xem Chung Quỳ ta, thề bắt từng tên một..."

Thanh âm Chung Quỳ đậm liệt mà không thiếu sự thanh nhuận, mang theo một tia cát âm, dễ nghe khiến kẻ khác mê say.

Chung Quỳ Tróc Quỷ, là vở diễn kinh điển được dân gian ưa thích, nhưng mà, tại thịnh yến hoàng cung lại diễn vở này, Lưu Sương cảm giác có chút không ổn. Nhưng các quan lại và phi tần thì xem như si như tụy.

Giọng người nọ rất hay, giọng hát thuần khiết, quả thật rất dễ khiến kẻ khác mê say.

Nhưng mà Lưu Sương không biết vì sao, mỗi nhìn thấy mặt Chung Quỳ đen đen dữ tợn, lại không kiềm chế được nghĩ đến Thu Thủy Tuyết. Bất quá, người này hẳn là không phải Thu Thủy Tuyết, nàng nghĩ Thu Thủy Tuyết chắc chưa đến mức vì một vụn lượng hoàng kim mà mạo hiểm vào hoàng cung ám sát nàng.

Chiêng trống nổi lên, Chung Quỳ truy bắt quý, người xem thấy vậy cực kỳ lo lắng. Rốt cục tiểu quý cũng bị bắt, tiếng trống dần dần ngừng lại, cuối cùng cũng đến hồi cuối, Chung Quỳ giang tay bước đi. Hào khí của vở kịch âm vang trong điện.

Một hoa đán mặc áo xanh nhẹ nhàng ra sân.

Tiếng hồ cầm vang lên, bắt đầu diễn tấu. Hoa đán có dáng vẻ yếu điệu và giọng nói rất hay, bắt đầu múa cùng tiếng nhạc.

Đưa mắt, vung tay, đều phong tình vô hạn. Tiếng nói như châu ngọc, khi thì trong veo cao vút, khi thì lưỡng lự uyển chuyển, mang theo xuân hoa thu nguyệt, khiến người nghe như muốn say.

Khi hoa đán quay đầu, Lưu Sương đột nhiên cảm giác được người này rất quen. Mặc dù vẽ mặt, không thể nhìn rõ bộ dạng thật, nhưng vẫn mơ hồ cảm thấy có chút quen thuộc. Hoa đán hát ngoài sân, trong này Lưu Sương cúi đầu trầm tư, rốt cuộc đã gặp nữ tử này ở đâu vậy?

Hát đến đoạn cao trào, hoa đán đột nhiên quay đầu cười, trong đầu Lưu Sương như lóe lên một tia sét.

Trên vách núi, Thu Thủy Tuyết treo nàng lên cây, sau lưng hẳn có hai nữ tử, một người là Xích Phượng, một người là Tử Diên. Thu Thủy Tuyết đeo mặt nạ quý, nhưng Xích Phượng và Tử Diên không che

mặt, chắc là không nghĩ Lưu Sương có thể toàn mạng xuống núi, cho nên mới để Lưu Sương nhìn thấy mặt Tử Diên.

Hoa đán này, giống Tử Diên như thế, không, thật sự thì cô ta chính là Tử Diên.

Trái tim Lưu Sương, trong khoảnh khắc như bị ngâm vào hầm băng.

Chung Quỳ là Thu Thủy Tuyết, điều này không cần nghi ngờ gì nữa rồi.

Thu Thủy Cung xuất động nhiều người thế, vào cung hiến nghệ, không phải là vì muốn ám sát nàng đi! Bọn họ, hẳn là còn có âm mưu khác!

Trái tim Lưu Sương lo lắng, nàng phải báo chuyện gánh hát này là người của Thu Thủy Cung cho sư huynh.

Nàng đột nhiên nghiêng người, viết lên lòng bàn tay thị nữ đằng sau mấy chữ. Thị nữ kia tái mặt, sợ hãi đi về phía Đoạn Kinh Ngân.

"Có chuyện gì thế?" Mộ Dã ngồi cạnh thấp giọng hỏi, không hổ là mắt chim ưng, rất sắc bén.

Lưu Sương không để ý đến hắn, nghĩ thầm gánh hát là người đưa tới, ai biết có phải âm mưu của người hay không.

Cung nữ đến cạnh Đoạn Kinh Ngân, giả vờ rót rượu, nói cho Đoạn Kinh Ngân tin nhắn của Lưu Sương.

Sắc mặt Đoạn Kinh Ngân ngưng trọng, đôi mắt chột lạnh.

Nhưng vào lúc này, tiếng nhạc đột nhiên vút cao, tiếng hát của hoa

đàn cũng bỗng nhiên cao vút, trong trẻo chói tai.

Tình huống đột biến!

Chung Quỳ Thu Thủy Tuyết đang nghỉ ngơi dưỡng thần đột nhiên mở mắt, đôi mắt đen bắn ra những ánh mắt nhọn hoắt như dao. Vung tay một cái, rút từ trong hồ cầm một thanh bảo kiếm. Đâm về phía Đoạn Khinh Ngân.

Lưu Sương kinh hô lên tiếng, Đoạn Khinh Ngân có sự nhắc nhở của Lưu Sương, có phòng bị, lắc mình tránh một kiếm, thân thể cấp tốc lui về phía sau.

"Đông Phương tiểu nhi, Chung Quỳ ta hôm nay sẽ bắt tên quý nhà ngươi!" Thu Thủy Tuyết oán hận nói, ám sát ăn nhau ở chỗ tập kích bất ngờ, một kích không đắc thủ, trong lòng tức giận, thanh âm tràn ngập hàn ý.

Kiểm thế sắc bén, hướng thẳng về phía Đoạn Khinh Ngân.

Đoạn Khinh Ngân cũng không bối rối, thần sắc bình tĩnh rút một thanh kiếm của thị vệ đứng sau, leng keng nghênh đón, trong nháy mắt, hai người liền giao chiến.

Trong điện vô cùng rối loạn, những con hát còn lại đập đàn, lấy kiếm từ bên trong đàn ra, cầm trong tay, lao về phía bữa tiệc chém giết. Thị vệ tiến lên ngưng chiến, nhất thời toàn điện lâm vào cảnh ta chém ngươi giết.

Những tỳ phi không có võ nghệ, sợ đến mức thét chói tai, đều về thối lui về phía sau.

Mộ Tịch Tịch tiến lên nghênh chiến, giao đấu cùng con hát, Lưu

Sương cuống quít lui xuống theo tần phi. Nàng biết mình không có võ nghệ, phải né tránh trước, tránh việc trở thành gánh nặng của sư huynh.

Song, chuyện không được như ý nàng. Hoa đán đó đúng là Tử Diên, cô ta đã nhận ra Lưu Sương, đôi mắt phát lạnh, phi thân đến, cầm kiếm đâm thẳng về phía nàng.

Lưu Sương cuống quít giờ một cái ghế lên, che đỉnh đầu, song, kiếm thế cực nhanh, Tử Diên cũng dùng nhiều lực, kiếm xuyên qua cái ghế. Lưu Sương hoảng hốt, ném ghế xuống.

Tử Diên rút kiếm ra, đâm về phía Lưu Sương lần nữa.

Lưu Sương lao đảo lui về phía sau, mắt thấy không thể thoát được kiếm này, đột nhiên "Loảng xoảng lang" một tiếng giòn vang, Kiếm của Tử Diên rơi trên mặt đất. Lưu Sương cúi đầu nhìn, trên mặt đất còn có một chiếc đĩa đàn mộc nạm vàng.

Quay đầu nhìn lại, là sư huynh đang giao chiến kịch liệt với Thu Thủy Tuyết cứu nàng.

Đôi mắt Tử Diên bắn ra hàn quang, cô ta không ngờ, Đoạn Khinh Ngân chỉ dùng một chiếc đĩa lại cản được kiếm của cô ta.

Lưu Sương lao đảo chạy đi, Tử Diên cắn răng theo sát.

Đoạn Khinh Ngân sững sờ, dùng mấy chiêu bức lui Chung Quỳ, đứng dậy chạy về phía Lưu Sương, ôm lấy Lưu Sương, kéo nàng ra khỏi kiếm quang của Tử Diên.

Thị vệ trong điện vốn không nhiều lắm, lại phải chiến đấu với bọn con hát trá hình, căn bản không phải là đối thủ để mà bắt Thu Thủy Tuyết

lại.

Bốn người lui đến chỗ sâu nhất , Mộ Tịch Tịch chứng kiến Đoạn Khinh Ngân một mình giao chiến với hai cao thủ, quát một tiếng, quay sang giao chiến với Tử Diên.

Thu Thủy Tuyết nhìn thấy chuyện diễn ra không thuận lợi như kế hoạch ban đầu, mâu quang càng lạnh, huýt sáo một tiếng, trong phút chốc kiếm quang đại thịnh, tất cả đều chuyển hướng Lưu Sương.

Hắn đã nhìn ra, Đoạn Khinh Ngân chỉ một lòng che chở Lưu Sương, bắt được nàng rồi uy hiếp Đoạn Khinh Ngân là xong.

Quả nhiên, quan tâm tất loạn.

Chứng kiến Thu Thủy Tuyết một kiếm lại một kiếm, tàn nhẫn hướng thẳng đến Lưu Sương, Đoạn Khinh Ngân hoảng hốt, kiếm thế liền có chút bối rối. Qua mấy chiêu, rốt cục lộ ra sơ hở, Thu Thủy Tuyết nhận thấy thời cơ, đột nhiên dùng sức một cái, bảo kiếm trong tay rời ra, mang theo thế sấm sét bay ra.

Kiếm này, không hướng đến Lưu Sương, mà là lao thẳng về phía ngực Đoạn Khinh Ngân

Đoạn Khinh Ngân chỉ một lòng che chở Lưu Sương, căn bản không để ý đến an nguy của bản thân, kiếm này nhất định hắn không tránh được.

Lưu Sương không biết lấy sức lực từ đâu, kéo Đoạn Khinh Ngân lại, dùng thân chắn cho Đoạn Khinh Ngân. Lưng đột nhiên mát lạnh, Lưu Sương cùng cây kiếm đang cắm vào lưng gục xuống trong lòng Đoạn Khinh Ngân.

Trong lòng Đoan Khinh Ngân đau nhức, hai mắt sung huyết, hét lên một tiếng.

Thu Thủy Tuyết cả kinh, hấn thật sự không ngờ Lưu Sương lại dùng thân cản kiếm của hấn.

Nhìn thấy Lưu Sương gục trong lòng Đoan Khinh Ngân, thanh kiếm vẫn đang lay động trên lưng. Lực của kiếm đó, hấn là người rõ ràng nhất.

Cho tới nay hấn vẫn nghĩ tới chuyện giết nữ tử này, hôm nay được như ý, đáy lòng lại chẳng có nổi nửa điểm vui mừng. Ngược lại trong lòng lại trào lên những cơn sóng tình xa lạ nói không ra lời. Hơn nữa, không biết vì sao, trái tim hấn lại mơ hồ đau đớn.

Nhìn thấy thị vệ trong điện càng ngày càng nhiều, hấn không kịp cảm nhận cảm giác xa lạ đó, đột nhiên huyết sáo một tiếng, phi thân lên trên, đập lên nóc điện một chưởng, nóc điện liền thủng một lỗ, hấn và Tử Diên phi thân ra ngoài.

Những con hát còn lại, đều là tử sĩ, chứng kiến việc ám sát thất bại, càng điên cuồng giao chiến cùng thị vệ.

Tiếng chém giết, tiếng thét chói tai, tràn ngập ở trong điện, Đoan Khinh Ngân giống như đặt mình ngoài cái bầu không khí đấy, cái gì cũng không nghe không gặp, lúc này, trong lòng hấn, trong mắt hấn, chỉ có mình Lưu Sương.

Hấn ôm Lưu Sương, đưa tay điểm lên mấy huyệt đạo quan trọng trên người Lưu Sương, để cầm máu. Sau đó đặt tay lên huyệt Hổ Khẩu truyền chân khí vào người Lưu Sương, bảo vệ hơi thở của Lưu Sương.

Lúc này Lưu Sương, đã lâm vào hôn mê , dưới ánh đèn rực rỡ, gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt đến dọa người.

Nội tâm Đoạn Khinh Ngân thanh tỉnh đến đáng sợ, lúc này hần chỉ có một tín niệm duy nhất, không tiếc bất cứ giá nào, nhất định phải cứu được nàng!

Hần ôm Lưu Sương, ra khỏi điện.

Không biết vì sao, trước mắt hần vô cùng mơ hồ, không nhìn rõ đường đi, hình như có một thứ chất lỏng không ngừng tuôn ra từ hai hốc mắt hần!

Các thích khách rốt cục chiến bại trong tay các thị vệ, trong điện lại yên tĩnh.

Ai nấy đều nhìn chằm chằm vào thái tử.

Quần áo thái tử bị nhuộm thành màu đỏ, hần ôm nữ tử kia , chậm rãi bước đi. Sắc mặt bình tĩnh đến đáng sợ, chỉ có đôi mắt không ngừng rơi lệ.

Mộ Tịch Tịch hoàn toàn ngơ ngẩn, Tịch Tịch khiếp sợ nhìn nam tử hoàn mỹ như thần tiên này, ôm tố y nữ tử chậm rãi bước đi . Giờ khắc này, Tịch Tịch đột nhiên có một sự nghi hoặc: tình yêu có thể sâu sắc đến mức đấy sao?

Lần ám sát này, Mộ Dã giống như là khán giả, vững tâm xem kịch.

Song, trong một cái chớp mắt, trong lòng hần chấn động.

Một nữ tử nhu nhược, dĩ nhiên dùng tính mạng bản thân bảo vệ một nam tử, đây là dũng khí lớn lao đến mức nào chứ!

Chương 83: Xin người ra đi

Giọng nói của Đoạn Kinh Ngân cứ một mực quanh quẩn bên tai Lưu Sương. Nói là, Sương Nhi, muội không thể chết được, muội nhất định phải sống thật hạnh phúc, nhất định phải hạnh phúc!

Thanh âm tràn đầy sự nhu tình, dường như có tình ý không lời nào diễn tả được. Dường như sự quyến luyến đó, sự yêu thương đó, sự lo lắng bị đè nén và không an lòng đó, cứ mãi vấn vương.

Vươn tay, lòng bàn tay hình như vẫn còn hơi ấm của hân, thân thể vẫn còn nhớ rõ cảm giác nằm trong cái ôm của hân, nằm trong cánh tay mạnh mẽ mà hữu lực đấy.

Nàng không thể chết được!

Bóng tối vô tận, chậm rãi lui đi nhường chỗ cho ý thức, Lưu Sương rốt cuộc thức tỉnh, mở mắt.

Đập vào mắt, là màn màu trắng, thướt tha buông xuống.

Trong khoảng thời gian ngắn, nàng có chút mê hoặc, không biết mình đang ở nơi nào. Chỉ cảm thấy toàn thân trên dưới mềm yếu vô lực, toàn thân như bôi thuốc, có mùi thuốc thơm ngát nhàn nhạt. Trong nháy mắt nhớ ra tình huống trước lúc hôn mê, nàng nhớ ra nàng đã cản một kiếm cho sư huynh, lúc ấy, nàng cũng không biết sức lực đâu ra, chỉ biết lao ra thôi.

Từ nhỏ đến lớn, đều là sư huynh che chở nàng, lúc này đây, nàng rất

cục cũng thủ hộ sư huynh một lần.

Xuyên qua tấm màn màu trắng, lơ mờ nhìn thấy, một bóng người ngồi ở trước giường, một tay đang nắm chặt tay trái nàng, lòng bàn tay đầy mồ hôi, chính là sư huynh. Hình như hắn duy trì tư thế này đã rất lâu, nhìn qua có chút cứng ngắc. Không biết hắn đang suy nghĩ cái gì, không nhận ra Lưu Sương đã tỉnh lại.

Lưu Sương vừa động, vết thương đau như kim châm, không kiềm chế được kêu đau một tiếng.

Hai bàn tay to nhanh chóng xốc màn lên, gương mặt của Đoạn Khinh Ngân hiện ra rõ ràng, đây là sư huynh sao?

Trong nháy mắt, Lưu Sương không thể nhận ra, đây là sư huynh tuần mỹ thoát tục phong thái tuấn nhã của nàng!

Hắn già đi rất nhiều, lông mày nhíu chặt, sắc mặt tiêu tụy, râu ria lởm chởm như cỏ dại.

Nhìn thấy nàng rốt cục đã tỉnh lại, hắn chợt nhắm hai mắt lại, thở dài một hơi. Dường như đến tận lúc này trái tim mới quay trở lại lồng ngực hắn. Nắm chặt hai tay nàng, hắn cúi đầu nói: "Sương Nhi, muội rốt cục cũng tỉnh."

Giọng nói vốn rõ ràng ảm áp lại trở nên khàn khàn không chịu nổi, hắn không vì nàng đã tỉnh mà mừng rỡ như điên, trái lại, đôi mắt còn mù sương hơn.

"Sương Nhi, uống nước đi!" Hắn rốt cục cũng buông tay nàng dù không muốn, nhẹ nhàng nâng thân thể bạc nhược của nàng lên, giúp nàng uống nước ấm.

"Muội không đáng ngại nữa rồi, sư huynh, muội đã hôn mê mấy ngày? Đã khiến huynh phải lo lắng!" Nàng cúi đầu nói.

Đoạn Kinh Ngân nhẹ nhàng cẩn thận lấy chăn gấm bao lấy thân thể nàng, động tác của hần cực kỳ dịu dàng, sợ chạm đến vết thương của nàng.

"Muội hôn mê mười ngày rồi!" Đoạn Kinh Ngân cúi đầu nói, trong thanh âm có sự run rẩy không thể ức chế, hần không thể quên được lúc nàng hôn mê, hần đã rất sợ hãi. Hần chưa từng kinh hoàng đến vậy, vì nàng chưa tỉnh.

Lưu Sương biết hần lo lắng, mỉm cười nói: "Sư huynh, muội đã không có việc gì nữa, huynh cũng đừng lo lắng nữa!"

"Cho dù không cần huynh quan tâm lo lắng, muội cũng đừng làm như vậy!" Đoạn Kinh Ngân oán trách tức giận nói.

Nàng thay hần cầm một kiếm, nàng cũng biết, hần tình nguyện chết, cũng không nguyện nàng bị một thương tổn dù là nhỏ nhất. Nàng bị thương, so sánh với việc hần bị thương, còn khiến hần đau đớn hơn.

"Đáp ứng huynh, sau này không được làm những việc ngu ngốc thế nữa! Muội có biết, nếu không phải sư huynh học y, kịp thời phong trụ tâm mạch của muội, khống chế việc mất máu, thì Sương Nhi, muội có thể vĩnh viễn cũng không tỉnh lại." Hần thấp giọng lầm bầm.

"Sư huynh, " Lưu Sương cúi đầu gọi, đưa tay an ủi vỗ về tay của Đoạn Kinh Ngân, nhẹ giọng nói: "Muội biết tấm lòng huynh, nhưng trong lòng của muội, muội cũng đối với huynh như vậy, muội cũng không nguyện nhìn sư huynh phải chịu bất cứ thương tổn nào!" Lưu Sương cúi đầu nói. Nàng nào có thể trơ mắt nhìn sư huynh chết trước mắt nàng.

Đoạn Kinh Ngân nhắm mắt, khi mở ra, đã phủ một màn nước. Hấn lật tay, ôm lấy bàn tay nhỏ bé đang vỗ lên tay mình.

"Sư huynh, có bắt được thích khách không?" Nhớ tới Thu Thủy Tuyết, Lưu Sương hỏi.

Đoạn Kinh Ngân lắc đầu nói: "Những tên đầu xỏ đã chạy thoát, còn lại đều là tử sĩ, sau khi bị bắt đã tự vẫn."

"Có tra được thân phận của bọn chúng không?"

"Huynh đang phái người điều tra, có điều..." Đoạn Kinh Ngân bỗng nhiên dừng một chút, nói: "Những người này ai nấy đều có võ công lợi hại, số lượng tuy ít, nhưng lại dám vào cung hành thích. Huynh nghĩ, nhất định là dư đảng tiền triều."

"Ý sư huynh là, bọn họ là người của Vũ Quốc? Âm sát sư huynh, là vì muốn khôi phục Vũ Quốc?" Lưu Sương hỏi.

Thu Thủy Cung hóa ra không phải một tổ chức sát thủ đơn thuần, thì ra bọn chúng còn gánh trách nhiệm to lớn này?

Khôi phục cố quốc!

Sau khi mỗi một triều đại diệt vong, đều sót lại dư đảng, ôm giấc mộng khôi phục cố quốc. Bọn họ tập hợp những người cũ, làm ra những chuyện như ám sát phản loạn. Có rất nhiều người, một mực ôm giấc mộng đó, nhưng không thể thực hiện, rốt cuộc chỉ có thể chết trong buồn bực.

Vốn dĩ, triều đại thay đổi là chuyện máu chảy thành sông, xương chất thành núi. Hơn nữa ân oán triều đại cũ triều đại mới, luôn khiến

nhiều người vô tội bị liên lụy mất mạng .

Kỳ thật, Lưu Sương cho rằng, người nào làm hoàng đế, đều không quan trọng, chỉ cần thiên hạ thái bình, dân chúng an cư lạc nghiệp là tốt rồi. Nàng đoán là lê dân bách tính cũng nghĩ vậy thôi.

Lưu Sương khẳng định, bằng tài hoa và trí tuệ của sư huynh, nhất định có thể bình thiên hạ.

Đáng lẽ nàng định nói chuyện thích khách là sát thủ của Thu Thủy Cung , nhưng lại do dự.

Trước đây, nàng chưa từng giấu diếm sư huynh chuyện gì, lúc này đây, không biết vì sao lại do dự. Cuối cùng, không nói ra thật. Có lẽ, Thu Thủy Cung chỉ là một tổ chức sát thủ thôi, lần này ám sát là do có người thuê bọn hắn.

"Sương Nhi, muội mới tỉnh lại, nghỉ ngơi thật tốt đi." Tay Đoạn Khinh Ngân, nhẹ nhàng đặt lên trán Lưu Sương, rồi lại đặt lên cổ tay nàng, chẩn mạch cho nàng. Lông mày rốt cục cũng giãn ra, lộ ra một nụ cười rất hiếm thấy.

"Sương Nhi biết rồi, sư huynh cũng trở về nghỉ ngơi đi. " Sư huynh vì thủ hộ nàng, chắc hẳn đã vô cùng mệt mỏi.

Đoạn Khinh Ngân rốt cục không tình nguyện buông Lưu Sương ra, kéo lại chân cho Lưu Sương rồi mới chậm rãi đi ra ngoài.

Sương Nhi đã không còn đáng ngại, có một số việc, hắn phải đi giải quyết rồi.

.....

Năm ngày sau, vết thương của Lưu Sương khép miệng, có thể xuống giường đi lại.

Hoa cúc đua nở dưới ánh mặt trời ấm áp. Hồng Ngẫu mang ra một ghế dài, để Lưu Sương ngồi dưới hành lang thưởng cúc.

Từng bông hoa cúc, nở rộ, vô cùng mỹ lệ sắc sỡ.

Có đôi khi, Lưu Sương thật sự thầm nghĩ muốn làm một đóa hoa, tự tại hưởng thụ ánh mặt trời, nở rộ rực rỡ.

Thị vệ đứng sau lên tiếng : "Sương tiểu thư, Binh Bộ Thị Lang Tả Thiên tới chơi!"

Tả Thiên!

Lưu Sương đã nghe sư huynh kể về người này, hẳn từng là trọng thần của Vũ Quốc.

Nghe nói, lúc đầu, khi Vũ Quốc mới diệt vong, Lăng Quốc lập quốc. Đông Phương Húc Nhật đối với hắn có chút nể trọng, muốn trọng dụng hắn. Hắn cự tuyệt ý tứ của Đông Phương Húc Nhật, muốn từ quan. Đông Phương Húc Nhật vô cùng giận dữ, nhốt hắn trong lao tù. Suốt năm năm, hắn chưa từng khuất phục, có thể thấy tính cách của người này cố chấp bướng bỉnh đến mức nào.

Mãi đến năm năm trước, Đoạn Khinh Ngân về nước, mới thỉnh hắn ra khỏi nhà lao. Hắn đánh giá rất cao Đoạn Khinh Ngân, vì vậy liền trở thành tâm phúc của Đoạn Khinh Ngân.

Lưu Sương không biết, người như thế, tìm nàng là có chuyện gì?

Vì vậy sai người chuẩn bị trà trong thư phòng, đi đến thư phòng chờ

hắn.

Chỉ chốc lát, Binh Bộ Thị Lang Tả Thiên trầm ổn bước tới. Sau một hồi chào hỏi khách sáo, Lưu Sương cùng Tả Thiên phân biệt ngồi xuống.

Tả Thiên gần năm mươi tuổi, mặc bộ quần áo màu đen giản dị, mặt nhiều nếp nhăn, đôi mắt lấp lánh hữu thần, cả người rất có tinh thần.

Hắn vừa thấy Lưu Sương, liền cười hỏi: "Bạch cô nương đã khỏe nhiều chưa?"

Lưu Sương cho thị nữ lui ra, khẽ cười nói: "Đã không còn đáng ngại, đa tạ Tả thị lang quan tâm. Không biết hôm nay tới chơi, là có chuyện gì quan trọng!"

Lưu Sương thẳng thắn hỏi, nàng biết, người này tới đây, nhất định có chuyện quan trọng, nếu không tuyệt đối không đến tìm nàng.

"Bạch cô nương quả nhiên thông minh, ta cũng nói thẳng. Bạch cô nương có biết tình thế bây giờ của Lăng Quốc không?"

"Có biết một chút!"

"Lúc trước, Vương thượng thân mang trọng bệnh, điện hạ đi lâu không về, quyền lực trong triều đều rơi vào tay vương hậu. Hôm nay, Thiên Mạc Quốc đối với nước ta rất thềm thường, người cũ tiền triều cũng không ngừng gây bất lợi. Lăng Quốc lúc này, đang lâm vào cảnh thù trong giặc ngoài. Trong mắt lão thần, chỉ có điện hạ mới đủ khả năng, mới có thể khiến Lăng Quốc cường thịnh, có thể khiến Lăng Quốc đối đầu cùng Thiên Mạc Quốc. Nếu không, sớm muộn gì, Lăng Quốc cũng sẽ rơi vào trong tay Mộ Dã." Tả Thiên khẳng khái nói.

Lưu Sương không ngờ, Tả Thiên vừa đến đã cùng nàng đàm luận quốc sự, có chút kinh ngạc. Nàng cũng không ngờ tình thế Lăng Quốc lúc này lại nghiêm trọng thế. Sư huynh đã phải sầu lo bao nhiêu chứ!

Tả Thiên nhìn chăm chăm Lưu Sương, nói tiếp: "Bạch cô nương, ngày đó người thay điện hạ nhận một kiếm, ta liền biết cô nương cùng điện hạ là tình sâu nghĩa nặng. Cô nương có thể có dũng khí như vậy, cũng không phải kẻ tầm thường. Cho nên, Tả Thiên hôm nay mới mạo muội đến đây, muốn cầu Bạch cô nương một việc!"

"Tả thị lang cứ nói đừng ngại, vì sư huynh, làm gì ta cũng tình nguyện."

"Khẩn cầu cô nương rời khỏi điện hạ."

Lưu Sương sửng sốt, nhìn chăm chăm Tả Thiên, kỳ thật nàng rất tình nguyện ở lại bên sư huynh, giúp hắn vượt qua khó khăn. Không nghĩ được rằng Tả Thiên lại muốn nàng ra đi.

"Ngày đó, khi cô nương hôn mê, điện hạ ôm cô nương khóc rống, thật khiến ai nhìn thấy cũng phải đứt ruột đứt gan. Trong lúc cô nương hôn mê, điện hạ một mực ở bên cô nương, mười ngày liền chưa từng rửa mặt. Tình ý điện hạ dành cho cô nương, thiên hạ ai nấy đều biết. Cô nương nếu ở bên điện hạ, ngược lại rất nguy hiểm. Hơn nữa, nếu có kẻ nào có ý đồ xấu bắt cóc cô nương, dùng cô nương ra điều kiện với điện hạ, dù có yêu cầu điện hạ bỏ quên giang sơn, ta nghĩ điện hạ cũng sẽ đáp ứng ngay lập tức. Cho nên, thỉnh cô nương ra đi, biến mất hoàn toàn. Xin cô nương suy nghĩ cho lê dân bách tính, suy nghĩ cho con dân Lăng Quốc, chúng ta không muốn mất đi một hoàng đế tốt như điện hạ." Dứt lời, Tả Thiên quỳ xuống trước mặt Lưu Sương, nói thế nào cũng không đứng dậy.

Trái tim Lưu Sương chấn động mạnh mẽ, lời Tả Thiên nói, đã đánh trúng vào nội tâm của nàng.

Ngày đó, vương hậu dùng sự an nguy của nàng ép sư huynh nạp phi, sư huynh đáp ứng ngay. Nàng tin tưởng, sư huynh vì nàng, cái gì cũng có thể làm. Nàng chỉ hận chính mình, tại sao lại luôn làm gánh nặng của sư huynh.

"Tả thị lang mau đứng lên, Lưu Sương muốn xuất cung, còn cần Tả thị lang tương trợ!" Lưu Sương đưa tay nâng Tả Thiên đứng lên.

Chương 84: Hàn đến

Ngô đồng dạ vũ, nhất dạ thu lương. Liễu sơ hàn điều, khô hà trầm ảnh, đoản tùng cổ bách, nhất lộ tẩu lai, giai thị thu cảnh. (Dịch nghĩa : Ngô đồng đêm mưa. Liễu rủ lạnh lùng. Sen tàn in bóng. Tùng già cổ bách. Đưa bước chân người. Đi vào mùa thu.)

Vì muốn biến mất hoàn toàn, ngay cả Hồng Ngẫu Lưu Sương cũng không mang theo, một thân một mình đi theo Tả Thiên ra khỏi hoàng cung, ra khỏi Tây Kinh. Tả Thiên đưa cho nàng sổ ngân phiếu đủ lo cho cuộc sống, mục đích là muốn đuổi nàng đi thật xa, nhưng Lưu Sương lắc đầu không nhận, không phải muốn nàng biến mất hoàn toàn sao? Không nhận thì sẽ không có ai có khả năng tìm ra tung tích của nàng.

Tả Thiên nhìn Lưu Sương, áo trắng khẽ bay, dưới ánh mặt trời mùa thu , tinh khiết như mây trời.

Tĩnh dật, là lướt, nhân hậu, tố nhã, quang hoa nội liễm, hấn cũng rất có hảo cảm với nữ tử này. Phong thái của nàng đặc biệt giống hoàng hậu Vũ Quốc, nữ tử này, có năng lực làm mẫu nghi thiên hạ. Nhưng mà, nàng cũng có tư chất để làm thiên hạ đại loạn.

Hồng nhan họa thủy, nhưng hấn vẫn không đủ nhẫn tâm để giết nàng. Nàng là một nữ tử thông minh, nàng tự biết phải làm như thế nào.

Thôi, ai có phận của người nấy. Hấn lắc đầu, lên xe hướng về Tây Kinh.

Lưu Sương nhìn xe ngựa của Tả Thiên chậm rãi đi xa, trái tim tràn ngập bi thương.

Ngẩng đầu nhìn trời, chim nhạn xếp thành hình chữ nhân, bay về phương nam. Chim nhạn còn có nhà mà về, nàng có nhà mà lại chẳng thể về.

Cái gọi là hoàn toàn biết mất, có nghĩa là toàn bộ các địa phương mà nàng đã từng đi qua đều không được quay trở lại. Quê nhà của cha mẹ cũng không thể quay về, bởi vì chỉ cần có người lưu tâm một chút sẽ tìm ra nàng.

Lưu Sương trốn vào khe núi, cởi bộ tũ y ra, mặc một bộ quần áo nam tử sờn cũ rách nát. Tháo trâm cài tóc, dùng dây buộc tóc. Lấy từ trong túi thuốc ra một loại dược thủy phấn, vẽ loạn trên mặt.

Nàng mặc dù không học Dịch Dung một cách bài bản, nhưng từ nhỏ đã cùng Hồng Ngẫu nữ phần nam trang đi ra ngoài hái thuốc, đối với phương pháp dịch dung, vẫn biết ít nhiều. Đối với dáng vẻ hành động của nam tử, bắt chước cũng rất giống.

Ngồi ở bên hồ, khói sóng lơ lửng trên mặt nước, trong nước hiện ra một nam thiếu niên tướng mạo tầm thường. Sắc mặt đen vàng, lông mày thô đen, không xấu cũng chẳng đẹp, không có chút đặc thù nào, gương mặt này, sẽ không làm ai chú ý, chỉ khiến người khác nhanh chóng lãng quên, có gặp cũng chẳng lưu lại ấn tượng gì.

Lưu Sương đối với dáng vẻ này rất hài lòng, cong môi cười cười, trong sóng nước dập dờn, thiếu niên kia cũng cười cười.

Dàng vẻ này, sợ là sư huynh có đứng ngay trước mặt nàng, cũng không thể nhận ra!

Thu thập sẵn sàng, Lưu Sương đứng dậy, quàng hành lý lên vai, hướng về Tây Kinh.

Nếu muốn ẩn cư, cách tốt nhất không phải ra đi, mà là ở lại chỗ cũ. Huống chi, trong lòng nàng luôn nhớ mong sư huynh, rất muốn tùy thời nghe ngóng tin tức về hắn.

Trong Tây Kinh, có một tòa trà lâu, tên gọi Nhã Tâm Cư, đang tuyển người làm tiểu nhị.

Lưu Sương quan sát Nhã Tâm Cư suốt nửa ngày, phát hiện nơi này tam giáo cửu lưu lui tới rất nhiều, chính là trung tâm thông tin đích thực. Vì vậy quyết định đến Nhã Tâm Cư xin làm tiểu nhị.

Người phụ trách tuyển tiểu nhị của Nhã Tâm Cư là chương quỹ lâu một, thấy Lưu Sương tướng mạo tầm thường, mồm miệng nhanh nhẹn, quan trọng là , vừa nhìn Lưu Sương đã biết chẳng có võ công gì, liền giữ Lưu Sương lại. Bọn họ muốn tìm chính là người như thế, càng bình thường càng tốt, càng tầm thường càng tốt.

Vào Nhã Tâm Cư, Lưu Sương liền cảm thấy không trách được tại sao nơi này lại làm ăn phát đạt thế, chủ nhân nơi này chắc hẳn là một người rất phong nhã.

Lầu một chỉ là quán trà bình thường, nhưng mà sáng sủa đẹp đẽ, trong đại sảnh có bốn cây cột lớn, vẽ hoa sen và tu trúc. Bốn bức tường đều vẽ tranh, lần lượt là cảnh sắc của bốn mùa xuân hạ thu đông.

Ngồi ở đây nhâm nhi chén trà, nghe hát, thật sự rất thú vị.

Lầu hai lầu ba Lưu Sương không đi qua, nàng cũng không có tư

cách đi, nhưng chắc càng tao nhã đẹp đẽ hơn.

Nàng chỉ có thể làm tạp dịch ở lầu một, bưng bê trà nước. Công việc cũng không quá nặng nhọc, chỉ hơi mệt mỏi, đêm nào cũng đến khuya mới đóng cửa. Lầu một chỉ có hai tiểu nhị, người còn lại là một thiếu niên 17-18 tuổi, tướng mạo cũng rất bình thường, rất lanh lợi, có điều hơi lười.

.....

Ngày hôm đó, sắc trời âm u, vết thương còn chưa khép miệng hoàn toàn, gặp lúc trở trời nên đau nhức. Lưu Sương ở trong chỗ của mình, đắp thuốc lên vết thương.

Đến khi đi ra đại sảnh, bên ngoài đã đổ mưa, cứ nói mưa xuân rả rích liên miên, có ai ngờ mưa thu cũng y như vậy, tinh tế dịu dàng tí tách từng giọt từng giọt.

Hôm nay khách ở lầu một, ít hơn mọi khi, đại sảnh có chút trống trải.

Tô Mạt Mạt ngồi trong đại sảnh, đang xướng khúc. Mạt Mạt là trà lâu thuê về để xướng khúc, có vài phần tư sắc, tiếng nói vui vẻ mà hơi khàn khàn.

"Kim phong tế tế, điệp điệp ngô đồng trụ. Lục tửu sơ thường nhân dĩ túy. Nhất chấm tiểu song nùng thụ. Tử vi chu cận hoa tàn. Tà dương khước chiếu lan kiên. Song yển dục quy thì tiết, ngân bình tạc dạ vi hàn."

Lúc này ít khách, Lưu Sương lau hết bàn ghế một lần, liền đứng dựa vào cột, nghe Tô Mạt Mạt xướng khúc.

Không biết là khúc thôi miên, hay là đêm qua ngủ không đủ, Lưu

Sương dựa vào cột ngũ gậy.

"Ngân bình tạc dạ vi hàn..." Tô Mạt Mạt ngân từ cuối cùng rất dài, giống như đang gọi tên một người nào đó.

Hàn...

Đã rất lâu không nghĩ đến cái tên này.

Lưu Sương cười khổ trong lúc ý thức đang lửng lơ giữa mơ và tỉnh, đột nhiên có tiếng vó ngựa, khiến Lưu Sương bừng tỉnh.

Nàng đưa mắt nhìn ra cửa, thấy bốn cánh tay ngọc nhỏ nhắn xóc rèm, lộ ra trời mưa lất phất.

Một bạch y công tử xuyên qua màn mưa, chậm rãi đi đến.

Lưu Sương nhìn bạch y hấn mặc, nhìn ngũ quan đẹp đẽ của hấn, trong tích tắc, phảng phất như phật ma huyễn, tất cả chuyện cũ ào tới, đột nhập vào trí óc nàng nhanh như chớp. Cứ tưởng mình đã quên, cứ tưởng rằng mình đã không cần nữa, chưa từng nghĩ rằng, tất cả thâm tình cùng thống khổ, sớm đã hóa thành tang thương đồ, khắc sâu vào đáy lòng nàng.

Trong khoảng thời gian ngắn, Lưu Sương không thể phân biệt được, đây là mộng hay là thật?

Có một số việc, không phải nói quên là sẽ quên được ngay!

Có một số người, không phải vì người hận hấn, mà hấn sẽ không tồn tại nữa.

Người cho rằng người đã quên hấn, kỳ thật hấn giống như con cá

đang ẩn mình trong làn nước của trí nhớ, nó ở đâu, người không nhìn thấy, hoặc là không muốn thấy. Nhưng mà cuối cùng sẽ có một ngày, nó lại nhảy lên mặt nước, khoảnh khắc đấy, người mới có thể minh bạch, hóa ra, hắn vẫn ở đây.

Hắn vội vã liếc nàng một cái, ánh mắt không hề dừng lại trên mặt nàng, thản nhiên đi đến một bàn cạnh cửa sổ.

Trương Tá Lý Hữu và Khinh Y Tiêm Y đi sau hắn.

"Tiểu nhị, mang trà!" Trương Tá nói với nàng.

Lưu Sương nhìn một vòng, tên tiểu nhị kia không có ở đây, thật là đồ lười biếng, người đã ít, còn bỏ mặc nàng ứng phó. Hôm nào phải nói chuyện rõ ràng với hắn một phen, không thể cứ tiếp tục thế này.

Ổn định tinh thần, chậm rãi đi tới, thấp giọng hỏi: "Chào khách quan, không biết các vị muốn uống trà gì!" Thật may là Lưu Sương đã ăn Xuyên Tinh Tử, khiến tiếng nói đổi sang khàn khàn, nếu không nhất định sẽ bị bọn họ nhận ra.

"Quý điểm có trà gì?" Khinh Y nhìn nàng, thản nhiên hỏi. Sắc mặt Khinh Y không vui lắm, mắt hơi buồn.

Lưu Sương cất cao giọng nói: "Những loại trà bình thường, bốn điểm đều có, ngoài ra còn có vài loại trà bốn điểm tự làm, tỷ như hoa mai trà. Không biết khách quan có muốn thử không."

Nghe được ba chữ hoa mai trà, Bách Lý Hàn hơi nhú mày.

"Chế biến thế nào?" Hắn mở miệng thản nhiên hỏi. Tiểu nhị này không om sòm lắm lời như những tiểu nhị khác, phải kẻ khác, nếu có trà tốt, nhất định sẽ mồm 5 miệng 10 giới thiệu?

Lưu Sương cong môi, cố gắng nặn ra một nụ cười, nói: "Hoa mai trà là hái bông hoa mai đầu đông, phơi khô, lại dùng tuyết đầu đông làm nước! Mùi thơm rõ ràng lãnh đạm, rằng môi đều thơm tho."

Nàng bình tĩnh thuần thực nói, lúc mới nhìn thấy hắc nàng rất sợ hãi, nhưng mà nàng biết bây giờ không phải lúc kinh hoàng, nếu lộ ra chân tướng, bị hắc nhận ra thì không tốt chút nào.

"Được rồi, dùng hoa mai trà!" Bách Lý Hàn tựa lưng vào ghế ngồi thản nhiên nói. Lòng mày hơi nhíu, vẻ mặt thâm trầm nghiêm trọng, khiến cho gương mặt tuần dật thoát tục của hắc có chút tang thương.

Lưu Sương đáp ứng một tiếng, xoay người đi vào ngâm trà.

Lấy từ trong bình ra cánh hoa mai đã phơi khô, cho vào một ấm sứ, sau đó múc nước làm từ tuyết tan đang đun sôi, đổ vào. Cánh hoa thơm ngát, từ từ nở ra trong nước ...

Lưu Sương đặt ấm sứ lên khay, bê ra ngoài.

Khinh Y đưa tay nhận, dùng ngân châm thử độ, sau đó mới rót cho Bách Lý Hàn một chén.

Mùi thơm thanh hàn nhã nhận xông vào mũi, trong lòng Bách Lý Hàn chấn động, nhìn cánh hoa trôi lững lờ, trái tim hắc, không biết vì sao lại rung động. Bưng chén lên, ngửi một lần. Hắc rất thích trà xanh hương vị nhạt thanh nhã, đúng như lời tên tiểu nhị này nói, mặc dù nhạt và nhã, nhưng lại có mùi thơm vương vấn rằng môi, giống như nữ tử huệ chất lan tâm kia.

"Khách quan còn gì dặn dò không? Nếu không tiểu nhân xin được lui

xuống, còn nhiều việc phải làm!" Lưu Sương lãnh đạm cười hỏi. Mấy ngày vừa qua, cũng học được không ít phong thái của tiểu nhị.

"Không có, người lui xuống đi!" Khinh Y phân phó.

Lưu Sương thở ra một hơi, vừa định rời đi, lại thấy Bách Lý Hàn thân nhiên nói: "Tiểu nhị, chờ chút!"

Trong lòng Lưu Sương chấn động, không thể nào, hẳn nhận ra nàng sao?

"Ta có chuyện muốn hỏi người một chút!" Bách Lý Hàn híp mắt, hỏi.

"Chuyện gì?" Lưu Sương thấp thỏm hỏi.

"Nghe nói, vài ngày trước trong hoàng cung có thích khách đột nhập ám sát, nghe nói có một nữ tử đã cứu thái tử điện hạ của các người. Việc này có thật không?" Bách Lý Hàn ra vẻ vân đạm phong khinh hỏi thăm.

Lưu Sương nghe vậy, đáy lòng chấn động, thì ra hẳn nghe được tin tức này.

"Không sai, hình như là nghe nói có chuyện như vậy!" Lưu Sương nói, nàng không thể nói không biết, tin tức này ai vào quán trà cũng nhắc đến, nếu nàng nói không biết, chẳng phải để kẻ khác hoài nghi sao.

"Nữ tử kia có bị thương nặng không?" Bách Lý Hàn nhíu mày, cực kỳ cẩn thận hỏi.

"Cái này tiểu nhân cũng không biết, nơi đây người ra kẻ vào rất nhiều, mỗi người nói một kiểu, tiểu nhân cũng không biết lời ai là

thật, lời ai là giả!"

"Họ nói như thế nào?" Bách Lý Hàn cấp bách hỏi, thanh âm run rẩy.

Lưu Sương đưa mắt, nhìn thẳng vào mắt Bách Lý Hàn, thản nhiên nói: "Có người nói nàng bị thương rất nặng, nhưng đã được cứu sống rồi, cũng có người nói nàng đã chết! Đa số đều nói nàng đã chết."

"Ba!" một tiếng, chén trà vỡ tan, Tô Mạt Mạt vì thế mà dừng xướng khúc.

Nước trà vẩy lên người Bách Lý Hàn, cánh hoa trắng điểm hồng dính trên ngón tay hằn, máu tươi tí tách từng giọt, kẻ khác nhìn mà thấy sợ.

"Vương gia!" Kinh Y cuống quýt lấy khăn, lau máu trên tay Bách Lý Hàn. Tiêm Y cuống quýt nhặt mảnh vỡ.

"Nàng sẽ không chết, người nói bậy!" Bách Lý Hàn tàn nhẫn rít lên, đôi mắt tràn ngập sự đau đớn và thống khổ.

Lưu Sương mở mắt, thản nhiên nói: "Khách quan, ta cũng chỉ nghe nói vậy. Khách quan, cái chén này, là đồ đắt tiền, lúc thanh toán phiền ngài thanh toán luôn tiền cái chén vỡ."

Kinh Y đưa mắt nhìn Lưu Sương, giận dữ, âm thanh lạnh lùng nói: "Chúng ta nhớ rồi! Người đi xuống đi!"

Lưu Sương gật đầu chậm rãi lui xuống.

Tô Mạt Mạt lại bắt đầu xướng khúc.

"Triều vân tán tẫn chân vô na, bách tuế tương khán năng kỷ cá? Biệt lai tương vi bất khiên tình, vạn chuyển thiên hồi tư tưởng quá." (Dịch nghĩa: Mây rồi sẽ tan hết, liệu có mấy người có thể chờ nhau đến trăm tuổi? Nếu đã vô duyên, xin người đừng nhớ nữa.)

Gió mát mưa hàn, Lưu Sương đứng từ xa nhìn Bách Lý Hàn dựa vào cửa sổ, nhẩn mặt nhú mày, giống như đang chìm đắm trong hồi ức.

Cứ tưởng rằng Bách Lý Hàn uống hết trà sẽ rời đi, không ngờ lại quyết định ngủ lại Nhĩ Tâm Cư luôn, dầy phòng chữ Thiên lâu ba.

Đêm xuống, hôm nay ít khách, Lưu Sương cũng được nghỉ sớm. Muốn ngủ, không biết vì sao lại không ngủ được.

Lưu Sương ngồi dậy, ra hành lang ngắm trăng. Nhưng thời tiết thế này, lấy đâu ra trăng, đến sao cũng chẳng thấy nữa là. Chỉ có mưa tí tách không ngừng .

Trong sân, đột nhiên có một bóng đen hiện lên, như một con chim lớn, biến mất trên mái nhà. Bóng đen đó vút ra từ hành lang lâu ba.

Lưu Sương trừng mắt nhìn, hoài nghi phải chăng mình đã nhìn lầm.

Ngày hôm sau, liền nghe thấy giang hồ đồn, đêm qua, có kẻ một mình một ngựa nửa đêm canh ba xông vào hoàng cung, nghe nói, kẻ đó muốn đi thăm nữ tử đã cứu mạng thái tử điện hạ.

Trong lòng Lưu Sương run lên, chẳng lẽ... Chẳng lẽ Bách Lý Hàn xông vào hoàng cung , bóng đen đêm qua là hắn?

Tin Lưu Sương mất tích, vẫn chưa bị lộ ra ngoài.

Lưu Sương biết, là do sư huynh cố gắng khống chế tin tức đó, hắc hắc định là sợ mấy kẻ xấu nghe được tin này, sẽ tìm nàng với mưu đồ xấu. Chẳng lẽ, hắc tử nghĩ rằng nàng vẫn còn ở trong cung, tưởng rằng nàng vẫn ở trong tầm bảo vệ của hắc tử sao?

Chương 85: Quyết đấu

Đêm thu, không có ánh trăng, không có ánh sao, chỉ có bóng đêm, bóng đêm vô tận.

Mưa thu, tí tách dịu dàng, liên miên không ngừng, liên tục không dứt, giống như dòng lệ đang không ngừng tuôn trong trái tim Đoạn Khinh Ngân .

Trong Nguyệt Minh Cung, chỉ treo một lồng đèn, tỏa ra thứ ánh sáng mơ mơ hồ hồ. Từ sau khi Sương Nhi rời đi, hắc dần quen với bóng đen.

Cửa sổ chỉ khép hờ, có mưa hắt vào, thị nữ muốn đi đóng cửa sổ, Đoạn Khinh Ngân phát tay không cho.

Hắc ngồi trước bàn, đánh cờ một mình. Tay trái đánh cờ với tay phải, ván cờ rất vững vàng, hắc bạch tương ứng, không phân thắng bại. (=.=)

Nơi cửa phòng, được xoa lạnh lẽ đi đến, sắc mặt thương xót bẩm báo: "Bẩm điện hạ, thuộc hạ đáng chết, vẫn không tìm được Sương tiểu thư!"

Tay phải Đoạn Khinh Ngân run lên, quân cờ trên tay rơi xuống, cặp mắt đen như ngọc trở nên u ám.

Đã năm ngày bốn đêm rồi, vẫn không tìm được bất cứ tin tức nào của Sương Nhi. Nàng biến mất như chưa thể chưa từng tồn tại, cũng

không tìm được bất cứ tung tích gì.

Hắn nhớ tới lời Tả Thiên nói: "Điện hạ, Bạch cô nương là một nữ tử thông minh, nếu nàng muốn ra đi, nhất định sẽ không để ai tìm được. Cho nên, thần xin khuyên điện hạ hãy ngừng việc tìm kiếm, lấy quốc sự làm trọng."

Quốc sự, quốc sự!

Trong một khoảnh khắc, Đoạn Khinh Ngân thật muốn xông lên bóp cổ vị lão thần, hắn dám đưa Sương Nhi ra khỏi hoàng cung, bảo Đoạn Khinh Ngân làm sao có thể không phẫn nộ. Nhưng mà, hắn chỉ nói một câu, đã đánh gục Đoạn Khinh Ngân: "Điện hạ, nếu muốn bảo vệ người mà ngài yêu thương, chỉ có thể khiến chính mình trở nên hùng mạnh. Ngài thử nghĩ mà xem, nếu ngài đủ hùng mạnh, Bạch cô nương có phải ra đi không?"

Đúng vậy, hắn còn chưa đủ hùng mạnh.

Xung quanh hắn, đầy rẫy địch nhân. Mộ Dã, mẫu hậu, ngay cả người cũ tiền triều không biết thân phận thật sự của Sương Nhi, tất cả đều nhìn Sương Nhi chăm chăm, đều muốn giam giữ Sương Nhi, dùng Sương Nhi uy hiếp hắn.

Lúc này, có lẽ, hắn nên suy nghĩ nghiêm túc chuyện đăng cơ.

Hắn muốn trao lại cho Sương Nhi một thời kỳ thanh bình thịnh thế.

Mái ngói lưu ly được nước mưa rửa qua, dưới ánh đèn rực rỡ, phát sáng chói cả mắt.

Bách Lý Hàn giẫm lên ngói lưu ly bóng loáng, thân thể linh hoạt phi thân, coi nhẹ nhàn như mây trôi, lại nhanh như cuồng phong và sao

băng. Từng mái nhà lúi sau lưng hắn.

Khi đến mái của Nguyệt Minh Cung, hắn chậm rãi dừng lại, gục lên nóc nhà.

Kỳ thật tối nay hắn không nên tùy tiện đến đây, nhưng ban ngày nghe tên tiểu nhị kia nói, hắn không giữ được bình tĩnh nữa. Hắn nôn nóng muốn biết tình trạng hiện giờ của Sương Nhi, nếu không, hắn nhất định sẽ bị dày vò đến chết.

Dùng chiêu kim chung đảo quải, hắn nhìn vào trong phòng.

Dưới ánh nến chập chờn, Hồng Ngẫu đang ngồi ở trước bàn thêu hoa, vì Hồng Ngẫu không yên lòng, thỉnh thoảng lại đâm kim vào tay, đau đến nhăn cả mặt.

Trên giường, một bóng người nằm đó, quay mặt vào trong, tóc đen xõa trên đệm, như một đóa sen đen như mực. Trái tim Bách Lý Hàn đột nhiên đập thình thịch, như muốn bắn ra khỏi lồng ngực.

Hồng Ngẫu thủ hộ, đường nhiên đó chính là Sương Nhi.

Nghĩ đến việc người mà hắn ngày nhớ đêm thương đang ở trước mắt, mà hắn chỉ có thể lặng lẽ nhìn nàng, trong lòng rất không cam lòng. Trái tim hắn thét gào, chỉ nhìn mặt một chút thôi, chỉ xem nàng một chút thôi. Hắn muốn xác định xem nàng có bình yên vô sự không, phải như thế hắn mới yên tâm được.

Mặc dù biết, giờ phút này có lẽ nàng không tình nguyện gặp hắn, nhưng mà, hắn vẫn muốn thấy nàng.

Thuận tay hái một chùm hoa quế, bứt ra hai bông hoa nhỏ xinh, hắn búng tay hai cái, một bông bay về phía ngọn nến, một bông bay về

phía Hồng Ngẫu.

Ngón nến đang chập chờn tắt ngấm. Hồng Ngẫu không kêu một tiếng gục xuống bàn ngủ.

"Hồng Ngẫu, người làm sao vậy?" Nữ tử nằm trên giường nhẹ giọng hỏi.

Thanh âm mặc dù nhỏ, nhưng lại giống như sấm giạt bên tai làm hấn choáng váng, giọng nói đó không phải giọng của Lưu Sương.

Trong lòng đột nhiên đau xót, hấn phi thân từ cửa sổ để vào, mang theo sự lạnh lẽo của gió mưa, đứng trong phòng. Ngón tay nhanh như chớp, điểm huyết nữ tử trên giường. Nhờ ánh sáng hắt vào phòng, hấn nhìn thấy gương mặt nữ tử, gương mặt này không phải Lưu Sương.

Vì sao Hồng Ngẫu lại hầu hạ người không phải Lưu Sương? Chuyện mà tên tiểu nhị nói lúc sáng, chẳng lẽ, Sương Nhi thật sự đã- đã không còn trên nhân thế.

Bi thương cùng tuyệt vọng đồng thời tập kích hấn, hấn lão đảo cơ hồ đứng không vững.

Phấn hận trong lòng bành trướng, hấn đột nhiên xoay người, lại đi ra từ cửa sổ. Lúc này đây, hấn không có khả năng ẩn thân, đi thẳng đến tẩm cung của Đoạn Khinh Ngân .

Thị vệ trên đường gặp hấn, chẳng đờ được đến chiều thứ ba đã ngã xuống.

Gió đêm chợt nổi lên, tiếng gió tiếng mưa dần to hơn.

Cánh tay đang cầm quân cờ của Đoàn Khinh Ngân đột nhiên dừng lại, đưa mắt nhìn phía cửa sổ, một bóng đen bay vào, mang theo gió mát cùng mưa phùn, hiện ra trước mắt hắn.

Lồng đèn lắc lư, ánh sáng cũng lắc lư, không biết là vì bị mưa hắt gió thổi, hay là vì bị hàn ý trên người hắn tấn công.

"Thân thủ của Trữ Vương thật tốt, đêm khuya tới chơi, không biết có chuyện gì quan trọng ?" Đoàn Khinh Ngân nhếch mép cười, giọng nói thanh nhuận mà lãnh đạm.

Mặc kệ vừa rồi Đoàn Khinh Ngân thương tâm mất mát thế nào, tại giờ khắc này, đối mặt với tình địch, hắn lại khôi phục dáng vẻ bình tĩnh ưu nhã.

Bách Lý Hàn nhìn nụ cười nhẹ như khói sương của Đoàn Khinh Ngân, thần kinh đang căng như dây đàn khẽ buông lỏng. Đoàn Khinh Ngân còn có thể cười, Sương Nhi, chắc là vô sự!

"Lưu Sương ở đâu?" Hắn lạnh giọng hỏi. Toàn thân từ trên xuống dưới như đóng băng, lãnh ý rõ ràng không che đậy.

"Ở phòng bên cạnh !" Đoàn Khinh Ngân lãnh đạm cười nói.

"Người đấy không phải nàng, người nói cho ta biết, nàng ở nơi nào?" Bách Lý Hàn hỏi lần nữa .

Gương mặt tuấn mỹ của Bách Lý Hàn như bị ngọn lửa tức giận thiêu đốt, đôi mắt đen thâm u, lóe ra sát khí.

Đoàn Khinh Ngân không chút nghi ngờ, giờ phút này chỉ cần hắn há mồm nói một câu, Lưu Sương đã chết. Kiếm của Bách Lý Hàn, lập tức sẽ chém qua cổ hắn.

"Nàng vô sự, Vương gia không nên lo lắng. Vương gia nếu đã tới, có nhã hứng đánh cờ tại hạ một ván cờ không?" Đoạn Kinh Ngân đột nhiên chuyển đề tài, dường như là đang muốn hành hạ thần kinh của Bách Lý Hàn .

Bách Lý Hàn cúi đầu, quét mắt qua bàn cờ, rồi dừng lại trên gương mặt tuấn mỹ nhưng tiều tụy của Đoạn Kinh Ngân .

Hắn đột nhiên cười một nụ cười ấm áp tao nhã, thông dong giữ vạt áo dạ hành. Quần áo đã bị mưa phùn làm ướt, nhưng nhìn hắn vẫn phong độ khí phách như bình thường.

Bách Lý Hàn cầm quân cờ trắng, hạ xuống.

Đoạn Kinh Ngân cầm quân cờ đen, đặt xuống góc tây bắc.

Cờ chạm xuống bàn không một tiếng động, chỉ nghe thấy tiếng gió mưa.

Lúc đầu, hai người còn có thể tâm bình khí hòa mà đánh cờ, chỉ một khắc sau, thái độ chuyển sang cấp bách nôn nóng. Thế cục không còn vững vàng, mà là người chết ta sống.

Bách Lý Hàn cầm quân cờ, tiện tay ném xuống, vào giữa bàn cờ.

Mặt Đoạn Kinh Ngân biến sắc, cầm quân cờ lên, đặt xuống bên trái bàn cờ. Các quân cờ trắng xung quanh nảy lên rồi lại hạ xuống.

Mặc dù, nét mặt hai người vẫn vẫn đậm phong kinh như trước, nhưng trái tim cả hai đều vô cùng hỗn loạn.

Bách Lý Hàn hận Đoạn Kinh Ngân đoạt Lưu Sương đi, Đoạn Kinh

Ngân tức giận Bách Lý Hàn nửa đêm xông vào hoàng cung. Bách Lý Hàn hận Đoạn Kinh Ngân để cho Lưu Sương thay mình nhận một kiếm. Đoạn Kinh Ngân hận Bách Lý Hàn không quý trọng Lưu Sương.

Chỉ trong chốc lát, cuộc chiến của những quân cờ đen trắng chuyển thành cuộc chiến của tay chân.

Quân cờ đen vừa ăn được quân cờ trắng, quân cờ trắng đã đập thẳng vào cổ tay Đoạn Kinh Ngân.

Rốt cục, công cuộc chém giết chuyển từ bàn cờ lên người cả hai.

Lồng đèn che cho ngọn đèn, hai bóng đen giao đấu kịch liệt, tay áo tung bay, gió thổi lạnh cả người, chưởng phóng ra như bướm vờn hoa.

Tuy tầm cung của Đoạn Kinh Ngân rộng lớn thế, nhưng cũng không đủ cho hai người quyết đấu.

Hai người nhảy ra ngoài từ cửa sổ, rút kiếm, tiếp tục quyết đấu ngoài sân.

Hàn quang bốn phía, kiếm khí như du long biến ảo, những giọt mưa dường như cũng bị chém làm hai nửa.

Bóng kiếm mờ ảo, hoatan đầy đất, tầng vân điệp chướng, mưa bụi phát phơ.

Mưa gió dần dần mạnh hơn, thỉnh thoảng lại có sấm sét, ánh sáng chiếu lên hai gương mặt tuấn mỹ mà tiều tụy, còn có hàn quang bắn ra từ mắt cũng giống nhau. Mái tóc hai người ướt đẫm, quần áo chẳng bay nổi nữa vì sương nước.

Hai người lại như không hề biết, vẫn cứ người chết ta sống.

"Sương Nhi thật ra đang ở nơi nào?" Bách Lý Hàn đâm tới một kiếm, không quên hỏi.

"Đánh thắng thì ta nói cho ngươi!" Đoạn Khinh Ngân lắc mình né qua, lựa đúng thời cơ, đâm kiếm về phía Bách Lý Hàn.

Hai người người tới ta đi, đã đấu đến trăm chiêu, cả hai cùng bị thương, vết thương bị nước mưa đâm vào, đau đớn thấu xương. Nhưng chẳng ai trong hai người có ý định dừng lại.

Thị vệ của Đoạn Khinh Ngân đứng cách đó không xa, nhưng không ai dám chen vào giữa.

Một là bởi vì Đoạn Khinh Ngân đã có lệnh, hai là, lúc này chen vào thì chết là điều không cần bàn khoăn. Hai người đều là tuyệt thế cao thủ, bọn họ chẳng biết chen vào đâu.

Hai người giao chiến đến lúc hết sạch sức lực, mới chịu dừng tay.

Chân trời có tiếng sấm rền vang, đèn lồng lắc lư dữ dội, chiếu lên dáng vẻ chật vật của cả hai.

Đoạn Khinh Ngân chống kiếm xuống đất, lo lắng nói: "Bách Lý Hàn, nàng không ở đây, nàng đã rời đi."

Bách Lý Hàn nghe vậy, đưa mắt cườilãnh đạm, hẳn biết Đoạn Khinh Ngân sẽ không lừa gạt hắn. Nếu không như thế, tại sao Đoạn Khinh Ngân phải tức giận mà giao chiến với hắn, đôi mắt tràn ngập sự mất mát của Đoạn Khinh Ngân là minh chứng cho điều đó.

Nếu nàng không ở đây, hắn cũng không cần dây dưa ở đây thêm nữa.

Trong mưa gió , hắn thản nhiên nói: "Đông Phương Lưu Quang, ta nhất định sẽ tìm ra nàng trước ngươi!" Dứt lời, nhếch môi cười, thê lương mà kiên định.

Hắn đột nhiên phi thân lên mái nhà, biến mất trong bóng đêm.

Nhã Tâm Cư.

Liên tiếp mấy ngày, Lưu Sương không nhìn thấy Bách Lý Hàn tại đại sảnh. Trương Tá Lý Hữu Tiêm Y Khinh Y thì thường xuyên xuất hiện, nhưng đều là sáng sớm đi ra ngoài, nửa đêm trở về, khi trở về thì gió bụi đầy người, dường như là đi rất nhiều.

Lưu Sương không biết bọn họ bận rộn cái gì, nàng cố gắng ít chú ý đến bọn họ, tránh để bọn họ nhận ra.

Ba ngày sau , Bách Lý Hàn rốt cục xuất hiện ở đại sảnh, hắn ngồi dựa vào cửa sổ, gọi một ấm mai hoa trà .

Trời trong, ánh nắng rực rỡ chiếu xuống, làm hắn càng thêm tiều tụy. Sắc mặt hắn tái nhợt, thân làm thầy thuốc, Lưu Sương biết, hắn bị mất máu.

Không còn nghi ngờ gì nữa hắn đã bị thương.

Bất quá, chuyện đó không liên quan tới nàng.

Chương 86: Kinh diễm

Hắn mà cũng bị thương! Lưu Sương đã được thưởng thức võ công của hắn, mặc dù nàng không biết võ công, nhưng mà nàng cũng biết đương thời không có nhiều người có thể làm hắn bị thương

Trừ phi...

Lưu Sương nheo mắt, chẳng lẽ, hắn thật sự xông vào hoàng cung. Chẳng lẽ, vết thương này là do hắn quyết đấu với sư huynh? Nếu là như vậy, sư huynh chắc chắn cũng bị thương! Trong lòng trào lên một cảm giác không rõ ràng, nàng kinh ngạc đứng ngây ra đó, quên cả việc rót thêm trà.

"Tiểu nhị! Thêm trà!" Một nam tử tướng mạo thô tục trang phục cổ quái hô hai lần, rốt cục hết kiên nhẫn, vỗ vào bàn, đứng lên.

Lưu Sương cuống quýt cầm bình trà chạy tới, liên tục nói xin lỗi, rót thêm trà cho người kia.

Người nọ cười lạnh, nâng chung trà lên, nhưng không uống, mà hất thẳng vào Lưu Sương. Lưu Sương bị bất ngờ không kịp đề phòng, gương mặt sũng nước, may mà nước trà không nóng, nếu không nàng chắc đã bị bỏng toàn mặt.

"Người điếc hủ, hầu hạ cẩn thận đi!" Người nọ tức giận ngồi xuống, nói.

Nhã Tâm Cư mặc dù là nơi cao nhã, nhưng vẫn không thiếu những

người khách thô tục. Lần này là nàng sai trước, đành nhin cho qua chuyện, nàng không muốn mất công việc này. Xoay người không so đo cùng người nợ nữa, nhân tiện muốn rời đi, không ngờ người nợ không bỏ qua, lại mở mồm mắng: "Tên nô tài mắt mù này, còn không thêm trà cho ta, nếu không hầu hạ tỉ mỉ, cẩn thận đại gia ta biến quốc gia của ngươi thành bình địa!"

Lưu Sương xoay người, bây giờ phát hiện người nợ mặc trang phục của Thiên Mạc Quốc. Nàng chưa bao giờ biết, người Thiên Mạc Quốc lại ngạo mạn ngông nghênh trên lãnh thổ Lăng Quốc như vậy. Mặc dù nàng không phải người Lăng Quốc, nhưng mà, Lăng Quốc đối với nàng, vô cùng thân thiết. Nghe thấy hắc dùng lời nói vũ nhục Lăng Quốc, làm sao có thể không nổi giận?

"Khách nhân, ta rót thêm trà cho ngươi rồi, là ngươi tự mình hắt đi." Lưu Sương lạnh lùng nói.

"Lớn mật!" Người nợ tức giận quát, hai cái khuyên trên tai hắc cũng lắc lư theo hành động của hắc.

Không ngờ tên tiểu nhị tầm thường này còn dám đi về phía hắc, hắc liền đứng dậy, đưa chân đá Lưu Sương. Mũi chân sắp đá lên ngực Lưu Sương, thì một vật xé gió lao tới, đập vào huyệt tê trên đầu gối, chân hắc mềm nhũn, quỳ thẳng xuống.

"Ai làm?" Hắc lão đảo đứng lên, nhìn quanh một vòng, nhưng lại thấy ai cũng đang quay sang hắc xem náo nhiệt.

Bên bàn cạnh cửa sổ, một bạch y công tử đang thản nhiên phẩm trà, sắc mặt tái nhợt, hàng mi dài buông xuống, chăm chú phẩm trà, như thể khinh thường không thèm nhìn tên thô lỗ kia.

Người nợ cúi đầu nhìn, thấy thứ đã tấn công hắc là một cây đũa

bằng trúc, mà người ra tay là ai, hắn dĩ nhiên không biết. Lăng Quốc lại có người võ công cao thế ư? Lập tức thu hồi sự ngang ngược, nổi giận đùng đùng đi ra khỏi Nhã Tâm Cư.

Lưu Sương thì nhìn rất rõ ràng, là Bách Lý Hàn cứu nàng, nàng thật không biết, hắn cũng có lúc ra tay cứu người. Theo lý thì phải cảm ơn hắn, nhưng nhìn cái dáng vẻ hờ hững lạnh lùng trong trẻo của hắn, chắc hắn không muốn người khác biết hắn đã ra tay.

Lập tức, Lưu Sương bày ra bộ dạng không biết ai đã ra tay giúp, lui ra hậu đường.

Cứ tưởng rằng chuyện xích mích đến thế là xong, không ngờ một lát sau, người nọ lại dẫn theo một đám người Thiên Mạc Quốc đến quấy rối. Chắc là lúc này không chiếm được tiện nghi, bây giờ dẫn thêm người đến sinh sự.

Người nọ cung kính nói với một nam tử khác: "Vương gia, chính là tên tiểu nhị này, khẩu xuất cuồng ngôn, làm nhục Thiên Mạc Quốc chúng ta!"

Lưu Sương lần đầu nhìn thấy người hèn hạ như thế, rõ ràng là hắn buông lời lăng nhục Lăng Quốc, bây giờ lại trắng trợn nói nàng vũ nhục Thiên Mạc Quốc, thật là nực cười.

Vương gia Mộ Điền của Thiên Mạc Quốc không coi ai ra gì ngồi lên một cái ghế, mấy tên thị vệ cầm đại đao hung hăng đứng đằng sau hàm hè. Những người này vừa tiến đến, những người khác khác cuống quýt chạy thoát thân.

Thôi chương quý của Nhã Tâm Cư cuống quýt đi ra, thi lễ với Mộ Điền nói: "Không biết Vương gia giá lâm, không tiếp đón từ xa." Dứt lời, xoay người trừng mắt nhìn Lưu Sương một cái, nói: "Còn không

mau mang trà lên!"

Lưu Sương đang muốn đi bưng trà, Mộ Điền hừ lạnh một tiếng nói: "Không cần, nghe nói vị tiểu nhị này buông lời lăng nhục Thiên Mạc Quốc ta, cho nên đặc biệt tới gặp một lần!"

Thôi chương quý luôn bày ra nụ cười thân thiện, bất luận khi nào, đều mỉm cười đón khách. Giờ phút này đối mặt với Mộ Điền cũng mỉm cười nói: "Vương gia, tiểu nhị của tề điểm làm sao có thể lớn mật như thế, chắc là vị nhân huynh này nghe lầm!"

Mộ Điền cười lạnh nói: "Có nghe lầm hay không, ta cũng mặc kệ, hôm nay, ta chỉ muốn đưa tên tiểu nhị này đi!" Dứt lời, trừng hai mắt, mấy tên thị vệ đằng sau đi về phía Lưu Sương.

"Vương gia, như vậy không hay đâu, thật ra tên tiểu nhị này có làm ra tội tình gì đâu!" Thôi chương quý vừa cười vừa nói như cũ:

"Đừng nhiều lời, nếu không ta sẽ san Nhã Tâm Cư thành bình địa!" Mộ Điền cười lạnh nói.

Lưu Sương lần đầu gặp người hung ác như vậy, biết chẳng thoát được kiếp nạn này, nghĩ đến việc ở Thiên Mạc Quốc có thể cầu cứu sự trợ giúp từ Mộ Tịch Tịch. Nàng cũng không muốn Nhã Tâm Cư vì mình mà đắc tội với Thiên Mạc Quốc, dù sao hắn cũng nhắm vào nàng thôi.

Vì vậy ngẩng đầu cười lãnh đạm nói: "Chương quý, không cần nhiều lời, ta đi theo bọn họ!"

Khoảnh khắc nàng ngẩng đầu mỉm cười, ai nấy ngây ngẩn cả người.

Rõ ràng chỉ là một tiểu nhị tầm thường, lúc này lại khiến bọn họ có

cảm giác hoa mắt. Bọn họ lần đầu phát hiện ra một sự thật, người này tướng mạo bình thường, quần áo cũng bình thường, nhưng khí chất lại rõ ràng sáng chói, không kiêu ngạo không siểm nịnh kẻ khác.

Trái tim Bách Lý Hàn không biết tại sao lại như bị kim hãm, tay đang cầm chén, khẽ run rẩy, nước trà suýt nữa đổ hết ra ngoài.

Thần sắc của thiếu niên này, lại làm cho hắn nghĩ đến Lưu Sương. Chẳng bao lâu nữa, nàng sẽ đứng trước mặt hắn cười như thế, không kiêu ngạo không siểm nịnh, kiên nhẫn dứt khoát.

Hắn lại đưa mắt nhìn thiếu niên, da hắn đen vàng, mặt mũi bình thường, căn bản là không giống Lưu Sương.

Có phải mấy ngày nay luôn nhớ nàng, nên mới nhầm lẫn thế. Bách Lý Hàn cười khổ cúi đầu phẩm trà, đến khi ngẩng đầu lên, thiếu niên nọ đã được người mang đi rồi.

Mấy đại hán cao to cưỡi ngựa bắt Lưu Sương, như bầy sói vây tiểu bạch thỏ. Bọn họ cười đắc ý, kiêu căng ngạo mạn, càn rỡ huýt sáo.

Lưu Sương hơi nhúu mày, những người này quá thô lỗ, làm nàng đau đầu.

Nàng quay đầu nhìn Nhã Tâm Cư, từ cánh cửa khép hờ thấy Bách Lý Hàn đang phẩm trà, hắn mặc bạch y, bình tĩnh ngồi đó, hình như không nghe thấy những âm thanh ồn ã xung quanh. Trong đám đông láo nháo, chỉ có hắn là tĩnh dật.

Dường như hắn cảm giác được ánh mắt của Lưu Sương, ngẩng đầu, đôi mắt lơ đãng đảo qua mặt Lưu Sương sau đó lại dừng trên chén trà trong tay.

Trong nháy mắt, Lưu Sương cơ hồ mở miệng kêu cứu, nhưng mà, cuối cùng nàng vẫn kiềm chế

Không phải đã quyết định cùng hắn nhất đao lưỡng đoạn sao, không muốn dính dáng gì nữa sao? Không phải đã sớm coi nhau là người dưng sao? Hà tất phải kêu hắn cứu nàng?

Trên vạt áo nàng có tấm độc dược, dùng để phòng thân, chờ đến chỗ không người, sẽ dùng để đối phó với mấy tên thổ dân ghê tởm Thiên Mạc Quốc này, sau đó đào tẩu.

Nhưng mà, độc dược của Lưu Sương cuối cùng lại vô dụng .

Đám người đó ôm lấy Lưu Sương xuyên qua hai con phố, tới chỗ rẽ, đột nhiên có kinh phong thổi trên đầu, Lưu Sương chỉ kịp ngẩng đầu, đã không thấy rõ cái gì, hai tên ác nhân đang giữ nàng đã bị đánh ngã.

Nàng mơ hồ nghe thấy Mộ Điền tức giận hô to: "Kẻ nào? Dám cướp người của bốn vương!"

Nàng bị người nọ tóm eo, hắn đạp lên mái nhà, gió thổi vù vù qua tai, từng gốc cây mái nhà lúi sau lưng. Lưu Sương có cảm giác đang đang vùn vụt, nàng rất cục rồ rồ, có người đoạt nàng khỏi tay bọn Mộ Điền.

Không ngờ trên đời này vẫn còn người tốt, Lưu Sương vừa nghĩ tới đó, cánh tay người nọ đột nhiên buông lỏng, thân thể tiếp đất theo phương thẳng đứng. Trong lòng Lưu Sương hoảng hốt, nàng đang ở giữa không trung mà, buông nàng như vậy, nhất định ngã chết. (có mỗi trò này, dùng hoài)

Không kiềm chế được hét to, hai chân đạp loạn.

Vào khoảnh khắc sắp đoàn tụ với đất mẹ thân yêu, một bóng đen bay vọt đến, cuối cùng thì nàng không phải thân mật với đất mẹ, mà ghé vào một thân người.

Người nọ hình như chỉ muốn nghiệm chứng xem nàng có võ công hay không, cũng không có ý định để nàng ngã chết. Bất quá, sự hoảng sợ này vượt quá khả năng chịu đựng của Lưu Sương. Nàng ngã ở đó, nhất thời không biết phải phản ứng như thế nào.

Người ở dưới mở miệng nói chuyện, thanh âm rất êm tai, trong suốt mà trầm khàn, nói: " Mặc dù ta cứu ngươi, nhưng ngươi không cần lấy thân báo đáp đâu, ta không phải kẻ đoàn tụ!"

Nếu như không phải đã bơi được thủy phấn, mặt Lưu Sương chắc chuyển màu đỏ rồi.

Nàng xấu hổ đứng dậy, nhìn chung quanh bốn phía, phát hiện bọn họ đang ở trong một ngõ nhỏ, không thấy bóng dáng Mộ Điền và đồng bọn nữa.

Người nọ rốt cục cũng đứng lên, dựa lưng vào tường, đứng rất miễn cưỡng.

Bên kia tường là một cây quế hoa, đúng kỳ khai hoa. Một cành lá vươn ra, trên cành chi chít hoa vàng. Một trận gió thổi đến, từng đóa hoa bay xuống lả tả, rơi trên trường bào và mái tóc cùng có màu đen của người nọ.

Cảnh tượng trước mắt, thật sự rất kinh diễm, rất đẹp mắt.

Dung mạo người nọ cũng khá tốt, lông mày đậm hơi xếch, đẹp như tranh thủy mặc, mũi cao thẳng, môi mỏng , so với môi thiếu nữ còn

đẹp hơn.

Lưu Sương không ngờ, kẻ cứu mình lại là một mỹ nam.(Lưu Sương, nàng là đồ háo sắc, tên này làm sao đẹp trai bằng sư huynh >_

Chương 87: Khinh bạc

Phải làm như thế nào bây giờ? Nàng dự định trốn ở đây một thời gian, mà nhìn bộ dạng Bách Lý Hàn, hình như cũng không định rời đi trong một ngày gần đây. Ở cạnh phòng nhau như thế này, chỉ sợ hấn nhận ra nàng.

Lưu Sương bất an không yên ngồi suy nghĩ, cuối cùng quyết định, đi tìm huyền y nam tử đổi lại phòng. Đang định đứng dậy, lại nghe thấy tiếng gõ cửa. Trái tim Lưu Sương vô cùng vui vẻ, không ngờ mới nghĩ đến việc đi tìm hấn, hấn đã tới. Lưu Sương cao hứng mở cửa, trong nháy mắt ngây ngẩn cả người.

Đứng ngoài cửa không phải huyền y nam tử đã cứu nàng, mà là Bách Lý Hàn.

Hấn cười tà miễn cưỡng đứng dựa vào cửa, gương mặt tuần nhã tái nhợt, thản nhiên cười. Tướng mạo hấn vốn cao nhã tuần dật, khi tươi cười thì càng động lòng người. Cặp mắt đen đẹp như ngọc lóe sáng như sao trời, an bình, thâm thúy, xinh đẹp.

"Tiểu nhị, ta đi vào được không?" Hấn mỉm cười hỏi nàng.

Trên gương mặt tái nhợt, là nụ cười vừa xa lạ vừa quen thuộc làm lòng Lưu Sương đau xót.

"Vị công tử này, thật xin lỗi, ta muốn đi nghỉ rồi. Có việc gì ngày mai hãy nói!" Lưu Sương thản nhiên nói, cố gắng để giọng của mình nghe có vẻ cứng cỏi.

"Sớm như vậy đã đi nghỉ sao?" Bách Lý Hàn nhìn lướt qua ánh tà dương ở trời Tây, thần nhiên hỏi.

"Ồ! Đúng vậy, hôm nay ta hơi mệt, công tử ngài cũng biết, tiểu nhị chúng ta, ngày nào cũng bận rộn từ sáng sớm đến tối mịt. Hôm nay được nghỉ sớm, đương nhiên muốn đi ngủ sớm!" Lưu Sương vừa nói vừa làm ra vẻ mệt mỏi.

Khi Lưu Sương nói chuyện, Bách Lý Hàn dùng cặp mắt đen sâu thăm quét qua mặt nàng vài vòng, lông mày hơi nhíu, trong con ngươi lóe lên cái gì đấy rồi lại biến mất rất nhanh.

"Nếu đã như vậy, không quấy rầy Tiểu nhị ca nữa." Bách Lý Hàn xoay người đi.

Lưu Sương thở phào, rốt cục cũng đuổi được hắc đi.

Nhưng mà, Bách Lý Hàn vừa mới đưa chân, đột nhiên lão đảo một cái, ngã vào trong phòng. Không biết là bởi vì hắc bị thương thân thể suy yếu, hay là cố ý làm vậy, tóm lại, hắc đột nhiên ngã về phía Lưu Sương.

Trong tích tắc, Lưu Sương không biết mình muốn né tránh hay muốn đỡ hắc. Nhân lúc Lưu Sương đang do dự, Bách Lý Hàn thành công ngã lên người Lưu Sương.

Lưu Sương đưa tay đỡ hắc theo bản năng, đến khi thân thể Bách Lý Hàn đã ổn định, nói: "Công tử phải cẩn thận!"

Trong con ngươi Bách Lý Hàn đột nhiên hiện lên một tia duệ sắc.

Trong khoảnh khắc tiếp xúc thân mật đấy, hắc ngửi thấy một mùi

thơm nhàn nhạt, đó là mùi thơm của thuốc. Lưu Sương làm thầy thuốc, thường xuyên khám bệnh cho người khác, trên người lúc nào cũng có mùi thơm của thuốc. Khi đi lướt qua tiểu nhị này ngoài hành lang, hắn đã ngửi thấy mùi thơm thoang thoảng, vì vậy mới nổi lòng hiếu kỳ thăm hỏi.

Rốt cục cũng có thể xác định mùi thơm nhàn nhạt đó đến từ người tên tiểu nhị này. Chỉ có điều mùi này không giống mùi trên người Lưu Sương, mà đậm hơn một chút.

"Người bị thương sao? Tại sao trên người lại có mùi thuốc?" Bách Lý Hàn nhíu mày, mỉm cười hỏi.

Lưu Sương ngẩn người, trên người nàng lúc nào chẳng có mùi thuốc, lại vừa đắp thuốc nên đương nhiên phải có mùi thuốc rồi. Nàng đương nhiên không thể nói cho Bách Lý Hàn biết, mình bị thương vì đã đỡ một kiếm hộ Đoạn Khinh Ngân.

"Đúng vậy, lúc bị người Thiên Mạc Quốc bắt đi, ta đã bị thương nhẹ." Lưu Sương cau mày, vẻ mặt phẫn hận, nói, "Người Thiên Mạc Quốc, thật đúng là ghê tởm. Bất quá, may mà ta phúc lớn mạng lớn, được người tốt cứu giúp. Công tử ngài có thể đến quan tâm một tiểu nhị như ta, thật đúng là người tốt. Ta rất cảm kích."

Lưu Sương đóng kịch không chê vào đâu được, nhưng mà Bách Lý Hàn đã theo dõi từ lúc nàng bị bắt đi, thấy Lưu Sương vẫn chưa bị thương. Nàng lại nói là bị thương, điều này làm cho hắn hơi nghi hoặc.

"Người đã khen nhầm người rồi, ta không phải người tốt!" Bách Lý Hàn đột nhiên cười tà, đôi mắt long lanh như nước, lại có sự mỉa mai.

Hắn là người thế nào, Lưu Sương đương nhiên biết. Hắn tuyệt đối không quan tâm đến một tiểu nhị, trừ phi hắn đã nghi ngờ.

Đôi mắt đen của Lưu Sương lộ rõ vẻ đang suy nghĩ, chẳng lẽ nàng đã để lộ chân tướng? Nàng khẳng định mình không bắt cần đến thế, với bề ngoài bây giờ của nàng, hắn không thể nhận ra mới đúng. Chắc hắn chỉ đang dò xét nàng thôi.

"Công tử khiêm nhường rồi, ngài quan tâm tới một tiểu nhị như ta như vậy, sao lại bảo là không phải người tốt! Công tử, tiểu nhân thật sự mệt mỏi, đầu thì đau, không thể tiếp chuyện với ngài rồi!"

"Ô, vậy ngươi cứ nghỉ đi, ta ở chỗ này cùng ngươi! Dù sao ta một mình một phòng, cũng chẳng có chuyện gì để làm!" Ý tứ của Bách Lý Hàn rõ ràng là không muốn đi, hắn đi tới ghế, miễn cưỡng ngồi xuống.

Hắn mặt dày như vậy từ lúc nào chứ?

Lưu Sương đi tới giường, chui vào chăn, không để ý tới hắn, rồi hắn sẽ phải đi thôi. Mới nhắm mắt lại, đang suy nghĩ làm thế nào để đuổi hắn đi, bên người đột nhiên vang lên tiếng vải bị xé.

Lưu Sương mở mắt, không biết từ lúc nào, hắn đã đi tới bên người nàng, nửa nằm nửa ngồi trên giường, tóc tai bù xù, khóe môi mỉm cười, mắt thì long lanh như hồ thu, thật sự là rất quyến rũ, rất động lòng người.

Vấn đề ở chỗ, một tay hắn chống cằm, tay còn lại cầm một con dao, đang cắt

Lưu Sương hít mạnh một hơi, hắn đang cắt quần áo của nàng.

Tay áo bị cắt từ vai trở xuống, chia làm hai nửa.

Lưu Sương không thể ngờ hắn lại làm ra cái hành vi này, hành vi này hình như chỉ có Bách Lý Băng mới làm được. Mà hắn, tại sao lại làm chứ?

"Ai u, công tử, tại sao người lại cắt tay áo của ta? Tại sao người có thể làm như thế chứ, tiểu nhân không bị đoạn tỵ mà!" Lưu Sương đột nhiên cúi đầu bưng kín mặt, giả vờ khóc lóc. Nàng biết lúc này quyết không thể tức giận, nếu không, nóng máu lên rồi, khó tránh việc lộ chân tướng.

Bách Lý Hàn chậm rãi hạ hàng mi dài và dày xuống, đôi mắt đen thâm thúy nhìn cánh tay của Lưu Sương chăm chú. Cánh tay của nàng có màu da trắng nõn, không giống màu da trên mặt, trên cổ, và bàn tay.

Bách Lý Hàn làm như nghĩ tới cái gì, con người lóe ý cười, thân hình cao lớn của hắn đột nhiên tiến sát đến nàng một cách vô cùng thân mật, nhẹ nhàng thổi khí vào tai nàng, cười nói: "Nhưng mà, ta lại bị đoạn tỵ!"

Trong lòng Lưu Sương cả kinh, ngẩng mặt nhìn hắn, hắn lập tức nắm chặt cơ hội, vươn tay một cách vô lại, véo mặt của nàng một cái.

"Người... Vô sỉ." Lưu Sương che mặt lần nữa, cắn răng nói.

Bách Lý Hàn làm như không có chuyện gì, chà xát hai ngón tay vừa véo mặt Lưu Sương, đôi mắt lộ vẻ nan giải, mặt tên tiểu nhị này thật nhẵn nhụi bóng mượt!

"Công tử, thỉnh người đi ra ngoài! Mặc dù ta chỉ là một tiểu nhị nhỏ nhỏ, nhưng cũng không phải loại người mà người khác có thể tùy ý khi dễ. Ta là người bình thường, không phải loại người mà người đang nghĩ, nếu người còn giở trò xằng bậy một lần nữa, ta sẽ cắn lưỡi tự vận!" Lưu Sương đứng dậy, oán hận nói.

Bách Lý Hàn nhìn nàng, đôi mắt thâm u có hai ngọn lửa đang không ngừng thiêu đốt, có thứ ánh sáng phức tạp nan giải.

Không nghi ngờ gì nữa, nàng là một nữ tử!

Hắn đảo mắt qua Lưu Sương hai vòng: "Không phải loại người như vậy? Thế là loại người như nào, hà nữ nhân?"

Hắn thản nhiên mở miệng, phun ra mấy chữ khiến Lưu Sương run lên.

Nhanh như thế mà hắn đã nhận ra nàng là nữ tử rồi. Nàng thật đã quá xem thường hắn, nhưng mà biết được nàng là nữ tử thì sao chứ, nàng sẽ không thừa nhận mình là Lưu Sương. Nói cách khác, hắn biết nàng là Lưu Sương thì cũng làm sao đâu?

Thân thể của nàng vẫn lưu lại độc dược, là hắn tự tay đưa nàng, bắt nàng uống.

Thứ độc dược đấy đã làm tổn thương thân thể của nàng, tổn thương hài nhi của nàng, tổn thương trái tim của nàng!

Mặc dù, nàng đã cố gắng quên đi những tổn thương đã phải chịu, cũng đã thành công quên đi. Những chuyện trước kia, giống như là chuyện của kiếp trước, lúc này nhìn lại, chỉ mơ hồ như mây khói.

Hận đã nhạt nhòa, nhưng mà, sự đau đớn và cảm giác tuyệt vọng

vấn khắc sâu trong lòng nàng, làm nàng muốn quên cũng không quên được. Trong trường hợp đã quên thì sao chứ, lòng của nàng, vô luận thế nào cũng không thể trong trẻo lại như trước kia.

Nàng sẽ không nhận thức hẳn, cứ coi như là hẳn đã nhận ra nàng, nàng cũng không đi theo hẳn trở về.

Lưu Sương hít sâu một hơi, cưỡng chế sự thống khổ đang xé rách trái tim, đem sự kích động biến thành những gợn sóng rồi tan ra, đôi mắt bình tĩnh nhìn Bách Lý Hàn nói: "Vị công tử này, thỉnh người rời đi!"

Bách Lý Hàn nhìn gương mặt lạnh như băng của Lưu Sương, trong khoảnh khắc, cảm thấy gương mặt đang đứng trước hẳn và gương mặt Lưu Sương hòa làm một.

Chính là nàng! Không thể sai được!

Dịch dung có thể thay đổi dung mạo, nhưng không bao giờ thay đổi được khí chất.

Người trước mắt hẳn có đôi mắt trong suốt thuần khiết, phong nhã như u lan, cao ngạo như hàn mai, không phải nàng thì là ai?

Chính là nàng, nhưng mà nàng không nguyện ý nhận thức hẳn!

Nàng vẫn còn hận hẳn.

Nàng hẳn là rất hận hẳn, ngay cả hẳn cũng hận chính bản thân mình. Tại sao hẳn lại có thể làm tổn thương cô gái mà hẳn đem lòng yêu chứ.

Không gian bên trong phòng vô cùng yên tĩnh, ngoài cửa sổ vài chú

ve đang kêu, màn đêm từ từ phủ xuống. Thanh phong phiêu đảng từ từ, trôi chốc quần áo hắt, cũng trôi chốc trái tim hắt.

Có một cảm giác thống khổ chậm rãi lan tràn trong cơ thể hắt, ngực hắt đau như muốn nứt ra, hình như có một cơn gió lạnh thổi qua hắt.

Hắt cũng biết hắt đã tổn thương nàng quá sâu, hắt cũng từng cố gắng buông tay, để nàng đi tìm hạnh phúc của nàng. Nhưng mà, khi hắt nghe nói nàng vì Đông Phương Lưu Quang mà bị thương, khoảnh khắc đấy, hắt không thể thuyết phục mình tiếp tục ngồi trong vương phủ ở Nguyệt Quốc nữa.

Hắt mặc kệ gió bụi chạy đến.

Nàng vốn là nữ nhân của hắt, hắt không muốn hạnh phúc của nàng lại đặt ở trên người một nam nhân khác, hạnh phúc của nàng, chỉ có thể là do hắt trao cho nàng.

"Tốt, ta đi! Mới vừa rồi đã đắc tội, thỉnh tiểu nhị ca bỏ qua cho!" Trăm thứ cảm xúc rối ren trên mặt hắt rốt cục cũng nhường chỗ cho sự bình tĩnh, hắt chậm rãi xoay người, đi ra ngoài.

Rời đi, là vì muốn đến gần hơn.

Hắt không muốn ép nàng quá nhanh.

Nàng đã có thể trốn khỏi hoàng cung của Đoạn Khinh Ngân , cũng có thể chạy trốn ngay bên cạnh hắt.

Hắt làm ra vẻ như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra, chậm rãi rời đi.

Lưu Sương nhìn hắn rời đi, trước đó hắn còn nở một nụ cười nhạt như không, nàng không thể xác định hắn đã nhận ra nàng hay chưa.

Chương 88: Phò mã

Mặc dù không xác định được Bách Lý Hàn có nhận ra nàng hay không, Lưu Sương vẫn cảm thấy nên tránh xa hắn thì tốt hơn. Nhưng mà, nàng lại không muốn rời khỏi Nhã Tâm Cư, dù sao đi nữa, bên ngoài, còn có Thu Thủy Cung, Mộ Dã, vương hậu đang theo dõi rình rập nàng. Những người đó đều muốn mạng nhỏ của nàng!

Lưu Sương quyết định đi tìm huyền y nam tử, nhờ hắn đổi lại phòng cho nàng. Nàng không biết huyền y nam tử đang ở nơi nào, liền đi xuống lầu tìm Thôi chương quý.

Thôi chương quý thấy Lưu Sương muốn gặp huyền y nam tử, sừng sốt rồi mỉm cười nói: "Người chờ một chút, ta đi thông báo một tiếng."

Muốn gặp khách nhân mà cũng phải thông báo sao? Nàng chỉ muốn hỏi Thôi chương quý chỗ huyền y nam tử đang ở thôi mà.

Chỉ chốc lát sau, Thôi chương quý mỉm cười trở lại, dẫn Lưu Sương xuyên qua một hành lang, đi ra phía sau.

Hậu viện có một hoa viên rất rộng, trồng đủ thứ hoa cỏ quý hiếm, trong tiết thu đầu hiu này, vẫn khai hoa rực rỡ, cực kỳ náo nhiệt. Lưu Sương làm tiểu nhị của Nhã Tâm Cư đã mấy ngày, vẫn không biết Nhã Tâm Cư lại có nơi tao nhã thế này. Xem ra, huyền y nam tử không phải quý nhân đại quan cũng là kẻ lắm tiền, chỗ này, không biết tiền phòng là bao nhiêu.

Thôi chương quỹ dẫn nàng đến hậu viện, chỉ vào một tòa tiểu lầu duy nhất, nói: "Hắn đang ở trên lầu, người tự đi đi."

Lưu Sương cảm kích nói cảm ơn Thôi chương quỹ, xuyên qua một vườn hoa cúc đang khai hoa, đi về phía tiểu lầu.

Tiểu lầu được thiết kế cực kỳ tinh xảo, mái cong cửa sổ chạm trổ tinh tế. Trước cửa sổ, treo mấy chuỗi chuông gió lá lướn, đang lắc lư trong gió, phát ra những tiếng "Đinh linh đinh linh" giòn vang.

Lưu Sương đột nhiên dừng chân đứng lại, không biết vì sao, trong cảnh sắc tươi đẹp, phong nhã vô hạn này, nàng lại cảm thấy nguy hiểm.

Nàng vốn tưởng rằng, huyền y nam tử chỉ là khách của Nhã Tâm Cư, bởi vì nhìn thấy người Thiên Mạc Quốc hoành hành ngang ngược, nên thế mới cứu nàng. Dù sao, trên lãnh thổ Lăng Quốc, việc Mộ Điền làm đúng là quá ngang ngược. Bất cứ người dân Lăng Quốc nào cũng không thể nuốt trôi.

Nhưng mà, lúc này, Lưu Sương lại chắc chắn huyền y nam tử không phải một khách trọ bình thường. Mục đích hắn cứu nàng, hình như cũng không đơn thuần như nàng đã nghĩ.

Lưu Sương đột nhiên xoay người, định trốn đi theo bản năng.

Nhưng mà, trên lầu truyền xuống một giọng nói trong mà dày: "Người thử trốn một bước xem!"

Sống lưng Lưu Sương cứng đờ, xoay người ngẩng mặt nhìn, bên cửa sổ lầu hai, có một người đang dựa vào đấy.

Đúng là huyền y nam tử, chỉ có điều lúc này hắn không mặc huyền y, mà mặc tố sắc trường bào, cực kỳ tùy ý thoải mái. Mái tóc dài đen nhánh búi lại, cài một cây trâm ngọc bích. Tóc dài đen nhánh buông xuống hông, nhẹ nhàng phiêu đảng theo gió.

Lông mày dày đậm, phượng nhãn nửa khép nửa mở, bày ra dáng vẻ lơ đãng, dựa người vào cửa sổ.

"Đi lên đây!" Hắn híp mắt, cong môi cười nhạt, nụ cười mặc dù rất mỹ lệ, nhìn qua cũng vô hại, nhưng mà Lưu Sương vẫn ngửi thấy mùi nguy hiểm.

Chỉ có điều nàng không lên lầu không được, bởi vì, không biết có hai hắc y nhân đuổi theo nàng từ lúc nào. Muốn chạy trốn là điều hoàn toàn không có khả năng!

Lầu hai, bài trí không hoa lệ chút nào, cực kỳ đơn giản.

Hắn ngả người lên ghế, miễn cưỡng hỏi: "Nghe nói, ngươi muốn tìm ta đổi phòng?"

Lưu Sương nhìn hắn, lúc này nàng đã mơ hồ đoán được, nam tử này, là chủ nhân của Nhã Tâm Cư.

Nhưng mà, nàng cũng chỉ có thể giả bộ ngu, mỉm cười nói: "Đúng vậy, chỗ đó tao nhã quá, tiểu nhân sợ tổn ngân lượng của công tử, cho nên quyết định ở chỗ cũ thôi. Thịnh công tử thành toàn!"

Nam tử khẽ nhíu mày, dáng vẻ rạng rỡ không ai bì được, nói: "Không phải là ngươi muốn làm người hầu của ta sao? Nếu đã như thế, ở luôn chỗ này đi!"

Lưu Sương cả kinh, đưa mắt nói: "Tiểu nhân thân phận thấp kém,

làm sao có thể ở đây cơ chứ, tạ ơn hảo ý của công tử! Tiểu nhân ở chỗ khác vẫn tốt hơn!"

Nam tử chớp chớp đôi mắt lạnh lẽo, đúng lúc đấy, hắn bước về phía trước. Chưa kịp nhìn thấy động tác của hắn, hắn đã đi đến trước mặt Lưu Sương. Ngón tay thon dài nhẹ nhàng nắm cổ Lưu Sương, rất nhẹ nhàng, không chút uy hiếp, như cử chỉ của tình nhân .

Quả nhiên là kẻ nguy hiểm, Lưu Sương than nhẹ trong lòng.

"Này... Vị công tử này, người muốn làm gì?" Lưu Sương nhăn mặt hô nhỏ.

"Đừng giả bộ nữa, nói, người đến Nhã Tâm Cư với mục đích gì? Người nào phái người tới?" Thanh âm của hắn thấp như quỷ mị, mang theo lãnh ý khiến kẻ khác phát sợ.

Lưu Sương nhìn cặp mắt ngập tràn hàn ý của hắn, trái tim run rẩy. Nam nhân này sao lại có thể thay đổi thất thường như thế, mới vừa rồi còn cười như gió xuân, trong nháy mắt đã lạnh lùng như chín tầng hàn băng.

Giờ phút này, Lưu Sương không hoài nghi một chút nào, nếu nàng nói sai một chữ thôi, sẽ chẳng giữ được mạng nhỏ này.

Quả nhiên, thấy Lưu Sương vẫn không mở miệng, ngón tay đang nắm cổ nàng xiết lại, khiến nàng khó thở.

"Ta không hiểu công tử đang nói cái gì? Không có ai phái ta tới nơi này hết!" Lưu Sương thản nhiên nói, đôi mắt trong veo như mặt hồ không gợn sóng.

"Thật sao?" Hắn chớp mắt, nhếch môi cười. Nụ cười tà mị mà ngây

thờ, rất đẹp mắt. Chỉ một khắc sau, hắn lại xiết những ngón tay, thờ dài nói: "Không ngoan chút nào, chưa chịu đau thì sẽ không chịu nói thật, phải không?"

Cổ bị bóp, hô hấp dồn dập, xem ra, nàng đã chọc giận nam nhân này.

Ngay lúc Lưu Sương cảm thấy không thờ được nữa, nàng lại thấy đôi mắt đen thâm u của hắn lóe lóe.

Tay hắn đột nhiên buông lỏng, đầu ngón tay linh hoạt đẩy vạt áo trước ngực Lưu Sương, da thịt trắng nõn tinh tế như tia sét đánh thẳng vào con ngươi của hắn. Hắn cong môi, con ngươi đen đột nhiên lóng lánh hiểu ra mọi chuyện.

"Người đâu!" Sắc mặt hắn ngưng trọng, lạnh giọng mở miệng.

Hai thị nữ thanh tú nghe tiếng hắn đi đến, đứng cạnh Lưu Sương.

Nam tử gạt sợi tóc xòa xuống trán Lưu Sương, nhẹ nhàng vén lên, nói: "Đã làm người hầu của ta, thì không được lười thôi như thế này nữa. hai người các người hầu hạ tiểu nhị ca tắm rửa, thay quần áo."

Trái tim Lưu Sương cả kinh, tắm rửa, thay quần áo, muốn làm cái gì chứ? Định lên tiếng phản kháng thì bị hai thị nữ điểm á huyết, toàn thân yếu mềm bị đưa vào phòng trong.

Hắn xoay người ngồi xuống ghế, cầm một chén rượu, chậm rãi uống .

Ngoài cửa lóe lên một bóng đen, một hắc y nữ tử đi đến.

"Bẩm cung chủ, thám tử trong cung mới báo tin, nữ tử kia không ở

trong cung nữa. Nữ tử đang dưỡng thương trong Nguyệt Minh Cung chỉ là giả." Hắc y nữ tử nhẹ giọng bẩm báo.

Thu Thủy Tuyết nhẹ nhàng "Ồ" một tiếng, lông mày khẽ nhíu lại, có chút kinh dị.

"Có thăm dò được nàng ta đi đâu không?" Thu Thủy Tuyết nhíu mày nói.

"Không thăm dò được ạ!" Hắc y nữ tử lắc đầu, nói: "Nghe nói, ngay cả Đông Phương Lưu Quang cũng không biết, hình như nàng ta tự mình bỏ đi!"

"Tự mình rời cung?" Thu Thủy Tuyết nhíu chặt lông mày, lâm vào trầm tư.

Nữ tử kia, mới đầu hắc cũng không thêm để ý. Nói chính xác hơn thì, những kẻ sắp chết dưới kiếm của hắc, hắc chưa bao giờ để ý.

Vì nghiệp lớn phục quốc, hắc thành lập Thu Thủy Cung, thành lập Nhã Tâm Cư.

Giết người, chẳng qua chỉ vì tiền. Mà nàng, là vụ làm ăn đắt giá nhất mà hắc từng tiếp nhận, một vạn lượng hoàng kim.

Quy củ của bọn họ là không thám thính thân phận của cố chủ, hắc cũng không biết là ai muốn giết nàng. Nhưng mà, trong đêm vào cung ám sát, hắc lại gặp nàng. Vẫn biết nàng là Vương phi của Bách Lý Hàn, vẫn tưởng người Nguyệt Quốc muốn giết nàng, không ngờ nàng lại xuất hiện trong hoàng cung Lăng Quốc.

Chứng kiến nàng dùng thân thể nhu nhược chần cho Đông Phương Lưu Quang, thay Đông Phương Lưu Quang nhận một kiếm trí mạng.

Nhìn máu tươi từ ngực nàng tuôn ra, không biết vì sao, trái tim hắn , trong khoảnh khắc đó, cũng cảm thấy nhói đau.

Làm sát thủ đã nhiều năm, hắn đã luyện trái tim cứng rắn như thép từ lâu, nhưng mà, hắn vẫn cảm thấy nhói đau.

Hắn nhanh chóng phái người đi điều tra xem ai đã thuê hắn giết nàng, không ngờ lại là vương hậu. Thật ra đó cũng chẳng phải điều gì quá bất ngờ, có thể đưa ra một vạn lượng hoàng kim, đương nhiên chỉ có người trong hoàng thất, hắn vẫn tưởng rằng là hoàng thất Nguyệt Quốc muốn giết nàng, không ngờ người đàn bà độc ác đó muốn lấy mạng nàng.

Nhắm mắt lại, một hồi mưa máu gió tanh của mười năm trước lại một lần nữa lan tràn trong lòng hắn.

.....

Lúc đó, hắn còn trẻ tuổi, là một đại thiếu gia tiền đồ sáng lạn, chỉ mới mười bốn tuổi. Phụ thân hắn là Thừa Tướng trong triều Phó Thanh, là trọng thần của tiên hoàng. Mà hắn, được kim khẩu ngọc ngôn của tiên hoàng chọn làm Phò mã.

Hắn chưa từng tiếp xúc với công chúa trong khoảng cách gần, chỉ biết tên nàng là Ngọc Nhiễm Sương, tên hắn là Phó Thu Thủy. Phụ thân từng nói, Kinh Sương Chi Ngọc, Bích Ba Thu Thủy, nói hai người là trời sinh một đôi.

Nhưng mà hắn lại không cho thế là đúng, hắn vẫn còn trẻ, muốn dựa vào sự phấn đấu của chính bản thân mình, không muốn sớm bị trói buộc bởi danh phận Phò mã. Những huynh đệ hay chơi với hắn thường trêu chọc hắn, một câu Phò Phò mã, hai câu Phò Phò mã. Đương nhiên, trong lời nói của bọn họ, ẩn chứa sự ghen tỵ, hắn biết.

Vì thế mà hấn buồn bực rất lâu, rốt cục quyết định không để ý đến sự trách mắng của phụ thân và sự tức giận của tiên hoàng, quyết định từ hôn. Ý tưởng này của hấn đương nhiên không thể thực hiện, trong cơn giận dữ, hấn đã bỏ nhà ra đi, lưu lạc giang hồ.

Cũng nhờ bỏ nhà ra đi, mà hấn giữ lại được tính mạng này.

Mấy ngày sau cơn binh biến, hấn mai danh ẩn tích, khó khăn lắm mới trở về Tây Kinh.

Phủ đệ nhà hấn đã bị niêm phong, cha mẹ hấn, huynh đệ tỷ muội của hấn, đã bỏ mạng trong cơn binh biến. Trên tường, trên thềm đá, khắp nơi đều là vết máu. Nhìn từng vết máu đầm đìa đã trải qua nửa tháng, tròng mắt hấn như bị thiêu đỏ, tố cáo tội trạng của bọn người kia.

Nhắm mắt lại, hấn có thể tưởng tượng thảm trạng khi đó, nghe nói, đến cả bầu trời cũng bị nhuộm đỏ màu máu.

Hoàng thượng và hoàng hậu đã tử nạn, hoàng tử công chúa cũng đã bị giết, giờ khắc này, hấn mới biết được, kỳ thật hấn rất tình nguyện làm phò mã.

Phụ thân vì muốn hấn thích công chúa, từng để hấn đứng nhìn công chúa từ xa. Cô bé đó mới sáu bảy tuổi, đã đánh đàn rất hay. Gương mặt như băng tuyết, mặt hoa da phấn khả ái đáng yêu, ngồi trong bụi hoa, ngưng thần đánh đàn cầm.

Hấn bị rung động rồi, bởi vì cái gì thì hấn cũng không biết.

Vì thế, hấn mới cố ý bỏ nhà ra đi, bá danh sư học nghệ. Nhưng mới ra đi có nửa năm, đã nhận được tin dữ.

Từ giờ khắc đó trở đi, trong thế giới của hắn, trừ màu đỏ cùng màu đen, thì chẳng còn màu gì khác.

Hắn còn sống, là để chờ đến một ngày, lật đổ Lăng Quốc.

Thiếu niên trẻ tuổi, kinh cuồng, phóng đãng, không kiềm chế được
rốt cuộc thay đổi, hắn vội vã chấm dứt thời kỳ không buồn không lo,
đưa vai gánh lấy trách nhiệm phục quốc vĩ đại. Hắn lấy danh hiệu
Phò mã bên ba khắp nơi, thu phục rất nhiều nghĩa quân, và những
người cũ đang rải rác khắp nơi.

Kỳ thật, hắn cũng không thích làm ngựa không dừng bước như vậy.
Cuộc sống mưa máu gió tanh, hắn cũng chẳng có ý định trở thành
hoàng đế.

Nhưng mà, hắn không thể dừng lại, mỗi khi hắn mệt mỏi, cừu hận
quốc gia liền trào lên từ đáy lòng, thúc giục hắn. May mắn chính là,
hắn còn có đồng minh, là muội muội của tiên hoàng, cô cô Ngọc
Dung của công chúa.

.....

Đến khi thay xong quần áo, Lưu Sương mới biết được, muốn nàng
tắm rửa, là để tẩy lớp dục thủy phần nàng đã dùng dịch dung, thay
quần áo là vì muốn nàng mặc quần áo nữ tử.

Lưu Sương vốn rất tự tin vào khả năng dịch dung của mình, không
ngờ trong một ngày lại bị hai nam nhân hoài nghi, thật vô cùng ảo
nảo. Thân phận nữ tử đã bị bại lộ, Lưu Sương vừa đi, vừa suy nghĩ
xem sẽ giải thích thế nào.

Một chút võ nghệ nàng cũng không biết, tại sao người kia lại hoài

nghe nàng là thám tử do kẻ khác phái đến? Hay hẳn nghe chuyện nàng xung đột với Mộ Điền chỉ là một màn kịch? Trái tim hẳn thật là máu lạnh.

Lưu Sương bị hai thị nữ tóm tay, chậm rãi đi tới tiền đình.

"Chủ nhân! Đã tắm rửa xong rồi!" Hai thị nữ thi lễ nói.

Thu Thủy Tuyết đang ngắm bình hoa cúc trên bàn, không quay đầu lại phất phất tay, ý bảo hai thị nữ lui ra.

Lưu Sương nhìn nửa mặt rất tuấn tú của hắn, mơ hồ cảm giác được người này hình như có chút quen thuộc, nhưng mà tại sao lại quen thuộc thì nàng không biết. Bộ dáng của hắn rõ ràng là xa lạ, làm sao có thể quen thuộc chứ.

Thu Thủy Tuyết mỉm cười chậm rãi quay đầu, đến khi nhìn thấy Lưu Sương, thì nụ cười đông cứng trên môi.

Lưu Sương đứng dưới ngọn đèn, tóc búi đơn giản, mặc đồ y đơn giản, mặc dù không phải tuyệt mỹ, nhưng khí vận như u lan, phong thái bình tĩnh, khiến Thu Thủy Tuyết nhìn không chớp mắt.

Đôi mắt đen đẹp như ngọc sâu kín thâm y của hắn hiện lên sự kinh ngạc cùng không tin, ngay lập tức hắn nở một nụ cười mỉa mai hoặc vui vẻ.

Thật là quá trùng hợp.

Vừa nhận được tin nàng không ở trong cung, đã thấy nàng xuất hiện trước mặt hắn. Không biết vì sao, lúc này, hắn cảm thấy rất vui vẻ.

Hắn chậm rãi đi thông thả đến trước mặt Lưu Sương, dí gương mặt

tuấn tú ra trước mặt Lưu Sương, nhìn nàng trêu chọc.

"Nguyên lai, ngươi là một nữ tử!" Hắc cười tà:.

"Nếu ngươi đã nhìn ra, ta sẽ không giấu nữa. Tiểu nữ là một người mạng khổ, trước đó vài ngày, người thân của ta đã qua đời, không còn cách nào để mưu sinh, mới đến Nhã Tâm Cư xin làm tiểu nhị. Chỉ vì các ngươi không nhận nữ tử làm tiểu nhị, cho nên mới nghĩ đến chuyện giả nam. Không ngờ bị công tử phát hiện. Công tử, ta thật sự không phải mật thám!" Lưu Sương rơi lệ nói.

Thu Thủy Tuyệt gật đầu, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên, tạo thành một nụ cười dịu dàng, nói: "Ta tin tưởng ngươi không phải mật thám rồi, ai lại dùng một nữ tử nhu nhược như ngươi làm mật thám chứ. Ngươi đã đáng thương như vậy, thế này đi, từ hôm nay trở đi, ngươi sẽ làm thiếp thân thị nữ cho ta. Ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi ngươi."

Lưu Sương trừng mắt, không thể tin nổi mà nhìn hắc. Mới vừa rồi hắc còn đối xử với nàng âm tàn như vậy, cứ tưởng rằng phải giải thích chán chê, hắc mới có thể tin tưởng mình. Không ngờ hắc lại tin tưởng dễ dàng nhanh chóng như vậy.

Hắc thật sự tin tưởng mình sao? Lưu Sương đưa mắt nhìn, hy vọng nhìn ra chút manh mối nào đó từ mắt hắc, nhưng đôi mắt hắc một mực bình tĩnh mà nhu hòa, nhìn không ra nổi chút âm mưu nào.

"Ta có thể không làm thị nữ của ngươi được không?" Nhớ đến hành động âm ngoan lúc nãy của hắc, nàng nói.

Lần này hắc không tức giận, chỉ nhếch môi môi, nhợt nhạt cười nói: "Làm thiếp thân thị nữ của ta! Đồng ý không?" Dứt lời, thản nhiên đứng dậy, đi về phía giường.

"Trước tiên ngâm trà cho ta đi!" Hắc thân nhiên nói.

Lưu Sương nhíu mày nhìn hắc, theo tình hình này mà nói thì nàng không có khả năng thoát thân rồi. Nhưng mà thật sự nghĩ không ra vì sao hắc lại giữ nàng ở đây. Dù sao thì hôm nay nàng cũng chẳng thể ra khỏi đây được.

Vì vậy, liền đứng dậy, đi ngâm trà cho hắc.

Nước trà mới ngâm xong xuôi, ngoài cửa liền vang lên thanh âm của thị nữ, thấp giọng bẩm báo: "Bẩm chủ nhân, Trữ Vương Nguyệt Quốc đến đây viếng thăm!"

Trái tim Lưu Sương cả kinh, tay đang cầm ấm trà run rẩy.

Tại sao Bách Lý Hàn lại tới đây? Chẳng lẽ hắc biết người này, hay là hắc vì nàng mà đến?

Vẻ kinh hãi của Lưu Sương không thoát khỏi mắt của Thu Thủy Tuyết, hắc trầm mặt, thân nhiên nói: "Không biết cô nương có hứng thú gặp Trữ Vương Nguyệt Quốc một lần không. Nghe nói dung mạo Trữ Vương vô cùng tuyệt mỹ thoát tục, là mỹ nam ngàn năm có một!"

Lưu Sương biết, tình huống của nàng lúc này chỉ có thể dùng bốn chữ "cực kỳ nguy hiểm" để hình dung, không biết nam nhân này khi nào sẽ trở mặt. Không biết Bách Lý Hàn có cứu nàng ra khỏi đây không. Đang do dự, đã thấy sắc mặt nam tử chuyển sang lạnh lẽo, nói: "Xem ra, ngươi không muốn gặp hắc. Người đâu, mang nàng vào trong."

Lập tức có hai thị nữ tiến lên, điểm á huyết của nàng, đem nàng vào phòng trong.

Trái tim Lưu Sương phát lạnh, sớm biết hắn sẽ không tử tế như vậy, nếu muốn giam cầm nàng, làm sao có thể để người ngoài chứng kiến. Lúc này chẳng qua chỉ là để dò xét nàng thôi.

Trong phòng trong chỉ có ánh sáng của đèn dầu nhỏ như hạt đậu, tỏa ra thứ ánh sáng mờ ảo. Dưới ánh nến. Nàng nghe thấy tiếng bước chân tiến vào phòng ngoài. Tiếng bước chân trầm ổn mà nhẹ nhàng, cùng một nhịp với tiếng tim đập của nàng.

Nàng nghe thấy nam tử kia cười ưu nhã trong sáng: "Đã sớm nghe nói đại danh của Trữ Vương, rất muốn gặp mặt. Không ngờ Trữ Vương đến ở trong tệ điểm, thật khiến tệ điểm của kẻ hèn này được vẻ vang."

"Lâu chủ khách khí rồi. Khắp cả Lăng Quốc này, chỉ có Nhã Tâm Cư của lâu chủ mới khiến Hàn mỗ ngưỡng mộ!" Bách Lý Hàn nhìn nam tử trước mắt thản nhiên nói.

Nam tử này, có thể kinh doanh một trà lâu lớn như vậy, cũng không phải là một nhân vật đơn giản.

Mới vừa rồi hắn ở trên lầu chứng kiến Sương Nhi đi vào nơi này, nhất thời thấy nóng lòng. Đã qua một canh giờ, Sương Nhi vẫn chưa đi ra, hắn cảm thấy không ổn.

Vì liên quan đến sự an nguy của Sương Nhi, cho nên, hắn không đợi Trương Tá Lý Hữu trở về, liền đến đây bái phỏng.

Chương 89: Nụ hôn điên cuồng

"Trữ Vương, mời ngồi! Họa Mi, dâng trà!" Thu Thủy Tuyết vừa cười vừa nói:, thần sắc thu hoãn tự nhiên, như thể cái biểu hiện lạnh lùng trước đó không phải của hắn.

Bách Lý Hàn mỉm cười, gạt trường bào, thản nhiên ngồi xuống.

Một lục y thị nữ bùng mâm lên, dâng hai chén trà thơm.

"Tại hạ thực không biết Trữ Vương lại hạ mình ở lại tệ điểm, nếu biết sớm, tại hạ đã đi thăm hỏi. Thật sự là thất lễ rồi!" Thu Thủy Tuyết mỉm cười, bày ra vẻ mặt áy náy.

Bách Lý Hàn thản nhiên cười cười, khẽ nhú mày, nói: "Lâu chủ không nên khách khí, Hàn mỗ dùng tên giả đến đây, vốn không định quấy quả lâu chủ. Tối nay đến đây, chỉ vì tìm người.

Thu Thủy Tuyết đương nhiên biết Lưu Sương là Vương phi của Bách Lý Hàn, đối với hiểu lầm của hai người bọn họ chỉ biết sơ sơ, không rõ ràng lắm. Vốn tưởng rằng Bách Lý Hàn chuyển sự sủng ái sang trắc phi, hừ cách Lưu Sương.

Nhưng mà, lúc này, hắn mới biết hắn đã đoán sai. Dưới ánh đèn, Bách Lý Hàn mặc dù ưu nhã cười nhạt, nhưng mà vẻ sầu lo rất rõ ràng, nghiêm trọng.

Nguyên lai, hắn yêu Vương phi của hắn rất sâu sắc.

Nguyên lai, hắn đến Lăng Quốc, là để tìm Vương phi về.

Xem ra, hắn đã biết tên tiểu nhị đó là Lưu Sương dịch dung rồi, nếu không làm sao có thể đến đây tìm người chứ.

Mặc dù đã hiểu hết, nhưng Thu Thủy Tuyết vẫn bày ra bộ dạng vô cùng ngạc nhiên hỏi thăm: "Trữ Vương tới tìm người? Trong tiểu lâu của ta có người Trữ Vương muốn tìm sao?"

"Chính là tên tiểu nhị vào đây lúc nãy!" Bách Lý Hàn thản nhiên nói, cong môi cười nhạt.

Tay hắn ở dưới mặt bàn đã nắm thành quyền, đến mức các đốt ngón tay cũng đổi màu trắng bệch. Hắn thật sự sợ Lưu Sương gặp chuyện gì ngoài ý muốn. Nam nhân này, mặc dù cười ưu nhã mà vô hại, nhưng mà, hắn vẫn mơ hồ cảm thấy sự nguy hiểm.

"Ồ? Trữ Vương gia nói tên tiểu nhị đã rước họa của tệt điểm sao? Không biết tại sao Trữ Vương lại tìm tên tiểu nhị đấy?" Thu Thủy Tuyết nâng chén bạch ngọc, nhẹ nhàng phẩm trà, thản nhiên hỏi.

"Đúng là hắn, vừa rồi bốn vương tận mắt nhìn thấy hắn đi vào đây. Lâu chủ không biết, hắn là người chí thân của bốn vương, vì bốn vương bức bội, hắn mới tức giận bỏ đi, đến quý điểm làm tiểu nhị. Hy vọng lâu chủ có thể trả hắn lại. Hàn mỗ cảm kích vô cùng!" Bách Lý Hàn lo lắng nói, nụ cười trở nên nhộn nhạo, đôi mắt tràn ngập hàn ý.

Thu Thủy Tuyết nghe vậy, thần sắc trở nên lạnh nhạt, nội tâm cũng không ngừng quay vòng vòng.

Có nên giao Bạch Lưu Sương ra không? Rất hiển nhiên, Bách Lý Hàn đã trông thấy tận mắt Bạch Lưu Sương đi vào tiểu lâu của mình,

muốn mở miệng phủ nhận, sợ là không được! Bách Lý Hàn này, hiển nhiên là kẻ không đạt được mục đích thì không buông tha! Tên Trữ Vương này lợi hại đến mức nào hẳn biết rất rõ.

Mà hẳn, không muốn vì chuyện này mà để lộ bí mật của Nhã Tâm Cư và thân phận của bản thân. Nếu phải giao chiến, Bách Lý Hàn nhất định sẽ nhận ra hẳn là Thu Thủy Tuyệt. Cứ điểm Nhã Tâm Cư cũng coi như bỏ đi.

Cân nhắc một hồi, cuối cùng hẳn quyết định giao nàng ra. Dù sao, cũng biết hành tung của nàng, ngày sau vẫn có thể dùng thân phận sát thủ của Thu Thủy Cung bắt nàng trở về.

Nhưng mà, tuy đã quyết định giao nàng ra, trái tim hẳn lại không muốn làm thế chút nào. Đối với hẳn, giao nàng cho Bách Lý Hàn so với việc giao thân bảo của hẳn cho Bách Lý Hàn chẳng khác nhau chút nào.

"Nếu hẳn đã là người chí thân của Trữ Vương, tại hạ mà giữ lại thì còn đạo lý gì nữa. Cũng nên đem hẳn trả lại Trữ Vương, chỉ là, vừa rồi tại hạ đã phát hiện nàng là nữ phần nam trang, còn tưởng rằng là mật thám do ai phái tới. Trữ Vương cũng biết, người làm kinh doanh chúng ta, thật không dễ dàng gì. Thịnh Trữ Vương không trách tội tại hạ!" Nói xong, hạ lệnh cho thị nữ mang Lưu Sương đi ra.

Lần gặp lại này, thật là ngoài ý muốn của cả hai.

Trong khoảnh khắc Lưu Sương đi ra, Bách Lý Hàn chẳng còn nhìn thấy thứ gì ngoài nàng.

Hắn chỉ chỉ có thể ngẩn nhìn bóng hình đang chậm rãi đi tới, tố y bay bay, vẫn đẹp như ngày nào, đứng đó, gầy yếu, tiều tụy, xinh đẹp, quật cường. Ngọn đèn chiếu lên nàng, khiến nàng tinh khiết mà hờ

hững.

Đúng vậy, hờ hững.

Gương mặt vẫn hiện ra trong từng giấc mơ của hắn, giờ lạnh lùng không chút cảm xúc, trong trẻo băng lạnh như trăng mùa thu, xa xôi, mông lung, xinh đẹp.

Trong lòng Bách Lý Hàn đột nhiên đau xót, đột nhiên cảm giác hơi hoa mắt.

Vừa rồi, khi nàng còn là tiểu nhị, đối với hắn mặc dù lãnh đạm, giận dữ. Nhưng ít nhất vẫn có cảm xúc.

Lúc này, khi nàng khôi phục dung nhan, đối với hắn, lại lạnh nhạt như vậy.

Lạnh nhạt như thể bọn họ chưa từng biết nhau.

Không nhận ra hắn!

Bách Lý Hàn lộ vẻ sầu thảm cười khổ, đáy mắt rối rắm bởi sự thâm trầm đau đớn.

Đôi mắt trong sáng của Lưu Sương lơ đãng đảo qua mặt Bách Lý Hàn, nhưng đến khi nhìn con ngươi của hắn, không nhận được sự chấn động trong lòng. Cặp mắt hắn thâm thúy sáng như sao, ôn nhu và thâm tình, như Giang Nam lưu thủy, phản chiếu nàng.

Hắn vốn hờ hững bình tĩnh, dường như hắn chưa bao giờ biểu lộ tình cảm lên mặt, mà giờ phút này, con mắt hắn lại tràn ngập thâm tình.

Là dành cho nàng sao?

Lưu Sương khẽ cười khổ, thản nhiên dời ánh mắt khỏi mặt hắn. Về mặt hồ hững đi lướt qua người hắn, nàng phải rời khỏi nơi này, nhưng không phải là trở về bên hắn.

Bách Lý Hàn cười một nụ cười nhộn nhạo, cáo biệt Thu Thủy Tuyết, đi sau Lưu Sương, lẳng lặng đi ra ngoài.

Lướt qua vườn hoa cúc, đi sát ngay sau nàng, hắn không bao giờ buông nàng ra nữa.

Thu Thủy Tuyết nhìn theo hai người đang chậm rãi đi xa, nội tâm, đột nhiên cảm thấy trống trải. Loại cảm giác này rất quái lạ, môi hắn, nhếch lên thành một nụ cười mỉa hoặc lạnh lùng: "Bách Lưu Sương, nàng trốn không thoát đâu."

Từ khi bắt đầu tối, Nhã Tâm Cư đã tắt đèn, ánh sáng đèn lưu chuyển.

Lưu Sương bước chậm lại, dưới ánh trăng, bóng lưng nàng vô cùng cô tịch. Nàng cứ thế bước đi, không quay đầu lại cũng không dừng bước. Đi qua bụi hoa, qua hồ nước, xuyên qua hành lang, đi ra hậu viện.

Lưu Sương đi thẳng vào phòng của mình, cầm lấy bọc hành lý, lập tức rời đi. Không thể ở lại Nhã Tâm Cư nữa, thân phận đã bị bại lộ, không biết có bao nhiêu nguy hiểm đang chờ nàng.

Bách Lý Hàn vẫn đi theo Lưu Sương, lúc nàng đi ra, thấy hắn đang chặn ở cửa.

Hắn rút cục lắc mình đứng chắn trước mặt nàng, đôi mắt đen đẹp

như ngọc sâu kín thâm u thống khổ nhìn nàng chăm chú.

"Sương Nhi, nàng" "

"Gọi ta là Bạch cô nương đi!" Lưu Sương lạnh lùng cắt lời hắn.

Đôi mắt Bách Lý Hàn tối sầm lại, nói: "Ta biết nàng vẫn hận ta," "

"Không! Từ lâu ta đã không còn hận người nữa, ta cũng không oán người, người không cần tự trách mình, lại càng không cần xin lỗi ta, ta nói rồi, chúng ta đã đoạn tình, từ nay về sau có gặp lại thì xin coi nhau như người xa lạ mà thôi!" Lưu Sương lạnh lùng nói, từng câu từng chữ trong trẻo băng lạnh.

Đoạn tình!

Trước mắt Bách Lý Hàn lại hiện ra chén bạch ngọc nát tan thành trăm mảnh.

Nàng từng nói, chúng ta đoạn tình từ đây, giống như chén này!

Bách Lý Hàn cười khổ, Sương Nhi, tình, chẳng lẽ đúng như lời nàng nói, nát tan rồi sao? Có lẽ là nát tan, nhưng mà không thể biến mất, vĩnh viễn cũng không thể biến mất. Nát tan, cũng là tồn tại, tồn tại còn sâu sắc hơn, hóa thành vô số mảnh nhỏ, ngày đêm lắng trĩ trái tim hắn, làm cho hắn đau đớn đến mức không thể hô hấp.

"Sương Nhi, thật sự đoạn tình sao? Nàng không bao giờ yêu ta nữa sao?" Hắn trầm giọng hỏi, ánh mắt si mê điên cuồng dấy dựa gương mặt nàng, dường như muốn khắc thật sâu dung nhan nàng vào trái tim hắn.

"Đúng vậy!" Nàng lạnh lùng phun ra hai chữ.

Một đóa cúc tàn quay cuồng trong gió , bay lên bạch y của hắn, hắn đưa tay vò nát bông hoa. Nhìn một vệt loang đỏ, trong lòng đột nhiên nổ tung cảm giác đau đớn, nát nhàu như đóa hoa cúc bị vò nát.

Không!

Đáy lòng có một thanh âm điên cuồng gào thét , lời nàng nói không phải thật!

Dù nàng oán hắn, trách hắn, thậm chí hận không thể giết hắn ngay lập tức, hắn cũng có thể tiếp nhận. Nhưng hắn không thể tiếp nhận thái độ lạnh lùng không oán không hận này của nàng.

Hắn đột nhiên đưa tay ra, ôm Lưu Sương vào trong ngực. Đầu của hắn, cúi xuống, môi hắn hôn lên môi nàng, hơi thở nóng rực của hắn dường như muốn thiêu đốt nàng .

Trên đời này có nụ hôn nào như thế, mang theo thống khổ, mang theo hành hạ, mang theo tương tư ngập tràn, mang theo sự ưu thương làm lòng người tan vỡ.

Nàng càng kháng cự, hắn càng xâm phạm.

Nàng đánh hắn, hắn không thêm phản ứng.

Hắn gắt gao ôm nàng, không buông tay, cũng không dừng hôn.

Hắn hung hăng hôn nàng, như để giải tỏa sự tương tư trong thời gian qua, dường như chỉ có như vậy, mới có thể chứng minh nàng đang ở trước mặt hắn, nàng vẫn là Sương Nhi của hắn.

Nụ hôn của hắn, nóng bỏng, nhiệt liệt, tràn ngập khí tức nam tính, mang theo ý tứ cướp đoạt.

"Sương Nhi, ta không cho phép nàng không thương ta!" Hắn thì thào nói nhỏ, hận không thể vò nát nàng ngay lập tức.

Tay Lưu Sương, chậm rãi mò kim châm trong túi, dưới tình thế cấp bách, nàng không lưu tình chút nào đâm vào huyết ngủ của hắn.

Trước khi hôn mê, Bách Lý Hàn ảo não nghĩ thầm, nhiều năm như vậy, hắn đã luyện cho trái tim lúc nào cũng cảnh giác, trên đời không ai có thể làm hắn bị thương, trừ ... nàng.

"Sương Nhi, không nên-" đôi mắt đen láy của hắn rồi rầm giữa bi thương và điên cuồng.

Trước khi hôn mê, hắn còn thấy Lưu Sương rơi lệ.

Nàng khóc, tại sao nàng lại khóc? Vì hắn mà khóc, hay là vì nàng mà khóc?

Nàng gạt hắn, nàng vẫn quan tâm hắn.

Rồi đầu óc hắn tràn ngập sương mù dày đặc, hắn rơi vào một giấc mộng đẹp.

Đến khi tỉnh lại, hắn đang an an ổn ổn nằm trên giường, gương mặt lo lắng của Trương Tá Lý Hữu Tiêm Y Khinh Y hiện ra trước mắt hắn.

"Vương gia, ngài tỉnh rồi!" Khinh Y Tiêm Y lộ vẻ lo lắng, "Chúng nô tài vẫn không tìm được Vương phi!" Bốn người bọn họ chia nhau đi tìm Lưu Sương, nhưng vẫn không thu được tin tức nào. Bọn họ không

biết, Vương phi, đã gặp lại Vương gia.

Sương Nhi!

Trong lòng Bách Lý Hàn cả kinh, lão đảo xuống giường, vội vã lao sang phòng bên cạnh.

Căn phòng trống rỗng, không có thân ảnh của nàng, túi hành lý nàng cũng mang đi rồi.

Sương Nhi, vì né tránh hắn, tình nguyện đi tìm một người xa lạ hỗ trợ. Hôm nay, vì né tránh hắn, lại dùng kim châm cứu đâm hắn.

Trái tim hắn như bị bóp nát, yết hầu có vị ngọt tanh, hắn cúi người, phun ra một búng máu, loang lổ trên sàn nhà.

Chương 90: Lạnh lòng tàn nhẫn

Đêm ở Tây Kinh, tối om, không một ngọn đèn, chỉ có vầng trăng băng lạnh nơi chân trời và ngọn đèn leo lét của nhà bên đường, chiếu lên tường bóng hình đơn bạc cô tịch của nàng.

Lần này Lưu Sương hóa trang thành một nữ tử, một nữ tử dung mạo tầm thường, mặc một bộ quần áo thô kệch sờn rách, tóc búi sơ sài, lưng đeo một túi quần áo cũ nát.

Rốt cục cũng thoát khỏi hấn . Trong lòng nảy lên một cảm giác nhàn nhạt, rất phức tạp, mà nàng lại chẳng thể nói ra cụ thể là cái gì. Nhưng mà, nàng biết, cảm giác đó quyết không phải là vui sướng.

Đêm mùa thu rất lạnh, Lưu Sương cảm thấy lạnh run người, nàng đi nhanh hơn, trước hết phải tìm một chỗ trọ để nghỉ qua đêm nay đã. Ngày mai phải ra khỏi thành, không thể tiếp tục ở lại Tây Kinh nữa.

Lưu Sương đi rất nhanh, trong đêm yên tĩnh , cơ hồ nghe thấy tiếng bước chân dồn dập của nàng.

"Bạch cô nương, tại sao lại vội vã vậy?" Trong màn đêm, đột nhiên có người ân cần lên tiếng hỏi thăm, Lưu Sương sợ đến mức không kiềm chế được phải dừng chân.

Quay đầu nhìn lại, bên cạnh cây đại thụ , có một người đang đứng yên. Vì lúc nãy nàng đi quá nhanh, không phát hiện ra hấn.

Ánh trăng xuyên thấu qua tàng lá xanh phủ lên người nam nhân kia, nàng không nhìn rõ mặt hắn, chỉ thấy một thân hắc y tung bay trong gió. Hắn là ai vậy? Sao lại biết họ của nàng?

Lưu Sương ngăn chặn sự kinh hoàng trong lòng , xoay người tiếp tục đi về phía trước, nàng quyết định không để ý tới hắn, lúc này, nàng cũng không thể thừa nhận mình là Bạch Lưu Sương.

Người kia vừa nhấc chân một cái, đã chắn trước mặt nàng.

Dưới trăng soi vàng vạc, rốt cục nàng cũng nhìn thấy gương mặt hắn, nói chính xác hơn là nhìn thấy mặt nạ quỷ của hắn.

Quỷ Diện Thu Thủy Tuyệt.

Nguyên lai là hắn!

Tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa, cuối cùng lại rơi vào tay hắn sao ?

Lưu Sương nhớ đến lời Tả Thiên nói trước kia: Tình ý điện hạ dành cho cô nương, thiên hạ ai nấy đều biết. Cô nương nếu ở bên điện hạ, ngược lại rất nguy hiểm. Hơn nữa, nếu có kẻ nào có ý đồ xấu bắt cóc cô nương, dùng cô nương ra điều kiện với điện hạ, dù có yêu cầu điện hạ bỏ quên giang sơn, ta nghĩ điện hạ cũng sẽ đáp ứng ngay lập tức. Cho nên, thỉnh cô nương ra đi, biến mất hoàn toàn.

Hoàn toàn biến mất, nàng không làm được rồi.

Nhưng nàng cũng không thể để mình rơi vào tay Thu Thủy Tuyệt

Lưu Sương lật cổ tay, lấy độc dược nàng nghiên cứu đặc chế, nắm ở trong tay...

"Ta không phải họ Bạch, ngươi nhận lầm người rồi!" Lưu Sương giả vờ kinh hách, định đi.

Thu Thủy Tuyết cười lạnh một tiếng, đột nhiên đưa tay chộp lấy cổ tay Lưu Sương.

Lưu Sương bình ổn tinh thần, đưa tay lên. Tuy nhiên, động tác của nàng đã chậm mất một nhịp, tất cả thuốc bột rơi vào tay áo Thu Thủy Tuyết.

Trong lòng Thu Thủy Tuyết không khỏi cả kinh, như thế nào hẳn cũng không nghĩ Lưu Sương dấu độc dược trong tay, nếu không phải hắn nhanh tay, thì tối nay đã bại trong tay nữ tử này.

Con người Thu Thủy Tuyết chuyển lạnh, không chút lưu tình túm lấy vạt áo Lưu Sương, điểm huyết Lưu Sương. Không chút thương tiếc cắp lấy nàng, đi về phía một chiếc xe ngựa.

Lưu Sương vừa như đang nằm mơ, vừa như tỉnh táo. Nàng không biết bản thân bị đưa đi đâu, chỉ biết khi thì nằm ở trên xe ngựa, khi thì bị nhét vào trong rương, giống như một món hàng, bị người đưa đến mang đi.

Không biết đã mê man trong bao lâu, nàng chậm rãi tỉnh lại, trước mắt một mảnh mờ nhạt, nàng đưa mắt nhìn thì biết mình đang trong xe ngựa.

Bên trong xe, một người ngồi đưa lưng về phía nàng, hắn mặc trường bào màu đen, trên búi tóc cắm một cây trâm bằng gỗ tùng, tư thế dày dạn, dáng vẻ thanh tao lịch sự.

Lưu Sương cố gắng nhớ lại trước khi hôn mê, mới biết người này là Thu Thủy Tuyết, nhưng bóng lưng này không hiểu vì sao lại có chút

quen thuộc?

Dường như là Thu Thủy Tuyết cảm giác được ánh mắt Lưu Sương , hấn xoay người lại, mặt nạ quý dữ tợn không chút cảm xúc.

"Thu Thủy Tuyết, muốn giết cứ giết, ngươi muốn mang ta đi đâu?"
Lưu Sương cắn răng hỏi.

Đôi mắt đẹp ẩn sau mặt nạ của Thu Thủy Tuyết hơi nheo lại, đầu ngón tay lạnh như băng nhẹ nhàng chạm đến gương mặt trắng nõn của Lưu Sương , lạnh lùng nói: "Ngươi muốn chết sao? Bất quá, Bồn cung chủ lại không định giết ngươi , bởi vì, giữ ngươi lại, sẽ có giá trị lợi dụng hơn!"

Quả nhiên, Thu Thủy Cung không phải tổ chức sát thủ đơn giản , hấn đã biết mối thâm tình sư huynh dành cho nàng, đương nhiên sẽ không để nàng chết một cách dễ dàng.

Trong lòng Lưu Sương phát lạnh, thật không biết rơi vào tay tên ma đầu này, sẽ phải trải qua những hành hạ gì. Nhưng mà, những ... việc đấy đều không làm nàng sợ, nàng chỉ sợ hấn sẽ dùng nàng để uy hiếp sư huynh.

"Sao rồi? " Thu Thủy Tuyết nhìn gương mặt Lưu Sương đông lạnh, dùng giọng điệu thản nhiên hỏi han: "Nàng đang đau lòng vì ai sao? Đông Phương Lưu Quang? Hay là Bách Lý Hàn?"

Thần sắc Lưu Sương cứng đờ, trước mắt nàng dần hiện ra đôi mắt Bách Lý Hàn kinh dị mà đau lòng trước lúc mê man. Còn có gương mặt tiều tụy của sư huynh vì thủ hộ nàng mười ngày liên tục. Lưu Sương nhin không được nhắm mắt lại, hai giọt lệ từ từ chảy xuống.

"Khóc? Thật là thâm tình!" Đầu ngón tay Thu Thủy Tuyết vươn ra,

nâng cằm Lưu Sương , thường thức nước mắt lăn chã tuôn rơi trên gương mặt xinh đẹp của nàng, lạnh lùng nói. Nhưng mà chính bản thân hắn lại không nhận ra, thanh âm của hắn có chút run rẩy,

Khi nàng rơi lệ, rất giống hoa lê trong mưa, thanh lệ đẹp đẽ. Nhìn thấy vậy, trong lòng Thu Thủy Tuyết không tự kìm hãm được lướt qua một tia chua xót và không đành lòng.

Lưu Sương lạnh lùng đẩy tay của hắn ra, lau khô nước mắt trên mặt , quay đầu đi không nhìn hắn nữa.

Tình là gì chứ, hắn chỉ là một đại ma đầu tim lạnh như thép, giết người như ngóe, làm sao mà hiểu được tình là cái gì?

Xe ngựa xóc nảy, Lưu Sương xốc rèm cửa sổ, nhìn ra ngoài, thấy đường núi liên miên, vô cùng hiểm trở. Địa phương này, nàng chưa từng thấy, hơn nữa, Lăng Quốc nhiều núi hơn đồng bằng, Lưu Sương căn bản không biết con đường này đi đến đâu!

"Chúng ta đang đi đâu?" Lưu Sương thấp giọng hỏi.

"Thu Thủy Cung!" Thu Thủy Tuyết trầm giọng đáp, nhắm mắt dựa người vào ghế giả vờ ngủ say.

Nguyên lai hắn bắt mình về Thu Thủy Cung, không biết hắn bắt mình, có phải là muốn dùng mình đối phó với sư huynh không? Hắn là người của tiền triều Vũ Quốc, suy nghĩ cho kĩ thì, hắn với sư huynh là kẻ thù không đội trời chung. Trải qua chuyện đó, chắc hắn đã rất đau khổ.

Lưu Sương tựa vào trong xe, suy nghĩ lung tung .

Bất tri bất giác lại ngủ quên mất, đến khi tỉnh lại, đã quá giờ Ngọ, xe

ngựa vẫn đang chạy, chỉ có điều tốc độ chậm đi rất nhiều.

Rốt cục, xe ngựa ngừng hẳn lại, mã phu lên tiếng: "Cung Chủ, đến rồi !"

Thu Thủy Tuyết hừ một tiếng, đưa cho Lưu Sương một mảnh vải gấm màu đen . Lưu Sương ngăn người, lập tức hiểu ý hẳn, cầm lấy mảnh vải che mắt mình.

Đây chắc là hẳn đã khai ân lắm rồi , bằng không thì hẳn chỉ cần đánh ngất nàng là xong.

Mắt bị bịt, Lưu Sương mơ mơ hồ hồ nhảy xuống xe ngựa, một bàn tay to đưa tới nắm tay nàng, đi về phía trước .

Trái tim Lưu Sương phát lạnh, định hét ra, lại nghe thấy giọng nói lãnh nhạt bằng sương của Thu Thủy Tuyết ung dung truyền đến: "Nếu muốn ngã xuống núi, tan xương nát thịt, thì nàng cứ tự đi!"

Trong lòng Lưu Sương cả kinh, chưa tới lúc vạn bất đắc dĩ, nàng vẫn chưa muốn chết. Kinh ngạc đứng sững sờ, để mặc bàn tay kia lôi kéo nàng đi về phía trước.

Thu Thủy Tuyết mặc dù lạnh lùng, nhưng tay hẳn lại rất ấm áp, bao lấy bàn tay nhỏ bé của Lưu Sương.

Trong lòng Lưu Sương nổi lên một cảm giác không thoải mái, đây là tay một sát thủ, đây là tay của kẻ mưu phản, cũng là bàn tay có thể giết nàng bất cứ lúc nào.

Nhưng nàng vẫn phải để hẳn tùy ý nắm tay nàng, bất đắc dĩ đi về phía trước .

Lưu Sương cảm thấy đường đi cứ dốc xuống, rồi lại bằng phẳng. Mới đi trên đất bằng được mấy bước, Thu Thủy Tuyết đột nhiên ngừng lại, sau đó, Lưu Sương mơ hồ cảm thấy một luồng gió mạnh mẽ thổi qua, ngay sau đó lại nghe thấy tiếng vang kéo kệt rất lớn, chắc là tiếng cơ quan mở ra.

Sau đó, Lưu Sương cảm thấy tay Thu Thủy Tuyết quay trở về, lần này hẳn không nắm tay nàng, mà cặp lấy nàng, thi triển khinh công, bay về phía trước.

Lưu Sương ngửi thấy mùi hương cực kỳ u mát, quanh mình dường như là mây mù lãnh đãng.

Trải qua một quãng đường dài, thời gian cũng lâu, Thu Thủy Tuyết rốt cục cũng buông nàng, Lưu Sương cảm thấy chân mình lại đặt lên mặt đất.

Mảnh vải gấm bịt mắt bị Thu Thủy Tuyết giật ra, Lưu Sương thấy chói cả mắt.

Ánh nắng đầu giờ chiều chiếu rọi, nơi này là một sơn cốc, lùm cây thấp bé, cỏ xanh mềm mại, một mảnh xanh biếc. Trong lùm cỏ xanh, ngẫu nhiên có vài đóa hoa dại màu đỏ. Còn có thỏ hoang đang ăn cỏ, hình như không sợ người, thấy bọn họ, vẫn nghênh ngang đi lại.

Không khí ở đây không âm trầm lạnh lẽo như lúc nãy, mà ấm áp như xuân, mang theo mùi bùn đất ướt át.

Không ngờ Thu Thủy Cung lại thế ngoại đào viên thế này, thật là khiến người khác khó lòng tin được.

Lưu Sương chưa kịp nhìn hết đã bị Thu Thủy Tuyết lôi đi trên một

đường mòn, đi một hồi, đến trước một cánh đồng hoa rất lớn.

Lưu Sương sững sờ, không tự giác dừng bước.

Loại hoa trước mắt, nàng không biết tên, dường như chưa gặp bao giờ, nhưng lại có cảm giác rất quen thuộc.

Những...bông hoa này đang nở rộ, đóa hoa to như nắm tay, đều là màu đỏ, cánh hoa từng lớp từng lớp, rực rỡ mê người. Thật ra thì cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên, ngạc nhiên ở chỗ, cánh đồng hoa rất lớn. Những bông hoa rực rỡ như lửa, cả cánh đồng hoa như một ngọn lửa thật lớn đang thiêu đốt.

Thu Thủy Tuyệt dẫn Lưu Sương lòng và lòng vòng một hồi trong cánh đồng hoa, đi về hướng trước mắt.

Lưu Sương đột nhiên cảm thấy đau đầu vô cùng, không biết là vì mùi hoa quá nồng, hay là vì nguyên nhân gì khác, đầu óc nàng tràn ngập một màn sương dày đặc, còn có những mũi kim, hung hăng như muốn đâm rách đầu Lưu Sương. Đầu thì đau, thân thể thì thấy lạnh.

Lưu Sương loáng thoáng nghe thấy một tiếng cười, là tiếng cười của một cô bé con, trong bụi hoa, cười rất bi thống. Không biết vì sao, cánh đồng hoa đỏ lại biến thành một biển máu, máu, cứ chảy không ngừng.

Từ sau khi nàng tới Lăng Quốc, thường xuyên mơ cơn ác mộng này. Ban ngày, cơn ác mộng này sẽ biến mất vô ảnh vô tung, trước đây, Lưu Sương chưa bao giờ coi cơn ác mộng này là chuyện thật. Mà lúc này, dưới ánh mặt trời rực rỡ, nàng lại bắt đầu nằm mơ sao?

Không! Nàng đang rất tỉnh táo, không phải mộng.

Trán Lưu Sương bắt đầu vã mồ hôi lạnh, nàng túm áo Thu Thủy Tuyết, nắm chặt, thở hổn hển hỏi: "Người có nghe thấy tiếng khóc không? Tiếng khóc của một cô bé con! Người có nhìn thấy máu không? Máu" "

Thu Thủy Tuyết dậm chân nhìn nàng, đối với phản ứng của nàng hẳn cảm thấy vô cùng kỳ quái.

"Nàng làm sao vậy? Tiếng khóc ở đâu, tại sao ta không nghe thấy, đừng nói là nàng đang tính giở thủ đoạn gì!" Hắc híp mắt nhìn Lưu Sương, lạnh lùng nói.

Giọng nói của Thu Thủy Tuyết như một cây kim, đâm vào cơn ác mộng của Lưu Sương, Lưu Sương bất ngờ bừng tỉnh, nghi hoặc nhìn đôi mắt lạnh lùng của Thu Thủy Tuyết.

Trước mắt nàng ánh nắng chập chờn, cánh đồng hoa chập chờn theo gió, đẹp không nói thành lời.

Tất cả những thứ vừa rồi, tựa hồ chỉ là ảo giác, chỉ là ảo giác của nàng.

Lưu Sương trấn định tinh thần, thản nhiên hỏi: "Đây là hoa gì?"

Thu Thủy Tuyết kỳ quái nhìn Lưu Sương nói: "Đây là hoa sơn trà, nàng không nhận ra sao? Đây là loài hoa đặc sản của Lăng Quốc."

Hoa sơn trà, Lưu Sương nghi hoặc nhắc lại cái tên này.

Lưu Sương cũng là người yêu hoa, đối với các loại hoa, biết không ít, nhưng chưa bao giờ nghe nói đến hoa sơn trà, đương nhiên là cũng chưa nhìn thấy bao giờ. Mặc dù đây là loài hoa đặc sản của Lăng Quốc, nhưng nàng cũng chưa từng nghe nói!

"Hoa này, có màu khác không?" Lưu Sương thản nhiên hỏi.

"Có, màu trắng, màu vàng, màu tím, có rất nhiều màu, nhưng chúng ta chỉ trồng màu đỏ." Thu Thủy Tuyết lạnh lùng nói.

"Tại sao?" Lưu Sương không nhin được hỏi.

"Bởi vì, màu hoa này làm cho chúng ta luôn luôn ghi nhớ mối cừu hận!" Thu Thủy Tuyết lạnh giọng nói xong, sống lưng cương lạnh đi về phía trước.

Lưu Sương kinh ngạc sững sờ đứng đó, nói vậy người nhà của Thu Thủy Tuyết đã chết trong cơn binh biến mười năm trước. Cừu hận, thế gian này có ai có thể nói cho rõ ràng, hẳn vì báo thù, có lẽ sẽ làm càng nhiều người đổ máu. Những người đó lại đi tìm ai để báo thù đây?

Đi qua cánh đồng hoa, qua một cánh rừng, phía trước hiện ra một mảnh đất trống bằng phẳng.

Trên mảnh đất trống, là một bức tường màu trắng rất dài, hành lang gấp khúc, lầu các san sát.

Thu Thủy Tuyết dẫn Lưu Sương vòng qua bức tường, lại xuyên qua một cánh rừng, cuối cùng tới một căn phòng.

Căn phòng này được dựng lên từ đá, nhìn qua tự nhiên mà thô dã điên cuồng, chắc là chỗ ở của Thu Thủy Tuyết. Trước cửa có mấy thị nữ đi lên, cung kính chào: "Cung nghênh cung chủ hồi cung!"

Thu Thủy Tuyết dùng đôi mắt lạnh như băng đảo qua mấy thị nữ một vòng, hừ lạnh một tiếng, đi vào trong.

"Nhốt nữ tử này vào phòng phía tây! Nhớ trông coi cẩn thận , đừng để nàng chạy thoát!" Thu Thủy Tuyết lạnh lùng ra lệnh.

"Vâng!" Mấy thị nữ kinh hãi đáp.

Lưu Sương nghe vậy, không tự giác cong môi thành một nụ cười trào phúng, đã tới hang ổ của hắn, mà hắn còn lo nàng đào tẩu, thật đánh giá nàng quá cao.

Phòng phía tây làm bằng đá, những tảng đá chưa được mài giũa, nhìn rất hoang sơ.

Trong phòng phía tây trừ một cái giường, còn có sách, rất nhiều quyển sách chất đống trên bàn đá, còn có ghế đá.

Đây chắc là thư phòng của Thu Thủy Tuyết, Lưu Sương không ngờ, thư phòng của Thu Thủy Tuyết lại đơn sơ như thế, tiền hắn kiếm được đi đâu hết rồi? Chắc sử dụng cho việc chiêu binh mãi mã.

Lưu Sương thấy mệt mỏi, định nằm lên giường đá để ngủ, nhưng ngủ không được, chắc lúc ở trên xe ngựa đã ngủ lâu quá, hoặc là do lạ giường, tâm tình khẩn trương.

Sách vở trên bàn đá, Lưu Sương đã xem qua gần hết, cảm giác nhàm chán. Nhìn mặt trời ngả bóng về tây, Lưu Sương bắt đầu thấy đói, nhưng mà, không có ai đưa cơm cho nàng. Chắc là Thu Thủy Tuyết không hạ lệnh, chẳng có ai thèm để ý tới nàng.

Lưu Sương nhin đói, ngồi trong căn phòng lạnh lẽo. Thật rất buồn chán, Lưu Sương phán hiện trên bàn đá, còn có một tấm vải gấm bọc một vật gì đó, theo hình dáng mà đoán, đó là một cây đàn.

Căn phòng bài trí rất đơn giản, ngay cả chăn màn cũng là vải thô, mà vật này, lại được bọc bằng một tấm gấm màu hồng nhạt rất đẹp rất quý giá.

Có phải đàn không đây? Lưu Sương nảy sinh lòng hiếu kỳ, không nhin gỡ tấm gấm ra.

Quả nhiên là ngũ huyền cầm, nhỏ nhắn tinh xảo, là chế tạo đặc biệt cho nữ tử. Thân đàn làm bằng gỗ Tử Đàn Mộc cực kỳ quý báu, tỏa ra mùi đàn hương thơm mát làm người khác thấy an tâm.

Lưu Sương vừa nhìn, đã thấy thích cây đàn này một cách không thể hiểu được, không nhin được đưa tay chạm vào dây đàn, tiếng đàn réo rất du dương, đúng là một cây đàn tốt.

Dù sao cũng đang chán muốn chết, Lưu Sương không nhin được đặt cây đàn lên đất, quỳ gối trước cây đàn, bắt đầu đánh đàn.

Đàn tốt, người đánh đàn cũng là cao thủ.

Tiếng đàn rõ ràng trong suốt, âm thanh đưa tình , Lưu Sương đàn khúc Thán Lưu Thủy.

Tiếng đàn lúc đầu vẫn là của khúc Thán Lưu Thủy, như tiếng nước chảy róc rách, như gió xuân đưa tình.

Không biết vì sao, đàn một lúc , trong đầu Lưu Sương đột nhiên lại bốc lên một màn sương trắng, còn có máu, một bầu trời đầy máu đột nhiên xuất hiện cùng tiếng đàn.

Lưu Sương hét lên một tiếng, nhưng ngón tay lại không hề dừng đàn, dường như không chịu sự điều khiển của nàng nữa, năm ngón tay lướt một vòng, tiếng đàn đột nhiên trở nên bén nhọn, không còn

là khúc Thán Lưu Thủy nữa.

Tiếng đàn lúc này, như tiếng chim nức nở khi cận kề cái chết, lại giống tiếng hươu con nghẹn ngào vì lạc mẹ.

Tay Lưu Sương run rẩy , thân thể cũng run rẩy , màn sương mù trước mắt lặng lẽ tan biến, có rất nhiều bóng người đang dâng lên, vừa như xa lạ, lại vừa như quen thuộc.

Nhưng vào lúc này, một luồng phong kéo tới, hình như có người tiến vào từ cửa sổ, tiếp theo Lưu Sương cảm thấy da đầu đau nhói, thân thể Lưu Sương bị hất lên, ném vào góc tường. Ngón tay bị dây đàn làm đứt, chảy máu, đau đớn làm Lưu Sương tỉnh táo trở lại.

Nàng đưa mắt, nhìn thấy mặt nạ quỷ của Thu Thủy Tuyết, lúc này, xung quanh mặt nạ quỷ là lãnh khí dày đặc, đôi mắt đen ẩn sau mặt nạ quỷ, phóng ra sát khí ghê người.

Hắn đi từng bước tới trước mặt Lưu Sương, hai tay nắm thành quyền, bẻ tay răng rắc, thanh âm lạnh lùng: "Đừng tưởng rằng ngươi có giá trị lợi dụng, thì ta không dám động đến ngươi. Nếu ngươi còn dám động đến cây đàn này, ta nhất định cho ngươi biết thế nào gọi là thống khổ."

Dứt lời, hắn cẩn cẩn dục dục (dè dặt cẩn thận) ôm lấy cây cổ cầm, dùng tay áo nhẹ nhàng lau những vết máu của Lưu Sương. Máu đã thấm vào trong thớ gỗ, Thu Thủy Tuyết dường như cực kỳ phẫn hận, đôi mắt lạnh lẽo lại nhìn về phía Lưu Sương, chỉ hận không thể ăn gan uống máu nàng ngay lập tức.

Chương 91: Đau đớn cùng đả thương

Mặc dù Thu Thủy Tuyết xưa nay vẫn lạnh lùng như băng, nhưng Lưu Sương chưa từng thấy hắn phần nộ giận dữ như thế. Hắn ôm cây đàn, như đang ôm tâm can bảo bối gì đó vậy.

"Tay của ngươi, không xứng chạm vào cây đàn này!" Hắn lạnh lùng phun ra những lời này, ôm đàn, chậm rãi đi ra ngoài.

Lưu Sương vỗ về đỉnh đầu đau đớn, mới hiểu ra vừa rồi mình bị Thu Thủy Tuyết túm tóc, quăng ra đây. Ngón tay đau xót, Lưu Sương yên lặng xé một mảnh vải trên áo, băng ngón tay lại.

Bóng đêm phủ xuống, đêm trên núi không thể so với đêm ở đồng bằng, vô cùng lạnh lẽo. Từ sau khi Thu Thủy Tuyết giận dữ bỏ đi, chẳng thấy tăm hơi đâu nữa.

Lưu Sương vừa lại lạnh lại vừa đói, trong phòng đến cả một chén trà nhỏ cũng không có. Thị nữ bên ngoài thì như kẻ điếc, có hô thế nào cũng mặc kệ nàng, căn bản là không nghe lời của nàng, chẳng có ai lên tiếng trả lời nàng.

Rất hiển nhiên là mấy thị nữ đó được Thu Thủy Tuyết ra lệnh, không có ý định để ý đến nàng. Lưu Sương biết có gọi nữa cũng vô dụng, nên thế chẳng thèm gọi nữa.

Chẳng lẽ đây là biện pháp Thu Thủy Tuyết dùng để hành hạ mình, muốn cho nàng chết vì đói vì khát?

May mà trên giường, còn có một chăn bông mỏng, Lưu Sương nằm trên ghế dài, miễn cưỡng qua được một đêm. Giấc ngủ này cực kỳ không thoải mái, ngày hôm sau tỉnh lại, toàn thân đau nhức.

Tới buổi trưa, rốt cục cũng có người lại đây mở khóa, một thị nữ đến truyền lời, nói: "Cung chủ truyền Bạch cô nương qua chỗ cung chủ!"

Lưu Sương theo thị nữ truyền lời, đi đến phòng chính.

Phòng chính bài trí dương cương mà đơn giản, trên mặt đất trải một tấm da bạch hổ, trên tấm da bạch hổ là bàn thấp bằng gỗ lim, trên bàn đang bày đồ ngọt ăn sáng, còn có vài món ăn dân dã.

Thu Thủy Tuyết mặc trường bào màu trắng, ngồi xếp bằng, búi tóc bằng cây trâm bằng gỗ tùng, nhìn qua cực kỳ thần nhiên nhàn nhã.

Hắn đã tháo mặt nạ quý, chỉ đeo một mặt nạ nửa mặt màu đen, lộ ra một đôi môi mỏng và cằm rất đẹp.

Lưu Sương chưa bao giờ ngờ Thu Thủy Tuyết lạnh lùng mặc tố y lại tố tịnh ưu nhã như vậy.

Từ ngày bị Thu Thủy Tuyết truy sát, Lưu Sương có nghe giang hồ đồn một ít về Thu Thủy Tuyết.

Chỉ vì hắn thường xuyên mang mặt nạ quý, nên thế chưa có ai nhìn thấy mặt thật của hắn, chính vì thế có rất nhiều lời đồn về dung mạo của hắn.

Có người đồn hắn xấu vô cùng, có vết chàm rất lớn không cách nào chữa được. Cũng có người nói, dung mạo của hắn đẹp như thần tiên trên trời.

Đương nhiên, Lưu Sương cảm thấy lời đồn thứ hai đáng tin hơn, bởi vì giờ phút này nàng đang nhìn thấy rất rõ ràng đôi môi mỏng và chiếc cằm với đường nét rất hoàn hảo của hắn, với đôi môi và cằm đầy thì hắn không thể nào xấu được .

Nhìn thấy Lưu Sương tiến vào, Thu Thủy Tuyết ngẩng mặt, con mắt lạnh liệt người thân nhiên đảo qua người Lưu Sương .

"Lại đây đi, bồi bốn cung chủ ăn." Hắn lạnh lùng nói.

Một lúc lâu sau Lưu Sương mới nhận ra hắn gọi mình, bảo nàng bồi hắn ăn cơm, muốn nàng hầu hạ hắn sau? Lưu Sương đương nhiên là không muốn , nhưng kẻ trước mắt này là ai chứ? Là Cung chủ Thu Thủy Cung giết người không chớp mắt, giết chết nàng chẳng qua chỉ giống như đưa ngón tay dí chết một con kiến. Nàng đương nhiên sẽ không ngu đến mức đi tìm chết.

Không nói một lời nào, Lưu Sương bước tới, rót rượu cho hắn. Đứng cạnh hắn, thấy hắn liếc mắt đến món nào thì vội vàng gấp cho hắn.

Từ nhỏ đến lớn Lưu Sương chưa từng hầu hạ ai, trò nhìn mặt đoán ý, còn phải phối hợp tay kịp thời, thật mệt muốn chết. Chỉ cần lỡ một nhịp, Thu Thủy Tuyết sẽ không留情 dùng đũa đánh lên tay nàng.

Đũa của hắn vừa dời đi, trên bàn tay trắng đẹp như ngọc liền hằn đỏ, vừa đau vừa nhức.

Chẳng qua chỉ đụng vào cây đàn của hắn chút xíu, mà hắn lại đối xử với nàng tàn nhẫn ác độc như vậy, thật không hổ là cung chủ Thu Thủy Cung. Hình như là vì nàng đã đụng vào đàn của hắn, hắn chỉ hận không thể chặt tay nàng ngay lập tức.

Cây đàn đó quý giá đến vậy sao?

Lưu Sương cắn răng, chịu đựng đau nhức, tiếp tục gấp thức ăn cho Thu Thủy Tuyết.

Thu Thủy Tuyết hí mắt. Nhìn Lưu Sương vẫn quật cường cứng cỏi, đáy lòng như dây đàn rung động.

Bữa ăn này thật quá dài, Lưu Sương vừa phải chịu sự đau nhức, còn phải chịu đựng cơn đói, bữa tối qua nàng còn chưa được ăn, nhưng, đối mặt một bàn đầy thức ăn, lại chỉ được nhìn chứ không được ăn, dày vò như vậy thật khiến người khác rất khó chịu.

Rốt cục hắn cũng ăn xong, có thị nữ mang chén nước vào, Thu Thủy Tuyết uống rồi súc miệng. Đứng dậy, đi về phía ghế dài nhắm mắt nằm dưỡng thần. Một thị nữ đứng sau lưng lẳng lặng đấm lưng cho hắn.

Ánh mặt trời vàng óng của mùa thu tiến qua cửa sổ, chiếu lên gương mặt Thu Thủy Tuyết, hàng lông mi sau mắt nà dày mà dài. Ngay lúc Lưu Sương tưởng rằng hắn đã quên sự tồn tại của mình, thì hắn lại lạnh lùng mở miệng: "Đem nữ tử này quay về phòng phía tây!"

Hai thị nữ có tuổi đi tới, lãnh đạm nói với Lưu Sương: "Đi thôi!"

Chỉ sợ lần này về phòng phía tây, sẽ thêm một ngày không nhìn thấy Thu Thủy Tuyết, các thị nữ này không có lệnh của hắn, sẽ không đưa cơm cho nàng, nàng có lẽ sẽ chết đói thật. Nghĩ đến điều này, Lưu Sương nhẹ giọng nói: "Cung chủ, ngài thiên tâm vạn khổ bắt ta đến đây, không phải muốn để ta chết đói chứ!"

Thu Thủy Tuyết giương hàng lông mi lên, mở cặp mắt đen như mực, khóe môi khẽ nhếch lên, cười tà nói: "Ta quên mất, người vẫn chưa ăn cơm. Nếu đã như thế, bổn cung chủ đem chỗ cơm thừa đó

thường cho người!"

Mấy thị nữ đang dọn đồ thức ăn thừa của Thu Thủy Tuyết nghe vậy, dừng động tác, có chút thương xót nhìn Lưu Sương.

"Các người đưa cho Bạch cô nương chỗ thức ăn đó!" Thu Thủy Tuyết lãnh đạm vừa cười vừa nói:

Một lục y thị nữ bưng lên một tô to, đi về phía Lưu Sương. Tới trước mặt Lưu Sương, thì lảng lạng đứng lại, đôi mắt đẹp nhìn nàng với vẻ rất cảm thông.

Lưu Sương đưa mắt nhìn, đây là tô lớn đựng canh, bên trong có canh thừa, còn có mấy khúc xương Thu Thủy Tuyết gặm xong vứt vào đấy.

Thu Thủy Tuyết bảo nàng ăn thứ này sao?

Lưu Sương đưa mắt, lạnh lùng nhìn Thu Thủy Tuyết. Thấy hắn đang bày ra bộ dạng rất hứng thú như xem kịch.

Lục y thị nữ thấy Lưu Sương không đưa tay nhận, liền khom lưng đặt xuống đất, tình cảnh này, dường như là đang cho chó ăn.

Lưu Sương giận đến không thở được, sĩ khí sát bất khả nhục (kẻ sĩ có thể chết chứ không thể chịu nhục). Nàng cắn răng, oán hận nhìn Thu Thủy Tuyết chằm chằm.

"Không muốn ăn sao?" Thu Thủy Tuyết hết hứng nhìn nàng, phất tay nói: "Nếu đã như thế, lại bê xuống đi! Các người cũng lui ra hết đi."

Các thị nữ lục tục lui ra ngoài, Thu Thủy Tuyết nhú mày nhìn Lưu Sương nói: "Thu Thủy Cung của ta không nuôi kẻ chơi không, nếu

muốn ăn cơm, thì phải nhờ vào bản lĩnh của người. Như vậy đi, từ hôm nay trở đi, người làm thị tỳ của ta, ít nhiều gì cũng có cơm ăn, đồng ý không?"

Lưu Sương biết rõ ý tứ của Thu Thủy Tuyết, không phải là muốn hành hạ nàng sao? Những điều này nàng còn chịu đựng được, trước mắt nàng chưa muốn chết.

"Thị tỳ cũng là người, nếu như cung chủ có thể đối xử với Lưu Sương như là người, thì làm thị tỳ cũng được!" Lưu Sương thản nhiên nói.

"Hay lắm, nếu đồng ý thì rửa chân cho bốn cung chủ trước đi!" Thu Thủy Tuyết dứt lời, duỗi thẳng chân, gác lên ghế, đưa mắt nhìn Lưu Sương một cách lạnh lùng.

Vẫn chưa tối, rửa chân làm cái gì chứ, chẳng qua chỉ muốn hành hạ nàng. Lưu Sương chịu đựng sự không cam lòng, bình tĩnh đi tới, tháo tất của Thu Thủy Tuyết. Lại lấy chậu, đi múc nước, pha xong nước thì bê qua chỗ hắt.

Thử thấy nước đủ độ ấm rồi mới nhúng chân Thu Thủy Tuyết vào.

Tay vẫn đau vì bị hắt dùng đũa đập, dính nước lại càng nhức nhối. Lưu Sương chịu đựng đau đớn, rửa chân cho Thu Thủy Tuyết.

Thu Thủy Tuyết cúi đầu, nhìn mái tóc dài đen bóng của Lưu Sương, trong lòng run lên.

Hắn vốn không phải người hay làm khó dễ thuộc hạ, nhưng mà, đối mặt với nữ tử quật cường này, không biết vì sao, nội tâm hắn luôn bị rung động không thể ức chế, điều này làm cho hắn giận cực kỳ.

Nàng chẳng qua chỉ là một quân cờ trong tay hắn, nàng dám động vào đàn của tiểu công chúa, dám làm rối loạn trái tim hắn.

Mà lúc này, nàng cúi đầu, chịu đựng sự đau nhức trên tay, rửa chân cho hắn. Từ góc độ này, hắn có thể nhìn thấy rõ ràng một bên mặt của nàng rất đẹp, đôi lông mày yếu điệu đang nhíu lại, còn có cổ trắng nõn thon mịn.

Ngực đột nhiên có cảm giác như bị bóp nghẹt, hắn hung hăng đá một cái, chậu nước bị lật, nước văng tung tóe.

"Người có biết rửa chân hay không đấy, cút ngay." Hắn lạnh lùng vừa nói vừa làm nàng bị thương.

Thị nữ bên ngoài nghe tiếng đi vào, Thu Thủy Tuyết lạnh lùng hạ lệnh: "Chuẩn bị cơm cho cô ta, đừng để cô ta chết."

"Đi thôi!" Mấy thị nữ lạnh lùng nói với Lưu Sương, các nàng chưa từng thấy cung chủ tức giận, trong ấn tượng của các nàng, cung chủ mặc dù lạnh lùng, nhưng đối xử với thuộc hạ tốt vô cùng. Không biết nữ tử này đã làm gì quá đáng mà cung chủ lại tức giận như thế.

Ban đêm, ánh sáng của đèn dầu nhỏ như hạt đậu.

Lưu Sương ngồi trong tây phòng, vỗ về vết thương trên tay, trái tim trào lên cảm giác tê lương chua xót.

Nàng có thể chạy trốn sao? Chẳng lẽ nàng thật sự phải chết ở Thu Thủy Cung!

Lưu Sương lấy kim sang dược trong túi thuốc, đắp lên vết thương, vết thương đã chạm nước, nếu không đắp thuốc, chỉ sợ sẽ sinh mủ .

Lưu Sương tắt đèn, yên lặng ngồi trong phòng. Trăng sáng đọng ở chân trời, chiếu thứ ánh sáng nhàn nhạt, không gian như phủ một tầng sương.

Trong sân yên tĩnh, đột nhiên vang lên tiếng vang như cô phượng thê minh.

Lưu Sương cả kinh, nhìn ra ngoài, thấy ánh trăng chiếu xuống sân rất rõ ràng.

Dưới trăng soi vằng vặc, hàn quang bốn phía, có kiếm ánh lưu lại . Một bóng đen bay vọt ra sân, ra là Thu Thủy Tuyết đang múa kiếm. Dưới ánh trăng, bóng kiếm như hành vân lưu thủy bao lấy hắc, khiến kẻ khác không thể nhìn thấy hắc một cách rõ ràng.

Mặc dù Lưu Sương không biết võ công, nhưng nhìn kiếm pháp của Thu Thủy Tuyết , vẫn cảm thấy được hắc có một nỗi buồn trong sâu thẳm cõi lòng.

Bóng kiếm mờ mịt như sương khói. Kiếm pháp của hắc cực kỳ tinh diệu, kiếm khí như thanh sương hàn băng, lãnh ý thấm người. Hoa đang nở trong sân, dưới sự tàn phá của kiếm, lặng lẽ rụng xuống, thê lương bi ai không nói nên lời.

Sống trên đời này, ai mà chẳng có nỗi sầu.

Lưu Sương nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Không ngờ Thu Thủy Tuyết nghe được tiếng thở dài của Lưu Sương . Đột nhiên tung người nhảy lên, trong màn hoa rơi rụng, trong kiếm quang chói sáng, mang theo hàn ý, đâm thẳng về phía Lưu Sương.

Lưu Sương lại càng hoảng sợ, không thể nghĩ ra được Thu Thủy Tuyết sẽ đâm kiếm về phía nàng, nếu hắn đâm trúng, nàng đành xuống suối vàng mà thôi. Vội vàng lùi về sau một bước, nhưng chưa kịp nhắc chân, kiếm của Thu Thủy Tuyết đã tới rồi.

Kiếm của Thu Thủy Tuyết quá nhanh, như sấm vang chớp giật, xuyên qua màn cửa bằng lụa mỏng, hướng thẳng vào cổ họng Lưu Sương, trong lúc nhất thời Lưu Sương không thể né tránh. Cổ họng cũng đã cảm thấy hàn ý của kiếm.

Thu Thủy Tuyết thật sự muốn giết nàng sao? Giết mà không thèm lên tiếng trước một câu.

Nhưng mà, kiếm kia không đâm vào Lưu Sương, mà dừng lại trước mặt nàng một tấc.

Lưu Sương tròn mắt bình tĩnh nhìn hắn, dưới ánh trăng, đôi mắt hắn lấp lánh như sao, con ngươi như hàn băng ngàn năm của phương bắc. Trong tích tắc, Lưu Sương đột nhiên cảm thấy đôi mắt này rất quen thuộc, nhưng nàng đã nhìn thấy đôi mắt này ở đâu chứ.

Lưu Sương bình tĩnh đứng đó, không nhúc nhích, nếu cử động, chọc giận hắn, nàng mất mạng là chắc.

Bốn mắt kinh ngạc nhìn nhau, hàn ý trong mắt Thu Thủy Tuyết dần dần biến mất, thay thế vào đó là sự phức tạp.

Đang còn sững sờ, đột nhiên có tiếng bước chân đi đến.

"Cung chủ, thiếp thân thị nữ của trưởng công chúa cầu kiến!" Một thị nữ bẩm báo với Thu Thủy Tuyết.

Tay Thu Thủy Tuyết run rẩy, hắn thu kiếm rồi hờ hững xoay người,

thanh âm lạnh lùng: "Truyền nàng tiến vào!"

Lưu Sương kinh hồn vổ vổ ngực, cảm thấy thật kinh khủng. Đến khi bình tĩnh lại, nàng mới biết, vừa nhặt được một mạng.

Ngẩng đầu nhìn ra ngoài, thấy một thị nữ vội vã đi đến, tới trước mặt Thu Thủy Tuyết, thị nữ đó cung kính thi lễ nói: "Bái kiến cung chủ. Trưởng công chúa muốn gặp cung chủ, nói là có chuyện quan trọng thương lượng!"

Thu Thủy Tuyết cẩn thận tra kiếm vào vỏ, thản nhiên nói: "Biết rồi, ta qua đây!"

Trưởng công chúa? Hay là trưởng cung chủ?

Lưu Sương không xác định được mình nghe thấy cái gì? Nhưng mà, từ thần sắc Thu Thủy Tuyết mà phán đoán, rất hiển nhiên, hẳn cực kỳ tôn kính người này.

Chẳng lẽ Thu Thủy Cung có hai cung chủ, bởi vì người kia lớn tuổi hơn, nên gọi là trưởng cung chủ?

Nếu có hai cung chủ, vì sao giang hồ chỉ nhắc đến sự tồn tại của một người?

"Trông coi cô ta!" Thu Thủy Tuyết lạnh lùng ra lệnh, xoay người đi ra ngoài.

Lưu Sương lên giường, nằm xuống, trong đầu hiện lên đôi mắt của Thu Thủy Tuyết khi nãy.

Băng hàn, lạnh lùng, giảo hoạt mà mỉa mai, là đôi mắt của ai chứ.

Chương 92: Cõi hắc như châu

Thu Thủy Tuyết xuyên qua một cánh rừng, đi tới trước một bức tường màu trắng. đi qua cửa tròn, dưới ánh trăng, một sân trồng đầy hoa sơn trà nở chói cả mắt, mùi thơm ngào ngạt.

Trước hành lang, một thanh y nữ tử đang ngồi, trước mặt nữ tử là một cây cổ cầm. Nhìn thấy Thu Thủy Tuyết đi đến, nữ tử khẽ gật đầu, ngón tay ngọc lướt một vòng, bắt đầu đàn. Thu Thủy Tuyết cũng không nói lời nào, tự động ngồi xuống ghế cạnh nữ tử.

Thu Thủy Tuyết nhìn nữ tử, mơ hồ nhớ tới cô bé con đánh đàn trong bụi hoa mười năm về trước, trái tim trào lên sự đau xót mơ hồ.

Tiếng đàn đưa tình, như suối trong xuôi dòng, lại như thông reo rì rào, tiếng đàn tuy khoan khoái, mơ hồ ẩn chứa sự muộn phiền. Từ sau khi nước mất nhà tan, nữ tử này chưa bao giờ đàn ra tiếng đàn nào vui vẻ một cách chân chính. Trưởng công chúa Ngọc Dung thở dài một tiếng, ngón tay ngọc nhấn một cái, tiếng đàn đình chỉ.

"Cô cô, người truyền gọi Thu Thủy không biết có việc gì?" Thu Thủy Tuyết nhẹ giọng hỏi. Lúc này đã tối khuya, nếu là vô sự, cô cô sẽ không truyền gọi hắc .

Ngọc Dung quay đầu nhìn nam tử đang ngồi cạnh mình.

Ánh trăng mờ lung, phủ lên gương mặt tuấn tú của hắc, thân hình hắc cao lớn, trường bào màu đen càng làm tăng sự thành thực và khí chất thần bí . Hắc đã trưởng thành, không còn là thiếu niên mười

mấy tuổi nữa.

Ngọc Dung thở dài, hai mươi bốn tuổi, hắn đã đến tuổi tính chuyện yêu đương từ lâu rồi, nếu không phải ngày đêm bôn ba vì phục quốc. Lúc này hắn chắc đã lấy vợ đầy nhà, nói không chừng con cái đã một bầy.

Mấy năm nay, đã ủy khuất đứa nhỏ này rồi! Chỉ vì nợ nước thù nhà còn đó, làm sao có thể nghĩ đến hạnh phúc của riêng mình!

"Thu Thủy, ngồi đi! Nhiều ngày không gặp cháu, trò chuyện đi!" Ngọc Dung nhẹ giọng nói.

Ánh trăng mờ lung, gió đêm thoáng lạnh, thổi vào mái tóc Ngọc Dung .

Mấy năm nay Thu Thủy Tuyệt bôn ba bên ngoài, mọi chuyện trong Thu Thủy Cung do một tay nàng quản lý, nàng chỉ mới hơn ba mươi tuổi, nhưng vì vất vả quá độ, khéo mắt đã có vết chân chim.

"Thu Thủy, nghe nói lần này cháu dẫn một nữ tử trở về? Có chuyện này không?" Ngọc Dung vốn có dung mạo dịu dàng nhàn tĩnh, ngay cả cách nói chuyện cũng nhu hòa thanh nhã .

Thu Thủy Tuyệt đột nhiên cảm giác được khí chất của nàng và Bạch Lưu Sương hơi giống nhau, cùng có sự cao quý mà nhã trí. Nhưng mà, hắn tự giấu cột mình một tiếng, nữ tử kia làm sao mà so sánh với cô cô được chứ.

"Đúng vậy, cô cô! Chỉ là một nữ tử bình thường thôi!" Hắn vốn không có ý định đem chuyện về Lưu Sương báo cáo với cô cô, nếu để cô cô biết được Lưu Sương là nữ tử mà Đông Phương Lưu Quang đem lòng yêu thương, với tính tình của cô cô, nhất định sẽ dùng Lưu

Sương để uy hiếp khống chế Đông Phương Lưu Quang . Hắn cho rằng bây giờ chưa phải lúc làm thế!

"Chỉ là một nữ tử bình thường thôi sao?" Ngọc Dung thản nhiên hỏi Thu Thủy Tuyết , vẻ mặt phủ một tầng sương ưu sầu.

Nàng biết, nữ tử này quyết không phải là một nữ tử tầm thường đơn thuần. Những năm gần đây, Thu Thủy chưa bao giờ mang bất cứ nữ tử nào về Thu Thủy Cung. Nhưng mà, lần này hắn lại mang nữ tử đó về, hơn nữa, nghe nói hắn còn hành hạ nữ tử kia. Điều này rất không bình thường. Ngọc Dung hiểu rõ con người Thu Thủy Tuyết, muốn hắn hành hạ một nữ tử, trừ phi nữ tử đó làm hắn cảm thấy có hứng thú, nếu không, muốn hắn liếc một cái cũng đừng hòng, càng không cần đề cập đến chuyện hành hạ hay không.

"Thu Thủy, ta nghe nói, ngày đó người tiến cung ám sát Đông Phương Lưu Quang, có một nữ tử đã nhận một kiếm thay Đông Phương Lưu Quang, nghe nói sau đó nữ tử này đã biến mất khỏi hoàng cung?" Ngọc Dung bất động thanh sắc hỏi thăm.

"Đúng vậy! Quả thật có việc này!" Thu Thủy Tuyết đáp.

"Nữ tử kia tên gì, Bạch Lưu Sương, đúng không!"

"Đúng vậy!" Thu Thủy Tuyết tiếp tục đáp, không ngờ cô cô đã biết hết rồi, xem ra thân phận của Lưu Sương không thể tiếp tục giấu diếm nữa.

"Thu Thủy, nữ tử người đưa về không phải gọi là Bạch Lưu Sương sao? Vì sao phải gạt cô cô, nếu người thật sự thích nàng, cô cô cũng không can thiệp. Nhưng mà, chúng ta phải coi đó là việc thứ nhỏ, khống chế Đông Phương Lưu Quang mới là việc lớn!" Ngọc Dung hơi kích động nói, gương mặt tái nhợt khế đỏ ửng.

"Cô cô, người đừng kích động, Thu Thủy nghĩ, bây giờ vẫn chưa đến lúc khống chế Đông Phương Lưu Quang!" Thu Thủy Tuyệt nói: "Lúc này, Khả hãn Mộ Dã của Thiên Mạc Quốc đang nhìn nước ta chằm chằm, hẳn có thể điều binh nam hạ bất cứ lúc nào, nếu lúc này mà xảy ra nội chiến, chẳng phải là để Mộ Dã làm ngư ông đắc lợi sao. Xin cô cô đừng quên, cuộc binh biến mười năm trước, Mộ Dã cũng có phần, chúng ta hận người nhà Đông Phương, nhưng cũng hận Mộ Dã, quyết không thể để giang sơn này rơi vào tay hắn!"

Ngọc Dung trầm ngâm nói: "Cháu nói cũng đúng, chỉ có điều, giang sơn này còn chưa lấy được, lấy gì mà đối chọi với Mộ Dã!"

"Cô cô, việc này phải suy tính cẩn thận." Thu Thủy Tuyệt nói.

Đúng vào lúc đó, có một thị nữ đi đến, bẩm báo: "Bẩm báo trưởng công chúa cùng cung chủ, thám tử trong cung truyền tin, nói là năm ngày sau, vào ngày mười sáu tháng tám, Đông Phương Lưu Quang sẽ đăng cơ vi đế!"

"Cái gì?" Thu Thủy Tuyệt cùng Ngọc Dung đều cả kinh, bọn họ không thể ngờ, Đông Phương Lưu Quang có thể mạnh mẽ như gió lốc thế, nhanh như vậy đã gạt bỏ được hết bè cánh chống đối, đã có thể đăng cơ?

Hai người nhìn nhau, Ngọc Dung thản nhiên nói: "Thu Thủy, chắc cháu đã biết phải làm gì rồi!"

Thu Thủy Tuyệt nhú chặt đôi lông mày, trái tim phiền loạn tê dại rồi như tơ vò, nhưng lại không thể không trả lời: "Vâng, cô cô!"

Tên đã lên cung, làm sao có thể không bắn.

Bạch Lưu Sương, nàng đành phải nhận mệnh thôi!

Lần này, chỉ có thể đánh cuộc, xem Đông Phương Lưu Quang có thể vì yêu nàng mà bỏ qua ngàn dặm giang sơn không!

.....

Mười sáu tháng tám, là ngày Đông Phương Lưu Quang – tân đế của Lăng Quốc đăng cơ.

Trước đó, quần thần trong triều không ai có thể ngờ hắn lại dẹp bỏ được phe cánh của vương hậu nhanh như vậy, lấy lại mọi quyền lực từ tay vương hậu. Sát phạt quyết đoán, mạnh mẽ như gió lốc. Trong lúc nhất thời, những vị đại thần như thấy được tia hy vọng của Lăng Quốc. Có lẽ, chỉ có hoàng đế như vậy, mới có thể khiến Lăng Quốc trở nên hùng mạnh, có khả năng đối đầu cùng Thiên Mạc Quốc.

Chưa đến giờ Dần, Đoan Khinh Ngân đã tắm rửa xong, dưới sự hầu hạ của cung nữ, đi về phía Cẩn Thân Điện. Dựa theo tục lệ, hắn sẽ mặc long bào tại Cẩn Thân Điện, sau đó, đến Kim Loan Điện tức vị, tham gia đăng cơ đại điển,

Sắp trở thành cửu ngũ chí tôn của Lăng Quốc, trong mắt người khác, đương sự là hắn chắc hẳn đang mừng rỡ như điên. Nhưng mà, lúc này ngồi ngay ngắn trên long ỷ, Đoan Khinh Ngân vẫn nhíu chặt đôi lông mày, trầm mặc không nói lời nào. Gương mặt tuấn mỹ vô tà, không chút vui mừng.

Ti lễ thái giám Trương Quý thấy Đoan Khinh Ngân cứ duy trì dáng vẻ trầm mặc lạnh lùng nghiêm trọng, trong lòng có chút không yên. Trương Quý lẩn lộn trong chốn cung đình để đoán ý chủ nhân đã mười năm có lẽ, song, lúc này, hắn lại chẳng thể đoán được tâm tư của tân đế. Những câu như, thiên uy nan trắc (thiên uy khó dò), đế

tâm nan sai (trái tim hoàng đế khó đoán), hôm nay, Trương Quý bắt đầu cảm nhận được ý tứ của nó.

Trong Cẩn Thân Điện, có một cung nữ đã quỳ từ lâu, bê mâm, trên đó lần lượt là kim quan, long bào, ngọc đai (đai lưng bằng ngọc), long ngoa (giày).

Mình mới search ra hai kiểu kim quan này. Trong truyện không tả là có tua hay không nên không rõ là kiểu nào.

Trương Quý ước lượng thời gian, biết giờ Dần đã qua, mà vẻ mặt của Hoàng thượng tương lai vẫn cứ lạnh lùng nghiêm trọng như thế, ai cũng không đoán được hắn đang nghĩ gì, đều sợ đến không dám lên tiếng, không khí trong Cẩn Thân Điện đúng là lạnh như tờ.

Trương Quý biết, cứ tiếp tục thế này, sẽ không kịp giờ lành của đăng cơ đại điển . Vì vậy đành to gan, thấp giọng nói từng tiếng rõ ràng: "Điện hạ, từ giờ đến giờ lành của đăng cơ đại điển chưa đầy một canh giờ, nô tài khẩn xin điện hạ thay đổi long bào!"

Đoạn Khinh Ngân nghe vậy, nhướn mày, cúi đầu nhìn mâm mà cung nữ đang bê.

Vương miện vàng thêu rồng, long bào màu vàng thêu thập nhị điều đoàn long , đai lưng màu vàng đính ngọc thêu long vân, thậm chí cả giày màu vàng cũng thêu rồng.

Màu vàng, là màu sắc cao quý nhất thiên hạ.

Long, phi long, bàn long, đoàn long, du long, chỗ nào cũng là long.

Giờ Thìn, hắn sẽ mặc thứ quần áo thêu rồng cao quý nhất thiên hạ này, đứng ở Kim Loan Điện, tiếp nhận sự thần phục tham bái của

bách quan. Từ hôm nay trở đi, hắn sẽ trở thành Vương thượng của Lăng Quốc.

Nhưng mà trong lòng Đoạn Khinh Ngân không có nổi nửa điểm vui sướng, bởi vì đây không phải là cuộc sống mà hắn mong muốn. Trước mắt hắn, hiện ra gương mặt khả ái thanh tú thoát tục ngọc ngà của Lưu Sương, cái hắn muốn, chẳng qua chỉ là cùng cô gái hắn yêu thương, sống cuộc sống quần áo thô áo vải ẩn cư nơi thâm sơn cùng cốc, nam canh nữ chúc (nam cày ruộng, nữ dệt vải), sống cuộc đời tự do tự tại. Nhưng mà, hôm nay, hắn lại phải mặc long bào, làm người mất tự do nhất thế gian này.

Nhưng mà, hắn lại không thể không làm, bởi vì nàng. Bởi vì chỉ có đến khi hắn đủ hùng mạnh, mới có thể bảo vệ nàng khỏi mọi tổn thương. Nhưng mà, nhưng mà nàng đã ra đi nhiều ngày như vậy. Hắn vẫn chẳng có tin tức nào của nàng. Nếu ngay cả hắn cũng tìm không được nàng, chắc hắn nàng vẫn bình an.

Nhưng mà, ở sâu trong nội tâm hắn vẫn có cảm giác bất an, cảm giác bất an đó càng lúc càng lớn, thế nên, hắn mới không thể chờ đợi mà đăng cơ. Nếu như, Sương Nhi, thật sự bị kẻ nào đó cố ý bắt đi. Ngày hắn đăng cơ, nhất định kẻ đó sẽ xuất đầu lộ diện.

Thở dài một hơi, Đoạn Khinh Ngân thần nhiên ra lệnh nói: "Thay quần áo đi!" Thanh âm ôn nhuận lại lộ ra sự lạnh lẽo uy nghiêm

Một đám cung nữ thái giám nghe vậy, bối rối đứng dậy, nhanh nhẹn thay y phục cho Đoạn Khinh Ngân. Cởi trường bào, thay long bào, mang vương miện tất cả đã sẵn sàng, giờ Mão sắp tới.

Đứng trước gương đồng, Đoạn Khinh Ngân đánh giá nam tử trong gương.

Long bào màu vàng phủ lên người hần, gương mặt vốn tuấn mỹ thoát tục, dưới ánh vàng phản chiếu của long bào, càng thêm sự uy nghiêm quý khí đến bức người, con người đen thâm thúy mà lạnh như băng.

Đoạn Kinh Ngân nhắm mắt, vĩnh viễn cũng không thể quay lại nữa sao? Không còn nam tử với trường bào màu xanh như trời thu tung bay nữa sao? Đáy lòng hần trào lên sự thâm trầm bi thương.

Tới giờ Mão, thái giám tiếp dẫn đã chuẩn bị long xa, Đoạn Kinh Ngân cất bước ra khỏi Cẩn Chân Điện. Vừa định bước lên xe, một tiểu thái giám chạy ra nói: "Điện Hoàng thượng nô tài có việc thông báo." Hình như tiểu thái giám cực kỳ khẩn trương, nhất thời cũng không biết phải xưng hô với Đoạn Kinh Ngân như thế nào.

Trương Quý thấy thế, lạnh lùng nói: "Hoàng thượng sắp đăng cơ rồi, làm gì có chuyện nào quan trọng hơn chứ? Chẳng lẽ có chuyện gì quan trọng hơn cả chuyện Hoàng thượng đăng cơ sao? Nhanh lui xuống đi!"

Tiểu thái giám lắp bắp lui xuống, vốn là hần phát hiện trên án thư trong điện có một phong văn kiện mật, vốn tưởng rằng Hoàng thượng sẽ nhìn thấy. Nhưng mà Hoàng thượng một mực duy trì trạng thái như người mất hồn, không phát hiện. Lúc này hần mới lên tiếng bẩm báo, hy vọng được công đầu.

Lúc này thấy Trương Quý quát lớn, tiểu thái giám hoảng loạn lui xuống. Nhưng mà, bức thư trong tay hần đã bị Đoạn Kinh Ngân thấy được.

"Người cầm cái gì trong tay?" Đoạn Kinh Ngân híp mắt hỏi.

Tiểu thái giám cuống quýt quỳ trên mặt đất, bẩm báo: "Vốn là nô tài phát hiện ra cái này trên án thư, vẫn muốn giao cho Hoàng thượng, nhưng nhưng vẫn chưa có cơ hội."

"Trình lên!" Đoạn Kinh Ngân thản nhiên nói.

Trương Quý bước lên phía trước, cầm lấy bức thư rồi trình cho Đoạn Kinh Ngân.

Đoạn Kinh Ngân mở phong thư, lấy lá thư bên trong ra, chỉ mới liếc qua, sắc mặt liền đại biến.

Thư này là viết cho hần, về chuyện Lưu Sương, nói là muốn hần đơn thân độc mã chạy đến Nguyệt Nhật Nhai lúc giờ Thìn. Nếu đến chậm, Lưu Sương sẽ không còn mạng. Chữ ký là Phó Thu Thủy.

Phó Thu Thủy!

Đoạn Kinh Ngân nhắc lại cái tên này.

Trong lòng đột nhiên nhói đau, giống như trở lại một buổi chiều nhiều năm về trước, đầu giờ chiều, một thiếu niên phóng đảng không kiềm chế được đang ngồi, uống đã say khướt rồi, vẫn bùng chén rượu nói lớn: "Sau này không cho phép các người gọi ta là Phò mã gia nữa, nói cho các người biết, ta không thèm làm Phò mã gì đó! Trong số các người, người nào nguyện ý thì cứ làm đi! Lưu Quang, người nguyện ý không, ta liền để người làm Phò mã!" (sặc, mới 13-14 tuổi đã nhậu nhẹt bê tha là sao >_

Chương 93: Tình thâm nhược tư

Sáng sớm, Lưu Sương còn đang ngủ, Thu Thủy Tuyết đã dí gương mặt lạnh lẽo của hắn đến trước giường, tóm lấy nàng lôi dậy.

"Đứng lên đi, ta mang ngươi đi chỗ này!" Hắn lạnh lùng nói, giọng nói lạnh lẽo như băng hà phương bắc.

Lưu Sương bình tĩnh xuống giường, chỉnh lại quần áo đầu tóc, thản nhiên nói: "Đi thôi!"

Thu Thủy Tuyết nhú mày, hỏi: "Ngươi không hỏi ta mang ngươi đi đâu ah?"

"Hỏi thì sao? Thu cung chủ thì có chỗ nào hay để mang ta đi chứ?"
Lưu Sương lạnh lùng đáp lại.

Thu Thủy Tuyết hừ lạnh một tiếng, không thèm nhắc lại, dùng mảnh vải bịt mắt Lưu Sương, dẫn Lưu Sương đi ra ngoài.

Trước mắt tối đen một màu, thái dương còn chưa mọc, vẫn còn quá sớm, không khí cũng ẩm ướt.

Thu Thủy Tuyết mang theo nàng đi một đoạn đường, đột nhiên dừng bước, buông tay nàng ra.

Trước mắt là một bụi hoa, trưởng công chúa Ngọc Dung thần sắc đông lạnh đứng trong bụi hoa, bộ quần áo màu đỏ dường như hòa

tan trong màu đỏ của hoa sơn trà. Đôi mắt sâu thẳm mà lạnh lùng của Ngọc Dung nhìn Thu Thủy Tuyết, tràn ngập lo lắng và không yên lòng.

Lưu Sương không biết vì cớ gì Thu Thủy Tuyết lại dừng bước, đang nghi hoặc, đã nghe thấy Thu Thủy Tuyết nói với ngữ khí kiên định: "Cô cô cứ yên tâm đi, Thu Thủy chắc chắn sẽ giải quyết chuyện này thỏa đáng!"

Cô cô?

Hắn còn có một cô cô?

Ngọc Dung thản nhiên hừ một tiếng, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng quét Lưu Sương một lượt, ngữ khí lạnh lùng nói với Thu Thủy Tuyết: "Đi đi, cô cô tin tưởng cháu! Nhưng, cô cô vẫn lo lắng cho an toàn của cháu, để Hoàng Oanh cùng đi đi, võ nghệ của nàng không tồi, có lẽ có thể giúp cháu!"

Hoàng Oanh là thiếp thân thị nữ của Ngọc Dung, võ nghệ không hề kém hơn Tử Diên Xích Phượng. Thu Thủy Tuyết làm sao mà không biết, cô cô muốn hắn đưa Hoàng Oanh theo, là để giám thị hắn, cô cô thật sự không tin hắn sao, sợ hắn nhất thời mềm lòng sao.

Mềm lòng, có thể sao?

Thu Thủy Tuyết quay đầu nhìn Lưu Sương đang bày ra dáng vẻ lạnh nhạt, con ngươi xẹt qua một tia đau đớn. Đến khi nhìn những bông hoa sơn trà, cả bụi hoa đỏ ối một màu như một vũng máu, trái tim hắn đột nhiên co rút. Máu của phụ thân, máu của mẫu thân, máu của huynh đệ tỷ muội, máu của tiểu công chúa, máu của Hoàng thượng hoàng hậu, máu của biết bao cự thần Vũ Quốc, một biển máu khổng lồ, đâm vào mắt hắn, làm hai tròng mắt hắn đau nhức nhối.

Làm tê liệt cảm giác đau đớn đang lan tràn từ đáy lòng, Thu Thủy Tuyết hẳn cũng không phải loại nữ tình trường, đã mang trí hiến mình cho nghiệp lớn báo thù, còn quan tâm gì ba chuyện nhỏ nhặt. Huống hồ, nàng còn là nữ nhân của kẻ thù không đội trời chung.

Hắn nhếch môi thành một nụ cười lãnh liệt, gật đầu, nói: "Cô cô yên tâm, Thu Thủy sẽ không làm cho cô cô thất vọng !"

Dứt lời, hắn đột nhiên xoay người, ngón tay điểm lên huyệt vị trên người Lưu Sương, Lưu Sương còn chưa kịp phản ứng, đã ngất đi.

Thu Thủy Tuyết thi triển khinh công, dắt Lưu Sương, bay lên từ bụi hoa trà. Tứ đại sát thủ của Thu Thủy Cung và Hoàng Oanh đi sát sau hắn.

Trong ý thức mông lung, Lưu Sương cảm thấy như đang đăng vân giá vũ, sau đó là sự xóc nảy của xe ngựa. Cũng không biết trải qua bao lâu, đến khi Lưu Sương tỉnh táo trở lại, đã trông thấy trước mắt mây mù lượn lờ trên núi, lạnh lùng cười cười.

Không phải vách núi lần trước, nhưng vẫn là bị bắt cóc, chỉ cần ở cùng một chỗ với Thu Thủy Tuyết, thì luôn chơi vơi giữa ranh giới của sống và chết. Lần trước nàng may mắn không chết, không biết lúc này có thể may mắn một lần nữa không. Lần trước hắn dùng nàng đổi lấy Mặc Long, lúc này đây, hắn lại dùng nàng uy hiếp sư huynh.

Quyết không thể để hắn thực hiện ý đồ đó!

Lưu Sương âm thầm hạ quyết tâm, nếu là vạn bất đắc dĩ, nàng sẽ cắn lưỡi tự vận. Dù sao nàng cũng thân trung hàn độc, chẳng sống được mấy ngày nữa, quyết không thể để sư huynh vì mình mà bị uy

hiếp.

Đây là một đoạn nhai, như được ai đó điêu khắc ra, phía dưới mây mù lượn lờ, lãnh khí dọa người, không biết dưới kia rốt cuộc sâu đến thế nào.

"Sao rồi? Phong cảnh ở đây không tệ chứ!" Thanh âm băng hàn của Thu Thủy Tuyết vang lên bên cạnh.

Trên núi mây trắng lờ lững trôi qua, quanh thân Lưu Sương bao phủ một tầng sương mù nhàn nhạt, khiến nàng càng thêm phiêu dật. Đôi mắt trong suốt lúc này chỉ có thâm u và thê lương.

"Đúng vậy, quả thật không tồi! Nhưng thật ra cũng là một nơi an táng tốt!" Lưu Sương thản nhiên cười cười, không thèm để ý nói, xoay người liếc mắt nhìn Thu Thủy Tuyết một cái.

Lần liếc mắt này làm Lưu Sương nhìn không được ngăn ngại.

Lúc này Thu Thủy Tuyết không mang mặt nạ quỷ, cũng không mang mặt nạ nửa mặt, hần hoàn toàn để gương mặt thật hiện ra trước mắt Lưu Sương.

Đây là một gương mặt có thể điên đảo chúng sinh, mi dày và dài, đôi mắt mị hoặc, mũi cao thẳng, đôi môi mỏng gợi cảm. Mái tóc đen bóng cố định bằng cây trâm gỗ tùng, Trường bào màu đen càng làm hần thêm tiêu sái và thần bí.

Song, gương mặt này không chút xa lạ, đây rõ ràng là gương mặt của Lâu chủ Nhã Tâm Cư.

Thu Thủy Tuyết chính là Lâu chủ của Nhã Tâm Cư!

Lưu Sương rất cục rỡ ràng vì sao nàng cảm giác được mắt hắc có chút quen thuộc, vì sao hắc lại dễ dàng ôm cây đợi thỏ đón đường nàng đêm đó, nguyên lai, sáng sớm nàng đã ở trong nhà trọ của hắc, đưa thân vào ổ sói.

Lưu Sương nhìn kỹ ánh mắt lạnh lùng sắc bén của hắc, thản nhiên cười nói: "Vì sao lại để ta thấy mặt thật của ngươi, chẳng lẽ, không sợ ta đem bí mật của Nhã Tâm Cư tiết lộ ra ngoài sao!"

Tại sao lại để nàng thấy mặt thật của hắc chứ, điều này làm cho nàng cảm thấy lúc nào mình bị gạt.

Thu Thủy Tuyết cười cười, nói: "Ngươi sẽ chết, muốn để ngươi nhớ kỹ mặt của ta , kiếp sau nếu muốn báo thù, thì đừng tìm lầm người!" Hắc lạnh lùng xoay người, nhìn xuống chân núi.

Sở dĩ hắc để cho nàng nhìn thấy mặt thật của hắc, là để hạ quyết tâm giết nàng. Dù sao, những kẻ nhìn thấy gương mặt thật của Quỷ Diện Thu Thủy Tuyết , đều không còn sống nữa !

Sương mù dần tan, thái dương bắt đầu nhô lên từ chân trời phía đông.

Thu Thủy Tuyết nheo mắt, nhìn chân núi dần dần sáng tỏ.

Một bóng áo lam tung bay, phi như bay tới đây, giờ Thìn sắp tới, đó là lúc Đông Phương Lưu Quang đăng cơ vi đế, hắc lại xuất hiện ở đây. Xem ra, trong trái tim hắc, nữ tử này quả nhiên là quan trọng!

Lưu Sương nhìn theo tầm mắt Thu Thủy Tuyết , nhìn phía chân núi. Lờ mờ thấy lam y tung bay, đôi mắt nàng bắt đầu ầng ậc nước.

Sư huynh, huynh đã đến rồi!

Nhưng mà, Sương Nhi không thể liên lụy tới huynh!

Sư huynh, vĩnh biệt, Sương Nhi không thể gặp huynh lần cuối!

Lưu Sương đặt lưỡi giữa hàm răng, đang định cắn mạnh một cái, đột nhiên cảm thấy hàm dưới đau đớn, một đôi tay đang bóp mặt nàng. Nàng mở mắt thì thấy một gương mặt tuấn tú đang phóng đại, trong con ngươi đen của Thu Thủy Tuyết là sự lạnh lùng đan xen khiếp sợ, gắt gao nhìn nàng chăm chăm.

Nữ tử này, thật là cứng cỏi, tình nguyện tự vận cũng không nguyện liên lụy Đông Phương Lưu Quang. Nếu không phải hấn nhanh tay, chỉ sợ nàng đã hồn lìa khỏi xác, bảo hấn lấy cái gì uy hiếp Đông Phương Lưu Quang .

"Nếu ta muốn ngươi chết giờ Tý, ngươi sẽ không thể sống đến giờ Sửu. Ngược lại, nếu ta không cho ngươi chết, ngươi cũng đừng hòng chết." Dứt lời, hung hăng điểm huyết Lưu Sương, đẩy ngã Lưu Sương.

Đôi mắt Lưu Sương ảm đạm buồn bã, giống như mất hết sinh khí, cho tới giờ nàng chưa từng cảm thấy tuyệt vọng như thế. Vốn tưởng hấn đang đặt sự chú ý lên sư huynh, sẽ không chú ý tới nàng, không ngờ, hấn vẫn có thể ra tay ngăn cản nàng tự sát. Hôm nay, nàng nên làm cái gì bây giờ, nàng thật muốn sẽ trở thành gánh nặng của sư huynh sao? Nàng có thể nào trơ mắt nhìn sư huynh vì nàng mà mất đi hết thảy? Mất đi giang sơn của hấn, thậm chí mất đi cả tính mạng của hấn?

Thu Thủy Tuyết nhìn đôi mắt Lưu Sương cứ ảm đạm dần, nội tâm nhói đau. Đôi mắt lạnh lẽo đảo một vòng, lạnh lùng nói: "Nhìn nàng!" Xích Phượng và Tử Diên đáp một tiếng, một tả một hữu đứng cạnh

Lưu Sương.

Gió núi thổi mạnh, Thu Thủy Tuyết vẫn không nhúc nhích đứng thẳng trên vách đá, hắc bào tung bay trong gió. Cả người trên dưới, tràn ngập lãnh ý.

"Thu Thủy, đã lâu không gặp!" Một tiếng nói thanh nhã ôn nhuận truyền đến theo gió, tiếp theo là một bóng áo lam xuất hiện.

Dường như hắc tới cùng ánh dương, hắc thân nhiên đứng trong quầng sáng nhàn nhạt, lam y như trời thu trong xanh, tinh khiết, trong suốt, yên lặng, du xa.

"Sư huynh." Lưu Sương giật giật môi, nhưng lại không thể phát ra thanh âm nào, chỉ có thể thầm gọi sư huynh trong lòng.

Đoạn Kinh Ngân vừa lên đến nơi, đôi mắt thâm u liền tập trung nhìn Lưu Sương, nhìn bộ dáng Lưu Sương cô tịch bất lực, trái tim co rút đau đớn. Hắc cười nói: "Sương nhi, đừng sợ, sư huynh chắc chắn sẽ cứu muội !" Giọng nói của hắc có giọng điệu khiến người khác yên lòng.

"Đông Phương, đã lâu không gặp!" Thu Thủy Tuyết nhìn Lưu Quang thân nhiên nói.

Hai người thân nhiên bắt chuyện, yên lặng đối mặt. Như bằng hữu đã lâu không gặp. Trước đây, bọn họ quả thật từng là bằng hữu, có điều hôm nay, lại là địch nhân, là kẻ thù người chết ta sống.

Năm tháng thật là kỳ lạ, thời gian mười năm, đã biến những thiếu niên ngây thơ, thành những nam tử hăng hái. Chỉ có điều đáng tiếc, những huynh đệ sinh tử chi giao, giờ lại thành kẻ thù không đội trời chung.

Lưu Sương kinh dị nhìn hai người nhận ra nhau, nhất thời có chút không tin.

Đoạn Kinh Ngân nhìn Thu Thủy Tuyết lạnh lùng nói: "Thu Thủy, thả Sương Nhi, ta có lời muốn nói với ngươi!"

Thu Thủy lạnh lùng cười, nói: "Đông Phương, nếu ngươi đã tới, chắc hẳn đã biết hôm nay ta muốn làm gì, làm sao có thể dễ dàng buông tha cho nàng!"

"Thu Thủy, ân oán giữa hai chúng ta, không liên quan tới Sương Nhi, ngươi không thể bắt nàng chịu liên lụy, nàng hoàn toàn vô tội! Ngươi thả nàng trước, nợ nần ân oán giữa hai ta, hai ta tự tính với nhau, đồng ý không?" Đoạn Kinh Ngân vẫn mỉm cười như trước nói.

Thu Thủy Tuyết nói: "Muốn ta thả nàng cũng dễ thôi, dùng chính ngươi đổi lấy nàng, rất đơn giản đúng không!"

Đoạn Kinh Ngân nhú nhú mày, nói: "Thu Thủy, ta hỏi ngươi một câu, người cũ tiền triều là do ngươi tập hợp, ngày ấy trong cung, cũng là ngươi ám sát ta, phải không?"

"Không sai!"

"Thu Thủy, ta biết ngươi muốn làm cái gì? Bất quá, chẳng lẽ, ngươi không nhận thấy lúc này không phải thời cơ khởi binh sao? Mộ Dã, hẳn đã trông chờ Lăng Quốc nội chiến từ lâu, để thừa cơ cho quân nam hạ. Chẳng lẽ ngươi muốn hai tay dâng giang sơn này cho hắn sao? Đợi Lăng Quốc bình định, ta sẽ đem giang sơn này trả lại cho Vũ Quốc. Ngươi phải tin tưởng ta!"

"Lời của người nói, ai tin? Không phải hôm nay người muốn đăng cơ vì thế sao?"

"Đúng là ta muốn đăng cơ vì thế, nhưng sớm muộn gì ta cũng rời khỏi vị trí này ! Bởi vì. . ." Đoạn Kinh Ngân đưa mắt nhìn Lưu Sương, hắn do dự không biết có nên nói thân phận của Lưu Sương ra hay không.

Chương 94: Vì người mà chết

Năm đó, khi hắc cho nàng uống thuốc mất trí nhớ, hắc từng thề, một đời này sẽ không để nàng khôi phục trí nhớ, không làm cho nàng nhớ lại thảm cảnh tanh mùi máu đó. Hắc muốn nàng cả đời này đều sống trong hạnh phúc vui vẻ, như bất kỳ một nữ tử bình thường nào khác.

Nhưng mà, hôm nay, chẳng lẽ hắc phải vạch trần trí nhớ đã phủ một lớp bụi dày đó sao?

Thật ra hắc không sợ Sương Nhi biết hắc là con trai của kẻ thù, cái hắc sợ chính là, sau khi Sương Nhi biết chân tướng, làm sao nàng chịu được sự thật đấy. Trái tim nàng tinh khiết như pha lê, làm sao chịu được sự hành hạ của tinh thần, những tháng ngày sau này nàng sẽ sống thế nào!

"Bởi vì, ta là vì Sương Nhi! Sương Nhi nàng-" Đoạn Khinh Ngân nhẹ giọng nói, lập tức liền dừng lại, không thể nói, tạm thời không thể nói!

"Vì nữ tử này? Thật không ngờ người cũng là kẻ điên tình, so với cẩu tặc phụ thân của người thì không khác chút nào. Hắc vì si mê hoàng hậu của chúng ta, mà dấy binh tạo phản. Mà người, vì nữ tử này mà đăng cơ vi đế, cũng lại vì nữ tử này mà bỏ lễ đăng cơ, thật là thâm tình. Chỉ có điều, các người nhất định không thể ở cùng một chỗ rồi, hôm nay, hai người các người, nhất định phải có một người chết dưới kiếm của ta. Không phải người, thì chính là nàng. Người lựa chọn đi!" Thu Thủy Tuyết vừa nói vừa chỉ kiếm về phía Lưu

Sương.

Kiểm của hắn, là một thanh kiếm tốt, dưới ánh mặt trời rạng rỡ, không ngừng phản chiếu những tia sáng chói mắt, đâm vào mắt Lưu Sương khiến mắt nàng đau nhức.

Hôm nay đúng là ngày sư huynh đăng cơ sao? Sư huynh vì nàng, ngay cả đăng cơ cũng không tham gia, chạy đến đây sao? Lưu Sương chỉ cảm thấy trong lòng trào lên cảm giác đau xót, nước mắt liền cứ tự động tuôn ra. Nàng vẫn cứ liên lụy sư huynh!

"Được, người thả nàng trước, sau đó giao nàng cho thị vệ của ta, ta sẽ đi theo người ngay lập tức, đồng ý không?" Đoạn Khinh Ngân thản nhiên nói. Nhìn thấy Lưu Sương rơi lệ, trong lòng hắn cực kỳ khó chịu.

"Sương Nhi, sau này sư huynh không thể bảo hộ cho muội nữa, được xoa và được sừ sẽ đưa muội đi tìm Bách Lý Hàn. Mặc dù trước kia hắn từng tổn thương muội, nhưng mà, hắn đã biết hối cải, trước mắt, có lẽ chỉ có hắn mới có đủ khả năng bảo hộ chu toàn cho muội." Đoạn Khinh Ngân dịu dàng nói, dịu dàng nhìn Lưu Sương, khóe môi nhẹ nhàng cong lên, tạo thành một nụ cười sủng ái vô hạn.

Chỉ có cứu Sương Nhi đi trước, mới có thể nghĩ biện pháp đối phó với Thu Thủy Tuyết. Sương Nhi còn ở chỗ này, hắn không thể dốc toàn lực ứng phó với Thu Thủy Tuyết.

Thu Thủy Tuyết đứng bên cạnh, sắc mặt lạnh như băng, khó lường cao thâm. Hắn mím môi, quay đầu nói với Tử Diên và Xích Phượng: " Hai người các người, thả nàng trước đi !"

Xích Phượng và Tử Diên nghe vậy, giải huyệt cho Lưu Sương, buông Lưu Sương ra.

"Sur huynh, tại sao huynh lại ngốc như vậy, huynh không cần lo cho Sương Nhi!" Lưu Sương buồn bã nói, nhưng không đi về phía Đoạn Khinh Ngân, ngược lại lại lùi về sau. Nàng không thể liên lụy đến sư huynh nữa, dù sao hàn độc trong người nàng cũng chẳng còn thuốc nào chữa được, sớm muộn gì cũng phải ra đi, cứ kết thúc tính mạng thế này, cũng tốt!

Đoạn Khinh Ngân kinh hãi, trong nháy mắt mất hẳn vẻ thản nhiên bình tĩnh.

"Sương Nhi, muội muốn làm gì?" Đoạn Khinh Ngân gào lớn, đôi mắt đen đẹp như ngọc sững sờ, nhìn vách đá. Hắn biết Sương Nhi quyết không phải là một người coi thường mạng sống bản thân, nhưng mà vì hắn, lại tự nguyện nhảy xuống vực.

Thu Thủy Tuyết dùng trường kiếm ngăn cản Đoạn Khinh Ngân, lia qua lia lại, ngăn cản không cho Đoạn Khinh Ngân bước tới, nói: "Xích Phượng, Tử Diên, hai người các người mau bắt nàng lại!" Giọng nói lãnh liệt nhưng mơ hồ có chút run rẩy.

Xích Phượng và Tử Diên vừa định tiến lên, đã bị Hoàng Oanh cản đường.

"Hoàng Oanh, ngươi muốn làm cái gì?" Thu Thủy Tuyết trừng mắt, lạnh giọng hỏi.

"Trước khi đến đây, trưởng công chúa đã hạ lệnh cho ta, muốn ta nhất định phải giết nữ tử này. Nếu Đông Phương Lưu Quang chỉ tới một mình, chúng ta hoàn toàn có thể khống chế hắn. Vì sao còn phải đối nữ tử này lấy hắn? Hà Cung chủ?" Ánh mắt Thu Thủy Tuyết phát lạnh, hắn không ngờ cô cô không chỉ lệnh Hoàng Oanh giám thị hắn, mà còn lệnh cho Hoàng Oanh giết Lưu Sương .

Lúc này Thu Thủy Tuyết có chút mâu thuẫn, vừa tàn nhẫn muốn giết Lưu Sương, lại muốn bắt Đoạn Khinh Ngân. Đoàn phải lớn tiếng nói: "Tử Diên, Xích Phượng, các người ngăn cản Hoàng Oanh, Mặc Long Kim Hổ, các người đi ngăn cản nàng nhảy xuống vực."

Mặc Long Kim Hổ đứng ở bên này của Thu Thủy Tuyết, cách Lưu Sương khá xa, đến khi phi thân phóng qua, thì đã chậm, Hoàng Oanh đã bắt được Lưu Sương. Lạnh lùng nói: "Kẻ nào dám tiến về phía này một bước, ta sẽ đẩy nàng xuống vực ngay lập tức!"

Đoạn Khinh Ngân nhìn thấy Hoàng Oanh bắt Lưu Sương, trong lòng vừa sợ lại vừa bị hù dọa, hận không thể lập tức tiến lên cứu Lưu Sương. Không kịp rút kiếm, chỉ dùng tay trần, xoa chưởng thành đao, hung hăng chém Thu Thủy Tuyết. Đồng thời chà sát môi, phát ra một tiếng huýt gió chói tai. Từ rừng rậm dưới chân núi, trong nháy mắt bay vọt ra mấy bóng đen. Bọn họ là cận vệ của Đoạn Khinh Ngân, vẫn đi ngay sau hắn, tất cả đều dùng công phu che dấu sự hô hấp, ẩn trong một góc bí mật, bởi thế, Thu Thủy Tuyết mới không thể phát giác. Trong đó còn có được xoa và được sờ, xông lên vách núi, ngăn trở thế công của Thu Thủy Tuyết .

Đoạn Khinh Ngân một mặt phi thân về phía Hoàng Oanh, một mặt hô lớn: "Không được giết nàng, nàng là của các người Vũ Quốc công- " (câu này xin phép để nguyên theo cấu trúc câu Trung Quốc để không mất cụm "của các người")

Lời còn chưa dứt, đã thấy Hoàng Oanh giơ tay, đẩy Lưu Sương rơi thẳng xuống vực.

Đoạn Khinh Ngân thấy trước mắt tối sầm, chỉ cảm thấy trong nháy mắt tất cả đều dừng lại, vạn vật trở nên chậm hơn rất nhiều. Tiếng mọi người hét lên sợ hãi, trở nên xa xôi và mờ lung, ngay cả ánh

mặt trời cũng như đã đi về một chân trời nào đó xa lắm.

Gió như ngừng thổi, cây cối như ngừng đưa mình, ngay cả Thu Thủy Tuyết đang giao chiến với dục sừ dục xoa cũng trở nên thông thả, chậm như đồng hồ cát ngừng chảy. (khổ thời này chưa có khái niệm thước phim quay chậm)

"Sương Nhi!" Hắc diên cuồng gào to xuống vực, chỉ mơ hồ thấy bóng dáng Lưu Sương mặc bạch y đang từ từ biến mất .

Dưới vực sâu trống rỗng, truyền lên thanh âm thê lương cuối cùng của Lưu Sương : "Sur huynh, nhất định phải trở thành một hoàng đế tốt, làm cho Lăng Quốc hùng mạnh!" Vào giây phút cuối cùng, nàng lại muốn hắc trở thành hoàng đế. Nàng có biết hay không, kỳ thật hắc không muốn làm hoàng đế một chút nào .

Hắc chỉ cần nàng!

Hắc vươn tay, như muốn bắt lấy cái gì. Song, chỉ có cơn gió lạnh lẽo thổi qua lòng bàn tay hắc, tiếng gió thổi thê lương đến cực điểm , giống như đang nứt vỡ. Mặt hắc, trong nháy mắt trắng bệch như không còn chút máu. Kinh hãi, tâm hàn, đau lòng, vô lực và cảm giác thất bại đồng thời tập kích khiến hắc gục ngã.

Hắc nhắm hai mắt lại, lại mở ra một lần nữa, lúc này hắc như bị sát khí thiêu đốt. Hắc luôn luôn ôn nhu nhã nhặn , từ trước tới nay luôn khoan dung với người ngoài, tìm chỗ đáng khoan dung mà tha thứ, mà giờ phút này, hắc không chút lưu tình đá thẳng vào ngực trái Hoàng Oanh , thân pháp xảo quyết, xuất kỳ bất ý, mang theo sát ý lạnh thấu xương.

Hoàng Oanh bất ngờ không phòng ngự, lão đảo lui về phía sau, oa một tiếng ói ra một ngụm máu tươi, nếu không phải cô ta đã lui về

sau một bước, chắc chắn mất mạng sau cú đá này.

"Người, vừa nói cái gì? Người nói nàng là cái gì của Vũ Quốc?" Thu Thủy Tuyết chạy tới, mặt không còn chút máu hỏi Đoạn Kinh Ngân, sắc mặt của hắn, tuyệt đối là không được tốt như sắc mặt Đoạn Kinh Ngân lúc này.

"Chuyện nàng là ai còn quan trọng không?" Đoạn Kinh Ngân cười lạnh nói, đột nhiên thả người định nhảy xuống vực.

"Hả!" Được xoa và được sờ sợ đến mặt cắt không còn giọt máu, một trái một phải ngăn cản Đoạn Kinh Ngân, nói: "Chủ nhân, người muốn làm gì?"

"Đương nhiên là cứu nàng rồi!" Đoạn Kinh Ngân thản nhiên nói, lúc này hắn đã khôi phục sự tỉnh táo. "Nàng sẽ không chết, ta nhất định có thể cứu nàng quay lên. Các người yên tâm. Cởi đai lưng các người ra!"

Thu Thủy Tuyết kinh ngạc nhìn mặt Đoạn Kinh Ngân, ngực hắn tràn ngập một tư vị không nói thành lời. Là đau đớn, là hối hận, cũng là không thể tin.

Đai lưng của tất cả thị vệ nối vào thành một dây dài. Đoạn Kinh Ngân quấn quanh hông một vòng, rồi cầm tay vào, thả người đi xuống.

Mũi chân đạp lên tảng đá dùng sức một cái, hắn tung sợi dây dài ra, cuốn lấy một thân cây tùng nhỏ mọc lệch trên vách. Thân cây tùng nhỏ bé không thể chịu được sức nặng của hắn, nhưng lại có thể giảm tốc một chút, khiến hắn rơi xuống vực chậm hơn. Cứ lặp đi lặp lại như thế, để đi xuống đáy vực.

Càng xuống phía dưới, con người đen của Đoạn Kinh Ngân càng thâm u, nỗi tuyệt vọng trong lòng càng lúc càng trầm trọng, vực này như không có đáy. Nguyệt Lạc Nhai, nghe nói dù cho vàng trắng có rơi xuống đáy cũng chỉ có thể nát tan thành trăm nghìn mảnh .

Sương Nhi đáng thương, không biết nàng có giữ được mạng không. Nhưng mà, sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Đoạn Kinh Ngân cắn răng, chịu đựng những cơn nhói đau nơi lồng ngực, tiếp tục nhảy xuống dưới.

Càng xuống dưới gió càng lạnh, thổi vù vù, như tiếng quỷ khóc ma hờn, thổi lam y của hắn bay phất phới. Giờ khắc này, hắn cảm thấy hắn thật nhỏ bé và vô lực , võ nghệ tuyệt đỉnh hay quyền lực huân thiên thì cũng là cái gì chứ, hắn chỉ cần cô gái mà hắn yêu.

Không biết qua bao lâu, hắn cũng có thể xuống tới đáy vực.

Dưới đáy vực là một dòng sông chảy xiết, và một lùm cây um tùm.

Đoạn Kinh Ngân tìm kiếm trong lùm cây một lúc lâu, vẫn không thấy bóng dáng Sương Nhi , nhìn dòng nước dữ chảy xiết, trong lòng đột nhiên trào lên một tia hy vọng. Có lẽ Sương Nhi rơi xuống nước, chưa chết, mà đã bị nước cuốn đi, hắn lại đi dọc theo dòng nước để tìm.

Mãi cho đến lúc hoàng hôn, thị vệ của hắn mới tới nơi, hắn vẫn không tìm thấy bóng dáng Lưu Sương.

Đoạn Kinh Ngân quỳ gối bên bờ sông lạnh lẽo, những hòn đá lờm chờm đâm nát chân hắn, nhưng hắn vẫn không nhận ra. Chỉ cảm thấy tim như bị nhúng vào hầm băng, càng lúc càng lạnh.

Mở mắt ra, thấy đất trời dần tối tăm, không khí xung quanh trở nên

rét thấu xương , gió thổi khô nước mắt trên mặt hần. Ngẩng đầu, vầng trăng đã xuất hiện từ lúc nào không biết.

Đêm tối, đã tới nhanh như vậy sao?

"Điện hạ, hần tới!" Được xoa nói nhỏ bên tai Đoạn Khinh Ngân.

Đoạn Khinh Ngân giương mắt nhìn lên, trong bóng đêm mông lung, Thu Thủy Tuyết mang theo sát thủ của Thu Thủy Cung chậm rãi đi tới.

Trong nháy mắt, đôi mắt Đoạn Khinh Ngân trở nên lãnh liệt, mới vừa rồi, hần chỉ lo tìm kiếm Lưu Sương mà không đi tìm Thu Thủy Tuyết tính sổ. Lúc này, hần chậm rãi đứng lên, không để ý tới những vết thương và sự đau nhức do hạ vực, không để ý đến chuyện không nên giao chiến với Thu Thủy Tuyết khi vừa mất sức quá nhiều.

Hần nhìn kỹ Thu Thủy Tuyết, lạnh lùng nói: "Thu Thủy Tuyết, người muốn phục quốc, người muốn báo thù cho thân nhân của người, chuyện đó không sai. Nhưng tại sao người phải dùng Sương Nhi để uy hiếp ta, chẳng lẽ chỉ vì ta yêu nàng, nàng vô tội và hoàn toàn không liên quan đến ân oán giữa hai chúng ta?"

Sắc mặt Đoạn Khinh Ngân như băng hà phương bắc, hần cắn răng, gằn từng chữ từng chữ qua kẽ răng, mỗi một chữ, đều là một mũi dao, đâm vào Thu Thủy Tuyết, nếu không phải bởi vì Thu Thủy Tuyết ngăn cản, hần đã cứu được Sương Nhi .

Đối mặt với sự chất vấn của Đoạn Khinh Ngân , trong lòng Thu Thủy Tuyết đột nhiên cảm thấy hụt hẫng .

Nàng thật sự đã chết sao? Rốt cục là hần giết nàng sao? Ngay lần đầu tiên gặp mặt, hần đã muốn giết nàng. Ban đầu là vì một vạ

lượng hoàng kim mà giết nàng, sau đó lại vì nàng là người con gái mà Đông Phương Lưu Quang đem lòng yêu mà giết nàng. Hôm nay, cuối cùng hắn cũng đã giết nàng.

Nhưng mà, vì sao, hắn lại cảm thấy khó chịu như thế, trong lòng như có vô số lưỡi dao sắc bén, đang di chuyển, lăm lăm lục phủ ngũ tạng trong người hắn thành trăm ngàn mảnh nhỏ. Cảm giác này giống như cảm giác mất đi người chí thân, cũng giống như cảm giác năm đó hắn mất đi cha mẹ huynh đệ tỷ muội.

"Đông Phương, người nói cho ta biết, rốt cuộc nàng là ai?" Thu Thủy Tuyết giương mắt quát, thanh âm tối nghĩa mà khàn khàn.

Đoạn Kinh Ngân bị miễn nhìn hắn, thản nhiên phun ra vài chữ: "Tên nàng là Ngọc Nhiễm Sương."

Ngữ khí của Đoạn Kinh Ngân bình thản, nhưng vài chữ này, đủ để đem Thu Thủy Tuyết đánh tới vạn kiếp bất phục trong địa ngục sâu thẳm, như một tia sét giáng thẳng xuống đầu Thu Thủy Tuyết.

"Người nói cái gì? Ta không tin, người cố ý muốn ta thương tâm, có phải hay không, nàng làm sao có thể là tiểu công chúa, mười năm trước, không phải nàng đã chết sao?" Thu Thủy Tuyết đột nhiên túm vạt áo Đoạn Kinh Ngân, rống lên đau đớn.

"Người nào nói cho người tiểu công chúa đã chết, người có tận mắt nhìn thấy nàng đã chết không?" Đoạn Kinh Ngân lạnh lùng nói với Thu Thủy Tuyết. "Năm đó ta mất tích năm năm liên tục, người không biết tại sao ư? Ta dẫn theo Sương Nhi trốn tới Nguyệt Quốc, mới bảo vệ được tính mạng của nàng. Cha mẹ ta làm ra tội lỗi khiến trời chu đất diệt, ta vẫn một mực chuộc tội, vì không muốn Sương Nhi sống trong đau thương, nên thế ta đã phong bế trí nhớ của nàng."

Thu Thủy Tuyết lao đảo lúi về phía sau một bước, nói: "Lời người nói không phải sự thật. Không phải, lời người nói chỉ là nói dối, người giống phụ thân của người, chỉ là một kẻ mưu phản, làm sao có thể cứu tiểu công chúa? Ta sẽ không tin!" Vừa nói, hắn rút kiếm, lạnh lùng nói: "Đông Phương Lưu Quang, người không nên dùng lời nói dối này để mê hoặc ta, rút kiếm đi! Hôm nay, trong hai chúng ta nhất định phải có một người chết!"

"Được! Người đã cố ý như thế, ta sẽ cùng người!" Đoạn Kinh Ngân chậm rãi rút kiếm, lạnh lùng chỉ vào Thu Thủy Tuyết.

Trong cốc u ám, chân trời có một vầng trăng đang lạnh lùng chiếu rọi, tỏa ánh sáng vàng vạc xuống sơn cốc.

Trăng mười sáu cũng như trăng mười lăm, tuy tròn, song, người, thì đã khuyết.

Hai người đứng thẳng ở đó, chỉ kiếm vào đối phương, để mặc gió thổi quần áo họ. Song, bọn họ không có chút đấu khí nào trên người. Chỉ có bi thương sâu sắc đang lượn lờ quanh bọn họ.

"Điện hạ, mới vừa rồi thuộc hạ ở trên đỉnh núi thấy trong cung bắn pháo hoa khẩn cấp! Hình như biên quan có chuyện cấp bách!" Một cận vệ đột nhiên quỳ xuống đất bẩm báo nói. Hắn một mực ở trên đỉnh núi, thấy bầu trời Tây Kinh bắn tín hiệu khẩn cấp. Tín hiệu đó mang ý nghĩa biên quan có chuyện.

"Cái gì?" Đoạn Kinh Ngân híp mắt rồi liếc sang thị vệ.

Thu Thủy Tuyết cũng xuất hiện vẻ mặt không thể tin. Mộ Dã, sẽ không phát binh nhanh như vậy chứ!

Mấy người từ sơn cốc đi ra, khi đi lên vách núi, quả nhiên nhìn thấy

ở hướng Tây Kinh, đạn tín hiệu đang không ngừng thiêu đốt bầu trời, như thể một ngọn lửa bất diệt.

"Thu Thủy Tuyết, còn muốn chúng ta quyết đấu không?" Đoạn Khinh Ngân quay đầu lạnh giọng nói.

"Hôm nay tha cho ngươi một mạng!" Thu Thủy Tuyết dứt lời, mang theo sát thủ của hắn, đi về phía đáy vực.

Đoạn Khinh Ngân hít vào một hơi, thì thào lắm bầm: "Sương Nhi, không phải sợ, sư huynh nhất định sẽ trả lại cho muội một giang sơn thanh bình yên ổn! Đến lúc đó, sư huynh sẽ lại đi cùng muội."

Nói xong, Đoạn Khinh Ngân dẫn theo quân cận vệ, đi xuống vách núi, thả người lên ngựa, lao về phía Tây Kinh với tốc độ của sấm sét.

Chương 95: Dã nhân

Vào khoảnh khắc rơi xuống vực, Lưu Sương thật sự cảm thấy mình sẽ chết. Dù sao, rơi xuống từ độ cao đấy, không tan xương thì cũng nát thịt. Nhưng chính khoảnh khắc đấy, nàng lại thấy rất bình tĩnh, rất nhiều chuyện, ùn ùn kéo đến, xẹt qua đầu óc nàng với tốc độ của sấm sét.

Nàng đột nhiên nhớ tới một bài từ:

Túy tụ phủ nguy lan, thiên đạm vân nhân. Hà nhân thử lộ đắc sinh hoàn? Hồi thủ tịch dương hồng tần xử. (Ý nghĩa : tuyệt vọng)

Nhưng mà, nàng lại không chết!

Lúc ấy, nàng rơi càng lúc càng nhanh, mái tóc đen dài và bạch y không ngừng tung bay, gió gào thét bên tai, như băng đao chém vào mặt, lạnh thấu xương. Máu trong người dường như cũng ngừng chảy, trong lòng trống trải.

Đón phong thanh, nàng cất lực mở mắt, chứng kiến cảnh vật quanh mình xẹt qua nhanh như chớp, rất nhanh.

Nàng lơ mơ nhìn thấy trên vách đá có một sắc thái không giống xung quanh, giống da thú, nhưng mà, vì rơi quá nhanh, nên thế nàng chẳng kịp nhìn rõ xem là cái gì.

Nhưng mà, tốc độ rơi của nàng đột nhiên suy giảm, nàng cảm thấy hông mình như bị cái gì đó cuốn lấy. Làm toàn thân nàng lắc qua lắc

lại như đồng hồ quả lắc.

Trái tim Lưu Sương có chút nghi hoặc, chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ là ông trời không muốn nàng phải chết?

Lơ đãng quay đầu, nhìn thấy trên vách đá, có một người mặc da đang bám trên vách đá như thạch sùng, hóa ra không phải ông trời tiếc nàng, mà là người này cứu nàng.

Nhìn thấy người trên vách đá, Lưu Sương thật vô cùng kinh hi.

Người nọ tay trái cầm một thanh kiếm, kiếm kia hiển nhiên là kiếm tuyệt thế nhân gian, hung hăng đâm thủng cả núi đá. Người nọ cầm kiếm vào vách núi đá.. Tay phải hắn cầm một sợi dây thừng, đầu còn lại của sợi dây thừng đó chính là cuốn vào hông nàng.

Là hắn đã cứu nàng.

Lưu Sương vừa thở phào một hơi, kiếm kia lại dường như không chịu nổi sức nặng của hai người, rơi ra. Lưu Sương rơi xuống vực một lần nữa, hơn nữa, còn lôi thêm cả người kia rơi cùng.

Bất quá có lần giảm tốc vừa rồi, lần này không bị rơi quá nhanh. Cộng thêm người nọ vẫn không ngừng đâm kiếm vào vách đá, ngẫu nhiên cắm được vào một khe đá, hai người rơi chậm lại. Cuối cùng vẫn lao đảo rơi tiếp .

"Đại hiệp, không cần cứu ta, người buông ta ra đi!" Lưu Sương la lớn, thanh kiếm đang cắm vào khe đá, hiển nhiên chỉ có thể chịu được sức nặng của một người . Nàng không thể làm liên lụy người khác chết theo nàng.

Người kia hoàn toàn lờ câu nói của Lưu Sương, cũng không buông

tay, hiển nhiên là không cứu Lưu Sương thì không đầu hàng. Đến khi nhìn thấy một cây tùng mọc lệch, hắn quyết định thật nhanh, vươn tay phải, quăng sợi dây quấn vào cây tùng.

Hai người một trái một phải đáp trên thân cây, trong nháy mắt, Lưu Sương cùng người nọ mặt đối mặt, rốt cục cũng thấy mặt của hắn.

Mặt hắn vàng như nghệ, chung quanh vành mắt vẽ một vòng màu vàng, làm cho người ta không nhìn rõ mắt hắn dài ngắn to nhỏ thế nào, chỉ nhìn thấy con ngươi trắng đen rõ ràng. Trên gương mặt cũng dùng màu đen vẽ những hình thù kỳ quái, giống cột tổ của thổ dân. Chung quanh môi vẽ một vòng đỏ sậm, làm cho môi hắn rộng đến vô hạn, nhìn qua hơi dọa người.

Xem ra không phải đại hiệp gì cả , mà là. . . Một dã nhân?

Dã nhân? Trong núi này thật sự có dã nhân?

Nhưng mà, chưa kịp nghĩ tiếp, thân cây tùng đã gãy rãng rắc, hiển nhiên là không chịu được sức nặng của cả hai người. Bọn họ lại rơi xuống vực. Bất quá, lần này đã lờ mờ thấy đáy nhai, dường như chỉ cách thân tùng này có mấy chục trượng.

Vách núi chỗ này có một độ nghiêng nhất định, bọn họ không rơi theo phương thẳng đứng, mà là lăn theo vách đá. Mặc kệ là lăn, hay là rơi thẳng, chuyện chết là không cần nghi ngờ.

Nhưng mà Lưu Sương không chết, đương nhiên không phải nhờ thần nào phù hộ hay kỳ tích gì xảy ra, mà là, trong lúc lăn, dã nhân kia ôm chặt lấy nàng. Thân thể dã nhân cao lớn, che kín thân thể nhỏ xinh của nàng, đá núi lởm chởm và các bụi gai đều không thương tổn đến nàng.

Không thương tổn đến nàng, nhưng lại thương tổn đến dã nhân.

Bụi gai và đá núi lởm chởm đâm da của dã nhân nát nhừ, rất nhiều bụi gai và hòn đá còn găm hẳn vào thịt bên trong. Nhưng mà, hẳn không chết. Nếu không phải hẳn mặc bộ da thú rất dày, mà mặc áo vải như Lưu Sương, hẳn chết là chuyện không có gì để nghi ngờ.

Hai người rớt cục cũng ngã nhào mặt đất, Lưu Sương mơ mơ màng màng bò lên, bốn phía vách núi liên miên, đến lúc này nàng mới biết được mình đã được cứu

Dã nhân đang mặt đất, Lưu Sương nhìn hẳn, tầm mắt trong tích tắc mơ hồ dâng lên, một một dã nhân mà nàng chẳng hề quen biết, dĩ nhiên cứu nàng.

Lưu Sương cuống quýt đi qua phía dã nhân, cẩn thận xem xét vết thương trên người dã nhân, sau lưng hẳn đã bị bụi gai và đá núi đâm đến mức huyết nhục mơ hồ. Lưu Sương dìu dã nhân đứng lên, đi về phía trước. Dã nhân hiển nhiên đã bị thương không nhẹ, với sự dìu đỡ của Lưu Sương, lão đảo bước đi.

Đường núi càng lúc càng khó đi, đứng trên tảng đá lớn nhìn xung quanh, bốn phía đều là những ngọn núi cao trùng trùng điệp điệp, dường như chẳng có lối ra. Vừa cúi người, lại tình cờ phát hiện ra một cửa hang bị cây dại mọc che kín, rất khó phát hiện.

Lưu Sương dìu dã nhân, qua cửa hang chật hẹp, phát hiện bên trong càng lúc càng rộng, nơi này, đúng là một sơn động thiên nhiên. Bên trong động hơi lạnh âm hàn, Lưu Sương dìu dã nhân ngồi xuống, nhìn một chút tấm lưng huyết nhục mơ hồ của hẳn.

Trong lòng đau xót, Lưu Sương nhẹ nhàng nói: "Người đừng di chuyển, ta giúp người trị thương, sẽ đau một chút, mong người kiên

nhân !"

Dã nhân ngửa đầu, kinh ngạc nhìn nàng, dường như không hiểu lời của nàng.

Quả thật, một dã nhân, làm sao có thể hiểu lời nàng nói chứ? Chắc bọn họ có ngôn ngữ riêng.

Lưu Sương lôi túi thuốc ra, may mà, nàng luôn mang túi thuốc theo người, lúc này, rốt cục cũng có tác dụng. Lưu Sương lấy thuốc trị thương, xoa chân múa tay, ý bảo trị thương cho hắn.

Cuối cùng, không biết dã nhân có hiểu lời nàng nói hay không, chỉ thấy hắn có chút gật đầu, Lưu Sương lấy ra một thanh chủy thủ nhỏ bé tinh tế dài hai tấc (trời, sao hôm gạo nấu thành cơm với anh Hàn nàng không dùng cái này). Bàn tay mảnh khảnh nhỏ bé, nắm chủy thủ, gẩy gai và đá vụn găm trên cơ thể dã nhân ra.

Dã nhân run rẩy, nhưng ngay cả một câu rên rỉ cũng không có, Lưu Sương không ngờ hắn kiên cường như vậy, rất là kính nể.

Nàng cười ngoại y, xé ra làm thành băng gạc, sau khi đắp thuốc trị thương thì băng bó cho dã nhân.

"Tốt lắm, đắp thuốc của ta, không quá ba ngày, miệng vết thương của ngươi sẽ khỏi hẳn. Bây giờ còn đau không?" Thu dọn xong xuôi, Lưu Sương dịu dàng hỏi hắn.

Dường như là bị ánh mắt dịu dàng của Lưu Sương hấp dẫn, con người dã nhân thoáng giật mình, lập tức liền tỉnh ngộ gật đầu lia lịa, cảm kích nhìn Lưu Sương.

Lưu Sương vừa cười vừa nói:: "Không cần cảm ơn ta, ngươi là ân

nhân cứu mạng của ta, ta phải cảm tạ người mới đúng!"

Đúng vào lúc này, mơ hồ nghe thấy giọng nói đã khàn đi vì hét quá lâu của sư huynh.

Sương Nhi, Sương Nhi! ...

Từng tiếng xé gió, từng tiếng từng tiếng, thanh âm bi thương thống thiết, khiến Lưu Sương nghe mà tan nát con tim.

Sư huynh cũng nhảy xuống vực tìm nàng, trái tim Lưu Sương đau xót, không nhìn được muốn đi ra khỏi động. Nhưng mà, nàng vẫn kiềm chế. Nếu nàng đi ra ngoài, sẽ chỉ liên lụy sư huynh nhiều hơn. Tình thế Lăng Quốc hôm nay đã nát bét lắm rồi, sư huynh còn nhiều trách nhiệm to lớn phải gánh vác.

Lưu Sương cắn răng, cuối cùng hạ quyết tâm không đi ra ngoài.

Nàng không muốn liên lụy sư huynh thêm nữa, không muốn Thu Thủy Tuyệt bắt cóc nàng thêm nữa, cũng không muốn. . . Bách Lý Hàn lại tìm được nàng thêm một lần nữa.

Từ nay về sau, ân ân oán oán trong hồng trần đối với nàng không chút liên quan.

Nàng chỉ muốn hành y tế thế, từ nay về sau, trên thế gian này không còn tồn tại Bạch Lưu Sương nữa. Bạch Lưu Sương đã rơi xuống vực, tan xương nát thịt rồi.

Biến mất như vậy, chắc có thể coi là biến mất hoàn toàn!

Tiếng gọi âm ỉ của sư huynh dần dần đi xa, cuối cùng, tan ra cùng tiếng gió vù vù, và chẳng còn nghe thấy gì nữa.

Lưu Sương quỳ trên mặt đất, hai hàng lệ cứ tuôn không ngừng, nàng không phát giác, ánh mắt dã nhân đang nhìn nàng chăm chăm. Ánh mắt đó có chua xót, có đau đớn, lại có tiếc thương... Ánh mắt đó rối rắm bởi trăm ngàn cảm xúc phức tạp, căn bản không phải là ánh mắt của dã nhân.

Đến khi nàng nhìn dã nhân, mọi cảm xúc trong mắt hắc đã bị giấu kín. Chỉ còn sự thuần khiết như nước hồ thu.

Lưu Sương lau khô nước mắt, cong môi cười nói: "Trời sắp tối rồi, người đói bụng không? Ta đi tìm vài thứ để ăn!"

Đứng dậy, vừa định đi ra, dã nhân lại đột nhiên đứng lên, lao đảo ngăn cản nàng, một mực lắc đầu. Rất hiển nhiên, hắc không cho nàng đi ra ngoài, dã nhân này rất quan tâm nàng.

Từ trước tới nay, Lưu Sương vẫn được nghe đồn dã nhân đều man dã, hung ác, không giống người bọn họ. Nghe nói, dã nhân còn ăn thịt người. Hôm nay xem ra, lời đồn không đáng tin chút nào.

Ai có thể nghĩ đến, một dã nhân lại cứu nàng, còn rất quan tâm nàng.

"Được, ta không ra ngoài." Lưu Sương dịu dàng nói. Vỗ vỗ đầu hắc an ủi, chợt cảm thấy tóc hắc rất sạch sẽ. Tóc dã nhân sạch sẽ bóng loáng, Lưu Sương không khỏi ngẩn người.

Chẳng lẽ trong núi cũng có thể tắm rửa gội đầu?

Dường như là dã nhân đã nhận ra Lưu Sương giật mình, quay sang Lưu Sương hoa chân múa tay một phen.

Lưu Sương không hiểu hẳn muốn nói gì , chỉ cười cười.

Dã nhân lôi kéo Lưu Sương, đặt nàng ngồi lên một tảng đá, còn hẳn thì đi ra ngoài.

Lưu Sương lo lắng đứng dậy, nói: "Người muốn làm gì?"

Dã nhân không trả lời, lảo đảo đi ra ngoài, dã nhân không hổ là dã nhân, dù có bị thương, khí lực cũng rất lớn, Lưu Sương làm thế nào cũng không ngăn được.

Chẳng lẽ hẳn phải đi?

Trái tim Lưu Sương trào lên cảm giác thê lương, biết dã nhân chắc cũng có nhà có tộc , không ngăn hẳn nữa. Trơ mắt nhìn dã nhân đi ra ngoài, chỉ còn một mình nàng ngồi trong hang động tối đen.

Sắc trời dần dần tối tăm, Lưu Sương nhìn hang động đen kịt, trái tim cảm thấy trống trải . Có một dã nhân làm bạn, thì không sao. Bây giờ chỉ còn lại một mình, trái tim cảm thấy e ngại.

Đêm trong chốn núi rừng, động vật gì cũng có, bên ngoài truyền đến tiếng một loài chim không biết tên, còn có tiếng chó sói tru dưới trăng, Lưu Sương càng nghe càng sợ hãi.

Càng không xong chính là, Lưu Sương đã cởi ngoại y để băng bó cho dã nhân rồi. Đêm trong núi rất lạnh, chỉ còn bộ nội sam, cơ thể lạnh đến run rẩy.

Lưu Sương đứng dậy, muốn tìm xem trong động có củi đốt không, nhưng bên trong động cái gì cũng không có.

Ngay lúc nàng kinh hãi run sợ đói khổ lạnh lẽo, cửa động mơ hồ hiện

ra một bóng đen, Lưu Sương lơ mờ nhận ra là dã nhân.

Trái tim Lưu Sương vui vẻ, nguyên lai dã nhân không bỏ nàng mà đi, cao hứng nghênh đón, nói: "Người đã trở về, ta còn tưởng rằng- người đi thật rồi!"

Trong bóng tối, không nhìn thấy vẻ mặt dã nhân, hắn cũng không nói lời nào, lướt qua Lưu Sương, quăng đồ vật xuống đất, sau đó nghe thấy âm thanh Sát Sát, hóa ra hắn đang cầm đá lửa. Sau đó ánh sáng hiện lên, hóa ra thứ hắn vừa quăng xuống đất là rất nhiều củi.

Ngọn lửa bùng lên, bên trong động ấm áp hẳn, Lưu Sương giơ tay, cao hứng sưởi ấm.

Ngọn lửa bập bùng, ánh lên gương mặt tươi cười của nàng, rạng rỡ như mặt trời chính ngọ, đôi môi đỏ mọng kiêu diễm hoa khế cong lên, tạo thành một nụ cười đẹp để đáng yêu.

Dã nhân nhìn Lưu Sương, con người cũng lóng lánh ánh lửa.

Hắn cầm hai con thỏ đã lột da, cắm vào lửa, nướng lên.

Chỉ chốc lát sau, bên trong động liền tràn ngập mùi thịt thỏ. Khiến bụng Lưu Sương sôi sùng sục.

Nguyên lai dã nhân đi tìm củi và thỏ hoang, thật không biết hắn đang mang thương tích như thế, tìm thỏ hoang như thế nào .

Trái tim Lưu Sương đau xót, có một thứ tình cảm ấm áp dâng lên.

Ngẩng đầu nhìn thấy sắc mặt rạng rỡ của dã nhân, lúc này nàng không thấy dã nhân đáng sợ chút nào nữa. Ngược lại cảm thấy hắn cực kỳ đáng yêu.

Cuối cùng thịt thỏ cũng chín, dã nhân xé một miếng thịt, đưa cho Lưu Sương, Lưu Sương tiếp nhận, cắn một cái, cảm thấy thịt thỏ mềm rất ngon miệng, là thứ thức ăn ngon nhất mà nàng từng ăn.

Lập tức, hai người cùng nhau sạch sẽ hai con thỏ.

Đêm nay, bọn họ ngủ lại sơn động, mặc dù có đồng lửa, ban đêm vẫn rất lạnh.

Trong lúc mơ mơ màng màng, Lưu Sương cảm giác được một đôi tay hữu lực ôm lấy thân thể mình. Trái tim cả kinh, muốn giãy, đột nhiên buồn ngủ nồng không thể chống cự được, nàng rơi vào một giấc mộng đẹp.

Trong mộng nàng ôm một đại ấm lò (lò lửa sưởi ấm, nhớ Bối Bối gọi anh Cô Ngự Hàn không), không! Nói chính xác ra thì, một đại ấm lò ôm nàng.

Cứ như vậy, ngủ đến lúc hừng đông.

Ngày hôm sau, khi Lưu Sương tỉnh lại, thấy mưa bụi lất phất, phát hiện chỉ còn một mình ngủ trên mặt đất, dưới thân là một tấm da thú bị tàn phá.

Trên tấm da thú còn vết máu lờ mờ, là quần áo của dã nhân.

Dã nhân đâu rồi?

Lưu Sương đứng dậy, đi ra ngoài.

Sáng sớm trong núi, không khí cực kỳ tươi mát, Lưu Sương đạp cỏ xanh, cẩn cẩn dục dục đi tới. Chỉ trong chốc lát, trước mắt liền xuất

hiện một dòng suối chảy xiết , đã nhân ngồi xổm bên bờ [đang chặn kiến hoặc còn gọi là xỉa kiến =)), không biết đang làm cái gì.

Lưu Sương lặng lẽ đi tới, mới phát hiện ra bên cạnh hắn là một đồng da thú. Có da hổ, da hồ ly, da hươu, khoảng năm – sáu tấm.

Lưu Sương quả thực không tin vào hai mắt của mình. Đã nhân đi săn từ lúc nào vậy, lại có nhiều da thú như vậy! Lúc này, hắn ngồi bên bờ sông giặt đồng da thú.

Chương 96: Một cái ôm

Lúc này, Lưu Sương thật sự là rất khâm phục khả năng sinh tồn của dã nhân. Không chỉ có khả năng leo trèo lên vách đá cheo leo như vượn, mà còn có khả năng trong một đêm săn được nhiều con thú như vậy, thật quá ngạc nhiên.

"Tất cả chỗ này đều là của ngươi?" Mặc dù biết là của hắn, nhưng Lưu Sương vẫn hỏi.

Dã nhân nghe thấy Lưu Sương nói, quay đầu nhìn Lưu Sương tới cùng ánh dương nhu hòa, hắn nhìn nàng mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng bóng . [há há , quảng cáo kem đánh răng =))]

Hắn tươi cười, thản nhiên rạng rỡ, khiến Lưu Sương cảm thấy một vẻ đẹp thuần khiết.

Đúng vậy, tuy bề ngoài dã nhân này có chút lôi thôi cổ quái, nhưng mà, trong lòng Lưu Sương, hắn rất đáng yêu, rất xinh đẹp . Hắn không tiếc thân cứu người từ vách đá cao như vậy, hắn mà không đẹp, thì thế gian này chẳng còn ai đẹp.

Dã nhân nhìn Lưu Sương chậm rãi đi tới , nhẹ nhàng gật đầu.

Lưu Sương vừa cười vừa nói:: "Thật là một mình ngươi đánh được từng này con thú sao? Ngươi thật lợi hại!"

Dã nhân nhìn Lưu Sương cười vui vẻ, con ngươi lóe lên một tia sáng nhạt, đột nhiên cúi đầu, tiếp tục rửa trôi vết máu trên da thú.

Ánh mặt trời rạng rỡ thản nhiên chiếu lên người hắn, chiếu lên thân thể cao lớn mạnh mẽ của hắn. Thân hình hắn không tệ chút nào, không cục mịch như trâu, mà cao lớn đường hoàng.

Lưu Sương đột nhiên rất muốn biết, dung mạo của dã nhân như thế nào, nói thật ra , hắn vẽ xanh đỏ trên mặt , nàng không nhìn được gương mặt thật của hắn.

"Người có thể rửa mặt không? Ta rất muốn biết mặt mũi người như thế nào!" Lưu Sương tò mò hỏi thăm.

Dã nhân nghe vậy, lắc đầu. Quay đầu hoa chân múa tay với Lưu Sương một hồi, lúc chỉ lên trời, khi chỉ xuống đất , lúc còn dậm chân một cái.

Lưu Sương nhíu nhíu mày, khó hiểu hỏi: "Tại sao chứ, rửa mặt thôi mà cũng tính là xúc phạm thần linh ư? Các người mê tín quá đi!"

Dã nhân gật đầu liên tục, dường như là không hài lòng với câu thứ hai của Lưu Sương , cảm giác nàng mạo phạm sơn thần, lôi kéo nàng cúi lạy ngọn núi hai cái.

Lưu Sương khó tin nhíu nhíu mày, nàng biết không có cách thuyết phục tên dã nhân ngoan cố này , chắc hắn nghĩ nếu không sơn phết lên mặt, sơn thần sẽ giáng tội. Trên đời này làm gì có sơn thần, nhưng mà, dã nhân đã thờ phụng sơn thần, nàng cũng không can thiệp.

"Kia, tên người là gì?" Dã nhân cũng phải có tên chứ, không thể hàng ngày đều gọi hắn là dã nhân được!

Dã nhân cúi đầu nhìn Lưu Sương, đôi lông mày rậm đột nhiên nhăn

nhỏ. Nhưng vì mặt hắc vẽ loạn đủ thứ màu, nên không nhìn ra vẻ mặt, Lưu Sương cảm thấy dã nhân có chút ưu thương. Chẳng lẽ hắc không có tên. Hắc một thân một mình ở đây, dường như là không có nhà. Chẳng lẽ dã nhân này cũng là cô nhi?

Trái tim Lưu Sương có chút thương xót, dịu dàng nói nói: "Ta sẽ đặt cho ngươi một cái tên, đồng ý không?"

Dường như dã nhân nghe hiểu lời Lưu Sương nói, cực kỳ hưng phấn gật đầu.

Lưu Sương mặt nhăn mày nhíu suy nghĩ một hồi, dã nhân này không màng nguy hiểm cứu nàng từ vách núi, dũng cảm thiện lương. Vì thế nói: "Ngươi tên là A Thiện được không. Ta gọi là Bạch Lưu Sương, sau này ngươi có thể gọi ta là Lưu Sương!"

Dã nhân gật đầu, dường như cực kỳ hài lòng với cái tên đấy. Mừng rỡ đi tới trước mặt Lưu Sương, dang tay ôm lấy Lưu Sương.

Mới đầu Lưu Sương hơi hoảng sợ, nhưng biết hắc cũng không có ác ý, liền để mặc hắc ôm, xoay một vòng. Dưới ánh trời rạng rỡ, Lưu Sương bị hắc xoay vòng vòng, đã nhiều năm như vậy, lần đầu tiên Lưu Sương có cảm giác tự do. Mặc dù đang ở nơi thâm sơn cùng cốc, nhưng mà nàng thật sự thấy tự do.

"Được rồi, A Thiện, ngươi thả ta đi, ta chóng mặt rồi." Lưu Sương thở hồng hộc nói.

Dã nhân A Thiện nghe vậy, hết sức bất đắc dĩ thả Lưu Sương xuống.

Sau đó, hắc thì thào nói: "Sương!" Mặc dù phát âm không rõ ràng lắm, nhưng mà Lưu Sương vẫn nghe ra là hắc đang gọi nàng.

Lưu Sương lắc đầu nói: "Phải là Lưu Sương!" Chỉ gọi một chữ, nghe như tình nhân gọi nhau vậy.

Dã nhân thử kêu hai tiếng, nhưng không thể phát âm chữ Lưu cho rõ, vì vậy hắn liền cố chấp kiên trì chỉ gọi Sương. Lưu Sương thật sự không có biện pháp, cũng đành để mặc hắn gọi như vậy.

Lưu Sương cười với A Thiện, sau đó giúp hắn giặt đồng da thú sạch sẽ, trải ra để phơi cho khô, đợi đến buổi tối trải lên đất thay cho đệm. Hai bộ da hồ ly, Lưu Sương định làm quần áo.

Bởi vì, lúc này nàng và A Thiện mặc dù không đến mức không mảnh vải che thân, nhưng lại không có ngoại bào. Đêm trong núi rất lạnh, cứ mặc như vậy không sớm thì muộn sẽ chết rét.

Trời tối rất nhanh, A Thiện mang những tấm da thú về. Trải qua một ngày phơi nắng, da thú đã khô ráo.

Lưu Sương trải hai tấm da hổ làm đệm, dùng chủy thủ cắt xẻ tấm da bạch hồ, sau đó dùng đầu khớp xương làm kim (chắc xương con thỏ hôm qua), dùng sợi gai làm chỉ.

A Thiện ngồi trên tấm da hổ, hai tròng mắt híp lại, giống như ngủ mà không phải ngủ nhìn Lưu Sương chăm chăm. Dường như là cảm thấy quần áo Lưu Sương làm cực kỳ mới lạ, chắc hắn chưa bao giờ thấy nữ tử may quần áo.

Ngày hôm sau, qua nửa ngày, Lưu Sương cuối cùng cũng làm xong hai bộ ngoại bào. Nàng không rành chuyện khâu vá lắm, nên thế làm hơi lâu.

A Thiện thấy Lưu Sương cầm quần áo đã may xong, không thể chờ

đội mặc lên người, đúng là cực kỳ vừa vặn. Da hổ trắng muốt, càng làm hấn thêm tinh khiết.

Lưu Sương làm cho mình một bộ trường bào, chỗ da hồ ly còn thừa nàng làm khăn quàng cổ và giày.

Mặc bộ da bạch hồ, giống như rơi vào đồng tuyết, khiến nàng càng khả ái thoát tục , đáng yêu xinh đẹp.

A Thiện thấy, nhìn đến ngây cả người, một lúc lâu sau mới hồi phục tinh thần.

Lưu Sương nhìn bộ dáng A Thiện ngơ ngác, đối với dã nhân cô độc này đột nhiên sinh ý muốn bảo vệ hấn rất mãnh liệt. Mặc dù thể lực nàng nhu nhược yếu đuối, nhưng vẫn muốn bảo vệ hấn. Bảo vệ hấn không bị lạnh, không bị đói. Trước khi rời núi, nàng nhất định phải làm quần áo đủ cho hấn mặc trong mùa đông.

"A Thiện , chúng ta ra ngoài đi dạo một chuyến được không?" Mấy ngày nay, Lưu Sương đã phát hiện, vực này có vết chân người dù rất hiếm hoi, nói vậy thì quanh đây chắc phải có thảo dược quý hiếm.

Hai người đi ra khỏi động, đi dọc theo dòng nước, quả nhiên thấy trong bụi cỏ có một ít dược thảo. Có đương quy, thiên ma, cát cánh... Có dược thảo bình thường, cũng có dược thảo quý hiếm.

Cứ đi như thế một lúc, Lưu Sương càng đi càng mừng rỡ, chắc vì ít người lui tới, thảo dược không có ai hái, phần lớn đã sẵn sàng để hái.

Đi qua vài vách núi, mắt Lưu Sương đột nhiên sáng ngời, nàng như nằm mơ nhìn cánh đồng hoa trước mặt.

Đây là một khe núi, ba mặt là núi cao, không khí ẩm ướt, sinh trưởng rất nhiều dược thảo quý hiếm có giá trị.

U liên, ẩn cúc, tuyết đàm hoa, kim trạch mộng... Tất cả đều là kỳ hoa dị thảo có khi cả đời chẳng thể thấy, còn có rất nhiều loại cây không biết tên, thỉnh thoảng có hoa dại cỏ dại, toàn bộ chen chúc mọc lên trong khe núi này.

Cánh đồng hoa này khoảng mấy chục trượng vuông, một gốc cây mọc ở góc ngạo nghễ tuyên cáo sự tồn tại của chính mình, trong khe núi, tràn đầy sự sống.

Nơi này thật là đẹp đến rung động lòng người.

Lưu Sương kinh ngạc đứng đó, một lúc lâu sau vẫn không nói chuyện, chắc đây là phản ứng chung của những người làm nghề y.

Lưu Sương thong thả đi vào cánh đồng hoa, cẩn thận tránh dẫm lên dược thảo, nhưng vào lúc này, nàng thấy được một đóa hoa nhỏ.

Đóa hoa màu trắng, tầm thường bình thường, nụ hoa vẫn chưa nở. Giống như những nụ hoa dại bên đường. Nhưng nếu nhìn kỹ, người sẽ phát hiện thật ra không giống.

Thân nhỏ, lá hình trái tim, nhụy hoa màu vàng, non nớt tung bay trong cánh đồng hoa. Kỳ quái ở chỗ, cánh hoa trong suốt, hình giọt lệ.

Tương tự lệ!

Tương tự lệ thành song!

Lưu Sương ngồi xuống, lẳng lặng vuốt ve đóa hoa nhỏ, đáy lòng trào

lên sự kinh hãi và quay cuồng. Nàng lại tìm thấy tương tư lệ, nhưng mà, lúc này tương tư lệ đối với nàng cũng chỉ là vô dụng.

Hàn độc trong người nàng đã xâm nhập vào phế phủ, không còn thuốc nào chữa được!

A Thiện thấy Lưu Sương nhìn thấy nhiều dược thảo quý hiếm, lúc đầu thật cao hứng, sau đó lại đột nhiên muốn khóc, khó hiểu đi tới bên cạnh nàng, dùng ánh mắt hỏi nàng.

Lưu Sương cười cười, nói: "Không có gì, chỉ nhớ tới chuyện cũ thôi!"

A Thiện đứng trước mặt Lưu Sương, hoa chân múa tay ra vẻ suy nghĩ.

Lưu Sương nói: "Chuyện là thế này , ta có một người một người bằng hữu thân mang hàn độc, vốn là có thể dùng "Tương tư lệ" sẽ khỏi bệnh. Có điều, lúc đó, nàng đã đem "Tương tư lệ" tặng cho một thiếu niên, tại vì nếu không có Tương tư lệ, thiếu niên đó sẽ chết ngay lập tức. Vì vậy, hàn độc của nàng vẫn chưa giải được. Bây giờ, rốt cục ta lại tìm thấy tương tư lệ, nhưng hàn độc trong người bằng hữu đã chẳng còn thuốc nào chữa được. Ta nhớ tới nàng thân mang hàn độc, cho nên thương nàng ."

Lưu Sương thản nhiên nói, vì sợ A Thiện lo lắng cho nàng, liền nói là người khác trúng hàn độc. Nàng bình tĩnh nói, thật sự rất giống đang nói về người khác.

A Thiện nghe xong lời Lưu Sương nói, tựa hồ cực kỳ kích động, đột nhiên xoay người đi về hướng ngược lại.

Lưu Sương cực kỳ lo lắng đuổi theo, nói: "A Thiện , ngươi làm sao vậy?"

A Thiện không nói không rằng, chỉ cúi đầu một mực bước đi, cũng không quay đầu nhìn Lưu Sương.

Trong lòng Lưu Sương lo lắng, liền theo sát A Thiện đi về.

Suốt cả ngày hôm đấy, A Thiện cực kỳ trầm mặc, không nói một lời nào, lúc nào cũng chỉ rầu rĩ nằm ngủ trên tấm da hổ, cũng không thèm nhìn Lưu Sương. Không biết là vì lí do gì.

Lưu Sương cũng mặc kệ hấn, đi ra ngoài kiếm ít dây leo, để đan thành hai cái giỏ, định vào trong núi hái dược thảo. Số dược thảo này, chắc sẽ cứu được tính mạng của rất nhiều người.

Lưu Sương nhìn A Thiện nằm trên tấm da hổ, chắc là vẫn đang ngủ. Trời vẫn còn sớm, khe núi cách nơi này không xa, chắc sẽ không có chuyện gì bất trắc xảy ra, vì vậy đeo giỏ đi ra ngoài hái thuốc.

U liên, ản cúc, tuyết đàm hoa, Lưu Sương hái từng bông từng bông cho vào giỏ, trái tim Lưu Sương dâng lên cảm giác thỏa mãn. Đến khi hái đầy giỏ, sắc trời đã dần tối. Lưu Sương đeo giỏ, đi về sơn động.

Trên núi trời tối nhanh hơn ở đồng bằng, hơn nữa, nơi này bị núi cao bao quanh, mặt trời cũng không dễ chiếu vào. Nhìn thấy trời càng lúc càng tối, trong lòng Lưu Sương không khỏi có chút sợ hãi.

Cẩn cẩn dục dục đi tới, trước mắt đột nhiên xuất hiện một bóng đen.

Bóng đen vừa cao vừa lớn, cực kỳ hùng tráng, không giống như là người, Lưu Sương không nhận được dừng bước.

Hình như bóng đen đã cảm giác được sự tồn tại của Lưu Sương, đi

về phía Lưu Sương, tiếng bước chân rất nặng nề. Bước nào cũng khiến đất trời rung chuyển.

Lưu Sương nhìn bóng đen, lờ mờ nhận ra là một con gấu đen. Trong lúc nhất thời, trái tim khủng hoảng. Một mặt cuống quýt lui về phía sau, một mặt suy nghĩ cách đối phó. Không biết độc dược nàng phối chế có thể khống chế được con gấu đen này hay không.

Nàng lấy độc dược trong tay áo ra, nắm trong tay, cái gì cũng phải thử mới biết được, không thể ở đây chờ chết. Đồng thời lấy chủy thủ ra, chủy thủ này mặc dù nhỏ bé, nhưng lại cực kỳ sắc bén.

Một tay cầm độc dược, một tay cầm chủy thủ, cứ thế cuống quýt lui về phía sau .

Con gấu đen cũng không nóng vội, chậm rãi thông thả đi về phía Lưu Sương. Đột nhiên ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng, sau đó đánh về phía Lưu Sương. Lưu Sương giơ tay trái lên, ném độc dược ra ngoài.

Con gấu đen dừng lại trong một tích tắc, kêu gào thảm thiết , hai tay ôm lấy hai mắt, dường như độc dược làm mù mắt nó, càng kích thích thú tính của nó, nó lại gầm lên đánh về phía Lưu Sương.

Nhưng vào lúc này, Lưu Sương chỉ cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, một bóng người phi thân xuống từ vách đá, ôm Lưu Sương lên, lắc mình tránh cái tát của con gấu đen.

Lưu Sương ngửi thấy hơi thở nam tính, đưa mắt nhìn, ra là A Thiện kịp thời xuất hiện. Nguyên lai, hắn vẫn lặng lẽ đi theo Lưu Sương, lúc này thấy Lưu Sương gặp nguy hiểm, liền phi thân cứu nàng.

Bàn tay gấu to lớn đưa một cái, gió thổi vù vù. Tát phải vách đá, con

gấu đen xoay người gầm lên, đánh về phía bọn họ.

A Thiện không nhúc nhích, khi con gấu quay đầu sang, đột nhiên giơ tay, một thanh chủy thủ hàn quang lấp lóe đâm vào cổ con gấu đen. Con gấu đen lão đảo, theo tình thế này sẽ đè lên bọn họ.

A Thiện ôm Lưu Sương, nhanh chóng lắc mình né qua.

Con gấu đen phù phù một tiếng té trên mặt đất, như một ngọn núi nhỏ bị sụp.

Lưu Sương nhìn con gấu đen ngã trên mặt đất, cảm thấy tay chân bủn rủn, vẫn kinh hoàng không thôi. Mới mấy ngày, đã trải qua hai lần sinh tử. Nguyên lai, sống hay chết chẳng qua chỉ cách nhau có một lần ranh giới.

"A Thiện , ngươi thả ta đi!" Lưu Sương kinh hồn , chưa bình tĩnh nói.

A Thiện không nói tiếng nào, cũng không buông nàng, chỉ ôm chặt nàng, quay về sơn động. Hắn ôm rất chặt, phảng phất như muốn đem thân thể Lưu Sương tiến nhập vào thân thể mình. Nàng nghe thấy rất rõ ràng tiếng tim hắn đập dồn dập, cảm giác được hắn đang không ngừng thờ phì phò trên đầu nàng.

Hắn đang tức giận!

Lưu Sương trái lại cũng không nói chuyện.

Nàng thật không biết dã nhân khi tức giận sẽ như thế nào, khi hắn phần nộ , sẽ không đánh nàng chứ!

Nhưng mà, A Thiện rõ ràng không có làm như vậy, hắn chỉ bế nàng trở về, cẩn cẩn dục dục đặt nàng lên tấm da hổ, sau đó thu xếp đồ

ăn.

Lưu Sương nhìn hấn bận rộn , đôi mắt cũng ươn ướt.

Đã nhân này, hấn toàn tâm toàn ý đối tốt với nàng, hơn nữa, hấn còn cứu nàng hai lần.

Nàng chỉ có một thân thể đang mang trọng bệnh, biết lấy cái gì hoàn trả cho hấn.

Chương 97: Nói mơ

Trong nháy mắt, Lưu Sương đã ở trong sơn động mười ngày, chẳng mấy chốc đã vào tháng chín.

Mấy ngày này, Lưu Sương vẫn vội vàng đến khe núi hái thảo dược, phơi nắng, nghiền thành bột, để tiện cho việc mang đi sau này. A Thiện ngày nào cũng đi theo Lưu Sương, như hình với bóng, yên lặng giúp Lưu Sương làm việc.

Lưu Sương phát hiện, A Thiện tuy là dã nhân, nhưng cũng rất có khả năng. Dù là hái thuốc hay phơi hay nghiền, đều làm rất nhanh nhẹn mau lẹ. Hơn nữa, A Thiện cũng rất thông minh, mỗi lần Lưu Sương muốn có đồ vật gì, chỉ cần miêu tả bằng hành động một chút, A Thiện sẽ làm được. Ví dụ như dụng cụ nghiền thuốc, dụng cụ nhỏ cỏ...

Chờ đến khi thảo dược đã được phơi khô xong xuôi, Lưu Sương nghĩ đến chuyện rời núi. Dù sao, nàng biết tháng ngày mình chẳng còn nhiều, muốn đi ra ngoài cứu chữa những người bệnh khác, cũng không uổng phí công sức hái nhiều dược thảo như vậy. Huống hồ, nếu để đến mùa đông, tuyết rơi rồi, sẽ rất khó rời núi. Khi đó, động vật nhỏ cũng ngủ đông hoặc đi trốn, A Thiện khó mà săn được.

Nhưng mà, Lưu Sương không biết phải rời núi như thế nào, trèo từ đây lên sườn núi là điều không thể. A Thiện xác nhận biết đường rời núi, nhưng mỗi lần Lưu Sương hỏi hấn đường đi thế nào, A Thiện đều ngậm miệng không nói, làm như không muốn cho nàng đi. Nàng đương nhiên biết A Thiện không muốn nàng đi, nhưng mà, nàng không ra ngoài, thì số thảo dược đủ để cứu rất nhiều mạng người

này sẽ mục nát.

A Thiện không đồng ý, Lưu Sương liền nhắc đi nhắc lại bên tai hắn, cuối cùng, A Thiện bất đắc dĩ đáp ứng Lưu Sương, nhưng hắn có một điều kiện. Hắn dùng động tác diễn tả, muốn Lưu Sương dẫn hắn cùng đi ra ngoài.

Mang một dã nhân đi ra ngoài, Lưu Sương chưa từng nghĩ tới chuyện đó. Nhưng từ sau khi ở cùng một chỗ với A Thiện, nàng phát hiện tính tình A Thiện rất ôn hòa, thậm chí còn ôn hòa hơn người bình thường một chút, đi ra ngoài sẽ không tức giận. Để hắn ở lại trong núi, tới mùa đông, hắn sẽ phải chịu khổ.

Lưu Sương suy nghĩ một lúc lâu, rốt cục đáp ứng mang A Thiện cùng ra ngoài. Nhưng Lưu Sương yêu cầu A Thiện rửa sạch màu vẽ trên mặt, nếu cứ thế này đi ra ngoài, sẽ khiến người khác sợ chết khiếp, hơn nữa, còn có thể khiến A Thiện gặp phiền toái.

A Thiện đương nhiên không đồng ý, chỉ thiên chỉ địa một hồi lâu. Bất đắc dĩ, lần này Lưu Sương đã hạ quyết tâm, quyết không nhượng bộ.

A Thiện hết sức khó xử, cúi đầu, đột nhiên lấy ra một tấm da hươu che mặt. Xoay người nói: "Sương, Sương..."

Lưu Sương vừa thấy, lóe lên một ý tưởng, tấm da hươu này có thể làm thành mặt nạ, cho A Thiện đeo, sẽ che được mấy hình vẽ xanh đỏ trên mặt hắn. Lưu Sương cầm tấm da hươu, một mặt cảm thán A Thiện thông minh, một mặt làm sạch lông trên tấm da, cắt thành hình mặt người, khoét ở mắt mũi miệng. Làm xong xuôi, liền đưa cho A Thiện che mặt, che khuất gương mặt dữ tợn của hắn. A Thiện đương nhiên cực kỳ hưng phấn, mang mặt nạ chạy đến bờ sông soi một lúc lâu.

Trước khi trời tối, có lẽ là bởi vì quá hưng phấn, Lưu Sương nằm trên tấm da hổ, thế nào cũng không ngủ được. Nhưng mà lại sợ mình xoay người sẽ gây ra tiếng, đánh thức A Thiện, nên thế Lưu Sương không dám nhúc nhích.

Bên ngoài đột nhiên vang lên một loạt tiếng động vật kì quái, giống như hổ mà không phải hổ, giống như sói mà không phải sói. Lưu Sương đang thắc mắc là tiếng con gì, thì tiếng kêu đó lại đình chỉ. Chỉ thấy A Thiện đột nhiên ngồi dậy, đi ra ngoài.

Ngày mai sẽ rời núi rồi, nửa đêm A Thiện còn ra ngoài làm cái gì? Chẳng lẽ muốn đi săn thú.

"A Thiện, người ra ngoài làm cái gì?" Lưu Sương ngồi dậy, hỏi.

A Thiện không ngờ Lưu Sương tỉnh lại, cứng đờ toàn thân, xoay người lại, nhìn Lưu Sương hoa chân múa tay một hồi. Thấy Lưu Sương không hiểu, A Thiện cực kỳ quẫn bách cúi đầu.

Lưu Sương đột nhiên hiểu ý tứ của A Thiện, con người có tam cấp, nàng sao có thể chuyện gì cũng đòi quản chứ, vì thế đỏ mặt, nằm xuống tấm da hổ không hỏi nữa. A Thiện thấy Lưu Sương không phản ứng, ngồi xổm xuống thêm cúi vào đồng lửa, rồi mới chậm rãi ra ngoài.

Đầu tháng chín, trăng non như lông mày thiếu nữ, vô số ngôi sao như đôi mắt long lanh. Đêm trong chốn núi rừng, vô số động vật tru lên gọi bầy, thê lương thống thiết.

A Thiện không chút sợ hãi, phi thân bay vọt, thân pháp nhẹ nhàng, bộ da hồ ly màu trắng mềm mượt như nhung xẹt đi trong bóng đêm, vẽ ra một vệt trắng. Chỉ chốc lát sau, hần liền tới bên kia của bờ sông

chảy xiết.

Trong rừng, hai bóng người nhảy ra, đều mặc hắc y, dường như tan ra trong bóng đêm.

Trong đó có một người cười nói với A Thiện: "Vương gia, bộ dạng của ngài hôm nay, đẹp mắt hơn rất nhiều!"

A Thiện sờ sờ mặt nạ trên mặt, môi cong lên thành một nụ cười yếu ớt, biết thế mang mặt nạ sớm hơn một chút thì tốt rồi. Vẽ loạn xanh đỏ lên mặt, hắn tự nhìn hắn còn thấy sợ hãi, khó có người nào như Lưu Sương, đã không sợ hãi còn đối với hắn rất thân thiện thương tiếc.

A Thiện chính là Bách Lý Hàn, sau khi mất dấu Lưu Sương ở Nhã Tâm Cư, hắn đã cho người điều tra khắp Lăng Quốc, một mặt khác, ám vệ của hắn cũng một mực theo dõi hành động của Đoạn Khinh Ngân. Bởi vì, hắn biết Đoạn Khinh Ngân tuyệt đối sẽ không buông tha việc tìm kiếm Lưu Sương .

Không ngờ, ngày Đoạn Khinh Ngân đăng cơ, Đoạn Khinh Ngân lại đột nhiên xuất cung, Bách Lý Hàn lập tức ý thức được việc này tuyệt đối là có liên quan tới Lưu Sương. Quả nhiên không ngoài dự đoán của hắn, khi hắn theo Đoạn Khinh Ngân chạy tới Nguyệt Lạc Nhai, hơn nữa giả dạng thành dã nhân trốn ở vách đá, dĩ nhiên cơ duyên xảo hợp mà cứu được một mạng của Lưu Sương.

Vừa nghĩ đến ngày đó, nếu chính mình không làm như vậy, Lưu Sương có khả năng sẽ rơi tan xương nát thịt, thật khiến hắn giờ phút này nghĩ lại vẫn thấy sợ.

Quả nhiên là đúng như danh ngôn đã nói, so với sợ hãi thì đáng sợ hơn chính là việc nghĩ lại mà vẫn còn sợ.

"Tình thế bên ngoài như thế nào rồi?" Bách Lý Hàn nhìn chằm chằm Trương Tá Lý Hữu hỏi.

Trương Tá bầm báo rõ ràng: "Mộ Dã dẫn ba nghìn quân tinh nhuệ phát động tiến quân Lăng Quốc, ngoài dự đoán của mọi người, hắn thất bại ngay từ trận đầu tiên. Không ngờ Đông Phương Lưu Quang mặc dù bề ngoài ôn nhu, tài dùng binh lại chẳng thua kém lão tướng nào. Hắn trọng dụng tướng quân trẻ tuổi Vương Sách và lão tướng quân đã cời giáp về quê của tiền triều là Sử Triều. Hơn nữa, hắn còn thân chinh ra tiền tuyến để đốc chiến. Nô tài nghĩ, nếu Mộ Dã muốn lấy được Lăng Quốc, sẽ phải chiến đấu trường kỳ. Hắn đã thua trận đầu, trước mắt đang chuẩn bị cho đợt tiến công thứ hai."

Bách Lý Hàn gật đầu, hỏi: "Bên ngoài còn thái bình chứ?"

Lý Hữu đáp: "Tuy có nhiều người hoảng sợ, nhưng vẫn coi như thái bình!"

Bách Lý Hàn nhíu mày suy tư trong chốc lát, nói: "Vậy là tốt rồi, tối nay các người vào rừng chặt ít trúc, làm một cái bè nhỏ. Ngày mai chúng ta muốn rời núi!"

Trương Tá Lý Hữu đáp ứng rồi hỏi: "Vương gia, tối nay chúng nô tài còn phải đi săn thú không?"

Bách Lý Hàn khoát tay áo, nói: "Không cần nữa!"

Chuẩn bị tất cả xong xuôi, Bách Lý Hàn xoay người đi về phía sơn động. Lửa cháy to, chiếu lên gương mặt thanh lệ vô song khả ái đáng yêu của Lưu Sương. Lúc này hiển nhiên nàng đã ngủ say, tiếng hít thở cực kỳ đều đặn.

Bách Lý Hàn ngấm nàng, tay phải khẽ run lên, cuối cùng không nhịn được xoa gương mặt nàng . Đầu ngón tay chạm đến làn da mặt mịn màng như ngọc, mượt mà mềm mại, đáy lòng Bách Lý Hàn rung động mãnh liệt.

Tay hắn nhẹ nhàng trượt, vồ về vết thương trên mặt nàng, ngày đó, trong cơn thịnh nộ, hắn đã làm nàng bị thương. Lúc này, vết thương đã rất mờ nhạt, cơ hồ nhìn không thấy nữa. Bách Lý Hàn chạm vào vết thương thật lâu, nghĩ đến sự tàn nhẫn của mình ngày đó, trái tim như bị ai đó bóp nghẹt.

Dường như Lưu Sương đang ngủ say cảm giác được sự đụng chạm của hắn, trở mình một cái, đột nhiên thì thào nói một tiếng: "Sur huynh!"

Trong lòng Bách Lý Hàn co rút, như bị ai đó đâm một dao, hắn run rẩy thu tay, không có dũng khí vuốt ve gương mặt khả ái của nàng nữa.

Hắn ngồi đó, ngấm nhìn Lưu Sương, con người đen trào lên sự đau xót. Ngọn lửa chập chờn, chiếu rọi mặt nạ trên mặt hắn, dường như mặt nạ dày như vậy, cũng không thể che dấu vẻ mặt bi ai của hắn.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lưu Sương tỉnh lại, thu dọn gọn gàng, lưng đeo giỏ đựng thảo dược đã phơi nghiền, cùng A Thiện đi ra ngoài.

Trên dòng sông chảy xiết, có một bè trúc nhỏ.

"A Thiện, người làm bè trúc từ khi nào vậy?" Lưu Sương ngạc nhiên hỏi thăm.

A Thiện nhìn Lưu Sương, không trả lời, chuyển thức ăn đã chuẩn bị

lên bè, dùng dây leo buộc thêm cho chặt. Chút thức ăn này ra ngoài có thể bán lấy ít ngân lượng, nếu không, bọn họ không xu dính túi, muốn đi đâu cũng khó .

Bè trúc xuôi dòng, tới buổi trưa, trôi đến một hang động. Nước càng lúc càng chảy xiết, Lưu Sương có chút lo lắng.

A Thiện đột nhiên đi tới cạnh Lưu Sương, cố gắng ôm lấy Lưu Sương.

Lưu Sương vừa định giãy dụa, bè trúc đột nhiên lắc lư, trên đỉnh đầu tối đen một mảnh, đều là núi đá. Nước chảy càng xiết, bè trúc càng lắc lư dữ dội. Hóa ra sắp tới một thác nước.

Lưu Sương sợ hãi kêu một tiếng, nắm chặt cánh tay A Thiện . A Thiện ôm Lưu Sương, không chút kinh hoàng, thân thể như dính vào bè trúc, dọc theo thác nước, lao thẳng xuống dưới.

Nước lạnh bắn tung tóe, làm ướt bộ da hồ ly của nàng. Qua một nén nhang, di chuyển của bè trúc mới vững vàng trở lại, trên đỉnh đầu lại chói sáng rực rỡ, bọn họ đã ra khỏi sơn động, đang ở giữa sông.

Lưu Sương hoảng sợ ngẩng đầu, mới phát hiện hai bên bờ không còn là núi rừng hoang vu nữa, mà là bãi cỏ bằng phẳng. Hóa ra bọn họ đã ra khỏi nhai, ra bên ngoài rồi. Quay đầu nhìn lại, nhìn thấy một thác nước cao mấy chục trượng, rít gào tuôn nước, đáy lòng Lưu Sương vô cùng hoảng sợ. Ai có thể ngờ thác nước đó lại là cửa ra, ai có thể ngờ rời núi lại nguy hiểm như thế, nếu không có A Thiện, sợ là nàng đã mất mạng.

Lưu Sương cực kỳ cảm kích mà nhìn A Thiện, đã thấy mắt hắn có sự đau đớn. A Thiện cũng có phiền não từ khi nào vậy, chẳng lẽ hắn không nở rời núi?

Từ nhỏ hần đã sinh trưởng trong thâm sơn, hôm nay, lại rời khỏi nơi đó, đến một địa phương xa lạ. Điều này đối với hần mà nói, không khác gì khứ quốc ly hương, trái tim Lưu Sương có chút xấu hổ, tự thề với bản thân, sau này sẽ chiếu cố A Thiện thật tốt.

Bất quá đáy lòng nàng có chút nghi hoặc, hình như A Thiện có chút võ công . Nếu không phải như thế, bọn họ nhất định đã ngã khỏi bè trúc. Cho tới nay, Lưu Sương vẫn tưởng rằng A Thiện chỉ nhờ vào thể lực tốt để săn thú.

Nếu hần có võ công, là học của ai chứ? Nghi vấn này cứ quanh quẩn bên trái tim Lưu Sương, nhưng mà nàng cảm giác được lúc này chưa hỏi thì tốt hơn, tâm tình A Thiện , hiển nhiên là đang không được tốt cho lắm. Đợi sau này có cơ hội hỏi sau!

Bè trúc vẫn trôi theo dòng nước, đến đầu giờ chiều thì gặp một thôn xóm, A Thiện cầm thân trúc chống xuống dòng sông để di chuyển, ôm Lưu Sương lên bờ, xoay người lại kéo bè trúc và thức ăn lên.

Lưu Sương khoác giỏ đựng thảo, A Thiện lôi kéo bè trúc, hai người cực kỳ gian nan đi về phía trước.

Đi không tới vài bước, có tiếng vó ngựa, mấy người cưỡi ngựa vọt đến bên bọn họ.

"Này! Các người có bán đồ trên bè trúc không?" Một người cầm đầu cao giọng hỏi.

Một người khác nói: "Thật là ông trời giúp chúng ta, lão gia đang muốn làm tiệc rượu, thiếu thịt thú rừng, lại có người đưa đến tận cửa."

Lưu Sương ngẩng mặt nhìn, nhìn quần áo bọn họ chắc là gia nô nhà giàu, chắc là đi mua đồ cho chủ. Nàng cũng muốn bán mấy thứ này, không ngờ vận khí tốt như thế, chưa cần mang đến chợ đã có người đến mua. Thật trùng hợp!

"Tiểu ca, bao nhiêu tiền, người nói giá đi!" Dương như người cầm đầu không chờ được lâu hỏi.

Lưu Sương chưa từng mua bán thịt thú rừng, đương nhiên không biết giá tiền, tùy tiện nói: "Con hươu này mười lượng bạc, con hổ hai mươi lượng, con"

Còn chưa nói hết, người kia đã nói: "Được rồi, chúng ta mua, chỗ này là hai trăm lượng, chúng ta lấy cả chỗ da thú luôn!" Dứt lời, ném về phía Lưu Sương hai trăm lượng bạc.

Lưu Sương trở mắt đứng nhìn bọn họ mang chỗ thịt thú rừng và da thú đi nhanh như chớp.

Lưu Sương nhặt hai trăm lượng bạc dưới chân, cho vào trong túi thuốc, nàng không biết đồng thịt rừng đáng giá như vậy. Cứ tưởng rằng mình hét giá quá cao, không ngờ bọn họ không những đồng ý ngay lập tức, còn cho thêm bạc. (hình như Sương Nhi bị hớ, da hổ và da hồ ly chắc ko rẻ lắm)

Hai trăm lượng, cũng đủ cho nàng và A Thiện sống trong mấy tháng. Không ngờ vấn đề ngân lượng lại được giải quyết nhanh như vậy.

Lập tức, Lưu Sương và A Thiện đi về thôn xóm gần đó, tới gần rồi, mới phát hiện, không phải thôn xóm, mà là một trấn nhỏ, gọi là Song Hà trấn. Gọi vậy vì xung quanh trấn này là sông.

Vừa đến trấn nhỏ, Lưu Sương liền cảm giác được một không khí bất

thường, vừa nghiêm nghị vừa tiêu điều. Lưu Sương không biết chuyện gì xảy ra, mang theo A Thiện tới cửa hàng quần áo, mua mấy bộ quần áo, bộ da bạch hồ ly bọn họ đang mặc dù đẹp mắt, nhưng là vẫn chưa đến mùa đông, nhìn rất chói mắt.

Sau đó, hai người tới nhà trọ lớn nhất tên là Duyệt Quân nghỉ tạm. Tới nhà trọ rồi, Lưu Sương nghe đám người đang ăn cơm nói chuyện, mới biết, Mộ Dĩ tấn công Lăng Quốc, thái tử Đông Phương Lưu Quang thân chinh ra trận. Hơn nữa, đã thắng trận đầu tiên.

Sư huynh thân chinh ra trận, Lưu Sương không chút bất ngờ với tin này, theo con người sư huynh mà nói, hẳn chắc chắn sẽ làm như vậy. Hẳn quyết không phải là một người chỉ ngồi hưởng an nhàn. Chỉ có điều không ngờ Mộ Dĩ tấn công Lăng Quốc nhanh như vậy.

Đã có chiến tranh, sẽ có thương vong. Dược thảo này sẽ phát huy hết công dụng trong quân doanh.

Chương 98: Hàn địch kỹ lưỡng

Trong bóng tà dương, sương chiều trầm thấp, sâu dày mông lung. Một cơn gió thổi đến, mang theo sự tiêu điều xơ xác của mùa thu.

Đoạn Kinh Ngân chấp tay đứng bên bờ sông, trường phong cổ đãng, thổi quần áo của hắn bay phất phơ. Hắn không mặc bộ trường bào bằng gấm của thái tử, cũng không mặc khôi giáp của tướng quân, chỉ mặc một bộ lam y mộc mạc, đứng bên bờ sông.

Tầm mắt của hắn, lướt qua nước sông cuộn cuộn, dừng ở doanh trướng bên bờ bên kia. Vốn dĩ Huyền Thành ở bờ bắc Thao Hà thuộc quyền sở hữu của Lăng Quốc, lúc này đã bị Mộ Dã chiếm lĩnh. Mặc dù thắng được trận đầu, bọn họ vẫn chưa thể lấy lại Huyền Thành, chỉ có thể đến bờ nam của Thao Hà, dựa vào địa thế hiểm ác của Thao Hà mà thủ vững đến hôm nay.

Mười sáu tháng tám, hắn không đăng cơ, cứ lo lắng sẽ làm các vị đại thần nổi giận, sau khi trở về, hắn còn chưa kịp giải thích với quần thần, chiến sự đã nổ ra. Như vậy cũng tốt, miễn cho hắn việc bị quần thần tra hỏi.

Kỳ thật lý do Mộ Dã khai chiến rất đơn giản, hắn đến Lăng Quốc ở nhiều ngày, thấy Lăng Quốc mùa màng bội thu, bắt Lăng Quốc một năm cống nạp hai lần.

Đoạn Kinh Ngân biết đòi cống nạp hai lần mang ý tứ gì.

Lăng Quốc vốn núi non nhiều hơn đất bằng, sản lượng lương thực

hàng năm vốn không cao, hàng năm đã tiến cống cho Thiên Mạc Quốc rất nhiều lương thực rồi, hôm nay Mộ Dã còn đòi một năm hai lần. Việc này sẽ khiến rất nhiều dân chúng của Lăng Quốc chết đói. Hơn nữa, nếu lần này đáp ứng Mộ Dã, sau này chắc chắn sẽ bị hắn đòi hỏi nhiều hơn.

Vì thế, sau khi Đoạn Khinh Ngân thương nghị cùng các đại thần, liền quyết định đàm phán với Mộ Dã, chỉ cống nạp một lần như trước. Nhưng đàm phán thất bại, hơn nữa, Mộ Dã không hề báo trước đột ngột gây chiến.

Trái tim Đoạn Khinh Ngân rất rõ ràng, đòi cống nạp chẳng qua chỉ là một cái cớ, dù cho cống đủ lương thực như hắn đòi hỏi, hắn vẫn cứ gây chiến. Bởi vì, Mộ Dã không cho phép Lăng Quốc Cường được hùng mạnh

Nếu để Đoạn Khinh Ngân cầm quyền mấy năm, Lăng Quốc chắc chắn sẽ trở nên hùng mạnh, đại khái là Mộ Dã đã chứng kiến tài năng của Đoạn Khinh Ngân, thế nên mới phải gây chiến gấp như thế.

Nếu muốn đánh, thì phải đánh thật thống khoái, Đoạn Khinh Ngân thì phải đánh bại Mộ Dã, chặt đứt cái ý nghĩ khi dễ Lăng Quốc trong đầu Mộ Dã.

"Điện hạ, Vương tướng quân và Sử tướng quân tới!" Có thị vệ đi sau lưng Đoạn Khinh Ngân, thấp giọng bẩm báo.

Đoạn Khinh Ngân quay đầu nhìn lại, thấy Vương Sách và Sử Lăng đang đi tới từ khu rừng không xa, hiển nhiên hai người đó vừa luận bàn xong.

"Người đi mời Tả quân sư tới!" Đoạn Khinh Ngân nhíu mày nói với thị vệ, sau đó, đi vào lều vải.

Trong trường, Đoạn Kinh Ngân đứng trước bàn, trầm tư nhìn bản đồ.

Chỉ chốc lát sau, Vương Sách, Sử Lãng, Tả Thiên liền lần lượt đi đến, thi lễ với Đoạn Kinh Ngân, sau đó cũng đứng đăm chiêu bên cạnh Đoạn Kinh Ngân, nhìn bản đồ.

"Mộ Dã đã yên lặng nhiều ngày rồi, chắc sẽ tấn công trong một ngày gần đây. Các vị có ý kiến gì không?"

Vương Sách nhíu mày nói: "Điện hạ, Mộ Dã nhất định không nghĩ chúng ta lại chủ động tấn công hắn. Nếu có thể tập kích bất ngờ, nhất định có thể làm tan rã duệ khí của Mộ Dã."

Vương Sách dù sao tuổi vẫn còn trẻ, nhiệt huyết vẫn sôi trào.

Sử Lãng hơi nhăn mặt nói: "Chủ ý của Vương tướng quân không sai, chỉ có điều, Thao Hà là nơi hiểm yếu, chúng ta vượt sông kiểu gì. Nếu muốn làm cầu, thì rất khó, đáy sông Thao Hà chỗ nào cũng là bùn, không có khả năng cắm cọc."

"Sử tướng quân chắc còn nhớ rõ, hơn hai mươi năm trước, Hoàng thượng Vũ Quốc từng cố gắng xây một con đê trên Thao Hà, lúc ấy đã làm nền xong xuôi, không biết vì sao, sau đó lại không làm tiếp. Mới vừa rồi ta đã quan sát qua, chỗ nền đó vẫn cứng, đủ để cắm cọc, làm cầu dã chiến, cho kỵ binh đi qua." Tả Thiên trầm tư trong chốc lát, nói.

Sử Lãng vừa nghe, hai mắt tỏa sáng, vuốt râu nói: "Nhu thế rất tốt, thỉnh điện hạ ân chuẩn!"

Đoạn Kinh Ngân mỉm cười nói: "Ta chỉ đi theo để ủng hộ lòng quân,

chủ ý vẫn là do tướng quân và quân sư quyết định!"

Sử Lãng, Tả Thiên, Vương Sách nghe vậy, con người hiện vẻ vui mừng, ngụ ý của điện hạ là đáp ứng đối sách của bọn họ.

Điện hạ của bọn họ, vốn tự tin hào tuấn như thế, nhưng khi đối mặt cường địch, nửa điểm mềm yếu cũng không có, điện hạ có khí khái quân vương bẩm sinh, làm người khác phải kính nể.

"Lần trước đánh một trận, thương vong của quân ta rất lớn, không biết những binh sĩ đó đã được chữa trị chưa!" Đoạn Khinh Ngân đột nhiên hỏi, nếu không bố trí tốt cho các thương binh, đối với lòng quân vô cùng bất lợi.

"Điện hạ, ta mới qua chỗ Trình quân y, theo Trình quân y nói, người bị thương quá nhiều, hẳn không thể chăm sóc hết. Muốn điện hạ phải thêm ngự y trong cung đến trợ giúp." Tả Thiên nói.

Đoạn Khinh Ngân trầm ngâm một lúc lâu, nói: "Ngự y trong cung, chỉ trị được mấy chứng đau đầu cảm nhẹ của tần phi thôi, sợ là không làm quân y được!" Kỳ thật điều Đoạn Khinh Ngân lo lắng chính là, vừa lấy lại quyền lực từ mẫu hậu. Ngự y trong cung chưa kịp thay đổi, không biết có mật thám của Mộ Dã hay không, không thể trọng dụng dễ dàng.

"Nếu đã như thế, lão thần có một bằng hữu quen biết đã nhiều năm, tên là Kỳ Bách Thảo, hẳn mở y quán tại Song Hà Trấn, có thể thỉnh hẳn đến đây hỗ trợ!" Tả Thiên nói.

"Tốt, nếu được như thế, thỉnh Tả quân sư cho người đi mời." Đoạn Khinh Ngân nói, hẳn cũng đã nghe qua danh tiếng của Kỳ Bách Thảo, nghe nói hẳn si mê y học hiếm có, đổi tên mình thành Bách Thảo, dựa theo điển cố Thần Nông nếm bách thảo.

Lập tức, Tả Thiên viết một phong thư, dặn thị vệ đưa đến Bách Thảo Đường ở Song Hà Trấn.

.....

Nhà trọ Duyệt Quân.

Lưu Sương ngồi trên giường, nhìn A Thiện đang vội vàng trải chăn trên đất, có chút dở khóc dở cười. Lưu Sương vốn định thuê hai gian phòng, nàng và A Thiện chia phòng mà ở, nhưng khi A Thiện vừa nghe không thể ở cùng một phòng với Lưu Sương, liền trợn tròn hai mắt, bày ra bộ dạng đáng thương muốn khóc nhìn Lưu Sương. Nhìn bộ dạng của hắn, giống như Lưu Sương bỏ rơi hắn vậy.

Lưu Sương nghĩ kĩ lại, hắn mới xuống núi, chỉ có nàng là người quen. Hôm nay thấy nàng không muốn ở cùng một chỗ với hắn, khó tránh khỏi có cảm giác không an toàn. Lưu Sương đành phải đồng ý với hắn, cho hắn ở chung một phòng, ngủ trên mặt đất.

Trải chăn xong, A Thiện liền ngồi lên ghế dùng trà.

Ánh nến nhàn nhạt chiếu lên A Thiện, hắn đã không mặc bộ da bạch hồ nữa, mà mặc một bộ quần áo vải thô, trên mặt còn đeo mặt nạ, không thấy mấy hình vẽ xanh đỏ chướng mắt nữa, ít đi sự hoang dã, thêm vài phần nho nhã phiêu dật.

Nhìn mãi nhìn mãi, Lưu Sương thấy bóng dáng hắn rất giống cố nhân, Lưu Sương lắc đầu, thầm nghĩ: thần hồn nát thần tính, A Thiện làm sao mà là tên kia được!

"A Thiện, ta muốn vào quân đội làm quân y, như vậy vừa có thể chữa bệnh cho thương binh, vừa không làm lãng phí dược thảo,

người có chịu không?" Lưu Sương ngồi trong ánh nến, trầm tư một lúc lâu, đột nhiên mở miệng nói.

Bách Lý Hàn vốn là đang uống trà, vì muốn diễn là hấn ở trong núi lâu năm, nên không phẩm trà như bình thường, mà uống ừng ực. Lưu Sương nói làm cho hấn sặc một ngụm nước trà, ho một lúc lâu mới bình thường trở lại.

Hàng lông mày dưới lớp mặt nạ của hấn nhú chặt, hấn cơ hồ sẽ buột miệng nói: "Không cho đi!"

Hoàn hảo là hấn nhin được, chỉ cuống cuồng dùng ánh mắt u oán nói với Lưu Sương, nàng tuyệt đối không được làm như vậy, hấn không cho phép nàng làm như vậy! Đến chiến trường hai quân giao chiến, đấy không phải là chuyện để nói đùa.

Lưu Sương không ngờ A Thiện lại phản ứng mãnh liệt như vậy, lập tức quay sang cười an ủi hấn, nói: "Người không cần lo lắng cho ta, ta không ra chiến trường chiến đấu, chỉ chữa bệnh cho thương binh thôi!"

Bách Lý Hàn càng lo lắng đứng dậy, đi lòng vòng trong phòng, nắm tay làm thế, cảnh cáo không cho Lưu Sương đi.

Lưu Sương chỉ mỉm cười nhìn hấn, dường như đã quyết định xong xuôi.

Bách Lý Hàn vô kế khả thi, đành phải giả vờ đáng thương ai oán, đến trước mặt Lưu Sương vừa như khóc vừa làm nũng, đáng thương cho hấn, đường đường là một Vương gia, lại thê thảm đến cái tình trạng này.

Trong đầu hấn xuất hiện một chủ ý, có nên để Trương Tá Lý Hữu

đánh ngất Lưu Sương , sau đó nhốt lại không? Nếu làm như thế, có chút tàn nhẫn, hắn không thể để Lưu Sương không khoái nhạc. Nhưng mà, phải dùng biện pháp gì mới có thể ngăn cản nàng đây? Hắn hiểu rõ tính tình Lưu Sương , nàng là người không đạt được mục đích thì quyết không bỏ qua.

Cũng may quân y không phải nơi muốn đi là đi ngay được, Lưu Sương mặc dù nói đi, nhưng không phải là đi ngay lập tức được.

Suốt một đêm, Bách Lý Hàn không ngủ, hắn mãi mê suy nghĩ phải làm thế nào mới ngăn cản cái ý tưởng điên cuồng này của Lưu Sương.

Hôm sau, A Thiện liền bị bệnh, không phải bệnh thường, mà là quái bệnh.

Sáng sớm, Lưu Sương đã nghe thấy A Thiện ầm nhẫn rên hừ hừ, dường như là sợ nàng biết, nhưng vẫn không chịu được mà phải rên rỉ.

Lưu Sương lo lắng đi tới cạnh hắn, cánh tay mềm mại không xương xoa trán hắn, trán không nóng. Bách Lý Hàn tạm thời dừng rên, hưởng thụ cảm giác kỳ diệu như nước khi Lưu Sương dùng tay xoa cho hắn.

Lưu Sương nhíu nhíu mày, ngón tay đặt lên mạch của hắn, chẩn mạch một lúc lâu, nói: "A Thiện, ngươi không thoải mái chỗ nào?" Mạch tượng của hắn rất bình thường, tại sao lại không thoải mái!

A Thiện không nói lời nào, chỉ rên rỉ không ngừng.

"A Thiện, rốt cuộc ngươi đau ở đâu, dùng tay chỉ đi!" Lưu Sương có chút sốt ruột hỏi thăm. Tại sao A Thiện lại đột nhiên bị bệnh, không

thích ứng cuộc sống khi xuống núi sao?

Bách Lý Hàn trừng mắt nhìn, rớt cục run rẩy chỉ xuống thân dưới.

Đêm qua, hắn suy nghĩ một lúc lâu, mới nghĩ đến chuyện giả bệnh, nếu là như thế, Lưu Sương nhất định sẽ không bỏ rơi hắn mà vào trong quân đội. Nhưng mà, phải giả bệnh gì thì Lưu Sương mới không chữa được.

Nếu bệnh ở chỗ khác, Lưu Sương chắc chắn sẽ chữa cho hắn, chỉ có chỗ đây, Lưu Sương mới không thể điều trị cho hắn.

Quả thật như thế, Lưu Sương vừa nhìn thấy thế, mặt đã đỏ bừng như hoa đào mùa xuân. Đứng đó, kinh ngạc không biết nên phản ứng như thế nào cho phải. Mặc dù nàng y thuật cao minh, nhưng chỉ là một nữ tử. Đối với mấy bệnh đó của nam nhân, nàng ngay cả học cũng chưa từng, đương nhiên là không chữa được.

Bách Lý Hàn nhìn Lưu Sương thẹn thùng, quyến rũ kiều mỹ như hoa. Trong mắt hắn, Lưu Sương vốn đậm nhả như cúc, hắn chưa từng thấy nàng tươi đẹp quyến rũ thế này, nhất thời trong lòng nhộn nhạo, cơ hồ mất hết cả hồn phách.

Lưu Sương không xác định được A Thiện bệnh thật hay là giả vờ. Nhưng mà, hắn đau ở đây thì nàng không khám được. Nếu hắn bị bệnh thật, chẳng phải là để mặc hắn bệnh chết sao.

Lưu Sương đứng dậy, đột nhiên đi ra ngoài, không biết trấn này có y quán không, thỉnh thầy thuốc khác đến xem bệnh cho hắn.

A Thiện cũng đi theo nàng, dù sao vô luận là ai, mặc kệ là trị như thế nào, bệnh của hắn cứ tốt lên thì hắn sẽ phá hư, trị không hết là được.

.....

Kỷ Bách Thảo đã ngoài 60, râu cũng đổi màu, lúc này đang ngồi trong dược đường nghiên chế dược thảo, đúng vào lúc này, thư Tả Thiên tới chỗ hắn.

Kỷ Bách Thảo đọc xong thư, cực kỳ phấn khởi, cả ngày chỉ trị mấy bệnh đau đầu vặt, làm hắn buồn muốn chết. Uống cho y thuật của hắn, ở trong dược đường này, thật lãng phí. Hôm nay, có cơ hội biểu diễn y thuật tốt như vậy, lại có thể dốc sức vì nước, sao lại không làm chứ.

Nhưng mà, hai học đồ của hắn không nguyện đi theo, một người nói nhà có mẹ già đang nằm trên giường, thật sự không thể dốc sức trong quân đội. Người còn lại là cháu nội của Kỷ Bách Thảo, từ lúc con dâu của hắn nghe nói cha chồng muốn dẫn con mình vào quân , đã đến dược đường khố thiên thưởng địa kể lể làm náo loạn hơn nửa ngày.

Kỷ Bách Thảo tức giận trừng râu trợn mắt, nhưng vào lúc này, lại vang lên một giọng nói trong suốt dễ nghe: "Kỷ lão cần gì phải buồn, cháu nguyện thay cháu nội người đi theo Kỷ lão vào quân đội, vì nước dốc sức!"

Thanh âm đó cuốn hút nói không nên lời, Kỷ Bách Thảo ngẩng đầu nhìn lên, ra là một thiếu niên vừa nói. Đó là một thiếu niên gầy tong teo như suy dinh dưỡng, mặc quần áo vải thô, cực kỳ bình thường. Mặt mũi cũng rất tầm thường, da mặt vàng sạm, chỉ có đôi mắt trong suốt tinh tịnh.

"Là người nói sao?" Kỷ Bách Thảo vuốt râu hỏi.

Lưu Sương mỉm cười nói: "Đúng vậy, là cháu, cháu nguyện theo Kỳ lão vào quân đội dốc sức!" Lưu Sương vốn nghe nói trong trấn có Bách Thảo Đường, muốn thỉnh thầy thuốc chữa bệnh cho A Thiện, không ngờ lại trùng hợp gặp Kỳ lão muốn vào quân đội, khổ nỗi không có học đồ nào chịu đi theo. Chuyện này đối với nàng mà nói, là chuyện cực kỳ tốt.

Con dâu Kỳ Bách Thảo ngừng khóc khóc, liếc mắt nhìn thiếu niên.

Rõ ràng chỉ là một thiếu niên bình thường, nhưng nụ cười của hắn lại khiến người nhìn giật mình. Nụ cười đó rất đẹp, tinh khiết, phong hoa không thể kháng cự.

Kỳ Bách Thảo thấp giọng cười nói: "Chỉ bằng người sao, người biết y thuật sao, người nhận ra dược thảo sao? Không phải ai cũng có thể làm học đồ của Kỳ Bách Thảo ta đâu!"

Lưu Sương nghe vậy, càng cười rạng rỡ hơn, "Kỳ lão cứ kiểm tra y thuật của cháu đi!"

Kỳ Bách Thảo nghe vậy, đẹp đẽ người đang đứng nhón nháo trước cửa, dẫn Lưu Sương vào hậu đường. Hắn mang ra một hộp nhỏ, bên trong có vài vị dược thảo, muốn Lưu Sương nói ra tên và cách sử dụng.

Lưu Sương khẽ cười, Kỳ lão đầu thật xảo quyết, toàn dùng dược thảo bình thường ít dùng và hiếm gặp để hỏi.

Lập tức, dùng thanh âm thanh nhã mượt kể tên và dược tính của mấy loại dược thảo.

Kỳ Bách Thảo hài lòng vuốt râu. Chỉ có điều, hắn đột nhiên dừng lại, bởi vì, hắn không biết thiếu niên này là người phương nào, nếu đưa

hắn vào quân đội, tiết lộ bí mật quân cơ, đây không phải chuyện để đùa.

Lập tức, tiếc nuối lắc đầu, nói: "Vẫn không thể mang người đi!" Mặc dù hắn rất thích thiếu niên cơ trí linh hoạt này.

Lưu Sương đột nhiên cười nói: "Kỷ lão hoài nghi thân phận của cháu sao. Thỉnh Kỷ lão cho người bưng một chậu nước lại đây."

Kỷ Bách Thảo nghi hoặc nhìn hắn, nhưng vẫn cho người bưng một chậu nước đến. Lưu Sương móc từ trong tay áo ra một gói thuốc bột, rắc vào trong nước, sau đó rửa mặt. Lại lấy khăn lau mặt. Thảo dây buộc tóc, quay đầu cười nói với Kỷ Bách Thảo: "Kỷ gia gia, người không nhận ra Sương Nhi sao?"

Kỷ Bách Thảo nhìn thiếu niên trước mắt, trong nháy mắt đã biến thành một thiếu nữ tuyệt đại phong hoa, trong lòng thầm cảm thán. Nhìn trái nhìn phải Lưu Sương một lúc lâu, mới cảm thán nói: "Nguyên lai người là nha đầu kia hả, hai năm không gặp, người đã thành thiếu nữ rồi."

"Kỷ gia gia, thân phận của cháu, người không cần hoài nghi nữa rồi." Lưu Sương khẽ cười hỏi.

Nàng tới y quán, thấy Kỷ Bách Thảo, mới nhớ ra ông ấy là bằng hữu của gia gia, hai năm trước có ghé nhà họ một lần. Lưu Sương vẫn tưởng rằng ông là người Nguyệt Quốc, không ngờ lại là người Lăng Quốc.

Kỷ Bách Thảo cười tủm tỉm mà nói: "Gia gia đương nhiên là tin cháu, chỉ có điều, tại sao cháu lại tới Lăng Quốc. Hơn nữa, cháu chỉ là một nữ tử, làm sao vào quân đội được."

"Chuyện đó dài lắm, cháu chỉ hỏi gia gia, vừa rồi gia gia có nhận ra cháu là nữ phần nam trang không?"

Kỷ Bách Thảo lắc đầu nói: "Nha đầu giả vờ giống lắm, gia gia không nhận ra! Được rồi, gia gia đáp ứng với cháu. Cháu quay về thu dọn đồ đạc đi, một lát nữa sẽ có thị vệ tới đón chúng ta."

Lưu Sương đáp ứng, rồi lại nhăn mặt, nói: "Gia gia, cháu có một bằng hữu, hẳn cùng đi với cháu, hẳn mắc kỳ chứng, nếu không ngại, dẫn cả hẳn theo được không!"

Kỷ Bách Thảo đeo túi thuốc, cùng Lưu Sương tới nhà trọ Duyệt Quân.

Thật ra Bách Lý Hàn đã âm thầm bảo vệ Lưu Sương tới Bách Thảo Đường, nội dung câu chuyện giữa Lưu Sương và Kỷ Bách Thảo, hẳn nằm trên óc nhà nghe rất rõ ràng. Trong lòng thật sự là hối hận không chịu nổi, không ngờ lại trùng hợp thế, hẳn lại thúc đẩy giúp Lưu Sương vào quân đội làm quân y.

Nhìn thấy Lưu Sương và Kỷ Bách Thảo đi về nhà trọ, hẳn đành phải thi triển khinh công, về nhà trọ trước. Lưu Sương và Kỷ Bách Thảo về đến nhà trọ, đã thấy A Thiện ung dung ngồi uống trà.

Kỷ Bách Thảo nhìn bộ dạng bình yên vô sự của A Thiện, hỏi: "Vị bằng hữu này, có bệnh sao?"

Lưu Sương tiến lên hỏi: "A Thiện, người cảm thấy thế nào? Để Kỷ gia gia khám cho người một chút đi!"

Bách Lý Hàn khoát tay ý bảo, hẳn không có chuyện gì rồi. Đương nhiên hẳn không muốn Kỷ lão khám bệnh cho hẳn. Chuyện đã đến thế này, hẳn còn giả vờ cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa, chỉ có thể

theo Lưu Sương vào quân đội.

Lập tức, đoàn người đi theo binh sĩ dẫn đường, sau hai ngày thì tới quân doanh.

Đêm đó quân đội Lăng Quốc tập kích bất ngờ thành công, lúc này lòng quân vô cùng hưng phấn. Quân đội của Mộ Dã liên tục thất bại, lại thối lui vài dặm.

Nhưng mà, mặc kệ là thắng hay thua, chung quy vẫn có người bị thương. Y trưởng vẫn bận rộn như trước.

Kỷ Bách Thảo và Tả Thiên lâu ngày gặp lại bằng hữu, cực kỳ cao hứng.

Kỷ Bách Thảo giới thiệu với Tả Thiên ; "Đây là cháu nội ta , Kỷ Thượng Y. Ta còn có một đồ nhi, gọi Kỷ An, hẳn đã đến y trưởng hỗ trợ rồi." Bách Lý Hàn biết mình mang mặt nạ, với sự tình tường của Tả Thiên , nhất định sẽ hoài nghi mình là mật thám, vì vậy tìm cách, không gặp Tả Thiên.

Tả Thiên gật đầu với Lưu Sương, mỉm cười nói: "Thượng Y, chỉ chớp mắt đã lớn thế rồi." Dứt lời, đi tới trước, gõ vào đầu Lưu Sương.

Lưu Sương cuống quýt kêu khổ, không ngờ Tả Thiên lại có tật xấu này.

Chương 99: Hấn đau lòng

Lưu Sương cuống quít kêu khổ, không ngờ Tả Thiên lại có tật xấu này.

Tuy bị gõ đầu, nhưng Lưu Sương vẫn ẩn nhẫn, cười cầu hòa. Bộ dạng của nàng làm Tả Thiên cười ha ha, vỗ vỗ đầu của nàng nói: "Thượng Y ah, tính tình vẫn chẳng khác xưa chút nào, không thích nói chuyện. Nhưng vóc dáng không được cao, có phải đi theo gia gia học y cực khổ quá không."

Lưu Sương nghe vậy, thầm nói trong bụng, nàng vốn là nữ, đương nhiên là vóc dáng không cao. Thô lỗ cười cười, không dám nói gì, sợ nói nhiều sẽ bại lộ thân phận. Lưu Sương đã được tham khảo bản lãnh của Tả Thiên, hấn đã muốn nàng biến mất một lần rồi. Tuyệt đối không thể để cho hấn biết thân phận của nàng.

Kỷ Bách Thảo lại càng cẩn thận, nếu để Tả Thiên biết hấn cho người khác thay cháu mình vào quân đội, chẳng phải là làm trò cười cho thiên hạ sao. Cười nhạo là việc nhỏ, chỉ sợ quân quy. Quân đội chưa bao giờ chấp nhận sự có mặt của nữ giới.

Kỷ Bách Thảo và Tả Thiên hàn huyên vài câu, sau đó Kỷ Bách Thảo lấy cớ y trưởng nhiều việc, muốn đi qua hỗ trợ.

Tả Thiên gật đầu đồng ý, Kỷ Bách Thảo mang theo Lưu Sương tới y trưởng.

Vừa trải qua một trận kịch chiến, rất nhiều binh lính bị thuwong, Lưu

Sương và Kỳ Bách Thảo vừa tiến vào y trướng, đã thấy một quân y đang bận rộn băng bó. Hắn khoảng 40, khuôn mặt gầy gò, sắc mặt ôn hòa. Nhìn thấy Kỳ Bách Thảo tiến vào, cười nói: "Đã sớm nghe nói danh tiếng của Kỳ lão, hâm mộ đã lâu, khổ nỗi không có cơ hội đi bái phỏng. Sau này cùng ở trong quân, mong Kỳ lão chỉ bảo thêm cho Trình mỗ."

Đó chính là Trình quân y, Kỳ Bách Thảo vuốt râu nói: "Không dám không dám, sau này còn cần Trình quân y chiếu cố nhiều."

Kỳ Bách Thảo nói chuyện cùng Trình quân y, ánh mắt Lưu Sương lướt qua mấy thương binh, tìm kiếm A Thiện. Nhưng không thấy bóng dáng A Thiện, mới vừa rồi rõ ràng hắn nói không muốn thấy người lạ, đi vào y trướng mà.

Lưu Sương lo lắng túm tay áo Kỳ Bách Thảo, Kỳ Bách Thảo hiểu ý, hỏi: "Trình quân y, học đồ kia của ta đâu, tại sao không ở trong trướng?"

Trình quân y thờ dài nói: "Đồ nhi kia của người hả- ai-" dứt lời, thờ dài một tiếng nói, "Ở bên trong đây!" Vừa nói vừa chỉ vào trướng bên trong.

Lưu Sương vội vàng đi vào, thấy có hai người đang nằm trên ghế dài, A Thiện đang nằm trên một cái ghế, bộ dạng cực kỳ nhàn nhã tự tại.

Từ lúc xuống núi, Lưu Sương đã cảm thấy A Thiện kiêu căng. Hắn trừu việc đối với nàng trăm y trăm thuận, cực kỳ che chở, đối với người khác, kể cả đối với Kỳ Bách Thảo, đều lạnh lùng mạc mạc, không đáng để ý tới. Mới đầu Lưu Sương cho rằng đó là bởi vì hắn ít tiếp xúc với người khác, nhưng gần đây càng ngày càng phát hiện, dường như không phải. Bởi vì thái độ hắn dành cho người khác có

thể dùng từ khốc lạnh để hình dung.

"A Thiện, ai cũng đang bận rộn, tại sao ngươi lại ngủ ở đây? Chẳng lẽ trên người có chỗ nào không thoải mái sao?" Lưu Sương thấp giọng hỏi.

Bách Lý Hàn vào trong quân, vốn chỉ để bảo vệ Lưu Sương, bảo hắn băng bó vết thương cho thương binh, đừng hòng, hắn đường đường là một Vương gia, đời nào làm việc đó. Huống chi, đây là quân đội của Đoạn Khinh Ngân, hắn đối với Đoạn Khinh Ngân, quả thực là không có hảo cảm.

Lúc này thấy Lưu Sương hỏi, liền gật đầu, nói láo là mình không thoải mái. Hắn chỉ phải bảo vệ Lưu Sương, những việc khác hắn mặc kệ.

Lưu Sương bất đắc dĩ nhìn hắn, nói: "Nếu đã không thoải mái, thì nghỉ ngơi đi. Ta ngoài hỗ trợ!" A Thiện dù sao cũng là dã nhân, đối với chuyện băng bó vết thương, hắn đương nhiên là không biết, không thể thúc ép hắn.

Lưu Sương nói xong, đứng dậy đi ra ngoài.

Đúng lúc đó có mấy thương binh được cáng vào, có người bị thương do kiếm, có người bị thương do đao, có người trúng tên, mũi tên cắm sâu vào thịt, vết thương huyết nhục mơ hồ, vô cùng thê thảm. Nhưng thế này vẫn tính là thương nhẹ, có người bệnh, còn gãy tay gãy chân.

Lưu Sương nhìn mà hoa mắt, dù đã xác định tư tưởng trước. Lúc này, bảo một nữ tử như nàng nhìn cảnh máu tanh này, quả thật có chút khó khăn.

Chiến tranh thật tàn khốc, Lưu Sương bắt đầu cảm nhận được sự thật tàn nhẫn đó.

Nàng hít sâu một hơi, rửa sạch tay, theo Kỳ Bách Thảo, bắt đầu băng bó cho người bệnh. Rửa vết thương, bôi thuốc, băng bó, bận rộn không ngừng.

Mới qua nửa ngày, Lưu Sương đã mệt muốn ngất.

Lưu Sương và A Thiện được phân cho một quân trướng. Buổi tối dùng bữa tối xong, Lưu Sương cảm thấy đau lưng vô cùng, cơ hồ ngay cả cởi quần áo cũng không có sức.

Lưu Sương vừa cởi ngoại y, rèm đã bị Bách Lý Hàn xốc lên, hắn chẳng nói tiếng nào đi đến. Toàn thân từ trên xuống dưới, tỏa ra lãnh ý nhàn nhạt.

Lưu Sương khoác ngoại y, oán trách nhìn hắn một cái, nói: "A Thiện, nam nữ hữu biệt, sau này nếu đi vào nội trướng, nhớ phải lên tiếng trước!"

A Thiện này, thật đúng là dã nhân, nếu nàng đang thay dờ, chẳng phải bị hắn nhìn thấy hết sao.

Bách Lý lạnh lùng nhìn dáng vẻ mệt nhọc của Lưu Sương, cực kỳ đau lòng. Nữ nhân ngốc này, sao lại rước mệt vào người thế chứ. Trị thương cho người khác, nàng không cần mạng của mình nữa sao? Lại còn nói nam nữ hữu biệt, nếu thật sự biết nam nữ hữu biệt, sao còn bán mạng vì nam nhân khác như vậy?

Trong lòng Bách Lý Hàn nổi giận, lập tức, không để ý tới lời Lưu Sương nói, trực tiếp đi tới sau lưng nàng, kéo áo của Lưu Sương qua vai.

Lưu Sương cả kinh, nói: "A Thiện, người làm cái gì?"

Bàn tay to lớn của Bách Lý Hàn xoa vai nàng, bắt đầu đấm lưng, bóp vai cho nàng.

Lưu Sương bỗng nhiên cảm thấy cảm giác nhức mỏi giảm vài phần, cực kỳ thoải mái, không khỏi mỉm cười nói: "A Thiện, không ngờ người biết xoa bóp!"

Người phía sau, cẩn cẩn dục dục đấm lưng cho nàng, bên nhếch môi khẽ cười, rạng rỡ như hoa mùa xuân.

Ngày hôm sau, Bách Lý Hàn cùng đi với Lưu Sương bằng bó vết thương cho người bệnh. Nếu hắn còn thờ ơ ngồi một chỗ, Lưu Sương sẽ chết vì mệt.

Lưu Sương thấy A Thiện đột nhiên đổi tính, cực kỳ kinh dị. Có điều hắn đối với người khác vẫn lạnh lùng như thường. Đối mặt với tiếng kêu rên của người bệnh, xuống tay không lưu tình chút nào, trực tiếp rút mũi tên đã cắm sâu vào thịt ra.

Trên cơ bản, động đao đều là hắn làm, Lưu Sương chỉ cần đắp thuốc, băng bó vết thương cho người đọc. Qua nửa ngày, Lưu Sương quả thật cảm giác được so với hôm qua thì dễ dàng hơn nhiều. Nàng không ngờ, A Thiện lại có khả năng như vậy, ngay cả trị thương cũng biết.

Bách Lý Hàn đương nhiên là biết cách trị thương, từ nhỏ đến lớn hắn đã bị thương không biết bao nhiêu lần, nhìn mãi cũng thành quen.

Ngày hôm đó, sau giờ Ngọ, Lưu Sương cùng những người khác đang bận rộn trong trướng, đột nhiên nghe một binh sĩ bẩm báo :

"Thái tử điện hạ đến đây an ủi người bệnh!"

Lưu Sương nghe vậy, cả người chấn động, đứng sững sờ.

Bách Lý Hàn nhìn thấy hết dáng vẻ thất hồn lạc phách của Lưu Sương, trong lòng đau xót. Hắn đột nhiên xoa người, lấy cớ cầm đồ vật, đi vào bên trong, hắn không muốn gặp Đoạn Khinh Ngân.

Vừa nghe thấy người ở bên ngoài quỳ lạy thái tử, Lưu Sương đề xuống sự tưởng niệm dành cho sư huynh, cúi đầu, tiếp tục băng bó. Nàng không thể để lộ chân tướng, bị sư huynh nhận ra thì không tốt chút nào. Cho đến khi bên trong có tiếng quỳ lạy, Lưu Sương mới theo mọi người quỳ xuống .

"Mọi người khổ cực rồi, cũng đứng lên đi!" thanh âm ôn nhuận như nước của Đoạn Khinh Ngân truyền tới, Lưu Sương cảm thấy chua xót, một cảm giác không nói thành lời dâng lên.

Lưu Sương theo mọi người chậm rãi đứng dậy, làm bộ lạnh nhạt, lặng lẽ liếc nhìn sư huynh một cái.

Đoạn Khinh Ngân đang đứng giữa đám tướng lĩnh, chậm rãi đi vào trong trướng, hắn vẫn mặc lam y tung bay như trước, bên hông đeo một viên ngọc bích, tùy ý tự nhiên. Tay áo buông xuống , nhẹ nhàng dao động theo gió, phong thái đường hoàng.

Tư thế bước đi của hắn như thần tiên, ưu nhã mà chứa đầy lực lượng. Khóe môi khẽ cười, nhưng vẫn uy nghiêm mơ hồ.

Mặc dù hắn mặc trang phục mộc mạc, nhưng không che dấu được phong thái đường hoàng và khí thế ung dung của hắn.

Nhưng, dù cho ung dung ưu nhã, Lưu Sương vẫn nhìn thấy sự lo

lẳng trên mặt Đoạn Khinh Ngân. Dung mạo hấn vẫn tuấn mỹ như trước, chỉ có điều gầy hơn trước rất nhiều.

Sư huynh a sư huynh, mắt Lưu Sương ngấn lệ.

"Vị này là thần y Kỳ Bách Thảo! Sau này, thương binh trong quân cần Kỳ thần y quan tâm nhiều!" Đoạn Khinh Ngân mỉm cười bắt chuyện cùng Kỳ Bách Thảo. Lần trước Kỳ Bách Thảo đến nhà Lưu Sương, trùng hợp là lúc Đoạn Khinh Ngân không có ở đấy. Hấn không biết Kỳ Bách Thảo, cũng không biết Kỳ Bách Thảo là cố giao của gia gia Lưu Sương.

Kỳ Bách Thảo sợ hãi nói: "Bái kiến điện hạ, điện hạ làm Kỳ mỗi tổn thọ rồi. Kỳ mỗi không đảm đương được hai chữ thần y. Kỳ mỗi đối với y thuật chỉ biết một hai, nguyện dốc sức vì điện hạ, dốc sức vì nước!"

Đoạn Khinh Ngân mỉm cười gật đầu.

Đoạn Khinh Ngân đi tới trước giường , bắt chuyện với thương binh.

Hấn khiêm tốn hữu lễ, ôn hòa bi mẫn. Hấn lúc này, không có chút sự cao cao tại thượng của thái tử.

"Sử tướng quân, truyền chỉ ý của ta , thương binh sau khi lành bệnh, có thể về nhà, mỗi người thưởng trăm lượng bạc dưỡng thương. Sau khi lành vết thương, bộ Hộ mỗi tháng phát cho bọn họ hai mươi lượng bạc, bảo đảm cho bọn họ cuộc sống sau này!" Đoạn Khinh Ngân trầm giọng nói.

Các thương binh rưng rưng nước mắt, không ngờ thái tử đích thân đến thăm họ, dù sao bọn họ cũng đã bị thương, đối với quốc gia đã là vô ích! Càng không nghĩ tới, không chỉ cho tiền trợ cấp, còn cho bạc hàng tháng.

Trong lúc nhất thời, ai nấy cực kỳ cảm động, những người bị thương nhẹ quỳ rạp xuống đất, lớn tiếng tạ ơn Đoạn Kinh Ngân.

Đoạn Kinh Ngân tự mình đỡ bọn họ lên, nhắc nhở bọn họ phải dưỡng thương thật tốt, sau đó định rời đi.

Đến khi lướt qua Lưu Sương, đột nhiên dừng lại, cúi đầu nhìn Lưu Sương nói; "Vị này, là cháu của Kỳ lão phải không?"

Kỳ Bách Thảo cuống quýt đáp: "Đúng vậy, là đứa cháu bất tài của ta."

Đôi mắt sắc bén thâm thúy của Đoạn Kinh Ngân nhìn Lưu Sương, hỏi: "Tên gọi là gì?"

"Gọi- gọi Thượng Y!" Lưu Sương cố ý lắp bắp, ra vẻ sợ sệt thái tử.

Đoạn Kinh Ngân nhíu nhíu mày nói: "Thượng Y? Kỳ lão quả nhiên không hổ là thần y ! Ngay cả tên của cháu nội cũng liên quan tới y!" Dứt lời, mỉm cười rời đi.

Mới vừa rồi, không biết vì sao, khi hắn đi qua tiểu tử kia, trong lòng đột nhiên chấn động. Nhưng mà, đến khi nhìn kĩ, thấy chẳng qua chỉ là một thiếu niên dung mạo tầm thường, là cháu của Kỳ Bách Thảo.

Chương 100: Dã nhân đích kích tình

Đoạn Khinh Ngân chậm rãi đi từ trong trướng ra, hắc thân nhiên cười, dải lụa tơ tằm buộc tóc tung bay trong gió, trường bào phát phơ, như sông nước Giang Nam chập chờn khói sóng ...

Con người đen của hắc cũng nhàn nhạt như khói sóng, khóe môi nở một nụ cười thân nhiên

Hắc ngẩng mặt nhìn trời, tịch dương như lửa, đọng ở chân trời.

Mặt trời, vô luận nó sáng lạn cỡ nào, nóng bỏng cỡ nào, cao cao tại thượng cỡ nào, rốt cuộc nó vẫn là cô độc. Bởi vì. Thế gian này vĩnh viễn chỉ có một mặt trời.

Cũng như vậy, thế gian này chỉ có một Đông Phương Lưu Quang.

Trong mắt người đời, hắc là thái tử cao cao tại thượng, nhưng, chỉ có một mình hắc biết, nếu không có Lưu Sương, trong lòng hắc tịch mịch cùng cô độc đến thế nào. Trái tim hắc lúc này như một hang động trống rỗng, để mặc cơn gió thổi qua.

Lưu Sương đứng ở trong quân trướng, cho đến khi Đoạn Khinh Ngân đi xa rồi, mới dám ngẩng mặt nhìn hắc. Nhìn bóng dáng lam y phiêu dật của hắc, âm thầm nói: sư huynh, thật xin lỗi! (huhuhu T_T)

Bách Lý Hàn đi từ nội trướng ra, nhìn Lưu Sương đứng đó, bộ dạng ngốc nghếch thất thần, hai tay nắm chặt lại, các đốt ngón tay trắng

bệch. Hắn trầm mặc không nói gì đi tới bên cạnh một thương binh, một tay nắm chân thương binh, một tay dùng sức, rút mũi tên từ trong thịt ra.

"Ai u!" Thương binh rống lên một tiếng, đau đớn ngất đi.

Lưu Sương giật mình hồi phục tinh thần, đi tới trước mặt Bách Lý Hàn, vừa nhìn đã thấy mũi tên có ngạnh, căn bản là không được rút ra trực tiếp. Lưu Sương cố gắng quít lấy kim sang được, đắp thuốc cho thương binh kia, sau đó dùng vải băng bó lại.

"Loại tên này có ngạnh, không phải đã nói với ngươi rồi sao, không được rút một cách trực tiếp. Tại sao vừa nói đã quên?" Lưu Sương có chút oán trách nói, ngữ khí hơi sắc bén. Mới vừa rồi rõ ràng hắn đã làm rất khá, tại sao mới đó đã quên.

Sống lưng A Thiện cứng đờ, đột nhiên xoay người đi ra ngoài.

"Ai-" Lưu Sương nhìn bóng lưng hắn, bất đắc dĩ mà lắc đầu, gần đây, tính tình A Thiện càng lúc càng khó chịu.

"Sur huynh này của ngươi, tính tình thật không dễ chịu chút nào." Thương binh nằm giường bên cạnh nói.

Lưu Sương thản nhiên cười cười, nói: "Đúng vậy, tính tình hắn không dễ chịu chút nào!" Dứt lời, mỉm cười quay sang đắp thuốc cho thương binh kia.

.....

Bận rộn cho đến khi mặt trời ngả bóng về tây, mới xử lý xong vết thương của thương binh.

Lưu Sương lo lắng cho A Thiện, liền vội vàng cấp bách chạy về lều của hai người, nhưng trong lều trống không, căn bản là không có bóng dáng A Thiện. Lưu Sương vẫn tưởng A Thiện trống trong trống.

Sắc trời đã tối đen, vẫn không thấy A Thiện trở về, trong lòng Lưu Sương lo lắng, liền ra ngoài tìm.

Đoạn Kinh Ngân cho đóng quân cạnh một ngọn núi, trời càng lúc càng tối, sao sáng lập lờ. Lưu Sương xuyên qua vài lều vải, cũng không thấy bóng dáng A Thiện đâu. Trong lòng không khỏi lo lắng, nhưng lại không dám gọi lớn tiếng, chỉ có thể tìm kiếm trong yên lặng.

Quân đội của Đoạn Kinh Ngân kỷ luật rất nghiêm minh, trời vừa tối, binh lính đã vào trong lều nghỉ, chỉ có binh lính tuần đêm cầm đuốc đi tuần tra. Kỳ thật một nữ tử như Lưu Sương, đứng giữa một quân đội toàn nam nhân, quả thực có chút khủng hoảng. Nhưng vẫn cố lấy dũng khí hỏi: "Các vị binh đại ca, các vị có nhìn thấy sư huynh của ta không."

Tuần đêm giơ đuốc, nhận ra là cháu của Kỳ Bách Thảo, không làm khó nàng. Một người nói: "Hình như ta thấy hắn đi vào khu rừng bên kia."

Lưu Sương đưa mắt nhìn, quả nhiên thấy cách đó không xa là một khu rừng. Lưu Sương không chút do dự chạy vội vào trong rừng. Trong rừng tối đen như hũ nút, ánh trăng không thể xuyên qua các tán lá.

Lưu Sương bước thấp bước cao, nhỏ giọng la lên : "A Thiện, A Thiện, người ở nơi nào, ra đây đi! Ta không trách người nữa, A Thiện, mau ra đây đi!"

Lưu Sương biết, A Thiện nhất định là trốn ở trong rừng thương tâm, hôm nay có lẽ nàng đã hơi tàn nhẩn. Hắn chỉ là một dã nhân cô độc, vì sợ nàng mệt nhọc, giúp nàng trị thương cho thương binh, nàng còn trách cứ hắn.

"A Thiện, ta bồi tội với ngươi, mau ra đây đi, đừng làm ta sợ!" Lưu Sương lo lắng hô.

"Sương!" Trong bóng đen, đột nhiên truyền đến một thanh âm trầm thấp.

Trái tim Lưu Sương vui vẻ, mơ hồ nhìn thấy dưới tàng cây, một bóng người cao ngất đang đứng đó.

"A Thiện, tại sao ngươi lại trốn ở đây!" Lưu Sương chậm rãi đi tới.

Khi đến gần A Thiện chỉ còn một bước, A Thiện đột nhiên nghiêng người, hai tay như gọng kìm ôm lấy nàng. Đôi môi nóng bỏng đặt xuống môi Lưu Sương.

Lưu Sương kinh hô một tiếng, nhưng tiếng hô đó bị hắn nuốt hết. Đôi môi hắn nóng bỏng như liệt hỏa, mạnh mẽ như hồng thủy, cuồn cuộn cuốn Lưu Sương đi.

Lưu Sương hoàn toàn bị sự kích tình này dọa đến sợ hãi, A Thiện dĩ nhiên hôn nàng? Chẳng lẽ A Thiện thích nàng?

Dã nhân cũng biết hôn môi sao, vấn đề này, Lưu Sương chưa từng nghiên cứu qua, bất quá bây giờ nàng biết rồi.

Nàng bỗng nhiên phát hiện, có phải bình thường nàng đối với hắn quan tâm quá mức, cho nên, hắn liền coi nàng là là

gì cơ chứ? Nàng không biết đã nhân gọi vợ mình như thế nào.

"A- Thiện-" nàng cố gắng nói chuyện, lưỡi của hấn nhân cơ hội đó chui vào, khuấy đảo.

Thân thể bị kiềm trụ, nàng đẩy A Thiện không được, chỉ có thể trừng mắt , trừng mắt hung hăng nhìn hấn. Nhưng, biện pháp này hoàn toàn vô dụng, trong bóng tối, hai người căn bản là không nhìn thấy mặt nhau.

Lưu Sương không biết lúc nào A Thiện mới định ngừng hôn, nhưng mà, nàng lại cảm thấy thân thể mình nóng lên, hơn nữa, có một cảm giác quen thuộc trào lên.

Lưu Sương đột nhiên khùng hoảng, trái tim đập dồn dập.

Thừa dịp A Thiện không cẩn thận, giằng được tay ra khỏi vòng tay của A Thiện, nàng giơ tay lên, đột nhiên tát vào mặt A Thiện.

Lực đạo mặc dù không lớn, nhưng trong đêm yên tĩnh, thanh âm vẫn cực kỳ vang dội, đánh xong Lưu Sương mới phát hiện, lúc này, A Thiện không mang mặt nạ. Cũng đúng thôi, mang mặt nạ thì hôn kiểu gì!

Xem ra, A Thiện đã sớm chuẩn bị tốt cho việc này, mà nàng, cứ ngây ngốc như vậy mà đắm đầu vào bẫy. Trong lòng không khỏi tức giận, A Thiện, hóa ra hấn không đơn thuần như nàng vẫn nghĩ.

Lưu Sương đột nhiên xoay người, định rời đi, A Thiện cảm giác được nàng tức giận, chắn trước mặt nàng.

"Sương!" Hấn có chút đáng thương nếu mào gọi tên nàng.

"Muốn cái gì?" Lưu Sương quát lên, "Ta phải đi về rồi! A Thiện, ta nói cho người biết, người và ta, chúng ta chỉ là bằng hữu, không phải vợ chồng, chúng ta không thể không thể hôn môi như vậy, người biết không!"

A Thiện sững sốt trong chớp mắt, đột nhiên chỉ vào Lưu Sương, mở miệng nói: "Nàng.....- ta- ở- cùng nhau- chính là- vợ chồng!"

Thanh âm của hắn ồm ồm, đông cứng mà đứt quãng, nhưng ngữ khí rất chân thật không chút nghi ngờ.

Lưu Sương hoàn toàn mông lung, ở cùng một sơn động thì nàng thành người của hắn sao? Đây là cái lý luận gì chứ. Chẳng lẽ, là phong tục của bộ lạc dã nhân.

"Chúng ta không phải vợ chồng! Vợ chồng là phải bái đường thành thân!" Lưu Sương tức giận nói. Bảo nàng giảng đạo lý cho A Thiện, vốn vẫn là chuyện luôn khiến nàng đau đầu, bởi vì, A Thiện là thiên hạ đệ nhất cố chấp.

"Ở- cùng nhau- chính là- vợ chồng!" A Thiện quả nhiên không để ý tới giải thích của nàng, tiếp tục nói.

"Người-" Lưu Sương tức giận cắn răng, thật không biết phải giải thích cho hắn như thế nào.

"Nàng- cùng người khác- bái đường rồi!" A Thiện nhìn bộ dạng tức giận của Lưu Sương, đột nhiên hỏi nói.

Lưu Sương sững sốt, bái đường, đúng vậy. Nàng đã bái đường cùng người khác, còn là Hoàng thượng ban hôn.

Nhớ tới Bách Lý Hàn, trái tim đột nhiên co rút lại, nhưng nàng vẫn thản nhiên nói: "Ta đã có phu quân, cho nên ta và người căn bản không phải là vợ chồng." Hôm nay, không thể làm gì khác hơn là mang hấn ra làm lá chắn.

"Hấn- đâu?" A Thiện tiếp tục hỏi.

Sắc mặt Lưu Sương tối sầm lại, không trả lời, lạnh lùng nói: "A Thiện, trời tối rồi, chúng ta nhanh quay về đi. Chúng ta đang ở trong quân đội, nếu trốn ở trong rừng, không quay về, sẽ bị coi là mật thám của địch quốc."

Bách Lý Hàn có võ công, trong bóng tối u ám, vẫn nhìn thấy nét mặt của Lưu Sương rất rõ ràng. Lúc này thấy Lưu Sương nhắc tới hấn, vẻ mặt trong trẻo mà lạnh lùng hờ hững. Trong lòng không khỏi đau xót, nguyên lai, hấn đã đã thương nàng sâu sắc như vậy. Ngay cả khi nghĩ tới hấn, nàng cũng khinh thường như vậy.

Mà nàng, đối với Đoạn Khinh Ngân, lại hết sức thâm tình, làm trái tim hấn trào lên một thứ cảm xúc phức tạp. Chua ngọt đắng cay, vị nào cũng có. Là hấn đẩy nàng ra khỏi vòng tay mình, làm sao có thể trách nàng.

Lập tức, trong lòng hấn dâng lên sự bi thương.

Hấn đeo mặt nạ, nhắc con thỏ mới săn được, đi theo Lưu Sương về phía doanh trại.

Đến khi hai người về lều , đã quá giờ ăn tối, may mà có con thỏ hấn săn được, màn đêm buông xuống, hai người cũng không phải chịu đói.

Ban đêm, Lưu Sương nằm trong lều trong, cho đến khi nghe thấy tiếng ngáy rất nhỏ của A Thiện ở gian ngoài, mới dám ngủ. Nàng thật sự rất sợ A Thiện cố chấp coi nàng thành nương tử của hắn, làm chuyện gì đó với nàng.

Nhưng mà, trái tim Lưu Sương lơ mờ có một loại cảm giác kì lạ, A Thiện, dường như là càng ngày càng quen thuộc. Càng lúc càng giống người kia. Lưu Sương không biết, vì sao nàng lại có cảm giác như vậy. Rõ ràng là hai người không giống nhau, tại sao lại cho nàng cảm giác giống nhau như vậy?

Một đêm này Lưu Sương ngủ trong lo lắng hãi hùng, cho nên, chưa tới lúc tờ mờ sáng, đã tỉnh dậy. Nàng mặc quần áo, đi ra khỏi lều vải, ra ngoài.

Bầu không khí sáng sớm, cực kỳ tươi mát, ngẫu nhiên còn có tiếng chim hót, cực kỳ thanh thúy.

Lưu Sương đi xuyên qua một quân trường, đột nhiên có cảm giác khác thường. Sáng nay trong quân doanh, có tử khí trầm lắng. Nếu là ngày thường, sớm đã có binh sĩ dậy luyện quyền cước, phụ trách nấu ăn cũng dậy chuẩn bị rồi. Nhưng mà hôm nay, vì sao cả quân doanh to lớn, một điểm động tĩnh cũng không có.

Trong lòng Lưu Sương dâng lên một dự cảm xấu, nàng vội vã trở lại doanh trường, xem A Thiện đã dậy chưa.

"A Thiện, người vào doanh trường nhìn trộm một chút, tại sao chưa có ai dậy? Xem bọn hắn bị làm sao vậy!" Lưu Sương vội vàng nói.

A Thiện nhìn ra Lưu Sương lo lắng, nhanh nhẹn mặc quần áo, đi vào doanh trường gần nhất. Chỉ chốc lát sau, hắn liền đi ra, chỉ lo lắng nói một chữ: "Độc!"

Lưu Sương lại càng hoảng sợ, cũng bất chấp nam nữ hữu biệt, lao vào doanh trướng.

Các binh sĩ như đang ngủ say, vẫn còn hơi thở. Chỉ tính là bất tỉnh, xem bộ dáng thì đã trúng mê hồn dược. Lưu Sương đặt tay lên mạch, mới phát hiện, người nọ quả thật đã trúng độc.

Có thể làm cho toàn quân trúng độc, vậy thì loại độc đó không tầm thường. Bởi vì trong quân có quân y, trước mỗi bữa ăn đều có người chuyên môn thử độc. Nếu chỉ là mê hồn dược bình thường thì đã bị nhận ra.

Bọn họ nấu cơm vẫn dùng nước ở con suối gần đó, xem ra có người hạ độc trong nước suối. Mà loại độc đó vô sắc vô vị, căn bản là không thể nhận ra.

May mà, đêm qua Lưu Sương và A Thiện không ăn cơm, chỉ ăn con thỏ A Thiện săn được, mới may mắn thoát khỏi lần trúng độc này.

Trái tim Lưu Sương trầm xuống, đột nhiên nghĩ tới sư huynh, không biết hắn có việc gì không. Lập tức, đi về phía chủ trướng của sư huynh. Bên ngoài trướng của sư huynh một mực u tĩnh, Lưu Sương vén rèm đi vào, Đoạn Khinh Ngân vẫn đang ngủ say như trước, gương mặt tuấn mỹ cực kỳ điềm đạm, trên trán lại có chút úc sắc.

Thật là lợi hại, ngay cả sư huynh cũng không phát hiện ra. Trong lòng Lưu Sương chua xót, lập tức chạy đến lều nấu ăn, kiểm tra cơm tối qua một lượt, quả nhiên là kỳ độc. Hơn nữa, còn vô sắc vô vị, trên đời này, thật sự có độc dược vô sắc vô vị sao.

May mà, nàng có mang theo ưu đàm hoa hái trong núi. Loại hoa hiếm gặp này có thể dùng để giải độc rất tốt.

Lưu Sương cực kỳ kỳ quái, nếu quân địch muốn hạ độc, vì sao không dùng loại độc không có thuốc giải? Hoặc là, dùng độc được chết người luôn, vì sao phải hạ loại độc gây hôn mê thôi?

Mặc kệ như thế nào, Lưu Sương cảm niệm thiện tâm của người đó, cho nàng cơ hội cứu mọi người.

Lưu Sương lấy ưu đàm hoa ra, dặn A Thiện nấu nước, sau đó thả bột phấn ưu đàm hoa vào.

Dược tính của ưu đàm hoa vô cùng tốt, chỉ cần một chút, đã có thể cứu người.

Đầu tiên Lưu Sương cho sư huynh và thị vệ của hắn dùng, không đợi sư huynh và thị vệ tỉnh thì nàng đã rời đi. Nàng vẫn không thể đối mặt với sư huynh.

Sau đó, Lưu Sương mang giải dược vào y trưởng, cho mấy vị quân y dùng.

Sau khi Kỳ Bách Thảo tỉnh dậy, tức sôi máu, sống vài thập niên, ông chưa từng bị trúng độc đến ngất xỉu bao giờ, lập tức, ân cần hỏi thăm tổ tông mười tám đời của kẻ hạ độc một lượt.

Sau đó mấy vị quân y liền bận rộn cứu người, không tới một canh giờ, mấy ngàn binh lính đã được cứu tỉnh.

Trước đó Lưu Sương đã nhờ Kỳ Bách Thảo, nói là đêm qua ông ta không dùng cơm, mới may mắn không trúng độc, đẩy công lao sang người Kỳ Bách Thảo. Kỳ Bách Thảo đương nhiên biết ý tứ của Lưu Sương, nàng vốn là không muốn gây sự chú ý quá mức, sợ người khác nhận ra nàng là nữ.

Kỷ Bách Thảo cảm thấy cực kỳ xấu hổ.

Đoạn Khinh Ngân ngồi ở trong chủ trưởng, đứng đối diện hẳn là hai vị tướng quân và Tả Thiên.

"Lần này chúng ta trúng độc, tuyệt đối là do Mộ Dã làm, nếu đã như vậy, ta đoán hẳn sẽ tấn công ngay thôi. Truyền lệnh đi xuống, không cho phép nói chuyện, không cho phép đi lại, cứ để kẻ địch tưởng toàn doanh trại này đã chết." Đoạn Khinh Ngân trầm giọng nói.

Hai vị tướng quân cuống quýt đáp vâng, truyền lệnh xuống.

"Kẻ hạ độc thật là một cao nhân. Kẻ địch có cao nhân, đối với chúng ta thật vô cùng bất lợi!" Tả Thiên trầm ngâm nói.

"Điều đáng sợ chính là, trong tay hẳn có thứ độc dược vô sắc vô vị!" Đoạn Khinh Ngân chấp tay thờ dài nói, "Bất quá, y thuật của Kỳ lão thật bất phàm." Đoạn Khinh Ngân thật tâm bội phục Kỷ Bách Thảo, nếu không phải nhờ ông ta, toàn quân chắc chắn sẽ diệt vong.

"Lão gia hỏa kia!" Tả Thiên lắc đầu nói: "Hắn- tối qua hẳn dùng cơm cùng ta mà!"

Trong lòng Đoạn Khinh Ngân cả kinh, nói: "Thật không? Ý của người là, hẳn cũng trúng độc?"

Chẳng lẽ, không phải Kỷ Bách Thảo giải độc, vậy người giải độc là ai?

Chương 101: Huyết Sắc hồi ức

Đến khi giải hết độc cho toàn quân doanh, Lưu Sương mệt muốn chết đi được. Nàng nằm trên giường trong quân trướng, hoàn toàn không muốn nhúc nhích một chút nào. A Thiện lại đột nhiên đi đến, dùng tay tóm Lưu Sương ra ngoài.

"Người làm cái gì?" Lưu Sương tức giận hỏi, bây giờ nàng rất mệt.

"Đi!" Bách Lý Hàn chỉ nói đúng một chữ. Mặc dù đã giải quyết xong chuyện trúng độc, nhưng hắn biết chuyện không phải đơn giản như vậy, theo hắn suy đoán, Mộ Dã sắp sửa tập kích, chỉ trong chốc lát nơi này sẽ có một hồi đại chiến. Hơn nữa, Đoạn Khinh Ngân đã hạ lệnh, nghiêm cấm đi lại, nghiêm cấm nói chuyện, đây tuyệt đối là để dụ địch, hắn không thể để Lưu Sương sống trong nơi nguy hiểm này.

Trong lòng Lưu Sương trầm xuống, nàng cũng nghĩ ra chuyện đó rất nhanh.

Nhưng mà, lúc này, nàng là một thành viên của đoàn quân, mặc dù không phải binh sĩ, nhưng, nàng vẫn cảm giác được trốn chạy là chuyện vô cùng đáng hổ thẹn. Huống chi, nếu song phương giao chiến, chắc chắn sẽ có rất nhiều người bị thương, nàng phải ở lại, cứu giúp người bệnh. Đây là mục đích nàng vào quân đội mà, có phải không?

Nhưng mà, nàng không để A Thiện hăm dọa nơi hiểm địa, hắn chỉ là một dã nhân không lo không buồn.

"A Thiện, người đi nhanh đi! Có thể đi đến đâu thì đi đến đấy, không cần lo cho ta! Ta sẽ không đi đâu hết!" Nàng nói như chém đinh chặt sắt, vừa nói, vừa đẩy A Thiện ra ngoài.

Bách Lý Hàn quay đầu lại trừng mắt nhìn Lưu Sương, hẳn thật muốn làm nàng bất tỉnh, trực tiếp khiêng nàng ra khỏi chiến trường. Nhưng mà, cuối cùng hẳn không có làm như vậy, hẳn lựa chọn tôn trọng quyết định của Lưu Sương. Đương nhiên, hẳn cũng không đi, hẳn sẽ ở lại che chở cho Lưu Sương.

Lưu Sương thấy không thể lay được A Thiện chút nào, sốt ruột dậm chân. Nhưng A Thiện lại không nhanh không chậm nằm lên ghế dài, nhắm mắt dưỡng thần, bày ra dáng vẻ không thèm để ý tới nàng.

Lưu Sương bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng vào lúc này, đột nhiên nghe thấy tiếng kèn dồn dập. Còn nghe thấy tiếng vó ngựa từ xa phi đến.

Trong lòng Lưu Sương cả kinh, quân địch tới nhanh như vậy sao?

Trong chốc lát cả quân doanh sôi trào, binh lính mai phục trong rừng cây, trong doanh trướng, bên bờ sông liều chết xông ra giao chiến.

Mộ Dã ngồi ngay ngắn ở trên ngựa, vương kỳ to lớn sau lưng hẳn tung bay phất phới. Hắn mặc hắc y mạ vàng, vừa khí phách vừa đường hoàng. Đôi mắt chim ưng nhìn một doanh trại yên ắng như đã chết giờ lại như hồi sinh, neho lại.

Nhìn những địa binh như hiện ra từ trong không trung, sự kinh dị chỉ xuất hiện trong nháy mắt, đôi môi nhếch lên thành một nụ cười tà mỵ. Tuy nói binh bất yếm trá, nhưng từ trước tới nay Mộ Dã hẳn luôn khinh thường âm mưu quỷ kế, bởi vì hắn tin tưởng thực lực của chính mình.

Đêm qua một tên quái nhân đưa cho hắn một phong thư, báo cho hắn quân đội của Đoạn Khinh Ngân đã trúng độc toàn bộ. Hắn đương nhiên không tin, cho thám tử đi dò xét, không ngờ lại là thật.

Suy nghĩ một lúc lâu, rốt cục hắn quyết định dẫn theo hai ngàn tinh binh đến đây tập kích, muốn bắt sống Đông Phương Lưu Quang. Hôm nay, chứng kiến binh lính của Lăng Quốc lao tới, trong lòng hắn không chút sợ hãi ngược lại còn bình thường như cũ.

Hắn thích chân đao chân thương giao chiến, nếu quân đội Lăng Quốc thật sự trúng độc toàn bộ, hắn thắng cũng quá ti tiện. Cũng may hai ngàn tinh binh hắn mang đến không phải loại tầm thường, là những binh lính đã theo hắn nhiều năm, có thể lấy một địch mười. Cho dù Đoạn Khinh Ngân có mấy vạn tinh binh, hắn cũng không sợ.

Lập tức, Mộ Dã cao giọng ra lệnh hào binh thổi kèn tiến công.

Cùng tiếng sừng dê ô ô, trận kịch chiến bắt đầu.

Đây là một trận kịch chiến tàn khốc, hai bên thương vong vô số, bên ngọn núi cao, chỉ chốc lát biến thành địa ngục trần gian.

Lưu Sương nghe tiếng chém giết bên ngoài, sâu trong trái tim đột nhiên trào lên sự khủng hoảng. Nàng lao vào y trướng, thấy thương binh được khiêng vào càng ngày càng nhiều. Lưu Sương rửa sạch tay, bắt đầu trị thương cho thương binh.

Không tới một khắc sau, có người tới truyền lệnh, nhổ trại lui quân.

Binh lính của Mộ Dã mặc dù số lượng không nhiều, nhưng vì phá vòng vây, mỗi người đều như lang như hổ, đã sắp đánh tới đây.

Những binh lính ở lại nghe thế, lập tức dùng cang nâng thương binh,

Lưu Sương theo thương binh cùng mấy vị quân y lùi về sau.

Trên đường đi chỗ nào cũng máu chảy thành sông, vô cùng thâm.

Màu đỏ, đỏ như máu, khắp nơi chỉ một màu đỏ!

Người chết, người chết đầy đất!

Màu đỏ máu kích thích thị giác của Lưu Sương, mùi máu tươi kích thích khứu giác của Lưu Sương, những âm thanh chém giết kích thích thần kinh của Lưu Sương.

Trong đầu nàng đột nhiên nổ ầm một cái, một bầu trời đầy máu buông xuống, bao phủ nàng, như thật như ảo, dường như nàng đột nhiên biến thành một cô bé con lẻ loi hiu quạnh, cô độc tịch mịch đứng trong bể máu. Mà những thi thể này, dĩ nhiên đều là thi thể của thân nhân nàng.

Không!

Nàng đột nhiên kêu thảm thiết một tiếng, đầu càng đau đớn hơn, hai tay nàng ôm đầu, trên gương mặt thanh tú hiện lên đủ kiểu hoảng sợ.

Bách Lý Hàn thấy thế, trong lòng cả kinh, hẳn biết Lưu Sương không phải người nhất gan, tại sao lại có vẻ mặt như thế.

"Sương, nàng làm sao vậy?" Bách Lý Hàn nói to, căn bản không chú ý tới chuyện, hẳn tự nhiên lại nói chuyện lưu loát.

Lưu Sương càng không chú ý tới, nàng chỉ cảm thấy trong đầu như bài sơn đảo hải, vô số cảnh vật lao tới.

Một cung điện máu chảy thành sông, những binh lính như lang như hổ, một cánh đồng hoa mênh mông, một cô bé con đang khóc trong cánh đồng hoa, một cánh tay tà ác tóm lấy cô bé, lôi ra khỏi cánh đồng hoa...

Vô số cảnh lướt qua mắt như đèn kéo quân, Lưu Sương chỉ cảm thấy đầu càng ngày càng đau, nàng ôm đầu lảo đảo như muốn ngã nhào ra đất.

Bách Lý Hàn ôm cổ nàng, kinh hô: "Rốt cuộc nàng bị sao vậy?"

Kỷ Bách Thảo và Trình quân y đang bận chữa cứu cố thương binh, không chú ý tới sự khác thường của Lưu Sương.

Bách Lý Hàn chỉ cảm thấy tim đập thình thịch, hai mắt trừng lớn vẫn tia máu. Lưu Sương thì như phát điên, ánh mắt không có tiêu cự, nàng đột nhiên kinh hãi kêu một tiếng, lâm vào hôn mê.

"Kỷ quân y, người xem xem, nàng làm sao vậy?" Bách Lý Hàn ôm Lưu Sương, vọt tới trước mặt Kỷ Bách Thảo, lớn tiếng quát.

Tiếng hô này của hắn còn vang dội hơn tiếng chém giết ngoài chiến trường, trong phút chốc mọi người đều đình chỉ động tác. Kỷ Bách Thảo nghe tiếng nhìn đến Lưu Sương đang hôn mê, trong lòng cả kinh. Đưa tay đặt lên cổ tay Lưu Sương, tỉ mỉ chẩn mạch.

"Không sao, nàng chỉ bị kích thích thôi, có thể là do từ trước đến giờ chưa từng thấy cảnh chiến trường khốc liệt! Đợi lát nữa tỉnh lại sẽ không sao, người không nên gấp gáp!" Kỷ Bách Thảo liếc mắt nhìn Bách Lý Hàn với vẻ hơi kì quái, không ngờ tên không bao giờ mở miệng nói chuyện này, giọng nói lại đường hoàng rành rọt khí phách như vậy.

Lưu Sương cảm thấy mình như mê man, mà lại như tỉnh táo. Từng cảnh vật cứ xẹt qua đầu, vừa chân thật, lại giống như đang mơ, đến cuối cùng, Lưu Sương cũng không rõ mình là ai, là tiểu công chúa Ngọc Nhiễm Sương y phục hoa lệ, hay là Bạch Lưu Sương luôn mặc bạch y mộc mạc.

Nàng chỉ cảm thấy rất lạnh, cảm thấy khủng hoảng, cảm thấy cô độc, cảm thấy sợ hãi...

.....

Mộ Dã ngẩng đầu nhìn binh sĩ Lăng Quốc càng lúc càng lao ra nhiều, biết hôm nay rất khó chiến thắng, nếu không lui quân, tất phải chôn thân nơi đây. Lập tức, lệnh cho mấy trăm binh lính còn lại lui về.

Chiến thuyền trên sông Thao Hà, đã bị binh lính Lăng Quốc thiêu ra tro, nhưng mà, Tả tướng quân của hắn đã mang lính đến bờ bên kia để tiếp ứng, giờ phút này, chỉ cần rút lui về bờ sông là được.

Cận vệ bên người lao ra mở đường, đi thẳng đến bờ sông. Vất vả lắm mới đến được bờ sông, đột nhiên một bóng áo lam cưỡi ngựa lao vọt đến.

Lam y tung bay, tóc đen phiêu đảng, đúng là Đông Phương Lưu Quang tự thân xuất mã. Cứ tưởng hắn đã là thái tử, sẽ không xuất chiến, không ngờ lại chờ ở chỗ này.

Mộ Dã trừng mắt, bắn ra hàn quang.

Ánh mắt Đoạn Kinh Ngân ngưng trọng ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, gương mặt tuấn mỹ hiện vẻ thống khổ, đôi mắt hắn lướt qua vô số thi thể của binh lính Lăng Quốc, dừng lại trên mặt Mộ Dã, lạnh lùng nói: "Khả hãn, ta nghĩ cảnh máu chảy thành sông này không

phải cảnh người muốn nhìn, sao không kịp thời buông tay, cùng nước ta ký kết hiệp ước không xâm phạm lẫn nhau, Lưu Quang nhất định sẽ thả cho Khả hãn một con đường sống."

Mộ Dã ngửa mặt lên trời ngạo mạn cười nói: "Đông Phương Lưu Quang, người cho rằng người thắng sao? Bốn vương đã chờ người xuất mã từ lâu, bây giờ không đánh một trận thoải mái, lại muốn ta thu tay, là nằm mơ giữa ban ngày."

Ngực Đoạn Kinh Ngân trào lên tức giận, hôm nay cần phải bắt sống Mộ Dã, buộc hãn ký kết hiệp ước.

Lập tức, Đoạn Kinh Ngân phi thân lên, đạp lên không khí, bay về hướng Mộ Dã .

Mộ Dã lãnh đạm cười một tiếng, huy kiếm một kích, có tiếng kim loại chạm nhau, hãn lui về sau hai bước.

Mới một chiêu, hãn đã cảm thấy, công lực của Đông Phương Lưu Quang ngang bằng với mình. Lập tức sửng sò, không dám khinh địch.

Đoạn Kinh Ngân một kích không trúng, kiếm khí như hồng, chiêu nào cũng tàn nhẫn vô tình. Vì muốn bắt sống Mộ Dã, cho nên dốc hết sức lực.

Mộ Dã hàm chiến một lúc lâu, công lực tuy có giảm một chút, nhưng con người hãn, là loại gặp đối thủ mạnh thì càng có sức hơn, đã lâu chưa gặp được đối thủ chân chính, đột nhiên gặp Đoạn Kinh Ngân dốc hết sức lực, tinh thần đột nhiên chấn động, ngưng tụ chân khí, cùng Đoạn Kinh Ngân hàm chiến một chỗ, không thể biết ai hơn ai.

Hai người chém giết cùng một chỗ, binh lính đi theo cũng lao vào

giao chiến.

"Khả hãn, chúng ta rút lui đi! Không nên ham chiến." Hữu tướng quân của Mộ Dã đột nhiên hét lớn một tiếng, thức tỉnh Mộ Dã . Hắn nhìn binh lính đi theo càng lúc càng ít, biết nếu còn giao chiến thì sẽ bại.

Lập tức, dùng hư chiêu, chạy về phía bờ sông. Đây thật là sự sỉ nhục lớn nhất đời hắn, sống hơn hai mươi năm, hắn chưa từng lâm vào tình thế chật vật như vậy.

Đoạn Khinh Ngân thấy hấn bỏ chạy, kiếm chiêu sắc bén, dốc toàn sức ra quyết chiến. Mộ Dã sắp trúng một kiếm, đột nhiên nhảy vọt lên, rơi xuống lòng sông.

Lăng quân không đuổi nữa, chiến thuyền của Mộ Dã đã đến tiếp ứng, không ngừng bắn tên như mưa, không thèm để ý tới sự sống chết của những binh lính Thiên Mạc Quốc chưa kịp ra sông.

Mộ Dã đã được cứu lên thuyền, giơ tay vẫy vẫy với Đoạn Kinh Ngân!

Đoạn Kinh Ngân nhìn chiến thuyền dần dần đi xa , biết nếu lần này không thể bắt sống Mộ Dã, sau này muốn bắt chỉ sợ khó khăn hơn rất nhiều.

Con gió vù vù thổi bay trường bào của hấn, trường kiếm của hấn
cắm trên bờ sông, trong lòng hấn tràn ngập bi thương.

,,,,,,,,,,,,,

Mãi cho đến khi trời đã tối đen, Lưu Sương mới tỉnh lại.

Khi nàng mở mắt ra, trong lòng Bách Lý Hàn đột nhiên bị kiềm hãm, Lưu Sương không giống trước kia nữa. Đôi mắt nàng mặc dù vẫn trong suốt, nhưng đáy mắt như có khói sóng lượn lờ, như phủ một tầng sương mù.

Khi ánh mắt nàng lướt qua Bách Lý Hàn, hắc bổng nhiên cảm thấy rét run. Rét đến mức hắc muốn hóa đá.

Rốt cục nàng bị sao vậy?

Bách Lý Hàn không biết, chỉ có Lưu Sương biết, nàng không bao giờ còn là Bạch Lưu Sương nữa, nàng vốn là Ngọc Nhiễm Sương.

Những kí ức của mười năm trước trở lại một cách rõ ràng, nàng nhớ lại tất cả.

Nhớ ra mình vốn là công chúa Vũ Quốc, nhớ ra phụ hoàng cùng mẫu hậu từ ái nhân hậu, cũng nhớ ra cơn binh biến bi thảm đấy.

Một màn của mười năm trước, như miếng sắt nung nóng rực, dí vào xương tủy nàng, khiến nàng khắc cốt ghi tâm.

Nàng nhớ rõ ràng, ngày đó, là sinh nhật bảy tuổi của nàng. Bởi vì nàng thích giản dị, phụ hoàng mẫu hậu mới làm một bữa tiệc nho nhỏ trong hoa viên cho nàng, không có người ngoài, chỉ có một nhà ba người bọn họ. Không, là bốn người, trong bụng mẫu hậu, có một hài nhi, một người mà nàng vĩnh viễn cũng không biết là tiểu đệ hay tiểu muội.

Nàng nhớ kỹ, tất cả thức ăn đều là phụ hoàng cùng mẫu hậu tự mình xuống bếp làm, nhưng mà, nàng chưa kịp ăn chút nào.

Nàng mặc bộ quần áo trắng mình thích nhất, búi một kiểu tóc đặc biệt

hơn mọi ngày, làm nũng trước mặt phụ hoàng mẫu hậu một lúc lâu, sau đó, ôm cây đàn nàng thích nhất, ngồi ngay ngắn trong đình đánh đàn.

Mây trôi trên trời, hoa nở trong vườn, tiếng đàn trong suốt thản nhiên lượn lờ trong không trung, đối với nàng, đó chính là hạnh phúc.

Nhưng mà, nàng không biết, hạnh phúc thật ra rất ngắn ngủi.

Còn chưa đàn xong khúc nhạc, nàng đã thấy các cung nữ quần áo nhàu nhĩ bối rối chạy đến, các nàng vừa khóc vừa kêu, nói cái gì mà: Loạn rồi, loạn rồi, Đông Phương Húc Nhật đến rồi, mau trốn đi.

Khi đó, nàng cũng không hiểu các cung nữ muốn nói gì. Nhưng về mặt mẫu hậu trong nháy mắt trở nên âm trầm, bà nặng nề đi tới, cầm tay nàng kéo đi.

Nàng ngẩn ngơ, cây đàn rơi loảng xoảng xuống đất, mẫu hậu lo lắng nói vào tai nàng: "Chạy mau, trong tấm cung của mẫu hậu có mật đạo, ở sau giường!"

Mẫu hậu còn chưa nói xong, nàng đã nghe thấy tiếng chém giết, tiếng khóc, tiếng hô, tiếng chạy trốn, hỗn hợp âm thanh không hài hòa đó, phá hủy hoàn toàn cảnh sắc tươi đẹp đầu giờ chiều.

Trong lòng nàng trào lên sự khủng hoảng chưa từng có.

"Không kịp nữa rồi, trốn vào bụi hoa đi, mặc kệ gặp phải chuyện gì, cũng không được đi ra! Trốn trong bụi hoa đến khi trời tối, thì đi theo cửa sau của hoa viên ra khỏi cung." Phụ hoàng chạy vội tới, đẩy nàng vào bụi hoa, sau đó nắm tay mẫu hậu, đánh lạc hướng binh lính.

Trong bụi hoa, nàng chứng kiến cảnh binh lính cầm kiếm vác đao truy sát phụ hoàng mẫu hậu, khi đó, nàng không biết, vì sao, bọn họ lại truy sát phụ hoàng cùng mẫu hậu, bọn họ, không phải là binh lính của phụ hoàng sao?

Chương 102: Đối mặt hấn thế nào

Tại sao binh lính của phụ hoàng lại truy sát phụ hoàng? Nàng mới bảy tuổi, không thể hiểu được lí do. Sau đó, nàng thấy người kia, một thân khôi giáp dẫn binh đánh vào hoa viên, đuổi theo phụ hoàng mẫu hậu.

Nàng nhận ra ông ta! Phụ hoàng gọi ông ta là Đông Phương tướng quân, ông ta là người lãnh binh.

Phản loạn!

Lúc này, nàng mới biết người kia làm phản. Hấn muốn giết phụ hoàng và mẫu hậu!

Dù tuổi còn nhỏ, nàng vẫn bất chấp mọi chuyện, lao ra khỏi bụi hoa, song, một tiểu cung nữ bắt được nàng, dùng tay bịt chặt miệng nàng. Nàng nhớ nàng ấy tên Thanh nhi, lớn hơn nàng hai tuổi.

Nàng chỉ có thể trơ mắt mà nhìn Đông Phương Húc Nhật đánh bại thị vệ của phụ hoàng, đâm thanh kiếm sáng loáng hàn quang vào ngực phụ hoàng, nàng thấy phụ hoàng chảy máu, trong khoảnh khắc ấy, trái tim của nàng như ngừng đập, nước mắt tuôn ra. Nước mắt của nàng, dường như cũng đổi màu máu.

Nàng cơ hồ sẽ giã ra khỏi vòng tay của Thanh nhi để lao ra ngoài, sau đó, nàng nhìn thấy mẫu hậu, mẫu hậu rút thanh kiếm cắm trên ngực phụ hoàng, đặt lên cổ. Một dòng máu chảy ra, nhuộm đỏ bộ y

phục bằng gấm hoa lệ của mẫu hậu, rơi xuống cái bụng đã nhô cao của mẫu hậu, mẫu hậu ôn nhã cao quý, rớt cục chậm rãi ngã xuống trên người phụ hoàng.

Phụ hoàng! Mẫu hậu! Còn có hài nhi trong bụng mẫu hậu!

Trong tích tắc, vạn vật quanh nàng như ngừng trệ. Ngay cả thái dương cũng như ngừng chiếu sáng. Một cánh đồng hoa đỏ màu máu như đào thắm ngày xuân đê lên nàng.

Nàng ngã nhoài trên mặt đất, giờ phút này, nàng nghĩ, có lẽ, ánh mặt trời cũng chết rồi, chỉ có điều chưa ai nhận ra thôi.

Nước mắt của nàng đột nhiên ngừng rơi, nàng nhớ tới ý nghĩa cái tên mà phụ hoàng đã đặt cho nàng.

Người nói, Trẫm không cầu hài nhi của mình dung mạo khuynh thành, tài hoa hơn người, chỉ cầu nàng cứng cỏi dũng cảm, phẩm hạnh đoan trang.

Kinh sương chi ngọc, tất năng nại hàn (tạm dịch: Giọt sương như ngọc, không sợ lạnh). Sương Nhi của người không phải đoá hoa mùa hè, mà là nhiễm sương mỹ ngọc, là kinh tuyết hàn mai !

Đúng vậy, nàng là Ngọc Nhiễm Sương!

Dường như là chỉ trong nháy mắt, cô bé con mới bảy tuổi đã trưởng thành, cặp mắt trong suốt vốn luôn tràn ngập hạnh phúc, giờ phủ một tầng sương mù thù hận thật dày.

Nàng không thể khóc, phụ hoàng và mẫu hậu đều ra đi cả rồi, nàng muốn chạy trốn, chạy khỏi chốn địa ngục trần gian này, chạy khỏi bể máu này, chạy khỏi chốn mưa máu gió tanh này.

Nàng lau khô nước mắt trên mặt, chậm rãi bò trong bụi hoa .

Nàng không nhớ đã bò trong bao lâu, chỉ nhớ tiếng chém giết dần xa, nàng tưởng rằng rốt cục cũng thoát. Sau đó, phía sau bụi hoa lại vang lên âm thanh truy sát.

Nàng cùng Thanh nhi không dám lên tiếng, ngừng thở, cứ bò như vậy .

Nhưng mà, rốt cục vẫn có người phát hiện ra các nàng.

Một đôi tay, đột nhiên không hề báo hiệu tóm tóc nàng, nhấc nàng lên, da đầu bị kéo đến phát đau. Nàng hung tợn trừng mắt, nhìn thấy một đôi mắt hung tàn.

Đôi mắt mang theo ý cười hung tợn tà ác, quay sang nói với đồng bọn: "Hắc, nơi này vẫn còn! Nhìn y phục thì không phải cung nữ, chẳng lẽ là tiểu công chúa?"

Một người khác nghe tiếng cũng chạy đến, cười nói: "Con bà nó, người thật may mắn, bắt được tiểu công chúa là lập công lớn rồi!"

Người kia vừa nói, vừa lôi Thanh nhi: "Có lẽ đây là công chúa."

Hai người cười đắc ý, nàng dùng sức liều mạng giãy dụa, nhưng vô luận như thế nào cũng không thoát được đôi tay cường tráng hữu lực.

Người kia dùng một tay tóm nàng, lôi đi trong bụi hoa, tóc nàng tuột ra, đen dài như suối, người nọ vẫn không thèm nhìn, dùng sức kéo nàng như trước.

Tóc của nàng lê qua hoa, đứt gãy, như gắm vóc bị xé nhỏ.

Đau đớn làm cho đầu óc nàng trống rỗng, sau đó, nàng lờ mờ chứng kiến, người kia ném Thanh nhi vào bụi hoa, dùng thân thể cường tráng dơ bẩn đè lên người Thanh nhi.

Hắn muốn làm gì? Nàng nghe thấy tiếng khóc thê thảm của Thanh nhi, chỉ cảm thấy máu trong người như sôi lên, sợ hãi chậm rãi kéo tới, toàn thân nàng bắt đầu run rẩy.

Nàng nghe thấy nam tử đang kéo nàng tiếc nuối lắc đầu, nói: "Đáng tiếc, ngươi còn quá nhỏ, bằng không, đại gia ta cũng có thể sung sướng rồi. Bất quá, bên kia còn nhiều mà, đại gia ta tạm tha cho ngươi!"

Nàng không cảm kích, há mồm hung hăng cắn lên tay kẻ kia một cái, hấn rống lên như heo bị chọc tiết, buông lỏng tay ra.

Nàng chạy trốn như một con thỏ, chạy về phía Thanh nhi, nàng thấy một kẻ đang xé quần áo Thanh nhi, nàng rút trâm gài tóc trên đầu, hung tợn đâm vào cổ hắn.

Người nọ khẽ hô một tiếng, lao đảo đứng lên.

Nhưng do sức nàng quá yếu, căn bản không đủ để làm hắn bị thương.

Kẻ vừa bị nàng cắn điên cuồng nở nụ cười: "Thế nào, chán sống rồi chẳng!"

Tên bị đâm bụng cổ, mắng nói: "Nhóc con nhà ngươi, dám đâm đại gia ta. Có phải cũng muốn sung sướng không!" Dứt lời, đột nhiên hung tợn đánh về phía nàng.

Nàng cuống quít lui về phía sau , sẩy chân ngã nhào vào bụi hoa, nhìn tên kia nhe răng đi về phía nàng. Trong lòng cực kỳ hoảng sợ, không biết hẳn muốn làm cái gì.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên hàn quang lóe lên, đầu kẻ kia lăn lông lốc xuống đất. Tên bị nàng cắn cả kinh, cuống quít xoay người, nhưng cũng không may mắn chạy thoát, cũng bị chém bay đầu.

Nàng sững sờ tròn mắt, nơi này, chẳng lẽ có người tới cứu các nàng?

Một lúc lâu sau, nàng cùng Thanh nhi mới phản ứng được bình thường trở lại, nhìn thấy cách bụi hoa không xa, một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi đang đứng.

Nói mười lăm mười sáu tuổi cũng không đúng lắm, mặc dù mặt hắn còn trẻ, nhưng vóc người vô cùng cao lớn, so với các thiếu niên đồng lứa thì cao hơn rất nhiều. Hắn mặc một bộ hắc y, cổ tay đeo băng chỉ kim tuyến.

Hắn không có búi tóc, tóc bay tán loạn sau đầu, mang theo sự tiêu sái cùng không kèm chế được.

Hắn chậm rãi đi tới, đứng trước mặt hai người bọn họ, cau mày, khinh thường hỏi thăm: "Người nào là công chúa?"

Nàng đang muốn há mồm, Thanh nhi đã nói trước: "Là ta!"

Nàng biết ý tứ của Thanh nhi , nơi này làm gì có người tốt, Thanh nhi nói như vậy, đơn giản là muốn bảo vệ mạng của mình. Nhưng phúc sào chi hạ, hà hữu hoàn hảo (đại ý : tổ chim đã rơi thì làm sao còn quả trứng nào lành lặn nguyên vẹn) !

Vì vậy, nàng cũng lạnh giọng đáp: "Ta là công chúa, nếu người muốn giết, thì giết ta đi! Nàng chỉ là một tiểu cung nữ nho nhỏ!"

Hắc y thiếu niên nheo mắt đánh giá nàng một phen, nhìn quần áo trên người nàng, rồi nhìn trang phục cung nữ của Thanh nhi, thản nhiên cười nói: "Mặc quần áo công chúa, thì là công chúa sao?"

Nói xong, không thèm liếc nàng một cái, tóm cổ Thanh nhi, lôi ra khỏi bụi hoa.

Lưu Sương hoàn toàn ngây dại, nàng đã hiểu những điều kẻ kia nghĩ, hẳn tưởng rằng, nàng chỉ là một cung nữ hộ chủ, đổi quần áo với công chúa, muốn bảo trụ công chúa.

Nàng không biết người nọ lôi Thanh nhi đi, muốn làm cái gì. Bởi vì nàng không kịp đuổi theo, lại có người phát hiện ra nàng, chạy về phía nàng.

Bóng dáng nhỏ bé của nàng chạy trốn xuyên qua bụi hoa, nghe thấy tiếng bước chân càng ngày càng gần. Đột nhiên tất cả yên lặng, nàng không dám dừng lại, chạy thật lâu, mới dám quay đầu nhìn lại, phát hiện những người đó đã gục xuống trong bụi hoa, đã chết!

Trong lòng nàng cả kinh, không biết bọn họ chết như thế nào! Nàng tiếp tục chạy trốn, sau đó, nàng đột nhiên nghe thấy phía trước rung động, một người đi ra trong lặng yên.

Nàng đột nhiên dừng bước, ngẩng mặt nhìn, cũng là một thiếu niên, có điều hẳn ít tuổi hơn thiếu niên áo đen khi nãy. Trong tay hắn còn cầm một thanh kiếm, từng giọt máu nhỏ xuống từ mũi kiếm, tay còn lại cầm một bộ quần áo, là quần áo của cung nữ.

Sắc mặt hần tái nhợt, đôi mắt đen thâm thúy đẹp như ngọc dừng ở nàng.

Nàng giật mình, nhìn thiếu niên xuất hiện mà không một tiếng động, trong lòng khủng hoảng, hần cũng cầm kiếm, kiếm hần đang nhỏ máu, hần cũng giết người!

Trong lòng nàng cực kỳ hoảng sợ, run rẩy lùi về sau từng bước từng bước.

Nhưng mà, hần vẫn đứng không nhúc nhích.

Nàng cũng không dám trốn quá nhanh, nàng sợ hãi quay người lại, kiếm của hần đã đâm đến. Nàng mặt đối mặt với hần, chậm rãi lui về phía sau .

Hần thấy được sự hoảng sợ của nàng, ném thanh kiếm trong tay xuống đất, dịu dàng nói: "Đừng sợ, ta sẽ không làm hại nàng." Vừa nói, vừa đưa quần áo cung nữ cho nàng: "Mặc quần áo này vào, quần áo của nàng quá nổi bật, thay đi thì tốt hơn, ta sẽ mang nàng chạy trốn."

Lưu Sương không thể tin nhìn thẳng vào mắt hần, nhưng mà, từ trong mắt hần, ngoài rất nhiều đau đớn còn có chân thành. Dường như hần không lừa gạt nàng. Mặc kệ hần lừa gạt nàng hay không, nàng cũng quyết định tin tưởng hần, bởi vì nàng phát hiện, bằng năng lực của bản thân, căn bản là không thể trốn khỏi nơi này.

Vì vậy, nàng nhanh nhẹn mặc bộ quần áo cung nữ vào người.

Hần nhìn nàng thay quần áo xong, đi đến dắt tay nàng, ra khỏi bụi hoa. Đi ra ngự hoa viên, dọc theo đường đi, không có ai cản trở tra xét hần. Nàng rất kỳ quái, tại sao không ai cản đường hần?

Hắn cứ dắt tay nàng như vậy, thuận lợi ra khỏi cung.

Nàng hỏi hắn là ai vậy? Hắn nói: đừng hỏi ta là ai được không? Ta chỉ muốn cứu nàng thôi!

Nhưng nàng biết hắn là ai rồi, bởi vì nàng nghe thấy có người gọi hắn: Đông Phương công tử.

Đông Phương công tử, nguyên lai hắn cũng mang họ Đông Phương.

Khoảnh khắc đấy, nàng biết hắn là ai rồi.

Phụ hoàng từng nói qua, Đông Phương Húc Nhật có một con trai, tên là Đông Phương Lưu Quang, từ nhỏ đã theo Đông Phương Húc Nhật ở tại biên quan. Nghe nói hắn còn trẻ mà võ nghệ đã rất cao.

Chẳng lẽ chính là hắn sao?

Thân thể của nàng đột nhiên run rẩy, khoảnh khắc đó, nàng không thể hiểu tại sao kẻ thù này lại muốn cứu nàng. Nàng muốn chạy trốn, nhưng đương nhiên là nàng không trốn khỏi lòng bàn tay hắn.

Kỳ quái ở chỗ, hắn không đưa nàng quay về nhà của hắn, thậm chí còn mướn một chiếc xe ngựa, mang theo nàng lang bạc kỳ hồ ra khỏi quốc gia.

Khi đó, tuổi hắn cũng chưa lớn, bọn họ mai danh ẩn tích, cải trang đi đường, chịu không ít cực khổ, rốt cục thì tới Nguyệt Quốc. Còn báỉ ngự y Bạch Lộ làm thầy, để họ nhận nàng làm nữ nhi.

Nàng vẫn không hiểu tại sao hắn lại báỉ một ngự y làm thầy, sau này,

nàng mới hiểu, đó là bởi vì trên người nàng có hàn độc. Hàn độc của nàng, trên đường đi đã phát tác một lần, làm hấn vô cùng sợ hãi, lúc ấy, nhìn hấn kinh hoàng, nàng mới biết được, có lẽ hấn không phải một người xấu.

Nhưng mà, nàng vẫn hận hấn, hận Đông Phương Húc Nhật, hận bọn hấn đoạt giang sơn Vũ Quốc, hận bọn hấn lấy mạng phụ hoàng mẫu hậu.

Lại nhưng, chậm chậm từ từ, không biết vì sao, thù hận của nàng chậm rãi tiêu tan phai nhạt, cho đến một ngày, nàng hoàn toàn quên mất nhà của mình, quốc gia của mình, thậm chí còn quên mình là Ngọc Nhiễm Sương. An phận làm một Bạch Lưu Sương.

Nhưng nàng không phải Bạch Lưu Sương, nàng vốn là Ngọc Nhiễm Sương.

Rốt cuộc Lưu Sương đã biết tại sao khi tới Lăng Quốc mình lại có cảm giác quen thuộc, biết tại sao từ ngày đặt chân đến Lăng Quốc lại gặp cùng một cơn ác mộng hàng đêm, biết tại sao mình nhìn cánh đồng hoa đỏ lại sinh ra ảo giác.

Nguyên lai, nàng đã mê man quên nhớ trong nhiều năm!

Nguyên lai, là hấn cho nàng ăn Vong Ưu Thảo (quên hết buồn lo).

Là hấn, làm nàng quên mất mình là ai.

Là hấn, làm nàng quên đi phụ hoàng mẫu hậu, quên nhà của nàng, quên quốc gia của nàng!

Nhưng cũng chính là hấn, cứu nàng từ cận kề cái chết.

Nàng nên hận hấn, hay là nên cảm kích hấn?

Lưu Sương đột nhiên cười khanh khách, tiếng cười thống khổ mà thê lương!

Nàng ngã xuống ghế dài trong quân trướng, nàng không biết đã nằm đó bao lâu, trí óc nàng vẫn vẫn vương mười năm trước, thật lâu sau vẫn chưa thể bình tĩnh trở lại.

Nhắm mắt lại, lại thấy một bầu trời đầy máu.

Mở mắt, trời và đất xoay tròn.

Hấn là ai vậy?

Nàng đột nhiên nghĩ tới hắc y thiếu niên, kẻ đã tưởng Thanh nhi là công chúa, hắc y thiếu niên đã bắt Thanh nhi đi, hấn là ai?

Nàng nhớ tới đôi mắt như đôi mắt loài chim ưng, hắc y thù chỉ kim tuyến, nàng biết hấn là ai rồi- Mộ Dã – khả hấn của Thiên Mạc Quốc.

Cơ binh biến mười năm trước là hấn cùng Đông Phương Húc Nhật liên hợp, đương nhiên, hấn cũng ở trong cung.

Mộ Dã!

Nam tử khí phách cuồng vọng đó, từ khi là một thiếu niên, đã tàn nhẫn như vậy! Lưu Sương cắn môi dưới, cắn đến nát môi vẫn không nhận ra.

"Thượng Y, đã tỉnh chưa?" Thanh âm của Kỷ Bách Thảo vang lên.

Trong lòng Lưu Sương chấn động, hồi phục tinh thần.

Cửa lều mở ra, Kỷ Bách Thảo đi đến. Tới trước mặt nàng, đặt tay lên cổ tay nàng, một lát sau, gật đầu nói: "Xảy ra chuyện gì vậy! Úc kết tại tâm, mạch lạc bất thông. Nha đầu, cháu làm sao vậy?" Hắc thấp giọng hỏi.

Lưu Sương cười ảm đạm, nói: "Kỷ gia gia, cháu không có việc gì, nhìn thấy máu tanh, trong lòng cháu không thoải mái!"

"Ai-" Kỷ Bách Thảo thở dài một hơi, nói: "Ta đã nói rồi, nha đầu nhà ngươi không thích hợp vào ở trong quân, bằng không, hôm nào tìm một cái cớ, thả cháu trở về?"

"Không cần nữa, Kỷ gia gia, người không cần lo lắng cho cháu, cháu không có việc gì nữa rồi."

"Không có việc gì là tốt rồi. Được rồi, vừa nãy, điện hạ có gọi ta tới, hỏi ngày ấy ta cũng trúng độc, tại sao lại cứu được mọi người, muốn ta nói thật. Ta đành phải nói ra cháu! Không có biện pháp khác, điện hạ khôn khéo như vậy, ta làm sao gạt được hắn. Hơn nữa, lão già ta lại đoạt công lao của cháu, ta cảm thấy trong lòng bất an." Kỷ Bách Thảo gãi gãi đầu, nói: "Điện hạ nói muốn gặp cháu, có thể là muốn phong thưởng cho cháu, cháu đi đi!"

Muốn gặp nàng? Lúc này, nàng làm sao có thể gặp hắn?

"Kỷ gia gia, người nói cháu vẫn chưa tỉnh đi!" Nàng thật sự là không biết nên đối mặt hắn như thế nào!

"Chuyện này, rõ ràng cháu đã tỉnh rồi mà?" Kỷ Bách Thảo thở dài, nhìn bộ dạng Lưu Sương khó xử, nói: "Cũng được, ta đi nói với điện hạ. Cháu nằm nghỉ thêm một lát đi, mặt cháu trắng bệch rồi!" Dứt lời,

Kỷ Bách Thảo ra khỏi lều.

Bách Lý Hàn ngồi cạnh Lưu Sương, nhìn vẻ mặt ảm đạm của Lưu Sương, hẳn biết, nhất định có chuyện gì đó đã phát sinh, hơn nữa chuyện đó đã làm Lưu Sương tổn thương sâu sắc.

Nhưng hẳn không biết, chuyện gì đã xảy ra?

Đúng vào lúc đó, ngoài cửa vang lên tiếng binh lính bấm báo: "Kỷ Thượng Y! Điện hạ tới thăm người!"

Lời vừa dứt, cửa lều đã bị mở ra , Đoạn Khinh Ngân chậm rãi đi đến.

Lưu Sương cả kinh, nàng không ngờ sư huynh sẽ tới thăm nàng, cuống quýt ngồi dậy. Bách Lý Hàn cũng cả kinh, nhưng vào lúc này muốn trốn thì không có khả năng, Đoạn Khinh Ngân nhất định đã nhận thấy bên trong có khí tức của hai người. Nếu hẳn trốn, sẽ làm Đoạn Khinh Ngân hoài nghi. Vì vậy, liền đổi sắc mặt trầm tĩnh ngồi trên ghế cạnh Lưu Sương.

Sở dĩ Đoạn Khinh Ngân tới thăm, bởi vì hẳn tò mò về người đã cứu sống toàn doanh trại. Ưu đàm hoa là loại dược thảo vô cùng xa hoa đắt tiền, không phải ai cũng có.

Hắn tiến vào, liền cảm thấy không khí trong lều ngưng trọng, trái tim ngừng đập trong một khoảnh khắc. Dưới sự dẫn đường của binh sĩ, hắn chậm rãi đi vào gian trong, bên trong có mùi thuốc thơm mát nhàn nhạt, cháu của Kỷ Bách Thảo thần sắc lạnh nhạt ngồi trên giường, còn có một nam nhân đeo mặt nạ ngồi trên ghế cạnh đấy.

Nhìn thấy hắn tiến vào, hai người ngây ngẩn cả người, quên cả đứng lên hành lễ.

Đoạn Khinh Ngân thản nhiên cười cười, không để ý chuyện đó, kỳ thật, hắn không quá coi trọng chuyện hành lễ.

Đôi mắt đen của hắn khóa chặt lên bóng dáng thản nhiên kia, quân bào màu xám, màu da đen vàng, mặt mày bình thường, chỉ có điều, ánh mắt đó, không, phải nói là thần sắc của ánh mắt, dĩ nhiên làm trái tim hắn run rẩy.

"Vừa rồi Kỳ lão nói ngươi bị bệnh, không biết là bệnh gì, đã khỏe chưa!" Đoạn Khinh Ngân thản nhiên hỏi.

Lưu Sương nhìn những người khác dần lui ra ngoài, lam y tung bay, khuôn mặt tuấn tú tiều tụy. Bóng dáng của hắn và bóng dáng của của thiếu niên nho nhỏ mười năm trước đan xen cùng một chỗ, trong lòng Lưu Sương run lên, trái tim trào lên một mùi vị hỗn hợp của chua ngọt đắng cay, các loại tâm tình đan xen trong lồng ngực, khiến nàng trong nhất thời, không biết nên mở miệng nói gì!

Một lúc lâu sau, Lưu Sương mới đề được những tâm tình trong lòng, thản nhiên nói: "Cám ơn điện hạ nghĩ đến, Thượng Y đã không có việc gì rồi!"

"Lần này ngươi lập công lớn, bốn điện hạ cần phải phong thưởng cho ngươi thật hậu, không biết ngươi có yêu cầu gì!" Đoạn Khinh Ngân thản nhiên hỏi.

"Thượng Y nguyện ý vì điện hạ dốc sức, vì- vì quốc gia dốc sức, không cầu hồi báo!" Lưu Sương nói một cách gian nan, vì quốc gia dốc sức, vì quốc gia của ai chứ? Thật mỉa mai!

Đoạn Khinh Ngân nhú mày, Thượng Y này, dường như có chút cổ quái, nói chuyện đứt quãng không nói làm gì, ánh mắt cũng lóe ra cái gì đấy, hình như là không muốn nhìn thẳng vào hắn! Rốt cuộc tên

này mắc bệnh gì? Thật là vì bệnh mà biểu hiện thế sao ?

"Để ta chẩn mạch cho ngươi được không?" Đoạn Kinh Ngân đi tới, đưa tay đặt lên cổ tay Lưu Sương, Lưu Sương đột nhiên cả kinh, rút tay về, thản nhiên nói: "Ta thật sự không có việc gì, tạ ơn điện hạ quan tâm."

Tay Đoạn Kinh Ngân mặc dù chỉ đặt lên cổ tay Lưu Sương trong thời gian một cái chớp mắt, nhưng thời gian một cái chớp mắt đó là quá đủ rồi!

Hàn độc!

Thượng Y này cũng trúng hàn độc! Hơn nữa, mạch tượng của hắn giống hết mạch tượng của Sương Nhi!

Chương 103: Một kiểm thử tình

Lưu Sương đột nhiên cả kinh, cuống quýt rút tay về, thản nhiên nói: "Thượng Y thật sự không có việc gì, tạ ơn điện hạ quan tâm."

Cảm giác mịn màng mềm mại vẫn như còn đó, mà cổ tay cũng đã rút trở về.

Tay Đoạn Kinh Ngân cứng đờ trong không trung một lúc lâu, hắn sững sờ như bị sét đánh trúng. Ở sâu trong nội tâm, từng cơn sóng mãnh liệt trào dâng.

Hàn độc!

Mặc dù chỉ có thể chặn mạch trong thời gian một cái nháy mắt, hắn đã chặn ra Kỳ Thượng Y này trúng hàn độc.

Nếu như Thượng Y không rút tay nhanh thế, hắn đã có thể chặn ra hàn độc này có giống của hàn độc của Sương Nhi không.

Nhưng chỉ cần chặn ra hàn độc cũng đủ rồi.

Hoài nghi như dây thường xuân, bò lan, chẳng lẽ, hắn là Sương Nhi?

Mặc dù, hắn đã tận mắt nhìn Sương Nhi ngã xuống vách núi, nhưng vẫn chưa tìm thấy thi thể của Sương Nhi, hắn thường xuyên tự gạt mình là Sương Nhi chưa chết. Trong từng giấc mộng hằng đêm, hắn

ảo tưởng có một ngày, Sương Nhi đột nhiên xuất hiện trước mắt hắn bằng xương bằng thịt.

Hôm nay, kẻ đang sống sờ sờ trước mắt hắn là Sương Nhi sao? Nếu là Sương Nhi, tại sao nàng lại thành cháu của Kỳ Bách Thảo?

Như có một tia nắng, nhẹ nhàng và trắng trong, xuyên qua bóng đêm hỗn độn mờ mịt, Đoạn Kinh Ngân mừng như điên nhìn thiếu niên trước mắt.

Quần áo màu xám, sắc mặt đen vàng, ngũ quan nhạt nhòa bình thường. Ngoại hình này quả thật không phải Sương Nhi, nhưng hắn biết Sương Nhi có biết dịch dung, bởi vì từ khi còn nhỏ Sương Nhi đã lên núi hái thuốc, tự học cách dịch dung, có đôi khi ngay cả hắn cũng không thể nhận ra.

Hắn nhìn chăm chú vào mắt của Lưu Sương, nhưng hắn có chút thất vọng. Đôi mắt này không giống đôi mắt trong suốt của Sương Nhi, đáy mắt phủ một tầng sương mù mỏng. Hơn nữa, nhãn thần lạnh nhạt xa cách, không phải nhãn thần của Sương Nhi của hắn.

Rốt cuộc tên này là Sương Nhi, hay là Kỳ Thượng Y – cháu Kỳ Bách Thảo?

Trong lòng Đoạn Kinh Ngân đột nhiên có một tia khiếp đảm, hắn không dám đi xác nhận sự thật. Hắn sợ hãi, vạn nhất không phải Sương Nhi, tia hy vọng mong manh vừa xuất hiện cũng tan biến, hắn sẽ lại một lần nữa rơi vào bóng tối vô tận.

Hắn gật đầu một cách cứng ngắc, thản nhiên cười nói: "Nếu đã không thoải mái, vậy nghỉ ngơi cho tốt đi!" Nói xong, đột nhiên xoay người đi ra ngoài, tiếng bước chân cũng trở nên lảng loạn.

Lẳng lẳng đứng cạnh lều, hắn không đi ngay, mà nhìn lên bầu trời đầy sao, thở dài một tiếng!

Hắn vẫn còn hoài nghi!

Nếu như nàng thật sự là Sương Nhi, vậy thì nam nhân mang mặt nạ đứng cạnh nàng, hắn là ai? Khi này tâm tư rối bời, hắn không chú ý đến nam nhân đó, lúc này nghĩ đến, nam nhân đó không phải một kẻ tầm thường, mặc dù tên đó cất lực duy trì sự bình thản.

Đoạn Kinh Ngân suy nghĩ một lúc lâu, nhẹ nhàng ra dấu, được xoa và được sờ ẩn trong một góc bí mật lặng lẽ đi ra.

"Được xoa, người phái mấy ám vệ âm thầm bảo vệ người trong trướng này, hơn nữa, tìm cơ hội tra xem kẻ mang mặt nạ là ai." Đoạn Kinh Ngân thân nhiên ra lệnh. Nếu thật là Sương Nhi, hắn tuyệt không để cho nàng gặp chút nguy hiểm nào.

Được xoa không hiểu tại sao Đoạn Kinh Ngân lại ra lệnh như vậy, nhưng hắn biết chủ nhân có nguyên do mới làm vậy, thế nên không hỏi nhiều.

"Được sờ, người đi Song Hà Trấn một chuyến, bí mật tìm hiểu về Kỳ Thượng Y."

Được sờ gật đầu, lập tức xuất phát.

Đoạn Kinh Ngân đập lên ánh trăng chậm rãi rời đi, thân ảnh đơn độc cô tịch trong đêm.

Trong trướng ánh nến chập chờn, Lưu Sương như bị hòa tan, ngã xuống giường, trong lòng trào lên vô số tư vị phức tạp.

May mắn nàng đã nhanh tay, nếu không, với y thuật của sư huynh, nhất định có thể từ việc chấn mạch mà biết nàng là một nữ tử. Nhưng dù cho nàng có nhanh tay rút lại, nàng vẫn có thể khẳng định, hắc đã hoài nghi.

Lúc này, phải làm như thế nào đây?

Nàng có phải ra khỏi quân đội không?

Bách Lý Hàn đứng bên cạnh Lưu Sương, nhìn bộ dạng giãy dụa mâu thuẫn của Lưu Sương, trái tim cũng trào lên hỗn hợp chua ngọt đắng cay. Hắc không rõ, rốt cuộc là vì sao, làm cho Lưu Sương đau đớn như thế

Nhìn nàng thống khổ, trong lòng hắc càng thống khổ hơn, nhưng hắc lại chẳng thể giúp nàng bất cứ điều gì.

Hắc mơ hồ cảm thấy, chuyện này có liên quan tới Đoạn Khinh Ngân, Đoạn Khinh Ngân lại làm cho Sương Nhi quan tâm như vậy, điều này làm trong lòng hắc càng thêm thống khổ.

Hắc chậm rãi đi tới trước mặt Lưu Sương, đưa tay ra nhẹ nhàng an ủi vuốt ve vai nàng.

"Khóc đi!" Trong bóng tối, hắc nói cực kỳ ôn nhu.

Lưu Sương nghe vậy, nước mắt từ từ tuôn xuống hai gò má, ghé đầu vào vai hắc, khóc hết những đau đớn tích tụ trong lòng. Ngay cả sư huynh yêu thương nàng nhất cũng gạt nàng, bảo nàng làm sao không thương tâm cho được.

Bách Lý Hàn để Lưu Sương tựa vào vai mình, cảm nhận nước mắt nàng chảy ướt bờ vai hắc, cảm nhận được nàng nghẹn ngào run rẩy.

Hắn vỗ nhẹ nhẹ lên vai nàng, trong lòng cũng chưa xót khó tả.

Lưu Sương khóc xong, cảm giác dễ chịu hơn một chút, nàng vẫn chưa từng khóc trước mặt người nào khác ngoài sư huynh, có chút xấu hổ, nàng lau lau nước mắt, nói: "A Thiện, ta thật không tốt, làm ướt hết vai áo người rồi!"

Đến khi ngẩng đầu nhìn, đã thấy đôi mắt của A Thiện phát sáng lóng lánh, ánh mắt phức tạp, không giống như lần đầu gặp hắn, trong suốt thuần túy.

A Thiện!

Nghi ngờ trong lòng Lưu Sương sinh sôi như cỏ dại, nhưng nàng không biểu hiện ra mặt.

.....

Những ngày tiếp theo trôi qua trong yên tĩnh. Nguyên nhân là Mộ Dã bị thương, mấy ngày nay một mực không phát động công kích.

Nhưng lúc này lại là lúc y trưởng bận nhất, trận chiến vừa rồi quá thảm liệt, địa binh bị thương rất nhiều. Ngày nào Lưu Sương cũng bận rộn trong y trưởng, có lẽ chỉ có cứu người, mới có thể giảm bớt mâu thuẫn trong lòng nàng.

Ánh tà dương chiếu lên mặt nước Thao Hà, tạo ra vô số kim quang lóng lánh

Đoạn Khinh Ngân mặc một bộ lam y, phiêu đảng trong gió, gió thu túc sát, cỏ dại phấp phồng, tay áo phất phơ.

Hắn nheo mắt nhìn bờ bên kia, Thiên Mạc Quốc đã lui quân, nhưng

Đoạn Khinh Ngân biết, với tính tình của Mộ Dã, Mộ Dã tuyệt đối không dễ dàng buông tha như vậy. Không biết khi nào, bọn chúng sẽ tấn công tiếp.

Khẽ thở dài một hơi, hắn quay sang nhìn một đỉnh núi, được sù đột nhiên phi thân xuống từ sơn đạo.

Quỳ gối trước mặt Đoạn Khinh Ngân, được xừ bẩm báo: "Điện hạ, thuộc hạ đã tìm hiểu rõ ràng, quả thật có một Kỳ Thượng Y là cháu của Kỳ Bách Thảo. Nhưng hắn không đến quân doanh, hắn vẫn ở lại Song Hà Trấn. Thuộc hạ sợ có gì sai sót, có một buổi tối lên vào Kỳ phủ thăm dò, chính mắt nhìn thấy hắn."

Lặng yên, cả một vùng trở nên lặng yên, chỉ nghe thấy tiếng gió thổi, chỉ nhìn thấy nắng vàng nháy múa trên lá xanh.

Nếu kẻ đó không phải Thượng Y thật, vậy nhất định kẻ đó chính là Sương Nhi.

Mấy ngày nay, Đoạn Khinh Ngân vẫn cẩn thận quan sát hắn từ một nơi bí mật, khi không còn ai khác, nhất cử nhất động của hắn rõ ràng chính là động tác của Sương Nhi, những động tác đó Đoạn Khinh Ngân đã quá quen thuộc, không thể nhận nhầm.

Hắn đã kết luận nàng chính là Sương Nhi, chỉ vì thân phận của nàng hiện giờ là cháu của Kỳ lão, hắn mới chờ, rốt cục cũng nhận được đáp án.

Sương Nhi, không chết.

Vui sướng như thủy triều lên, bao phủ lý trí của hắn. Hắn cất bước định đi đến y trưởng, nhưng, đột nhiên ngừng bước.

Sương Nhi, vì sao không nhận hẳn? Nàng sợ liên lụy hẳn sao? Nếu chỉ là như vậy, vì sao nhấn thần của nàng lại xa cách lạnh nhạt như vậy.

Chẳng lẽ-?

Đoạn Khinh Ngân không dám nghĩ nữa, chẳng lẽ nàng đã khôi phục trí nhớ?

Mặc dù năm đó hẳn cho nàng ăn Vong Ưu Thảo, làm cho nàng quên hết cơn binh biến bi thảm đó. Nhưng dù cho tác dụng Vong Ưu Thảo có mạnh, cũng có lúc mất hiệu lực, đó chính là khi nhận một sự kích thích mãnh liệt.

Chẳng lẽ chiến trường này, đã khiến Sương Nhi khôi phục trí nhớ ?

Nhắm mắt lại, cơn gió tanh mưa máu của mười năm trước lại một lần nữa tập kích hẳn.

Hắn vẫn nhớ rất rõ ràng bóng hình của cô bé con lão đảo chạy trốn trong bụi hoa sơn trà, cô độc bất lực.

Hắn vẫn nhớ rõ, cả bụi hoa sơn trà tươi sáng tiên diễm thế nào, mà cô bé con lại tái nhợt thế nào.

Hắn vẫn nhớ kỹ sự sợ hãi cùng thù hận trong đôi mắt cô bé con, đầy chặt đến thế nào.

Thù hận!

Đã nhiều năm như vậy, đây chính là nguyên nhân khiến hẳn yêu Sương Nhi mà không dám nhận.

Nhưng vẫn có một ngày hắn phải đối mặt với việc đó.

Cũng tốt, Sương Nhi còn sống mà hận hắn, chung quy thì tốt hơn rất nhiều so với việc nàng thương hắn mà bỏ mạng. Mặc kệ như thế nào, chỉ cần Sương Nhi còn sống, hạnh phúc vui sướng mà còn sống, nàng có hận hắn cũng không sao cả.

Nhưng nàng thực sự sẽ hạnh phúc sung sướng? Đối với hắn nàng thật sự chỉ còn thù hận sao?

"Được sừ, chúng ta đã nhiều ngày chưa luận võ, hôm nay luận võ được không!" Đoạn Khinh Ngân đột nhiên rút bảo kiếm bên hông, lưỡi kiếm rung rung, trong lúc nhất thời không ngừng phản chiếu những tia sáng lạnh ngắt .

"Thuộc hạ tòng mệnh!" Được sừ tưởng rằng tâm tình Đoạn Khinh Ngân không tốt, muốn cùng hắn luận võ cho xả giận. Không nói hai lời, cũng rút kiếm ra.

Đoạn Khinh Ngân quát lạnh một tiếng, bảo kiếm đâm tới, lam y tung bay như khói sóng.

Khi hắn không ra tay, người bên ngoài luôn nói hắn văn đạm phong khinh, ôn nhuận như ngọc, hắn vừa ra tay, kiếm đã như lưỡi tầm sét, khiến kẻ khác lạnh thấu tâm can.

Được sừ không dám khinh thường, dùng hết tu vi, dốc toàn lực ứng chiến.

Trong lúc nhất thời không nhìn rõ bóng người, chỉ thấy ánh nắng chiếu rọi, kiếm quang lóe ra, hai người đã đấu hơn mười chiêu.

Chợt nghe "Xích" một tiếng, là tiếng mũi kiếm đâm vào da thịt.

Mũi kiếm lấp lánh hướng xuống đất, dực sừ ngơ ngác nhìn Đoàn Khinh Ngân đang ôm vai, khuôn mặt tuấn tú vẫn chưa hết nghi hoặc.

Hắn và Đoàn Khinh Ngân không phải là lần đầu tiên luận võ, mỗi một lần đều là đến mệt mới thôi, chưa từng có ai trong hai người bị thương. Dù có bị thương thì cũng là hắn, không phải điện hạ, bởi vì kiếm thuật của điện hạ hắn biết rất rõ. Căn bản là hắn không có cơ hội đâm vào điện hạ.

Mới vừa rồi, kiếm thế của điện hạ sắc bén, làm cho hắn tiến thoái lưỡng nan, chỉ có thể ngẩng đầu nhận kích, hắn là vì tự bảo vệ mình mới đâm lại. Điện hạ có thể dễ dàng tránh kiếm, không biết vì sao lại không tránh.

Mà hắn, lại không thể thu kiếm lại, chỉ có thể trơ mắt nhìn mũi kiếm lạnh ngắt đâm lên vai điện hạ.

"Điện hạ! Thuộc hạ đáng chết! Thỉnh điện hạ giáng tội!" Dực sừ quỳ trên mặt đất, đầu đón cất tiếng. Nếu như biết kết quả sẽ là như thế này, hắn sẽ không đâm lại. Hắn biết rất rõ uy lực của kiếm đó.

Sắc mặt Đoàn Khinh Ngân tái nhợt ôm vai bị thương, mỉm cười nói: "Người có tội gì, ta còn muốn cảm ơn kiếm này của người! Đến, lại đây đỡ lấy ta! Phao tin ta ra ngoài săn thú, gặp phải quân địch phục kích, đã bị thương!"

Chương 104: Nhất kiểm trí mạng

Lưu Sương đang bận rộn trong y trướng, chợt thấy dược sư thần sắc đau buồn thỉnh Kỳ Bách Thảo ra ngoài.

Trong ký ức của Lưu Sương, chưa từng thấy vẻ mặt dược sư bi thương như thế, hắn luôn luôn nghiêm nghị, không có hỉ nộ ái ố. Nếu không phải xảy ra chuyện gì lớn, hắn tuyệt đối không đổi vẻ mặt đó.

Trái tim Lưu Sương đột nhiên bị bóp nghẹt, chẳng lẽ, chẳng lẽ sư huynh xảy ra chuyện gì?

Sắc mặt mặc dù vẫn bình tĩnh, nhưng nàng cố gắng lắng nghe chuyện hai người đang nói, chỉ thấy dược sư nói với Kỳ Bách Thảo mấy câu, Kỳ Bách Thảo liền đánh mặt lại tiến vào cầm túi thuốc, vội vàng đi ra ngoài theo dược sư.

Trong tích tắc, Lưu Sương cơ hồ xúc động đến mức muốn đi theo Kỳ Bách Thảo, nhưng cuối cùng nàng vẫn kiềm chế được sự xúc động. Khóe môi cong lên thành một nụ cười đùa cợt, hắn không phải là con của kẻ thù sao, tại sao nàng lại quan tâm hắn? Nàng phải hận hắn mới đúng.

Tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng trái tim nàng vẫn phiền loạn không thôi.

Tiếng nói chuyện của hai người bệnh mới vào chui vào tai nàng: "Ai, nghe nói vừa rồi điện hạ đi ra ngoài gặp phục kích, bị thương nặng!"

"Mộ Dĩ thật là tiện nhân, quang minh chính đại không được, thì lên lút giờ trò, thật sự là ti tiện đến cực điểm." Một người cả giận nói.

"Hừ, " một người nhỏ giọng nói: "Nói nhỏ chút, việc này không thể truyền ra ngoài, nếu không sẽ làm rối loạn lòng quân!"

Nhưng thanh âm của bọn họ quá đủ để Lưu Sương nghe hết, những người còn lại thì không nghe rõ, hỏi: "Chuyện gì hả!"

"Không có việc gì, không có việc gì!" Hai người kia lắp liếm.

Lưu Sương vốn chỉ có chút lo lắng, lúc này lại thành lo lắng rất nhiều. Sư huynh học y lâu năm, nếu không phải hôn mê bất tỉnh, sẽ không nhờ người khác khám bệnh cho hắn, chính hắn có thể tự chăm sóc bản thân.

Với võ công của Đoạn Khinh Ngân mà nói, làm sao có thể dễ dàng hôn mê, nếu không trúng độc, nhất định là bị thương rất nặng. Nàng không bình tâm mà thay thuốc cho người bệnh được, đưa thuốc cho được đồng, xoay người đi ra ngoài.

Mặc dù nàng hận cha mẹ sư huynh, hận sư huynh lừa gạt nàng nhiều năm như vậy, nhưng nàng không thể phủ nhận, nếu như không có sư huynh, năm đó nàng đã bỏ mạng trong cơn binh biến. Mấy năm nay, vì chiếu cố nàng, sư huynh đã chịu không ít khổ sở cả thể xác lẫn tinh thần.

Vươn tay ra, dường như hơi ấm của sư huynh vẫn lưu ở đầu ngón tay; sợi tóc của nàng, dường như vẫn lưu lại cảm giác khi bàn tay ấm áp của sư huynh vuốt qua. Nàng không thể nhìn sư huynh chết, cũng không nỡ để hắn chết.

Túi thuốc của nàng có rất nhiều thảo dược quý hiếm của nơi thâm sơn, là kỳ dược giải độc . Nàng khoác túi thuốc, dứt khoát đi ra ngoài trường.

Trời đã bắt đầu tối, Lưu Sương bước thấp bước cao đi đến lều vải của Đoạn Khinh Ngân.

Mơ hồ nhìn thấy ánh đèn dầu trong lều, Lưu Sương nói với hai thị vệ canh lều: "Nghe nói điện hạ bị thương, ta đến đây tặng thuốc. Phiền hai vị đưa thuốc hộ."

"Tặng thuốc? Là ai bảo người đến tặng thuốc!" Một thị vệ không chút khách khí hỏi, nhưng không đưa tay nhận thuốc.

"Là ông nội ta – Kỳ quân y bảo ta đưa tới" Lưu Sương thản nhiên nói, hai thị vệ này hiển nhiên là không nhận ra nàng, không tin nàng.

"Ah! Vậy người chờ một chút, ta đi vào thông báo một tiếng!" Thị vệ đó nói.

"Không cần thông báo đâu, tiểu ca trực tiếp cầm vào là được, ta còn có việc! Người nói cho Kỳ quân y, đây là kỳ dược giải độc." Thị vệ nhìn nàng một cái, vẫn không nhận thuốc, xoay người đi vào thông báo.

Chỉ chốc lát sau, hắn liền đi ra nói với Lưu Sương: "Người đi vào tặng thuốc đi."

Kỳ thật Lưu Sương rất muốn đi vào, nhưng lý trí lại cảnh cáo nàng không thể đi vào, nhưng hai thị vệ lại không chịu giúp nàng tặng thuốc, do dự trong chốc lát, đành tiến vào.

Lều của Đoạn Khinh Ngân rất lớn, bốn góc sáng ánh đèn. Bên trong

tràn ngập mùi thơm của từng bách. Người trong trướng không nhiều lắm, chỉ có hai thị vệ còn có hai tướng quân, Lưu Sương đi vào, liền nhìn thấy Đoạn Khinh Ngân đang nằm trên giường.

Hắn tựa vào đầu giường, gương mặt tuấn mỹ tái nhợt không còn chút máu, đôi mi dài buông xuống, che khuất đôi mắt hắn, khiến nàng không thấy rõ ánh mắt hắn, không biết hắn đang trầm tư hay đang hôn mê. Lam y cởi ra từ vai, lộ ra một bờ vai dính máu, Kỷ Bách Thảo đang khom lưng băng bó cho hắn.

Kỷ Bách Thảo quay đầu lại nhìn lướt qua Lưu Sương, có chút kinh ngạc hỏi thăm: "Thượng nhi, người tới đưa thuốc gì?"

Câu hỏi của Kỷ Bách Thảo, làm ánh mắt của mọi người đều dừng lại trên người Lưu Sương, trong lòng nàng có chút xấu hổ, nói: "Gia gia, cháu có ít kỳ dược giải độc, không biết có thể có ích không, nên cầm tới đây."

Kỷ Bách Thảo nói: "Không cần, điện hạ không trúng độc. Người đi về trước đi!" Kỷ Bách Thảo cũng sợ Lưu Sương bại lộ thân phận nữ nhi, ý tứ muốn đuổi Lưu Sương đi.

Nếu không trúng độc, Lưu Sương cũng buông lỏng trái tim, đang định rời đi, nhưng lại cảm thấy có một ánh mắt đang nhìn mình.

Nguyên lai, Đoạn Khinh Ngân không bị hôn mê, không biết hắn đã mở mắt ra từ khi nào, mỉm cười nhìn nàng, đôi mắt sâu hơn đại dương bao la, sáng như sao trên trời.

Lưu Sương bị hắn nhìn, trong lòng đột nhiên sùng sốt, trong nháy mắt, nàng đã rõ ràng, sư huynh thông minh như thế, sợ là đã sớm đoán ra thân phận nữ nhi của nàng. Lần này bị thương, nói không chừng là để dẫn dụ nàng, mà nàng, cứ tự mình chui đầu vào lưới.

"Thượng Y đã tới thì đừng đi, gia gia người viết đơn thuốc, người nhân tiện giúp bốn điện hạ nấu thuốc đi." Đoạn Kinh Ngân thân nhiên nói, thanh âm rõ ràng lãnh đạm như hồ cầm dưới trăng, ưu nhã nổi bật nói không nên lời.

Lưu Sương sững sốt, không tiện cự tuyệt, đứng đó không nhúc nhích. Một thị vệ nhanh nhẹn cầm thuốc tới, Lưu Sương nhận thuốc, nói: "Ta về y trướng nấu thuốc!"

"Cứ nấu ở đây đi!" Thị vệ đó ngăn cản nàng, trầm giọng nói.

Lưu Sương đành bất đắc dĩ cầm thuốc đến bên bàn, bắt đầu lấy thuốc cho vào ấm, nghe thấy tiếng Kỷ Bách Thảo và hai vị tướng quân lục tục cáo từ. Hai thị vệ không biết đi đâu rồi, bên trong trướng chỉ còn Lưu Sương và Đoạn Kinh Ngân.

Trong yên tĩnh, Lưu Sương cơ hồ nghe thấy tiếng tim đập dồn dập của chính mình, người trên giường không nói chuyện, nhưng Lưu Sương cảm nhận được ánh mắt của hắn, như một tấm lưới, gắt gao quấn chặt lấy nàng.

Lưu Sương không ngẩng đầu, cúi đầu chậm rãi cho thuốc vào ấm, trái tim cố gắng bình tĩnh. Sớm muộn gì cũng phải đối mặt với hắn, sớm một chút thì tốt hơn là tối nay.

Cho hết thuốc vào ấm xong, nàng thêm nước, đặt lên bếp lò.

Đây là một bếp lò dã chiến, Lưu Sương thêm củi, chắc do củi hơi ướt, không bắt lửa được, trong lúc nhất thời khói bốc mù.

Đột nhiên truyền đến thanh âm ấm nhã của Đoạn Kinh Ngân :
"Huynh đến đây!"

Lưu Sương cả kinh, khi ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy Đoàn Khinh Ngân khoác lam y, bước đến cạnh nàng.

Hắn ngồi xổm xuống, vươn cánh tay chưa bị thương, cầm bó củi làm mồi trong tay Lưu Sương, nhẹ nhàng thổi thổi, ngọn lửa liền bùng lên. Hắn đặt vào trong lò, lại thêm củi, cầm một cây quạt, nhẹ nhàng phẩy phẩy, ngọn lửa lúi lên, càng lúc càng bốc to.

Trong phút chốc, trong lòng Lưu Sương trào dâng từng cơn sóng, tình cảnh này, sao mà quen quá.

Từ nhỏ đến lớn, bất cứ lúc nào, chỉ cần nàng gặp chuyện không giải quyết được, sư huynh luôn kịp thời xuất hiện, không nói một câu không oán không hối giúp nàng.

Muốn học đàn, sư huynh liền đưa cho nàng một cây đàn tinh xảo đẹp đẽ, tự tay dạy nàng.

Muốn học vẽ tranh hoa mai, sư huynh liền dẫn nàng đi, không sợ rét lạnh, mang nàng vào núi đấp tuyết tìm mai.

Muốn nữ phẫn nam trang để ra ngoài hái thuốc, sư huynh liền tìm quần áo nam tử, dạy nàng dịch dung, dạy nàng dùng độc dược bảo vệ bản thân.

Trong Vương phủ ở Nguyệt Quốc, sư huynh mạo hiểm cứu nàng ra khỏi đó.

Trên vách núi, sư huynh bỏ cả đẳng cơ đại điển, chỉ vì cứu nàng.

...

Tóm lại, chỉ cần là chuyện nàng muốn, sư huynh sẽ làm được, chỉ cần nàng gặp nguy hiểm, sư huynh sẽ lập tức xuất hiện cứu nàng.

Nhưng hắn cũng là con trai của kẻ thù mà?

Trong lòng Lưu Sương buồn bã, nhìn nghiêng gương mặt hắn, thấy hơi thuốc thảo nhiên lượn lờ trên đầu hắn, làm cho hắn như thật lại như ảo, như không thuộc về cõi hồng trần.

Đoạn Khinh Ngân đột nhiên ngẩng đầu, trong con ngươi đẹp như ngọc là thâm tình vô hạn, hắn đưa tay chạm nhẹ vào gương mặt Lưu Sương, nói giọng khàn khàn: "Sương Nhi, muội gầy quá!"

Khi hắn nói lời này, đôi mắt thâm sâu tràn đầy sự nhu hòa, tình ý không lời nào diễn tả được, như muốn nhấn nhủ đến nơi sâu nhất trong đáy lòng nàng.

Lưu Sương cảm nhận được sự thâm trầm quyến luyến và ý nghĩ yêu thương từ ánh mắt hắn, cảm nhận được áp lực lo lắng sâu sắc đang đè nặng hắn.

Trong nháy mắt, đáy lòng như bị kích thích, Lưu Sương chỉ cảm thấy mơ hồ, nước mắt tuôn xuống.

Nàng cũng từng nghĩ khi gặp mặt sư huynh, sẽ nói cái gì nói. Nhưng không nghĩ được rằng sư huynh sẽ nói lời này.

Ca ca, trong lòng hắn từng giây từng phút đều dùng để nhớ nhung nàng. Giờ phút này, nàng thật sự rất muốn nhào vào trong lòng hắn để khóc, nhưng mà... Nhưng mà... Trước mắt đột nhiên xoay vần, một bầu trời máu tươi đổ xuống, tiếng khóc, tiếng kêu, tiếng quát tháo, tiếng hoảng sợ, tiếng thét gào đâm vào tai nàng. Có sự sợ hãi đã thấm vào xương tủy, còn có sự đau đớn thống khổ do mất đi

người thân, sự hận thù đến hít thở không thông, cũng lần lượt tập kích nàng.

Không!

Lưu Sương bỗng nhiên lui về phía sau, đưa tay chặn tay Đoạn Kinh Ngân.

"Ai là Sương Nhi của ngươi!" Lưu Sương mở miệng nói. Nếu như không phải chính tai nghe được, có làm thế nào nàng cũng không thể tưởng tượng giọng nói của mình lại có lúc chói tai đến thế, không có chút ảm áp nào.

Cánh tay Đoạn Kinh Ngân cứng đờ trong không trung, dưới ánh sáng của đèn, sắc mặt hần tái nhợt như tờ giấy. Ánh mắt hần đột nhiên ảm đạm, đôi mắt dần chuyển sang thống khổ, hần không thống khổ vì bản thân, mà thống khổ vì Lưu Sương.

Thật sự không ngoài dự đoán của hần, Sương Nhi, quả nhiên đã nhớ lại chuyện trước kia.

Mới vừa rồi, Sương Nhi còn vội vàng tới đưa thuốc, hần vẫn tưởng, Sương Nhi còn chưa hồi phục trí nhớ, chỉ là không muốn liên lụy hần. Xem tình cảnh lúc này, rõ ràng không phải vậy.

Đôi lông mày hần nhíu chặt, trái tim âm thầm chết lặng, cả cái đau từ bả vai hần cũng không cảm nhận được nữa.

Nỗi đau mất người thân, hần có thể tưởng tượng Sương Nhi khó chịu thế nào, hần nên an ủi nàng như thế nào, hướng hồ, hần có tư cách an ủi nàng sao?

Đêm, mát lạnh như nước, trăng rằm giấu mình sau một đám mây.

Trong trướng yên tĩnh không tiếng động, thuốc sôi ùng ục, tạo thành tiếng động duy nhất trong trướng, hai người yên lặng, ai cũng không nói chuyện.

"Nếu như giết ta có thể giảm bớt đau đớn trong lòng nàng, Sương Nhi, nàng động thủ đi!" Đoạn Khinh Ngân lên tiếng, đột nhiên rút bảo kiếm treo trên tường, trao vào tay Lưu Sương.

Đúng vậy, nếu như có thể giảm bớt sự đau đớn và thù hận trong trái tim Sương Nhi, hắn có chết cũng không thành vấn đề?

Tay Lưu Sương run nhè nhẹ tiếp nhận bảo kiếm từ tay Đoạn Khinh Ngân.

Giết hắn?

Mặc dù nàng hận hắn, nhưng chưa bao giờ có ý nghĩ muốn giết hắn! Nếu thật sự muốn hắn chết, lúc này nàng đã chẳng vội vàng chạy tới đưa thuốc.

Trong lòng đột nhiên trào lên sự tức giận, hắn là hắc chưởng chủ nàng không dám giết hắn, thế nên mới làm thế? Tại sao nàng lại vô dụng như vậy, người trước mắt này, là con trai của kẻ thù giết phụ hoàng mẫu hậu, ngược lại nàng còn mềm lòng trước hắn.

Nàng cầm kiếm, mũi kiếm sắc nhọn chỉ vào ngực Đoạn Khinh Ngân. Chỉ cần nàng dùng một ít lực, kiếm sẽ đâm qua lớp quần áo, cắm vào trái tim hắn.

Hắn chết rồi, Đông Phương Húc Nhật sẽ không còn người để trông cậy, Lăng Quốc cũng không còn người để trông cậy.

Đến lúc đó, thật không biết giang sơn Lăng Quốc sẽ rơi vào tay ai, là rơi vào tay Thu Thủy Tuyết, hay là rơi vào tay Mộ Dã. Rơi vào tay Thu Thủy Tuyết, sẽ lại khôi phục Vũ Quốc.

Khôi phục Vũ Quốc thì sao chứ, gia đình của nàng, quốc gia của nàng đều không còn, phụ hoàng mẫu hậu của nàng cũng không về được.

Đó không phải điều nàng mong muốn!

Tay Lưu Sương run nhè nhẹ , con người đen trào dâng những cơn sóng mãnh liệt, đan xen chất chứa nhiều tâm tình phức tạp rối bời.

Đoạn Khinh Ngân mỉm cười, tinh khiết đẹp đẽ như bông tuyết đầu đông, trong suốt không chút tạp chất, đẹp mà thê lương. Đôi mắt đen đẹp như ngọc , thâm thúy mà lạnh yên.

Nhìn đôi mắt Lưu Sương với bao tâm tình phức tạp thống khổ, hấn vươn tay, cầm lưỡi kiếm, nhẹ nhàng buông lỏng, kiếm liền theo lực tay hấn mà đâm vào.

Lưu Sương ngẩn ngơ, nhìn máu tươi chậm rãi tuôn ra trên lam y, trái tim dâng lên một trận khủng hoảng, khủng hoảng giống như khi nàng chứng kiến cái chết của phụ hoàng mẫu hậu năm đó, không khác chút nào.

Đầu óc choáng váng, trong nháy mắt nàng biết hấn đang làm gì!

Nàng muốn rút thanh kiếm ra, nhưng không thể làm được.

"Sur huynh, không cần!" Nàng thê lương hét lên, nước mắt tuôn như mưa.

Nàng không nên giết sư huynh!

Không nên!

Nhưng lúc này, nàng lại cảm thấy mình thật vô lực! Nàng làm sao có thể giành thanh kiếm với sư huynh?

Đột nhiên bảo kiếm bị kiềm hãm, một bàn tay nắm lên thân kiếm, chậm rãi rút kiếm trở về.

Đó là một bàn tay thon dài, bàn tay đó rất dễ dàng rút thanh kiếm ra khỏi tay Đoạn Khinh Ngân.

"Nếu người chết đi, nàng sẽ càng thống khổ!" Một giọng nói ôn nhuận trong suốt vang lên.

Lưu Sương ngơ ngác ngẩng đầu, nhìn thấy A Thiện đứng cạnh nàng.

Nàng chưa bao giờ biết, tay A Thiện lại thon dài đẹp đẽ như thế, nàng cũng chưa bao giờ biết, giọng nói của A Thiện lại êm tai như thế, nàng càng không biết, nội lực của A Thiện lại lớn như vậy, dĩ nhiên có thể so sánh với nội lực của sư huynh, mặc dù sư huynh có đang bị thương ở vai.

Đoạn Khinh Ngân nhìn Bách Lý Hàn đeo mặt nạ như hiện ra từ không khí, trái tim run lên, hấn sớm chỉ biết người này không đơn giản, không ngờ người này có thể tránh được tầm mắt của các thị vệ, vào trong trướng. Bản thân hấn, bởi vì vừa rồi quá mức kích động, căn bản không chú ý tới sự xuất hiện của người này.

Hấn là ai vậy?

Chương 105: Ghen

Hắn là ai vậy?

Lưu Sương cũng nghi hoặc, nhưng bây giờ nàng không rảnh để bận tâm chuyện đó. Bởi vì vết thương trước ngực Đoạn Khinh Ngân không ngừng chảy máu, chảy lên lam y, rất dọa người.

Nàng run rẩy đi tới trước, ôm lấy cánh tay Đoạn Khinh Ngân.

Đoạn Khinh Ngân cúi đầu dịu dàng nhìn nàng, trong con ngươi đen láy, chỉ có nhu tình.

"Sương nhi, nàng không hận ta sao?" Giọng nói của hắn vô cùng đáng ghét.

Hận sao?

Trong lòng Lưu Sương trào dâng cảm giác đáng ghét, mỉm cười gật đầu, gượng cười một cách khổ sở. Sư huynh, thật là ngốc, vì muốn giải trừ hận thù của nàng, lại dùng chính tính mạng của mình để bồi thường. Nếu không phải A Thiện kịp thời xuất hiện, sư huynh lúc này, chỉ sợ...

Nàng nhắm mắt, không dám nghĩ tiếp. Dù đỡ sư huynh, đi tới giường, ngồi xuống. Nhẹ nhàng kéo lam y của Đoạn Khinh Ngân ra. Nội sam màu trắng bên trong đã nhuộm đỏ màu máu, quần áo còn dính chặt trên miệng vết thương. Lưu Sương nhíu nhíu mày, cầm dao cắt vải dính ở vết thương.

Vết thương không nông chút nào, nếu sâu thêm chút nữa, hắn sẽ mất mạng. Lưu Sương không dám khinh thường, nhẹ nhàng đắp thuốc băng bó cho Đoạn Khinh Ngân. Sau khi băng bó xong xuôi, bê ấm thuốc xuống, rót vào bát. Chờ thuốc nguội bớt mới bê đến cho Đoạn Khinh Ngân.

Lưu Sương dứt từng thìa thuốc cho Đoạn Khinh Ngân, đây là lần đầu tiên nàng chiếu cố sư huynh, trước kia đều là sư huynh chiếu cố nàng. Nhưng lần đầu tiên cũng có thể là lần cuối cùng rồi.

Bên trong trướng vô cùng im ắng, chỉ có ngọn đèn ấm áp thiêu đốt .

Hai người đều không nói gì, sợ rằng nếu cất lời sẽ đánh vỡ sự yên lặng và ấm áp này.

Bách Lý Hàn cũng không nói gì, lặng yên đứng đó, cảm thấy sự tồn tại của mình thật là thừa thãi, hắn chưa từng nếm trải cảm giác bị bỏ quên này. Dưới ngọn đèn nhu hòa, một đôi nam nữ thâm tình tương đối, cảm giác chua xót buồn bực chưa từng xuất hiện trào lên trong lòng hắn.

Hắn xoay người đi ra ngoài, khiến thị vệ đứng ở cửa vô cùng hoảng sợ, không biết người này vào từ lúc nào. Bọn họ như gặp phải đại địch vây quanh Bách Lý Hàn.

Bách Lý Hàn cũng không muốn giải thích, chỉ đứng nghiêm trang trong bóng đêm, mặc dù hắn mang mặt nạ, nhưng ai nấy vẫn có thể hình dung rõ ràng vẻ mặt dưới lớp mặt nạ của hắn, bình tĩnh lạnh lẽo như sương sớm.

Lưu Sương dứt cho Đoạn Khinh Ngân uống hết bát thuốc, dìu Đoạn Khinh Ngân nằm xuống, khoác áo ngủ bằng gấm cho hắn, đưa mắt

nhìn hẩn một cái, xoay người định đi.

Đoạn Khinh Ngân đưa tay kéo tay Lưu Sương, dịu dàng nói: "Sương nhi, nàng không muốn nói gì với ta nữa sao?"

Bàn tay sư huynh bao trùm bàn tay nhỏ bé của nàng, mặc dù bị thương, tay hẩn hơi lạnh hơn bình thường, nhưng đối với Lưu Sương mà nói, tay hẩn vẫn ấm áp như trước kia, cho lòng nàng sự an bình. Nhưng rốt cuộc nàng lại không thể tiếp tục nương tựa vào đôi bàn tay này nữa.

Nàng yên lặng rút tay ra, hai mắt đẫm lệ, mơ hồ nhìn Đoạn Khinh Ngân, lạnh giọng hỏi: "Sư huynh, năm đó, tại sao huynh lại cứu muội?"

Nàng vẫn không hiểu, vì sao sư huynh phải cứu nàng. Cha hẩn hủy diệt quốc gia của nàng, giết phụ hoàng mẫu hậu của nàng, mà hẩn, nhưng lại cứu nàng. Tại sao?

Thân thể Đoạn Khinh Ngân run lên, gương mặt tuấn mỹ hiện lên vẻ dút khoát.

"Ta vốn không đồng ý với chuyện cha ta mưu phản, đáng tiếc, khi đó ta còn nhỏ tuổi, không thể ngăn cản chuyện đó. Lúc đấy, ta nghe nói ngày ấy là sinh nhật nàng, mới trốn tới đó, ý định cứu mọi người. Đáng tiếc lực lượng của ta quá ít, chỉ cứu được một mình nàng. Năm đó cứu nàng, là bởi vì ta áy náy, cũng là vì phụ mẫu chuộc tội." Đoạn Khinh Ngân nói bằng giọng trầm thống.

"Sương nhi, ta rất may mắn đã cứu được nàng! Ta chưa từng may mắn hối hận vì đã cứu nàng!" Ánh mắt Đoạn Khinh Ngân tuy đau khổ nhưng lại nhu tình đến cực điểm như tơ tằm thiên ti vạn lữ quấn quanh Lưu Sương.

"Vậy, tại sao huynh lại phong bế trí nhớ của muội?" Điều Lưu Sương không thể hiểu được chính là điều này. Một người mà ngày cả bản thân mình là ai cũng không biết, là bị ai đến nương nào chứ.

Con mắt Đoạn Khinh Ngân dâng tràn sự đau xót, hần nhàn nhạt nói: "Sương nhi, vốn dĩ ta không định phong bế trí nhớ của nàng, nhưng nàng thủy chung không thể quên được tình cảnh bi thảm ngày đó. Nàng gầy đi một cách nhanh chóng. Cả ngày không làm gì, chỉ ngây ngốc thất thần đứng nhìn chân trời xa tít tắp. Ta thật sự sợ nàng sẽ sinh tâm bệnh mà chết. Thế nên mới cầu Bạch gia gia cho Vong Ưu Thảo, phong trụ trí nhớ của nàng. Chuyện này, có lẽ ta đã hơi tàn nhẫn, nhưng ta thật sự không thể trơ mắt nhìn nàng cứ ngày một tiêu tụy, ngày một héo mòn như vậy!"

Lưu Sương nghe vậy, đột nhiên xoay người, lau nước mắt đang thi nhau tuôn xuống. Ánh nến cũng run rẩy vì luồng gió khi nàng xoay người, bóng nàng run rẩy đổ dài trên đất, trái tim nàng cũng run rẩy không thôi.

Đoạn Khinh Ngân nhìn thân thể nàng run rẩy như lá khô trên cành bị gió thổi qua, biết Lưu Sương đang khóc, hần giãy dụa đứng lên, muốn chạm lên vai Lưu Sương.

Nhưng Lưu Sương không nói tiếng nào đột nhiên bước về phía trước.

Nàng không thể không đi, nếu còn không đi, nàng sợ sẽ mềm lòng mà không nỡ rời đi nữa.

Mấy năm nay, sư huynh một mực chiếu cố chiều chuộng sủng ái nàng, mặc kệ là áy náy hay vì chuộc tội, đều là hần đối với nàng rất tốt.

Những điều đó đã khắc sâu vào trong tim nàng, làm cho nàng muốn quên cũng không quên được. Nhưng trong lòng nàng cũng khắc sâu một điều khác, là cái chết thê thảm của phụ hoàng mẫu hậu, nàng cũng không thể quên được điều đó.

Cho nên, nàng phải rời đi, chỉ có thể rời đi.

Sư huynh, vĩnh biệt.

Trong lòng nàng thầm nói, Sương Nhi không hận huynh, nhưng Sương Nhi không còn có thể gọi huynh là sư huynh nữa. Từ nay về sau, chúng ta chỉ có thể là người dưng.

Đoạn Kinh Ngân nhìn thân ảnh đơn bạc của Lưu Sương dần biến mất sau cửa, cánh tay đang vươn ra cứng đờ trong không trung, hắn còn chưa chạm đến người nàng. Bàn tay dường như còn lưu lại hơi ấm của Lưu Sương, nhưng người thì đã đi. Hơn nữa, hắn còn linh cảm nàng sẽ không ở lại trong quân doanh nữa.

Hắn cảm thấy lúc này mình thật quá vô lực, giống khoảnh khắc trên vách núi, khi hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn Lưu Sương ngã xuống vực sâu muôn trượng.

Hắn chậm rãi nhắm mắt lại, một giọt lệ vô thanh vô tức lăn xuống theo khóe mắt.

Ngoài trướng, Lưu Sương nhìn A Thiện đứng giữa vòng vây, thản nhiên nói: "A Thiện, đi!"

Mấy người thị vệ không chịu thả Bách Lý Hàn đi, nhưng làm sao cản được hắn. May mà Đoạn Kinh Ngân có lên tiếng, nếu không, khó tránh khỏi cảnh đổ máu.

Hai người một trước một sau, chậm rãi đi về lều của mình.

Bầu trời đêm nơi thôn quê cao trong, trăng rằm xuyên qua tầng mây, trải xuống nhân gian ánh sáng nhàn nhạt.

Lưu Sương đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn A Thiện đằng sau.

Dưới ánh trăng, A Thiện mặc trường bào màu tro lạnh nhạt đứng thẳng, như hòa vào màn đêm.

Hắn là ai vậy?

Lưu Sương tự hỏi chính mình một lần nữa.

Hắn đương nhiên không phải dã nhân!

Dã nhân làm sao mà có được khí chất lạnh nhạt thanh lãng như thế? Dã nhân làm sao có võ công lợi hại như thế? Dã nhân, dù cho sức lực có lớn, cũng làm sao có thể so sánh với nội lực của sư huynh? Dã nhân, làm sao lại đột nhiên nói năng rõ ràng lưu loát thế.

Hắn không phải dã nhân, vậy hắn là ai?

Vứt bỏ ý nghĩ hắn là dã nhân, Lưu Sương nheo mắt nhìn A Thiện đang đứng nghiêm trang trong bóng đêm, đột nhiên cảm giác bóng dáng này vô cùng quen thuộc, không, nàng đã phát hiện bóng dáng hắn quen thuộc từ lâu, chỉ có điều nàng chưa từng hoài nghi hắn giả vờ làm dã nhân, cũng không ngờ chính là hắn.

Là hắn! Bách Lý Hàn!

Khi cái tên này vọt lên từ đáy lòng, trong lòng Lưu Sương không nhận

được run lên.

Lại thêm một kẻ đối gạt nàng.

Sư huynh gạt nàng nhiều năm như vậy, mà hắn, dĩ nhiên giả vờ làm đã nhân lừa gạt nàng.

Nghĩ đến chuyện hắn vì cứu nàng thiếu chút nữa là chết, nghĩ đến chuyện bọn họ ngày đêm tương đối trong sơn động, nghĩ đến lần cường hôn trong rừng, nghĩ đến...

Nội tâm Lưu Sương đột nhiên dâng lên một cảm giác phức tạp khó tả, là giận, là hận, hay là cảm kích, hay là nực cười, hay là đùa cợt... Lừa gạt, xoay nàng như chong chóng?

Một lúc lâu, nàng đè nén tâm tình mãnh liệt, đi tới trước mặt Bách Lý Hàn, theo ánh trăng nhàn nhạt, nhìn mặt nạ da hươu của hắn, mỉm cười nói: "A Thiện, nếu không phải ngươi kịp thời xuất hiện, sư huynh có thể sẽ chết dưới kiếm của ta! Cảm ơn ngươi, A Thiện."

Không phải đang giả vờ sao? Vậy thì nàng cũng giả vờ, nàng cũng không có ý định phá hoại hắn, ngược lại còn muốn nhìn xem hắn có thể giả vờ đến khi nào!

Bách Lý Hàn vốn đang chết điếng, mới vừa rồi Lưu Sương đánh giá hắn từ trên xuống dưới một lượt, hắn còn tưởng rằng Lưu Sương đã nhận ra hắn. Lúc này, thấy sắc mặt Lưu Sương bình thản đi tới bên cạnh hắn, vẫn coi hắn là A Thiện như trước, trong lòng không biết là phải cảm thấy may mắn hay thất vọng.

Hai người đi vào trong trướng, Lưu Sương ngồi lên ghế, đột nhiên nói với Bách Lý: "A Thiện, thời gian ta biết ngươi cũng không ngắn, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa từng được nghe ngươi nói. Ta rất

muốn nghe, người có thể nói một hai câu cho ta nghe không."

Lưu Sương nghiêng đầu hỏi, vẻ mặt dạt dào hứng thú.

Bách Lý Hàn làm sao biết tiếng của dã nhân, thật là muốn làm khó hắn. Không thể làm gì khác hơn là cầu nhàu nói hai câu, nhân tiện bản thân hắn cũng không biết mình nói cái gì.

"Không ngờ giọng người thật êm tai, mới vừa rồi câu kia vốn là có ý tứ gì hả?" Hết lần này tới lần khác Lưu Sương không chịu buông tha hắn, tò mò hỏi thăm.

"Ý tứ là ta muốn ngủ rồi." Bách Lý Hàn nói ngắt quãng.

"Ý tứ này hả, người lập lại một lần nữa, ta cũng muốn học!" Lưu Sương nói.

Bách Lý Hàn chỉ là thuận miệng nói bừa, muốn hắn lập lại lần nữa, bảo hắn làm thế nào bây giờ.

Lập tức, bất đắc dĩ nói: "Ngủ!"

Ngủ? Người đang nằm mơ sao! Lưu Sương phẫn hận nói.

"A Thiện, làm sao bây giờ? Ta đói bụng, nhà bếp chắc hết cơm rồi. Người có thể bắt hai con thỏ về đây không?"

Bách Lý Hàn nghe vậy, nói: "Được!"

Lập tức, khoác thêm quần áo, đứng dậy đi ra ngoài.

Chương 106: Giải hàn độc

Trăng lạnh đọng ở chân trời, dưới ánh trăng khu rừng càng thêm tối tăm.

Gió đêm lãnh liệt, quần áo tung bay. Bách Lý Hàn đứng trong rừng cây, bóng dáng của hắn dưới tàng cây có chút không chân thực. Tâm tình của hắn cũng như bóng đêm mịt mờ, phức tạp khó tả.

Lưu Sương chưa từng yêu cầu hắn như thế, tối nay thật khác thường, chứng minh nàng đã đoán được thân phận của hắn. Hắn từng tưởng tượng Lưu Sương sẽ phản ứng thế nào khi biết chân tướng của hắn, giận hắn hận hắn buồn bực hắn đã lừa gạt nàng, nhưng có thể nào cũng không thể nghĩ ra nàng sẽ phản ứng thế này.

Hắn lại làm nàng phiền chán đến cực điểm sao? Nàng không thiết nhìn mặt hắn nữa rồi sao?

Một bóng đen vọt tới từ xa, Bách Lý Hàn xoay người, dưới ánh trăng, nhìn thấy một mái tóc màu đỏ, là thị vệ được xoa của Đoạn Khinh Ngân.

"Điện hạ của ta cho mời!" Được xoa lạnh giọng nói.

Bách Lý Hàn không bất ngờ chút nào, Đoạn Khinh Ngân không nghi ngờ hắn thì mới là bất ngờ.

"Phiền các hạ vào rừng săn hai con thỏ." Bách Lý Hàn lạnh lùng nói, phi thân một cái, như mây khói về phía lều vải của Đoạn Khinh Ngân

Quân trưởng vẫn như cũ, nhưng vì không có Lưu Sương, trong nháy mắt trở nên trống trải đến không ngờ, trống rỗng giống như trái tim của hai nam nhân này.

"Trữ Vương, quả nhiên là người!" Đoạn Khinh Ngân chậm rãi đưa mắt nhìn Bách Lý Hàn, khoe miệng khẽ nhếch lên, thanh âm thanh nhuận lãnh đạm.

"Nhãn lực của Đông Phương điện hạ thật là tốt!" Bách Lý Hàn mỉm cười, nhẹ nhàng tháo mặt nạ. Dưới ngọn đèn, là một gương mặt tuấn nhã trong sáng, vì đã nhiều ngày không gặp nắng, làn da của hắn càng trong suốt và trắng hơn.

Ánh mắt hai người chạm nhau cùng hàm chứa ý cười.

Mặc kệ nội tâm hai người đối địch như thế nào, mặc kệ tâm tình gay go như thế nào, tình địch gặp mặt, vẫn cứ mỉm cười, không thể thua điểm phong thái đối phương được.

"Ngày ấy bên vách núi, là người cứu được Sương nhi?" Đoạn Khinh Ngân hỏi.

"Không sai!" Bách Lý Hàn thản nhiên đáp, nhớ tới ngày ấy Đoạn Khinh Ngân vì cứu Sương nhi, cũng nhảy xuống vách núi, nhớ đến tiếng gọi thê lương của Đoạn Khinh Ngân, trái tim Bách Lý Hàn đột nhiên cứng đờ, tình cảm Đoạn Khinh Ngân dành cho Sương nhi, đã sâu sắc đến thế.

Ngay lúc này, trong lòng Đoạn Khinh Ngân cũng có những cảm xúc giống của Bách Lý Hàn. Mặc dù Bách Lý Hàn không nói rõ, nhưng có thể cứu được Sương nhi từ vách núi cao đó, chắc chắn Bách Lý Hàn

cũng đã không ngại đem cả tính mạng mình ra đặt cược. Vì cứu Sương nhi, hấn mạo hiểm bản thân, không màng sống chết.

Ánh mắt hai người lại chạm nhau, tuy khóe môi vẫn khẽ cười, nhưng trong con ngươi đen, ngập tràn đau đớn, đau đớn vì yêu.

"Ta muốn biết, giữa ngươi và Sương nhi, rốt cuộc đã có ân oán gì?" Bách Lý Hàn nghi hoặc hỏi thăm.

Tính cách Sương nhi vốn đăm bạc, có thể khiến nàng chỉ kiếm vào ngực Đoạn Kinh Ngân, ân oán kia đã đến mức nào! Bách Lý Hàn thật sự không nghĩ ra được!

Con ngươi đen đẹp như ngọc của Đoạn Kinh Ngân tối sầm lại, khẽ thở dài một tiếng, có chút gian nan cất lời: "Sương nhi, nàng vốn là công chúa Vũ Quốc. n oán giữa ta với nàng, chắc ngươi đã hiểu!"

Công chúa Vũ Quốc, Sương nhi dĩ nhiên là công chúa Vũ Quốc, chuyện này thật sự ngoài dự đoán của Bách Lý Hàn. Như vậy, Sương nhi cùng Đoạn Kinh Ngân, là hận nước thù nhà. Trách không được Sương nhi lại đối xử thế với Đoạn Kinh Ngân!

"Sương nhi, không phải nữ nhi của Bạch ngự y sao?"

"Không phải, năm đó ta cứu nàng, chạy trốn tới Nguyệt Quốc. Ngự y Bạch Lộ không có con cái, ta mang Sương nhi đến nhà Bạch ngự y, để Sương nhi nhận ông ấy làm cha."

"Nguyên lai là như vậy!" Bách Lý Hàn thì thào nói.

Mất nhà, mất nước, sư huynh thân yêu nhất, lại là kẻ thù. Chuyện này đối với Sương nhi, là đả kích to lớn cỡ nào, nghĩ đến chuyện Lưu Sương biết thân phận thật của nàng, trong lòng hấn không khỏi

quần đau.

Bầu không khí trong trướng trầm mặc một lúc lâu.

Đoạn Kinh Ngân đột nhiên ưu thán một tiếng, nói "Tối nay thỉnh Trữ Vương gia đến, là có chuyện muốn nhờ!"

Bách Lý Hàn đưa mắt nhìn, mỉm cười nói: "Xin cứ nói!"

"Nếu Trữ Vương đã ở trong quân doanh nhiều ngày, chắc đã rất rõ ràng tình hình chiến sự giữa Thiên Mạc Quốc và Lăng Quốc. Mặc dù ta có thể đóng quân nơi hiểm yếu, thắng Thiên Mạc Quốc hai trận, khí thế không tệ. Nhưng Lăng Quốc yếu ớt đã nhiều năm, nếu muốn đánh bại thiết kỵ của Thiên Mạc Quốc, hoàn toàn không phải chuyện dễ dàng. Nếu Lăng Quốc thua trận, Mộ Dã chắc chắn sẽ kéo quân đến Nguyệt Quốc. Đạo lý môi hở răng lạnh, chắc Trữ Vương gia hiểu được."

Bách Lý Hàn đứng dậy, chấp tay thông thả đi lại, hắn đương nhiên hiểu đạo lý môi hở răng lạnh. Dã tâm của Mộ Dã rất lớn, chỉ sợ hắn muốn tất cả thiên hạ về tay, nếu Lăng Quốc bại trận, mục tiêu kế tiếp của Mộ Dã chắc chắn là Nguyệt Quốc.

Ý tứ của Đoạn Kinh Ngân Bách Lý Hàn đương nhiên rõ ràng, kỳ thật, hắn đã muốn đánh với Mộ Dã một trận từ lâu, muốn chặt đứt dã tâm và khí phách của Mộ Dã từ lâu. Huống hồ, hôm nay, Lăng Quốc còn là cố hương của Sương nhi, nếu Lăng Quốc bị diệt, Sương nhi làm sao không buồn không đau.

Bách Lý Hàn trầm ngâm trong chốc lát, thản nhiên cười nói: "Việc này Hàn mỗ đã ghi tạc trong lòng, nhất định sẽ dốc toàn lực tương trợ. Bất quá, nếu sau này Nguyệt Quốc gặp nạn, cũng thỉnh thái tử điện hạ không nên chỉ khoanh tay đứng nhìn."

Đoạn Kinh Ngân mỉm cười nói: "Hôm nay cùng Trữ Vương vỗ tay vi thế, chỉ cần Lưu Quang còn tại vị một ngày, sẽ cùng Nguyệt Quốc huynh đệ liên bang."

Dưới ngọn đèn, hai cánh tay thon dài nắm chặt vào nhau.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người đều nhìn thấy sự kiên định và hào khí trong mắt đối phương.

"Đêm đã khuya, Hàn mỗ cáo từ!" Bách Lý Hàn nhớ thương Lưu Sương, thản nhiên nói.

Khi hắn xách con thỏ quay về trướng, trong lòng đột nhiên nảy lên một linh cảm xấu.

Hắn vội vàng chạy vào trướng, đã thấy Lưu Sương cuộn mình trên giường, hàm răng cắn chặt góc chăn, gương mặt phủ một tầng mồ hôi, thân thể không ngừng run rẩy.

Trong lúc nhất thời Bách Lý Hàn muốn đứt từng khúc ruột, trong nháy mắt hắn nhận ra Lưu Sương bị hàn độc phát tác. Hắn buông tay, con thỏ rơi trên mặt đất, hắn bước nhanh chạy vội tới cạnh Lưu Sương, ôm chặt Lưu Sương vào ngực.

Thân thể mềm mại nhỏ nhắn xinh xắn của nàng rất lạnh, nàng rất gầy, hắn ôm nàng trong lòng mà thấy nhẹ như bông. Trái tim hắn không nhận được đau đớn co quắp.

Thân thể Lưu Sương càng lúc càng run rẩy dữ dội, đôi môi đỏ dần bệch bạc, đôi mắt trắng nhợt. Nàng hiển nhiên là đã đau đến mức ý thức cũng mơ hồ, đôi mắt nhắm chặt, hàng mi phủ bóng lên đôi mắt.

Bách Lý Hàn ôm Lưu Sương, móc từ trong lòng ra một khăn gấm, nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán Lưu Sương. Động tác của hắn rất dịu dàng, rất nhẹ nhàng rất chậm chạp, lại khiến người khác phải tan nát cõi lòng.

Sương nhi, đây là lần độc phát cuối cùng rồi, sau này, nàng sẽ không bị hàn độc hành hạ nữa.

Sương nhi, cứ để ta thay nàng chịu đau đớn của hàn độc đi.

Hắn nhẹ nhàng đặt Lưu Sương lên giường, móc từ trong người ra một cái hộp tinh xảo. Chậm rãi mở ra, bên trong có một viên dược hoàn nho nhỏ. Viên dược hoàn to bằng ngón tay cái, dưới ánh sáng u ám, lóng lánh phản quang, tản ra mùi thơm nhàn nhạt.

Hắn đưa viên thuốc màu đỏ rực vào miệng, viên thuốc vừa vào cổ họng, đã mang theo một luồng khí nóng rực chui vào bụng. Bách Lý Hàn dần dần cảm thấy cơ thể chậm rãi nóng lên, dần dần gan ruột của hắn giống như bị lửa thiêu.

Hắn chịu đựng cảm giác hỏa thiêu này, chỉ có để "Phệ hỏa hoàn" phát huy sức nóng trong cơ thể đến cực hạn, sau đó hắn và Sương nhi cùng giường, mới có thể chuyển hàn độc của Sương nhi sang người hắn.

Đây là bí pháp giải hàn độc của Vô Sắc, biện pháp này Bách Lý Hàn chưa từng nghe nói. Có lẽ, chỉ có con người ác liệt như Vô Sắc, mới có thể nghĩ ra phương pháp giải độc xấu xa như thế.

Bất quá, mặc kệ biện pháp gì, chỉ cần có thể giải hàn độc trên người Lưu Sương, hắn đều nguyện ý làm thử.

Luồng khí nóng trong cơ thể dần bành trướng, lan tràn đến tứ chi, lan

tràn đến lục phủ ngũ tạng, rốt cục cũng đạt tới cực hạn. Hắn chậm rãi cúi người, dùng cánh tay run rẩy cởi quần áo của Lưu Sương. Từng món đồ rơi xuống đất, thân thể trắng nõn yêu kiều của Lưu Sương hiện ra trong cảnh tranh tối tranh sáng.

Nàng tựa như một đóa hoa sen trong suốt sáng long lanh, thuần khiết, xinh đẹp. Làm cho trái tim hắn đập loạn nhịp. Làm cho tâm tình của hắn như một mặt hồ đang xao động.

Giờ khắc này, hắn có chút cảm kích tên Vô Sắc. (Vô Sắc : ồ, không cần khách sáo, lần sau có gì thì nhận luôn từ đầu nhé, đừng giả vờ thanh cao)

Là biện pháp của Vô Sắc, cho hắn thêm một cơ hội để gần gũi Sương Nhi, có lẽ đây là cơ hội cuối cùng của hắn.

Trong bóng đêm hắn đánh giá tỉ mỉ thân hình xinh đẹp của nàng, cố gắng khắc sâu hình ảnh của nàng trong trí óc. Da thịt mềm mại trắng nõn, làm đầu óc hắn dần mê say, thân hình cao lớn của hắn không kiềm chế được chậm rãi đè lên thân thể mềm mại của nàng, sự lạnh lẽo như băng của nàng làm đầu óc hắn tỉnh táo trong nháy mắt.

Hắn ôm nàng, cảm nhận thân thể lạnh lẽo của nàng, cố gắng dùng thân nhiệt của mình để tiêu trừ cái lạnh của nàng. Nụ hôn của hắn như những hạt mưa đặt xuống thân thể nàng, dịu dàng, nóng bỏng.

Một người lạnh, một người nóng.

Hắn khóa chặt thân thể mềm mại mảnh khảnh của nàng trong vòng tay, tay hắn tinh tế vuốt tóc nàng. Hắn thật sự muốn đem cả người nàng khám nhập vào trong máu, trong xương, trong linh hồn của hắn.

Sương nhi!

Hắn cúi đầu dịu dàng gọi tên nàng.

Da thịt thân cận, tóc đen dây dưa, lần này bớt chút khó khăn, thêm nhiều cuồng dã dài lâu.

Hắn cảm thấy hàn ý tiến vào cơ thể, tan ra trong luồng khí nóng. Thân thể Sương Nhi dần dần nóng lên, thân thể của hắn dần dần lạnh lẽo.

Thật tốt, Vô Sắc kia nói thật. Hắn thật sự đã hút hàn độc từ Sương Nhi.

Lưu Sương cảm thấy hàn ý trên người dần dần biến mất, nàng dần dần thức tỉnh.

Nhưng khi ý thức của nàng trở lại, nàng không nhận được kêu to, nhưng chẳng thể kêu ra tiếng, đôi môi đã bị bịt chặt.

Nàng vô lực giãy dụa, bởi vì một chút khí lực cũng không có.

Nàng nhìn khuôn mặt tuấn tú gần trong gang tấc, đó là gương mặt của Bách Lý Hàn. Tu mi tuấn mục, vẫn tuấn tú như vậy, nhưng trong lòng nàng đây là gương mặt xấu nhất thế gian (thiệt hem). Nàng chưa từng nghĩ, hắn lại xấu xa đến thế này, thừa dịp nàng hàn độc phát tác, dĩ nhiên đối xử với nàng như vậy.

Hắn có còn là con người không chứ?

Lưu Sương chỉ có thể trừng mắt oán hận nhìn hắn, trong đôi mắt phượng đang ẩn ý cười của hắn, trừ thủy quang liễm diễm nồng đậm tình ý, còn tràn ngập thâm tình, ôn nhu vô hạn. Thâm tình và ôn nhu làm Lưu Sương không cách nào thừa nhận.

Nếu như thật sự đối với nàng thâm tình tràn ngập, ôn nhu vô hạn. Vì sao lại đối xử với nàng như thế.

Nàng thống khổ nhắm mắt lại, không nghĩ không nhìn hấn. Chỉ mong vĩnh viễn không nhìn thấy hấn nữa.

Bách Lý Hàn nhìn vẻ mặt Lưu Sương đối với hấn chán ghét đến cực điểm, nội tâm trào lên một cảm giác khó tả. Hấn không giải thích với nàng, có lẽ, nên để nàng hận hấn. Bởi vì, sau khi hấn nhận hàn độc từ nàng, hấn sẽ không sống thêm được hai năm.

Đây là lời Vô Sắc nói, hấn tin.

Bởi vì Vô Sắc cứu người, luôn luôn làm bị thương thêm một người, một người được sống thì một người phải chết.

Tốt nhất là để Lưu Sương chán ghét hấn, hận hấn, vĩnh viễn cũng không nhớ đến hấn. Như vậy, nàng mới không thống khổ.

Hấn quý trọng lần triền miên cuối cùng này, hết sức dịu dàng trong từng hành động. Muốn đem giờ khắc này vĩnh viễn khắc sâu vào tâm khảm.

Đêm vui quá ngắn, hấn bị thiêu đốt bởi tình dục.

Một đêm này, hấn quên hết tất cả, trong mắt hấn, chỉ có một người, thê của hấn, Bạch Lưu Sương.

Sáng sớm ngày hôm sau, hấn điểm huyết ngữ của Lưu Sương.

Ngồi ở trong quân trướng, chịu đựng lần hàn độc phát tác đầu tiên.

Lạnh đến thấu xương, đau đớn đến thấu xương, làm một đại trượng phu như hần cũng không thể chịu được, thật không biết mấy năm nay, Lưu Sương đã chịu đựng thế nào.

Hai canh giờ sau, hàn độc mới chậm rãi biến mất, hần lão đảo đứng lên, đi tới bên cạnh Lưu Sương, tinh tế đánh giá dung nhan đẹp đẽ của nàng. Lúc này, nàng ngủ rất ngon, sắc mặt cũng dần dần đỏ ửng.

Hần cầm tay nàng, cảm giác được sự ấm áp của nàng, trái tim hần, như bị tan chảy.

Sương nhi, vĩnh biệt!

Hần thì thào nói.

Nếu không phải ta không còn cơ hội để trao cho nàng thứ gọi là hạnh phúc nữa, ta vĩnh viễn cũng không buông tay.

Vĩnh viễn cũng không buông tay, nhưng lúc này ta lại không thể không buông tay!

Hần chậm rãi cúi đầu, êm ái hôn lên đôi môi đỏ mọng ấm áp của nàng.

Trong lúc ngủ mơ nàng yêu kiều hừ một tiếng, làm hần không muốn buông ra.

Hần đột nhiên xoay người, dứt khoát đi ra cửa, nếu còn không đi, hần nhất định không nỡ rời đi nữa.

Trong khu rừng âm u, thị vệ Trương Tá Lý Hữu vốn giả dạng vào quân doanh đã chờ ở đó, Bách Lý Hàn móc từ trong lòng ra một lá

thư, để Trương Tá đưa đến tay Đoàn Kinh Ngân.

Chương 107: Bị bắt

Khi Lưu Sương tỉnh ngủ thì đã là giờ Ngọ, bên trong trướng chỉ có một mình nàng.

Trang phục đã mặc chỉnh tề, nhìn như không có phát sinh chuyện gì. Nhưng toàn thân đau xót, chứng thật đêm qua không phải là một giấc mộng. Hơn nữa, trên người nàng, mỗi tấc da thịt tựa hồ vẫn còn lưu lại mùi vị của người kia. Hắn hôn, hắn vuốt ve, tất cả đều hiện rõ trong đầu.

Lưu Sương ngậy người ngồi trên giường, sau giờ Ngọ, ánh nắng mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ, những tia nắng ấm áp chiếu lên cơ thể nàng, nhưng trong lòng nàng lại dấy lên hàn ý.

Tại sao? Tại sao hắn lại muốn làm như vậy?

Chẳng lẽ, hắn hóa trang thành Dã nhân cứu mạng của nàng, chỉ vì làm chuyện đêm qua? Nếu như là vậy, vì sao lại vì nàng làm ra bao nhiêu chuyện như thế. Nàng không hiểu, nàng không thể hiểu được hành vi của hắn, trong lòng nàng, Bách Lý Hàn không phải người như thế. Hắn từng nói, hắn chỉ động vào nữ nhân mà hắn yêu, mặc dù hắn đối với nàng đã có sự ân hận, nhưng hắn chưa hề nói thích nàng. Coi như là hắn có tình cảm với nàng, đêm qua cũng không nên xảy ra chuyện như thế.

Lưu Sương càng nghĩ càng tức giận, nàng cảm thấy trong lòng như có một khối khí nóng đang từ từ lớn lên, xâm chiếm toàn bộ cơ thể. Nàng phải tìm được hắn, phải hỏi cho rõ ràng, tại sao hắn muốn làm

như vậy.

Nhưng nàng ra ngoài tìm thật lâu, vẫn không hề thấy bóng dáng của hắn, hỏi vài người, đều thấy nói hắn dẫn theo vài người đã đi đâu không biết.

Đi đâu?

Toàn thân nàng nóng giận muốn phát tiết, cơ thể bùng bùng. Hắn liền đi như vậy sao, sau khi làm chuyện xấu xa thế, liền bỏ trốn mất dạng.

Bách Lý Hàn, dám làm không dám nhận, đồ nam nhân tồi!

Nàng thề, một đời này, không bao giờ muốn gặp hắn nữa, hy vọng về hắn đã hoàn toàn hết.

Tâm tình bình ổn hơn một chút, Lưu Sương chui vào trong trướng, bắt đầu công việc. Mãi cho đến khi có một người bị bệnh tới, nàng mới mệt mỏi trở ra.

Bóng đêm mờ lung, mơ hồ thấy trước lều trại một người, tóc đen rối bù, quần áo tung bay, bóng lưng dài cao ngạo.

Trong lòng Lưu Sương chấn động, chẳng lẽ là Bách Lý Hàn, tên xú nam nhân kia đã trở về? Nàng vội chạy tới, định mắng hắn, bóng lưng kia đã chậm rãi quay lại.

Dưới ánh trăng, khuôn mặt kia có chút tái nhợt, nhưng là một đôi mắt sâu thẳm mà trong suốt, lạnh lạnh nhìn nàng. Khuôn mặt ôn nhu tao nhã, không phải là Bách Lý Hàn mà là... sư huynh Đoạn Kinh Ngân.

Sự tức giận bỗng chốc kìm nén trong lòng, Lưu Sương lạnh lùng nói:

"Người tới chỗ này làm cái gì?" Đêm hôm qua mới bị thương, hôm nay chạy tới đây, hắn còn muốn sống nữa không?

Mặc dù hắn mạnh mẽ đứng ở đó, Lưu Sương vẫn có thể thấy được bước chân có chút chệch choạng.

"Sương nhi, xảy ra chuyện gì vậy? Vì sao lại tức giận?"

Đoạn Kinh Ngân lên tiếng hỏi, trong lòng vô cùng chua xót, nàng là vì người kia mới rời đi như vậy. Bọn họ trong lúc đó, rốt cục đã xảy ra chuyện gì, Bách Lý Hàn vì sao đột nhiên rời đi? Hắn đối với Lưu Sương tình thâm như thế, từ Nguyệt Quốc đuổi theo sang Lăng Quốc. Hôm nay vì lẽ gì đột nhiên vứt bỏ nàng.

"Ta nào có tức giận? Người đi đi, ta muốn nghỉ ngơi!"

Lưu Sương dút lời, liền vén rèm định hướng vào trong, nhưng bị Đoạn Kinh Ngân ngăn lại.

"Sương nhi, đi tới lầu của ta đi." Bách Lý Hàn đi rồi, một nữ tử như nàng ở đây thật không an toàn. Hắn phải bảo vệ nàng.

"Ta sao phải tới lầu của người chứ? Ta không đi!" Lưu Sương tùy hứng nói, nhìn Đoạn Kinh Ngân che trước mặt nàng. Sắc mặt hắn tái nhợt, mang theo nụ cười u buồn, nụ cười ấy khiến lời nàng đóng băng lại.

Hắn là sư huynh nàng, nếu như có thể, nàng rất muốn nhào vào lòng của hắn, khóc rống một hồi, nhưng, hôm nay thì không thể. Bờ vai rộng kia của hắn, nàng không bao giờ có thể dựa vào nữa.

Không đi! Tâm Đoạn Kinh Ngân đau xót, nàng cự tuyệt hắn quá phũ phàng! Hắn nhìn vào mắt nàng, trong đôi mắt trong suốt của Sương

nhì, có sự đề phòng, có sự xa lánh.

"Được, ta đi!" Đoạn Khinh Ngân lộ vẻ sầu thảm, cười một tiếng, cất bước đi về phía trước, tuy nhiên đi được vài bước đã sớm lao đảo muốn ngã.

Lưu Sương cuống quít đưa tay đỡ hấn, hương thuốc từ nam nhân xộc tới. Tâm đột nhiên cứng đờ, nàng vì sao phải đỡ hấn? Hấn là người mà nàng hận cơ mà!

Nhưng, nàng lại không cam tâm đẩy hấn ra, nàng không muốn nhìn hấn, nhưng lại không đành lòng.!

Đúng vậy, không đành lòng!

Hấn suy yếu, là bởi vì nàng. Thấy hấn suy yếu, trong lòng nàng lại tràn ngập sự trách móc bản thân.

Nhưng đáng tiếc, chút tự trách này, sự hồi phục trí nhớ.... Những thứ này như dấu vết, nhắc nàng nhất thời cảnh giác, không bao giờ, vĩnh viễn không bao giờ quên.

Đúng vậy, vĩnh viễn không thể quên!

Đoạn Khinh Ngân chậm rãi đứng lên, nói: "Đã không muốn đi, vậy hãy đi ngủ sớm đi!"

"Được!" Lưu Sương không nhìn hấn, đi vào.

Đoạn Khinh Ngân đứng trước cửa, nhìn lên bầu trời, "Chuyến quân trưởng của ta đến nơi này." Hấn thì thào nói.

Màn đêm yên tĩnh, có người nghe lệnh, chỉ trong chốc lát. Một đoàn

tướng tinh nhuệ đã sớm tới đây.

Lưu Sương vốn muốn rời khỏi quân, tuy nhiên, mỗi ngày thấy những binh lính bị thương, trong lòng không nỡ rời đi. Những binh lính này đều vô tội, bọn họ vốn dĩ có thể hưởng một cuộc sống hạnh phúc an ổn, hôm nay lại phải chiến đấu nơi chiến trường đẫm máu này.

Nàng định chờ thương binh giảm một chút sẽ đi, nhưng không ngờ thương binh không hề giảm, việc nàng định rời đi mỗi ngày một xa.

.....

Thiên Mạc Quốc.

Bóng đêm thâm trầm, Mộ Dã đứng bên bờ Thao Hà, ánh trăng chiếu rọi xuống mặt sông.

Bóng đêm yên tĩnh, chỉ có hắc y bào trong gió bay phấp phới. Đột nhiên có một âm thanh dị thường xuất hiện, nước sông "rào rào", tiếp theo là một bóng người chui lên từ dưới sông .

Người kia toàn thân ướt sũng, lạnh run. Nước sông vốn dĩ lạnh, rất khó có ai chịu được, huống hồ lúc trời thu mát mẻ, lại càng lạnh lẽo.

Bóng người bước tới trước Mộ Dã, cuống quýt quỳ xuống.

"Chuyện gì, nói!" Mộ Dã cho quân đi thám thính Đông Phương Lưu Quang , nhưng Đông Phương Lưu Quang đề phòng nghiêm ngặt, những mật thám này chỉ là lâu la, không thể biết được chuyện trọng yếu.

Hôm nay, mật thám này lại nửa đêm vượt sông, không lẽ đã lấy được tin tức trọng yếu gì.

"Thuộc hạ đã tra rõ kẻ phá hư kế hoạch của chúng ta đêm đó , hắc là cháu của Kỷ Bách Thảo. Hơn nữa, mấy ngày trước, Đông Phương Lưu Quang còn chuyển vị trí của quân trưởng của hắc, chuyện này vốn không có gì to tát, nhưng thuộc hạ phát hiện, quân trưởng sau khi chuyển sát cạnh quân trưởng của cháu Kỷ Bách Thảo."

Mộ Dã nghe xong, thần sắc lạnh lẽo, tin tức này thì có gì quan trọng mà phải nửa đêm bấm báo. Hắc nhíu mày, lạnh lùng hỏi: "Còn gì nữa không?"

"Dạ, không có!" Người kia thấp giọng nói.

Mộ Dã đi qua đi lại, đột nhiên đá một cước vào người này, quát lớn: "Còn không mau đi."

Người kia nhảy xuống sông, lại bơi đi.

Mộ Dã đứng ở trên bờ, môi đột nhiên cười lạnh. Hắc cảm thấy người phá hủy kế hoạch đêm đó khiến hắc hứng thú. Hôm nay, Đông Phương Lưu Quang lại chuyển cả quân trưởng để bảo vệ tên đó. Điều này làm cho sự hiếu thắng của hắc nổi lên.

Người đã muốn bảo vệ, ta lại càng muốn bắt.

Đã đến cuối mùa thu, lều trại khắp nơi đều nghe tiếng côn trùng, trong đêm tiếng côn trùng khiến Lưu Sương khó ngủ.

Nàng mệt mỏi trở mình một cái, mơ hồ thấy có một bóng người, Lưu Sương giật mình kêu lo, đột nhiên bên hông tê rần, huyết ngủ bị điểm, nàng ngất đi.

Mộ Dã chậm rãi đi tới trước giường, cúi đầu nhìn thiếu niên này, chỉ

là một tên tiểu tử tướng mạo tầm thường da dẻ vàng vọt có thể làm hấn thảm bại? Thật khiến cho người ta khó có thể tin. Hấn cúi người bế thiếu niên lên, khó tưởng tượng thân thể tên này lại mềm mại thế, làm hấn đột nhiên chậm lại.

Mộ Dã khinh thường một tiếng, nghĩ thầm, nam nhân Lăng Quốc yếu ớt gầy gò quá, không như nam nhân Thiên Mạc Quốc cao lớn anh tuấn. Nếu như, nam nhân nào của Lăng Quốc cũng chỉ như thiếu niên này, thì trận chiến này, không cần đánh nữa.

Hấn suy nghĩ một chút, đột nhiên đặt Lưu Sương lên lưng mình, khéo léo chui ra khỏi lều trại.

Bên ngoài trời tối như mực, khoảng thời gian này chắc là lực lượng canh gác yếu nhất, hấn cõng Lưu Sương nhảy đi.

Đột nhiên, trong bóng tối, một bóng đen nhẹ nhàng ngăn bước hấn.

Thần sắc Mộ Dã lạnh lẽo, không nghĩ tới lại có ám vệ bảo vệ người này, xem ra giá trị của thiếu niên này ngoài dự liệu của hấn.

Người ngăn cản Mộ Dã chính là dược xoa, hấn cùng dược xử vốn là bảo vệ của Đoạn Khinh Ngân, hôm nay Đoạn Khinh Ngân phái hai người bọn họ đến bảo vệ Lưu Sương. Hấn không ngờ, thật sự có người tới bắt cóc Lưu Sương, đến khi thấy rõ mặt mũi kẻ bắt cóc thì trong lòng kinh hãi. Đang muốn la lớn, một thanh kiếm đã chỉ vào hấn., là thị vệ Mộ Dã.

Mộ Dã sợ dẫn theo nhiều người thì thành đánh rắn động cỏ, chỉ mang theo hai thị vệ, những người khác chờ tiếp ứng bên bờ Thao Hà. Thừa dịp dược xoa đang bận giao tranh, Mộ Dã cùng một thị vệ phi thân đi.

Dược xừ nhận ra kế hoạch của Mộ Dã, hắt huýt gió một tiếng, rồi đuổi theo Mộ Dã. Đoạn Khinh Ngân đang ngủ mà trong lòng cả kinh, không kịp phủ thêm ngoại bào, lao ra từ trong trướng. Tiếng huýt gió làm tuần đêm kinh hãi, tất cả mọi người dồn về hướng Mộ Dã chạy trốn.

Nhưng không có ai nhanh bằng khinh công của Đoạn Khinh Ngân, mọi người chỉ nhìn thấy một bóng áo trắng nhanh như chớp, chỉ chốc lát đã biến mất khỏi tầm mắt.

Càng ngày càng nhiều binh lính bao vây Mộ Dã, nhưng bởi vì trên lưng Mộ Dã có Lưu Sương nên không ai dám bắn tên. Mộ Dã nhếch môi, thanh đao xẹt qua như điện, một loạt địa binh gục xuống đất.

Hắn vừa định phi thân đã thấy trước mắt lóe lên một bóng người, Đoạn Khinh Ngân đang đứng trước mặt hắn.

Mộ Dã không ngờ Đoạn Khinh Ngân đuổi theo nhanh vậy, nhìn quần áo Đoạn Khinh Ngân chưa chỉnh tề, Mộ Dã khẽ cười, biết bản thân đã bắt đúng người.

"Đông Phương Lưu Quang, lệnh cho binh sĩ của ngươi tránh ra, bằng không, tay ta không theo lệnh ta. Vạn nhất, sẽ có chuyện không hay!" Mộ Dã lạnh lùng nói, thả Lưu Sương xuống, kề dao lên cổ nàng.

Mặt Đoạn Khinh Ngân lập tức trắng bệch, hắn thật sự không ngờ, Mộ Dã lại tới đây bắt cóc Lưu Sương. Trong lòng vừa sợ vừa giận, nhìn con dao ở tay hắn, trái tim đau thắt lại.

"Mộ Dã, để hắn xuống, ta sẽ thả ngươi đi. Nếu không, tối nay ngươi đừng hòng chạy thoát." Đoạn Khinh Ngân giả vờ trấn tĩnh nói, quyết không để lộ ra tầm quan trọng của Sương nhi.

Mộ Dã cất tiếng cười lớn: "Buông hấn xuống? Không, ta sẽ giết hấn, sau đó sẽ cùng Đông Phương điện hạ liều mạng cao thấp." Vừa nói vừa dùng lực tay, dưới ánh trăng, dòng máu đỏ từ cổ Lưu Sương rơi xuống.

"Ngừng! Người đi đi!" Đoạn Khinh Ngân lớn tiếng quát, những người lính tránh qua một bên.

Mộ Dã càng cười lớn, bắt lấy Lưu Sương, không quay đầu lại, nhảy lên thuyền trên sông, trước sau binh lính cầm cung tên mà không ai dám động thủ, trên lưng Mộ Dã là Lưu Sương.

Trong lòng Đoạn Khinh Ngân quỳnh lên, sắc mặt tái nhợt. Hấn phi thân lên thuyền. Vương Sách và Sử Lăng thấy thế cũng phi thân lên thuyền theo.

"Điện hạ, không thể đuổi theo!" Vương Sách vội la lên. Không chừng đây là kế của Mộ Dã, đêm tối, có thể có mai phục.

Sắc mặt Đoạn Khinh Ngân trắng bệch, hấn nhìn thuyền đang càng lúc càng xa, sắc mặt trắng đến đáng sợ, hai tay nắm chặt thành quyền. Hấn biết đuổi theo cũng chỉ vô dụng, bởi vì trong tay Mộ Dã có Lưu Sương.

Hấn nheo mắt, dấn vào thành thuyền, máu tươi từ chậm rãi chạy xuống, nhưng hấn lại không cảm thấy chút đau đớn nào, bởi vì đau đớn của thể xác so với sự đau đớn của trái tim thật sự chẳng thấm vào đâu.

Nếu Mộ Dã có thể lên vào quân doanh, đến đây bắt Lưu Sương đi, như vậy hấn cũng có thể lên vào địch doanh, cứu Lưu Sương trở về. May là Mộ Dã chưa biết thân phận thật sự của Lưu Sương, sẽ không

xuống tay làm gì Lưu Sương.

Sắc trời dần dần sáng, nhưng Đoạn Kinh Ngân lại cảm thấy bầu trời của hắn càng lúc càng tối đen.

(Lâu rồi không có edit truyện này, có gì không ổn mọi người góp ý cho Kún nha :X. Ngủ ngon)

Chương 108: Vũ mị

Khi Lưu Sương tỉnh dậy, phát hiện mình không phải đang ở trên giường mà là núp trong một ngõ ngách, thật giống như loại người bị quên lãng rồi.

Vẫn là một căn lều, nhưng không phải là cái cũ. Chỗ này có rất nhiều dĩa kim đính, làm trong lòng người bất an.

Qua một tấm màn lờ mờ, Lưu Sương mơ hồ nhìn trên giường tựa như có một thân ảnh người dao động. Lòng nàng vô cùng kinh hãi, ai vậy? Nàng nhớ mình đang ngủ thì một bóng đen tiến đến gần, sau đó liền ngủ mê man. Chẳng lẽ bị bắt đi sao?

Đây là nơi nào vậy? Lều lớn vàng đính óng ánh, trong nháy mắt Lưu Sương đã sáng tỏ, nơi này đích thị là lều trưởng của Mộ Dã, bởi vì chỉ có lều của Khả Hãn mới có kim đính!

Nỗi nghi ngờ xộc lên trong lòng nàng, Mộ Dã tại sao lại bắt nàng đem tới đây, hẳn biết nàng chẳng qua chỉ là một quân y học đồ nhỏ. Rơi vào tay hắn, không biết hắn sẽ xử trí ra sao đây? Nhưng mà, có thể khẳng định là sẽ không có gì tốt đẹp rồi.

Bên trong lều có 2 võ sĩ đứng hầu, thấy nàng tỉnh liền đi ra phía trước, mang nàng về phía góc giường. Bên trong trưởng có bóng người tựa hồ phát phát tay, hai người đó từ từ lui ra ngoài.

Lưu Sương còn chưa có kịp phản ứng vì kinh ngạc, đang định mở miệng hỏi chuyện, bỗng bên trên trưởng truyền đến âm thanh của nữ

tử. Lưu Sương sợ hết hồn, vội lui về sau hai bước, gương mặt chốc lát đỏ lên.

Chỉ cần dùng đầu ngón chân đoán cũng có thể biết bên trong có chuyện gì xảy ra. Thế nhưng, muốn nàng đứng ở chỗ này làm cái gì đây?

"Đi xuống đi!" Một lát sau đã nghe trong truyền ra một giọng nói khàn khàn.

Một đôi tay nhỏ nhắn nhui vén màn lên, sau đó một người con gái mặc váy đỏ đi ra, bởi vì tóc dài che hết dung mạo nên Lưu Sương không nhìn được dung nhan người con gái kia.

Nhưng mà, nàng kia thật lớn mật, trên người chỉ có một lớp vải mỏng tang, mơ hồ lộ ra đường cong mê người. Hai nửa bầu ngực lộ ra ngoài, thịt da trắng nõn nà. Lớp lụa đỏ phủ lên da thịt trắng, thật là mỹ miều.

Đều nói con gái ở Mạc Quốc sinh ra không mềm mại, cô gái kia không phải là ôn nhu như nước sao!

Nàng kia sửa sang lại áo quần, khoe môi khẽ mỉm cười, lướt qua Lưu Sương, nàng ta liếc Lưu Sương một cái, trong nháy mắt nàng nhìn cận dung nhan người con gái này.

Nàng ta khuôn mặt trắng nõn, thậm chí còn có một đóa hoa đào trên mặt điểm lệ! Hoa đào lộ trên khuôn mặt trắng trẻo, đẹp tuyệt vời, giữa ngày thu này không khỏi khiến người ta mong ngóng mùa xuân.

Hoa đào! Hình xăm hoa đào!

Trong lòng Lưu Sương kinh hãi, cuống quýt cúi đầu, gương mặt sớm

đã trở nên tái nhợt.

Nữ tử trước mặt, chính là Mi Vũ, mặc dù nàng không thấy rõ hình dạng cô ta, nhưng mà đóa hoa đào kia Lưu Sương tuyệt đối không thể nhầm được.

Mi Vũ tại sao lại ở chỗ này? Nàng không phải là trắc phi của Bách Lý Hàn sao? Làm sao lại lưu lạc đến bên Mộ Dã này? Nghi vấn và khiếp sợ đan xen vào nhau, làm Lưu Sương nhất thời không kịp phản ứng.

Cho đến lúc Mi Vũ uốn éo lướt đi rồi, ánh vàng của kim đính đập vào mắt, Lưu Sương mới hồi phục lại tinh thần.

Mộ Dã thâm thúy nhìn Lưu Sương, choàng tạm hắc bào lên người, lộ ra làn da săn chắc khỏe mạnh.

Bị ánh mắt sắc bén của Mộ Dã nhìn, tâm Lưu Sương cuống quýt cả lên, nàng cảm thấy không có gì che giấu được hắn, sợ hãi ủa tới. Nàng không hề nghi ngờ, Mộ Dã muốn giết nàng, so với giết một con kiến còn dễ hơn.

"Lá gan không nhỏ a, dám mê đắm ngó nghiêng nữ nhân của ta." Mộ Dã nhìn thiếu niên gầy yếu trước mặt này, thật là khó tin, Đông Phương tại sao lại quan trọng hắn như thế, chẳng lẽ chỗ hắn hết người rồi sao.

"Lần trước quân của Đông Phương trúng độc, nghe nói là do người tìm được cách chữa. phải không? Xem ra y thuật của người không tệ a?" Mộ Dã lạnh lùng hỏi.

Lưu Sương nghe vậy, trong lòng suy nghĩ rất nhanh. Xem ra Mộ Dã là vì sự kiện giải độc lần trước mà bắt nàng, ước chừng còn chưa biết thân phận nàng. Tuyệt đối không thể để cho hắn biết, nếu không

hắn sẽ lấy chính mình đi uy hiếp sư huynh.

"Đúng là ta, nhưng y thuật của ta không cao, chẳng qua là đúng dịp trên tay có thuốc giải thôi." Lưu Sương thấp giọng nói.

"Thật sao?" Mộ Dã hí mắt nói, đưa tay níu lấy một vạt áo của Lưu Sương, kéo nàng tới trước mặt hắn.

Hắn cúi mắt xuống nhìn Lưu Sương, đôi mắt đen tinh anh đem theo cái nhìn chăm chú, sở thích của Đông Phương là kiểu gì đây, lại có kiểu thích thiếu niên nhu nhược này sao? Hắn thật quá kém cỏi, coi trọng một thiếu niên đáng mạo quá tầm thường.

Tuy nhiên, nghĩ đến khi hắn mới ôm thiếu niên này đêm qua, trong lòng có chút khác thường, Mộ Dã khẽ nhú mày, năm ngón tay buông ra, Lưu Sương không được báo trước ngã nhào xuống đất.

Hắn ngay cả trời sập cũng không chọn một thiếu niên tầm thường thế này!

Lưu Sương ngã nhào xuống đất, cả người đau điếng, nàng cố gắng chịu đựng không lên tiếng.

Mộ Dã cúi đầu đánh giá Lưu Sương, bắt gặp đôi mắt đen trong như suối quật cường của nàng, hắn bỗng nhiên thấy hứng thú. Cũng muốn nhìn, vì sao Đông Phương lại quý trọng tên tiểu tử này đến thế!

"Kể từ ngày hôm nay, ngươi sống ở trong trướng này với bốn vương, không được bốn vương cho phép, ngươi không được đi bất cứ nơi đâu." Mộ Dã lạnh lùng hạ lệnh, không nhìn lại, sải bước đi ra ngoài.

Lưu Sương gục trên mặt đất, trong lòng tràn ngập sợ hãi, lúc này

nàng thật sự hận bản thân bất lực! Nghĩ tới những binh sĩ thương vong kia, trong tâm dấy lên cảm giác chua xót khó tả, nếu như nàng có võ công tốt, có thể ngăn được chuyện này, sẽ tránh được bao nhiêu mạng người vô tội!

Mộ Dã tựa hồ bề bộn nhiều công việc, vào ban ngày không hề thấy bóng dáng, nhưng mà Lưu Sương không hề ra được vì hấn phái thị vệ trông chừng nàng. Xem ra là để che giấu nên để nàng ở trướng này.

Đêm hôm đó.

Mộ Dã một thân áo choàng vàng ngồi trước bàn, trên bàn bày đầy món ngon, rượu quý.

Bên trong đại trướng bày bốn cột lửa cháy hừng hực bốn góc.

Chỉ chốc lát, một người mặc quần áo lụa mỏng màu đỏ đi đến, lướt thướt trong trường, ánh lửa chiếu lập lòe trên cơ thể nàng, một vẻ đẹp lẳng lơ diễm dúa. Tóc đen vấn cao, lộ ra cái cổ trắng nõn, trên mặt, đóa hoa đào có ánh lửa chiếu rọi, càng thêm kiều diễm.

Ngồi một góc, Lưu Sương nhìn chăm chú, không nghi ngờ, chính là Mi Vũ.

Trong lòng Lưu Sương có chút chua xót, đối với cô gái này, nàng thật sự rất hận. Nhưng trong tình cảnh này, nàng cũng có phần cảm thông.

Tiếng nhạc cất lên, Mi Vũ khẽ lắc eo, nhún chân chậm rãi nhảy múa.

Thân thể uyển chuyển nhảy múa, ánh mắt nhìn đong đưa, miệng còn khe khẽ hát một điệu nho nhỏ.

Đó là một câu hát của Giang Nam, cực kỳ dễ nghe, phối hợp với giọng hát ngọt ngào, không khỏi làm người ta mê mị.

Lưu Sương nhìn Mi Vũ, nàng cảm thấy nữ tử này đã thay đổi. Lúc trước bất kể cô ta tổn thương nàng thế nào thì nàng cũng biết rõ cô ta thích Bách Lý Hàn. Hôm nay tại sao lại như thế này? Nịnh nọt kẻ khác? Có lẽ nào cũng bị bắt đi như nàng?

Lưu Sương khẽ lắc đầu, cảm thấy chuyện không hề đơn giản như thế.

Mi Vũ càng lúc càng nhảy múa mê mị, càng làm cho nam nhân ý loạn tình mê. Lưu Sương nhìn về phía Mộ Dã, mặc dù Mộ Dã lúc này cũng đã mê đắm nhưng Lưu Sương phát hiện ra hắn vẫn còn có sự cảnh giác.

Mộ Dã, quả nhiên là một tên nguy hiểm, tình trạng này mà vẫn còn cảnh giác như thế.

Một khúc nhạc hoàn, Mộ Dã mỉm cười nói: "Vũ Mị, tới đây, rót rượu cho ta."

Mi Vũ lắc vòng eo mảnh khảnh đi tới, dịu dàng nói: "Khả Hãn, thiếp tới đây, rượu Giang Nam thật tuyệt, mời Khả Hãn thưởng thức."

.....

Nguyệt Quốc

Đêm về khuya, gió lạnh dần, ánh trăng từ từ chiếu khắp mặt đất, trong cả những hẻm nhỏ. Hẻm này là nơi Lưu Sương mở quán, hẻm thì còn nhưng y quán thì đã đóng cửa.

Bách Lý Hàn đi bộ trong bong đêm, một thân áo trắng hòa vào ánh trắng, bỗng bênh đưng đưa. Kể từ khi trở lại Nguyệt quốc, hấn thường xuyên đi dạo tới nơi này, y quán của Sương nhi.

Không thể ở bên cạnh nàng, chỉ có thể đến nơi mà trước đây nàng đã từng sống, cảm nhận hơi ấm của nàng.

Tóc dài phất phơ trong gió, tựa hồ như xuất hiện một thác nước chảy trắng xóa.

Đúng thế, một thác trắng!

Kể từ khi trở về Nguyệt quốc, tóc hấn trở nên bạc trắng ngày một nhiều hơn, không biết vì hàn độc hay vì tương tư, đến hôm nay đã bạc trắng cả. Tuy nhiên, hấn không để ý, cõi đời này, còn có ai quan tâm hấn.

Đầu hẻm có mấy người đang nói chuyện, Bách Lý Hàn cũng không để ý, hấn chậm rãi đi tới.

Chương 109: Ngũ ra kinh người

Điệu múa cuối cùng vừa dứt, Mi Vũ thản nhiên cười, nụ cười khiến đôi má ửng hồng, mang theo một tia mê hoặc người mỏng manh, mị ý lan tràn.

Mộ Dã như đáp lại nụ cười của Mi Vũ, chậm rãi nở nụ cười, đôi mắt cảm thấy hứng thú lưu chuyển trên người Mi Vũ.

Cô gái này tự xưng là "Vũ Mị" đúng là vũ mị (Vũ Mị có nghĩa là quyến rũ)

Một bộ xiêm y màu đỏ, mỏng manh. Mái tóc búi cao, để lộ gáy trắng ngần, trên có kìa tram lấp lánh đá. Mặt ngọc mỏng manh, vài sợi tóc mai khẽ rủ trên má. Đẹp nhất là đóa hoa đào trên mặt nàng kia, khiến nàng tăng thêm vẻ phong tình.

Nữ nhân như thế, thật khó gặp, nhưng đã gặp, thật dễ khiến chon am nhân nghiêng ngáp.

Nhưng mà, Mộ Dã biết, nữ nhân đẹp thì cũng đồng nghĩa như là độc dược, không để ý, sẽ nhanh chóng bỏ mạng. Hắn, thích mỹ nhân, nhưng còn yêu thì không hề.

Nghe nói người con gái trước mắt này là mỹ nữ nổi danh tuyệt sắc của Nguyệt Quốc, cầm kỳ thư họa cái gì cũng thông, là một đại mỹ nữ!

Mộ Dã khế cau mày, chân mày nhíu lại, nhưng rồi lại như chưa hề nhìn gì cả.

"Vũ Mị, nghe nói người cầm kỳ thư họa đều tinh thông, Bồn vương chưa từng nghe qua người gảy đàn. Thừa dịp tối nay đêm đẹp, bồn vương cùng các tướng quân đều ở đây, người hãy gảy một khúc đàn để chúng ta thưởng rượu thêm hứng!" Mộ Dã vuốt vuốt chén ngọc, nhàn nhạt nói.

"Tiểu nữ nguyện vì Khã Hãn mà gảy đàn, mời người lấy được nhã hứng!" Mi Vũ nhẹ nhàng nói, ngược đôi mắt long lanh lên.

"Người đâu, ban thưởng cầm!" Mộ Dã lạnh giọng nói.

Có người mang cầm tới, bày ở trên bàn, Mi Vũ nhẹ nhàng quỳ gối phía trước.

"Không biết Khả Hãn muốn nghe khúc gì?" Mi Vũ khẽ lướt 5 ngón tay nhỏ dài trên dây cầm, kiều my cười một tiếng rồi hỏi.

Mộ Dã đối với văn hóa của hán văn cũng có nghiên cứu, đối với cầm cũng tinh thông một hai khúc, lúc này nghe Mi Vũ hỏi, liền nói: "Trong tay ta có một bức họa, không biết Vũ Mị có thể hay không dựa theo bức họa kia gảy một khúc đàn."

Dứt lời, liền phân phó thị nữ bên cạnh đi lấy bức tranh. Chỉ chốc lát, thị nữ kia lấy trong hộp ra một bức họa. Mộ Dã gật đầu, ý bảo thị nữ kia mở cuộn tranh ra.

Thị nữ kia nhắc tay, bức tranh khế buông xuống, nụ cười trên môi Mi Vũ như dần cứng lại.

Ánh trăng dưới sương mù, hơi nước phiêu phiêu, song xanh mênh

mông, một hồ ao sen, đặc sắc mà diễm lệ...

Bức họa này thật tuyệt diệu!

Mi Vũ có thể nào không biết, đây chính là bức họa do tự tay Lưu Sương họa trong đêm yến hội. Mặc dù mấy ngày nay, Hoàng hậu nương nương tỉ mỉ dạy nàng cầm kỳ thi họa, nhưng mà, nàng họa kỹ có tiến bộ, so với tài năng của Lưu Sương, vẫn là không thể theo kịp.

Lúc này, thấy bức họa kia, chỉ cảm thấy sâu trong tâm tựa như ghim một cây gai, ghen tỵ, chua xót làm nàng nổi điên. Nàng sao không biết, Trữ vương vì đi tìm Bạch Lưu Sương kia mà xa phó Lăng Quốc.

Nhìn bức họa, sự hiếu thắng trong lòng nàng bị kích thích, không phải là bức tranh kia, mà là nàng, Mi Vũ, không đời nào thua được.

Khóe môi lập tức nhẹ mở nụ cười, nhẹ nhàng cất tiếng: "Nếu Khã Hãn muốn thấy hồ sen dưới trăng, Vũ Mị sẽ hết sức vì ngài mà đàn."

Năm ngón tay bắt đầu lướt nhẹ trên dây cầm. Một khúc du dương khởi lên, bên trong trướng nháy mắt không có một tiếng động, chỉ có âm nhạc thánh thót vang lên.

Lưu Sương ngồi ở một góc mọi người không chú ý đến, ánh mắt của nàng động lại nơi bức tranh trên tay người thị nữ kia. Đây là bức họa nàng tặng cho Mộ Tịch Tịch, nhưng chẳng biết tại sao lại rơi vào tay Mộ Dã, lúc này lại còn lấy ra, để cho Mi Vũ nhìn cảnh gáy đàn.

Mộ Dã cũng thật là gây khó khăn cho người khác, còn nhớ hôm đó hẳn làm mình mất mặt trước mọi người vì bức họa đó.

Bất quá, tài đánh đàn của Đại Mi Vũ xác thật không tệ, cầm khúc lẻ loi, xác thật cũng tấu ra cảnh trong Hà Đường Nguyệt Sắc. Nhưng tại

Lưu Sương nghe , lại cảm giác quá mức thư hoãn bình thản, thiếu đi một tia mờ ảo ý nhị, cũng ít đi cảm xúc rung động.

Lưu Sương lặng lẽ ngồi 1 góc, âm thầm đánh giá vị nam tử kia, mọi người đắm chìm trong men rượu, chỉ có hắn, nhìn như bùng chén rượu lên uống, trên mặt khế nở nụ cười, nhưng là thầm lặng đánh giá những người xung quanh sau chén rượu ấy.

Lưu Sương trong lòng trầm xuống, nàng không biết mục đích của Đại Mi Vũ tại Thiên Mạc quốc là gì, nhưng xem ra, Mộ Dã không tín nhiệm nàng ấy.

Khúc đàn cuối cùng, trong lều hoàn toàn yên tĩnh, những tướng quân này thần sắc có chút khác lạ, bọn họ cực ít nghe đàn ca, tối nay thật sự là đại phúc, ăn no thưởng ngoạn.

Đại Mi Vũ duyên dáng đứng lên, sóng mắt mỉm cười, hướng về Mộ Dã thi lễ.

Mộ Dã trên mặt nở một ý cười, hắn vẫy vẫy tay, Đại Mi Vũ bước nhẹ nhàng tới bên hắn, ngồi xuống.

"Khả Hãn, bức họa này thật sự là mỹ, không biết Khả Hãn như thế nào lại có được?" Tả tướng quân ngồi bên tay trái Mộ Dã hỏi.

"Bức họa kia là do công chúa đi sứ ở Nguyệt Quốc mang về, nghe nói ở Nguyệt quốc có một nữ tử đã vẽ. A, Vũ Mị, người ở Nguyệt quốc, đã từng gặp qua nữ tử vẽ bức tranh này chưa?" Mộ Dã quay đầu lại hỏi Đại Mi Vũ.

Đại Mi Vũ trên mặt cười gượng một phen, thấp giọng nói: "Xin Khả Hãn thứ cho Vũ Mị nông cạn, thật sự là không biết người vẽ bức họa này là người phương nào, lại càng chưa từng gặp qua."

"A, phải." Mộ Dã lập tức có chút thất vọng nói, lập tức lại chuyển hướng tới các tướng quân nói: "Cảnh đẹp như vậy, tại sao Thiên Mạc quốc chúng ta không có, nhưng mà tại Nguyệt quốc kia thì khắp nơi đều vậy, cảnh đẹp mê hồn trên bức tranh này chỉ là một bản thu nhỏ thôi. Các vị tướng quân, lần này chúng ta chiếm được Lăng quốc, mãnh quân nhanh chóng xuôi nam, cảnh đẹp như vậy sớm muộn gì cũng thuộc về chúng ta!" dứt lời, Mộ Dã cao giọng cười to.

"Khã Hãn nói rất đúng, Lăng quốc cùng Nguyệt quốc, sớm muộn gì cũng sẽ nằm trong tay chúng ta." Những tướng quân đều liên tục gật đầu, cùng nhau cao giọng cười to.

Đại Mi Vũ trên mặt có một tia cứng lại, ngay lập tức hồi phục lại bình thường, kiều mị nói: "Khả Hãn, đến lúc

người thống nhất thiên hạ, chớ quên ... thiếp a."

"A." Mộ Dã xoay người lại nhìn Mi Vũ, khóe môi vẫn lộ một tia mỉm cười, nhưng có chút hàn ý se lạnh: "Bốn vương dĩ nhiên không thể quên ngươi... tiểu mỹ nhân."

Lưu Sương ngồi trong một góc, nghe những tiếng cười kia truyền đến, mặt trắng bệch. Nàng không nghĩ tới, chỉ là nàng tiện tay họa một bức tranh... liền dẫn tới... tên Mộ Dã này sinh lòng đổ kỵ với Nguyệt quốc.

Nếu Mộ Dã thực sự tiến mãnh quân xuôi Nam, chiến sự tái khởi, nàng chẳng phải là kẻ tội nhân hay sao.

Lưu Sương gắng sức đứng lên, chậm rãi bước đi, hướng về phía trung tâm ồn ào ầm ĩ.

Ánh lửa lớn hắt ra từ những cây cột lớn, Lưu Sương mượn ánh lửa lẳng lặng đánh giá từng người trong tiệc.

Tiếng cười dần dần lắng xuống, những người đó có chút nghi ngờ người thiếu niên kia.

Một thân quần áo xám mộc mạc, bọn họ nhận ra đây là quân phục của Lăng quốc. Bên trong trướng của Khã Hãn thế nào lại có một binh sĩ Lăng quốc, tất cả có chút giật mình.

Mộ Dã nhìn sự xuất hiện của Lưu Sương, con người sâu đen thẳm, đuôi lông mày có nếp nhăn khi cười lại càng lẩn sâu, cười càng lúc càng lớn.

"Ta quên mất, chúng ta có một tù binh Lăng quốc a."

m thanh của hân lạnh lùng, mang theo một tia hài hước khiêu khích.

"Mộ Dã, người làm như vậy, không cảm thấy có lỗi trước bao sinh linh của muôn dân sao?" Lưu Sương lạnh lùng hỏi.

Một thị vệ ở bên nghe thế, đi qua bắt lấy cánh tay Lưu Sương, định đem nàng lôi đi.

Mộ Dã lại khoát tay áo, ý bảo hân buông ra.

Thiếu niên này thế nào lại tự nhiên xuất hiện chất vấn hân, trong lòng Mộ Dã hứng thú tăng lên, nói thật, trên thảo nguyên này, không có người nào dám gọi thẳng tên hân. Thiếu niên này, dám gọi tên của hân, lại còn dám chất vấn hân.

"Sinh linh của muôn dân? Bỏn vương cũng chỉ là vì muôn dân mà mới thống nhất thiên hạ. Chẳng lẽ người không cảm giác được, nếu

như thiên hạ thống nhất, thiên hạ này sẽ an bình sao, sẽ càng mạnh sao! Thiên hạ phân chia đã lâu, ắt phải có hồi thống nhất. Ta chính là do ông trời phái tới thống nhất thiên hạ!" Mộ Dã dứt lời, uống một ngụm rượu, cuồn cuộn tựa vào ghế.

"Càng an bình, càng mạnh sao?" Lưu Sương cắn răng, người này, thật sự là cuồn cuộn quá nhiều rồi.

"Đúng vậy, ta đã từng đi qua Lăng quốc và Nguyệt quốc, quốc vương Lăng quốc bị bệnh đã lâu, vương hậu cầm quyền, thực lực của nước ngày một suy, còn có tên phản nghịch muốn lật đổ. Hoàng đế Nguyệt quốc yếu đuối, hướng phong hủ loạn, để nịnh thần nắm quyền, hàn môn sĩ tử không có cửa lên. Hai nước, dân chúng sống cuộc sống khổ cực không thể tả. Nhưng hãy xem, Thiên Mạc quốc chúng ta, theo luật lệ mà sống. Mấy năm nay, ta thu hút nhân tài nho học từ phía Nam, chăm lo việc nước, thực lực ngày một mạnh lên, không có quốc gia nào có thể đấu lại với Thiên Mạc quốc, cho nên, thống nhất thiên hạ, là việc ắt phải làm." Mộ Dã chậm rãi mà nói, con người sâu thẳm thách thức đảo trên người Lưu Sương một cái. Nghĩ thầm, người chỉ là một tên thầy thuốc nhỏ bé của Lăng quốc mà dám chất vấn ta sao.

"Thống nhất thiên hạ, ta xem ngươi là bị mê sảng mất rồi." Lưu Sương oán hận nói.

Mộ Dã ngồi phắt dậy, chén rượu trên bàn bị đập văng, chấn động. Đại Mi Vũ bên cạnh bị dọa cho hoảng sợ, sắc mặt trắng bệch chăm chú nhìn Mộ Dã. Nhưng thấy mặt hắn mỗi lúc hàn khí tuyết phủ một nhiều, cái tên thầy thuốc Lăng quốc, lá gan thật lớn quá đi.

"Ngươi nói ai si mộng, vậy ta hỏi ngươi một câu, Bốn vương ta si mộng cái gì, nếu không có lý do, đêm nay Bốn vương sẽ lấy mạng ngươi!" Mộ Dã lạnh lùng nói, hai bàn tay nắm chặt, chén rượu liền vỡ

vụn. Hãn chà xát tay, thổi thổi, mắt nhìn Lưu Sương.

Lưu Sương không chút hoảng sợ, thần sắc bình tĩnh, hiên ngang ngẩng cao đầu, lạnh lùng nhìn Mộ Dã, nhàn nhạt mở miệng nói: "Khả Hãn nói Lăng quốc và Nguyệt quốc đều đã suy sụp không có thuốc chữa. Khả Hãn cùng lắm là đi qua Lăng quốc và Nguyệt quốc một chuyến, mới thế đã đưa ra kết luận, có phải hay không là võ đoán quá mức. Lại nói Lăng quốc, vốn là vương hậu cầm quyền, nhưng hôm nay Thái tử cũng đã cầm quyền, quét sạch triều chính, chăm lo việc nước, lòng dân đã an. Ai nói Lăng quốc không thể cường thịnh vươn lên. Mà Nguyệt quốc, mặc dù hoàng đế yếu đuối, nhưng việc triều chính cũng không hỗn loạn như Khả Hãn nói. Nói thật, ta cho rằng thống nhất thiên hạ là một viễn cảnh tốt đẹp. Nhưng, tình thế lúc này, thống nhất thiên hạ thì chưa phải lúc. Người xưa có nói, loạn rồi an, suy rồi thịnh, tất cả đều là vì dân, nhưng, hôm nay, dân chúng đang hướng tới cuộc sống an bình, Mà người lại muốn vén màn đại chiến lên, tính mạng dân chúng như nằm trong biển lửa, việc làm này trái với lòng dân. Nghịch ý trời, làm trái lòng dân, người cảm thấy người sẽ thành công sao?"

Chương 110: Dĩ tính hành hạ

Sắc mặt Mộ Dĩ trong suốt quá trình Lưu Sương nói càng lúc càng hắc trầm, quả thực có thể dung "Mây đen" để ví.

Bên trong trướng không có gió, thế mà hắc bào của hắn động đậy, như sắp phát khùng tới nơi.

Mộ Dĩ phẫn nộ, hắn thật sự không hề nghĩ tới sự giải thích như vậy của tên thầy thuốc này, trong tâm hắn không khỏi có chút bội phục.

Nhưng, Mộ Dĩ hắn là ai chứ? Hắn là Vương của Thiên Mạc quốc, cao cao tại thượng, như thế nào trước mắt bao nhiêu quân tướng lại bị tên thiếu niên kia ăn nói lỗ mãng như thế chứ? Làm sao có thể cho phép hắn chửi bới sự nghiệp thống nhất thiên hạ a?

Tên tiểu tử này thật không muốn sống nữa!

"Người nói rằng việc ta thống nhất thiên hạ là nghịch thiên sao? Người không muốn sống nữa sao!" Mộ Dĩ lạnh lùng nói, nhưng kìa, môi khẽ cười, nụ cười làm cho lòng Lưu Sương run lên.

Xem ra, nàng thực sự đã chọc giận tên Mộ Dĩ rồi, người này dã tâm to lớn như thế, không phải chỉ một hai lời mà nàng có thể thuyết phục được hắn, nhưng là, hôm nay, nói đến đây, chẳng lẽ lại bỏ dở giữa chừng. Ngay cả khi hắn không ủng hộ điều nàng nói, nhưng chắc chắn trong lòng hắn sẽ lưu lại được một chút gì đó.

"Đúng vậy, trong mắt ta, người chính là kẻ nghịch lại ý trời. Thống

nhất thiên hạ muốn tiến hành cần phải theo tuần tự, hôm nay thời cơ chưa tới, nếu như người muốn vén màn lên phân tranh thiên hạ, chỉ biết lệnh khiến dân chúng không nơi sống, lầm than lưu lạc, sinh linh oán than. Cái gì là vì muôn dân trăm họ, ta xem người chẳng qua là vì muốn thỏa mãn dã tâm mình mà tìm cơ thôi. Người như vậy không đáng để thống trị thiên hạ, chứ đừng nói là vì con dân."

Tiếng nói của Lưu Sương chậm rãi lan tỏa trong lều, ánh lửa chập chờn, bóng nàng gầy yếu trên mặt đất, hòa cùng bóng lửa đang nháy nhót, đơn độc, phảng phất như một làn gió thổi qua sẽ tiêu tán.

Nhưng là, con người nàng vốn cứng cỏi. Đôi mắt như lửa, sáng rực soi trong tâm những người khác. Ánh mắt nàng, trong đông lạnh lộ ra một tia kiên nghị.

Lông mi Mộ Dã nâng lên, mắt chăm chú nhìn, sâu trong nội tâm có chút suy nghĩ. Kỳ thật, từ khi hấn đăng cơ, liền tận sức mở rộng lãnh thổ. Hấn thường xuyên dung lí lẽ vì muôn dân để thuyết phục bản thân mình.

Nhưng, thiếu niên này lại nói, hấn, vì lòng tham riêng bản thân.

Thật là vì lòng tham của bản thân sao?

Ngay cả bản thân hấn lúc này cũng hồ đồ rồi! Tâm hấn bắt đầu rối loạn, không muốn nghĩ nhiều về vấn đề này nữa.

Hội yến tốt đẹp đêm nay, chẳng phải bị tên thầy thuốc Lăng quốc phá hủy a, hấn có điểm lợi hại gì, không phải sao?

Mộ Dã cầm lấy chén rượu trên bàn, ngửa đầu uống cạn sạch một hơi. Để chén xuống, cười nói: "Người đâu."

Một thị vệ lập tức đi tới trước mặt Mộ Dã thi lễ: "Có thuộc hạ!"

Mộ Dã khoát tay áo nói: "mang cho ta 7 con sư tử câu tới trước cửa trướng."

"Dạ!" Hai người võ sĩ liền thừa lệnh, bước nhanh từ trong trướng ra ngoài.

Lưu Sương không biết ý đồ của Mộ Dã, nhưng trong lòng nổi lên một nỗi sợ hãi vô biên, nàng biết Mộ Dã sẽ không bỏ qua cho nàng. Nhưng không nghĩ ra hẳn sẽ dùng biện pháp gì hành hạ nàng.

Mộ Dã hướng về phía Lưu Sương cười mỉa hoặc một tiếng, đột nhiên quay lại gần Đại Mi Vũ nói: Vũ Mị, đã no say, chúng ta ra ngoài đi xem nhạc tử đi. Các vị tướng quân, cùng bốn vương đi ra ngoài xem một chút xem thế nào?"

Đại Mi Vũ tươi cười hỏi: "Khả Hãn, nhạc tử gì a?"

Mộ Dã khẽ nhéo mũi nàng, ánh mắt lại đảo qua Lưu Sương, thản nhiên nói: "Đi ra ngoài sẽ biết liền."

Không biết vì sao, khi ánh mắt hắn đảo qua nhìn nàng, trong lòng Lưu Sương không kìm được rung mình một cái.

Nhạc tử? Cái gì nhạc tử?

Xem ra là có liên quan đến nàng, không phải là hắn tìm người để cường bạo nàng chứ? Nhưng hiện tại, nàng vẫn dưới thân phận một nam nhân, sẽ không có chuyện gì xảy ra. Nghĩ tới đây, Lưu Sương có chút yên tâm. Trừ chuyện này ra, những cái khác nàng đều có thể cam chịu.

Đội Mộ Dã cùng chúng tướng sĩ rời khỏi, có hai võ sĩ tiến lại đưa Lưu Sương ra ngoài.

Đêm mát lạnh, ánh trăng sáng rọi, gió thổi từng đám cỏ như sóng uốn lượn.

Trước mắt, một con ngựa. Toàn thân như tuyết trắng, bờm dài bay trong gió, nhìn qua trông vô cùng liêu lỉnh.

Ngựa này có phải là sư tử câu mà Mộ Dã nói, Lưu Sương mặc dù không hiểu, nhưng cũng nhìn ra được đây không phải một con ngựa ngoan hiền. Hơn nữa, nhìn cách con ngựa kia uốn ngực, nhất định là chủ tử cùng một dạng, cũng có cái ngạo khí của chủ nhân nó.

Mộ Dã bước ra phía trước, cực kỳ thân mật vuốt bờm ngựa, con ngựa này hiển nhiên là con ngựa mà hắn yêu thích nhất.

Hắn đột nhiên xoay người lại, đem Đại Mi Vũ đang đứng sát bên cạnh bế lên, Mi Vũ ưm một tiếng, nửa xấu hổ, nửa ngả nghiêng cho Mộ Dã ôm. Mộ Dã ôm nàng, lập tức phi ngựa.

Một thân hắc bào rung động trên thân ngựa trắng như tuyết, thật diễm lệ.

Lưu Sương đang nhìn, lại thấy Mộ Dã hướng tới nàng bĩu môi. Trong lòng nhất thời nổi lên dự cảm xấu. Hắn nhất định không buông tha nàng a.

Hai người võ sĩ theo lệnh Mộ Dã đã tới trước mặt Lưu Sương.

"Các người muốn gì?" Lưu Sương đè nén sợ hãi trong lòng hỏi.

Tên võ sĩ không nói lời nào, nắm lấy cổ tay Lưu Sương, dung thừng

quấn chặt hai tay. Sau đó nắm sợi dây lại một chỗ, buộc lên yên ngựa.

Làm cái gì vậy?

Lưu Sương nhất thời chết lặng.

Mộ Dã quay đầu, đôi mắt đen dưới ánh trăng rọi đen thẳm không đáy, môi lại nở nụ cười huyền hoặc, tà mị mê người. Nhưng. Lưu Sương nhận thấy, như là hình ảnh của sứ giả địa ngục.

"Như thế nào, người chịu thua chưa?" Hắc lạnh lùng mở miệng.

Lưu Sương lắc đầu, nàng biết lời của mình đã có tác dụng tới Mộ Dã, bằng không hắc sẽ không phản nộ như vậy. Cho nên, nàng tuyệt đối không thể chịu thua.

Ở trong thế trận giằng co này, nàng, hoặc là không có cơ hội thắng, hoặc sẽ có hi vọng, sợ rằng toàn thân khó bảo toàn, trong lòng cực kỳ sợ hãi thấp thỏm. Tuy nhiên, nàng tuyệt đối không chịu thua.

"Mộ Dã, ta sẽ không chịu thua, người có giết ta, ta cũng vẫn sẽ nói những lời kia! Người chính là kẻ nghịch lại thiên ý!" Tiếng nàng lạnh lùng mà kiên định.

Lời của nàng làm mắt Mộ Dã nheo lại, nhưng hắc trước sau vẫn cứ vậy, bình tĩnh, nhưng sóng không gợn, mới không biết được biển đang có bão tố.

Hắc đột nhiên há mồm nhẹ nhàng phun một chữ: "Khiển!"

Sư tử câu hí dài một tiếng, tung bốn vó, ngẩng đầu uốn ngực phi.

Giây lát, Lưu Sương cảm thấy như tay bị túm lại, không chống cự được, nàng phải chạy theo con ngựa.

Ngựa phi không có nhanh, giống như tản bộ, nhưng Lưu Sương ở phía sau chạy theo thật vất vả, nàng như thế nào có thể đua với một con ngựa? Cổ tay bị xiết chặt lắc không ngừng, cơn đau truyền đến.

Lập tức, Mộ Dã, một tay quấn quanh eo Đại Mi Vũ, một tay lôi dây cương, hắc bào trong gió bay phấp phật, sau lưng hắc như có một đôi cánh đen của ác ma đang kêu ngạo vượn ra.

Hắn cùng Đại Mi Vũ ung dung đàm tiếu, thỉnh thoảng lại cười với nhau, chốc lại quay đầu nhìn mặt Lưu Sương trắng bệch. Tóc tai nàng rũ tung, nhưng đôi mắt vẫn sáng rực như lửa, dưới ánh trăng, hắc mớ hồ nhìn trong đôi mắt kiên nghị ấy có cả sự khinh miệt.

Trái tim hắc đột nhiên bị khống chế, mặt cau lại.

Lưu Sương chạy quá sức, thở hồng hộc, sức cùng lực kiệt, nàng cảm giác như chân mình sớm rã ra.

Nhưng vẫn có chạy, liều mạng chạy.

Đột nhiên, Mộ Dã hô to một tiếng, ngựa đang chạy chậm đột nhiên tăng tốc.

Sự tử câu quả nhiên là dũng mãnh. Chạy gấp lên, tốc độ như gió, như mây, Lưu Sương căn bản không biết. Thân thể không được báo trước té nhào trên mặt đất, cứ như thế bị lôi trên đất.

Sự sợ hãi chưa bao giờ có trào lên trong lòng nàng, đó không phải là sợ, điều nàng nghĩ, là bọn chúng đang nhìn nàng cười chê, nhất là Mộ Dã. Nàng cắn chặt răng, nhắm chặt hai mắt, cho dù thân thể đang

bị con ngựa kia kéo lê.

Nàng cảm nhận được từng ngọn cỏ cứa qua người, bộ ngực bị chà xát trên mặt đất, trang phục bị xé rách, da thịt bắt đầu bị xây xát.

Nàng cảm thấy vô cùng đau đớn!

Nhưng kia, đau đớn kia mới tràn tới, nàng tựa hồ như đã vô cảm.

Nàng không có cầu xin tha thứ!

Mộ Dã đột nhiên giật dây cương, sư tử câu đang phi nước đại hấp tấp dừng lại, tựa hồ không kịp thích ứng, hai vó trước giương lên, hí dài một tiếng.

Một hồi yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng cỏ xào xạc, tiếng côn trùng trong đêm vang vọng lại, như không bao giờ dứt.

Tâm Mộ Dã đột nhiên cảm thấy một mảnh phiền toái, hẳn thật muốn hét lớn một tiếng.

Trong lòng Mộ Dã, Đại Mi Vũ đột nhiên cảm thấy thân thể hần cứng ngắc, quay đầu nhìn lại, thấy vẻ mặt thâm trầm của hần.

"Khả Hần, làm sao vậy? Tại sao không đi?" Đại Mi Vũ nhẹ giọng hỏi, nghe nói, Mộ Dã quyết đoán vô tình, chẳng lẽ lại vì một tên thiếu niên dung mạo tầm thường mà mềm lòng?

"Cút đi!" Mộ Dã đột nhiên hét lớn.

Đại Mi Vũ sợ hãi không biết làm thế nào, sắc mặt trắng bệch, từ khi tới Thiên Mạc quốc cho đến giờ, chưa bao giờ thấy Mộ Dã như lúc này.

Nàng ta nơm nớp lo sợ, suýt chút rơi xuống ngựa.

Phía sau có mấy tên phi ngựa đuổi theo Mộ Dã, là tả hữu tướng quân cùng hộ vệ của hắn.

"Khả Hãn, hắn đã chết sao?" Tả tướng quân Ô Cáp nhảy xuống ngựa hỏi.

"Thời gian lâu như vậy, chắc chỉ còn nửa mạng thôi." Hữu tướng quân Lạc Trữ nói, lập tức nhảy xuống ngựa hướng Lưu Sương đi tới.

"Chết? Hắn dám! Ta còn muốn giữ lại mạng này của hắn, đợi đến khi ta thống nhất thiên hạ, bắt hắn phải chống mắt lên xem!" Mộ Dã vừa nói vừa nhảy xuống ngựa, chậm rãi hướng phía Lưu Sương.

Dưới ánh trăng, nằm trên vạt cỏ, Lưu Sương vẫn im lặng.

Tóc tai rối bù che hết khuôn mặt nàng, trên người quần áo nát bươm, lộ ra da thịt, nhưng không phải làn da trắng ngọc mà là màu đỏ. Toàn thân nàng trầy trụa, khắp cơ thể là những máu.

Nhưng nàng không hề bất tỉnh, nàng quyết không cho phép bản thân mình bất tỉnh, làm cho những kẻ này cười chê mình. Trong lòng nàng biết rõ, nếu như không phải có những lớp cỏ dày ở đây, thì nàng hiện tại sớm đã bị kéo chết.

Vừa rồi, nàng sợ rằng mình sẽ chết, nhưng lúc này nàng không có chết, không phải sao? Không chết, nàng sẽ đứng lên.

Nàng ngẩng đầu lên, thấy trước mắt một đôi mắt đen ngang ngược, không cần đoán cũng biết là Mộ Dã. Tên nam nhân cuồng vọng này,

giờ phút này từ trên cao nhìn nàng, chờ nàng cầu xin tha thứ, chờ nàng kêu rên, nhìn nàng để chê cười nàng.

Nàng giãy dựa một phen, dốc nốt chút khí lực, lại cố gắng thêm một lần đứng lên, vẫn thất bại.

Mộ Dã đứng bên cạnh nhìn, nhìn thiếu niên này, một lần, một lần nữa lại cố gắng đứng dậy, lại một lần té ngã, sâu trong nội tâm dâng lên một cảm xúc không cách nào chặn lại được, thiếu niên này, thật quá quật cường.

Vây quanh bốn phía, binh tướng im lặng, chăm chú nhìn Lưu Sương.

Đại Mi Vũ trốn ở sau đám người đó, đôi mắt chăm chú nhìn Lưu Sương, nhưng khóe mắt không quên liếc về phía Mộ Dã. Chỉ thấy hần hơi cúi thấp đầu, khuôn mặt trong đêm như bóng ma, tuần mỹ phủ một làn sương mờ mờ nhạt xám. Nàng không thấy rõ ánh nhìn trong đôi mắt hần, nhưng, đôi mắt ấy chắc chắn đang có gì xao động.

Đại Mi Vũ cảm thấy lòng mình như trầm xuống, nàng đến thảo nguyên này chính là vì phụng mệnh mị hoặc Mộ Dã.

Nàng đem hết năng lực bản thân, tìm mọi cách phong tình mới bò được lên giường cùng Mộ Dã. Nhìn qua Mộ Dã cũng đã thấy hần động tâm, sủng ái nàng, nhưng trong lòng nàng rõ, Mộ Dã không yêu nàng.

Nàng biết, Mộ Dã không hề yêu nữ nhân, ở trong lòng hần, nữ nhân chỉ là đồ chơi. Cho dù nàng giỏi giang, tuyệt mỹ cỡ nào, thậm chí trên giường quyến rũ ra sao, nàng chỉ là một vật để chơi đùa của hần.

Nàng cơ bản chưa hề làm hần kích động, hần cuồng vọng.

Nhưng, tối nay, đối mặt với thiếu niên này, nàng mơ hồ cảm giác, hẳn không hề khống chế được bản thân.

Chẳng lẽ là?

Đại Mi Vũ trong lòng phát lạnh, chẳng lẽ Mộ Dã không hề thích nữ tử, mà thích nam nhân? (Biến thái a =))) Chẳng lẽ hẳn là....? Nếu như vậy nàng chẳng phải là uổng công rồi sao!

Quyết không thể để chuyện như thế phát sinh, coi như hẳn thích thiếu niên này, nàng cũng phải nghĩ cách câu dẫn hẳn. Nàng – Đại Mi Vũ, không thể bại dưới tay một tên thiếu niên tầm thường này được.

Đôi môi Đại Mi Vũ gợi lên một nụ cười nhạt, dưới ánh trăng, người khác nhìn thấy không khỏi kinh sợ.

Lưu Sương rốt cục đã đứng lên được, mặc dù là run rẩy, nhưng nàng – đã đứng lên được.

Toàn thân nàng đau đớn, ngược mắt nhìn nam nhân trước mặt. Hẳn cao lớn như vậy, đứng trước mặt nàng lúc này như một tòa thái sơn. Nam nhân này... mang theo hơi thở của hẳn lại gần nàng, khiến toàn thân nàng có cảm giác bị áp bách.

Nàng cảm thấy, nàng vĩnh viễn không đánh đổ được hẳn.

Ánh mắt hẳn rối loạn, dưới ánh trăng, hẳn chăm chú nhìn nàng.

Nàng cảm thấy không thể chống đỡ, bởi vì đau, vì ánh mắt hẳn nhìn nàng.

Chân Lưu Sương đột nhiên mềm nhũn, rồi ngã khụy xuống.

Nàng nhìn thấy mắt hắc hiện lên một tia sáng giống như lo lắng. Liền xuất hiện rồi biến mất, người khác nhìn thấy có lẽ nghĩ rằng mình hoa mắt.

Mộ Dã đột nhiên đưa tay, rớt cục thiện tâm nổi lên, hắc muốn đỡ lấy nàng. Nhưng có phải hay không, hai ngón tay thon dài của hắc cường ngạnh chạm vào thân thể nàng, dừng lại hồi lâu trên khuôn mặt nàng, đem nàng từ từ đứng lên.

Thật buồn cười, hắc dùng vền vện hai ngón tay, dễ dàng nhắc nàng lên rồi lại làm cho nàng ngã xuống.

Con người hắc đen lại, vô cùng nguy hiểm, nhưng mắt vẫn lóe lên những tia khó hiểu.

Lưu Sương chậm rãi khép ánh mắt, không muốn nhìn tên nam nhân tàn nhẫn này.

Hắc cúi đầu cất tiếng nói: "Như thế nào chỉ thế thôi sao, ta còn tưởng người cố gắng được nữa mà, muốn ta đỡ người sao! Nếu không chịu thua, ta sẽ cùng người chơi đùa tiếp, ta sẽ để cho người tận mắt thấy ngày ta thống nhất thiên hạ."

Dứt lời, hai ngón tay hắc có chút buông lỏng, Lưu Sương mất thăng bằng, lại té ngã trên cỏ.

Sớm có thị vệ đưa lên khăn lụa, Mộ Dã tao nhã đưa tay.

"Người đâu, mang hắc đi, cho đại phu đến trị thương, ngàn vạn lần không được để hắc chết, bằng không Bôn vương sẽ lấy đầu các người!" Mộ Dã ra lệnh.

Lập tức có hai người võ sĩ đi tới, định xốc Lưu Sương dậy.

Lưu Sương trong lòng kinh hãi, nàng là nữ tử, làm sao có thể để nam nhân trị thương. Huống hồ, nếu để Mộ Dã biết thân phận nàng, chẳng phải là gay go sao. Nhất là bên cạnh hắn còn có một người được sủng ái – Đại Mi Vũ.

Nếu Đại Mi Vũ biết thân phận của nàng, chẳng phải sẽ gay go sao. Nàng biết, nữ nhân này vô cùng độc ác.

"Không cần, ta không cần thị thương, bỏ cái tay bẩn thỉu của các người ra." Lưu Sương thấp giọng mắng.

Mộ Dã cười mà như không cười nhìn Lưu Sương, hừ lạnh: "Vẫn còn cố à, không rịt thuốc, muốn chết sao, không có dễ thế đâu! Lôi hắn đi." Hắn lớn tiếng nói.

"Dạ." hai tên võ sĩ bắt lấy Lưu Sương lôi xuống.

Lúc này Lưu Sương, ngay cả chút phản kháng cũng không có.

"Hoàng huynh, người đang làm cái gì vậy?" Trên vùng quê yên tĩnh, đột nhiên truyền đến một âm thanh thanh thanh nhả dễ nghe.

(Ôi, cuối cùng cũng đã hoàn chap này huhu.)

Chương 111: Mưu Kế

Phảng phất một giấc mộng, trong mộng vô biên ảo ảnh, còn có cả tuyết, cả lửa, cả sự hành hạ.

Lưu Sương nghĩ rằng bản thân mình không bao giờ tỉnh nữa, nhưng trong bóng tối mịt mù kia, chen vào chút ánh sáng, khiến nàng không khỏi mở mắt. Thân thể có chút cử động, cảm nhận được một khối đau đớn truyền đến, nàng cảm nhận được hết nỗi đau này, chứng minh rằng nàng chưa có chết!

Sóng mắt khẽ lưu chuyển nhìn xung quanh bốn phía, nàng đang nằm trong lều, không phải lều của tên Mộ Dã, nàng thở dài một hơi. Trước lều nhìn qua cực kỳ đơn sơ, bên trong không có cái gì cả, bản thân nàng đang nằm trên một tấm thảm cũ nát.

Giờ phút này, nàng – đang nằm trên một tấm chăn thảm rách nát tồi tả, may mắn rằng nó không đến nỗi bỏ đi, còn có chút mềm mại.

Hôn mê thấy những cảnh kinh hoàng, trong nháy mắt mọi thứ tái hiện trong đầu, Lưu Sương cả kinh, nhanh chóng kiểm tra người mình.

Trên người nàng, vẫn được phủ quần áo đầy đủ, chỉ có điều đây không phải quân phục Lăng quốc, món đồ kia sớm đã cũ nát, chỉ sợ không thể mặc nổi.

Là ai? Là ai thay trang phục cho nàng?

Trên người nàng tỏa ra mùi hương nhàn nhạt của thuốc, Lưu Sương

biết đó là thuốc trị liệu da bị trầy xước.

Là ai? Là ai trị thương cho nàng?

Lưu Sương khẽ chống tay xuống thảm dùng sức ngồi dậy. Trong đầu một khối hỗn loạn, nhìn ánh sáng bên trong lều, nàng đoán là đã giờ Ngọ. Nhưng nàng cảm thấy một mảnh hắc ám. Ám đến, nàng bắt đầu thấy khủng hoảng.

Trăm ngàn vạn lần hi vọng Mộ Dã không phát hiện nàng là nữ tử, lòng Lưu Sương đầy bất an thấp thỏm.

Trước lều đột nhiên truyền đến tiếng nói thanh nhã, đúng là ngôn ngữ của Thiên Mạc quốc, Lưu Sương nghe không có hiểu. Nhưng tiếng nói kia có chút quen thuộc, trước khi hôn mê, nàng đã nghe thấy, là âm thanh của một người.

Giọng người con gái vừa dứt, liền nghe thủ hạ dạ đáp ứng, ngay sau đó một tiếng vang, cửa mở, Lưu Sương thấy một bóng tím chậm rãi tiến vào.

Là công chúa Thiên Mạc Quốc – Mộ Tịch Tịch.

Khi nàng hôn mê, có lẽ đã thấy qua bóng hình này.

"Người tỉnh rồi sao? Cảm giác có điểm nào không ổn không?" Mộ Tịch Tịch chậm rãi đi tới trước mặt Lưu Sương hỏi.

Nàng ấy không mặc váy, mà mặc thứ đồ giống như quần. Dáng người cao yếu điệu, Lưu Sương lại ngồi dưới đất, lúc này ngẩng đầu lên, chỉ cảm thấy chân nàng ấy thon dài, Thân thể thật cao.

"Ta ổn!" Lưu Sương thấp giọng đáp. Nàng giờ đang trong thân phận

nam nhân, không biết Mộ Tịch Tịch có phát hiện ra thân phận thật của nàng không.

"Người không cần phải giả trang, ta biết người là ai! Bạch Lưu Sương!" Mộ Tịch Tịch hé mắt nhìn nàng, nhẹ nhàng phun ra 3 chữ tên nàng.

Lưu Sương cả kinh, nàng không hiểu sao Mộ Tịch Tịch lại biết thân phận thật của mình, cứu nàng, thay đổi y phục cho nàng, cùng lắm cũng chỉ biết là nữ tử thôi.

Nàng kinh nghi ngẩng đầu, mắt ngập tràn sự khó hiểu.

Mộ Tịch Tịch cười nhạt nói: "Là Đông Phương nói cho bốn công chúa, bằng không, Bốn công chúa sao chạy cả đêm tới nơi này."

"Tạ ơn công chúa cứu giúp, nếu không phải lúc ấy công chúa kịp thời đến, chỉ sợ lúc này ta đã ở nơi chín suối." Lưu Sương không cần đoán cũng biết Mộ Tịch Tịch cứu mình, nàng vốn có hảo cảm với vị công chúa này, thật lòng đa tạ.

Mộ Tịch Tịch đứng thẳng lên, đẹp một cách kiêu sa, ngang tàng, lạnh lùng nói: "Kỳ thật, ta không đến, hoàng huynh cũng không để người chết. Bất quá, ta không đến, thân phận nữ nhi của người sẽ bị bại lộ."

"Như vậy là công chúa giúp ta rịt thuốc, thay quần áo, Lưu Sương thật vô cùng cảm kích." Lưu Sương trong lòng vui vẻ, lại lần nữa nói cảm ơn, xem ra Mộ Dã vẫn chưa biết thân phận của nàng.

"Kỳ thật ta cũng không muốn cứu người! Người không cần cảm ơn ta!" Mộ Tịch Tịch lạnh nhạt mở miệng, giọng nói mang theo một tia giận dữ.

Lưu Sương kinh ngạc ngẩng đầu, lại thấy cô công chúa này chậm rãi đi tới trước nàng, đối diện tấm thảm, ngồi lên, chăm chú nhìn nàng. Đôi mắt cô ấy vốn sáng trong, lúc này nhàn nhạt, u buồn, không khỏi làm người khác đau xót.

Lưu Sương thật sự thích Mộ Tịch Tịch, nhưng là, nàng biết Mộ Tịch Tịch không thích nàng, nàng biết lí do là vì sư huynh.

Mấy lần bọn họ gặp mặt thật gượng gạo, Mộ Tịch Tịch không hề che giấu sự lãnh đạm.

Nhưng cũng là vì điểm ấy mà Lưu Sương thích nàng, sự chân thành thẳng thắn.

"Ta không muốn cứu người, kể cả trong ý nghĩ." Mộ Tịch Tịch nhìn Lưu Sương, "kỳ thật, ta rất muốn để hoàng huynh biết người là nữ tử, ta thậm chí hi vọng hoàng huynh có thể cưới người. Người biết không, từ lúc ra đem bức họa người vẽ cảnh hồ sen dưới đêm trăng, ta đã nghĩ có thể tác hợp cho người cùng hoàng huynh. Tại yến hội ở Lăng quốc, sở dĩ để người vẽ tranh đó cũng là vì chủ ý của ta. Ta hi vọng người có thể khiến hoàng huynh chú ý tới, để huynh ấy thích người. Đáng tiếc, không một lần hoàng huynh coi trọng người." Mộ Tịch Tịch nhìn chằm chằm vào nàng.

"Người – tại sao lại muốn làm như vậy?" Lưu Sương nhíu mi, nàng mới nhớ có lần kia ở Lăng Quốc, Mộ Dĩ đột nhiên muốn gặp nàng, nguyên lai là chủ ý của Mộ Tịch Tịch.

"Bởi vì, ta cảm giác được nữ tử như người rất xứng đôi với hoàng huynh. Hơn nữa, nếu như người cùng với hoàng huynh chung một chỗ, như vậy Đông Phương sẽ chặt đứt mối si niệm với người, hẳn còn có thể thích ta! Không phải sao?"

Lời Mộ Tịch Tịch nói ra làm cho Lưu Sương buồn cười, nàng thật không nghĩ tới, Mộ Tịch Tịch lại nghĩ ra điều như thế.

Tác hợp nàng cũng Mộ Dã. Chẳng phải để thiên hạ chê cười a!

"Không có khả năng! Người không nên có chủ ý như thế!" Lưu Sương nhíu mi nói. Nàng thích Mộ Tịch Tịch thẳng thắn, nhưng lần này, sự thẳng thắn ấy làm nàng đau đầu, nàng khó mà đón nhận được.

"Hôm nay xem ra, cũng không phải là Hoàng huynh không có cảm giác với người, nếu như ta đem thân phận nữ nhi của người nói ra..." Mộ Tịch Tịch mỉm cười, chậm rãi nói.

Lưu Sương ngẩng đầu, đôi mắt trong veo lảng lảng dừng ở Mộ Tịch Tịch, "Người sẽ không làm như vậy, công chúa!" nếu nàng thật sự làm như vậy, sẽ không cứu nàng.

"Tại sao ta không làm chứ, ta muốn làm như thế!" Mộ Tịch Tịch ảo não hô, thấy ánh mắt bình tĩnh của Lưu Sương, nàng đột nhiên ảo não.

"Đúng vậy, ta sẽ không làm như vậy. Bởi vì hắn, hắn muốn ta cứu người. Chiều nay hắn sẽ cứu người trở về, nhưng lại lo lắng người bị hoàng huynh hành hạ, liền khẩn cấp đưa tin cho ta, để ta cứu người, Hắn tại sao đối với người tốt như vậy, tại sao?"

Mắt Mộ Tịch Tịch đau thương. Hàng mi buông rợp xuống mắt.

Lưu Sương biết. hắn – kẻ nàng vừa nói ra, chính là sư huynh.

Là sư huynh cầu nàng ấy tới cứu nàng.

Thấy bộ dạng khổ sở của Mộ Tịch Tịch, trong lòng Lưu Sương cũng khó chịu.

Nguyên lai, bề ngoài kiên cường như vậy, đối mặt với tình yêu cũng trở nên yếu ớt.

Yêu mà không được đáp lại, nàng hiểu quá rõ, nên có sự đồng cảm với Mộ Tịch Tịch.

"Người đừng khóc, kỳ thật..." nàng thật sự không biết nên an ủi thế nào.

"Ai nói ta khóc!" Mộ Tịch Tịch đột nhiên ngẩng đầu, con ngươi đen nhánh kiên nghị, rõ ràng là ngấn nước nhưng lại mạnh miệng nói không có khóc.

"Ta sẽ không khóc, ta tin tưởng Đông Phương sẽ có 1 ngày thích ta!" Dứt lời xoay người bước nhanh.

Lưu Sương nhìn bóng của Mộ Tịch Tịch khuất xa dần....

Đột nhiên Mộ Tịch Tịch xoay người, bước quay lại rất nhanh, đứng sát bên Lưu Sương, ghé vào tai thấp giọng nói: "Tối nay chuẩn bị tốt để trốn đi."

Lần này nói xong nàng ta bước đi thẳng.

Lưu Sương nhất thời không có phản ứng lại, biết Mộ Tịch Tịch đi rồi, nàng mới sực tỉnh, sư huynh chuẩn bị cứu nàng.

Tâm đau nhói, giống như bị xé rách, mặt trong giây lát trắng bệch hơn cả ánh trăng.

Sư huynh!

Nàng nhắc tới tên hắn, cảm giác nước mắt đã vòng quanh mắt.

Lều trại này một mảnh mù mịt hắc ám, mà trong lòng nàng, đột nhiên có một tia sáng tồn tại.

Ban đêm im ắng đã tới, trên bầu trời ngàn vạn vì tinh tú đang chiếu sáng.

Suy nghĩ Lưu Sương như phiêu diêu ở nơi thật xa.

Hoa hạnh Giang Nam, mưa bụi khế rơi. Sư huynh đánh đàn, nàng vẽ tranh. Tiếng cười đùa vui vẻ hòa cùng mưa xuân, quần quít với hoa rơi. Hồ nước xanh trong, đùa cùng lam y.

Tất cả giống như ánh sáng trong đêm tối, như mang ưu thương qua.

Đêm yên tĩnh, mơ hồ nghe trước lều có tiếng mở, một thân ảnh chợt lóe vào.

Mượn ánh sáng mơ hồ bên ngoài, Lưu Sương nhìn ra, là Mộ Tịch Tịch.

Lưu Sương yên lặng đứng dậy, Mộ Tịch Tịch bắt lấy cổ tay của nàng, hai người lén lút đi ra ngoài.

Ngoài lều không hề có một thủ vệ võ sĩ, bốn phía yên tĩnh đáng sợ. Nàng nghĩ chắc Mộ Tịch Tịch đã đuổi hết đám võ sĩ đi rồi.

Thảo nguyên mệnh mông.

Những ánh lân tinh phảng phất trên chân trời, ánh trăng dần mờ dần.

Mộ Tịch Tịch giống như là giống hươu, mang theo Lưu Sương cưỡi trên con ngựa sắc đỏ thẫm.

Ngựa phi như mũi tên, tiếng vó ngựa "cộc, cộc" vang trên đường, bụi bay lên, Lưu Sương cảm giác như bản thân giống đang bay lên.

Lưu Sương mơ hồ thấy được dòng sông qua ánh sáng mờ mờ, có chiến thuyền được giấu trong cây cối.

Năm mươi trượng, ba mươi trượng, càng lúc càng gần.

Đoạn Kinh Ngân đứng ở trên thuyền, áo bào tung bay, đôi mắt thâm trầm nhìn phía trước, mơ hồ thấy ngựa chạy tới, trong lòng đột nhiên vui vẻ, vội nháy dậy.

"Điện hạ không thể!" Lão tướng quân Sử Lăng không biết từ nơi nào nhảy ra, níu ống tay áo Đoạn Kinh Ngân.

Đoạn Kinh Ngân nhìn ngẩn kỳ lạ, lông mày nhíu chặt, tên Sử Lăng này, hẳn có lẽ thấy Đoạn Kinh Ngân lo lắng đêm Lưu Sương bị bắt đi như thế nào. Từ khi Lưu Sương bị bắt đi, liền luôn luôn bên hắn, sợ hắn tùy tiện đến đây cứu người.

Tối nay vốn dấu hắn, không biết hắn dò la được tin tức ở đâu, liền xông ra ngăn cản.

"Cẩn thận có bấy! Chuyện thuận lợi như thế, điện hạ không hoài nghi đây là một cái bẫy sao?" Sử Lăng nói.

"Sử tướng quân, người yên tâm, Mộ công chúa sẽ không gạt ta!" Hắn hiểu rõ Mộ Tịch Tịch, nàng mặc dù là công chúa địch quốc, nhưng là một nữ tử thiện lương. Hơn nữa, nàng ấy không thích

chiến sự.

"Điện hạ, ta không nói công chúa, mà là Mộ Dã. Người không cảm giác được hấn khó lường sao?" Sử Lãng hỏi.

Đoạn Khinh Ngân làm sao không nghi ngờ chuyện này, nhưng, hấn sốt ruột cứu Lưu Sương, đành chấp nhận mọi chuyện.

"Tướng quân yên tâm, nếu có bấy, các người hãy trợ giúp ta." Mắt thấy Sương nhi đã đến, hấn có thể nào không đi.

"Không được, điện hạ đi là chịu chết. Cựu thần quyết không để điện hạ mạo hiểm, hãy để cựu thần đi thay." Sử Lãng dứt lời, liền đi trước Đoạn Khinh Ngân, hướng phía trước.

Sử Lãng mới chạm chân xuống đất, vô số tên từ trong bụi cỏ bắn ra, Sử Lãng rút kiếm, chỉ nghe tiếng vũ khí va chạm khô khốc, trên đùi đã trúng một tên.

"Sử tướng quân!" Đoạn Khinh Ngân tái mặt, là bấy.

Hấn phi thân nhảy lên, bảo kiếm vung ra, hướng lên bờ. Cũng may bên bờ không có bụi cỏ, những tướng sĩ Thiên Mạc quốc đều ẩn xa bắn tên, thời gian giây lát, Đoạn Khinh Ngân ôm lấy Sử Lãng. Nhưng vướng mũi tên ở đùi, hấn không thể quay về thuyền, mà mang theo Sử Lãng cùng nhau nhảy xuống nước.

Lưu Sương ngồi trên ngựa, trơ mắt thấy trọn một màn, lòng quặn đau, nước mắt không kìm được tuôn rơi.

Sư huynh, cầu cho không có chuyện gì!

Vó ngựa đột nhiên dừng lại, ngựa bỗng hí dài quỳ rạp xuống đất.

Mộ Tịch Tịch ôm Lưu Sương cùng nhau ngã nhào trên cỏ.

Từ các bụi cỏ, hiện ra vô số bóng áo đen.

Mộ Dã mặc áo choàng đen, phi thân đến bờ sông, tuy nhiên, đã muộn, Đoạn Khinh Ngân cùng Sử Lăng đã về kịp chiến thuyền.

Hắn nhìn chiến thuyền đi xa, thất bại, suýt chút hắn đã bắt được Đông Phương Lưu Quang. Ai mà biết được không phải là Đông Phương Lưu Quang mà là tên thủ hạ đi thay.

Chương 112: Nàng là nữ tử

Mộ Dã uống rượu như nước, khó mà say. Mộ Tịch Tịch mạo hiểm cho thuốc mê vào trong rượu của hắn. Tất cả đều thuận lợi, nhưng là, nàng không biết hoàng huynh sớm đã đề phòng nàng. Mưu kế này sớm đã thất bại, huynh ấy còn muốn giam giữ cả Đông Phương Lưu Quang.

Ngẫm lại thật đáng sợ, nếu Đông Phương Lưu Quang thật sự bị hoàng huynh bắt, sau này hậu quả thật không tưởng tượng nổi.

Đến lúc này, Mộ Tịch Tịch trong lòng vô cùng hối hận.

"Tịch Tịch, nếu muội thật sự thích Đông Phương Lưu Quang, hãy giúp hoàng huynh bắt hắn. Ta không tin, hắn làm tù binh của ta, lại dám từ chối hôn sự với muội!" Mộ Dã lạnh lùng nói, đôi con mắt đen lạnh đảo qua Lưu Sương trên mặt đất.

"Hoàng huynh, huynh căn bản không hiểu thế nào là yêu!" Mộ Tịch Tịch kiêu ngạo ngẩng cao đầu, đôi mắt tràn ngập lo lắng nhìn Mộ Dã bên cạnh.

Sắc mặt Mộ Dã lập tức trầm xuống, muội muội của hắn nói hắn không hiểu yêu là gì. Có lẽ đúng, hắn thật sự chưa yêu ai. Hắn cũng không muốn yêu ai!

Yêu có lợi ích gì, hắn chỉ tin tưởng vào sự cứng rắn, mạnh mẽ, bá quyền mà thôi.

Hắn hiểu tâm tư của muội muội mình, nàng không tự kiềm chế nên đã yêu Đông Phương Lưu Quang. Vì hắn, không tiếc gì, phản bội của hoàng huynh.

Ngắm lại trong lòng có một tia khác lạ, Mộ Dã không thể phát tiết, duỗi tay ra, tóm lấy Lưu Sương đang nằm trên đất.

Lưu Sương ngẩng đầu, nhìn đôi mắt đen trước mắt mình.

Đôi mắt sắc bén, ngay cả ban đêm cũng lóe lên tia sáng, giống như là ánh mắt dã thú, lợi hại. Trên người hắn phát ra hung khí.

Hắn không hổ là người trong truyền thuyết về thảo nguyên, tràn ngập sự áp chế.

Hắn muốn gì? Xé nát nàng ư?

Lưu Sương không chút nghi ngờ, hắn chắc chắn làm thế!

Kỳ quái, trong tâm nàng không còn e ngại điều gì nữa. Nàng chậm rãi nhắm mắt lại, đôi lông mày dài lặng im chờ đợi.

Trong tâm bình tĩnh, không phải là chết sao, nàng đã từng trải qua nỗi sợ này...

"Hoàng huynh, ngươi muốn làm gì?" trong lòng Mộ Tịch Tịch chấn động, lớn tiếng gọi. Nàng không biết bản thân có thể làm gì... có hay không cứu được Lưu Sương, nhưng nàng nhất định không thể để có chuyện gì xảy ra với Lưu Sương.

"Một tên thầy thuốc quèn, ở trong tay ta mà lại dám ảo tưởng trốn thoát ư, lá gan của ngươi thật lớn!" Tiếng hắn khàn khan cất lên.

"Là ai quy định bị người bắt được, phải chờ đợi chết sao, nếu như còn cơ hội nữa, ta vẫn sẽ trốn!" Lưu Sương cương nghị nói, bởi vì mệt mỏi, giọng nói trong trẻo đã có tiếng khàn khàn. Nàng lạnh lùng nói, không thèm để ý tên nam nhân đang phẫn nộ kia.

"A?" Mộ Dã hí mắt, lạnh lùng nhìn con người trước mắt kia.

Thà chết chứ không chịu khuất phục sao, trong lòng hắn có chấn động, mê muội, không biết tên tiểu tử này đang nghĩ gì đây, hắn khẽ nhếch miệng cười.

Lập tức, bản thân nhận ra có chút thất thố, một tia phẫn nộ bốc lên đầu, nhìn tên thiếu niên trước mắt mình lạnh lùng, được lắm, trên đời này, còn có người không sợ hắn.

"Ta sẽ bẻ gãy chân ngươi, xem ngươi có còn chạy được nữa không." Hắn cười nói, nhẹ buông tay, Lưu Sương lại một lần nữa dập dụi dưới đất. Mộ Dã ngồi xuống trước nàng, đôi tay như kim sắt nắm lấy mắt cá chân Lưu Sương. Hắn định làm thật...

Nhưng là, có chuyện không như thường.

Dưới đôi tay hắn, đôi chân ấy làm hắn không đành lòng, mắt nhíu nhíu lại, thần sắc bị mê hoặc.

Lưu Sương xấu hổ, không kịp ngấm nghĩ gì nữa, hung hăng đạp hắn một cước.

Nàng vốn là yếu ớt, đạp hắn một cước ấy cũng chỉ như là gãi ngứa cho hắn mà thôi.

Nhưng Mộ Dã thực sự giận dữ, tên này, trước mặt bao nhiêu quân tướng dám đạp hắn, đối với hắn, lần đầu tiên bị sỉ nhục như thế.

Lập tức mắt lại lóe lên tia tàn khốc, nắm lấy mắt cá chân Lưu Sương lần nữa.

"Hoàng huynh, không nên, không thể làm thế!"

Mộ Tịch Tịch trong đầu nghĩ gì lập tức thốt lên, muốn lôi Mộ Dã ra ngay. Nàng không thể làm cho Lưu Sương gặp chuyện gì, bởi vì không chỉ có Đông Phương Lưu Quang thác nàng phải bảo vệ người này. Mà là, nàng thật sự thích nữ tử này, cho dù nàng ấy là tình địch của nàng.

Nếu cần, nàng sẽ đem thân phận nữ tử của Lưu Sương ra nói. Nhưng là, nàng chưa kịp có cơ hội mở mồm, Mộ Dã đã giơ tay ra, điểm huyết nàng.

"Tịch Tịch, người thật đáng chết. Người đâu, công chúa hôm nay đã mệt mỏi, mang công chúa đi nghỉ ngơi." Mộ Dã ra lệnh.

Hai thị nữ đi ra đưa Mộ Tịch Tịch đi xuống.

Lưu Sương nhắm mắt lại, nghĩ thầm, tối nay, sẽ không còn ai cứu nổi mình.

"Hoàng đệ, đêm hôm khuya khất không ngủ, làm cái gì thế? Náo nhiệt vậy mà không báo cho ta?" Trên thảo nguyên mênh mông, đột nhiên truyền tới tiếng nói khàn khàn.

Mộ Dã nghe vậy, hai tròng mắt nhú lại, quay đầu lại nhìn, hoàng huynh hắc, Mộ Điền dẫn theo hai tên võ sĩ đi tới.

Qua lá cỏ, Lưu Sương nhìn thấy nam tử cao lớn đang tiến dần tới trong ánh trăng mờ mờ. Vóc người cường tráng, ngũ quan thô cuồng, Lưu Sương biết hắc, ban đầu tại Nhã Tâm Cư vì nàng đắc tội

thủ hạ, mà hấn cho người tới bắt nàng đi.

Lúc ấy may Thu Thủy Tuyệt kịp thời xuất hiện nàng mới tranh được. Mặc dù hôm nay nàng không còn dưới thân phận như kia, nhưng sợ rằng, tên Mộ Điền này vẫn nhận ra nàng.

Nàng e ngại né tránh.

Mộ Dĩ chậm rãi đi tới bên Mộ Điền, không biết vì gì, môi lại hé nụ cười tà ác vui vẻ. Lưu Sương không kìm được mà phát run.

Mộ Điền rất thích những tên nam nhân vóc người nhỏ xinh thế này. Tên thầy thuốc này, tuy dung mạo không được cho lắm nhưng là thân hình không tệ. Tin rằng Mộ Điền vừa ý.

Mộ Điền nghe vậy, bước nhanh tới trước mặt Lưu Sương, ngồi xuống, dưới ánh trăng chậm rãi đánh giá nàng.

Một mùi nam nhân đậm dề phả vào mặt Lưu Sương, nàng chán ghét nhắm hai mắt lại, nàng không muốn nhìn ánh mắt tham lam tà ác của tên Mộ Điền.

Mộ Điền thấy nàng nhắm mắt, tuy rằng dung mạo không phải xuất sắc, nhưng lại tú nhu, tú lệ.

Hắn nở nụ cười đậm đả, đưa tay lên mặt nàng thăm dò, làn da trắng mịn làm bên trong hắn khô khốc. Hắn cười đùa nói: "Hoàng đệ, cảm ơn đệ đệ, mặt hàng này không tệ lắm!"

Cho đến lúc này, Lưu Sương mới ý thức được sự việc. Tên Mộ Điền xấu xa này...

Trong lòng nàng sợ hãi, thân thể không kiềm chế được bắt đầu run

rầy. Mộ Điền vươn 2 tay, ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn mảnh khảnh của nàng, cười đùa nói: "Lưng thật nhỏ a!"

"Cút ngay! Hồn đẫn, buông bàn tay bẩn thỉu của ngươi ra!" Lưu Sương la lớn.

Nhưng là, nàng chưa kịp dứt lời, liền bị Mộ Dã điểm trúng huyệt. Sau đó, cả người cảm thấy như thiên địa chuyển rời, nàng mất đi cảm giác, bị Mộ Điền khiêng trên vai, chạy như bay đi.

Bên tai nghe được tiếng nói nhẹ nhàng của Mộ Điền: "Bảo bối, đừng sợ. Bốn vương sẽ đối tốt với ngươi. Tuyệt đối không để ngươi thiệt."

Những lời này trong miệng Mộ Điền nghe thật ôn như, nhưng trong tai Lưu Sương nghe như muốn nôn mửa.

Bị khiêng trên vai, mặt nàng cố tìm hướng về Lăng Quốc.

Trong bóng đêm tối mờ, mơ hồ thấy sông núi, thấy tiếng sông nước, nhưng, nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn cổ hương.

Thật sự, nàng bị chết tha hương, chôn cất ở một nơi xa lạ sao? Giết nàng cũng tốt, vì sao phải hạ nhục nàng?

Mắt nàng dừng trên áo bào của tên nam nhân phía xa, vốn tưởng rằng hắn là người kiêu hùng, không phải kẻ ti tiện, nàng có thể nói lý với hắn, hi vọng hắn có thể buông tha nàng, đừng chinh chiến.

Nhưng hôm nay, xem ra, nàng đã sai!

Đối với một tù binh như nàng, hắn cũng tìm đủ mọi cách ngược đãi.

Nếu như không phải bị điểm huyệt, Lưu Sương thật sự muốn giống

như một người đàn bà chanh chua, lớn tiếng mắng nhiếc Mộ Dã, nhưng đáng tiếc, ngay cả cơ hội mắng hấn để trút giận nàng cũng không có!

Chương 113: Về đẹp dã tính

"Ô Lặc, ghìm cương ngựa lại." Mộ Dã nói với thị vệ.

Bước tới cửa, đột nhiên hấn ngừng lại.

Hấn vì sao lại phiền não? Thật sự kỳ quái, loại cảm giác đứng ngồi không yên, hấn không hiểu nổi. Tại sao, tại sao chứ?

"Ô Lặc, cho truyền Vũ Mị lại đây." Mộ Dã cởi áo choàng, xoay người đi lại vài bước rồi ngồi xuống.

"Dạ?" Ô Lặc kinh ngạc ngẩng đầu, đã trể thế này, Khả Hấn còn muốn triệu Vũ Mị thị tẩm ư? Bất quá, hấn không dám hỏi nhiều, tâm tình Khả Hấn xem chừng không tốt.

Ô Lặc vội vàng đi ra ngoài trướng, phái người đi gọi Đại Mi Vũ.

Mộ Dã ngồi uống một hớp trà, mắt không nhìn hướng về phía góc trướng. Mấy ngày trước đây, tên thầy thuốc kia ngủ ở nơi này, mà nay, đệm chăn còn đó, chỉ có người là không còn.

Hấn nhìn không được, nhớ đến vẻ mặt của tên tiểu tử, chậm rãi nói lý với hấn, sự thật, hấn sống hơn hai mươi năm, chưa từng có ai trước mặt hấn dám nói những lời đó. Ngay cả muội muội Mộ Tịch Tịch mà hấn sủng ái nhất cũng không dám buông những lời đó.

Những điều mà tên tiểu tử kia nói cũng không phải không có lý, trong lòng hấn cũng thầm nhận thức được điều đó.

Chỉ tiếc, hắc sinh làm quê hương, nếu hắc là con dân Thiên Mạc quốc thì thật tốt, tiếc rằng, hắc lại là địch quốc.

Mộ Dã bưng chén trà khế thờ dài một hơi, nước trà phủ mờ con mắt hắc, trong ánh mắt mờ sương phủ ấy, một tia mê hoặc lóe lên.

"Bẩm Khả Hãn, Vũ Mị cô nương đến." Ô Lặc nhẹ giọng thông báo.

"Truyền nàng vào đi." Hắc trầm giọng nói, trong tiếng nói mơ hồ lộ ra sự mất hứng thú.

Hắc không hiểu tại sao bản thân lại truyền Vũ Mị đến đây, chỉ là cảm giác một mình ở chỗ này thật buồn bã.

Đại Mi Vũ khoác trên mình áo lông cừu màu đen, liếc mắt thấy Mộ Dã một tay chống cằm, một tay nâng chén trà, như đang suy nghĩ điều gì.

Nàng chậm rãi hướng hắc đi tới, mà hắc, tựa hồ không có phát hiện nàng tới, vẫn đắm chìm trong thế giới nội tâm.

Trong lòng Đại Mi Vũ nổi lên một tia mất mát, khóe môi có chút khó chịu.

"Khả Hãn..." nàng khẽ giọng nói, giọng nói ngọt ngào mang theo một tia ủy khuất.

Mộ Dã nghe vậy ngẩng đầu, lúc này mới chú ý là Đại Mi Vũ đã đến, nàng như vừa ngủ say tỉnh dậy, dung nhan mỹ lệ. mang theo chút sương mờ.

Nàng thốt tha đi tới bên Mộ Dã, đôi tay nhẹ nhàng đặt trên vai Mộ

Dã, dịu dàng nói: "Khả Hãn, người kêu người ta đến, thế mà không để ý người ta ư."

Mộ Dã lắc đầu, ánh mắt đảo qua khuôn mặt xinh đẹp của Đại Mi Vũ, khóe môi vui vẻ: "Vũ Mị, múa một điệu đi."

Đại Mi Vũ không nghĩ Mộ Dã nửa đêm triệu nàng đến, không phải vì thị tẩm mà là muốn nàng nhảy múa. Trong lòng hụt hẫng, nhưng nàng vẫn cố cười: "Khả Hãn muốn Vũ Mị múa điệu gì đây?"

"Hôm nay Bồn vương có chút phiền muộn, người hãy tự nhiên nhảy múa một điệu đi." Mày ngài khẽ nín, hần tùy ý nói.

"Vũ Mị sẽ vì Khả Hãn nhảy một khúc "Thải vi"". Đại Mi Vũ thản nhiên cười một tiếng, cởi áo choàng trên người xuống. Lộ ra bên trong một thân áo quần mỏng manh, chỉ che hờ hững cặp nhũ hoa, dưới ánh lửa càng thêm mị hoặc.

Nàng lấy từ trong tay áo ra mấy chiếc lắc bạc nhỏ. Sau đó đến trước mặt Mộ Dã, bắt đầu nhanh nhẹn khởi vũ.

Không có đàn sáo, chỉ có tiếng chuông vang lên, tuy nói có hơi đơn điệu, nhưng giờ khắc này, lại cực kỳ đúng tâm tư Mộ Dã. Lúc này, hần tuyệt nhiên không thích huyền ảo.

Tiếng chuông tấu thành một khúc đơn giản dễ nghe, Đại Mi Vũ đàn một khúc thật như người Giang Nam, song nước mênh mang. Thân mình lay động, không biết là người đang chơi nhạc, hay hòa mình trong thứ âm nhạc ấy.

Ánh lửa chập chờn, mỹ nhân khinh vũ, Mộ Dã bưng chén trà, mắt thăm lặng nhìn.

Nói thật ra, cô gái trước mặt thật là báu vật hiếm thế gian, mũi thẳng, môi anh đào, mi mắt rợp bong, nhất là đóa hoa đào kiều diễm kia, lại càng khiến nàng có vẻ phong tình. Dáng người thướt tha, kỹ thật nhảy múa cũng tuyệt mỹ không thể chê.

Nhưng không biết vì gì, báu vật trước mắt nhưng với hắn lại chỉ như bình thường, còn hình ảnh tên tiểu tử bình thường kia lại hiện ra trước mắt hắn. Đôi mắt đen nhánh, quyết liệt, kiên định, thất vọng, thậm chí là khinh thường khi nhìn hắn, tất cả mọi ánh nhìn đều làm hắn rung động không thôi.

Đại Mi Vũ hào hứng khinh vũ, dáng người xinh đẹp thanh nhã, nhưng là, ánh mắt nàng không có cách nào phối hợp được cùng với thân thể. Bởi vì nàng kinh ngạc phát hiện, nam nhân trước mắt, mặc dù nhìn qua thì thấy rằng đang ngắm nàng, nhưng thực tế, ánh mắt lại mơ hồ về nơi nào. Trên môi hắn mông lung hiện lên một nụ cười, không phải là hắn tán thưởng điệu vũ của nàng, mà là... hắn lâm vào mộng mất rồi.

Hắn thất thần.

Lông mày Đại Mi Vũ không kìm chế được nhăn lên, nàng vẫn tiếp tục múa, nhưng mắt vẫn một mực đánh giá Mộ Dã.

Không lâu sau, ngoài cửa vang lên giọng nói khàn khàn của Mộ Điền: "Bổn vương muốn gặp Khả Hãn. Nhanh truyền lời."

Bọn thị vệ nhanh chóng nhận lệnh, lập tức đi bẩm báo.

Mộ Dã nghe vậy, nheo mắt, hai tròng mắt trong veo, thần sắc cực kỳ phức tạp khó tả, hắn trầm giọng mở miệng nói: "Thỉnh hoàng huynh vào."

Mộ Điền nổi giận đùng đùng đi đến, vừa vào đến trong trướng, liền nhìn thấy Đại Mi Vũ. Đôi cánh tay áo màu bạc dưới ánh nến, điệu múa khiến nàng giống như một con bướm trắng.

"Hoàng đệ, người cũng đang thật hăng hái a." Mộ Điền lớn tiếng reo lên. Dám đưa một nữ tử đến hạ nhục hần, lại còn ở nơi này hoan ca sao.

"Hoàng huynh? Như thế nào, tên thầy thuốc kia?" Mộ Dã nhẹ lời, đối với Mộ Điền khi tức giận thì không thể nói lý. Chẳng lẽ đối với tên thầy thuốc kia không hài lòng sao, lẽ nào vì thế mà tức giận?

"Người dám đưa hần đến cho ta? Mộ Dã, ta biết người đối với việc sủng nam của ta bất mãn, nhưng không được đùa bỡn, làm nhục ta như thế chứ?" Mộ Điền trừng trừng mắt, vẻ mặt vô cùng bất mãn.

Từ khi Mộ Dã đăng cơ, Mộ Điền không có hô qua tên Mộ Dã, hôm nay thịnh nộ, gọi thẳng tên Mộ Dã. Nhưng là, Mộ Dã tựa hồ không thèm để ý, hần có chút nghi hoặc, lạnh lùng nói: "Làm nhục huynh? Bồn vương như thế nào làm nhục huynh? Hôm nay nếu không nói rõ ràng, Bồn vương sẽ không tha thứ cho tội lỗi này."

Mộ Điền mặc dù tính khí táo bạo, nhưng là, trước mặt hần lúc nào cũng cung kính, không ngờ hôm nay ẩu tả, lại nói hần làm nhục bản thân sao? Nhục nhã, là tên thầy thuốc làm nhục Mộ Điền? Chẳng lẽ hần đưa nam cho Mộ Điền, hần đột ngột không thích sao? Hay là đột ngột không thích nam sủng?

Con người Mộ Dã đen nháu lại, khí lạnh làm Mộ Điền run lên, nhưng, vừa mới nhớ đến nhục nhã kia, hần đánh bạo nói: "Hào, đến lúc này, người còn định giả bộ sao, không biết ta xấu hổ sao a, vậy người nói xem, người đưa đến cho ta một nữ tử, người biết ta không đụng tới nữ nhân, Hào, người làm nhục ta như vậy, ta liền động tới nữ nhân

của người, người cho rằng ta không dám làm sao?"

Mộ Điền vừa nói vừa đột nhiên đi tới trước Đại Mi Vũ, liền ôm nàng vào lòng, giờ trò đùa tiện.

Đại Mi Vũ thất kinh kêu lên, thất sắc, nghĩ muốn tránh né nhưng không trốn thoát khỏi Mộ Điền to lớn. đành phải giương mắt cầu cứu Mộ Dã, nước mắt như sắp trào ra.

"Khả Hãn, cứu ta." Đại Mi Vũ hô, nhìn nàng thật thống khổ, lúc này, ngay cả tâm sắt đá nhất của nam tử chỉ sợ cũng muốn mềm lòng.

Mộ Dã như thể không nghe thấy, không nhìn thấy, trong đầu hấn bấn loạn, một mực nghĩ về câu nói vừa rồi của Mộ Điền.

Vì sao đưa cho ta một nữ tử.

Nữ tử?

Thật giống như ánh trăng xua tan hết mây mù, Mộ Dã rốt cục đã hiểu vì sao Mộ Điền giận dữ như thế, nguyên lai, ... là nữ tử sao?

"Người nói là, tên thầy thuốc Lăng quốc kia là nữ tử?" Mộ Dã có chút không tin hỏi lại lần nữa.

Mộ Điền tự nhiên động tới nữ nhân của Mộ Dã, hấn không hề tức giận, ngay lập tức mất hứng thú. Buông Đại Mi Vũ ra nói: "Có phải hay không người còn không rõ, sao còn hỏi ta."

Mộ Dã nghe vậy, không có đáp lời, đột nhiên phủ thêm áo choàng, xoay người đi ra ngoài. Mộ Điền cũng nghi hoặc cùng tùy tùng đi ra trước mắt Đại Mi Vũ.

Đại Mi Vũ lau lệ trên mặt. Vốn nàng vẫn còn tưởng may mắn rằng tên thầy thuốc kia là nam nhân, hôm nay sao chớp mắt biến thành nữ tử. Nếu, là một nữ tử, đừng trách nàng không khách khí.

Bong đêm hắc trầm, chân trời đầy sao lóng lánh.

Mộ Dã vội vã hướng trưởng Mộ Điền đi tới, trong đầu hẳn vốn đã cực kỳ hỗn loạn, lúc này bỗng dừng lại minh mẫn.

Nguyên lai, nàng chính là nữ tử, không trách được a, mấy lần ôm nàng, hẳn cảm thấy nàng nhẹ vô cùng. Không trách được nàng có đôi chân trắng nõn, thon thả như thế, làm lòng hẳn chấn động.

Nguyên lai, nàng đúng là một nữ tử sao?

Một nữ tử, lại có can đảm, dám cùng hẳn đối chọi gay gắt, giường thương múa kiếm.

Một nữ tử, lại có thể lý lẽ độc đáo như thế, thật làm hẳn có chút khó tin nổi.

Hơn cả, một nữ tử, cứng cỏi, khi bị ngựa kéo cũng không hề nửa lời cầu xin hẳn tha thứ nửa câu. Bị hẳn hành hạ thương tích đầy mình cũng không thốt ra một lời.

Một mạch đi tới, Mộ Dã đột nhiên cảm thấy ngày xưa mình có cực đoan, hết như các nữ quan trong cung cấm. Nữ tử, không giống như hẳn tưởng, chỉ làm ấm giường mà thôi.

Chỉ chốc lát sau, liền đến trước trưởng Mộ Điền, Mộ Dã vén rèm tiến vào.

Đôi mắt nhìn chung quanh bốn phía, bên trong trưởng không có gì.

Một cái giường, chăn gối lung tung, còn có trang phục bị xé nát, nhưng là, không có bóng dáng nữ tử.

Lòng Mộ Dã trầm xuống, ánh mắt hàn khí, hắc xoay người nắm vạt áo tên thị vệ, lạnh lùng hỏi: "Người đâu?"

Thị vệ sợ đến hai chân run rẩy, tiếng nói đứt quãng: "Hắc... hắc nói muốn đi tìm Vương gia, tiểu nhân không dám ngăn cản."

"Đồ vô dụng, hắc đi hướng nào?"

Thị vệ run run nói: "Hình như, hình như là hướng bên kia." Tay hắc luống cuống chỉ về phía trước.

Mộ Dã đẩy tên thị vệ ngã rạp trên đất, nhíu mắt, lạnh lùng nói: "Đồ vô dụng, sao không đi theo, kéo xuống, tìm kiếm mọi nơi." Đứt lời, thị vệ ngay lập tức đi tìm, hắc cũng cười sư tử câu, hướng phía trước đuổi theo.

Tên thị vệ ngã xuống đất nhất thời tê liệt, hắc nào ngờ rằng tên nam sủng kia lại chạy trốn. Mộ Điền cùng hắc một chỗ, không cho thị vệ quấy rầy. Đây đây, tên thị vệ nào dám đi theo.

Mộ Điền đi rồi, Lưu Sương mặc trang phục, nhanh chóng chỉnh lại mọi thứ, mặt mũi tươi cười từ bên trong đi ra. Thị vệ trước cửa ngăn cản nàng lại, Lưu Sương mỉm cười nói: "Vương gia nói ta đi theo người, ta không dám đi, các người có muốn đi cùng ta hay không?"

Những tên thị vệ này nghe vậy, trong mắt lóe lên sự quái dị, bọn họ đương nhiên không dám đi cùng Lưu Sương, liền lập tức thả để nàng đi ra.

Lưu Sương không kinh hoảng, chậm rãi đi ra, khi có binh sĩ đi qua,

thấy nàng là nam sủng của Mộ Điền cũng không chặn hỏi, Xem ra, tên này cực kỳ được lòng Mộ Điền, nếu không những tên gác cửa đã sớm kéo nàng trở về.

Lưu Sương bước chậm đi tới, có lẽ là ông trời giúp nàng, không biết như thế nào lại có ngựa ở đây.

Lúc này đầu óc nàng cực kỳ tỉnh táo, nàng biết một khi Mộ Dĩ đã biết thân phận nữ tử của nàng, như vậy hẳn sẽ đến chỗ này.

Nàng phải liều mạng rời khỏi nơi này.

Lưu Sương chưa bao giờ cưỡi ngựa, nhưng bỗng có một con ngựa nhỏ màu nâu xuất hiện. Mượn ánh trăng nhàn nhạt, nàng mơ hồ nhìn ra bóng dáng con ngựa này, bốn vó thon dài, bụng nhỏ mông nở, thật là ngựa tốt.

Lưu Sương nhẹ nhàng vuốt ve nó vài cái, ngựa kia cũng không sợ người, dụi dụi mũi vào người nàng.

Lưu Sương thì thầm bên tai ngựa: "Mã nhi a, ta bất đắc dĩ mới phải cưỡi người, cứu ta đi. Ta chưa cưỡi ngựa bao giờ, ngàn vạn lần người đừng hất ta xuống a."

Không biết ngựa kia nghe có hiểu hay không hiểu, Lưu Sương hoài công tìm cách leo lên ngựa, cầm dây cương, hô 1 tiếng, ngựa phi như gió.

Lưu Sương chưa từng có cưỡi ngựa, thiếu chút nữa ngã xuống. Nàng sợ đến nỗi hai chân gắt gao kẹp chặt bụng ngựa, hai tay xiết chặt dây cương, thân thể phục thấp xuống, dán trên lưng ngựa, mặc cho ngựa phi.

Tim nàng đập thình thịch, nàng căn bản không biết ngựa phi hướng nào, chỉ nhìn thấy lều trại xa dần, chốc lát đã cách xa doanh trại Mộ Dã.

Binh sĩ tuần tra ban đêm sớm phát hiện Lưu Sương lúc nàng cưỡi ngựa hướng ra ngoài, vài người cưỡi ngựa đuổi theo Lưu Sương. Nhưng bởi biết Lưu Sương là nam sủng của Mộ Điền nên không dám bắt tên, bởi vì Mộ Điền rất sủng nam, nếu làm bị thương nam sủng của hắn, bọn họ e không chịu nổi tội. Nay đây, chỉ dám hô lên, không dừng lại, chúng ta sẽ bắt tên.

Lưu Sương loáng thoáng nghe nhưng không để ý tới, lúc này trong lòng nàng chỉ có một ý nghĩ, chạy thật nhanh. Nàng vội vàng kẹp chặt bụng ngựa, để ngựa mang nàng đi.

Ngựa con này hình như chưa có người cưỡi qua, cực kỳ hưng phấn, chạy cực nhanh. Một người chưa từng cưỡi ngựa qua, giờ đang trên lưng ngựa chạy như bay.

Mấy tên thị vệ cao lớn đã đuổi gần sát, tâm Lưu Sương quẩn lên, lấy chiếc trâm cài tóc bằng bạc trên đầu xuống, thấp giọng nói: "Tiểu mã a, xin lỗi..."

Ngón tay nắm chắc trâm cài tóc, nàng hướng tới mông ngựa đâm xuống, tiểu mã bị đau dớn, hí dài một tiếng, móng trước ngẩng lên, cuống cuồng phi. Chốc lát, cự ly với những tên thị vệ ngày càng xa.

Gió lạnh lùa qua, không có trâm cài tóc, mái tóc nàng buông xõa trong màn đêm, dưới ánh trăng, mang theo vẻ đẹp mỹ lệ mà dã tính.

Mắt thấy mấy tên thị vệ phía sau đã lạc mình, Lưu Sương âm thầm thở dài. Không nghĩ tới tiểu mã lại giỏi như thế, Lưu Sương trong lòng vui sướng, cúi người trên mình ngựa nói: "Cám ơn người, tiểu

mã."

Nhưng là, ngựa kia vì Lưu Sương đâm nó một phen, đã bị dọa cho khiếp sợ, cuống cuồng chạy hơn 10 dặm.

Lưu Sương nằm bệt trên lưng ngựa, căn bản không nhìn ra phương hướng, không biết lúc này mình rời nước đã xa, lại còn càng xa hơn.

Mắt thấy tiểu mã đã mệt mỏi, móng đã bị rơi, vó ngựa nhiễm cỏ xanh thẫm, (Móng ngựa, được đóng í à)

Mà Lưu Sương biết lúc này mình rời nước đã xa, lại còn càng xa hơn.

Mắt thấy tiểu mã đã mệt mỏi, móng đã bị rơi, vó ngựa nhiễm cỏ xanh thẫm, (Móng ngựa, được đóng í à)

Mà Lưu Sương, căn bản không biết nói sao lập tức xuống, chẳng lẽ cứ bắt nó chạy mãi, cho tới mệt chết?

Nhưng vào lúc này, phía sau đột nhiên truyền đến một hồi vó ngựa dồn dập kịch liệt.

Lưu Sương căng 2 mắt nhìn, thấy bốn vó tuyết trắng phi đến gần nàng tự lúc nào.

Trong phút chốc, Lưu Sương đột nhiên tiếp nhận một khối áp bách vô cùng lớn.

Chương 114: Nữ trang

Trước mắt hàn quang chợt lóe, vật kia chợt vút qua bên nàng, toàn thân thấy căng thẳng, nàng nhận ra Mộ Dã thành thạo quàng tay một cái, cả thân Lưu Sương như bay lên trong không trung.

Lúc này, Lưu Sương mới hiểu được, thứ Mộ Dã cầm là thứ đồ trong truyền thuyết. Là cái người Thiên Mạc dung để săn sáo liệt mã, bắt giết thổ lang. Lúc này, Mộ Dã không phải dung để bắt mã, mà là bắt nàng.

Hắn thành thạo để nàng rơi ra khỏi lưng ngựa, sau đó thu cây gậy lại, định thần nhìn Lưu Sương.

Mộ Dã không hổ là thợ săn tài ba của thảo nguyên, hay là một hùng ưng (đại bàng). Lưu Sương chỉ như một chú thỏ con, làm sao có thể thoát được móng vuốt sắc nhọn của ưng mục, làm sao có thể chạy trốn người thợ săn thành thạo.

Vừa rồi đầu óc đã choáng váng, lại bị Mộ Dã câu như câu cá ném lên không trung, Lưu Sương cảm thấy vô cùng hỗn loạn. Còn tưởng rằng Mộ Dã sẽ đem nàng ném trên mặt đất, thế thì chẳng phải nàng sẽ ngã chết sao.

Nhưng không phải như vậy, thân thể trên không trung đột nhiên được bao bọc lại, rơi ngay trên lưng ngựa, nhưng không phải là tiểu mã, mà là sư tử câu của Mộ Dã.

Một đôi tay rắn chắc ôm lấy lưng nàng, một cổ hơi thở nam tính từ

sau bao bọc lấy nàng, cách một lớp quần áo, nàng có thể cảm nhận được thân người sau lưng mình cứng như sắt.

Kỳ thật, Lưu Sương sớm đã biết bản thân mình trốn đi không nổi, dù gì thì, muốn chạy từ Thiên Mạc quốc về đâu có dễ.

Nhưng là, nàng không nghĩ Mộ Dã nhanh như thế đã bắt được mình. Trong lòng có chút không cam chịu, nàng thê lương nhắm mắt lại, nhưng trong lòng thấp thỏm không biết Mộ Dã sẽ trừng phạt nàng như thế nào đây.

Nếu đã biết nàng là một nữ tử, hẳn sẽ không đem nàng thưởng cho những tên binh sĩ kia chứ...?

Nhưng lúc này, nàng vô lực, không thể giãy dụa, thậm chí là nghĩ thêm gì, vừa rồi điên cuồng chạy trốn đã khiến nàng quá suy kiệt. Lúc này, nàng chỉ muốn nghỉ một chút.

Chỉ có nghỉ ngơi một chút, mới có khí lực đối mặt với sự trừng phạt, không phải sao?

Thảo nguyên mệnh mông bát ngát vẫn còn trong đêm mờ mờ.

Mộ Dã ôm Lưu Sương quay đầu ngựa, hướng về phía doanh trại phi đi, kỳ quái là, trong lòng không có đại náo mà cực kỳ nhu thuận.

Những sợi tóc đen nhánh của nàng khẽ bay theo gió, ở sau lưng nàng chạm vào mặt hắn, một loại cảm giác chộn rộn lan dần trong lòng hắn.

Nàng cũng là một nữ tử.

Mộ Dã hắn, cũng có lúc nhìn nhăm, hắn híp mắt lại, trong lòng xuất

hiện một loại cảm giác vui sướng khó giải thích cho nổi.

Hắn không hiểu loại cảm giác này là như thế nào, nhưng vẫn thoải mái đón nhận nó.

Nhưng Lưu Sương lại thấy chẳng dễ chịu chút nào, ngựa phi trên đường xóc vô cùng, trên người nàng hỏa nhiệt phát ra, mấy ngày trước bị trầy da, lúc này bắt đầu phát tác. Nàng cắn chặt răng mới không phát ra tiếng rên rỉ vì đau.

Nàng mơ hồ cảm nhận bản thân bị Mộ Dã ôm vào trong trướng, Lưu Sương ý thức được hắn không có đem nàng thưởng cho binh sĩ, thờ phào nhẹ nhõm rồi chìm vào giấc ngủ.

Nàng quá mệt mỏi, cảm giác không biết đã ngủ bao nhiêu lâu, mặt trời lên, mặt trời lặn, trăng sáng rồi trăng đi.

Lúc nàng tỉnh dậy thì ước chừng đã là sau giờ Ngọ ngày thứ hai. Ngủ thoải mái, Lưu Sương lập tức thấy tinh thần minh mẫn lại gấp trăm lần. Nhưng toàn thân lại đau đớn vô cùng.

Lưu Sương biết, là do mình chưa bao giờ cưỡi ngựa, mà hôm trước đi một đoạn đường như thế, khiến nàng hao tổn quá nhiều sức lực.

Lưu Sương chột vạt ngồi dậy, không khỏi há miệng kinh ngạc, nàng không có ngủ ở một góc trong trướng, mà là ngủ trên giường lớn của Mộ Dã.

Thật sự là không thể tưởng tượng được, trong tưởng tượng của nàng, sự trừng phạt của hắn sẽ thật dã man, tại sao giờ nàng lại ngủ trên giường của Mộ Dã kia.

Lưu Sương chậm chậm đi từ giường Mộ Dã xuống, tựa hồ nghe thấy

động tĩnh, từ ngoài trướng có hai thị nữ đi vào.

Lưu Sương ngủ trong trướng Mộ Dã vài hôm, cho tới bây giờ không hề thấy hắc gọi thị nữ lần nào, dù sao đây cũng là hành quân đánh giặc, nữ nhân rất phiền toái. Hôm nay, tự nhiên lại có hai nữ nhân này.

Mà hai thị nữ này, xem ra là đến đề hầu hạ nàng.

Một trong hai người bưng một chậu nước lên, nói tiếng Hán hơi khó nghe: "Cô nương, thỉnh rửa mặt."

Lưu Sương vội vàng nói: "Để tự ta."

Lưu Sương rửa mặt qua loa, một thị nữ mang quần áo xanh xanh đỏ đỏ hướng tới Lưu Sương nói: "Cô nương, thay đồ ạ."

Nàng vừa nhìn đã biết đây là quốc phục của Thiên Mạc quốc, nàng không thể phản kháng, hai nữ thị tì này quá dũng mãnh. Bị bọn họ bắt buộc mặc thứ đồ này lên người, hồng y thị nữ còn cầm đến một chiếc gương đồng mời Lưu Sương soi gương.

Lúc này nàng đâu có tâm tình gì soi gương, chỉ lo lắng tên Mộ Dã kia nghĩ ra cách gì hành hạ mình. Tại sao lại mời mình trang phục rồi trang điểm đẹp làm gì.

Nghĩ đến đây, tâm Lưu Sương hiện lên nỗi sợ hãi, nàng không chút nghi ngờ Mộ Dã sao làm thế. Nhưng, nàng có thể bỏ chạy sao?

Hai mắt nàng vô tình nhìn trên gương đồng, nháy mắt, Lưu Sương sợ đến ngây người, trên mặt nàng, dịch dung đã biến mất từ khi nào. Lúc này, nàng khôi phục nguyên vẹn vẻ thanh lệ.

Lưu Sương vội vàng đưa hai tay lên má, trong lòng kinh hoảng.

"Này... nước này..." chẳng lẽ vừa rồi rửa mặt bằng nước, nước này rửa được thuốc dịch dung sao?

"Khả Hãn nói cô nương có thể là dịch dung, căn dặn chúng tôi dùng nước thuốc, tẩy dịch dung." Thị nữ áo lam mỉm cười nói,

"Nguyên lại, cô nương xinh đẹp như thế, vì sao phải dịch dung."

Trong lòng Lưu Sương vi chấn, xem ra, Mộ Dã hoài nghi thân phận nàng, hôm nay, dịch dung bị tẩy đi, thân phận của nàng không thể giấu diếm. Làm sao bây giờ, nàng vạn phần lo lắng, nhin không được, đi tới đi lui trong trướng.

Nhưng lúc này, trước cửa, Mộ Dã đã tới.

Lưu Sương thoáng nhìn thấy bóng dáng cao lớn của hãn, trong lòng kinh hãi cúi thấp đầu, đột nhiên ý thức được làm vậy cũng không thể tránh, liền ngẩng đầu lên, lông mày dài kích động, con ngươi đen nhánh trong trẻo, quật cường, lạnh lùng nhìn Mộ Dã.

Nhưng, vừa cúi đầu nhìn lên, thấy Mộ Dã, nàng lại nhất thời thẹn thùng ý nhị.

Bên trong trướng hôn ám, chỉ có một cửa sổ được mở ra, nhưng là, Mộ Dã cảm thấy như mặt trời đang quay cuồng.

Nàng cũng là một nữ tử.

Hơn nữa, không phải là một nữ tử quá tuyệt mỹ.

Hai hàng lông mày của nàng, không phải là mày liễu xinh đẹp quyến

rũ, nhưng là đen dài mượt, nổi bật trên khuôn mặt trắng ngần.

Đôi mắt không quyến rũ thâm tình, nhưng trong vắt như nước suối, thanh linh trong sáng, lại u trầm yên tĩnh như bờ hồ không gợn sóng. Làm tâm hẩn, như bị tan hòa trong đôi mắt đó.

Môi của nàng, không phải xinh xắn lạnh lợi, mà là hồng phớt như cánh hoa, khiến nàng thanh nhã, khiến hẩn không nhận được ý nghĩ muốn âu yếm.

Da thịt nàng, không phải là vàng như bình thường, mà trắng nõn trong suốt, mong manh.

Tóc đen nhánh, được nàng búi gọn ghẽ sau gáy, thanh nhã khác biệt.

Thân nàng mặc diễm phục dân tộc, như tăng thêm khí chất xinh đẹp cho nàng.

Nữ tử... không phải quá tuyệt mỹ, lại đang hút toàn bộ tâm ý của Mộ Dã.

Hẩn chưa từng nghĩ tới mình lại bị rung động mạnh như vậy, không phải nàng thanh lệ thoát tục, cũng không phải vì nhận ra nàng là sư muội của Đông Phương Lưu Quang.

Mà đơn giản, chỉ là vì... rung động vì rung động. (quá củ chuối =)))

Hẩn vẫn còn nhớ kĩ lần đầu tiên nghe Mịch Mịch nói về nàng vẽ tranh thì chỉ có cảm giác khinh thường.

Trước mắt vẫn có thể hiện ra bữa tiệc đó, nhưng hẩn không hề nghĩ có lúc này.

Hắn nhớ kỹ lại bữa tiệc kia, nàng vì Đông Phương Lưu Quang mà cảm nhất kiếm, trong lòng khâm phục một nữ tử dũng cảm như vậy.

Hắn càng nhớ kỹ, mấy ngày trước nàng trước mặt hắn chậm rãi nói mà phong thái đầy tự tin.

Hắn lại càng nhớ kỹ hơn, khi hắn cưỡi ngựa kéo nàng, nàng quật cường, bất khuất thế nào.

Tất cả những điều này, thật sự đều là do một nữ tử này tự chịu sao?

Này tất cả, thật là sự thật sao?

Giờ khắc này, Mộ Dã thật sự hiểu rõ, vì sao, Đông Phương Lưu Quang liều mạng bảo vệ nàng, liều mạng cứu nàng.

Nguyên nhân, là vì một nữ tử như vậy.

"Các người đi ra ngoài." Mộ Dã lạnh lùng mở miệng.

Hai thị nữ cúi đầu lui ra ngoài.

Bên trong trướng, trong nháy mắt chỉ còn hai người bọn họ.

Lưu Sương lạnh lùng suy nghĩ thách thức trước mặt nam nhân này.

Khuôn mặt đường nét rõ ràng, tuấn tú vô cùng, mày rậm, mang theo tia kiêu ngạo, hai mắt lạnh lợi, ẩn chứa một sự tự tin mãnh liệt, mà toàn thân lại toát ra khí phách khiến nàng muốn rơi rụng.

"Nguyên lại, đúng là người..." Mộ Dã đột nhiên nhíu mày, bước dài đến trước mặt Lưu Sương, cúi đầu.

Lưu Sương cả kinh, bất động giây lát rồi lui về sau vài bước, kìm nén lòng mình, bình tĩnh nói: "Là ta, thế nào?"

Mộ Dã không nói lại lời nào, tay duỗi ra, bàn tay thô ráp phủ trên gương mặt Lưu Sương, xúc cảm tinh tế làm hắn rung động. Hắn đột nhiên tưởng tượng, đem nàng ôm vào trong ngực, mà hắn, lập tức làm thế.

Hắn – Mộ Dã, từ trước đến giờ, muốn làm gì liền làm thế.

Nếu như hắn muốn, hắn liền làm, hắn không cần, thì có dưng lên, hắn cũng khinh thường.

Hôm nay, hắn đột nhiên cảm động trước nữ tử này, không hề nghĩ nàng là ai, là người Lăng quốc hay là muội muội của Đông Phương Lưu Quang gì gì đó, hắn chỉ nghĩ là hắn muốn nàng mà thôi.

Chương 115: Ép buộc và phản kháng

Hắn thầm nghĩ muốn nàng mà thôi, đơn giản thế thôi.

Khi Lưu Sương còn chưa kịp phản ứng lại, hắn đột nhiên nghiêng người, duỗi cánh tay rất dài ra, Lưu Sương an ổn ngã vào trong lồng ngực ấm áp rộng rãi của hắn.

Lưu Sương bị hù dọa, đưa tay ra chống vào lồng ngực rộng rãi cứng như sắt của hắn, run giọng hỏi: "Mộ Dã, có chuyện gì từ từ nói, người người muốn làm gì?"

Lưu Sương kinh hoàng thất thố khiến gương mặt trở nên tái nhợt, nhưng đến khi lọt vào trong mắt Mộ Dã, lại có một vẻ rất động lòng người, hắn nhếch môi cười tà, nói: "Nàng thử nói xem ta muốn làm cái gì?"

Thanh âm của hắn lúc này đã có chút khàn khàn, hắn cúi đầu cười, một tay ôm eo Lưu Sương tay kia thì chậm rãi vuốt ve gương mặt nàng, từ lông mi lên lông mày, rồi lại xuống đôi môi tái nhợt của Lưu Sương. Đối với một kẻ luôn ngang ngược và lỗ mãng như Mộ Dã mà nói, những động tác dịu dàng này hoàn toàn không giống hắn mọi khi.

Lưu Sương cực lực giãy dụa, nhưng Mộ Dã cao hơn nàng hẳn một cái đầu, ôm nàng, quả thực không cần tốn nhiều sức, Lưu Sương làm sao mà giãy ra được. Mặc kệ nàng giãy dụa như thế nào, hai cánh tay vẫn như gọng kìm sắt khóa chặt lấy hông nàng, ngang

nhiên bất động.

Mộ Dã lúc này không làm gì nữa, chỉ híp mắt lại, nhìn người trong lòng hẩn giã dựa một cách vô cùng hứng thú, vừa như đang nhìn một con mồi bị nhét vào trong bao tải, vừa giống nhìn con mồi giã giũa trước lúc chết.

"Buông ta ra- người buông ta ra." Biết có giã dựa thêm nữa cũng chỉ vô dụng, Lưu Sương đành chỉ giã dựa, lạnh giọng nói rõ ràng từng chữ.

Nàng quay mặt, tránh phải nhìn đôi mắt đen của Mộ Dã.

Mộ Dã nhú mày, đưa tay nắm lấy cằm Lưu Sương, không cho phép nàng quay mặt. Nàng khinh thường nhìn hẩn, hẩn càng muốn nàng phải nhìn.

Lưu Sương bị ép nhìn thẳng vào đôi ưng mâu đen, trơ mắt nhìn ngọn lửa trong đôi con ngươi đen càng lúc càng thịnh, dường như muốn đốt cháy mắt nàng. Trơ mắt nhìn đôi mắt nóng bỏng tình dục.

Trái tim Lưu Sương thầm kêu một tiếng không ổn, nàng cắn răng, đột nhiên nhắc chân hung hăng giẫm lên chân Mộ Dã. Chỉ hy vọng Mộ Dã có thể vì đau đớn buông nàng ra. Nhưng Mộ Dã không chút sứt mẻ, một tiếng HỪ cũng không kêu, khí lực của nàng chưa đủ lớn sao?

Mộ Dã này, hẩn thật là mình đồng da sắt sao.

Mộ Dã mặc kệ Lưu Sương giã dựa hay không, lúc này hẩn đã động tâm với Lưu Sương, liền không chút chần chừ muốn nàng.

Lập tức, hẩn cúi người, đôi môi nóng cháy di chuyển dọc theo vành

tai, cổ, cầm Lưu Sương, tinh tế hôn xuống.

Môi của Mộ Dã, mềm mại mà nóng bỏng, hân hôn đến đâu chỗ đó như đồng cỏ bị châm lửa, thân thể Lưu Sương cũng nóng lên. Nhưng trong đầu nàng càng lúc càng tỉnh táo, Mộ Dã này muốn làm tới thật sao?

Không ngờ khi biết nàng là nữ tử, hân lại ép buộc nàng như vậy.

Nam nhân Mạc Quốc không có nữ nhân thì không sống được sao? Mộ Dã này thấy bất cứ nữ nhân nào đều như vậy sao. Hân và Đại Mi Vũ có quan hệ như vậy, hôm nay muốn nàng làm kỹ nữ của riêng hân sao?

Nàng phải tránh thế nào đây?

Dường như Mộ Dã chưa hôn đủ, đột nhiên đưa tay giữ gáy Lưu Sương, đặt đôi môi nóng bỏng của hân lên môi Lưu Sương, hung hăng hôn nàng.

Lưu Sương sợ đến mức hét lên một tiếng kinh hãi, vừa sơ hở mở miệng, liền bị Mộ Dã đưa lưỡi vào, cùng lưỡi của nàng dây dưa cùng một chỗ. Tay Mộ Dã cũng không nhàn rỗi, xoa lên trước ngực Lưu Sương, Lưu Sương cảm thấy trước ngực mát lạnh, áo ngoài đã bị Mộ Dã kéo xuống.

Một trận gió mát kéo tới, trước ngực lạnh lẽo, trong nháy mắt đầu óc Lưu Sương trở nên rõ ràng, Mộ Dã quả nhiên là muốn làm tới rồi. Trong lòng chậm rãi dâng lên cảm giác khuất nhục và hổ thẹn, nàng có chết cũng không muốn bị hân cưỡng hiếp.

"Buông ta ra." Lưu Sương dùng lực đẩy Mộ Dã ra.

Mộ Dã đang trong cơn ý loạn tình mê nhất thời không phòng bị, bị Lưu Sương đẩy ra.

"Người là đồ ngựa đực, đồ cầm thú, người muốn làm gì?" Lưu Sương tức giận nói to, không cân nhắc từ ngữ nữa. Nếu như, nếu như nàng có thể chọc giận hắn, làm cho hắn một kiếm giết chính mình, thế thì thanh tĩnh, chung quy so với việc bị hắn cưỡng hiếp thì tốt hơn nhiều.

"Ngựa đực, cầm thú?" Mộ Dã thường thức hai từ nàng nói, chưa từng có người nào có dũng khí nói vào mặt hắn như vậy. Bất quá, hắn không tức giận chút nào, ngược lại còn cười ha ha. Vừa cười, vừa thấp giọng nói:

"Nàng nói đúng, ngựa đực cầm thú thì sao, trên phương diện này, không phải con người cũng giống chúng sao?"

Lưu Sương trợn trừng hai mắt, kinh dị nhìn nam nhân trước mặt, lúc này hắn còn tà khí hơn trước, ngoài ra còn có vài phần vô lại. Da mặt hắn cũng thật là dày, nàng mắng hắn như vậy, vẫn chưa đủ để chọc giận hắn sao?

Lưu Sương đột nhiên nhớ ra, hắn là người của bộ tộc dũng mãnh nơi thảo nguyên, đối với chuyện nam nữ vốn rất tùy tiện, nghe nói bọn họ còn có thể con lấy tiểu thiếp của cha, em trai lấy vợ của anh. Hành vi đấy cũng có thể làm ra, đương nhiên không sợ người khác mắng hắn là cầm thú rồi.

Mộ Dã cười tủm tỉm nhìn chằm chằm gương mặt tái nhợt mà ửng đỏ của Lưu Sương, cười tà: "Nàng đã mắng bốn vương là cầm thú, bốn vương không thể có lỗi với hai tiếng đó. Đã vậy bốn vương đành cầm thú một lần."

Dứt lời, hắn lại tiến lên, một tay ôm lấy thân thể nhỏ xinh của Lưu Sương, đi đến bên giường.

"Người là đồ cứu binh độc vũ (lạm dụng vũ lực), đồ bạo quân tàn nhẫn vô đạo, người chỉ biết lấy mạnh hiếp yếu, khi dễ kẻ yếu." Lưu Sương cả giận, vì phần nộ mà gương mặt đỏ bừng.

Hai chữ "Bạo quân" vừa ra khỏi miệng, nàng mơ hồ nhìn thấy tình cảm mãnh liệt mê mông trong đôi mắt của Mộ Dã dần dần biến mất, thay thế vào đó là hàn quang đủ để đóng băng lòng người. Thân thể của hắn có chút cứng đờ, áp lực bắt đầu tản ra từ người hắn.

Xem ra nam nhân này rất miễn cảm đối với hai chữ

"Bạo quân".

"Nàng nói ta là bạo quân?" Mộ Dã cúi đầu hỏi.

Lưu Sương bị đôi mắt sắc bén của hắn nhìn, trái tim không khỏi giật mình. Nhưng nàng phải thoát khỏi tình cảnh này bằng bất cứ giá nào, cái gì nàng cũng không sợ.

"Đúng vậy, ta nói thế đấy. Mỗi người dân Thiên Mạc Quốc của người đều ca tụng người là hoàng đế anh hùng, nhưng trong mắt người dân nước khác như ta, người là bạo quân. Vì muốn thành tựu cho giấc mộng nhất thống thiên hạ, người chinh chiến khắp nơi, đánh cướp, khiến thiên hạ rơi vào ngọn lửa chiến tranh, dân chúng phải sinh ly tử biệt. Người thôn tóm các quốc gia, không có chừng mực nghiền ép các quốc gia khác, nếu không phải bạo quân thì người là cái gì?"

Sắc mặt Mộ Dã càng lúc càng tối đen, nhưng vẫn không tức giận, ngược lại còn ngửa đầu, cao giọng nở nụ cười.

Tiếng cười này đối với Lưu Sương đại biểu cho sự giận dữ, nàng nghĩ chờ Mộ Dã cười xong rồi, sẽ giết nàng chứ?

Nhưng khi còn chưa kịp nghĩ tới cái chết, Mộ Dã đột nhiên ngừng đầu, đưa tay về phía Lưu Sương còn đang nằm trên giường lớn, trâm cài tóc rơi xuống, mái tóc đen dài tung ra như một đóa sen bằng mực.

Mộ Dã nghiêng người, một tay giữ lấy cánh tay Lưu Sương . Một tay còn lại không chút lưu tình, xé mở quần áo trên người Lưu Sương. Da thịt trắng nõn trong suốt sáng long lanh của Lưu Sương lộ ra không xót chút gì.

"Để ta cho nàng biết bạo quân như ta sẽ đối xử với nữ nhân thế nào." Mộ Dã lạnh lùng nói, vừa thưởng thức thân thể đẹp mê người trước mắt.

Trong lòng Lưu Sương đột nhiên dâng lên một tia tuyệt vọng, nàng biết, bản thân hôm nay không thể toàn thân trở ra rồi. Hàm răng lạng lẽ mở ra, định cắn vào đầu lưỡi. Nàng vốn không nghĩ sẽ dùng phương thức này để tự vẫn.

Nàng vốn là người làm y, tôn chỉ của nàng là cứu người, đối với mỗi sinh mạng, nàng đều hết lòng cứu chữa. Nhưng hôm nay, nàng lại phải tự kết thúc tính mạng của mình.

Mộ Dã đang cúi đầu, đột nhiên ý thức được việc đấy, đôi mắt chuyển lạnh, đưa tay xiết chặt lấy cổ Lưu Sương, hấn dùng lực làm Lưu Sương trật khớp cổ.

"Bắt đầu từ bây giờ, mạng của nàng thuộc về ta, nếu nàng muốn chết, cũng phải được ta ân chuẩn." Mộ Dã lạnh lùng nói, lúc này, hấn

thật sự thấy phần nộ rồi, nữ tử này, dù căn lữ tử vận, cũng không muốn được hần ân sủng.

Hần cảm giác được có chút khó tin, trên khắp thảo nguyên, có nữ nhân nào không hao hết tâm tư muốn bò lên giường của hần? Mà nữ tử này, dĩ nhiên không cần?

Hần tự nhận bản thân rất có mị lực, so với sư huynh Đông Phương Lưu Quang đã từng được nàng dùng thân cảm một kiếm thì không kém chút nào. Vậy mà nữ tử này dĩ nhiên không thêm biết đến mị lực của hần.

Trong lòng giận dữ, tay hần, không chút thương tiếc xoa nắn thân thể đẹp đẽ của nàng, nhìn nàng không ngừng giãy dụa, hần nhếch môi cười một cách lãnh khốc, hần gắt gao đề lên nàng, định cởi quần áo.

Dù bị trật khớp cảm đau đớn khó chịu, Lưu Sương vẫn hoàn toàn tỉnh táo. Nhìn thấy Mộ Dã định cởi quần áo, nàng đột nhiên hít vào một hơi, nhấc chân dùng hết sức lực, đá thẳng vào dục vọng chi nguyên của hần.

Mộ Dã bất ngờ không kịp phòng ngự, dĩ nhiên bị đá trúng, hần khom lưng che thân thể, hít mạnh một hơi.

Lưu Sương là vì tình thế cấp bách, bất đắc dĩ mà phải làm vậy, nhưng vẫn không ngờ mình lại đá trúng. Như thế thì quá tốt rồi, đập thân thể của Khả hần Thiên Mạc Quốc, nàng phải chết là chuyện không cần nghi ngờ rồi.

Lưu Sương nhanh chóng mặc quần áo, kỳ quái là trái tim không chút sợ hãi, ngược lại rất trấn tĩnh, nàng dùng ánh mắt hờ hững mà dứt khoát nhìn hần.

Chỉ thấy Mộ Dã cúi đầu bưng thân thể, không nhìn thấy mặt của hấn, chỉ thấy một mái tóc đen hỗn độn rối bù.

Qua hồi lâu, Mộ Dã mới chậm rãi ngẩng đầu, lạnh lùng nói từng câu từng chữ: "Bạch Lưu Sương- nàng- dám đá ta?"

Lưu Sương kỳ quái nhìn Mộ Dã, đôi mắt hấn đen láy khiến nàng không thể nhìn ra chút lạnh lùng và sát ý nào, ngược lại còn lóe ra nhu tình.

Không phải là hấn bị đá phát ngu rồi chứ.

Lưu Sương giật mình với ý nghĩ đó, nhưng nàng không thể nghĩ đó là hấn được, tại sao hấn lại xử sự như thế?

Đích thật là Mộ Dã không tức giận, ngược lại còn nảy sinh hứng thú với Lưu Sương.

Hấn nhìn gương mặt trắng như bạch ngọc tái nhợt của Lưu Sương, nhìn ánh mắt trong trẻo lạnh lùng tuyệt vọng của nàng, nhìn miệng nàng còn vương tơ máu, nhìn nàng có chút khiếp đảm rồi lại thà chết chứ không khuất phục, trong lòng dâng lên không phải phần nộ sát ý, mà là đau lòng.

Hấn thích liệt mã, thích liệt tửu.

Từ nhỏ đến giờ hấn đã thuần phục không ít liệt mã, mặc kệ là con ngựa cương cường tới đâu, vào trong tay hấn rồi sẽ đi vào khuôn khổ, mặc hấn rong ruổi.

Khi còn bé, hấn từng bị liệt mã làm ngã ngựa, thiếu chút nữa thì gãy cả xương đùi, phải nằm dưỡng thương không ít ngày. Nhưng sau khi

vết thương lành lại, chuyện đầu tiên hấn muốn làm chính là đi xem con liệt mã đã hất hấn.

Nhưng con ngựa đó đã bị phụ hoàng hấn hạ lệnh giết rồi.

Vì thế, hấn rơi nước mắt lần đầu tiên trong đời.

Hấn thật sự rất thích con ngựa đó, mặc dù nó làm hấn bị thương, nhưng, chỉ cần hấn không chết, hấn thề sẽ thương yêu nó cả đời.

Nữ tử trước mắt hấn bây giờ, nàng càng phản kháng, hấn càng có hứng thú với nàng hơn, trái tim hấn đối với nàng càng thêm yêu thích.

Nàng đã khơi mào dục vọng chinh phục trong hấn.

Hấn chậm rãi đi tới trước mặt Lưu Sương, ôm lấy bả vai Lưu Sương, đưa tay làm cằm của nàng trở lại vị trí cũ, sau đó, nắm cằm Lưu Sương, bắt buộc Lưu Sương phải ngẩng đầu.

Mái tóc đen nhánh mềm mại buông xuống, bừa bộn che khuất gương mặt Lưu Sương, Mộ Dã cực kỳ ôn nhu vén tóc nàng ra, lộ ra gương mặt xinh đẹp của nàng.

Gương mặt này không phải tuyệt mỹ, nhưng lại làm hấn mê say.

Nhất là đôi mắt đen của nàng, có đôi mắt nào đẹp hơn đôi mắt của nàng đây.

Giờ phút này, đôi mắt đó bắt khuất cùng quật cường, hùng hổ dọa người nhìn hấn.

"Mộ Dã, ngươi giết ta đi." Nàng mở miệng nói.

"Giết nàng?" Mộ Dã bỏ qua lời của nàng, rất hiển nhiên, nữ tử này đang cố ý chọc giận hắn, muốn hắn nổi giận mà một đao giết nàng.

Trong đôi mắt của nàng mơ hồ có sự khuất nhục, nàng coi sự ân sủng của hắn là khuất nhục, phải thừa nhận điều này làm trái tim Mộ Dã trầm xuống, hình như có một đôi tay, hung hăng bóp nghẹt trái tim hắn, làm hắn không thể ức chế mà cảm nhận tư vị thống khổ.

"Bạch Lưu Sương." Vất vả lắm hắn mới tìm lại được thanh âm lãnh liệt "Nàng nói ta là bạo quân. Rất hiển nhiên, nàng không thể không biết bạo quân."

"Cái gì?" Lưu Sương lạnh nhạt nhìn hắn.

Trong con người của Mộ Dã là hàn ý khó lường cao thâm, "Bạo quân sẽ không để một người chết đi một cách dễ dàng, hắn chỉ biết hành hạ nàng, thành công chứng kiến nàng sống không bằng chết, có thể hắn mới cam tâm."

Mộ Dã lạnh lùng nói, thành công chứng kiến sự tuyệt vọng thê lương dâng lên trong mắt Lưu Sương, trong lòng nhất thời có chút không đành lòng.

"Nếu nàng còn tự vận, nàng đoán xem ta sẽ làm gì sau đó? Sau khi nàng chết, ta sẽ đem thân thể của nàng thưởng cho ngàn vạn binh lính. Nàng thử nói xem, Đông Phương Lưu Quang liệu có phát điên không." Mộ Dã lạnh lùng tàn nhẫn phun ra từng câu từng chữ. Nếu như, có thể khiến nàng không tự vận, hắn hù dọa nàng một chút cũng có sao?

Lưu Sương hít mạnh một hơi, ngẩng đầu nhìn tên ma quỷ đang suy nghĩ, nàng không chút nghi ngờ hắn sẽ làm như vậy.

Tên nam nhân bá đạo thị huyết ti tiện.

"Chỉ cần nàng không chết, như vậy không có việc gì."

Dứt lời, đột nhiên xoay người đi ra ngoài, như thể không muốn nhìn thấy nàng chút nào nữa.

Hai người thị nữ nơm nớp lo sợ đứng ngoài trướng, chứng kiến sắc mặt Mộ Dã tràn ngập mây đen đi ra, trong nháy mắt hai thị nữ sợ đến trắng bệch cả mặt.

Nói thật, mới vừa rồi hai người đã nghe rất rõ ràng chuyện trong trướng. Kỳ thật các nàng không muốn nghe, nhưng lại không dám rời đi.

Các nàng chưa từng thấy Khả hãn tức giận như vậy, Khả hãn muốn một nữ nhân lại phải cưỡng ép sao? Đây là lần đầu tiên các nàng chính tai nghe thấy chuyện như vậy. Càng kỳ quái hơn là Khả hãn không giết nữ nhân đó.

"Hầu hạ nàng thật tốt." Mộ Dã lạnh lùng bỏ lại những lời này, trực tiếp đi về phía con ngựa.

Thả người lên con sư tử câu, hãn không ngừng giục ngựa phi về phía trước, lúc này, hãn muốn phát tiết.

Chương 116: Tranh Ngựa

Mộ Dã đi rồi, trong nháy mắt kim trướng trở nên trống rỗng.

Lưu Sương ngồi trên đất trong kim trướng, lòng vẫn kinh hoàng. Tới tận lúc này nàng vẫn không thể tin, Mộ Dã dễ dàng buông tha nàng như vậy. Chưa thể bình ổn sự kinh hoàng, Lưu Sương đưa tay vuốt ve mái tóc đã bù rối, phát hiện trong lòng bàn tay lạnh như băng đầy mồ hôi.

Hai người thị nữ cẩn cẩn dục dục đi đến, cực kỳ cung kính hầu hạ Lưu Sương rửa mặt lần nữa, sau đó là châm trà và dâng cơm.

Mới vừa rồi Lưu Sương còn nghe thấy Mộ Dã lớn tiếng dặn dò: "Hầu hạ nàng thật tốt!" Nàng không hiểu, vì sao Mộ Dã đột nhiên đối với nàng có lễ như thế? Quân tâm nan trắc (trái tim hoàng đế khó dò), nàng cũng không thể đoán được ý nghĩ của hắn.

Nếu hắn đồng ý lưu nàng một mạng, nàng sẽ sống thật tốt. Bụng nàng quả thật đang đói, Lưu Sương liền không khách khí ăn no một bữa. Nếu lát nữa muốn chết, cũng không phải làm ma đói.

Đang dùng cơm thì Mộ Tịch Tịch tới thăm nàng.

Thật sự là đã làm Mộ Tịch Tịch khó xử, chọc giận hoàng huynh cường thế bá đạo của Tịch Tịch. Tịch Tịch bị điểm huyết từ đêm qua, sau đó bị ép vào trướng bằng vũ lực, còn bị Mộ Dã phái người trông coi. Cho đến lúc này, hắn mới đồng ý thả Tịch Tịch ra ngoài.

Mộ Tịch Tịch nhớ đến Lưu Sương, không biết nàng bị hoàng huynh hành hạ thành bộ dạng gì rồi, vừa được thả liền chạy vội đến đây tìm Lưu Sương.

Nhưng nữ tử trước mắt này chính là Lưu Sương sao?

Nàng mặc một bộ trang phục dân tộc rách nát, rách nát không phải vì bộ trang phục đã cũ, mà là vì bị người khác dùng tay xé rách. Nhưng nàng vẫn không để ý, điềm nhiên ngồi đó dùng cơm.

Dường như là nàng không quen cách dùng tay ăn thịt dê, ngón tay mảnh khảnh cầm miếng thịt dê, gặm như đang tức giận, tước một cách rất nhụt chí.

"Người. . . Không có việc gì chứ? Hoàng huynh của ta không có làm gì người chứ?" Mộ Tịch Tịch đứng cạnh Lưu Sương, cẩn thận hỏi thăm.

Khóe mắt không nhìn được nhìn về phía cổ áo nát bươm của Lưu Sương, Lưu Sương chưa bị hoàng huynh sao? Mộ Tịch Tịch cực kỳ lo lắng đoán.

Lưu Sương đương nhiên biết Mộ Tịch Tịch đang lo lắng cái gì, ngẩng đầu cười nói: "Công chúa, ta không có việc gì! Không cần lo lắng cho ta!" Nói xong, lại bắt đầu vui đầu ăn một cách khó nhọc.

"Không có việc gì? Vậy. . . Người đã cự tuyệt hoàng huynh như thế nào?" Mộ Tịch Tịch truy hỏi một cách kỹ càng hơn, vừa nhìn quần áo Lưu Sương, đã biết là kiệt tác của hoàng huynh, Tịch Tịch chưa từng nghe nói có nữ nhân nào có thể toàn thân trở ra dưới thế công của hoàng huynh!

Lưu Sương cười thản nhiên, vừa ăn vừa nói: "Cái này. . . Ta lấy cái

chết ra uy hiếp."

Lưu Sương có lòng tốt không đem chuyện đá Mộ Dã một cước nói ra, xem như để lại mặt mũi cho hắn.

"Lấy cái chết uy hiếp sao?" Mộ Tịch Tịch có chút không tin, hoàng huynh là người lấy cái chết uy hiếp ra là xong sao? Nhưng nhìn thần sắc Lưu Sương, có hỏi thêm cũng chẳng thu được gì. Thấy Lưu Sương ăn, mới nhớ ra mình cũng chưa ăn gì. Vì vậy, ngồi xuống cùng Lưu Sương ăn cơm.

Hai nữ tử, trải qua một đêm trốn tránh, lúc này, dĩ nhiên không còn khúc mắc như trước kia, cực kỳ hòa hợp cùng nhau ăn cơm.

"Công chúa, người có thể cho ta mượn một bộ quần áo không?" Lưu Sương ăn xong, xoa xoa tay, hỏi.

Nàng bị Mộ Dã bắt tới đây, cái gì cũng không mang theo. Bộ quân phục của Lăng Quốc không thể mặc nữa, bộ quần áo này cũng nát vụn rồi, chỉ có thể mượn từ Mộ Tịch Tịch.

Mộ Tịch Tịch liên tục gật đầu, trở về trướng của mình lấy cho Lưu Sương vài món quần áo, một cái giả váy đơn giản, phối hợp với quần cùng bộ và giày da hươu, cũng đẹp để đáng yêu.

"Công chúa, ta muốn học cưỡi ngựa? Có thể chứ?" Mới vừa rồi Lưu Sương đã nghĩ rõ ràng thông suốt, nếu phải ở trong lều này buồn bức, chi bằng học cưỡi ngựa, lần cưỡi ngựa kinh hiểm đêm đó vẫn làm nàng nghĩ lại thấy sợ.

Nếu có thể học cưỡi ngựa, sau này cơ hội bỏ chạy cũng lớn hơn một chút.

"Được rồi, ta dạy cho người. Chúng ta đi thôi!" Mộ Tịch Tịch mang theo Lưu Sương đi ra ngoài trướng.

Hai thị nữ thấy công chúa muốn dẫn Lưu Sương đi ra ngoài, không dám cản trở, không thể làm gì khác hơn là yên lặng theo ở phía sau, không rời nửa bước.

Đến tàu ngựa, Lưu Sương liếc mắt liền trông thấy con ngựa nhỏ màu hạt dẻ nàng đã cưới đêm đó. Đêm đó, Lưu Sương vừa nhìn đã biết con ngựa nhỏ này là một lương câu (ngựa tốt). Lúc này ban ngày, nhìn nó càng đẹp hơn.

Lưu Sương vui sướng đi tới, dắt con ngựa nhỏ, Mộ Tịch Tịch nói: "Con ngựa này là ngựa mới, chưa được thuần phục, để ta chọn cho người một con khác!"

Vừa nói, liền chọn một con khác cho Lưu Sương. Đến khi dắt con ngựa đến chỗ Lưu Sương, đã thấy Lưu Sương và con ngựa kia thân thiết cùng một chỗ, cực kỳ thân mật. Con ngựa nhỏ đó còn vươn đầu lưỡi, liếm lên lòng bàn tay Lưu Sương. Lưu Sương lộ rõ sự vui vẻ, dưới ánh mặt trời, ôn hòa mà xinh đẹp.

Mộ Tịch Tịch chưa biết chuyện Lưu Sương chạy trốn đêm đó, lúc này, chứng kiến con ngựa nhỏ thân mật với Lưu Sương, cực kỳ kinh ngạc: "Xem ra, con ngựa này nhận người làm chủ nhân rồi, ta không cần chọn cho người nữa, người cưới nó luôn đi. Con ngựa này là ngựa tốt đó, đừng nhìn thấy người nó nhỏ, khi nó phi nước đại chắc chắn sẽ rất nhanh."

Mộ Tịch Tịch vừa nói, vừa giúp Lưu Sương lên ngựa.

Lưu Sương lên ngựa, nắm chắc dây cương, chậm rãi thúc ngựa đi lên. Đêm qua nàng vừa lên ngựa, đã ngã rạp người xuống, lúc đấy

căn bản là nàng không biết cưỡi ngựa, chỉ dựa vào nghị lực xiết chặt lấy dây cương mới không bị hất khỏi lưng ngựa.

Lúc này, đường đường chính chính ngồi trên lưng ngựa, ngược lại có chút sợ hãi, không dám cưỡi.

Mộ Tịch Tịch đến bên nàng nói: "Người đừng sợ, cứ can đảm lên, nếu con ngựa này đã nhận người làm chủ nhân, nó sẽ không làm người bị thương. Người chỉ cần hoàn toàn giao thân xác cho nó, động theo cử động của nó, đi theo bước đi của nó. Buông lỏng một chút, từ từ sẽ được!"

Lưu Sương cưỡi con ngựa nhỏ, chậm rãi đi vòng tròn trên cỏ. Con ngựa nhỏ thật sự là rất hiểu ý người, có lẽ nó biết Lưu Sương sợ hãi, lúc đầu đi rất chậm, sau đó chờ Lưu Sương thích ứng rồi, mới dần đẩy nhanh tốc độ.

Lưu Sương ngồi trên lưng ngựa, chỉ cảm thấy thân thể tùy theo con ngựa, chậm rãi phập phồng. Trong lòng bốc lên một cảm giác kỳ quái.

Cưỡi ngựa, thì ra cảm giác lại tốt đẹp đến vậy.

Chỉ cảm thấy bên tai gió lạnh thổi vù vù, sợi tóc bay lên, cả người nàng có cảm giác như đang bay.

Đưa mắt nhìn lại, trời đất rộng lớn, bỗng nhiên trái tim cảm thấy thư thái không ít, đồng thời có một hy vọng mãnh liệt bốc lên trong lòng.

Mộ Dã không giết nàng, như vậy, có phải là đại biểu cho việc thật ra con người hẳn không ác liệt như nàng vẫn nghĩ.

Có lẽ, hòa đàm là chuyện có hy vọng, ngưng chiến cũng là chuyện có

hy vọng, nàng có được tự do cũng là chuyện có hy vọng.

Lưu Sương vừa nghĩ vừa giục ngựa đi theo vòng tròn.

"Ai nha, phu nhân, kia không phải con ngựa ngài nhìn trúng sao? Tại sao lại bị người khác cướp rồi?" Đột nhiên phía trước truyền đến thanh âm của nữ tử.

Lưu Sương đưa mắt nhìn lại, thấy trong bụi cỏ có hai nữ tử mặc quần áo sáng màu chậm rãi bước đến.

Nữ tử đi trước, mặc váy xanh, sa y đỏ ánh bạc, khoác áo da cáo không tay, tóc đen búi đơn giản. Mặt ngọc trắng nõn, mi thanh mục tú, tay cầm một cái roi ngựa đẹp đẽ, đúng là Đại Mi Vũ.

Cô ta lượn lờ đi đến, vạt áo phất phơ theo gió, đi sau là một thị nữ mặc quần áo màu lục mặt mũi thanh tú.

Lúc này Lưu Sương đã hồi phục dung mạo bẩm sinh, nàng không muốn chạm mặt với Đại Mi Vũ, vì vậy xoay đầu ngựa muốn rời đi.

Nhưng lục y thị nữ của Đại Mi Vũ rất cao, chỉ hai ba bước chân đã chặn đầu ngựa của nàng. Có lẽ cô ta nhìn ra Lưu Sương cướp ngựa chưa được thành thạo, lại tự phụ cô nương nhà cô ta là cơ thiếp được Khả hãn sủng ái, thế nên trực tiếp đi tới, tóm dây cương của Lưu Sương, ghìm cương ngựa lại, lớn tiếng nói: "Người là nữ tử nơi nào, tại sao lại cướp con ngựa phu nhân chúng ta nhìn trúng! Không nghe thấy lời ta nói khi nãy sao? Còn không mau xuống ngựa!"

Thật sự thì lúc này Lưu Sương đã cướp rất thành thạo, Mộ Tịch Tịch cũng không đi sát bên nàng. Ngồi trong bụi cỏ cách đó không xa, không biết suy nghĩ cái gì. Thị nữ kia không nhìn thấy công chúa, mới có thể lớn gan mà quát to như vậy.

"Tắc Thảo, đừng lớn tiếng như vậy, chậm rãi nói đi!" Đại Mi Vũ chậm rãi đi tới, oán trách nhìn thị nữ, lên tiếng.

Lưu Sương không ngờ cô ta nói chuyện với hạ nhân hòa khí như vậy, trách không được Tắc Thảo này trung thành với cô ta vậy.

"Cô nương, rất xin lỗi, đây là con ngựa Khả hãn cho Vũ Mị, Vũ Mị vẫn chưa từng cưỡi nó, hôm nay có hứng thú, muốn dắt ngựa đi dạo. Không bằng cô nương trở về tàu ngựa chọn một con khác có được không?" Đại Mi Vũ đứng sau lưng Lưu Sương dịu dàng nói chuyện. Trong lòng thật ra đang vô cùng nghi hoặc, trong doanh trại có thêm nữ tử này từ khi nào?

Hai thị nữ đi theo Lưu Sương thấy lục y thị nữ nói chuyện hung ác, đang muốn mở miệng bẻ lại, nhìn thấy Đại Mi Vũ nói chuyện cũng coi như có lý, liền lạnh lùng nói: "Vũ Mị phu nhân, chúng ta cũng không biết đây là ngựa của ngài. Nhưng cô nương nhà ta đã cưỡi rồi, không bằng phu nhân đi chọn một con khác có phải tốt hơn không?"

Đại Mi Vũ nghe vậy ngẩn ngơ, tưởng mình nghe lầm. Trước kia chưa từng có thị nữ nào có dũng khí làm trái ý tứ của cô ta, hôm nay, hai thị nữ này lại vì nữ tử này muốn con ngựa này mà làm méch lòng cô ta sao?

Cô ta thật muốn nhìn một cái, nữ tử này rốt cuộc là ai?

Liền mỉm cười đi tới trước đầu ngựa của Lưu Sương.

Lưu Sương biết không thể tránh được, nghĩ đến chuyện sớm muộn gì cũng phải gặp mặt Đại Mi Vũ, liền thản nhiên nhảy xuống, mỉm cười nói: "Nếu con ngựa này vốn dĩ là của Vũ Mị phu nhân, vậy trả lại người!"

Dưới ánh mặt trời nhàn nhạt, nụ cười của Lưu Sương dịu dàng rực rỡ, như hoa xuân đua nở, như sơn tuyền róc rách. Đại Mi Vũ chỉ cảm thấy trong đầu có một tiếng "Vù vù", cô ta hoàn toàn ngây dại.

Nụ cười quen thuộc này, gương mặt xinh đẹp quen thuộc này, làm cô ta trong phút chốc giật mình.

Nàng , nữ tử gầy tong teo non yếu đó, dĩ nhiên là Bạch Lưu Sương.

Nữ tử mà cô ta không muốn nhìn thấy nhất, nữ tử mà cô ta hận nhất, nữ tử khiến cô ta đêm nào cũng phải ghen ghét nổi giận trong mộng, dĩ nhiên xuất hiện trước mắt cô ta ngay lúc này.

Vốn là oan gia ngõ hẹp, hay là ông trời giúp cô ta, để nàng xuất hiện trước mặt cô ta.

Nàng đã tới như thế nào? Vì sao trước kia chưa từng thấy nàng?

Đại Mi Vũ nhanh chóng quay đầu, nhìn chung quanh bốn phía, chứng kiến Mộ Tịch Tịch cách đó không xa đang chậm rãi đi tới, trong nháy mắt liền hiểu ra tất cả.

Xem ra, nàng chính là Lăng Quốc dược đồ.

Đêm qua, cô ta chỉ biết nàng là một nữ tử, không ngờ dĩ nhiên lại là Bạch Lưu Sương.

Lưu Sương bình tĩnh nhìn Đại Mi Vũ, nhìn gương mặt tuyệt mỹ không ngừng biến đổi qua đủ mọi cung bậc cảm xúc. Từ giật mình kinh ngạc đến không tin, cuối cùng hóa thành lãnh đạm ý cười ôn hòa.

Trong lòng Lưu Sương thầm than, Đại Mi Vũ quả nhiên là cao thủ diễn trò, còn giả vờ không nhận ra nàng. Quả nhiên không ngoài dự liệu, Đại Mi Vũ cười yếu ớt nói: "Không cần, không cần, nếu cô nương đã thích con ngựa này, vậy cô nương cứ cưới đi." Dứt lời, túm thị nữ bên cạnh chậm rãi rời đi.

Thị nữ Tắc Thảo giật mình lo lắng, cô ta không biết nữ tử đột nhiên xuất hiện này là ai, không thể nói rất đẹp, nhưng nụ cười không chút trần tục, bình tĩnh như gió, làm lòng cô ta cũng trào lên một cảm giác kì dị.

Hơn nữa, cô ta mơ hồ cảm thấy, Vũ Mị phu nhân, và nữ tử đó có mâu thuẫn sâu sắc.

Mặc dù lúc này, Vũ Mị phu nhân đã xoay người không nhìn nữ tử đó nữa.

Nhưng có đôi khi, phụ nữ nhìn phụ nữ, căn bản là không chỉ dùng hai tròng mắt để nhìn, có lúc mỗi một lỗ chân lông trên người đều có thể hóa thành mắt, không ngừng phát ra những ánh mắt sắc bén đánh giá đối phương.

Mộ Tịch Tịch đi tới, nhíu mày hỏi: "Chuyện gì xảy ra, tại sao ta nghe thấy có người lớn tiếng? Là người sao?"

Thị nữ Tắc Thảo thấy công chúa cũng ở đây, nhất thời sợ đến mặt chuyển trắng bệch. Công chúa này, trừ Khả hãn có khả năng chế trụ, còn thì công chúa chẳng sợ ai bao giờ.

Hôm nay, nhìn dáng vẻ công chúa, rõ ràng là cùng phe với nữ tử kia, chân mềm nhũn, liền quỳ trên mặt đất, nói: "Chuyện này, công chúa, Tắc Thảo không dám. Tắc Thảo mạo phạm công chúa, thỉnh công chúa thứ tội."

"Công chúa, ta xem, hay là người đừng trách tội thị nữ này. Nếu con ngựa này vốn là của Vũ Mị phu nhân, vậy thì trả lại cho Vũ Mị phu nhân đi!" Mặc dù Lưu Sương cực kỳ thích con ngựa này, nhưng nàng không có thói quen chiếm đoạt đồ vật của người khác. Lập tức, nàng khẽ vỗ lên đầu con ngựa, không muốn mà nói.

"Nhưng con ngựa này rõ ràng là do người thuần phục mà!" Mộ Tịch Tịch có chút không cam lòng nói.

"Nếu cô nương cố ý trả lại, Vũ Mị không thể làm khác."

Đại Mi Vũ dửng dưng, liền đưa mắt, bảo Tắc Thảo dẫn ngựa đi.

Trong lòng Đại Mi Vũ, lúc này đang rất giận, dựa vào cái gì Bạch Lưu Sương luôn đoạt đi đồ của cô ta, đoạt Bách Lý Hàn không nói, hôm nay, cô ta vất vả lắm mới nhìn trúng một con ngựa, nàng cũng muốn đoạt.

Tắc Thảo dắt ngựa, Đại Mi Vũ thả người lên ngựa, cười lên.

Kỳ thật, cô ta tới Thiên Mạc Quốc mới học cưỡi ngựa, kỹ thuật cưỡi ngựa chưa tính là cao.

Con ngựa nhỏ đã nhận Lưu Sương làm chủ nhân, lúc này đột nhiên đổi người cưỡi, làm nó không thích ứng.

Hướng chi, Đại Mi Vũ còn cầm roi ngựa, vốn dĩ, ngựa tốt không cần dùng roi. Lúc này nhìn cái roi ngựa đưa qua đưa lại, con ngựa đối với Đại Mi Vũ vốn không có hảo cảm, hí dài một tiếng, liền hất Đại Mi Vũ xuống đất.

Đại Mi Vũ ngã sấp xuống mặt cỏ, "Ai nha" một tiếng , lăn lông lốc.

Lưu Sương nhìn Đại Mi Vũ giãy dụa trên cỏ, không nói gì, nếu là ngày xưa, nàng nhất định sẽ chạy tới xoa bóp cho cô ta. Nhưng nàng cứu cô ta mấy lần, cô ta sẽ nhân tiện cắn lại nàng bấy nhiêu lần.

Thế nên, nàng không di chuyển, chỉ bi mẫn nhìn cô ta.

Hai nữ tử bốn mắt nhìn nhau, con ngươi tóe lửa.

Mộ Dã xa xa cưỡi ngựa chạy tới, híp đôi ưng mâu nhìn, thấy giữa hai người có từng cơn sóng ngầm mãnh liệt.

Không biết vì sao, trong lòng hắn, đột nhiên vui vẻ, ánh mắt của hai nữ tử rõ ràng là của tình địch nhìn nhau, chẳng lẽ. . . Chẳng lẽ, là vì hắn?

Chương 117: Tương thị nhất tiêu

Đại doanh trại – Ngọc Thành – kinh đô Nguyệt Quốc.

Hôm nay là một ngày đẹp trời của mùa thu.

Thái dương treo trên cao, tỏa ra ngàn vạn tia sáng. Từng đám mây trắng lững lờ trôi ngang bầu trời trong xanh, tạo thành một bức tranh vô cùng đẹp mắt.

Dưới ánh nắng, trên đồng quê, năm vạn kỵ binh trang bị tận răng dàn hàng vài dặm, ai cũng mặc ngân giáp, đứng nghiêm trang trong hàng ngũ.

Ánh mặt trời chiếu rọi xuống, ngân giáp phản chiếu ánh sáng rực rỡ. Gió thu hây hây, chiến bào phất phơ.

Vốn dĩ ánh mặt trời rực rỡ ấm áp, vì ngân giáp và đao thương kiếm kích phản chiếu, làm cho người ta cảm thấy tức khí lạnh liệt.

Nguyệt Quốc Hoàng đế đích thân cưỡi ngựa mã, mặc trang phục màu vàng, trong sự vây quanh của mấy vạn binh sĩ, từ từ đi đến. Khi đến tiền phương, Hoàng đế lắc mình xuống ngựa, chậm rãi đi tới trước đài duyệt binh.

Dưới đài duyệt binh, mấy vạn tướng sĩ tung hô vạn tuế, cảnh tượng rất đồ sộ; tiếng gầm vang khiến lòng người phấn chấn. Hoàng đế đi lên đài, đưa mắt nhìn bốn phía, chỉ thấy khôi giáp lóe sáng, đao kiếm

nhận hàn.

Trong đôi mắt của Hoàng đế, hiện lên một tia kinh ngạc và thưởng thức. Ông chưa bao giờ nghĩ, Cấm vệ quân của kinh thành, còn có thể điều ra mấy vạn binh sĩ tinh nhuệ.

Nguyệt Quốc vốn có hai đại quân là Hữu Lộ Quân và Tả Lộ Quân, Tả Lộ Quân hiện nay vẫn nằm trong tay phụ thân của Trịnh Hoàng hậu là Thích Viễn Công – Trịnh Thác. Hữu Lộ Quân, phân tán trong tay của vài vị đại thần trong triều.

Bởi vì Trịnh Thác tay nắm binh quyền, Hoàng đế đối với Trịnh Hoàng hậu cực kỳ kiêng dè. Nhưng ông tuyệt đối không cho phép Trịnh gia vì nắm binh quyền mà lên mặt, mấy năm nay, ông liên lén lút đem binh lực Cấm vệ quân kinh thành giao vào tay Bách Lý Hàn.

Vốn dĩ ông cũng không kỳ vọng quá nhiều. Nhưng ông không ngờ, Hàn nhi không chỉ quản lý Cấm vệ quân gọn gàng ngăn nắp, binh tướng sĩ ai nấy kiêu dũng thiện chiến. Hơn nữa, không biết từ khi nào, hấn lạng lẽ mở rộng nhân số của Cấm vệ quân tới hơn mười vạn. Ban đầu Cấm vệ quân chỉ có khoảng ba vạn mà thôi.

Hoàng đế nhìn bốn phía chung quanh, nhìn năm vạn kỵ binh được điều từ Cấm vệ quân, nhìn khí thế này, Cấm vệ quân tuyệt đối có năng lực chống lại Tả Lộ Quân.

Đội ngũ mạnh mẽ thế này, vốn hẳn là nên được cất dấu, tại thời khắc mấu chốt, đưa ra nghênh chiến, nhất định có thể thừa dịp địch chưa chuẩn bị, khắc địch để thắng. Nhưng điều ông không nghĩ ra chính là, Hàn nhi lại muốn dẫn bọn họ đến biên quan chinh chiến.

Thiên Mạc Quốc nam phạm Lăng Quốc, chuyện này Hoàng đế biết, đạo lý môi hở răng lạnh, ông cũng biết. Trong lòng ông cũng không

hồ đồ, nhìn tình thế lúc này, chỉ có cùng Lăng Quốc kết minh, mới có thể bảo trụ Nguyệt Quốc không bị Thiên Mạc Quốc thôn tóm.

Nhưng phái bảo thủ trong triều cũng không chủ trương xuất chiến, đương nhiên là cả Trịnh Thác đang trấn thủ biên quan cũng có ý kiến đó. Hoàng đế cũng rõ ràng, quan hệ giữa Trịnh Thác và Thiên Mạc Quốc không bình thường, đương nhiên Trịnh Thác sẽ không đồng ý xuất chiến.

Hoàng đế không ngờ, thời khắc mấu chốt, Hàn nhi lại chủ động yêu cầu xuất chiến. Hơn nữa, còn mang theo đội ngũ kỵ binh dưới trướng của mình ra biên quan.

Ông biết, từ sau khi Trầm Hoàng hậu qua đời, Hàn nhi một mực trách ông không bảo vệ tốt mẫu hậu của hắn. Ông biết, trong lòng hắn vẫn hận Trịnh Hoàng hậu và Thích Viễn Công – Trịnh Thác. Ông càng biết, trong lòng Trịnh Thác, kỳ thật vẫn thách thức Bách Lý Hàn có thể ngồi lên ngôi vị Hoàng đế hay không.

Hôm nay, hắn chủ động xin được rời xa hoàng thành, làm ông có chút ngoài ý muốn.

Chẳng lẽ hắn không muốn ngôi vị Hoàng đế nữa rồi? Mang binh chinh chiến với Thiên Mạc Quốc, chẳng phải sẽ khiến kỵ binh của hắn tử thương vô số sao, đến lúc đó phải chống lại Tả Lộ Quân của Trịnh Thác như thế nào, làm sao có thể đoạt lấy ngôi vị Hoàng đế này?

Nếu trong tay ông còn có thực quyền, chắc chắn sẽ đem ngôi vị Hoàng đế truyền cho Hàn nhi, nhưng hôm nay ông chỉ là một con rối mà thôi.

Ông lén lút phân tích cho Hàn nhi sự lợi hại của chuyện này, nhưng

hắn vẫn không cảm kích cố ý muốn rời xa kinh sư. Mặc dù không hiểu kế hoạch của Hàn nhi, nhưng ông không thể không bội phục dũng khí của Hàn nhi. Cuối cùng, ông đồng ý cho Bách Lý Hàn suất binh bắc chinh.

Lúc này, điều duy nhất ông có thể làm, là đi tiễn bọn họ, chuẩn bị thật tốt lương thảo hậu thuẫn cho bọn họ.

Gió thu hây hẩy, cò bay phất phới, Hoàng đế đứng trong tiếng hô vạn tuế đầy trời, đứng dưới lá cờ hoàng kim cách đó không xa là Bách Lý Hàn.

Pháo mừng nổ ba lượt, chủ tướng Bách Lý Hàn mặc hàn thiết khôi giáp, khoác áo bào đỏ, chậm rãi đi đến Điểm Tướng Đài.

Chiến giáp đen nhánh, lạnh đến cực hạn. Chiến bào đỏ tươi, nhiệt liệt đến tận cùng. Mái tóc trắng bạc, tinh khiết vô ngần. Ba màu trắng đỏ đen kỳ dị mà phối hợp cùng một chỗ, khiến Bách Lý Hàn trở nên lãnh liệt chói mắt, rất đẹp mắt.

Lúc này, toàn thân Bách Lý Hàn từ trên xuống dưới, tỏa ra sự lãnh liệt chói mắt, khiến kẻ khác hoa mắt chóng mặt.

Hoàng đế ngưng mục nhìn Bách Lý Hàn chậm rãi đến gần, đôi mắt đen sâu trào lên sự đau đớn.

Ông không biết, tại sao tóc Hàn nhi lại chuyển màu trắng, bất quá, mái tóc trắng bạc không làm hắn bớt chút tuấn mỹ nào, ngược lại còn cho hắn thêm sự phiêu dật của thần tiên.

Bất quá, từ sau khi tóc chuyển màu trắng, ông không thấy Hàn nhi mặc bạch y không nhiễm bụi trần nữa, mà bắt đầu mặc y bào màu đen. Hôm nay đến cả khôi giáp, cũng đổi từ màu bạc sang màu đen

thiết hàn.

Thiết hàn giáp y màu đen, khiến cho hắn có sự lãnh liệt, thần bí, hờ hững, vô tình vô dục, cao ngạo lạnh lùng.

Ánh sáng mặt trời rực rỡ đẹp như ngọc rơi trên người hắn, vậy mà hàn ý của người hắn như muốn đóng băng cả ánh mặt trời.

Bách Lý Hàn yên tĩnh chậm rãi đi tới trước mặt Phụ hoàng. Hắn ngẩng đầu nhìn Phụ hoàng, thần sắc phức tạp trong mắt Phụ hoàng hắn hiểu, nhưng hắn biết hắn đang làm gì!

Hắn quì xuống, giơ hai tay lên, Phụ hoàng đưa cho hắn ấn soái [đoạn này convert dịch là đẹp trai ấn =)))] và binh phù, sau đó giơ lên đỉnh đầu, cùng binh tướng hô to vạn tuế.

Trống trận bắt đầu vang lên, Bách Lý Hàn nhảy lên chiến mã, chào Phụ hoàng đang đứng trên Điểm Tướng Đài bằng nghi thức quân đội, sau đó quay đầu ngựa. Kỵ binh xếp hàng chỉnh tề, bước đều, lui về sau trăm bước, sau đó, đều lên ngựa. Gắt gao đuổi theo chiến kỳ của Trữ Vương Bách Lý Hàn, chính thức xuất phát bắc chinh.

Dân chúng đi tiễn đoàn quân đến tận ngoại thành, Nguyệt Quốc bị Thiên Mạc Quốc áp bách, vì tiến cống lương thực cho Thiên Mạc Quốc, bọn họ đã phải chịu rất nhiều sưu cao thuế nặng, chịu đựng cuộc sống khổ sở. Lần này Trữ Vương bắc chinh, dân chúng cũng ngóng trông Trữ Vương có thể khai hoàn trở về.

Năm vạn đại quân phi như tên bắn, khói bụi mịt mờ.

Bên đường, giữa lớp bụi đường, một thiếu niên một quần áo sáng màu cưỡi bạch mã, nghỉ chân bên đường.

Đó là Bách Lý Băng.

Quần áo của hắn, vẫn tươi sáng như vậy, cổ tay áo thêu hoa rực rỡ. Con ngựa của hắn, cũng trắng như tuyết, không có chút tạp sắc nào. Mặt Bách Lý Băng, vẫn tuấn mỹ vô tà, chỉ có điều thêm nhiều anh khí và sự thành thực của đàn ông trưởng thành.

Một người một ngựa, đứng ở ven đường, quần áo tươi sáng, ánh mắt lãnh đạm, cùng đội kỵ binh đang phi dồn dập không thể ngờ lại hòa hợp như thế.

Bách Lý Hàn đột nhiên ghìm cương, cùng Bách Lý Băng xa xa tương vọng.

Ngày mùa thu sáng trong, ánh mặt trời rạng rỡ chiếu rọi nụ cười của Bách Lý Băng, nụ cười của hắn vẫn trấn định, vẫn thản nhiên, cũng tinh khiết như xưa.

Hắn như không thấy bụi đường mịt mờ và đoàn kỵ binh dồn dập, thản nhiên đứng đó, tựa hồ bốn phía chỉ là vân đạm phong khinh, tuyết nguyệt phong hoa.

Bách Lý Hàn nhìn Bách Lý Băng, khóe môi khẽ cong lên, nụ cười như ánh mặt trời chiếu lên hàn băng ngàn năm, quý giá mà đẹp đẽ, ý vị thâm sâu.

Hai người không nói gì, không ai hiểu được ý tứ trong nụ cười của hai người, nhưng hai người họ vẫn cười rất ăn ý.

Đội ngũ vẫn phi như bay, tiếng vó ngựa dần dần không nghe được nữa, chỉ có hoàng thổ mịt mờ đất trời.

Bách Lý Băng dõi mắt nhìn về nơi xa, cho đến khi không nhìn thấy

hàn giáp thiết y nữa, mới vỗ vỗ cho bụi đường bay hết, vươn bàn tay trắng nõn, đỡ một mảnh hồng diệp đang bay.

Nhìn hoa văn rõ ràng trên hồng diệp, hần đột nhiên thở dài một hơi.

.....

Chuyện Đại Mi Vũ và Lưu Sương tranh ngựa đã qua hai ngày.

Con ngựa nhỏ đó cuối cùng thuộc về Lưu Sương, chuyện này thật sự ngoài dự liệu của Lưu Sương. Vốn dĩ nàng không hy vọng xa vời sẽ có con ngựa nhỏ đó, bởi vì nàng chỉ là một tù binh, không bị giam giữ, ngẫu nhiên có thể cưới ngựa là đủ lắm rồi.

Thật không ngờ, Mộ Dã lại đem con ngựa cho Lưu Sương. Nguyên nhân là con ngựa nhỏ đã bị Lưu Sương thuần phục, không bao giờ nhận ai khác làm chủ nhân nữa. Con ngựa tốt nào tính tình cũng ngoan cố như vậy.

Lưu Sương đương nhiên cao hứng, khi không có việc gì, liền ra ngoài học cưỡi ngựa, mặc dù có người nhìn, không thể đào tẩu. Nhưng nàng tin tưởng, đến một ngày, chính mình có thể chạy khỏi nơi này.

Đại Mi Vũ bởi vậy mà tức giận không ít, nhưng chỉ có thể nén trong lòng. Trước mặt Mộ Dã, vẫn phải bày ra dáng vẻ ngoan hiền quyến rũ như cũ.

Lưu Sương vẫn ở trong kim trướng của Mộ Dã, bởi vì Mộ Dã không cho phép nàng đến chỗ khác ở. Lưu Sương cực kỳ bất đắc dĩ, mỗi đêm đều ngủ trong sự lo lắng đề phòng, thử hỏi, ở cùng một chỗ với loài lang sói, ai có thể bình yên mà ngủ chứ.

Nhưng thật ra Mộ Dã không hề làm khó nàng, không chỉ không xâm phạm nàng thêm lần nữa, còn không triệu Đại Mi Vũ thị tẩm.

Điều này làm Lưu Sương có chút kỳ quái, nàng vẫn tưởng, Mộ Dã không thể một ngày không có nữ nhân. Nếu không, tại sao mang quân chinh chiến cũng mang theo cơ thiếp là Đại Mi Vũ.

Bất quá Lưu Sương chỉ tò mò thôi, thật ra nàng cảm thấy rất may mắn vì Mộ Dã không triệu Đại Mi Vũ thị tẩm nữa, nếu không, đêm nào cũng phải nhìn xuân cung đồ sống, chẳng phải muốn nàng bị hành hạ mà chết sao.

Chương 118: Yêu nàng sao?

Hoàng hôn, cơn gió mạnh thổi phần phật qua đồng cỏ cao ngang đầu gối. Mặt trời lặn tản ra ánh vàng kim từ chân trời xa xa, đồng cỏ mênh mông cũng nhuộm một màu vàng nhàn nhạt.

Lưu Sương cưỡi con ngựa nhỏ đi một vòng, sau hai ngày luyện tập, nàng đã cưỡi rất thành thạo. Nếu không phải đi sát sau nàng có hai thị nữ và hai thị vệ đeo đao cùng đang cưỡi ngựa, Lưu Sương thật muốn cưỡi ngựa đào tẩu.

Mộ Dã rất cẩn thận, chẳng qua chỉ là giám thị một nữ tử trói gà không chặt, còn phải tới bốn người.

Sườn núi xa xa truyền đến tiếng hoan hô vang trời, Lưu Sương cảm thấy tò mò, giục ngựa đi đến, ở đó là một mảnh đất trống, một số lượng lớn binh sĩ Thiên Mạc Quốc đang thao luyện.

Mộ Dã mặc chiến bào màu tím than, như hắc ưng tung hoành, cây đao trong tay hắn không ngừng quơ theo từng bước nhảy, tạo nên từng cơn sóng kinh khí, tản ra xung quanh. Địa binh vây kín xung quanh hắn, bị kinh khí viện kích, lần lượt lui về phía sau.

Những binh sĩ này không cam lòng nhận thua, lại tập trung lại thành một nhóm, quơ trường thương, mỗi người một hướng đâm về phía Mộ Dã.

Mộ Dã di chuyển, xoay cây đao, tách rời từng cây thương, chiêu thức biến ảo khó lường, tốc độ rất nhanh, những binh sĩ đang xem thi

nhau hò reo ủng hộ.

Tiếp theo Mộ Dã cười một tiếng, bật người lên, xoay một vòng trên không trung, chân phải chuyển hướng một cách xảo quyệt, bất ngờ đá vào một binh sĩ. Binh sĩ kia không đề phòng bị đá ngã xuống đất, Mộ Dã thừa dịp tiếp đất khóa chặt binh sĩ lại.

Hắn miễn cưỡng vút cây đao trong tay đi, nhận cây bảo đao từ thị vệ tùy thân, treo bên hông, thản nhiên đứng nghiêm ở sườn núi.

Ánh tà dương huy hoàng chiếu lên người hắn, chỉ kim tuyến ẩn trong hắc y phản chiếu ánh sáng, lóe kim quang. Tóc đen bừa bộn phiêu lãng trong gió, cho người khác cảm giác hắn như một ngọn núi cao sừng sững.

Lúc này Lưu Sương mới hiểu, trách không được binh sĩ Thiên Mạc Quốc sùng bái Mộ Dã như thế, không chỉ vì hắn là Khả hãn, còn vì hắn có một thân võ nghệ tuyệt luân, cùng khí phách phi phàm. Người như vậy, rất dễ khiến kẻ khác thần phục.

Chỉ tiếc, hắn thị huyết lại hiểu chiến, nếu hắn có thể dùng hùng tài đại lược của bản thân để thống trị quốc gia, mà không phải chinh chiến chung quanh. Thiên Mạc Quốc nhất định sẽ càng thêm cường thịnh.

"Tốt lắm, tự luyện tập đi!" Mộ Dã cao giọng nói, đảo mắt qua đám binh sĩ. Trong lúc lơ đãng, phát hiện Lưu Sương cưỡi trên con Tiểu Hồng cách đó không xa, con người hắn trong nháy mắt liền lóe ra sự hứng thú.

Lưu Sương cảm nhận được ánh mắt Mộ Dã, biết hắn đã phát hiện ra nàng, nhưng không nhìn hắn, cuống quýt quay đầu ngựa, định rời đi. Phía sau truyền đến thanh âm kỳ binh Thiên Mạc Quốc luyện kiếm.

Ánh mặt trời nhàn nhạt chiếu xuống, từng cơn gió thổi phần phật, Lưu Sương giục ngựa bước đi, đột nhiên nghe thấy thị nữ phía sau lớn tiếng kinh hô: "Cô nương, cẩn thận!"

Một luồng kinh phong sắc bén kéo tới, Lưu Sương ngẩn ngơ, không biết xảy ra chuyện gì, cuống quýt quay đầu, đã thấy một mũi tên nhọn hoắt đang lao thẳng về phía nàng. Mũi tên bay với tốc độ rất nhanh, chẳng mấy chốc sẽ cắm vào cổ nàng, trong lòng Lưu Sương biết bản thân lần này chẳng tránh nổi kiếp nạn này.

Trước mắt đột nhiên tối sầm, một bóng đen mang theo nhuệ (sắc bén nhanh mạnh, chuẩn xác) phong từ trên trời giáng xuống, phi thân nhào tới Lưu Sương và Tiểu Hồng, chắn trước mặt Lưu Sương. Lưu Sương kinh ngạc giật mình, còn chưa kịp biết chuyện gì xảy ra, đã cảm thấy có một chất lỏng bắn tung tóe lên mặt.

Đưa mắt nhìn lên, chỉ thấy đôi hắc mâu thâm sâu của Mộ Dã ở trước mắt, hắc đột nhiên trừng mắt, gào rống rung trời : "Người thật là ngốc nữ nhân, đến chỗ này làm cái gì, muốn chết hả!"

Lưu Sương bị sấm sét gần trong gang tấc làm tai muốn ong ong, mặc dù trong lòng rõ ràng, là Mộ Dã cứu mình một mạng. Nhưng nghe hắc rống lên như thế, trong lòng lại có chút khó chịu, đang muốn cãi lại, đã thấy Mộ Dã nhíu chặt đôi lông mày lười mác, cổ đột nhiên lệch xuống, ghé vào vai Lưu Sương.

Trong lòng Lưu Sương cả kinh, đang muốn đẩy Mộ Dã ra, lại ngửi thấy mùi máu tươi, lúc này Lưu Sương mới phát hiện, mũi tên đó cắm lên cổ Mộ Dã. Mới vừa rồi Mộ Dã gào rống như vậy, còn tưởng là hắc không có việc gì, không ngờ lại bị tên bắn vào chỗ trí mạng như vậy.

Lưu Sương đang định xem xét tỉ mỉ , rốt cuộc hắn bị thương như thế nào, Mộ Dã đột nhiên lệch người, ngã gục xuống đất.

Chỉ một thoáng, một nhóm lớn binh sĩ xông tới.

Bọn họ hò hét láo nháo : "Khả hãn, Khả hãn!"

Lưu Sương ngồi trên lưng Tiểu Hồng, kinh ngạc nhìn Mộ Dã đang nằm ngã sấp dưới đất, trong lòng trào lên sự xúc động.

Hắn dĩ nhiên liệu mình cứu nàng, chuyện này hình như không có khả năng, nhưng lại đã xảy ra.

Tại sao hắn lại cứu nàng? Chẳng qua nàng chỉ là một tù binh thôi mà.

Nàng nhìn đôi mắt mở một nửa của hắn, đôi mắt vốn sắc bén như đôi mắt của sói, của loài chim ưng, giờ chỉ đau đớn và trầm tĩnh yên lặng nhìn nàng.

Lòng dạ rối bời, Lưu Sương lúc này, không thể nhìn ra cảm xúc mình dành cho hắn là gì.

Là hận sao? Đúng vậy, hắn là phải hận, bởi vì hắn bắt nàng, là hắn châm ngòi chiến tranh rồi xâm phạm Lăng Quốc, có phải không?

Hay là cảm kích? Hắn là có một chút, dù sao cũng là hắn cứu nàng!

Là tiếc? Tiếc nếu hắn thật sự chết như vậy? Người như hắn không nên chết thế này.

Là giận? Coi như cũng có một chút.

Hay là sợ? Lúc này hắn thành cái dạng này, nàng không cần sợ hắn nữa.

Rốt cuộc là cảm giác gì, Lưu Sương không biết, lúc này, nàng không rảnh tìm hiểu chuyện đó. Nếu không nhanh cứu hắn, hắn có thể sẽ chết thật.

Nàng có muốn cứu hắn hay không, dù sao, hắn cũng là kẻ địch của nàng, là kẻ bắt cóc nàng, là kẻ châm ngòi chiến tranh, hại vô số người vô tội phải chết.

Nàng có muốn cứu hắn hay không đây? Lưu Sương tự hỏi chính mình lần nữa.

Trên mặt có chất lỏng chảy xuống, Lưu Sương lau mặt, một giọt máu dính lên bàn tay trắng nõn. Là máu của hắn, là hắn đã cứu nàng.

Khoảnh khắc đó, vô cùng kinh hiểm, như sét đánh như sao chổi rạch ngang bầu trời, không cho ai thời gian để suy nghĩ.

Mà hắn, lại liều mạng như vậy để cứu nàng. Nói nàng không cảm động là nói dối.

Nàng là người làm y, trước mắt là kẻ cứu nàng một mạng, nàng làm sao có thể trơ mắt nhìn hắn chết trước mặt nàng?

Lưu Sương cắn răng, mặc kệ như thế nào, cũng xem như hắn đã cứu nàng một lần.

Nàng dứt khoát xoay người nhảy xuống khỏi lưng ngựa, dùng thanh âm lớn nhất của mình hô lớn: "Mau tránh ra, ta đến xem!"

Các binh sĩ kinh ngạc quay đầu lại, ánh tà dương huy hoàng chiếu

lên người Lưu Sương, nàng thanh nhã nhu nhược, cắn chặt môi dưới, vô cùng kiên định. Đôi mắt lấp lánh khiến người khác chói mắt.

"Các người mau tránh ra, để ta xem vết thương cho hấn, tin tưởng ta, ta là một thầy thuốc. Hấn bị thương trên cổ, vốn là rất nguy hiểm." Lưu Sương kiên định nói rõ ràng từng chữ.

Chúng tướng sĩ đối với Lưu Sương cực kỳ phẫn nộ, nếu như không phải nàng, Khả hấn sẽ không bị thương. Lúc này, làm gì có ai chịu để cho Lưu Sương tiến vào.

"Người là yêu nữ, đều tại người, hại Khả hấn của chúng ta, ta muốn mạng của người!" Hữu tướng quân Lạc Trữ rút bảo kiếm, bỏ về hướng Lưu Sương.

"Không được!" Tả tướng quân Ô Cáp đưa kiếm ra để ngăn kiếm của Lạc Trữ, "Khả hấn sẽ không để nàng chết."

Hữu tướng quân Lạc Trữ cúi đầu nhìn, chỉ thấy Mộ Dã híp con người đen, ánh mắt sắc bén nhìn hấn, cúi đầu nói: "Không được!"

Tả tướng quân Ô Lạp liếc mắt nhìn Lưu Sương một cái, nói: "Nếu người không cứu mạng của Khả hấn trở về, ta sẽ cho người chết không có chỗ chôn!"

Hữu tướng quân Lạc Trữ ngăn cản Lưu Sương, quay đầu nói với Ô Cáp: "Chúng ta có thể tin tưởng nàng sao? Đừng quên, nàng là người Lăng Quốc!"

Tả tướng quân Ô Cáp nói: "Đợi quân y tới nơi, chỉ sợ đã chậm. Chúng ta cứ tin tưởng nàng một lần. Phải biết rằng, nếu Khả hấn chết, thù hận giữa Lăng Quốc và Thiên Mạc Quốc càng lớn, chiến sự vĩnh viễn không thể dừng lại!"

Ô Cáp vừa nói vừa nhìn Lưu Sương, hắn đã từng chứng kiến Lưu Sương hùng biện với Mộ Dã về chiến tranh, đương nhiên biết Lưu Sương vốn chán ghét chiến tranh. Hôm nay, những lời này, cũng nói cho Lưu Sương nghe. Nếu Mộ Dã chết, không phải đại biểu cho chiến sự tiêu vong, mà là đại biểu cho chiến sự vĩnh viễn không thể dừng lại.

Trong lòng Lưu Sương chấn động, đưa mắt nhìn Ô Cáp một cái, bước nhanh tới trước người Mộ Dã.

Nước da khỏe mạnh màu lúa mạch của Mộ Dã lúc này tái nhợt, môi trắng bệch, cặp mắt sắc bén như lang sói giờ nhắm một nửa, có chút uể oải. Hắn không hôn mê, chỉ là bị thương ở cổ, không thể lớn tiếng nói chuyện.

Lưu Sương kiểm tra một chút, phát hiện nếu mũi tên cắm sâu thêm nửa phân nữa, sẽ đâm trúng cổ họng của hắn, lúc đó dù có là thần tiên cũng hết cách. Thật là kỳ quái, Mộ Dã lại vì nàng, không màng tính mạng? ! Chuyện này thật sự rất khó tin!

Tình huống hôm nay, nhìn qua mặc dù hung hiểm, nhưng chỉ làm thương đến mạch máu, vẫn chưa mất máu quá nhiều, kịp thời băng bó, không nguy hiểm đến tính mạng.

Lưu Sương lấy một viên thuốc từ trong túi thuốc, nàng vốn luôn mang túi thuốc theo người, vì thế khi bị Mộ Dã bắt cóc vẫn mang theo túi thuốc. Nàng lấy ra một thanh chủy thủ để xử lý mũi tên, thấp giọng nói: "Người kiên nhẫn một chút, có thể hơi đau."

Mộ Dã nhếch nhếch môi, tạo thành một nụ cười quái dị vui vẻ, hắn đã bị thế này, còn có thể sợ đau sao? Có đau nữa, cũng không thể đau bằng mũi tên cắm lên cổ.

Hắn cười, làm mũi tên giật giật, máu cũng trào ra.

Nam nhân này, đã tới hoàn cảnh này mà vẫn còn cười được.

Lưu Sương cẩn cẩn dục dục rút mũi tên ra, khâu mạch máu và vết thương cho Mộ Dã, để máu ngừng chảy, cuối cùng lấy từ trong túi thuốc ra kỳ dược, xé quần áo trên người, băng bó cho hắn.

Mộ Dã chăm chú nhìn gương mặt xinh đẹp trước mắt, kỳ quái ở chỗ, lúc này hắn rất bình tĩnh. Bị thương trong tình huống kinh hiểm như thế, trong lòng hắn lại không có chút hối hận nào.

Mộ Dã hắn luôn luôn cho rằng, không có tính mạng của bất luận kẻ nào quan trọng hơn tính mạng của hắn, bởi vì hắn là vua một nước, sinh tử của hắn, dính dáng đến hạnh phúc của dân chúng Thiên Mạc Quốc, mạng của hắn vô cùng tôn quý.

Nhưng trong khoảnh khắc đó, hắn không chút do dự liều chết cứu nàng?

Lúc đấy hắn không nghĩ điều gì khác, chỉ nghĩ một điều duy nhất là muốn cứu nàng, quyết không thể để nàng chết.

Giờ phút này, nhìn nàng băng bó vết thương cho hắn, thái độ chuyên tâm cẩn thận, cảm nhận tay nàng lướt trên cổ hắn như một tác phẩm nghệ thuật, mịn màng, mát dịu. Trong lúc nhất thời, hắn không còn cảm thấy đau đớn.

Trong lòng đột nhiên nảy lên một cảm giác kỳ dị.

Rất thích ý, rất sung sướng!

Lưu Sương băng bó xong xuôi, đứng dậy, nói: "May mà vết thương không sâu, chỉ cần cầm máu, sẽ không có gì đáng ngại."

Tả tướng quân Ô Cáp gật đầu, dặn dò binh sĩ nâng Mộ Dã trở về. Sau đó ra lệnh cho kẻ dưới điều tra xem là ai đã bắn tên về phía Lưu Sương.

Bóng đêm chậm rãi phủ xuống, ở cùng một trướng với Mộ Dã khiến Lưu Sương không thể ngủ.

Châm trà bê thuốc cho Mộ Dã vốn là có thị nữ. Nhưng Mộ Dã không chuẩn cho người khác làm, chỉ muốn Lưu Sương hầu hạ hẳn.

Lưu Sương đương nhiên là không tự nguyện hầu hạ Mộ Dã, nhưng nghĩ đến chuyện hẳn cứu nàng, đành miễn cưỡng hầu hạ hẳn.

Đang bê chén thuốc cho Mộ Dã, Mộ Tịch Tịch đi đến.

Tịch Tịch tiếp nhận chén thuốc Lưu Sương bê rồi nói: "Người đi ra ngoài một chút, để ta trong này!"

Mộ Dã hung tợn trừng mắt nhìn Mộ Tịch Tịch, Mộ Tịch Tịch làm như không thấy.

Lưu Sương theo lời đi ra ngoài, trong trướng chỉ còn Mộ Tịch Tịch và Mộ Dã.

Mộ Tịch Tịch nhìn băng vải quấn quanh cổ Mộ Dã, cầm chén thuốc đặt xuống bàn, đột nhiên giễu cợt cười một tiếng: "Hoàng huynh, huynh cũng đừng giả bộ nữa, huynh thân kinh bách chiến, cho dù có gặp vết thương tương tự thế này, cho tới bây giờ cũng chưa từng nhú máu, lần này sao lại nũng nịu thế? Lại còn để người khác giúp huynh uống thuốc? Nhanh uống đi, sắp lạnh rồi đấy!"

Mộ Dã HỪ một tiếng trong cổ họng, lại tàn nhẫn trừng mắt nhìn Mộ Tịch Tịch một cái, đứng dậy đi tới trước bàn, cầm chén thuốc uống một hơi cạn sạch.

Trong mắt Lưu Sương, vết thương của hắn rất nghiêm trọng, nhưng đối với hắn mà nói, chỉ là chuyện nhỏ. Hắn cũng không biết vì sao, bản thân lại rất thích hưởng thụ cảm giác được nàng chăm sóc.

"Hoàng huynh, có phải huynh yêu nàng rồi không, nếu không như tại sao lại vì nàng mà không màng an nguy của chính mình, không giống huynh bình thường chút nào!" Mộ Tịch Tịch lãnh đạm cười hỏi.

"Yêu nàng?" Mộ Dã chậm rãi nói, bởi vì cổ bị thương, thanh âm của hắn có chút quái dị.

Hắn khẽ cười một tiếng giễu cợt, nói: "Tịch Tịch, trên thế giới này , chỉ có nữ tử yêu ta, ta sẽ không yêu bất cứ nữ tử nào. Nàng ư? Nếu biết mũi tên đó sẽ bắn trúng cổ ta, ta quyết là không cứu nàng!"

Mộ Dã nhếch môi cười, thản nhiên nói.

Yêu nữ tử đó? Chẳng phải là để cả thiên hạ cười sao, Mộ Dã hắn vốn không yêu ai. Nữ nhân chỉ để nam nhân chơi đùa thôi.

"Hoàng huynh, ngươi là nam nhi đại trượng phu, dám làm dám chịu. Ta vẫn luôn luôn bội phục huynh, nhưng lúc này , ta có chút khinh thường ngươi. Vì sao ngươi không dám thừa nhận? Yêu Bạch cô nương là chuyện dọa người sao?"

Mộ Dã ghen họng nhìn Mộ Tịch Tịch, kỳ thật hắn cũng không rõ cảm giác trong lòng mình.

"Hoàng huynh, nếu thật sự yêu nàng, hãy tôn trọng nàng, không cầm tù nàng, mới có thể có được trái tim nàng." Mộ Tịch Tịch dứt lời, đứng dậy, nói: "Ta đi, người tự thu xếp đi!"

Chương 119: Cuộc chiến của nữ nhân

Trời đã tối đen, khu rừng cạnh đó đen đến không thể đen hơn. Vài ngôi sao trơ trọi phát sáng lập lờ, trang điểm cho tấm màn nhung đen mượt mà.

Lưu Sương nằm ngã trên cỏ, nhìn lên trời sao. Đối mặt với bầu trời sao đẹp dễ này, nàng bất tri bất giác buông lỏng tâm lý, phóng túng hành vi. Cảm giác khi nằm trên cỏ quả thật rất thích thú.

Hành vi hôm nay Mộ Dã, ít nhiều gì cũng đã làm nàng chấn động .

Nàng bỗng nhiên phát hiện, có lẽ hẳn thật sự cũng không phải người vô tình , chỉ có điều dã tâm quá lớn. Một khi hẳn hiểu được dã tâm của hẳn không thể thực hiện, có lẽ hẳn sẽ thay đổi ý nghĩ.

Lúc này, Lưu Sương đột nhiên quyết định, nàng sẽ không tính toán chuyện đào tẩu nữa. Nàng muốn thuyết phục Mộ Dã, buông tha chiến tranh.

Nghĩ đến đây, Lưu Sương đột nhiên không còn cảm thấy chút buồn bực nào, mà cảm thấy vô cùng hi vọng .

Nhìn trời sao, Lưu Sương không nhịn được nhớ tới ột đôi mắt sáng như tinh tú trên trời.

Không biết Bách Lý Hàn có biết tin nàng bị bắt cóc không, bắt quá cho dù biết thì sao chứ, hẳn sẽ không để ý .

Thật sự sẽ không để ý sao? Lưu Sương thủy chung vẫn không rõ hấn hóa trang thành dã nhân ở bên nàng nhiều ngày như vậy, là vì cái gì? Chẳng lẽ chỉ vì một đêm đó?

Nghĩ đến đây, trong lòng không nhịn được đau đớn co rút. Nàng còn đang hận hấn. Nhưng nàng không thể hiểu được, Bách Lý Hàn hấn đường đường là một Vương gia, chẳng lẽ lại thiếu nữ nhân? Nàng thủy chung vẫn không thể giải thích hành vi đêm đó của hấn, còn có sự hoảng sợ và chiếm giữ trước đây của hấn.

Có lẽ nàng phải mặt đối mặt với hấn một lần, để hỏi cho rõ ràng.

Không biết giờ phút này sư huynh đang làm gì? Bất quá, nếu hấn có thể liên lạc với Tịch Tịch, nhất định sẽ biết nàng vẫn bình an .

Phía sau vang lên tiếng chân, Lưu Sương chậm rãi ngồi dậy, nhìn thân ảnh đang chậm rãi đến gần.

Là Đại Mi Vũ.

Ánh trăng nhàn nhạt bao phủ thân ảnh yếu điệu của cô ta, quần áo cô ta tung bay trong gió. Ánh trăng làm nổi bật đóa hoa đào, vô cùng kiều mỹ.

Hoa đào, trong lòng Lưu Sương, nàng vẫn nghĩ, hoa đào là loài hoa nhẹ dạ (nguyên văn là khinh phù, khinh là nhẹ, phù là không cố định), lúc đầu Lưu Sương không muốn xăm hoa đào, nhưng Đại Mi Vũ một mực thích hoa đào.

Nhưng hôm nay, là số mệnh an bài, hay là vận mệnh trêu đùa, không ngờ Đại Mi Vũ thật sự biến thành một đóa hoa đào lênh đênh trôi dạt.

Lưu Sương vẫn một mực suy nghĩ, nếu ban đầu nàng không xăm hoa đào cho cô ta, có phải mọi chuyện sẽ thay đổi không? Nàng có phải vẫn đang ở tại Nguyệt Quốc làm Trữ Vương phi không?

Lưu Sương lắc đầu, có một số việc, dù có trở lại, cũng không cách nào thay đổi.

Đại Mi Vũ đi tới bên cạnh Lưu Sương, chậm rãi và bình tĩnh, lãnh ngạo nhìn Lưu Sương chăm chú.

Đôi mày liễu của cô ta lộ vẻ rối rắm, cặp mắt vốn luôn phủ một tầng sương trước mặt Bách Lý Hàn, lúc này, đang lóe tinh quang.

Đối với Đại Mi Vũ, Lưu Sương thật không biết là nên hận hay nên đồng tình. Nếu không vì cô ta, đứa con đáng thương của nàng sẽ không ra đi. Nhưng Lưu Sương cũng biết chuyện không thể trách Đại Mi Vũ hoàn toàn, còn phải trách sự tín nhiệm Bách Lý Hàn dành cho nàng không đủ.

Cho nên, lúc này, Lưu Sương chỉ dùng lý trí nhìn Đại Mi Vũ, đối với nữ tử này, nàng chẳng còn cảm xúc gì nữa. Nhưng nàng lại thấy sự hận thù trong mắt Đại Mi Vũ, hận thù sâu sắc.

Trong lòng Lưu Sương chấn kinh, thật là nực cười, cô ta lại còn hận nàng cơ chứ!

"Bạch Lưu Sương, người thật là đồ âm hồn không tan, ta đi tới nơi nào, người liền theo tới đó!" Đại Mi Vũ cắn răng nói.

Thật nực cười, rốt cuộc ai mới là kẻ bám theo ai chứ?

Nếu như có thể, nàng rất không muốn đứng trong địa bàn của Mộ Dã, hôm nay, rõ ràng là nàng đang nằm trên cỏ, lẳng lẳng ngắm trời

sao, là cô ta làm âm hồn bất tán, đến quấy rầy nàng, có phải không?

"Ta sẽ không để người thực hiện được điều đó !" Đại Mi Vũ cười lạnh, nói.

Lưu Sương nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Đại Mi Vũ, trong lòng âm thầm bi thán. Kỳ thật nàng hận và hoài niệm Đại Mi Vũ ôn nhu ngày thơ , hôm nay, nhìn thấy gương mặt chân chính của cô ta, thật chẳng chút đáng yêu.

"Thực hiện được?" Lưu Sương nhíu mày, có ý tứ gì, chẳng lẽ nàng có âm mưu gì sao?

Đại Mi Vũ cười quyến rũ, thản nhiên nói: "Người muốn Mộ Dã đình chỉ chiến tranh, có phải không? Ta sẽ không để người thay trời thương dân thế đâu!"

"Người?" Lưu Sương không ngờ, Đại Mi Vũ lại đoán được ý nghĩ trong lòng nàng, hơn nữa, còn muốn đổi đầu với nàng. Nàng vốn chỉ là nô tỳ của Mộ Dã ,vô duyên vô cớ nhắc đến chuyện, nói không chừng chỉ làm chiến sự thảm liệt hơn.

"Rốt cuộc người đến Mạc Quốc với mục đích gì?" Lưu Sương lạnh giọng hỏi, nàng không biết, sau khi mình rời khỏi Nguyệt Quốc, Đại Mi Vũ đã xảy ra chuyện gì? Bách Lý Hàn sẽ vì chuyện cô ta hãm hại nàng mà trách cứ cô ta sao? Thế nên, cô ta mới biến thành như vậy? Cô ta đã đến Mạc Quốc như thế nào ?

Nàng chỉ biết là Đại Mi Vũ đã thay đổi, nữ tử áo trắng thanh tân như sen đã không còn. Đại Mi Vũ lúc này , như anh túc nở trong màn đêm, mị hoặc và độc ác.

"Mục đích gì? Rồi người sẽ biết !" Đại Mi Vũ cười quỷ dị , nụ cười đó

khiến ai nhìn cũng run rẩy.

Lưu Sương lo lắng , có nên nói thân phận của Đại Mi Vũ ra không. Nếu Mộ Dã biết Đại Mi Vũ tới đây có mục đích riêng , nói không chừng sẽ không tin tưởng cô ta nữa. Lưu Sương thật không biết, cô ta sẽ làm ra chuyện gì!

Dường như Đại Mi Vũ nhìn ra Lưu Sương đang nghĩ gì, cô ta nhìn nhìn Lưu Sương, mím môi, tạo thành một nụ cười đẹp đẽ, cánh tay trắng thon nhỏ duỗi ra, không nhanh không chậm móc từ trong tay áo ra một vòng ngọc xanh biếc.

Cô ta nhàn rãi chơi đùa vòng ngọc, sắc ngọc sáng bóng dưới ánh trăng nhàn nhạt.

Lưu Sương vừa thấy vòng ngọc, trong lòng đột nhiên hoảng hốt.

Đó là vòng ngọc của mẫu thân, nàng nhận ra rất rõ ràng. Mẫu thân từng định tặng nàng, nàng vốn không thích đồ trang sức, cũng vì mẫu thân rất thích vòng ngọc này, thường xuyên đeo trên tay, thế nên lúc đấy không nhận.

Mẫu thân hài hước nói, nếu không nhận, chờ bà trăm năm lưu lại cho nàng làm tổ truyền gia bảo.

Từ sau khi phu thê Bạch Lộ hồi hương, đã lâu như vậy Lưu Sương vẫn chưa từng có cơ hội đi thăm cha mẹ. Lưu Sương không ngờ, tối nay, lại thấy vòng ngọc của mẫu thân trong tay Đại Mi Vũ.

"Vòng ngọc trên tay người, là như thế nào? Người định làm gì?" Lưu Sương lấy lại bình tĩnh, lúc này, nàng đột nhiên rõ ràng, Đại Mi Vũ không hề đơn giản . Sau lưng cô ta nhất định có người nào đó làm chỗ dựa .

Đại Mi Vũ cười cười, chậm rãi đeo vào tay, cổ tay trắng như bạch ngọc, vòng tay xanh biếc, rất nổi bật, rất đẹp mắt. Nhưng vòng tay của mẫu thân sao lại ở trên tay cô ta chứ.

"Đương nhiên là mẫu thân người đưa cho ta rồi, bà ấy thấy ta còn nhờ ta nhắn với người, nói bà ấy rất khá, không cần người nhưng nhớ."

"Bọn họ ở đâu?" Lưu Sương lạnh lùng hỏi.

"Người không cần biết chuyện này, tóm lại người chỉ cần biết bọn họ đang rất khá là được. Bất quá, nếu để ta thương tâm thì khó lòng mà bảo toàn-" Đại Mi Vũ đang nói thì dừng.

"Người yên tâm, ta sẽ không tiết lộ thân phận của người với Mộ Dã ." Lưu Sương vội vàng nói. Mặc dù đã biết phu thê Bạch Lộ chỉ là cha mẹ nuôi của nàng, nhưng trong trái tim nàng, bọn họ vẫn như cha mẹ ruột. Nàng tuyệt đối không thể để bọn họ gặp chuyện bất trắc .

"Vậy là tốt rồi." Đại Mi Vũ cười duyên , định rời đi.

"Đi thông thả!" Lưu Sương nhìn vòng ngọc trên cổ tay cô ta, nói: "Đó là đồ của mẫu thân ta, có thể trả lại cho ta không."

"Một vòng ngọc thôi mà, trả người đó!" Đại Mi Vũ trả lời, hết sức phong tình tháo vòng ngọc ra, đưa về phía Lưu Sương.

Lưu Sương đưa tay ra tiếp, còn chưa chạm đến vòng ngọc, Đại Mi Vũ đột nhiên buông tay, vòng ngọc rơi thẳng xuống đất. Lưu Sương kinh hãi, cúi người muốn đỡ, do bất ngờ nên chậm một bước, vòng ngọc rơi xuống bụi cỏ.

Lưu Sương vạch bụi cỏ, nhìn thấy vòng ngọc lẳng lẳng nằm trên mặt đất, đưa tay nhặt lên, nhưng chỉ nhấc lên một nửa. Dưới mặt đất có một hòn đá, vòng ngọc rơi trúng hòn đá, vỡ thành hai nửa.

Trong lòng Lưu Sương đau xót, hai tay run rẩy cầm lấy vòng ngọc, đưa hàn mâu nhìn Đại Mi Vũ.

Đại Mi Vũ cười với vẻ tràn ngập đắc ý. Đưa tay lên môi, khẽ cười nói: "Xin lỗi, cầm không chắc. Bất quá vận khí của người cũng quá kém, trong bụi cỏ lại cỏ hòn đá. Đừng trách ta đó!" Dứt lời, lắc lắc eo nhỏ, xoay người uyển chuyển bước đi.

Đi được vài bước, Đại Mi Vũ xoay người lại nhẹ giọng nói: "Người đừng quay về kim trướng ah nha, ta muốn đi thăm Khả hân, có người sẽ chú ý mắt ." Dứt lời, cười duyên rời đi.

Lưu Sương ngồi ở trên cỏ, cầm vòng ngọc đã vỡ làm hai nửa, trái tim tràn ngập sự khổ sở. Không ngờ Đại Mi Vũ lợi hại như vậy, còn có thể giam lỏng cha mẹ nàng. Nàng không biết, rốt cuộc cha mẹ nàng bị Đại Mi Vũ mang đi đây, lúc này có khỏe không?

Nhưng nàng kiên trì tin tưởng, bản thân không bị Đại Mi Vũ hạ gục dễ dàng như thế .

Đêm đã khuya, khí trời biến lạnh, chẳng qua chỉ là chuyện trong chớp mắt. Gió thảo nguyên lạnh thấu xương, Lưu Sương chỉ mặc một bộ y phục đơn bạc. Nhìn trăng lạnh lén lút tây di.

Trong kim trướng của Mộ Dã , bốn ngọn đuốc ở bốn góc bốc cao, chiếu cả kim trướng trở nên sáng ngời.

Mộ Dã quẩn băng quanh cổ, nghiêng người dựa vào ghế dài, nhắm mắt dưỡng thần.

Đại Mi Vũ đứng bên cạnh Mộ Dã, cánh tay mảnh khảnh nhỏ bé cần cần dục dục vỗ về cổ Mộ Dã , hai hàng nước mắt như hai chuỗi ngọc trai không ngừng tuôn rơi, không ngừng tí tách: "Khả hãn, người thế nào rồi, vết thương còn đau không?"

Mộ Dã mở mắt, nhìn dáng vẻ lê hoa mang vũ mê người trước mặt.

Hắn cười tà mị , đưa tay vỗ nhẹ lên gương mặt Đại Mi Vũ , nói: "Vũ Mị, người đau lòng vì ta sao?"

Đại Mi Vũ liên tục gật đầu, châu lệ như mưa, rồi lại lắc đầu

"Vũ Mị đương nhiên đau lòng vì người, nhưng cũng lại oán người. Người- người vì sao lại vì nữ nhân đó mà bị thương chứ. Khả hãn, nếu Vũ Mị gặp nguy hiểm, người sẽ- người sẽ cứu Vũ Mị sao?" Đại Mi Vũ đưa tay lau nước mắt, đau đớn đáng thương hỏi thăm.

Mộ Dã híp mắt, hắn sẽ sao?

Hắn đánh giá dung nhan tuyệt sắc trước mắt, kiều nhan đang đỏ ửng dưới ánh đuốc. Hàng châu lệ long lanh, càng thêm phần khả ái.

Dáng vẻ hoa lệ trong mưa này, cho dù là nam tử nào cũng phải mềm lòng . Nhưng không biết vì sao, trước mắt hắn, lại hiện ra một dung mạo khác.

Không tính là tuyệt mỹ, nhưng thanh nhã quật cường.

"Sẽ cứu sao?" Đại Mi Vũ đứng dậy, cánh tay trắng nhỏ nhắn đặt lên

đầu vai Mộ Dã , hơi thở như lan nũng nịu hỏi vào tai Mộ Dã.

Chúng kiến Mộ Dã một hồi lâu sau vẫn không đáp, đôi mắt đen của cô ta tối sầm lại, nhưng trên mặt vẫn bất động thanh sắc khẽ cười nói: "Khả hãn, tối nay Vũ Mị lưu lại cùng người được không? Người bị thương, ta rất lo lắng cho người."

Mộ Dã nhếch môi cười mỉ hoặc gợi cảm, đưa tay sờ lên gương mặt kiều mi của Đại Mi Vũ, nhẹ giọng nói: "Người ở chỗ này, bốn vương làm sao có thể nghỉ ngơi cho tốt chứ, người nhanh về đi."

"Khả hãn, ta lo lắng cho người mà!" Đại Mi Vũ nghe vậy, dẫu môi, đôi mắt bắt đầu ầng ậc nước.

Mộ Dã nhíu đôi lông mày lười mác, mệt mỏi nói: "Trở về đi!"

Đại Mi Vũ buồn bã cười yếu ớt nói: "Khả hãn, vậy hôn người một cái được không."

Mộ Dã cúi đầu, nhếch môi cười tà .

Đại Mi Vũ biết Mộ Dã cho phép, dường như là sợ hãi chạm đến cổ Mộ Dã , cẩn cẩn dục dục đặt một nụ hôn lên môi Mộ Dã.

Đại Mi Vũ đi rồi, Mộ Dã liền lo lắng phái người đi tìm Lưu Sương.

Đêm đã khuya, thật không biết vì sao nữ nhân ngốc kia vẫn chờ ở ngoài, không phải là nhân cơ hội đào tẩu rồi chứ.

Lưu Sương không ngờ Mộ Dã sẽ phái người tới tìm nàng, hơi có chút thụ sủng nhược kinh. Theo hai thị nữ trở lại trong kim trướng, nhìn thấy Mi Vũ lượn lờ đi khỏi đằng xa

Tâm thần không yên Lưu Sương cúi đầu đi vào kim trướng, bất ngờ đụng phải một lồng ngực dày rộng.

"Tại sao ngươi không nằm trên giường, mau buông ta ra!" Lưu Sương la lớn. Mộ Dã này, không phải hẳn bị thương sao? Tại sao sức lực vẫn lớn như vậy.

Mộ Dã giả vờ mắt mù tai điếc, nhúu nhúu mày, nói: "Tại sao lại lạnh như vậy? Nàng thật quá khờ, quá nửa đêm còn ở ngoài hứng gió , muốn chết hả!"

Lúc này Lưu Sương mới phát giác mình rất lạnh, mà cái ôm của Mộ Dã quả thật rất ấm áp. Nhưng nàng biết, cái ôm này không phải cái ôm nàng có thể tham luyến.

"Khả hãn, thỉnh tôn trọng chút." Lưu Sương lạnh lùng nói, thần sắc lạnh lùng nghiêm trọng.

Mắt Mộ Dã lóe tinh quang, nhớ lời Tịch Tịch từng nói.

Nếu yêu nàng, phải tôn trọng nàng, như vậy mới có thể có được trái tim của nàng.

Hắn không đành lòng nhưng vẫn buông tay, Lưu Sương lướt qua hắn, đi về góc kim trướng, chỗ của nàng, chậm rãi nằm xuống.

Mộ Dã cực kỳ kinh ngạc nhìn vòng tay trống rỗng của mình, hắn không thích nàng, có phải không (đúng, vì yêu khác thích mà)? Vì sao, lại làm theo lời Tịch Tịch chứ.

Chương 120: Hăm hại

Mộ Dã không xác định nổi hấn có yêu hay không yêu, nhưng là, hấn biết, hấn quan tâm nàng.

Thấy mũi tên bắn về phía nàng, trong chớp mắt, hấn tinh tường cảm nhận được sâu trong nội tâm truyền đến khủng hoảng, mãnh liệt bao phủ lý trí của hấn. Khiến hấn quên mình bất chấp hậu quả nhảy lên, vì nàng – nhận lấy một mũi tên.

Hấn tinh tường biết hấn không thể không có nàng!

Hấn lần đầu tiên đau đớn nghĩ muốn có được tâm một nữ tử.

Đây chính là tình yêu trong truyền thuyết sao?

Mộ Dã nghĩ suốt điểm này, bên môi gợi lên nụ cười hài lòng vui vẻ, ngây thơ giống như của con trẻ.

Hấn bước nhẹ tới bên chỗ Lưu Sương nằm.

Dưới ánh đèn dầu lập lòe trong trướng, Lưu Sương nằm trên tấm thảm rải trên mặt đất, hai mắt nhắm chặt, hơi thở nhẹ nhàng như giúp nàng giảm bớt khí chất lạnh lùng, khiến nàng lúc này mềm mại, thùy mị hơn ban ngày rất nhiều.

Mộ Dã khoanh chân ngồi trước mặt Lưu Sương, tay phải nhẹ vỗ về cằm, hưởng thụ khuôn mặt nàng khi ngủ. Cho đến khi thấy đôi lông mày dài của nàng hơi run rẩy, hấn nhin không được mà phát ra tiếng

cười.

Hắn biết, nàng giả vờ ngủ, hắn biết, nàng không muốn đối mặt hắn.

Nhưng là, hắn quyết định tôn trọng nàng, không cưỡng bách xâm phạm nàng.

Hắn thờ dài mím cười một tiếng, từ từ đứng dậy, bước tới giường của mình.

Thần kinh Lưu Sương căng cứng cho đến khi nghe tiếng bước chân dần xa, mới dám nhẹ nhàng thở ra một hơi. Mới vừa rồi, nàng thật đúng là sợ Mộ Dã lại một lần nữa thú tính. Lúc này, xác định hắn rất cục rờ đi, mới dám an tâm ngủ.

Là một người từng nam chinh bắc chiến, Mộ Dã từng bị thương vô số lần. Mỗi lần phải ở trong trướng dưỡng thương, quả thực một ngày dài tựa một năm.

Nhưng lần này, Mộ Dã an nhàn hưởng thụ thời gian dưỡng thương.

Mỗi ngày, Lưu Sương vì hắn rịt thuốc, băng bó, hắn thậm chí không cho phép người khác tới thăm hắn, chỉ nghĩ đến việc hưởng thụ cùng Lưu Sương ở chung một chỗ với mình.

Lưu Sương thông minh, trong mấy ngày này, nói bóng gió, dùng lời dụ dỗ khuyên bảo Mộ Dã, cố gắng khiến hắn dừng chiến tranh.

Nàng không xác định được hắn có nghe hết không, hắn mặc dù không đồng ý với quan điểm của nàng, thậm chí đôi khi còn đối chọi, biện luận gay gắt. Tuy nhiên, Lưu Sương cảm giác được, Mộ Dã có chút thay đổi, có lúc, hắn thật sự là muốn nghe lời nàng.

Ba ngày sau, vết thương của Mộ Dã đã khép lại.

Sáng sớm. Lưu Sương đang thay thuốc cho Mộ Dã, Tả tướng quân Ô Cáp cùng Hữu tướng quân Lạc Trữ liền tới bẩm báo tình hình chiến tranh.

"Khả Hãn, mặt tướng dò xét đến một tin tức, Trữ Vương Nguyệt quốc dẫn binh đến biên quan..." Tả tướng quân Ô Cáp trầm giọng bẩm báo.

Lưu Sương vừa mới tháo băng cũ trên người Mộ Dã xuống, trong tay cầm bình sứ đang định rịt thuốc, nghe được Ô Cáp nói, ngón tay khẽ rung lên, thuốc trong bình sứ liền chảy xuống.

Lưu Sương cuống quýt đưa tay, nhưng không có đỡ được, ngược lại, bình sứ rơi ngay xuống đất, vỡ nát.

Nàng vội vàng ngồi xuống để nhặt, nhưng trong lòng sóng dậy âm âm.

Bách Lý Hàn tại sao lại mang binh đến biên cương, có ý gì?

Bình sứ vỡ vụn khiến trong lòng Mộ Dã cả kinh, hắn cúi đầu, mắt nhìn thân hình nhỏ bé ngồi trên mặt đất lượm những mảnh vỡ, mày nhíu lại.

Nàng tính tình trầm tĩnh, làm chuyện cẩn trọng, hôm nay vì sao xúc động? Hơn nữa, giờ phút này, ngón tay nhặt những mảnh vỡ kia, lại run rẩy thế.

Vì cái gì?

Trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩ, hắn đột nhiên nhớ ra, Mộ Tịch

Tịch từng nói qua, Bạch Lưu Sương nguyên là Trữ vương phi của Bách Lý Hàn, bởi vì hắn ta làm tổn thương nàng, nàng mới rời xa Nguyệt quốc, đến Lăng quốc.

Đó là một tin tức trọng yếu, đơn giản là trước kia hắn không cần nàng, cho nên căn bản không có đem chuyện này để trong lòng. Hôm nay, đột nhiên nhớ ra, tâm bỗng nhiên trầm xuống.

Nàng, nguyên lai đúng là vương phi của Bách Lý Hàn sao?

Tả tướng quân Ô Cáp cùng Hữu tướng quân Lạc Trữ chú ý tới thần sắc Mộ Dã có chút hoảng hốt, tựa hồ do tin tức bọn họ bẩm báo, liền tức thời ngậm miệng, trong trướng đột nhiên lâm vào một hồi tĩnh lặng.

Lưu Sương lặng lẽ đem những mảnh vỡ gọn lại sạch sẽ, lấy từ trong túi thuốc ra một bình trị thương, cảm nhận được bên trong trướng có chút quỷ dị, mới phát hiện ra vẻ dị thường nơi Mộ Dã.

Vẻ cường ngạnh của hắn giờ cực kỳ nghiêm nghị. Con người đen không hề nháy mắt nhìn nàng, thần sắc thâm thúy, ngưng trọng.

Lưu Sương trong lòng hơi dừng lên, không khỏi đậm cười nói: "Mới vừa rồi không cẩn thận trượt tay. Tuy nhiên bình trị thuốc này cũng không kém bình kia chút nào đâu." Lưu Sương nói xong, không để ý mắt Mộ Dã thâm u mục quang, đem thuốc rịt lên vết thương của hắn, sau đó băng bó.

Lạc Trữ có chút lo lắng nói: "Khả Hãn. Nếu Nguyệt quốc cùng Lăng quốc liên thủ, chúng ta..."

Mộ Dã cắt đứt lời Lạc Trữ nói: "Liên thủ? Bốn vương há sợ bọn họ liên thủ? Bách Lý Hàn đến cũng tốt, bốn vương đã sớm muốn diệt

kiến phong thái Trữ vương Nguyệt quốc, càng muốn cùng hắn so tài trên chiến trường, xem hắn có lợi hại như trong truyền thuyết hay không."

"Hai người các người lui ra đi." Mộ Dã vẫy tay cho tả hữu tướng quân ra ngoài.

Ô Cáp cùng Lạc Trữ cảm thấy kinh ngạc, trước kia, Mộ Dã đối mặt quân tình, cực kỳ coi trọng, hôm nay sao lại làm vậy. Hai người liền không có rời đi, liền đứng ở ngoài trướng, lắng nghe động tĩnh bên trong.

Mộ Dã nhìn bên trong trướng yên lặng nhìn Lưu Sương thu thập.

"Người,,, vừa rồi làm rơi bình sứ, là bởi vì Bách Lý Hàn?" Hắn đột nhiên cúi đầu hỏi.

Lưu Sương nghe được tên Bách Lý Hàn, tim giật nảy.

Mắt nàng thâm thúy quan sát Mộ Dã, mỉm cười nói: "Không phải, ta chỉ là trượt tay, vừa rồi ta đã nói."

Mộ Dã đột nhiên bắt lấy cổ tay Lưu Sương hỏi: "Người trước kia thật sự là vương phi Bách Lý Hàn."

Lưu Sương nhàn nhạt cười nói: "Đúng vậy, tuy nhiên đó là trước kia, hiện tại ta không phải."

"Vậy là tốt rồi!" Mộ Dã đột nhiên nhoẻn miệng cười nói: "Lưu Sương, ngươi là của ta."

Lưu Sương kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn nam nhân cuồng phóng trước mắt này, cái gì gọi là: ngươi là của ta?

Mộ Dã nhìn ánh mắt kinh ngạc của Lưu Sương ôn nhu nói: "Đợi khi chiến sự kết thúc, ta sẽ dẫn ngươi về Thiên Mạc quốc. Thiên Mạc quốc mặc dù bị phương Bắc vây, không có dòng Giang Nam sóng nước mênh mông, ngươi không tưởng tượng được. Nhưng ngươi có thể cưỡi ngựa tiểu hồng rong ruổi trên thảo nguyên, được ngắm vàng dương đỏ ối chìm dần trong chiều tà. Ban đêm lại có thể ngẩng đầu lên nhìn khoảng không vũ trụ mênh mang, ngươi sẽ phát hiện, những vì tinh tú trên trời cao kia lại gần đến thế, đến độ có thể với tới được. Thiên Mạc Quốc mặc dù không có nhiều hoa khoe sắc, nhưng ta sẽ thiết kế một tòa biệt viện, trồng đủ loại hoa mai, ta nghĩ ngươi nhất định sẽ thích." (-j. ỉ không thích để em cho. Nghe anh í nói mà thèm. He he)

Lưu Sương chớp chớp mắt, nàng cảm thấy kinh ngạc cho đến độ không thể suy nghĩ.

Nàng chưa bao giờ biết, Mộ Dã lại dùng những lời ôn nhu như vậy nói chuyện, này là có ý gì đây? Mộ Dã đang nói cái gì? Biểu lộ điều gì?

Hắn là vì nàng mà nhận một mũi tên, còn nói mập mờ như thế, chẳng lẽ, hắn thích nàng sao?

Lưu Sương cười khổ, người này, biết cái gì là thích, là yêu sao?

Hai tay hắn dính đầy máu tanh, hắn còn có thể yêu sao? Hắn có nhiều nữ nhân như thế, hắn có từng chân tâm đợi ai?

"Ta nhất định sẽ vô cùng sủng ngươi... Sẽ không để ngươi chịu ủy khuất, nhưng... tại sao...?" giọng Mộ Dã càng lúc càng thấp, hắn đột nhiên cảm thấy trước mắt một mảnh mê muội, một chút mơ hồ. Hắn không rõ tại sao tâm lại động.

m thanh của hắn mỗi lúc một yếu, đầu hắn có chút thấp xuống, chậm rãi tựa vào vai Lưu Sương.

Trong lòng Lưu Sương kinh ngạc, thành linh than thể cao lớn của hắn đè ép lại, nàng cuống quýt dùng sức đẩy, Mộ Dã lão đảo té lăn trên đất.

Tâm Lưu Sương cả kinh, lúc này mới phát hiện, khuôn mặt Mộ Dã trắng bệch hơn cả tờ giấy trắng, khóe môi có một tia huyết chậm rãi tràn ra, đó là dấu hiệu trúng độc.

"Người làm sao vậy?" Lưu Sương hoảng hốt, rõ ràng vết thương đã khép lại, vì sao lại như vậy? Đang muốn đưa tay ra bắt mạch cho Mộ Dã, cửa trướng đã bị đẩy ra, tả hữu tướng quân Ô Cáp cùng Lạc Trữ như hai cơn gió ồa vào.

Vốn bọn họ ở ngoài trướng, nghe được đoạn biểu lộ mới hiểu được Khả Hãn tại sao hôm nay dị thường nguyên lai là do động tâm nữ tử này. Cho nên, bọn họ định rời đi, thành linh bên trong lại xảy ra chuyện dị biến.

Hữu tướng quân tính tình nóng nảy, thấy Lưu Sương, hắn một tay đẩy nàng ra ôm Mộ Dã đem đến giường.

Tả tướng quân Ô Cáp tỉnh táo, hắn căn dặn thị nữ đi thỉnh quân y.

Lưu Sương bị ngã xuống đất, trên cổ tay truyền đến cơn đau, nhưng là trong lòng lo lắng về thương thể của Mộ Dã, mở miệng nói: "Có thể để ta bắt mạch không?" Nàng không hiểu vì sao Mộ Dã đột nhiên hôn mê.

Ô Cáp có chút thương xót liếc mắt nhìn Lưu Sương không nói gì.

"Chúng ta còn có thể tin người sao? Người... đồ yêu nữ, tại sao lại gây nguy hiểm cho Khả Hãn? Nguyên lai người đúng là vương phi Bách Lý Hàn, có phải hay không đến đây mưu sát Khả Hãn? Có phải hay không, người thật sự hèn hạ.

"Ta không có!" Lưu Sương lạnh lùng nói.

Mặc dù nghe được Bách Lý Hàn, nội tâm nàng rất kinh hoàng.

Nhưng là, nàng tuyệt đối sẽ không hại Mộ Dã.

Mộ Dã đã không còn ngoan cố giống như trước đây, nàng cảm thấy có hi vọng thuyết phục hắn.

Nhưng vào lúc này, ngực y chạy tới. Theo sau còn có Mộ Tịch Tịch cùng Đại Mi Vũ.

Đại Mi Vũ vừa tiến đến, hai mắt ngấn lệ vọt tới trước mặt Mộ Dã bi thảm: "Khả Hãn, Khả Hãn, người làm sao vậy?"

Hai người thị nữ hoảng hốt vội giữ nàng lại, nàng ta lao đảo chạy tới trước mặt Lưu Sương: "Người tại sao lại hại Khả Hãn? Khả Hãn thích người như vậy, vì người không nghĩ tới an nguy mà cứu người, nhận một mũi tên. Nhưng, người như thế nào lại hại Khả Hãn. Người... đồ tiện nữ."

Lưu Sương nhìn Đại Mi Vũ, nhìn cặp môi đỏ tươi phun ra những lời khiến lòng nàng kinh ngạc.

Nàng đột nhiên hiểu được chuyện gì xảy ra.

Tất cả đây, khẳng định là do Đại Mi Vũ giở trò quỷ! Định giá họa cho

nàng.

Nhưng là do Lưu Sương không nghĩ tới, ả ta dám hạ thủ Mộ Dã.

Nếu như là do cô ta làm, như vậy Mộ Dã sẽ không có nguy hiểm. Phỏng đoán, sẽ không khiến Mộ Dã chết, nàng khẳng định cô ta muốn hãm hại nàng, sau đó chờ Mộ Dã tỉnh lại sẽ hết lòng đón nhận cô ta.

"Người nói đi, đồ nữ nhân ti tiện. Ý là Khả Hãn sủng ái người, mà hạ thủ Khả Hãn!" Đại Mi Vũ nói liên tu bất tận trước mặt Lưu Sương, đôi mắt tuyệt mỹ giàn rụa nước mắt.

Diễn thật đạt a! Lúc này, nhìn qua đúng là nàng được Mộ Dã rất quan tâm, thế mà lại có âm mưu như thế.

Lưu Sương, tội danh tựa hồ dần được thành lập.

"Người nói đủ chưa?" Lưu Sương nhàn nhàn hỏi.

Đại Mi Vũ nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Lưu Sương, sững sốt chớp mắt một cái.

"Ta nói gì sai?"

Lưu Sương đột nhiên giơ tay, chiếu trên mặt Đại Mi Vũ hung hăng rút tay tát một cái.

"Chát..." tiếng vang cắt đứt lời nói của Đại Mi Vũ.

Thời gian tựa hồ như đứng lại.

Mọi ánh mắt đều ngưng chú trên tay Lưu Sương.

Đại Mi Vũ không tin nhìn tay Lưu Sương, nàng ta dám đánh?

Một cái tát này, không nghi ngờ thổi lên chiến tranh giữa hai nữ tử.

Khóe miệng Lưu Sương lạnh lùng nói: "Không nên tùy tiện nói oan cho người khác, Khả Hãn rốt cục bị ai làm hại, còn chưa rõ. Không được nói lung tung."

Nàng mặc dù ẩn nhẫn, nhưng không có nghĩa là được phép tùy tiện vu oan cho nàng.

"Không phải ngươi, là ai? Mấy ngày nay, chỉ có ngươi ở chung một chỗ cùng Khả Hãn." Đại Mi Vũ bùm mặt ghen ngào nói. Kỳ thật trong tâm đang hận. Cô ta không ngờ một Lưu Sương lạnh lùng dám đánh cô ta.

Đôi mắt Lưu Sương buồn bã, chứng thật là mấy ngày nay, chỉ có nàng cùng chung một chỗ với Mộ Dã. Những người khác không có cơ hội vào trong trướng.

Chuyện này đối với nàng vô cùng bất lợi.

Mà ngay cả nàng, mặc dù chắc chắn là Đại Mi Vũ hạ độc, vẫn còn nghi hoặc, vào lúc nào chứ.

Mấy tên quân y bận rộn ra ra vào vào, Lưu Sương nhìn chậu thổ huyết, sắc mặt trầm tĩnh.

Nàng biết Mộ Dã không có việc gì, Đại Mi Vũ còn chờ hãn tỉnh để thu nhân, không phải sao?

Nàng chỉ đang suy nghĩ là như thế nào có thể rửa sạch hiềm nghi

cho mình, nàng tuyệt đối không để Đại Mi Vũ thực hiện được ý đồ.

Lưu Sương đem ánh mắt chuyển hướng Mộ Tịch Tịch, nhẹ giọng nói: "Công chúa, hôm nay Khả Hãn hôn mê, hy vọng người có thể trấn định, điều tra rõ manh mối."

Mộ Tịch Tịch liếc thanh mục tối tăm nhìn Lưu Sương hỏi: "Không phải người, đúng không?"

Lưu Sương gật đầu, trong tâm nàng cảm động, nàng không nghĩ tới, Mộ Tịch Tịch lại tín nhiệm nàng như vậy.

Tả tướng quân Ô Cáp đã đi tới, trầm mặc tinh táo nói: "Công chúa, trước mắt Bạch cô nương là hiểm nghi lớn nhất, chúng ta chỉ có thể bắt nốt nàng, nếu không sẽ khó khăn lấy chứng cứ."

"Ta có thể được biết, Khả Hãn là trúng độc gì?" Lưu Sương quay đầu hỏi Ô Cáp.

Tả tướng quân Ô Cáp đáp: "Nhóm quân y đang tra, còn chưa rõ."

Mộ Tịch Tịch quay đầu nói với Lưu Sương: "chuyện này thật ủy khuất cho người. Chuyện này ta sẽ tra rõ ràng, nếu không phải người, nhất định trả lại trong sạch cho người."

Mộ Tịch Tịch nhìn Lưu Sương thật lâu, sau đó xoay người cùng thị vệ đi ra.

Khoảng khắc, nàng không nhịn được quay đầu liếc mắt nhìn Đại Mi Vũ, lại thấy giữa đôi tay bụm mặt, đôi mắt đen như đang vui vẻ hưởng thụ chiến thắng

Chương 121: Phá âm mưu

Dong Quan là một thành trì xa nhất về phía Bắc của Nguyệt Quốc, tướng quân trấn thủ là Thích Viễn Công Trịnh Thác, mấy năm nay ông ta trong tay cầm trọng binh, đóng tại biên cương. Hoàng đế mấy lần nghĩ muốn đoạt lấy quân quyền từ trong tay ông ta nhưng không thành công. Có thể thấy được năng lực của người này.

Giữa trưa, theo thám tử hồi báo, quân đội Trữ vương đến, Trịnh Thác lập tức điều động binh lính tại Dong Quan tiếp ứng.

Bởi vì hàng năm đóng tại biên cương, gió tuyết, nắng nóng khắc nghiệt quanh năm mặt Trịnh Thác sớm nhiều nếp nhăn, nhìn qua thấy thật khó tiếp cận.

Trịnh Thác đứng dưới ánh mặt trời gay gắt nhìn phía xa một đội người ngựa uốn lượn mà đến, đi đầu là một tướng lĩnh trẻ tuổi.

Một thân người khôi giáp màu bạc, tư thế oai hùng hiên ngang, ngân giáp giữa trưa chói mắt.

Trịnh Thác nhìn tướng lĩnh kia đến gần, trong đôi mắt già nua tràn ngập thần sắc cung kính. Kỳ thật, ông đối với Trữ Vương Bách Lý Hàn cực kỳ sợ hãi, bởi vì năm đó chính mình là người hại mẫu hậu của hắn.

Nhưng sau đó dù có phái vô số nhóm thích khách cũng không trừ khử nổi Trữ vương, chỉ có thể trơ mắt nhìn Bách Lý Hàn từ từ cầm kinh sư cấm vệ quân binh quyền.

Trong tâm ông ta lúc nào cũng sợ hãi Trữ vương. Hôm nay, không biết vì lý do gì Trữ vương kia đột nhiên cho cấm vệ quân viễn chinh. Cấm vệ quân là binh lực mà Bách Lý Hàn vất vả thu góp trong mấy năm qua.

Bất quá, cho dù là nguyên nhân gì, chuyện như vậy, ông ta cũng mong chuyện không thành. Ông ta ước gì Mộ Dã đánh đội quân của Bách Lý Hàn hoa rơi nước chảy, mà ông ta, vừa lúc ngư ông đắc lợi, nói không chừng có thể cử binh phản quay về kinh sư, chiếm đoạt ngôi vị hoàng đế.

Tuy nhiên, làm ông ta nghi hoặc chính là, theo lời hồi báo của thám tử quân của Bách Lý Hàn nhiều như vậy, căn bản chỗ này không có đến năm vạn, nhìn qua chỉ có hai nghìn là cùng.

Xa xa thấy đội quân sắp đi tới gần, Trịnh Thác cuống quýt cúi người quỳ lạy.

Tai nghe được tiếng vó ngựa gần kề, ông ta giọng điệu cung kính nói: "Trữ vương đường xa mệt nhọc, khổ cực, cựu thần đã cho chuẩn bị yến hội chu đáo ở trong phủ, hân hạnh được đón tiếp ngài, thỉnh Trữ vương đi trước." Thích Viễn Công trầm giọng nói, giọng điệu cung kính, nhưng thần sắc thì thiếu tôn kính, vô lễ.

Người từ trên ngựa lập tức phi thân nhảy xuống, cười nói: "Mặt tướng ra mắt Thích Viễn Công."

Trịnh Thác ngẩng đầu lên, này đây mới phát hiện đứng trước mặt không phải là Bách Lý Hàn, trong tâm không khỏi một mảnh ảo não. Đứng lên nói: "Thiết phó tướng, sao không thấy Trữ vương đại giá."

"Thích Viễn Công không cần nghênh đón, Trữ vương đã đi vòng

sang Kiếm Môn, đặc biệt căn dặn mặt tướng đến bẩm báo với Thích Viễn Công một tiếng." Dứt lời dẫn hai nghìn tinh binh ra Dong Quan, chạy thẳng tới quan ngoại.

Trịnh Thác hoàn toàn sững sờ, ông ta không nghĩ tới Bách Lý Hàn chuyển tới Kiếm Môn quan.

Đương nhiên, càng làm cho ông ta không tưởng được có chuyện gì.

Bách Lý Hàn cũng không có trực tiếp đem quân đóng trong Kiếm Môn Quan mà là cho đóng quân tại quan ngoại Lộc Xuyên, giữa nơi núi non trùng điệp, liền có thể tới Thiên Mạc Quốc.

Lều làm tù giam thật đúng không thể đánh đồng với kim trướng của Khả Hãn, âm lãnh mà móc meo, nhưng đối với Lưu Sương, kim trướng cũng tốt, mà lều trại cũng tốt, đều là tù giam nàng, không có gì khác biệt.

Nàng ngồi trên tấm chiếu thảm, đôi mắt nhìn bên về phía trướng trung tâm.

Mộ Dã tại sao lại hôn mê, không biết Đại Mi Vũ kia đã dùng độc dược gì với hắn.

Lưu Sương biết chắc chắn rằng, sau lưng Đại Mi Vũ có một cao nhân, người này biết dùng thông tào độc dược. Lần kia trong vương phủ để hãm hại nàng, chắc chắn cũng là người kia cung cấp độc dược cho Đại Mi Vũ. Kỳ thật trong tâm Lưu Sương rất muốn cùng người kia đấu một phen, nàng thầm mong có cơ hội.

Ngồi ở trong lều u ám, nàng không thể nhàn rỗi tâm tư, nghĩ tới chuyện tối trước, thấy mắt Đại Mi Vũ ngập tràn sự đắc thắng, tâm Lưu Sương bỗng trầm xuống, trong đầu có ánh sáng mờ hồ hiện lên.

Nàng nghĩ Đại Mi Vũ muốn hãm hại nàng không chỉ có là muốn Mộ Dã tỉnh lại trừng phạt nàng, nếu như Mộ Dã tín nhiệm nàng, ngược lại tra ra độc là do Đại Mi Vũ hạ, cô ta chẳng phải là tự mình chuốc họa vào thân.

Đại Mi Vũ không thể làm như vậy!

Nhưng rốt cục cô ta muốn làm gì?

Có hay không là muốn thừa dịp nàng bị nhốt để sát hại nàng,

Ngoài cửa có nhiều vệ binh đứng gác còn có quân do Mộ Tịch Tịch cố ý sắp xếp, nghĩ muốn ám sát nàng cũng không đơn giản.

Như vậy, cô ta định lấy phương thức gì để hại nàng đây?

Độc!

Trừ hạ độc ra, Đại Mi Vũ sẽ không có biện pháp khác nữa.

Nhưng, cô ta sẽ hạ độc như thế nào?

Độc Mộ Dã trúng phải cũng rất kỳ hoặc.

Lưu Sương cẩn trọng hồi tưởng lại khi Đại Mi Vũ tiếp xúc với mình, đột nhiên, nghĩ tới vòng ngọc của mẫu thân.

Lưu Sương vội vã lấy từ trong tay áo ra bọc khăn, cuống quýt mở nó ra, hai mảnh vỡ của vòng ngọc trong trướng u ám bỗng lóng lánh, nhàn nhạt vàng sáng.

Nàng đưa tay cầm lấy vòng ngọc, đặt nhẹ nhàng ở chóp mũi người,

một thứ mùi nhàn nhạt thâm nhập chóp mũi. Loại hương khí giống như phấn hoa nữ nhân dùng, không cẩn thận rất khó phân biệt.

Quả nhiên là độc dược, thấm hương độc.

Đây là một loại độc dược man tính, sẽ phát tác sau khoảng 2, 3 ngày. Do nam nữ cơ địa khác nhau, nam nhân sẽ bị phát độc nhanh hơn một chút

Lưu Sương không nghĩ tới vòng ngọc bị Đại Mi Vũ tắm độc, nếu không phải vòng độc bị vỡ, không mang trên cổ tay được, lúc này chỉ sợ mình đã sớm trúng độc. Đại Mi Vũ chắc không nghĩ tới, trên cổ lại có một tảng đá.

Nhưng ngay cả thế kia, vòng ngọc nàng cũng đã cầm, nàng sẽ trúng độc.

Đại Mi Vũ lúc này đang chờ nàng trúng độc.

Nếu như nàng chết, trong mắt người khác sẽ cho rằng nàng hạ độc Khả Hãn sợ tội mà tự sát.

Nếu nàng không có chết, có người lục soát vòng ngọc này trên tay nàng, vòng có độc, độc lại có trên người Khả Hãn.

Lưu Sương nghĩ tới đây, trong tâm lập tức cảm thấy sợ hãi. Nói thật ra, lúc này nàng có chút bội phục Đại Mi Vũ, âm mưu thật sự ác độc.

Nàng sẽ không đời nào để cô ta thỏa mãn.

May mắn thay, nàng kịp thời phát hiện độc dược trên vòng ngọc.

Lưu Sương duỗi tay áo ra, nàng đã sớm có chuẩn bị, kịp thời đem túi

thuốc có thuốc giải độc giấu ở trong bao quần áo, là vì phòng bị Đại Mi Vũ hạ độc. Lưu Sương lấy ra một ban phấn Vân Mộng hoa, Vân Mộng hoa mặc dù không phải để giải độc chuyên dụng, nhưng là, có thể giải trăm thứ độc, cũng tốt.

Nàng ăn thuốc giải độc vào, tính toán thời gian, cảm giác được Đại Mi Vũ muốn bắt đầu hành động.

Cũng không ngoài dự liệu, cửa lều đột nhiên mở ra, Mộ Tịch Tịch mang theo hai thị nữ đi sau, sau còn có Đại Mi Vũ.

Mộ Tịch Tịch có chút áy náy nói với Lưu Sương: "Xin lỗi, hoàng huynh không có tỉnh, hiện tại binh lính nhiều người tức giận, muốn ta lục soát người người."

Lưu Sương nhàn nhạt cười nói: "Không sao, các người lục soát đi."

Hai thị nữ đi ra trước, cởi áo ngoài của Lưu Sương, sau đó nhẹ nhàng rung lên, trong tay áo khẽ rơi ra vòng ngọc.

Thị nữ khom lưng nhặt trình lên cho Mộ Tịch Tịch.

Trong nháy mắt, Lưu Sương tinh tường nhìn thấy trong mắt Đại Mi Vũ hiện lên 1 tia sáng.

Thật đáng tiếc chính là, Mộ Tịch Tịch cầm hai nửa vòng ngọc lăn qua lật lại cũng không có phát hiện gì, đưa cho quân y.

Quân y cầm vòng ngọc nghe nghe, lắc đầu, lại đưa trở lại tay Mộ Tịch Tịch.

Trong nháy mắt, mặt Đại Mi Vũ có chút thất vọng, cô ta nhẹ giọng nói: "Các người cần phải kiểm tra cẩn thận a."

Mộ Tịch Tịch đem vòng ngọc đưa tới tay Lưu Sương, mỉm cười nói: "Trả lại cho người."

Lưu Sương mỉm cười: "Công chúa, ta nghĩ ta đã biết Khả Hãn trúng độc gì. Nếu như công chúa tin tưởng ta, cầm cái này đi, ta nghĩ Khả Hãn sẽ ngay lập tức hồi tỉnh."

Mộ Tịch Tịch tiếp nhận Vân Mộng hoa từ tay Lưu Sương, xoay người đi ra ngoài.

Đại Mi Vũ đi ra sau cùng, nhìn thần sắc thanh nhã bình tĩnh của Lưu Sương, cô ta biết, cô ta đã thua ván này.

Lộc Xuyên.

Núi non trùng điệp, liên miên chập chùng, mây trắng lượn lờ trên đỉnh núi. Không khí cực kỳ thanh tân, cuối thu cảnh sắc đẹp không sao tả xiết, lá cây xanh thẫm, lại đến màu vàng, tầng tầng lớp lớp biến hóa, so với hoa tươi vô cùng diễm lệ, làm cho người ta không kìm lòng được cảm thán.

Bách Lý Hàn trong bộ áo bào sắc đen, không dính chút bụi bặm đứng trên đỉnh núi. Ánh mặt trời rơi trên người hắn, khiến cho toàn thân hắn lóng lánh.

Hắn nghĩ muốn tìm một trận địa bí mật ở Lộc Xuyên, có thể thông suốt đến gần Hàn Thành, như vậy hắn có thể dẫn binh quý không biết thần không hay tập kích bất ngờ Hàn Thành.

Hắn biết lúc này, Mộ Dã vẫn đang giằng co với Đông Phương Lưu

Quang. Mà hần, chỉ cần tập kích bất ngờ Hàn Thành, liền có khả năng phá bỏ cục diện bế tắc, khi đó, Mộ Dã liền phải chịu tiền hậu giáp kích, thất bại không nghi ngờ. Nếu như vận khí tốt, hần có thể bắt giữ phụ thân Mộ Dã, đến lúc đó có thể đem đổi Lưu Sương từ trong tay Mộ Dã về.

Đây là biện pháp ổn thỏa nhất, duy nhất không khiến Lưu Sương bị thương.

Bách Lý Hàn ngẩng đầu nhìn lên, mơ hồ thấy mây mờ lượn lờ đỉnh núi, đẹp như thế, cao như thế.

Trên đỉnh núi, quanh năm tuyết đọng, Bách Lý Hàn vừa tới đỉnh núi thì ngày nắng, trời chiều chiếu lên một màu vàng.

Trên đỉnh núi, không phải là chật hẹp, mà là cực kỳ bằng phẳng.

Kia, một tảng băng tuyết lớn tinh khiết, trắng vô cùng, làm tâm hần không nhìn được run lên.

Hần chậm rãi nghỉ chân trên đỉnh núi, nhìn nơi này ảo mộng như tiên cảnh. Đang muốn chậm rãi đi tới đối diện, lại phát hiện dưới chân đột nhiên truyền đến thanh âm kéo kẹt vỡ vụn, khi đó, băng tuyết hé âm thanh.

Tâm Bách Lý Hàn cả kinh, lúc này mới phát hiện dưới chân không phải là đất, mà là một hồ tuyết lớn. Nghĩ muốn tới đỉnh núi bên kia, chỉ có thể thông qua hồ tuyết này.

Bách Lý Hàn đi tới phía dưới sườn núi, rút trường kiếm ra, chém vài cây gỗ, ném lên hồ tuyết. Sau đó phi thân nhảy lên, mũi chân đạp liên tiếp lên gỗ, giống như chim đen, đến bờ bên kia.

Hắn đứng phía bờ bên kia, hướng tới chân núi nhìn, một con đường hẹp quanh co uốn lượn hiện ra trước mắt.

Chương 122: Tư niệm quá sâu

Bách Lý Hàn âm thầm đứng trên vách núi, con người đen xuyên thấu qua mây khí mờ ảo, ung dung nhìn con đường hẹp quanh co.

Nói đường hẹp quanh co là bởi vì nơi đó rất chật hẹp, dài uốn lượn. Truy nhiên, chỉ cần như thế cũng đã đủ cho những tiểu đội đi theo hàng trật tự rồi, đủ để cho mấy vạn tinh binh thông qua tiểu lộ này, tốc hành vào Hàn Thành của Thiên Mạc quốc. Bọn họ tiếp tục băng qua núi, rất thuận lợi.

Đỉnh núi gió lộng vu vu, mái tóc bạc của hắn bay trong gió, dưới ánh chiều tà trông giống như đang nhảy múa.

Lúc này, trên lưng chừng núi, Bách Lý Hàn, thanh y nhẹ nhàng, tóc bạc hắc đồng, thật tuấn tú, tuấn mỹ thoát tục.

Từ con đường nhỏ truyền đến một tiếng vang, con người Bách Lý Hàn hí lại, đôi mắt chăm chú nhìn, thấy từ đường hẹp quanh co có một chấm màu xanh chậm rãi di động tới.

Một thân nữ tử mặc váy, quần áo đã bị rách rưới, tóc tai rũ rượi, nhún qua kiểu búi tóc, đó là kiểu tóc của Thiên Mạc quốc.

Sau mái tóc là mấy chiếc kẹp xinh xinh, rất trang nhã.

Không hề nghi ngờ, nàng là một nữ tử của Thiên Mạc quốc, nhưng là, nữ tử của Thiên Mạc quốc, đi tới đỉnh núi này làm cái gì?

Bách Lý Hàn hí hóp mắt, nhìn cô gái kia chật vật gian nan leo lên được, càng xác thực là rất cố gắng. Bởi vì cô gái xem ra đã dùng hết sức, nhiều lần ngã xuống đất. Nếu không phải có cây cối và những mô đất nhỏ chặn lại, phỏng đoán rằng nàng đã bị ngã xuống vách núi mà chết.

Nhưng nữ tử này cố gắng bước đi, không có ý định chùn bước.

Nàng cố gắng không có uống phí, rốt cục đã đi tới được trên đỉnh núi.

Nàng thấy được Bách Lý Hàn.

Trong nháy mắt, nữ tử Thiên Mạc quốc này há miệng ngạc nhiên, trân trân nhìn Bách Lý Hàn, nàng như thấy được một tiên nhân.

Nam nhân kia đứng trên đỉnh núi, thanh y theo gió phiêu động, tuyết mịn, xuất trần thoát tục, một vẻ tuấn mỹ bất phàm, đứng một mình cô độc, chẳng lẽ đúng là tiên nhân sao?

Nhất là mái tóc bạc trắng kia, so với tuyết còn tinh khiết hơn, so với ngọc còn ngàn vạn lần trong suốt hơn, dưới ánh mặt trời, những lọn tóc bay múa, phấp phới.

Mọi người đều nói, đi đến đỉnh núi Lộc Xuyên, sẽ thấy tiên nhân, nguyên lai lời đồn đại là đúng sự thật.

Nữ tử đầu gối khụy xuống, cơ hồ quỳ rạp đất.

Bách Lý Hàn lại mở miệng, âm thanh lạnh lùng bay trong làn gió:
"Người là ai? Người tới đỉnh núi này làm cái gì?"

âm thanh của tiên nhân thật đúng là dễ nghe a, thật giống tiếng trời.

"Tiểu nữ... tiểu nữ tới nơi này là để cầu bình an cho phu quân." Nữ tử có chút lo lắng nói. "Truyền thuyết, trên đỉnh núi này có nước thánh, có thể mang đến bình an. Cho nên, mặt trời vừa nhú, tiểu nữ liền lén lút rời nhà, một mình đi tới núi này, là để cầu bình an cho phu quân. Phu quân của tiểu nữ mỗi lần xuất môn trở về đều bị thương, tiểu nữ thật sự lo lắng." Nữ tử dù là mặc trang phục Thiên Mạc quốc, nhưng là, nói rất đúng tiếng Hán, xưng hô nam nhân kia cũng là phu quân trong tiếng Hán.

Nguyên lai nàng từ sáng sớm từ dưới chân núi bắt đầu đi lên đây, là vì cầu bình an cho phu quân của mình, thật đúng là một nữ tử si tình.

Bách Lý Hàn trong tâm đột nhiên ngưng trệ, hô hấp như dừng lại, hắn nghĩ tới Lưu Sương đang ở trong doanh trại của địch. Không biết sao trong lòng trào lên sự đau khổ, đột nhiên xoay người đi, tính toán rời khỏi nơi này.

Nữ tử cảm nhận được lãnh đạm nơi Bách Lý Hàn, nam nhân trước mắt không phải là tiên nhân, tiên nhân như thế nào lại phiền não chứ? Mà trước nam nhân này, mi dài ưu phiền, khuôn mặt tuấn mỹ nhàn nhạt u buồn, trong sương mù tựa không thể tiêu tan.

"Công tử, nếu như nhớ người nào, hãy lấy một chén nước thánh, mời nàng ấy uống, nàng ấy sẽ mãi bình an." Thanh y nữ tử ôn nhu nói.

Bách Lý Hàn đau khổ cười một tiếng, bảo lãnh bình an, hắn hiện tại đang trong nguy hiểm.

Hắn nhìn cô gái trước mắt, không hề quá mỹ, sắc mặt có chút tái nhợt, khuôn mặt trái xoan thon gầy, đôi môi mềm ôn nhu.

Nữ tử này mặc trang phục Thiên Mạc quốc, nhưng là, không phải người Thiên Mạc quốc, nhìn mũi nàng rất cao và gọn.

"Người không phải người Thiên Mạc quốc." Bách Lý Hàn lãnh thanh hỏi.

Nàng kia ôn nhu cười nói: "Đúng vậy, ta không phải! Công tử nhìn qua cũng không phải người Thiên Mạc quốc."

Nữ tử từ trong vạt áo lấy ra một bầu hồ lô, hướng tới hồ tuyết, lấy nước,

Bách Lý Hàn lạnh lùng nhíu mày, có chút khó hiểu.

Nước thánh, bất quá là tâm nguyện mọi người gửi gắm mà thôi. Tất cả phải dựa vào chính bản thân mình, nếu như, hắc ngòi đây cầu nguyện tiên nhân, dù chết, Lưu Sương cũng sẽ không trở về.

"A...!" Một tiếng thê lương kinh hô truyền đến.

Nàng kia đến quá gần hồ tuyết, chân bị trượt, rơi xuống hồ. Nước trong hồ lớp trên đóng băng, bên dưới vô cùng lạnh, chốc lát bao phủ thân hình nàng.

Bách Lý Hàn nhíu mày, bất đắc dĩ cười một tiếng, nhanh nhẹn điểm mũi chân trên thân cây, đem thân nữ tử trong nước lạnh kéo lên.

Hắn đem nàng đặt lên bờ đá bên cạnh, thản nhiên nói: "Cầu thần không bằng cầu mình, người làm như vậy, không cầu được nước thánh mà còn chết trước kia. Phu quân người ngược lại lại phải lo lắng cho người."

"Phu quân ta..." giọng nữ tử đầy xúc động, nàng che mặt, không

tiếng động, đứng lên khóc nức nở, "Phu quân ta, hắn không hề quan tâm đến sống chết của ta, hắn chỉ biết đánh giặc..."

Bách Lý Hàn trong lòng nhất động, đánh giặc?

"Phu quân của người có phải là Mộ Dã không ?" con người Bách Lý Hàn sáng ngời hỏi. Kỳ thật, những người đánh giặc rất nhiều, vô số binh lính, đông đảo tướng quân, đều là người đánh giặc. Tỷ lệ phu quân nàng là Mộ Dã rất nhỏ. Nhưng là hắn vẫn cố ý hỏi.

"Đúng vậy." Nàng kia vừa nói vừa khóc, lúc này nàng thân thể thật sự hư nhược rồi, toàn thân ướt sũng nước, lạnh phát run. Nàng trong tâm đau khổ.

Bách Lý Hàn không biết nên nói thế nào, có phải là trời cao thu xếp hay không, mặc dù nhìn nữ tử trước mắt kia không phải là một người được sủng ái. Nhưng là, lấy tính tình Mộ Dã, như thế nào có thể để cơ thiếp mình gặp chuyện không may?

Bách Lý Hàn khom lưng xuống, đem hồ lô đang trôi nổi trong nước cầm lên. Hồ lô bên trong đã đầy nước lạnh, hắn đem nút hồ lô lại, xoay người lại đưa cho nữ tử: "Chừng này là đủ rồi."

"Đủ rồi. Cám ơn người." Thanh y nữ tử cảm kích nói. Cố gắng đứng dậy nhưng lại lão đảo té xuống.

"Xin lỗi... phu nhân tên gọi gì?" Bách Lý Hàn hỏi.

"Người gọi Thanh Nhi đi." Thanh y nữ tử ôn nhu cúi đầu nói. (ôi. Thanh nhi nữa à. =)))

"Ta nghĩ Thanh nhi phu nhân cũng không thích có chiến tranh? Nếu như, có thể khiến chuyện chiến tranh ngừng lại, người có thể làm

hay không?" Bách Lý Hàn ung dung hỏi.

"Ta đồng ý!" Thanh nhi nhìn Bách Lý Hàn, một đôi mắt trong sáng vô cùng. Hiển nhiên, nàng cực kỳ hận chiến tranh.

"Ta là Trữ vương Nguyệt quốc, lần này đến là để chống lại phu quân ngươi. Nhưng là, ngươi biết, chúng ta bị bách, chúng ta không hề muốn. Hơn nữa, vương phi của ta hiện tại đang trong tay phu quân ngươi." Bách Lý Hàn hướng Thanh Nhi nói thẳng thắn thân phận của mình.

Thanh Nhi cũng không có quá nhiều kinh ngạc, nam nhân này, vừa nhìn không phải người bình thường, hắc mặc dù mặc áo của dân tộc Hán bình thường, kiểu dáng đơn giản, nhưng là, khí chất hơn người.

Nàng sớm đoán ra, hắc ở Nguyệt quốc có một vị trí vô cùng cao, nhưng không nghĩ hắc lại đúng là Trữ vương Nguyệt quốc.

Nàng cũng từng nghe qua tên này từ Mộ Dã, hắc kiếp này gặp phải đối thủ, một là thái tử Lăng quốc, một là Trữ vương Nguyệt quốc.

Trời chiều dần dần chìm ngẫm, đỉnh núi đột ngột lạnh lên. Bách Lý Hàn mỉm cười hướng Thanh nhi vươn tay nói: "Trời đã trở thế này, một mình ngươi không trở về được. Không bằng, cùng ta về quân doanh đi. Ta sẽ không đối xử tệ với ngươi, ta chỉ có thể hi vọng ngươi có thể sử dụng được để đổi vương phi của ta."

Thanh nhi gật đầu, "Tốt!" Trước mắt nam nhân này, mặc dù thần sắc đông lạnh, nhưng là, nàng lại tín nhiệm hắc. Huống hồ nàng cũng muốn biết, trong lòng Mộ Dã có thật quan tâm đến mình hay không.

Mười năm nay, hắc là vì công chúa của Vũ Quốc, đưa nàng đi từ hoàng cung Vũ Quốc. Nguyên tưởng rằng hắc muốn giết nàng,

không nghĩ rằng là vì lòng thiện lương muốn cứu nàng.

Sớm biết hắn sẽ từ bi, nàng sẽ không giả mạo công chúa. Nhưng hôm nay ngược lại, năm đó tiểu công chúa sinh tử trong cung không rõ. Mà nàng, trong hoàng cung Thiên Mạc quốc làm một thị thiếp.

Mới đầu, nàng đúng là vừa hận vừa sợ nam nhân diệt quốc nàng, nhưng, từ từ, nàng lại đem lòng yêu hắn.... Tình yêu thật sự không thể nói ra lý do.

Nhưng, hình như đúng là hắn không có hứng thú với nàng, chỉ nói, vì chuộc tội, sau này sẽ lập nàng làm Át thị của Thiên Mạc Quốc. Kỳ thật, nàng đâu cần ngôi vị Át thị, nàng chỉ muốn trái tim của hắn (Át thị: Hoàng hậu)

Nàng thường thường nghĩ, nếu như ban đầu bị bắt không phải là nàng mà là tiểu công chúa? Sẽ xảy ra chuyện gì?

Tiểu công chúa mị lực thoát tục, Mộ Dã có thể yêu Tiểu công chúa hay không ?

Đáng tiếc, đáp án này nàng không được biết rồi.

Đường xuống núi, như trước thật là nhấp nhô.

Nếu như chỉ mình cô ta, chỉ sợ buổi tối hôm nay đã không đi xuống được núi.

Nhưng bên cạnh có Trữ vương, chuyện này tốt hơn nhiều. Hắn đỡ tay nàng, mờ nàng nhắm mắt lại, mang theo nàng từ đỉnh núi chậm rãi xuống.

Chờ nàng mở mắt lần nữa thì đã xuất hiện những ngọn đèn nơi lều

trại của Nguyệt quốc.

Vừa dứt hoàng hôn, mỗi lều lên đèn, tuần tra binh lính đi tới đi lui.

Bách Lý Hàn ra lệnh cho binh lính chuẩn bị, phái người thủ hộ nàng, sau đó trở lại trong trướng dùng cơm.

Bên trong trướng hơn mười ngọn đuốc đã thắp lên, phó tướng chờ đợi hấn ở nơi này. Bên trong trướng, mùi thịt thơm tỏa ra.

Trong những người hành quân, Bách Lý Hàn đã có thói quen cùng những phó tướng dùng cơm, bọn họ ăn cái gì, hấn cũng dùng cái đó, không câu nệ. điều này làm cho tướng lĩnh càng thêm kính phục hấn.

Hơn nữa, những phó tướng này cùng hấn lớn lên, năm đó, mẫu hậu hấn sau khi qua đời, đúng năm nạn đói, hấn thu lưu vô số cô nhi cùng tuổi hấn.

Hấn đưa bọn họ bí mật rời ra kinh thành, hàng năm cùng bọn họ ở chung mấy tháng. Hấn thỉnh quyền sư Kiềm Khách dạy cho họ võ công, thỉnh Liễu Tiên sinh dạy họ chữ viết, dạy hành quân bày trận.

Khi đó, bọn họ vừa thấy mặt, liền đánh. Cứ chung một chỗ lâu dài với nhau.

Rốt cục đến một ngày kia, những người anh em này thành thủ hạ đắc lực của hấn.

Thiết Lạp là người cơ trí hoạt bát, đứng hàng thứ hai.

Đồng Thủ, võ công tối cao, trong tay một cây ngân thương, trên chiến trường mạnh mẽ xông pha.

Sài Duyệt, mưu kế tối cao, hành quân bày trận quỷ thần, mưu trí hơn người.

....

Mà lúc này, những huynh đệ này đang ngồi cạnh bàn chờ hấn đến.

Bách Lý Hàn chậm rãi đi tới chỗ ngồi của mình, lười biếng nâng chén, nhưng là không có uống. Trong lòng âu sầu phiền muộn, hôm nay nhìn thấy Thanh nhi si tình kia, hấn lại càng nhớ nhung Lưu Sương đang trong lòng địch, càng thêm lo lắng an nguy của nàng.

Các huynh đệ bên trong thấy Bách Lý Hàn tiến vào, bắt đầu đứng lên chờ đợi, phát hiện sự khác thường nơi Bách Lý Hàn.

Hấn bưng chén rượu, mắt phượng híp lại, ngón tay thon dài nhẹ nhàng xoay chén, ước đoán đang suy nghĩ tới vương phi.

Bọn họ không có ở trong phủ theo Bách Lý Hàn, chưa bao giờ gặp qua Lưu Sương, đối với ánh mắt của vương gia đối với nàng, thập phần tò mò.

"Vương gia, nên dùng cơm." Sài Duyệt thấp giọng nói.

Bách Lý Hàn nhẹ nhàng a một tiếng hỏi: "Chúng ta phải thám tử tới Thiên Mạc quốc có tin gì hồi báo?"

"Không thấy!" Sài Duyệt thấp giọng: "Chưa thấy trở về."

Nhưng vào lúc này, ngoài cửa có thị vệ bẩm báo, thám tử đã trở về.

Con người Bách Lý Hàn chợt lóe sáng, trướng mở ra, một sĩ binh

phi vào, quỳ trên mặt đất bẩm báo: "Bẩm Trữ vương, tiểu nhân đã dò la được tin tức vương phi."

"Nói!" Bách Lý Hàn lên tiếng, âm thanh lạnh lùng.

"Vương phi bị hoài nghi hạ độc Mộ Dã, bị giam giữ. Thuộc hạ không dò được rõ chỗ giam giữ người, bất quá, hiện tại Vương phi không có gặp gì nguy hiểm."

Trái tim Bách Lý Hàn co rút lại, lạnh lùng nói: "Mộ Dã trúng độc, hắc có tỉnh không?"

"Nghe nói là không!" Binh sĩ trầm giọng nói.

"Xem ra chúng ta nên hành động!" Bách Lý Hàn nhẹ giọng nói, "Truyền mệnh lệnh ta, tất cả binh sĩ sau khi ăn xong đến trung quân trưởng nghị sự."

"Vương gia, có lẽ có binh trá, Mộ Dã có lẽ đã tỉnh." Sài Duyệt thấp giọng.

"Cho dù là tỉnh lại, chúng ta cũng không sợ, bởi vì hôm nay bốn vương đã tìm được một con đường." Bách Lý Hàn nhàn nhạt nói.

Hắn đứng dậy đi ra khỏi lều lớn, chỉ cảm thấy trong lòng đột nhiên khó chịu. Hắn ngẩng mặt nhìn ánh trăng, sáng tỏ rạng rỡ, tựa như nụ cười của nàng.

Hắn cảm giác được, thật lâu, thật lâu rồi, hắn không có nhìn thấy nụ cười của nàng.

Chương 123: Hắc y tóc bạc

Đây chính là thời khắc đẹp nhất cuối mùa thu.

Mây nhàn nhạt như trong mộng, ánh trăng ôn nhu trên bầu trời, vài vì tinh tú nhấp nháy trên bầu trời đêm, khắp nơi một mảnh yên lặng.

Tất cả đều giống như trong giấc ngủ mơ, bình an, bình an.

Sau này mọi người nhớ lại, một đêm này là một đêm bắt đầu.

Là thiên hạ bắt đầu đại loạn, bởi vì một đêm này, chiến tranh bắt đầu khai hỏa. Mà chính bởi trận chiến tranh này cũng vén lên bức màn nội loạn ở các quốc gia.

Nhưng là, trái lại cũng có thể nói, một đêm này cũng là khi bắt đầu thiên hạ thái bình, bởi vì không có trận chiến tranh này, không có đại loạn này, sau này liền không có thái bình chân chính.

Tuy nhiên, lúc này, bị giam tại lều dành cho tù nhân, Lưu Sương không hề biết tối nay sẽ phát sinh chuyện gì.

Nàng ngồi trên tấm thảm chiên, ngẩng đầu nhìn lại. Lều này không hề có cửa sổ, chỉ có một cửa nhỏ phía trên gần nóc lều, chính vì có góc thông nhỏ ấy mà nàng mới không bị chết ngạt trong lều này.

Lúc này, Lưu Sương nhìn qua lỗ nhỏ nơi gần nóc lều, bầu trời đêm ở phía trên.

Bóng đêm thật là mỹ lệ, thật giống một tấm màn đen, trên được điểm những vì sao đêm lấp lánh, trông như bảo thạch, như làm người ta mê đắm.

Một tia bất an tràn đến trong lòng nàng, trong lòng lập lòe thối qua nhiều bóng dáng quen thuộc. Lưu Sương cười khổ, tối nay bản thân mình làm sao vậy, tại sao lại đa sầu đa cảm như thế.

Cửa lều đột nhiên mở ra, hai thị nữ Mộ Dã phái đã đến.

Bọn họ mỗi tay bưng một khay, trong đó là quần áo màu trắng, khay khác, là trâm cài tóc, đồ trang sức.

Trong tích tắc, Lưu Sương biết mình vì sao bất an rồi.

Mộ Dã nhất định là đã tỉnh, có lẽ hẳn cho rằng mình hạ độc, cho nên tối nay ước chừng là cho nàng chết rồi. Không có bối rối, không có bi thương, giờ khắc này, tâm Lưu Sương trấn tĩnh kỳ ngộ, nàng nhàn nhạt vấn lại tóc, ung dung đứng dậy.

Ban đầu, nàng từng hi vọng, tín nhiệm quá xa vời nơi Bách Lý Hàn, nhưng nàng lại không có được. Hôm nay, nàng không dám hi vọng xa vời nữa, "tín nhiệm".... hướng hồ, hẳn là địch nhân của Mộ Dã.

Lưu Sương bình tĩnh mặc bộ quần áo Mộ Dã đã chuẩn bị cho nàng, sau đó tiếp nhận đồ trang điểm từ tay thị nữ, ôn nhu nói: "Các người đi ra ngoài đi, tự ta sẽ làm."

Một lần nữa trang điểm, nàng muốn tự mình làm.

Hai thị nữ đem gương lớn đặt trước mặt nàng, chậm rãi lui ra ngoài.

Lưu Sương ngồi trên chiếu thảm, đem chút phấn đánh nhẹ, nhẹ

nhàng chải lại tóc, cũng như sơ lược lại chính tâm tình mình.

Quả thật, nàng không sợ chết. Nhưng giờ phút này, nàng không cam lòng chết.

Bởi vì nàng còn chưa thuyết phục được Mộ Dã ngừng chiến tranh, nàng còn chưa gặp được Bách Lý Hàn, không có được hỏi hấn một câu, tại sao lại muốn nàng như vậy; nàng còn muốn gặp sư huynh một lần, nói cho hấn, nàng... không hề ... còn hận hấn nữa.

Cho nên, nàng thật không cam lòng chết như thế.

Không cam lòng cứ thua trên tay Đại Mi Vũ như vậy, không cam lòng trước khi chết mang trên người tội danh hạ độc Khả Hãn Thiên Mạc quốc.

Nhưng là, Mộ Dã muốn giết một người, ước chừng dễ như giết một con kiến. Nàng sao có thể phản bác được?

Cứ như vậy mang theo tâm tư phức tạp, Lưu Sương chậm rãi đi ra ngoài trướng.

Bị giam mấy ngày, đã quen với việc ở trong trướng tối mờ, đến ngoài trướng mới cảm nhận được, bóng đêm, thật tuyệt mỹ đến vậy.

Núi xa xôi nơi chân trời yên lặng, trăng mới, loan ra từng đợt sáng, tản ra thanh trường.

Nhưng là, làm cho nàng ngạc nhiên nhất là ngoài trướng không hề trống trải người mà là những binh sĩ. Bọn họ yên lặng không tiếng động nghiêm chỉnh huấn luyện cưỡi ngựa, từ lều trại xẹt qua, hướng về phương bắc chạy nhanh.

Đã xảy ra chuyện gì? Tâm Lưu Sương nghi ngờ, đây là muốn đánh giặc nhau?

Hai thị nữ thấy Lưu Sương ra ngoài, liền đưa nàng đi gặp Mộ Dã.

Mộ Dã một thân hắc bào, thần sắc ngưng trọng ngồi trên lưng ngựa.

Hàn Thành bị tập kích bất ngờ, tin tức vừa truyền đến khi hấn vừa tỉnh lại. Hấn biết Bách Lý Hàn đến biên cương, một mực phái thám tử đi dò động tĩnh.

Lại thật không ngờ, Bách Lý Hàn dĩ nhiên vô thanh vô tức yên lặng hành động.

Hơn nữa, dĩ nhiên lớn mật tập kích bất ngờ Hàn thành.

Không hề nghi ngờ, lần tập kích này thật sự là trí mạng, có thể khiến cho nổi loạn bị thương nặng, nhưng cô binh xâm nhập, cũng là rất nguy hiểm.

Cho dù là thế nào, hấn cũng vô cùng bội phục dũng khí Bách Lý Hàn. Một chiêu này, mời hấn không thể không quay về viện. Nếu như lúc này, Đông Phương Lưu Quang cũng đe dọa, thì hấn sẽ lâm vào tình cảnh nằm giữa 2 gọng kìm.

Nhưng hấn không còn đường khác, đành phải như thế.

"Khả Hấn, Bạch cô nương đến." Thị nữ lên tiếng bẩm báo cách đó không xa.

Quay đầu trong tích tắc, Mộ Dã thấy một thứ ánh sáng đang di chuyển.

Trên mình nàng là trang phục của dân tộc Hán, bởi vì biết nàng không thích quốc phục Thiên Mạc quốc nên hắn cố tìm vừa ý nàng. Nhưng chính quần áo bình thường đó trên người nàng lại giống như thứ ánh trăng cao quý.

Tóc nàng búi đơn giản một búi lớn phía sau, hắn không biết tên kiểu tóc ấy, nhưng cảm nhận được nó thật tuyệt mỹ. Thật giống mây mờ phủ, lại giống ánh trăng non, thanh tân vô cùng.

Dung nhan thanh lệ dưới ánh trăng lạnh lùng, nàng nhanh nhẹn đến gần, hướng về phía hắn cười nhạt một tiếng. Trong phút chốc, Mộ Dã cảm giác như tâm rạo rục bồn chồn, vui thích hưởng thụ sự rạo rục này.

Loại cảm giác này hắn rất thích, hắn đột nhiên lười biếng nở nụ cười, nụ cười dưới ánh trăng rất sáng lạnh, thật đẹp. Chân tâm vui sướng từ trong người hắn phát ra bên ngoài.

Hắn vươn tay nói khẽ với Lưu Sương: "Lại đây!"

Lưu Sương kinh ngạc nhìn khóe môi hắn, hai mắt sáng ngời nóng rực, chẳng lẽ nàng nghĩ sai rồi sao? Hắn không phải muốn giết nàng sao? Hắn tin tưởng nàng ư?

Trong tích tắc, Lưu Sương có chút cảm động, Mộ Dã này, tín nhiệm nàng vô điều kiện, chuyện hạ độc kia không hề hoài nghi nàng chút nào.

Nàng có chút kinh ngạc đi tới, mắt chăm chú nhìn hắn, sắc mặt hắn có chút tái nhợt, nhưng là, không tiều tụy, vẫn kiên cường khỏe mạnh. Trận trúng độc vừa rồi tựa hồ không có tổn hại thân thể hắn. Hơn nữa, xem ra, tâm tình hắn thật tốt, một bộ thần thái sáng rực.

Nhìn Lưu Sương đến gần, không hề dự phòng, hắn đột nhiên cúi người, cánh tay vươn dài ôm lấy eo Lưu Sương, lập tức đưa nàng lên ngựa.

"A." Lưu Sương kinh hô một tiếng, lại thấy hắn cười vang.

Môi hắn nhẹ nhàng đến bên tai nàng nhỏ giọng: "Nàng thật đẹp! Tối nay, ta dù có chết cũng đáng!" Nói xong vung dây cương, mã nhi bắt đầu chạy nhanh như gió.

Lưu Sương không còn kịp cự tuyệt vom ngực của hắn, cũng không còn kịp giãy dụa, chỉ cảm thấy, ngựa sư tử câu của Mộ Dã phi đi như một mũi tên, như vũ bão mà xuyên qua thảo nguyên.

Phía sau hắn đám binh lính cũng bắt đầu đi theo, Lưu Sương nghe được những tiếng hô hào cùng tiếng vỗ ngựa trong gió.

Nàng thất vọng phí sức giãy dụa, hai cánh tay cứng như hai gọng kìm kia siết chặt nàng.

Tâm tình hạ xuống, Lưu Sương mới phát hiện Mộ Dã một mực cho ngựa hướng phía bắc chạy. Nàng không biết vì sao Mộ Dã đột nhiên cho binh tới hướng bắc, phương bắc là Hàn Thành, thành đô của Thiên Mạc quốc, chẳng lẽ, Mộ Dã đồng ý, không gây chiến tranh nữa.

Nếu thật sự như thế, đây thật sự là tin tốt sao.

Nhưng, Lưu Sương mơ hồ cảm thấy chuyện không hề đơn giản như thế, hơn nữa, sự bất an trong tâm nàng càng lúc càng lớn dần.

"Mộ Dã, chúng ta đi đâu thế?" Lưu Sương lớn tiếng hỏi.

"Đi đánh giặc thôi! Tuy nhiên, nàng đừng sợ, ta nhất định sẽ bảo vệ nàng thật tốt, không để cho nàng bị bất kỳ thương tổn nào." Mộ Dã lớn tiếng trả lời, giọng điệu cực kỳ tự nhiên, coi việc này như đi du ngoạn vậy.

Nhưng, những lời này lại hù Lưu Sương sợ chết, sống lưng nàng cứng đờ, sắc mặt tái nhợt đi.

"Người muốn đánh trận với ai?" Lưu Sương run rẩy hỏi, vốn nàng còn muốn tìm một cơ hội khuyên bảo hắc, mời hắc buông tha chiến tranh, nhưng chiến tranh nhanh như thế đã tới sao?

"Đến nơi nàng sẽ biết." Mộ Dã lần này giao hoát không trả lời nàng.

Lưu Sương không có hỏi nữa, nàng biết Mộ Dã không muốn trả lời, dù có dò nữa cũng sẽ không kết quả.

Nàng nhớ ra mấy ngày trước có nghe về tin tức Bách Lý Hàn đi tới biên cương, tâm không khỏi trầm xuống, lập tức dự cảm một điềm xấu. Chẳng lẽ, chẳng lẽ... nàng không dám nghĩ, cố gắng kiềm chế sự bất an trong lòng mình xuống, đem chú ý tập trung tại những người hành quân, trong đầu suy nghĩ miên man.

Trầm mặc.

Đường thảo nguyên cực kỳ dễ đi, xung quanh chỉ còn có tiếng vó ngựa, thi thoảng có đốm sáng lập lòe, Lưu Sương biết đó là ánh sáng của những binh khí dưới ánh trăng lóa lên.

Ngựa phi không biết bao nhiêu lâu, nhìn bầu trời tựa như đã gần sáng, ánh trăng mờ dần, tinh quang ảm đạm.

Một đêm đẹp sắp qua đi, nhưng là, ai cũng biết, không biết sẽ chuẩn

bị phát sinh điều gì, cũng không ai biết kết quả sẽ ra sao.

Phía cuối thảo nguyên, xuất hiện một điểm nhỏ, điểm nhỏ dần dần lớn lên, đứng sừng sững tại bắc thảo nguyên – Hàn thành.

Con người sắc bén của Mộ Dã ngưng lại, giơ tay lên, phía sau đột ngũ nghiêm chỉnh đi tới.

Mấy người thẩm tử được lệnh của các tướng quân, cưỡi ngựa vội chạy ra ngoài.

Mộ Tịch Tịch thúc ngựa đi tới bên Mộ Dã, cất cao giọng nói: "Hoàng huynh, tựa hồ có điểm lạ, không phải nói quân Nguyệt quốc vây Hàn thành sao? Vì sao không nghe tiếng chém giết?"

Lưu Sương tâm chấn động, Bách Lý Hàn một mình xâm nhập, tập kích Hàn thành?

Hắn tại sao muốn chiến tranh? Tại sao tới đánh Thiên Mạc quốc.

Lưu Sương cho rằng, Bách Lý Hàn không phải một người hiểu chiến, hơn nữa, Lưu Sương mơ hồ cũng biết, Bách Lý Hàn cố ý muốn đoạt được quyền ở Nguyệt quốc. Như vậy, hắn lý nào đưa binh lính tới nơi biên cương xa gây chiến. Lúc này, nội quốc hư, chờ đến khi hắn về, quyền lực có thể đã rơi tay kẻ khác.

Điều này ngay cả Lưu Sương cũng biết, Bách Lý Hàn chắc chắn cũng hiểu, tại sao hắn còn viễn chinh? Chẳng lẽ... chẳng lẽ là vì nàng sao? Điều này vừa lóe lên trong tâm nàng, tựa như làm nàng rối bời, nàng tự giấu mình, như thế nào lại thế chứ?

Hắn có tình cảm với nàng sao?

Tất cả mọi người đều đang chờ tin tức thám tử, trong lòng ai nấy đều khẩn trương.

Trong nháy mắt, Lưu Sương cảm giác thời gian như ngừng lại. Hiện tại nàng chỉ có biết chờ đợi, chờ đợi điều nàng nghĩ không phải sự thật. Bách Lý Hàn chưa có tập kích Hàn thành, chiến tranh sẽ không bắt đầu, tất cả những tin tức của thám tử đều là sai lầm.

Nhưng là, sự kỳ vọng của nàng không có thành thực, phía trước thảo nguyên xuất hiện mấy điểm nhỏ, là mấy thám tử phi ngựa trở lại. Bọn họ vội vã chạy tới bẩm báo, giọng run run: "Xác thật Nguyệt quân vây Hàn Thành, nhưng là không có công kích."

Con người đen của Mộ Dã nhíu lại, hảo, không tệ, Bách Lý Hàn xem ra đang chờ hấn, hấn cũng mong được đấu lại một trận.

Đầu dây cương sư tử của Mộ Dã lại một lần nữa rung lên, lần này chạy không bao lâu, liền ngừng lại.

Phía trước vang lên tiếng vó ngựa, binh lính dồn lên. Những binh sĩ này đều một thân ngân giáp, dưới ánh trăng binh khí lóe lên ánh sáng chói mắt.

Mộ Dã vung tay lên hô: "Kết trận."

Ba nghìn cung thủ vội tới thành đột ngũ đội hàng, có khiên chắn, chuẩn bị sẵn sàng. Phía sau bộ binh nhanh chóng di động tới, triển khai đội hình.

Phía trước vô số điểm đen di động, những cung thủ tiến vội lên, phía sau bộ binh cầm tấm chắn cho hàng trước, đội hình biến hóa, giống như những đám mây trắng tản ra.

Khí thế oai hùng, đại chiến nháy mắt đã tràn đến trong tâm Lưu Sương, đôi mắt bao phủ một lớp sương mờ, nàng không muốn nghĩ tới điều này, mắt cố kiếm tìm một bóng dáng bạch y quen thuộc.

Nhưng không thu hoạch được điều gì cả.

Sẽ không là màu trắng, trong lòng Lưu Sương buồn bã, lại nhìn vòng một lần nữa, trong lòng âu lo. Bởi vì không kịp dự phòng, bởi vì kinh ngạc, tâm nàng, nhảy dựng lên.

Phía trước đột ngũ, một dáng người thon cao ngồi trên ngựa, một thân lạnh như băng hàn trong thiết khôi giáp, lóng lánh. Dưới ánh trắng dung nhan trong trẻo lạnh lùng. Trên vai là những lọn tóc trắng, trong gió thảo nguyên bay phàn phật, phảng phất như tiên muốn bay thoát tục.

Tóc bạc?

Lưu Sương phải bịt miệng lại mới không thốt ra âm thanh.

Là hắc sao? Là hắc?

Nhưng, tóc hắc đổi màu bạc từ khi nào.

Lưu Sương là thầy thuốc, biết tại sao tóc đen biến thành tóc bạc. Tư niệm quá độ, thống khổ quá mức, tích tụ tại tâm, mới có thể khiến tóc đen biến thành tóc bạc.

Nhưng, hắc vì ai mà thành ra như thế? Hắc tư niệm ai, hắc sầu lo ai, thống khổ cái gì, có cái gì tích tụ?

Mặc dù không hiểu là tại sao nhưng tâm Lưu Sương đột nhiên đau đớn dội lên khiến thân thể nàng lay động lên, muốn nhảy xuống, may

mà Mộ Dã kịp thời bắt nàng lại được, mới giữ được nàng không ngã xuống.

Bách Lý Hàn tựa hồ không có thấy Lưu Sương, ánh mắt hồ hững đảo qua nàng, liền nhìn Mộ Dã, thản nhiên cười nói: "Khả Hãn, chúng ta rốt cục gặp mặt."

Chương 124: Đại chiến Hàn vs Mộ Dã

, làm cho Mộ Dã không thể không bội phục."

"Sớm nghe nói Khả Hãn chinh chiến nhiều năm không có bại tích. Hàn mỗ không dám khinh thị." Bách Lý Hàn mục quang lại một lần nữa xẹt qua khuôn mặt tái nhợt của Lưu Sương, bên môi tràn ra ý cười, vẻ nhàn nhã dưới ánh trăng của hắn, khốc mỹ tuần tú.

"Khả Hãn, trước khi đại chiến. Hàn mỗ có chuyện muốn thương lượng, hy vọng Khả Hãn có thể đáp ứng." Bách Lý Hàn mỉm cười vỗ vỗ tay, phía sau binh sĩ tiến ra, một nữ tử cưỡi ngựa xuất hiện.

Một thân áo quần màu xanh gọn gàng, khuôn mặt trái xoan trắng trong thuần khiết, mặt mày thanh tú, là Thanh nhi mà Bách Lý Hàn mang từ Lộc Xuyên về. Lúc này, mắt Thanh nhi sáng quắc dừng trên người Mộ Dã, hoán một tiếng lớn: "Khả Hãn!"

"Khả Hãn có biết nữ tử này?" Bách Lý Hàn lông mi dựng lên, nhàn nhạt hỏi.

Mộ Dã trong lòng kinh ngạc thấy rõ, hắn hiển nhiên không nghĩ tới Thanh nhi sẽ ở trong tay Bách Lý Hàn, lập tức có điểm tức giận, không phải là hướng về phía Bách Lý Hàn mà là hướng Thanh nhi quát: "Chuyện gì xảy ra, ngươi làm sao để bị bắt được. Không phải nói ngươi đợi ở trong phủ không được ra khỏi cửa sao?"

Mấy năm nay, hắn... đối với Thanh nhi này chưa bao giờ có tình

cảm, chỉ bởi vì nàng là công chúa Vũ quốc cho nên hẳn cực kỳ ưu đãi nàng. Bởi vì nguyên nhân, hẳn hại phụ hoàng mẫu hậu của nàng, cho nên trong tâm còn chút áy náy.

Thanh nhi nghe được Mộ Dã trách cứ, đôi mắt đỏ hoe, con người bao phủ một tầng mây nhạt, có chút ủy khuất cúi đầu.

Lưu Sương nhìn nữ tử kia, không biết vì sao trong lòng cảm thấy vô cùng quen thuộc, chỉ là nhất thời không nhớ ra gặp ở nơi nào.

Bách Lý Hàn mắt nhìn Mộ Dã, cười nói: "Khả Hãn nói quá lời, vị cô nương này không phải là chạy loạn lên, mà là đến đỉnh núi cao, vì nam nhân người mà cầu nước thánh, hy vọng bảo lãnh hẳn bình an!" Dứt lời, đột nhiên lòi từ trong ngực ra một bầu hồ lô mỉm cười nói tiếp: "Nàng ta chịu thiên tân vạn khổ, suýt chút ngã chết vì lạnh để cầu nước thánh, không biết Khả Hãn có vừa ý dùng một chút! Đây chính là vì tâm phu nhân một lần."

Dứt lời, giương tay lên, hồ lô kia vẽ trên không trung một đường vòng cung duyên dáng, thẳng tắp hướng Mộ Dã bay đi.

Mộ Dã cũng không đưa tay tiếp, chỉ dùng vỏ đao đỡ, hồ lô liền đổi hướng, rơi xuống đất, nhanh như chớp lặn vào trong bụi cỏ xa xa.

"Ta Mộ Dã cho tới bây giờ chiến vô bất thắng, cần gì nước thánh phù hộ." Hãn chém đinh chặt sắt nói. Này đột nhiên xuất hiện chuyện này, làm hẳn có chút phiền toái.

Mắt Thanh nhi ngập trong màn hơi nước, lúc này rốt cục ngưng kết lại thành những giọt nước mắt, thi nhau tuôn xuống như mưa.

"Vị cô nương này nghe nói là thị thiếp Khả Hãn, không biết Khả Hãn có bằng lòng cùng Hàn mỗ trao đổi con tin?" Bách Lý Hàn khinh miêu

nói, cực lực không nhìn vào Lưu Sương. Trong lòng thề, hôm nay vô luận thế nào, hắn nhất định phải cứu được nàng. Nếu không, một hồi song binh giao chiến, đao kiếm không có mắt, hắn lo sợ Lưu Sương sẽ bị ngộ thương.

"Trao đổi người?" mắt Mộ Dã nhíu lại, khóe môi gợi lên ý cười:
"Người muốn trao đổi Sương nhi sao? Mặc dù trước kia nàng là vương phi của người, nhưng là, hiện tại, nàng là nữ nhân ta coi trọng. Ta sẽ không trao đổi."

"A?" lông mày Bách Lý Hàn dựng lên, làm ra bộ không thèm để ý, nhưng tâm thì lại đau, hắn coi trọng nữ nhân? Tên Mộ Dã ngang ngược này.

Phía sau đó không xa, Thanh nhi nghe vậy nước mắt lại càng giàn dụa, mặc dù nàng cực lực áp chế tiếng khóc nhưng thanh âm nức nở không ngừng truyền tới. Lưu Sương trong tâm một hồi quặn đau, nữ tử này vì sao lại quen thuộc vậy? Mà Mộ Dã tại sao lại đối với nữ tử này như vậy?

Lại nhìn Bách Lý Hàn thần sắc lạnh lùng, tâm bên trong càng khó chịu. Hắn đúng như Mộ Dã nói! Đã như thế cần gì phải trao đổi nàng chứ?

Mộ Dã nghe được tiếng Thanh nhi khóc, cực kỳ phiền lòng, nhàn nhạt nói: "Khóc cái gì, không đổi người, sau này hội sẽ cứu người."

Bách Lý Hàn nhàn nhạt nhìn Mộ Dã, hắn biết, Mộ Dã đối với nữ tử này chắc chắn cũng có cảm tình, giờ khắc này, có chút cảm động.

Này là được rồi, tâm hắn đang loạn.

Hắn không có nắm chắc được là thắng Mộ Dã, nhưng là, nếu làm

tâm Mộ Dã lo lắng, mới có thể bất ngờ đánh thắng.

Hắn đưa tay, tay cầm bảo kiếm bên hông, đoạn cười tao nhã chậm rãi rút bảo kiếm ra. Bảo kiếm ra khỏi vỏ, trong phút chốc, ánh sáng lạnh bốn phía, kiếm của Bách Lý Hàn, đúng là giống hắn nhất dạng. Trường kiếm phản chiếu dưới ánh trăng, ánh sáng con người hắn quắc lên, lạnh như băng.

Ánh trăng cực kỳ mỹ, nhưng không ai chú ý tới, mọi người tầm mắt chiếu tới mái tóc bạc của nam nhân kia dưới ánh trăng, bởi vì, phong thái của hắn quá mỹ.

Một đầu tóc bạc dưới ánh trăng phiêu động, mặt mũi lạnh lùng tuy rằng có chút tiều tụy, nhưng không hề làm tổn hao sự tuấn mỹ của hắn chút nào. Thân hình hắn đột nhiên có chút rung động, lập tức từ từ vọt xuống, gió thổi trên thảo nguyên, làm tóc hắn tung bay, hắn giống như cơn gió mà đến vậy, giống như thần tốc, đứng trước Mộ Dã cách hai trượng.

"Trữ vương Nguyệt quốc Bách Lý Hàn một mình thỉnh chiến võ nghệ danh chấn thiên hạ Khả Hãn Mộ Dã!" Bách Lý Hàn ung dung giơ bảo kiếm lên, thần sắc nhàn nhạt nói, tựa hồ hắn không phải thỉnh chiến mà giống như thỉnh đối phương cùng uống trà.

Binh lính Thiên Mạc quốc không nhìn được khẩu khí này, bọn họ đều nghe qua danh tiếng Trữ vương Nguyệt quốc, biết hắn lợi hại thế nào. Nhưng là, bọn họ không nghĩ tới, lúc hai quân giao chiến, hắn lại một mình khiêu chiến Khả Hãn Mộ Dã bọn họ.

Bất quá, trận chiến này bọn họ cũng vô cùng mong đợi, cao thủ quyết đấu, không phải lúc nào muốn cũng được mục kích.

Dõi mắt trong giang hồ bốn bề, có mấy tuyệt thế cao thủ, có dong ruổi

thiên hạ, có ở thâm cung, có thần bí không biết tung tích. Bọn họ chưa bao giờ được tận mắt chứng kiến.

Đêm này, bọn họ rốt cục muốn xem đến: "Bách Lý Hàn Băng, Mộ Dã Lưu Quang" Bách Lý Hàn giao chiến cùng Mộ Dã, trong lòng không thể không kích động, không khỏi kỳ vọng Mộ Dã có thể đáp ứng. Cơ hồ quên đây là lúc hai quân giao chiến.

Lưu Sương ngây dại nhìn bóng dáng nhàn nhạt cách đó không xa, chỉ cảm thấy trong lòng giống như bị sóng dậy, thủy triều lên. Nhìn thấy tóc hắc bạc nàng còn chưa hồi phục nổi tinh thần, liền lại nhìn thấy hắc, nàng sợ ngây người.

Một mình khiêu chiến?

Hai hổ đánh nhau, tất có một bị thương, nàng thừa biết Mộ Dã lợi hại thế nào.

Mộ Dã ban đầu là sững sốt, bởi vì hắc không nghĩ Bách Lý Hàn lại một mình dám khiêu chiến hắc, nhưng là, lập tức trở lại bình thường. Trong tay hắc, còn có vương phi trước đây, hắc sẽ bỏ qua sao?

Lập tức mỉm cười nhẹ vỗ về sợi tóc Lưu Sương, nhàn nhạt nói: "Ta đi một chút sẽ trở lại!" giọng điệu ôn nhu mà sủng nịch. (=)). Ôi, dấm đâu tràn đến a.)

Lưu Sương bị hắc đánh thức, bừng tỉnh, trong phút chốc mặt nàng tái nhợt, nàng bỗng nhiên đưa tay bắt lấy y phục Mộ Dã. Ánh mắt thống khổ nhìn hắc: "Các người, có thể hay không không đánh?"

Giọng nàng kinh hoàng, âm thanh rất nhẹ, nhưng là vẫn theo gió lọt đến tai Bách Lý Hàn.

Thấy Mộ Dã vỗ về nàng, thấy Lưu Sương kinh hoàng, sắc mặt Bách Lý Hàn mãnh liệt, khỏe môi hàm tiểu, mắt chứa đầy thống khổ.

Nàng tại sao lo lắng cho Mộ Dã? Nàng vì sao cùng Mộ Dã thân mật như thế? Nếu như, nàng cảm thấy đi theo Mộ Dã hạnh phúc, hẳn có cần đem nàng đi sao?

Nụ cười ngưng lại, hẳn biết, tâm hẳn lúc này cũng giống Mộ Dã, hỗn loạn.

"Không đánh?" Mộ Dã hài lòng cười nói: "Nàng là lo lắng cho ta sao? Yên tâm, ta không có việc gì!" Nói xong căn dặn Mộ Tịch Tịch chiêu cố Lưu Sương thật tốt. Thân hình mở ra, giống như cánh chim màu đen lớn, nhanh nhẹn đáp xuống trước mặt Bách Lý Hàn, chậm rãi rút ra bảo đao.

Bảo đao Mộ Dã, cho dù là ra khỏi vỏ, cũng đen nhánh, không giống binh khí bình thường lóe lên hàn quang, ánh trắng soi tới, lại phảng phất bị thân đao chôn vùi. Nhưng là, đao vừa rời vỏ kiếm, Bách Lý Hàn cảm thấy như băng hàn tràn ngập mở ra.

"Nếu như đánh thắng Khả Hãn, vẫn còn thỉnh Khả Hãn đáp ứng trao đổi người." Bách Lý Hàn nhàn nhạt nói.

Mộ Dã cuồng phóng cười một tiếng hí mắt nói: "Hào, người vĩnh viễn không có khả năng thắng ta, ta đáp ứng người."

Bách Lý Hàn nghe vậy, trong phút chốc tâm dựng lên, hô hấp cũng trở nên trầm trọng... hẳn mong chờ, mong chờ trận đấu này. Bởi vì trận đánh này, cho biết Lưu Sương có thể trở lại bên cạnh hẳn không.

Hắn cũng không biết tại sao mình lại đợi chờ giây phút này. Hẳn

chưa bao giờ thích động võ, nhưng là, tối nay trận chiến này, hắn không chỉ muốn chiến mà còn phải thắng.

Hai người mặc dù đã gặp qua lâu nhưng lại chưa bao giờ chính thức so chiêu, thậm chí cũng chưa từng nhìn đối phương ra chiêu.

Một trận này, không nghi ngờ là trận đánh tàn khốc.

Sắc trời có chút âm trầm, ánh trăng đột nhiên có chút buồn bã, vào lúc này, Mộ Dã ra chiêu.

Mộ Dã ra chiêu, tuyệt nghiêm túc, đao đen nhánh giống như từng ngọn núi cuộn cuộn đánh úp về Bách Lý Hàn, mà ngay cả trong không khí cũng như muốn xé toạc tiếng gió.

Mộ Dã vừa ra tay tựa hồ không khí xung quanh đều bị thiêu đốt cả.

Lưu Sương kinh hô một tiếng, cơ hồ không dám nhìn tới. Công sắc bén thế này, Bách Lý Hàn sao có thể ngăn trụ.

Nhưng vào lúc này, Bách Lý Hàn cũng ra chiêu.

Một kiếm tà tà lướt ra hàn quang lạnh lùng, như vậy lướt nhẹ, như vậy hoạt bát, liền đâm vào đao ảnh của Mộ Dã, tựa hồ như một mảnh ánh sáng xẹt qua đỉnh núi.

Mà hắn, áo lạnh phiêu động, thiên hình nhẹ nhàng, như khói nước.

Lưu Sương nhìn thanh kiếm Bách Lý Hàn. Nàng chưa từng có xem qua hắn giao thủ, một lần, Xích Phượng ám sát hắn thì hắn xuất thủ nhưng chỉ một chiêu, liền phế của Xích Phượng tay. Một chiêu kia quá nhanh, nàng căn bản chưa thấy rõ hắn ra chiêu như thế nào.

Lần này đây, Lưu Sương thật sự được thấy Bách Lý Hàn xuất thủ.

Giờ khắc này, không chỉ có Lưu Sương, tất cả mọi người cùng thán phục, nguyên lai đánh nhau, cũng có thể đẹp mắt như vậy. Nếu như, hấn mặc bạch y sam bào, tay áo nhẹ đưa, chỉ sợ là càng mê người.

Nhưng là, một kiếm này, có thể ngăn trụ lôi đình tấn công của Mộ Dã sao?

Lưu Sương cảm thấy tâm rung lên, định nhảy xuống, nếu không phải Mộ Tịch Tịch nắm chặt vai nàng, nàng sớm đã thúc ngựa đi.

Mà tiếng kinh hô, đã bắt giác từ miệng nàng đi ra.

Tất cả là do lúc đó, hai đạo thân ảnh lần lượt đổi qua, kiếm Bách Lý Hàn chặn đao Mộ Dã, hai người nhất tề lùi về sau một bước.

Lúc này, ai nấy đều thấy được Bách Lý Hàn một chiêu lướt nhẹ kiếm khí, binh sĩ không khỏi tán hô.

Sắc mặt Mộ Dã cùng Bách Lý Hàn đều trắng nhợt. Mắt nhìn có ý khinh thị, xoay mình khởi kính ý. Khả năng Mộ Dã, thiên hạ anh hùng, cơ hồ mọi người đều khinh thị, từ sau khi cùng Đông Phương Lưu Quang giao thủ, hấn liền lấy được toàn bộ lòng mọi người, lần này cùng Bách Lý Hàn giao thủ, hoàn toàn không hề biết xấu hổ.

"Ha ha, thống khoái!" Mộ Dã một bên hô, một bên tung người nhảy lên, hai người một lần nữa chiến tại cùng nhau.

Trường kiếm Bách Lý Hàn không ngừng đánh hạ, kiếm quang như tuyết, giống như sương mờ tản ra, hoạt bát sắc bén. Mà người hấn, cũng nhẹ nhàng như thiên, tiêu sái thoát tục.

"Hào tướng soái a!" sau lưng Lưu Sương, những thị nữ từng hầu hạ nàng không khỏi kim lòng thốt lên. Một thị nữ khắc cuống quýt gật đầu phụ họa, chứng thật là vô cùng đẹp trai a!

Bách Lý Hàn tựa hồ nghe được lời họ, xuất kiếm mà vẫn còn khế nhứu mảy gật đầu. Thị nữ kia lập tức đỏ mặt, e lệ cúi đầu.

Bên môi Lưu Sương mơ hồ hiện lên vui vẻ, tâm lại có cảm giác kiêu ngạo, là vì Bách Lý Hàn mà kiêu ngạo. Nàng,... ách,, phải nói, hẳn từng là phu quân của mình.

Chỉ là, hôm nay không phải.

Thấy hẳn hướng hai thị nữ kia gật đầu mỉm cười, trong lòng nảy sinh tia phiến muộn.

Ngay cả là hận hẳn, giờ khắc này, nàng thật sự bội phục hẳn. Chỉ là, tâm, vẫn còn lo lắng, hẳn có thể hơn Mộ Dã sao?

Mộ Dã chỉ cảm thấy hơi băng lạnh không ngừng kéo tới, hai tay hẳn nắm đao, lấy bài sơn không ngừng công kích.

Một người – một kiếm lóng lánh, một người – một đao ảm đạm.

Tiếng đao kiếm vẫn không dứt.

Cũng không biết bao lâu, mọi người đang muốn trận chiến này vĩnh viễn không dứt thì bầu trời đột nhiên chuyển động, mặt trăng chui khuất vào mây, trên cỏ hai bóng người mơ hồ không rõ lắm. Chỉ nghe kiếm vù vù, lóe lên cùng hàn quang.

Tâm tính thiện lương của Lưu Sương giống như bị giam trong lồng, không ngừng điên cuồng chấn động, tựa hồ muốn nhảy ra khỏi lồng

sắt. Nhìn không thấy, làm sao bây giờ? Hấn lo lắng muốn chết.

Nàng mơ hồ nghe được tiếng rất nhỏ giòn, ngay sau đó là một tiếng hô đau, thanh âm cực kỳ nhỏ, bị tiếng gió thổi bạt đi. Nhưng, nàng đã nghe thấy rõ.

Không biết vì sao, nước mắt không bị không chế chậm rãi chảy xuống, nàng không kìm được mà khóc. Nàng cảm thấy trận chiến này đã kết thúc, mà nàng, căn bản không biết ai thắng!

Nàng lập tức nhẹ nhàng nhảy xuống, chậm rãi hướng phía trước đi tới, mà Mộ Tịch Tịch tựa hồ cũng ý thức được cái gì, bàn tay khẽ run rẩy, không có giữ Lưu Sương lại.

Đi chưa được vài bước, tầng mây rốt cục tản ra, mặt trăng thật giống một thiên kim tiểu thư, nhẹ nhàng di động tới những bước chân nàng đi, đem ánh sáng chiếu rọi trên mặt đất.

Tựa hồ là muốn đền bù sự biến mất vừa rồi, ánh trăng chói ngời mắt, sáng tỏ. Đem những vì tinh tú chìm vào ảm đạm.

Đôi mắt ngập nước của Lưu Sương mở to, tinh tường nhìn sự việc, nàng đột nhiên bịt chặt miệng mới không khỏi kinh hô.

Ánh trăng hướng xuống trên mặt cỏ bị diệt sạch.

Bách Lý Hàn cùng Mộ Dã sai thân đứng yên, giống như địch trụ không hề nhúc nhích. Từ góc độ của Lưu Sương chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng họ, hoàn toàn không thấy thêm gì cả.

Trận chiến này kết thúc, nhưng là ai thắng đây?

Bách Lý Hàn hẳn không có việc gì chứ? Hấn hẳn là không có việc gì

chứ? Còn Mộ Dã, Lưu Sương lúc này cũng lưu tâm Mộ Dã.

Lần này đây nàng tinh ý phát hiện, ngay cả Bách Lý Hàn từng đối xử với nàng như thế nào, ngay cả hấn cải trang thành Dã nhân bắt buộc nàng, ngay cả trong lòng nàng hận hấn, nhưng là, nàng không mong hấn chết.

Nàng cảm giác được nếu là hấn chết, nàng không còn tâm ý muốn sống.

Đúng vậy, không thể thương hấn, mà ngay cả hận hấn cũng không thể, nàng sống còn có ý nghĩa gì?

Giờ khắc này, Lưu Sương có chút mất hết can đảm, nàng quả thực không thể biết tình hình trước mắt mình, nàng cảm thấy bản thân mình quá chậm. Chân nàng vô lực.

Có hai nữ tử nhanh vọt tới, so với nàng vô cùng khẩn cấp.

Nàng mơ hồ nhận thấy là Mộ Tịch Tịch cùng Đại Mi Vũ, bọn họ lướt qua mặt nàng.

Bọn họ đều là quan tâm tới Mộ Dã.

"Khả Hấn, người không sao chứ?" những âm thanh hỗn loạn nổi lên.

Lưu Sương rốt cục đi tới bọn họ, thấy rõ tình trạng.

Kiểm Bách Lý Hàn chỉ tại cổ họng Mộ Dã, như vậy hữu lực, như vậy sắc bén, như sắp cắt vỡ cổ họng Mộ Dã.

Tâm Lưu Sương trong nháy mắt bốc lên, gió êm sóng lặng một khắc.

Là hần thắng.

Nhưng là ngay sau đó, tâm nàng lại lần nữa nổi lên, nàng xem kĩ, sườn phải Bách Lý Hàn, có huyết từ từ chảy ra.

Hần bị thương, mà Mộ Dã, không có bị thương.

Lúc này Mộ Dã, cũng kinh hoàng.

Bách Lý Hàn vừa rồi, nhất đao, hần rõ ràng tránh được, mà sao không có né, liều mạng đón nhận, muốn thắng hần.

"Tại sao?" Mộ Dã hí mắt cúi đầu hỏi: "Là vì nàng sao?" Mộ Dã chỉ vào Lưu Sương hỏi.

Bách Lý Hàn đột nhiên nở một nụ cười ta mị, liếc mắt nhìn Lưu Sương, mắt phượng hàn ý: "Không phải, nàng không xứng! Ta chỉ là muốn thắng ngươi! Bất quá, thuận tiện mang nàng về cũng tốt. Khả Hần, ngươi đừng quên lời hứa." (Ố, anh thật là, sĩ diện. hô hô)

Mộ Dã cười lớn một tiếng: "Ta Mộ Dã, sẽ tuân lời hứa hẹn. Nàng có thể đi theo ngươi, nhưng là, ngươi còn tiếp tục chiến tranh được ư, các ngươi còn có thể đi ư? Ngươi đã bị thương."

Bên môi Bách Lý Hàn tràn ra một ý vui vẻ, dưới ánh trăng như một đóa hoa.

Chương 125: Lạnh lòng đợi nàng

Bên môi Bách Lý Hàn tràn ra sự vui vẻ, dưới ánh trăng, giống như một đóa hoa.

Gió từ xa xăm lút tới chỗ Bách Lý Hàn đang đứng lặng, nụ cười bên môi hoàn toàn chệch lấp đáy lòng đang dậy sóng. Hắn nhướn mi, trịnh trọng nói: "Hàn mỗi mặc dù đã gây bị thương cho Khả Hãn nhưng vẫn tiếp tục mong chờ được cùng Khả Hãn đại chiến. Được đánh với Khả Hãn một trận, Hàn mỗi vô cùng vinh hạnh, dù là bại cũng không hối."

Vết thương bên sườn phải dần khô huyết lại, hắn không dám di chuyển sẽ gây tổn thương hơn, nhưng là, hắn cảm thấy khí lực dần biến mất. Chỉ vào mũi kiếm đang run nhẹ trên người Mộ Dã, hắn run tay, bây giờ dù là có cơ hội hắn cũng không có đủ khí lực mà giết Mộ Dã.

Cánh tay chậm rãi buông xuống, hắn đem kiếm tra vào bao, đạm cười nói: "Khả Hãn, phu nhân Thanh nhi liền giao cho ngươi." Dứt lời, tay trái ôm vết thương, tay phải ôm đồm lấy Lưu Sương, sốt ruột quay bước đi, hắn sợ Mộ Dã sẽ thay đổi ý.

Bàn tay to lạnh của hắn chạm tới đánh thức Lưu Sương đang trong màn mơ hồ, nàng giật mình chăm chú nhìn sườn phải của hắn, tuy là có khôi giáp che đi dòng máu tươi đang chảy nhưng vết thương kia rõ ràng là rất nghiêm trọng a!

Mà hắn, chỉ có khế nhíu mày một chút. Trong vòng tay mềm mại tựa hồ như nàng cảm nhận được một cái ôm xiết mạnh, mang đến một cơn đau.

"Ai để người cứu ta? Dựa vào cái gì mà người cho rằng ta sẽ đi theo người?"

Lưu Sương hất tay Bách Lý Hàn ra, ức chế hô lên.

Nàng bình sinh luôn dịu dàng, rất ít phát giận, nàng không biết, giờ khắc này, giận từ đâu mà tràn đến. Chỉ là, thấy hắn gây ra tổn thương lớn như vậy, nàng nghĩ là muốn giận. Nàng cùng hắn không phải là không có chuyện gì sao? Hắn vì yêu ai mà phải chịu bị thương như thế chứ?

Bách Lý Hàn kinh dị quay đầu, tối nay lần đầu hắn nhìn mặt Lưu Sương trong khoảng cách gần như thế.

Ánh trăng mờ lung, mát lạnh, tuyệt mỹ.

Khuôn mặt kia dưới ánh trăng cũng thật mỹ, nhưng mà không hề điềm tĩnh lạnh nhạt, chỉ thấy nồng đậm tức giận. Trong con người đen nháy trong vắt kia, nộ hỏa đang tràn lên.

Trong trí nhớ, nàng tựa hồ rất ít lần thất thố, mà tại sao giờ này lại thế?

Tâm Bách Lý Hàn đột nhiên dấy lên một niềm khó tả, ngay cả sự đau đớn của vết thương cũng như tan đi đâu mất. Hắn suy nghĩ ít nhiều rồi gắt gao đem ôm nàng vào ngực, vĩnh viễn không buông ra. Chỉ là, hắn không thể. Tim co bóp, vết thương tràn đến cơn đau.

Hắn đột nhiên cười lạnh như băng: "Cứu người? Người cũng tự đề

cao mình quá rồi. Ta đã nói ngươi không xứng! TA chỉ là không thể trơ mắt nhìn, từng là vương phi của bốn vương ta, lại lưu tới tay người khác làm thị thiếp." Dứt lời, đưa tay ôm chặt nàng trong ngực hân hân.

Lưu Sương nhìn mặt Bách Lý Hàn lạnh lùng khinh cuồng, trong lòng đột nhiên đau xót, hân vì sao luôn nhìn nàng như vậy, vì sao phải nói những lời như thế với nàng. Tuy nhiên cũng không sao, nàng đã sớm không còn hi vọng xa vời vị trí của mình trong lòng hân.

"Đi thông thả." Mộ Dã đột nhiên lớn tiếng hô lên.

Lãnh mục Bách Lý Hàn nhíu lại, quay đầu cười nói: "Như thế nào, Khả Hân muốn đổi ý?"

Mộ Dã đi tới trước Bách Lý Hàn, giọng lạnh như băng nói: "Nếu như ngươi muốn, tại không ngại đổi ý." Dứt lời, không nhìn Bách Lý Hàn, ôn nhu nói với Lưu Sương: "Nàng hãy chờ, ta sớm muộn cũng sẽ đem nàng trở về."

Nhưng lời cầu hân không được Lưu Sương đáp lại, nàng cúi đầu, thân hình bé nhỏ trong lòng Bách Lý Hàn.

Gió thổi qua áo bào phần phật, lướt qua bộ quần áo trắng của nàng, giống như bướm trắng bay lượn, cực kỳ xinh đẹp.

Nàng không chút suy nghĩ, lấy tay xé một mảnh lớn từ váy, đưa đến bên hông Bách Lý Hàn quấn lại, tạm thời không để huyết tiếp tục chảy.

Nửa câu nói sau của Mộ Dã như bị đông cứng, vốn chói lọi như vì tinh tú bỗng phút chốc vụt tắt. (Kún thương anh Mộ Dã quá. T_T)

"Người là... Sương công chúa sao? Một giọng nói do dự như vừa nhớ ra điều gì cất lên.

Tâm Lưu Sương chấn động, kiểu xưng hô này, mười năm nay nàng không có được nghe. Không nghĩ tới, tối nay, ở tại nơi chiến trường này, lại có người gọi nàng là Sương công chúa.

Là ai?

Lưu Sương kinh ngạc ngẩng đầu, này mới phát hiện người gọi nàng chính là thanh y nữ tử đứng bên Mộ Dã, đôi mắt long lanh lệ.

Tối nay, Lưu Sương chú tâm vào trận quyết đấu giữa Bách Lý Hàn cùng Mộ Dã, lúc này lại chuyển sự chú ý qua vết thương của Bách Lý Hàn, căn bản không có nhìn ra được nữ tử có vẻ quen thuộc này.

Lúc này, nhãn mày nhìn kĩ, này gương mặt trái xoan tái nhợt,
Là... là thị nữ Thanh nhi mười năm trước kia bị Mộ Dã bắt đi.

Lưu Sương không còn có nghĩ Thanh nhi còn sống, nhìn Thanh nhi kia đang mỉm cười trước mặt mình, trong phút chốc, nàng cảm thấy bản thân mình như quay trở về 10 năm trước kia... Sau giờ Ngọ, sau một bụi hoa đỏ, Thanh nhi hấp tấp lôi tay nàng chạy bạt mạng. Sống chết trước mắt, thị nữ này một mực che chở cho nàng, hết như là một đứa con nhỏ.

"Thanh nhi! Thanh nhi!" Lưu Sương buồn vui lẫn lộn hô lên, đã muốn chạy qua. Nhưng cổ tay bị xiết chặt, Bách Lý Hàn nắm chặt tay nàng.

"Cùng ta trở về!" Bách Lý Hàn lạnh lùng bên tai nàng nói. Trong nháy mắt, đem tướng sĩ tới nơi này cứu nàng, giờ đã nên rời đi. Bách Lý Hàn cùng các tướng sĩ đã chuẩn bị rời đi.

"Bách Lý Hàn, người tại sao lại muốn như vậy, nàng là thị nữ của ta đã thất lạc nhiều năm!" Hai tròng mắt Lưu Sương rung rung, phần hận nói.

"Ta biết, nhưng là, ta không nắm chắc có cứu được thị nữ ấy tại đây. Huống chi, đây là chiến trường, các người không thể hàn huyên tình cũ được. Nếu như người muốn gặp lại thị nữ ấy, hãy cầu cho ta thắng trận này đi." Bách Lý Hàn lãnh khốc nói.

Hắn sớm đã biết thân phận thật của mình từ miệng Đoạn Khinh Ngân nhưng là, không nghĩ Thanh nhi kia lại là thị nữ của Lưu Sương.

Nhưng là, Thanh nhi dùng để đổi lấy Sương nhi, hắn đã dẫn về, làm đúng lời hứa. Huống chi, hắn không biết Mộ Dã biết thân phận Lưu Sương xong sẽ như thế nào. Dù sao chuyện năm xưa của Lăng quốc cũng có dính dáng tới hắn. Cho nên, hắn trước tiên chỉ có thể mang Lưu Sương trở về.

Tinh thần Mộ Dã từ kinh ngạc hồi phục lại dần, lại đã thấy Lưu Sương xa dần.

Đột nhiên hắn xoay người, không có vội tra đao vào bao mà là trên cổ Thanh nhi, sắc mặt tối sầm hỏi: "Người tại sao gọi nàng là công chúa, người không phải không chúa sao?"

Thanh nhi nhìn Mộ Dã, chăm chú vào con mắt tối đen của hắn, đầy hàn ý. Mắt nàng lệ lóng lánh, nàng ung dung nhàn nhạt nói: "Mộ Dã, ta cũng không phải công chúa. Kỳ thật, 10 năm trước, đã nghĩ nói cho người, nhưng là, lại sợ sau khi nói ra, người sẽ giết ta. Ta biết người không giết ta là bởi vì thân phận công chúa này. Ta thật sự không sợ chết, nhưng lại... yêu người, ta bắt đầu sợ, sợ phải rời người đi, vĩnh viễn không được bên người. Cho nên, người giết ta đi, giờ ta đã nhìn thấy công chúa yên ổn còn sống, vậy là đủ rồi."

Đao phong hàn quang, ánh qua lông mày nàng, chỉ cần Mộ Dã động tay một phen là sẽ cắt qua mặt của nàng. Nhưng là, nàng mỉm cười nhìn hắn, không chút e ngại.

Tay Mộ Dã chậm rãi buông xuống, hắn chưa từng nghe qua lời tâm tình chân thành vậy, ngay cả nhiều nữ nhân từng nói thích hắn, thương hắn, hắn đều là cười trừ. Hắn không phải không tin lời bọn họ nói, nhưng là, nữ tử trước mắt không hiểu sao lại làm hắn rung động. Bởi vì sự chân thành trong mắt nàng sao, rõ ràng là như thế, mới khiến hắn không nỡ tâm giết nàng.

Nữ tử hắn một mực xem nhẹ, không ngờ lại kiên cường như thế.

Hắn chậm rãi để đao trong tay xuống, lạnh lùng nói: "Ta sẽ không giết ngươi. Giết ngươi, Sương nhi sẽ khổ sở." dứt lời, quay đầu nói với Mộ Tịch Tịch: "Tịch Tịch, mang nàng trở về."

Mộ Tịch Tịch mang theo Thanh nhi trở về Thiên Mạc quốc.

Gió đột nhiên trở nên lạnh thấu xương, bóng đêm âm u như đáy biển sâu, mặt trăng như đứng yên lại, lúc này nhìn trong mắt người, một mảnh lóng lánh đen ngò.

Mọi người cũng biết, chiến tranh tàn khốc sắp sửa bắt đầu. Cho dù Bách Lý Hàn cùng Mộ Dã có kính phục lẫn nhau thế nào, trận đại chiến này là không thể tránh khỏi.

Trước đại chiến một khắc, hào khí ngưng trọng, áp lực, khiến ai cũng cảm giác khó hô hấp.

Áp lực càng lúc càng lớn... đôi bên chiến kỳ vung lên, trống vang dội, hai bên vừa án binh yên lặng trong tích tắc đều đứng lên, hai bên âm

ầm giăng co.

Trong lúc nhất thời tiếng chém giết vang lên, binh khí va vào nhau lóe lên ánh sáng, cường nổ mũi tên bay như mưa đầy trời.

Ngân giáp lóe sáng, Nguyệt quân đứng cạnh đoàn quân hắc giáp của Thiên Mạc Quốc, nổi bật như mây đen gặp mây trắng, hai màu sắc hoà trộn chung một chỗ, xoay tròn, lẫn lộn.

Lưu Sương ngơ ngác ngồi trong đội ngũ Nguyệt quốc phía sau, không có mũi tên bay tới, vẫn còn an toàn. Bên người còn có một tướng sĩ thủ hộ nàng.

Lưu Sương không hề muốn nhìn chiến sự, nhưng nào kiếm quang huyết ảnh không ngừng tràn tới trước mắt. Nàng cũng không muốn nghe những tiếng thét, tiếng than khóc không ngừng truyền qua tai,

Chiến tranh, quá tàn khốc, không có cách nào tránh khỏi.

Quan hệ giữa các quốc gia, kỳ thật cũng giống như giữa người với người. Vì những chuyện bất hoà, nổi lên tranh chấp, sau đó dùng đến vũ lực. Không giống ở chỗ, thương tổn giữa người với người chỉ là chuyện nhỏ, nhưng nếu là giao tranh giữa hai quốc gia, sẽ không chỉ khiến một vài người mất mạng

Lần này thấy, Lưu Sương trong lòng đau đớn, nếu như thiên hạ thái bình thật tốt a!

"Có đôi khi đánh vì không đánh, chiến là vì bất chiến!" Bên tai đột nhiên nhớ ra âm thanh trong suốt.

Lưu Sương quay đầu, Trương Tá Lý Hữu hộ vệ cạnh Bách Lý Hàn

đang trên cáng. Vết thương của hắn đã được quân y băng bó rịt thuốc, không có nghiêm trọng nữa, lúc này, đến tìm nàng.

Người đang bảo vệ nàng nhìn Bách Lý Hàn, mục quang nhìn thấy sự vui vẻ trên mặt Bách Lý Hàn, gương mặt đang tái nhợt của Bách Lý Hàn hơi đỏ lên. Hắn nghĩ không hiểu sao chủ tướng lại như thế.

Hai bên giằng co, cửa Hàn Thành đột nhiên mở rộng, mấy ngàn binh lính của Thiên Mạc quốc từ cửa thành lao ra, sớm đến bên quân của Nguyệt quốc. Bách Lý Hàn sớm đã đoán được, Mộ Dã sẽ không mang hết binh lực đi đánh Lăng quốc, hắn đã sớm chuẩn bị tốt.

Bách Lý Hàn vốn đem theo năm vạn binh, phía trước có ba vạn binh đang chém giết với bốn vạn binh của Mộ Dã, giữ hai vạn chuẩn bị thời cơ đáp trả binh trong thành.

Trong phút chốc, hai vạn binh cùng binh trong thành đánh chiến ào ào.

Hộ vệ Lưu Sương tay hơi ngưng kiếm, có chút lo lắng. Dù sao, bọn họ không đem binh theo nhiều.

Bách Lý Hàn ngẩng đầu nhìn sắc trời nhàn nhạt nói: "Người yên tâm, hắn nhất định là tới. tính toán thời gian. Chắc cũng sắp đến."

Lưu Sương biết lúc này Bách Lý Hàn đang đợi viện binh, có thể xuất binh trợ giúp, không nghi ngờ là sư huynh. Nguyên lai, bọn họ sớm đã liên thủ, không trách Bách Lý Hàn tự tin như thế.

Nhưng vào lúc này, phía tây tràn đến âm thanh sóng dậy, binh lính Lăng quốc như sóng biển dâng lên, gắt gao vây chặt.

Mộ Dã vốn như vốn như con sói đang săn đàn dê, Bách Lý Hàn bị

thương, không ai chế ngự được hắn. tướng lĩnh Bách Lý Hàn, dù là võ nghệ cao cường cũng không lại với hắn, lúc này đây, vài người đang cố vây hắn.

Đột nhiên, một thân áo lam phiêu dăng, ... là... Đoạn Kinh Ngân.

Hắn cầm trong tay một thanh kiếm sắc bén, lóe ra ánh sáng, khó khăn chặn đao của Mộ Dã, một bên môi tuần nhã ôn nhu: "Khả Hãn, chúng ta lại gặp mặt."

Đao quang kiếm ảnh, mặt mũi Đoạn Kinh Ngân tuần mĩ văn nhã, mái tóc búi một sợi băng lam, mê ly.

Một bên môi hắn dịu dàng bình tĩnh vui vẻ, nhưng là, kiếm dưới tay hắn, xác thực vô cùng sắc bén.

Mấy tướng sĩ vây Mộ Dã rốt cục có thể thở phào. Mới vừa rồi đã bị Mộ Dã dọa cho khổ sở.

Con người Mộ Dã nhìn Đoạn Kinh Ngân, nhưng không chú ý mà lạnh lùng lên tiếng: "Đông Phương Lưu Quang, người cầu kết cùng Bách Lý Hàn một chỗ."

"Cái gì gọi là cầu kết? Khả Hãn sao nói khó nghe như thế, chúng ta chỉ là liên thủ mà thôi." Đoạn Kinh Ngân một mặt nhàn nhạt nói, một mặt, kiếm trong tay không hề lười biếng, như nước biển dâng lên, liên tục đâm về phía Mộ Dã.

Chương 126: Thiện biến như hắc

Gió thổi quanh mình vù vù, tiếng binh khí va chạm vào nhau, còn có tiếng hô thét thảm thiết.

Đoạn Kinh Ngân như không nghe thấy gì cả, đắm chìm trong trận quyết đấu với Mộ Dã.

"Thái tử kiếm pháp cao siêu, bốn vương rất bội phục!" Mộ Dã một bên đánh kịch liệt, một bên không quên tán dương kiếm pháp Đoạn Kinh Ngân. Trận chiến ngày hôm nay thật là thống khoái, có thể gặp hai đối thủ thế này, thật sự là khoái trá.

Kiếm của Đoạn Kinh Ngân đỡ đao của Mộ Dã, đạm cười nói: "Đao pháp của Khả Hãn cùng là độc nhất vô nhị a!" Đoạn Kinh Ngân thật tâm tán dương, đao pháp của Mộ Dã không chỉ có khí phách mê hồn, hơn nữa lại quý dị, mở rộng không gian, vô cùng sắc bén.

Hai người đánh nhau kịch liệt mấy trăm chiêu, bất phân thắng bại, mà những người đánh nhau xung quanh họ lại càng ít.

Ánh trăng chiếu lên những vũng huyết, cảm giác như ánh trăng cũng nhuộm một vạt ửng đỏ.

Thời gian tựa hồ rất ngắn, lại như rất dài.

Cũng không ai biết trận chiến này kéo dài đã bao nhiêu lâu, mà thắng lợi, cuối cùng thuộc về ai.

Càng đánh nhau kịch liệt thì lại thương tích nhiều hơn. Nhưng lúc này, tình hình chiến đấu bất lợi cho Thiên Mạc quốc. Đoạn Khinh Ngân mang theo binh đến vây.

"Khả Hãn, tình thế hôm nay ngươi không thể thắng được, vẫn còn sớm để ngưng chiến đi. Nếu không thế, chỉ khiến thương vong đôi bên thêm nghiêm trọng." Đoạn Khinh Ngân nhàn nhạt nói với Mộ Dã.

Kỳ thật trong lòng Mộ Dã đã sớm rõ, còn đánh tiếp, binh của Thiên Mạc quốc càng lúc càng ít đi.

Hàng năm chinh chiến, hãn chưa bao giờ thử nghiệm mùi vị bại trận, cho nên, đối với chiến tranh hãn chưa có đủ cảm xúc rõ ràng. Lần này, Mộ Dã lần đầu tiên thấy khủng hoảng. Cũng là lần đầu tiên, hãn bắt đầu khắc sâu suy nghĩ, chiến tranh, rốt cục mang đến cho hãn cái gì? Chẳng lẽ, thật sự như Lưu Sương nói, nhiều người đổ máu, chỉ là để thỏa mãn cho tư dục của hãn.

Nhưng là, muốn hãn nhận thua ngưng chiến, hãn không cam lòng.

Không cam lòng!

Mộ Dã ngẩng đầu, nhìn sắc trời một chút, mặt trời đã hé lên, tinh tú đã ẩn đi hết, bình minh sắp tới. Mà, có rất nhiều người sẽ tiếp tục ngã xuống, không thấy được ánh bình minh.

Nhưng, hãn không cam lòng chịu thua.

Hãn đưa tay ra chỗ vạt áo, lấy ra một thanh ngắn, nhẹ nhàng bắn ra, trong phút chốc, ánh sáng cắt qua bầu trời đêm mù mịt, lấp lánh trong không trung.

Là pháo sáng, pháo báo tin.

Đoạn Kinh Ngân cả kinh, người khẽ lui về phía sau, chẳng lẽ Mộ Dã còn có hậu viện?

Từ trong Hàn Thanh có tiếng lao nhanh vang lên, Đoạn Kinh Ngân hí mắt nhìn lại, nhân số tựa hồ không quá nhiều. Nhưng là, nghe kĩ một chút, tiền biết đây là những binh lính cự phách, có thể một chọi mười.

Nguyên lại, Mộ Dã còn có một đội quân chi ẩn như thế.

Đội quân này là đội quân bí mật, Mộ Dã vạn bất đắc dĩ mới phải dùng đến.

Những người này cực kỳ bí ẩn, bình thường, đều ẩn tại núi rừng, ngay cả tả hữu tướng quân hãn cũng không biết đến. Tối nay, Mộ Dã bất đắc dĩ đem đòn sát thủ này ra, cứu lại hãn trong cuộc chiến này.

Bách Lý Hàn nằm ở cánh tâm cũng cả kinh, hãn cũng không nghĩ Mộ Dã có một đội quân bí mật như vậy.

Giờ phút này, đột nhiên sĩ tướng của Thiên Mạc quốc nổi trống đứng dậy, dũng mãnh dị thường.

Tuy nhiên, đội quân này chưa chạy tới chiến trường, đã bị một đội quân khác chặn lại.

Đội quân kia quân số cũng không nhiều, nhưng là được huấn luyện nghiêm chỉnh. Hơn nữa, có thể thấy được, đều là cao thủ.

Hai quân gặp lại, lập tức chém giết.

Bóng đêm dần rút đi, mặt trời ló lên, một đạo bóng đen đột nhiên xông ra, chạy thẳng tới chiến đoàn.

Bóng đen cao to, mạnh mẽ, nhanh nhẹn tới, hai chân khể điểm nhẹ qua chiến trường, tư thế duyên dáng như hải âu, bước qua sóng biển.

Người kia mang theo một cái mặt nạ quý, như sức giả địa ngục câu hồn, mang theo một phần lãnh khốc.

Thu Thủy Tuyết đến.

Hắn rốt cục đã chiến thắng sự hận thù với Đông Phương Lưu Quang, đến đây viện trợ. Bất thành linh có đội quân do Thu Thủy Tuyết mang tới viện trợ.

Đoạn Kinh Ngân nhìn lướt Thu Thủy Tuyết, nụ cười sáng trên môi. Hắn thật sự thấy được nhiều năm trước, cùng hắn nâng cốc chúc mừng người anh em đã trở về.

Mộ Dã nhìn tình hình trước mắt, biết hôm nay đã thất thế, mặt có chút xám trắng.

Hắn thật sự bại, giờ khắc này, trong lòng nảy lên nỗi đau thương.

Khi biết Nguyệt quốc cùng Lăng quốc liên thủ, hắn đã có dự cảm bất an, bên tai đột nhiên vang lên lời nói của Lưu Sương một lần nữa.

Xưa nay việc trị loạn ảnh hưởng hưng vong, chú ý chính là thuận thế làm, hiện giờ, dân chúng hướng tới chính là cuộc sống bình yên. Mà người lại muốn dấy lên đại chiến, đưa dân đen vào biển lửa, làm ngược ý trời, làm trái với lòng dân, người cảm thấy người có thể thành công sao??

Hắn chưa bao giờ tin cái gì là thiên ý, nhưng hắn tin lòng dân. Có lẽ, thật sự như lời Lưu Quang nói, hắn làm trái với lòng dân.

Hắn chưa hề xem trọng quân sĩ của Nguyệt quốc cùng Lăng quốc, trải qua trận chiến này, hắn phát hiện, cừu cũng có thể biến thành mãnh hổ. Binh lính Nguyệt quốc và Lăng quốc không yếu như hắn tưởng, muốn thống nhất thiên hạ không thể nóng lòng được, hiện tại thời cơ chưa tới.

"Đông Phương Lưu Quang, bốn vương nhận thua!" Mộ Dã cao giọng cười to, sau đó hí mắt nói.

Mặc dù thất bại này thật nhục nhã, nhưng hắn không phải là không đứng dậy nổi.

Tiếng trống ngưng chiến vang lên, những nhóm đang chiến đấu kịch liệt lập tức ngừng lại, chiến trường đột nhiên yên tĩnh không tiếng động, chỉ nghe tiếng trống trải dài.

"Khả Hãn nếu chịu thua, như vậy xin mời kí ước chuyện ba nước không xâm phạm nhau." Đông Phương Lưu Quang trịnh trọng nói.

Mục đích hắn liên thủ cùng Nguyệt quốc, chính là để Mộ Dã phải ký vào hiệp ước này, mục đích khiến tối nay bao tướng sĩ đã phải hi sinh, là để đổi lấy hòa bình cho thiên hạ.

Đông Phương Lưu Quang nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy đáy lòng thỏa dạ.

Mộ Dã gật đầu, đang muốn nói chuyện, nhưng lúc này, chợt nghe tiếng vang lớn, từ trên trời tung ra pháo sáng ngời mắt, khói thuốc ập đến.

Lưu Sương cả kinh, nhìn thứ sương trắng rải rác kia, nàng nhanh biết đây không phải đạn tín hiệu.

Mà là, độc dược!

Là ai, lại muốn mượn đạn tín hiệu hạ độc! Lưu Sương miễn cảm nhận ra độc này, chính là do cao thủ sau lưng Đại Mi Vũ làm.

Sương trắng dần khuếch tán, binh sĩ không thể thở được, từng người ngã xuống đất không báo trước.

Lưu Sương lấy từ trong lòng ra túi thuốc, vân mộng hoa, nàng đặt ở chóp mũi người, nói: "Sương trắng có độc, cái này có thể giải." dứt lời, đem thuốc bột cho Đồng Thủ: "Người có thể đem thuốc này bắn cùng đạn tín hiệu không."

Đồng Thủ gật đầu, tìm mấy người bắn pháo hiệu, đem vân mộng hoa bỏ vào bên trong đạn.

Sương trắng xuất hiện đột ngột làm cho tiếng người ồn ào đột nhiên im lặng. Nhiều người đã ngã xuống, những người công lực cao đều nín thở.

Không chút tiếng động trên chiến trường, đột nhiên có người cười lớn.

Sắc trời đã sáng, hắc mặc áo bào sắc trắng, mọi người không rõ hắc từ đâu tới, hoặc là hắc ẩn trong quân sĩ, chỉ là không ai chú ý.

Hắc cất bước đi qua những binh sĩ bị ngã, mỉm cười nói: "ai nha, thật không dễ chơi đùa, đã nhanh chóng gục thế rồi."

Hắn vững vàng trên một chiến trường ngổn ngang người chết, rồi như hoa bay tới trước mặt Lưu Sương cùng Bách Lý Hàn.

"Trữ vương gia, đây là vương phi của người." Nói xong tà mị nhìn Lưu Sương.

Bách Lý Hàn hừ lạnh một tiếng, đôi mắt lạnh lùng đứng lên.

Lưu Sương lẳng lẳng nhìn nam nhân trước mặt, một thân trang phục quái dị, cả người cũng quái dị.

Người này, chính là cao thủ sau lưng Đại Mi Vũ, không ngờ lại là một nam nhân trẻ tuổi như vậy. Khác xa so với ác nhân trong tâm nàng tưởng tượng. trong lòng Lưu Sương vẫn còn ác cảm với tên này, nghĩ hắn dung mạo xấu xí hết tâm tính, không ngờ dung mạo cực kỳ tuấn mĩ, chỉ là toàn thân tràn ngập một cỗ tà mị, không thể thoải mái nhìn lâu.

Ông trời thật không công bằng, đối với một ác nhân như hắn, lại cho hắn một dung mạo tuyệt mĩ như thế.

"Thế nào, Bạch vương phi..." Vô Sắc còn chưa dứt lời, chỉ nghe keng một tiếng, kiếm trong tay Bách Lý Hàn đã tút khỏi bao. Lạnh lùng nhìn hắn một cái.

"Vô Sắc, ngươi rốt cục muốn gì?" Bách Lý Hàn ngưng mi hỏi, âm thanh cực kỳ u lãnh.

Vô Sắc quay đầu nhìn Bách Lý Hàn, mỉm cười: "Trữ vương gia, ngươi thật là một kẻ si tình. Nhìn ngươi tóc bạc thế kia, ta thật quá đau lòng đi."

Đồng Thủ nghe thế sớm đã đặt tay lên kiếm, lạnh lùng nói: "Ngươi

dám bất kính với vương gia?"

Bách Lý Hàn ý bảo Đồng Thủ không nên tức giận, sau đó lạnh lùng cảnh cáo Vô Sắc bằng cái nhìn liếc qua.

"Nguyên lai, vương phi, còn không biết." Vô Sắc dĩ nhiên biết Bách Lý Hàn là cảnh cáo gì, xem ra Bách Lý Hàn không có nói chân tướng giải độc cho vương phi của hắn.

"Vô Sắc, người tốt nhất nên lập tức biến mất, nếu không..." Bách Lý Hàn lãnh mục nhíu lại, hàn ý lạnh thấu xương. Hắn từng buông tha Vô Sắc một lần vì đổi lấy Lưu Sương. Lần này, nếu như không phải bị thương, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua người này.

Vô Sắc cảm nhận được sát ý của Bách Lý Hàn, lui hai bước, thờ dài nói: "Thật sự là người tốt không có hảo báo a, người hắn là phải cảm kích ta."

Hắn nhìn chung quanh một vòng, đậm cười thối lui.

"Khoan!" Lưu Sương đột nhiên đứng dậy, con mắt đen láy nhìn cương nghị: "Người – Vô Sắc, ta muốn hỏi người, ban đầu Đại Mi Vũ sử dụng độc dược là người cho nàng sao?"

Vô Sắc trái lại không nghĩ Lưu Sương có can đảm chất vấn hắn, lập tức tà mị cười nói: "Không tệ."

"Như vậy, lần trước, tại Lăng quân, nguồn nước bị hạ độc cũng là do người làm?" Lưu Sương hỏi.

"Không tệ." Vô Sắc tỉnh bơ đáp, giọng điệu cùng ánh mắt như thể rất tự hào vì những chiến công vĩ đại ấy.

"Người tại sao lại muốn làm như vậy? Tại sao lại muốn hại người."
Lưu Sương lãnh thanh hỏi.

"Tại sao?" Vô Sắc giờ khễ ngón tay thon dài, khua khua nói: "Nếu như nhất định hỏi tại sao, để ta cho người hay, là để chơi đùa."

"Chơi đùa?" Lưu Sương lại không nghĩ ra, những chuyện này, chỉ để thưởng ngoạn, chơi đùa.

"Người chơi đùa cũng rất hay." Vô Sắc vừa nói vừa đưa ngón tay đến sợi tóc của Lưu Sương. Đột nhiên ngón tay đau nói, không biết bị vật gì đánh trúng, quay đầu lại thấy Bách Lý Hàn nhàn nhạt ngồi trên cáng, mắt trừng trừng nhìn hắn.

Vô Sắc biết về võ công, mình không phải đối thủ Bách Lý Hàn, huống chi nữ tử này có thể giải độc cho hắn, cho nên không dám manh động.

"Để ta xem mạch người?" Lưu Sương đột nhiên hỏi.

Vô Sắc vốn đang cười sắc mặt đột nhiên trầm xuống, con người nhất thời hiện lên hàn quang.

"Không cần!" dứt lời xoay người bay vọt đi.

Lúc này, mặt trời đã lên, màu vàng chiếu hừng hờ trên bóng lưng hắn, hắn rời đi như cơn mộng chấm dứt.

Đồng Thủ rốt cục đem vân hoa mộng bắn cùng đạn tín hiệu lên không trung.

Trong phút chốc, từng đợt hoa sáng hiện lên, nhàn nhạt rơi xuống, phiêu đảng trong không khí mùi hương nhàn nhạt, thơm ngát.

"Người định bắt mạch cho hần? Ta có nghe nhầm không?" Bách Lý Hàn lạnh lùng nói, con mắt mang theo sự mỉa mai Lưu Sương.

Lưu Sương trong tâm phát lạnh, không biết có phải cảm giác Bách Lý Hàn hiện giờ không giống hần trước kia.

Lần trước gặp mặt, hần đối với nàng là áy náy, là muốn nàng tha thứ, muốn nàng về bên cạnh hần. giờ lại mỉa mai lạnh lùng đối với nàng.

Hần lạnh lùng, nàng hồ hững.

Tại sao lại như vậy?

Đều nói là nữ nhân thay đổi, nam nhân cũng thế sao?

Vừa rồi hần cùng Vô Sắc đối thoại, Lưu Sương nhìn Bách Lý Hàn hỏi: "Vô Sắc kia, tại sao muốn cảm tạ người? Có phải có chuyện ta không rõ, tại sao hần nói ta không biết?"

Bách Lý Hàn nhíu mày, lạnh lùng nói: "Người tự mình đa tình, ta xác thật có cùng hần có giao dịch, nhưng, người không có vấn đề gì." Dứt lời, nhắm mắt lại, như không để ý tới nàng nữa.

Lưu Sương kinh ngạc không biết làm thế nào cho phải.

Nhưng lúc này, Thu Thủy Tuyết cùng Đoạn Khinh Ngân đón ánh mặt trời chậm rãi đi tới.

Chương 127: Tình phi đặc dĩ

Trong một khắc, Lưu Sương đã nghĩ chuyện này sẽ mãi mãi không ngừng lại, nhưng là màn đêm rốt cục đã qua đi. Chân trời, ánh bình minh màu hồng tràn ngập mở ra.

Mặt trời, một màu đỏ trộn lẫn những tia hồng, rộng lớn trên thảo nguyên bao la, lập lòe giữa những đám mây trắng.

Mặt trời đẹp tuyệt diệu, nhưng lại làm người khác phát run, làm cho người khác lạnh thấu xương. Ngay cả mặt trời đến cũng không xua hết đi được hàn khí, không xua nổi bóng ma của chiến tranh thảm khốc.

Lưu Sương nhìn quanh trong gió, vội vàng đưa mắt khắp chiến trường, trong lòng dấy lên đau xót, nhiều sinh mệnh mất đi như vậy. Nàng đột nhiên cảm thấy mình bé nhỏ, là một người mà không thể làm nổi điều gì trước thiên hạ rộng lớn này.

May mà, tiếp tới là một thời kỳ hòa bình, mặc dù Lưu Sương không biết hòa bình ấy sẽ duy trì được bao lâu! Nhưng là, nàng tin tưởng, chỉ cần mọi người cố gắng cùng nhau, chiến tranh sẽ không xuất hiện lại.

Nàng đã nghĩ thông suốt, nếu như thiên hạ có thể an bình, dân chúng có thể an cư, cần gì phải quan tâm ai làm hoàng đế! Đoạn Khinh Ngân là một vị vua tốt, nàng tin như thế.

Mắt Lưu Sương chậm rãi đảo đến sư huynh, bên môi hiện một nụ

cười thoải mái, nổi hân trong giờ phút này tiêu tán vô tung.

Sư huynh cao cường mà mỹ như vậy, như là tượng được khắc, ngũ quan tuấn nhã, khéo môi ôn hung, đôi mắt thâm trầm nhìn nàng, tựa hồ xem thấu ý nghĩ lòng nàng. Dây tóc màu lam tung bay trong gió càng làm hấn thêm mỹ lực.

"Sư huynh." Lưu Sương chậm rãi đi ra phía trước, nhào tới trong lòng Đoạn Khinh Ngân, khóc rống lên.

Khóc cái gì chứ! Nàng cũng không rõ, chỉ là muốn khóc.

Vì ngàn vạn sinh linh đã bỏ mạng mà khóc, vì chính bản thân nàng mà khóc. Cũng có lẽ, nàng chỉ cần sư huynh, Bạch Lưu Sương đã trở về, Bạch Lưu Sương cũng được, Ngọc Nhiễm Sương cũng tốt, chỉ là khác tên mà thôi, nàng vẫn là nàng.

Đoạn Khinh Ngân nhẹ nhàng vuốt ve đôi bờ vai run rẩy của Lưu Sương, sâu trong nội tâm, thương cảm, mừng rỡ, xem ra, kết quả không tệ.

Sáng sớm gió lạnh trên thảo nguyên lùa tới, tiếng gió u u, thật giống khóc.

Trong này, mơ hồ có tiếng ca bi thương chậm rãi vang lên.

Đó là Mộ Tịch Tịch, nàng dùng ngôn ngữ của Thiên Mạc quốc, mặc dù Lưu Sương nghe không hiểu lắm, nhưng mơ hồ có thể cảm nhận được ý tứ: đó đơn giản là ý chí mạnh mẽ, khẳng khái... Kia, tiếng ca in đậm trong tâm mọi người, tất cả đều lắng lắng nghe, như mất cả linh hồn.

Những làn gió sớm thổi quanh Mộ Tịch Tịch, váy xòe tung bay như

những cánh bướm lượn. Tựa hồ đây là lần đầu tiên Lưu Sương phát hiện, Mộ Tịch Tịch cũng có điểm thiện cảm, Không chỉ có ngẩng đầu nhìn sư huynh, mặt mũi tuấn tú, hắn cũng đang lắng nghe, bộ dạng rất chăm chú.

Lưu Sương chậm rãi rời khỏi lòng sư huynh, coi như không có hận cùng oán quýt, nàng và sư huynh không thể trở lại thời gian trước kia. Bởi vì, bọn họ đều đã trưởng thành rồi.

Nàng không bao giờ... có thể nhào tới trong lòng sư huynh mà khóc nữa, không bao giờ có thể làm nũng trước mặt sư huynh nữa.

Lưu Sương có thể đoán được, tiếp theo, ba nước sẽ vì chính trị mà có những cuộc cầu thân.

Mà Đoạn Kinh Ngân, Mộ Tịch Tịch, thậm chí cả Bách Lý Hàn, Bách Lý Băng cũng có thể bị cuốn vào những cuộc hôn nhân chính trị này. Còn nàng, nhất định là người cô đơn.

"Sương nhi, sau này muốn đi đâu?" Đoạn Kinh Ngân chú ý tới tinh thần Lưu Sương bị sa sút, thấp giọng hỏi.

Đi nơi nào?

Tựa hồ đến giờ khắc này, Lưu Sương mới phát hiện, mình không còn nhà để về. Dưỡng phụ, dưỡng mẫu lại trong tay Đại Mi Vũ, nghĩ tới cô ta, nàng đột nhiên phát hiện, từ đầu tới giờ không có nhìn thấy bóng dáng. Có lẽ là sợ thấy Bách Lý Hàn, hắn ta nhận ra cô ta nên đã né tránh đi.

"Sư huynh, cha mẹ ta bị Đại Mi Vũ giam lỏng." Lưu Sương đột nhiên bắt lấy tay Đoạn Kinh Ngân vội vàng nói.

"Đại Mi Vũ?" tiếng Bách Lý Hàn từ trong gió truyền đến, "Nàng ta ở nơi nào?"

Lưu Sương vội vã tới trước cánh Bách Lý Hàn nói: "Nàng ta làm thị thiếp của Mộ Dã, tên gọi là Vũ Mị! Nàng nói cha mẹ ta trong tay nàng. Người nói xem, rốt cục bắt cha mẹ ta là có chuyện gì?"

"Vũ Mị?" Mộ Tịch Tịch kinh ngạc, nói: "Ta nghĩ, cô ta đã đi! Vừa mới rồi, ta xem... người hạ độc kia, liền đem cô ta đi. Vốn, ta không thích cô ta, nghĩ thầm cô ta đi cũng tốt, cũng không nghĩ cô ta bắt cha mẹ nưoi, sớm biết, ta nhất định sẽ ngăn lại."

Đi! Vô Sắc cư nhiên mang Đại Mi Vũ đi. Đúng là, cá mè một lứa, cứu cô ta đi không phải lạ, Nhưng, nàng làm sao bây giờ, cha mẹ của nàng làm sao đây?

Bách Lý Hàn đỡ vết thương nơi sườn phải, chậm rãi đứng lên.

Ánh mặt trời nhàn nhàn chiếu trên lưng hắn, phản chiếu trên áo giáp. Tựa hồ trong tích tắc sự lạnh lẽo lan tỏa. Hắn cũng không để ý bộ dạng lo lắng của nàng, quay người dặn dò Trương Tá Lý Hữu bên cạnh: "Các người mau thăm dò, tìm ra chỗ vợ chồng Bạch Lộ bị giam."

"Người..." Lưu Sương tự nhiên tin tưởng năng lực làm việc của Bách Lý Hàn, nhưng Đại Mi Vũ như tang hình, sao tìm được. Nhưng, nàng không nghĩ tới, chưa mở miệng cầu hắn, hắn đã bắt tay vào giúp đỡ mình, trong tâm vô cùng cảm động.

"Cảm ơn người." Lưu Sương chân thành cười nói.

"Không cần, ta không phải vì nguoi, người không cần phải cảm tạ. Ta là vì phi tử của mình, không tin nàng ta làm chuyện bất lương, nên

muốn tìm nàng trở về, nghĩ sao liền làm vậy." Bách Lý Hàn lạnh như băng nói những lời này, sau đó ngã xuống cáng, nhắm mắt lại, tựa như vừa mệnh lệnh tìm người giúp Lưu Sương vừa rồi không phải của hắn.

Lưu Sương nhìn khuôn mặt tuấn mỹ lãnh khốc của hắn, chỉ cảm thấy tâm xáo động.

Hắn tại sao lại muốn như vậy?

Rõ ràng là vì nàng, tại sao không thừa nhận, tại sao?

Vì Đại Mi Vũ? Vừa nghĩ tới Đại Mi Vũ, Lưu Sương trong lòng cảm thấy ê ẩm. Thật là vì Đại Mi Vũ sao? Nếu như thật là vì cô ta, sao hắn còn để cô ta lưu lạc tới Thiên Mạc quốc? Tuy nhiên, cũng có lẽ, dù sao Đại Mi Vũ cũng là mối tình đầu của hắn, cho dù cô ta làm gì, hắn cũng vẫn yêu cô ta.

Còn nàng, nhất định là gây thương tổn cho người kia.

"Vẫn muốn đa tạ người." Lưu Sương chậm rãi gằn từng tiếng một nói. Cho dù vì ai, chỉ cần cứu cha mẹ của nàng ra, nàng đều sẽ cảm tạ.

Bách Lý Hàn nheo mắt, lông mi run nhẹ nhẹ, nghe lời Lưu Sương nói, trong lòng hắn đau như dao cắt. Hắn những muốn nhìn nàng, nhưng là, không dám, sợ nàng nhìn thấy ý nghĩ trong mắt hắn.

"Nàng là Ngọc Nhiễm Sương!" Một âm thanh trong suốt vang lên.

Lưu Sương quay đầu lại, là Thu Thủy Tuyết.

Thu Thủy Tuyết sớm đã phát hiện Lưu Sương, nhưng là hắn không

thể tin vào hai mắt của mình. Hắn nhớ kỹ hôm đó tại đoạn nhai, Lưu Sương rõ ràng đã rơi xuống vách núi, hôm nay, sao lại xuất hiện nơi chiến trường này chứ.

Bất quá, trong lòng hắn không có kinh dị, nữ tử này, luôn làm việc ngoài ý muốn người khác, hắn biết rõ.

Trong lòng hắn hoan hỉ, hoan hỉ vô cùng, nàng không chết, thật may mắn. Mấy ngày nay, hắn vì nghĩ nàng chết, từng áy náy muốn tự sát, nếu không phải vì nghiệp lớn phục quốc, hắn có lẽ đã đi.

"Đúng vậy, ta là Ngọc Nhiễm Sương! Người là ai?" Trong trí nhớ mơ hồ của Lưu Sương bắt đầu tìm tòi, Thu Thủy Tuyết là ai? Chỉ là năm đó nàng quá nhỏ tuổi, lại ở thâm cung, những người gặp qua khó nhớ nổi. Sau đó lại mơ hồ nhớ lại, phò mã của nàng gọi là Phó Thu Thủy, nàng chưa từng gặp qua hắn. Thu Thủy Tuyết này, có phải chính là Phó Thu Thủy? Nếu không sao lại gọi là Thu Thủy Tuyết?

Sau lớp mặt nạ tâm trí Thu Thủy Tuyết khẽ run lên, hắn sớm biết rằng công chúa không nhận ra hắn, nhưng khi nghe được câu hỏi của nàng, trong lòng vẫn có chút khó chịu.

"Phó Thu Thủy." Hắn thản nhiên nói tên mình.

"Thì ra thật sự là ngươi." Lưu Sương trái lại không có kinh ngạc, nàng đoán đúng.

"Theo ta trở về đi! Cô cô của nàng còn sống, bà ấy nhất định sẽ rất vui mừng khi nhìn thấy nàng! Thu Thủy Tuyết đột nhiên đè thấp âm thanh, nhẹ giọng bên tai Lưu Sương.

"A?" nội tâm Lưu Sương kinh hãi.

Cô cô! Cô cô Ngọc Dung của nàng.

Trong đầu nháy mắt hiện lên một bóng dáng xinh đẹp.

Cô cô Ngọc Dung của nàng, trời sinh xinh đẹp, tính tình dịu dàng thư hùng. Năm đó, cô cô cũng 16-17 tuổi, so với tuổi của nàng hiện giờ là tương đương, chính vào lúc rực rỡ nhất, khi cô cô mặc quần lụa áo gấm, phi thúy gài thắt lưng, bước đi êm ái, luôn hấp dẫn không biết bao nhiêu đôi mắt.

Khi đó, nàng cực kỳ hâm mộ cô cô này, cô cô không chỉ dung mạo xinh đẹp mà cầm kỳ thư họa vô cùng tinh thông, sở thích đánh đàn của nàng cũng là do ảnh hưởng từ cô cô. Điều làm nàng kính phục hơn chính là cô cô còn biết võ công. Năm đó, nàng từng quăn quýt bên cô cô vò cô cô dạy nàng, nhưng, cô cô nói, nàng còn quá nhỏ, khi nào lớn sẽ dạy nàng.

Nhưng, nàng không có đợi được ngày đó.

Nếu như, năm đó không có phản loạn, có phải hay không, nàng đã học võ công. Nàng không thể đoán được. Bởi vì, không có chữ "nếu như."

Nàng vốn nghĩ cô cô đã mất, những tưởng rằng trên thế gian này nàng không còn ai thân thích.

Không nghĩ đến cô cô còn sống, thật là một niềm vui bất ngờ.

Trong phút chốc, niềm vui bất ngờ của Lưu Sương nảy ra, nàng như thấy trước mắt mình cô cô hiện ra.

"Ta đi theo ngươi!" Lưu Sương lớn tiếng nói.

Vốn nàng hận Bách Lý Hàn, còn muốn chất vấn rõ ràng với hắn, vì sao như thế. Nhưng lúc này nàng cảm thấy không cần phải hỏi nữa. Bởi vì nàng biết, hỏi gì cũng không có đáp án.

"Được, ta đưa nàng đi!" Thu Thủy Tuyệt hô lên một tiếng, ngựa hắn chạy tới.

"Chậm đã." Lưu Sương quay đầu, nói chuyện với Mộ Dã.

Bách Lý Hàn bình thản ngồi ở trên cang, coi như chuyện đang diễn ra không liên quan tới mình.

Đoạn Kinh Ngân nhìn nàng, sắc mặt cũng thản nhiên. Hai người nam nhân này nàng không có nói chuyện, ngược lại lại nói với Mộ Dã.

Một thân hắc y, Mộ Dã bước đến bên Lưu Sương, không thể tin là nàng gọi hắn, hắn hỏi: "nàng muốn đi cùng hắn? Hắn là ai vậy?"

Lưu Sương gật đầu mỉm cười: "Đúng vậy! Ta muốn đi cùng hắn."

"Tại sao? Là Bách Lý Hàn thắng ta, ta đem nàng giao vào tay hắn, nhưng kẻ này dựa vào đâu muốn dẫn nàng đi, ta không đồng ý!" Mộ Dã rít lớn. Bách Lý Hàn mang Lưu Sương đi thì thôi, dù sao nàng cũng từng là vương phi của hắn. Mà hắn, cũng là thua trong tay Bách Lý Hàn, còn người này, mang theo mặt nạ, không rõ ràng. Hắn như thế nào có thể yên tâm để Lưu Sương đi cùng kẻ này chứ?

Lưu Sương cơ hồ muốn cười rộ lên, Mộ Dã thật sự là không có nói đạo lý a!

Nàng đậm cười nói: "Hắn là thân nhân của ta."

Mắt Mộ Dã hiện lên sự kinh ngạc, thân nhân?

Xa xa, Thanh nhi chạy vội tới: "Công chúa!"

"Thanh nhi!"

Hai nữ tử gắt gao ôm chặt lấy nhau, mười năm ly biệt, bọn họ rất cực đoàn tụ.

Thế sự thật là khó liệu, làm người không thể đoán hết được.

Vận mệnh quá vô tình, rồi lại quá hữu tình, nàng tìm được Thanh nhi rồi, lại biết được tin cô cô còn sống, vận mệnh đối với nàng cũng là còn có tình.

"Thanh nhi, mấy năm nay ngươi ra sao?" Lưu Sương nhìn khuôn mặt tiều tụy của Thanh nhi hỏi.

"Công chúa, từ ngày rời quê hương, tiểu nữ ngày đêm trông mong người, không rõ người sinh tử ra sao. Tiểu nữ hàng đêm mơ ác mộng, một thân công chúa những máu là máu, thật sự nghĩ rằng công chúa đã ra đi, không nghĩ tới lại còn có ngày gặp mặt! Công chúa, mấy năm qua người sống ra sao?" Thanh nhi vừa khóc vừa hỏi.

Lưu Sương ôm lấy Thanh nhi, trong tâm cực kỳ bi thương.

"Ta tốt, mấy năm nay ta mất đi trí nhớ, cho nên cũng không mơ thấy ác mộng." giờ khắc này, Lưu Sương rất cực rõ ràng, sư huynh năm đó khổ tâm thế nào.

"Công chúa, Thanh nhi muốn từ giờ luôn bên công chúa!" khuôn mặt thanh tú của Thanh Nhi nhìn Lưu Sương với đầy niềm mong đợi.

"Thanh nhi, có phải người thật sự thích hấn?" Lưu Sương liếc mắt nhìn Mộ Dã, thấp giọng hỏi nàng ta, "Nếu là thích hấn, hãy ở lại."

"Không, tiểu nữ chỉ muốn ở bên công chúa!" Thanh nhi bướng bỉnh nói, nàng đối với Mộ Dã đã tuyệt vọng.

"Vậy được rồi." Lưu Sương thấp giọng nói, Thanh nhi rời đi cũng đã 10 năm, đó không phải là chuyện tốt, nhưng 10 năm qua Mộ Dã không có phát hiện ra đã là may mắn lắm rồi. Nếu rời đi, không chừng lại tư niệm nàng ấy.

"Cái gì? Người cũng muốn đi?" Mộ Dã rít gào, "Muốn đi thì mau cút ngay."

Đối với chuyện Lưu Sương rời đi, hấn không chịu bỏ, nhưng với nữ nhân này, hấn chịu. Đối với hấn, Mộ Dã, nữ nhân không phải thiếu.

Lần đầu tiên hấn động tâm, cũng là lần đầu tiên học cách tôn trọng, nhưng nàng lại muốn đi. Nếu nàng nói đó là thân nhân nàng, hấn không ngăn trở.

Mộ Dã đột nhiên huýt sáo, một con ngựa đỏ chạy tới, là tiểu mã nhi mà Lưu Sương học cưỡi.

"Ngựa này giao nàng, hi vọng một ngày nó sẽ dẫn nàng quay lại thảo nguyên này." Mộ Dã dứt lời, liền xoay người rời đi, không bao giờ.... Không nhìn các nàng nữa.

Lưu Sương mỉm cười gật đầu, nói một tiếng cảm ơn, trong tâm biết, có lẽ vĩnh viễn nàng cũng sẽ không trở lại.

Sư huynh cùng Mộ Tịch Tịch cùng phát tay, một con ngựa cũng

được mang ra cho Thanh nhi, chủ tớ hai người cùng đi theo Thu Thủy Tuyết.

Bách Lý Hàn rốt cục quay đầu nhìn bóng dáng Lưu Sương dần biến mất.

Chỉ thấy một thân Lưu Sương bạch y ngồi trên ngựa....

"Tại sao ngươi không ngăn nàng?" Bách Lý Hàn đột nhiên quay đầu hỏi, giọng nói như băng tuyết.

Đoạn Kinh Ngân nhìn thần sắc u lãnh của Bách Lý Hàn, đối với cảm xúc của Bách Lý Hàn, hắn hiểu, hắn biết rõ, sớm muộn gì Lưu Sương cũng sẽ quay về Thu Thủy Cung.

Hắn nhíu mày, lạnh nhạt cười nói: "Ta lưu không được nàng, cho nên lưu nàng lại cũng vô dụng.. Nhưng, ngươi vì sao không giữ nàng lại?"

Mục quang Bách Lý Hàn buông bã, đau đớn cười nói: "Ta tại sao không muốn giữ nàng? Ta căn bản là không nghĩ đến điều đó!"

"Có thật không? Rốt cục ngươi có nỗi khổ gì?" Đoạn Kinh Ngân còn nhớ rõ ngày đó, trong quân, Bách Lý Hàn một thân che chở cho Lưu Sương. Rồi một ngày sáng sớm đột ngột rời đi, không lưu lại tin tức.

Bách Lý Hàn nếu đúng thâm tình như thế với Lưu Sương, một mực tốt như thế với nàng, thì tại sao?

"Ngươi rốt cục là làm sao? Chuyện gì xảy ra với ngươi? Tóc ngươi vì sao mà bạc trắng?" Đoạn Kinh Ngân một lần nữa thản nhiên hỏi.

Bách Lý Hàn hí mắt không đáp.

"Người biết hắn là ai sao?" Đoạn Khinh Ngân quyết định kích động Bách Lý Hàn, chỉ vào bóng lưng Thu Thủy Tuyết nói.

"Nếu Sương nói là thân nhân của nàng, có lẽ là ca ca của nàng?" Bách Lý Hàn vô tình nói, kỳ thật nội tâm của hắn đang kêu gào muốn biết thân phận thật sự của Thu Thủy Tuyết, vì sao Lưu Sương lại tin nhiệm hắn như thế.

"Hắn là phò mã mà phụ hoàng và mẫu hậu tuyển cho Sương nhi, năm đó tiểu tử này còn nhỏ nhưng vô cùng giỏi giang." Đoạn Khinh Ngân nói.

"Phò mã?" trong mắt Bách Lý Hàn chợt lóe lên một tia đau xót rồi chợt biến mất, "không biết Thu Thủy Tuyết kia thế nào, đeo mặt nạ như thế, không biết có hợp với Sương nhi không?" mặt Bách Lý Hàn càng lúc càng yếu.

Đoạn Khinh Ngân vô cùng bội phục Bách Lý Hàn, như thế còn có thể giữ được bình tĩnh.

"Yên tâm đi, trời sinh hắn là nhất biểu nhân tài. Thu thủy trong "thu thủy cộng trường thiên nhất sắc", không phải hắn còn là ai nữa"

"Phải? Xem ra bọn họ trai tài gái sắc a!" Bách Lý Hàn cười nhẹ đáp lại, đột nhiên phun ra huyết.

Phó tướng bên cạnh vội vã đỡ người Bách Lý Hàn.

Đoạn Khinh Ngân hai tay khoanh trước ngực nhàn nhạt nhìn Bách Lý Hàn.

"Vương gia, người vất vả bao nhiêu mới cứu được vương phi, tại

sao để vương phi đi." Thiết Lạp là một người thẳng tính, thấy Bách Lý Hàn ngày đêm tư niệm Lưu Sương, không thể hiểu nổi hành vi Bách Lý Hàn hôm nay, "Vương gia, ta cho người đuổi theo đưa vương phi trở lại."

Dứt lời phi thân lên một con ngựa.

"Quay lại! Không được đi!" Bách Lý Hàn cúi đầu quát.

Thiết Lạp lo lắng nhìn thoáng qua, lại thúc ngựa cho chạy tiếp, hắn nhìn thấy, chắc chắn vương gia và vương phi có sự hiểu nhầm.

"Đồng Thủ, đuổi theo đem hắn trở về." Bách Lý Hàn lãnh thanh ra lệnh.

Đồng Thủ phi thân lên ngựa, chạy gấp đi.

Chương 128: Long phần tường

Phía sau dồn dập tiếng vó ngựa, tiếng la liên tiếp vang lên: "Vương phi đại tẩu."

Lưu Sương ghìem dây cương, quay đầu nhìn lại, một người mặc ngân giáp cưỡi một con ngựa trắng đang phi như gió. Lưu Sương nhận ra là phó tướng của Bách Lý Hàn, danh tính là gì thì không nói rõ.

"Vương phi đại tẩu, người như thế nào lại có thể đi cùng nam nhân khác?" Thiết Lạp vốn là người trẻ tuổi nhất trong số các huynh đệ, hay bị xúc động nhất, lúc này có chút khẩn cấp, mở miệng nói không suy nghĩ. Đôi mắt lóe lên sự lo lắng thất thần.

Lưu Sương ngược đôi mắt trong veo nhìn thần sắc Thiết Lạp, không khỏi tự nghĩ giễu cợt, cái này gọi là Hoàng thượng không vội mà Thái giám khẩn cấp, nàng rời đi, ngay cả một cái liếc mắt – Bách Lý Hàn cũng không thèm nhìn, thiếu niên này lại khẩn cấp như thế.

"Ngươi tên là gì?" Lưu Sương hỏi.

"Mặt tướng Thiết Lạp, thỉnh người không nên đi, bằng không vương gia sẽ rất đau lòng." Thiết Lạp vội vàng nói.

"Thiết Lạp a, người đi về trước đi, không nên đuổi theo ta." Lưu Sương nhàn nhạt nói, giương dây cương trong tay lên, mã nhi hiểu ý bắt đầu chạy. Bách Lý Hàn sẽ đau lòng sao? Nếu thực sự là đau lòng, mới vừa rồi sao còn cư xử lãnh khốc như vậy.

"Vương phi!" Thiết Lạp lo lắng nghĩ muốn xông lên lần nữa, lại bị binh sĩ của Thu Thủy Tuyết chặn đường.

Thiết Lạp lo lắng định giục ngựa đi theo, nhưng lúc này, Đồng Thủ đã đuổi theo kịp.

"Đồng Thủ, người tới vừa lúc, nhanh đi ngăn cản vương phi." Thiết Lạp hô.

Đồng thủ nhìn lướt qua bộ dạng lo lắng của Thiết Lạp, không nói gì, trơ mắt nhìn Thu Thủy Tuyết cùng đột ngũ đi.

"Đồng Thủ, người vì sao không nói lời nào, người tại sao không xông lên mang vương phi về?" Thiết Lạp mở trừng hai mắt, tức giận nhìn Đồng Thủ.

"Thiết Lạp, làm chuyện gì cũng phải nghĩ tới kết quả, người nhìn đối phương xem, hai chúng ta liệu đánh thắng được sao?" Đồng Thủ lãnh lùng liếc nhìn hắn nói.

"Hay lắm, Đồng Thủ, từ khi nào người biến thành con rùa đen rụt cổ thế?" Thiết Lạp mắng.

Đồng Thủ cho ngựa quay đầu lại, lạnh lùng nói: "Ta sẽ có biện pháp, không cần vội vã."

"Biện pháp gì?" Thiết Lạp không vội vã quay ngựa đuổi theo, quẩn lấy Đồng Thủ hỏi.

Nghe Đồng Thủ nói, Thiết Lạp vui mừng vỗ tay cười: "Đồng Thủ, ta trách lầm huynh! Thật là biện pháp tốt."

Hai người vừa đi vừa cười nói, chỉ là cả hai không nghĩ tới, biện

pháp bọn họ nghĩ ra không thể dùng lúc này được, bởi ở Nguyệt quốc đang xảy ra nội loạn.

Ba nước ký kết ngưng chiến, hảo hữu, vốn là chuyện đáng mừng.

Nhưng là, bởi vì thủ lĩnh ba nước đều đang bận tâm với điều này, mọi chuyện đều không để ý tới.

Đêm, Nguyệt Quân kiểm kê toàn bộ binh tướng, chuẩn bị bắt đầu hồi quốc, mang đến năm vạn quân, hôm nay chỉ còn lại ba vạn.

Bầu trời đen kịt, nhìn không có một vì tinh tú, gió tây bắc gào thét thổi qua, phurôn cờ tung bay phấp phới trong gió.

Trời đông, tựa hồ trong chớp mắt vụt đến.

Bách Lý Hàn nằm trong doanh trướng, lăn qua lật lại, không tài nào ngủ được. Sườn phải bị tổn thương không quá đau đớn, mà là, nỗi đau trong tâm chậm chạp lan sâu dần trong lòng, từng chút, từng chút một.

Sương nhi, quyết định đi như thế, kỳ thật, hắn biết trước đây hắn đã gây tổn thương cho nàng quá sâu, cả đời này, sẽ không có khả năng nàng tha thứ cho hắn.

Hơn nữa, hắn hắn cũng biết chính mình không thể ở lâu nơi nhân thế, nghĩ đến ý muốn có nàng, thật là một hành vi ích kỉ. Trong lòng hắn, không nhịn được mà ghen ghét, ghen ghét Thu Thủy Tuyết. Theo bản năng, hắn không hề muốn thấy nàng được gả cho bất kỳ kẻ nào.

Nghĩ tới việc nàng ở chung một chỗ với Thu Thủy Tuyết, sâu trong tâm hắn như có ngàn con kiến đang cắn, xem ra, hắn không đủ hào

phóng a!

Sau nửa đêm, gió có vẻ nhỏ đi một chút, nhưng bên trong trướng lại lạnh vô cùng, từ sau khi nhận lấy hàn độc từ nàng, hấn sợ lạnh vô cùng,

Không ngủ được.

Bách Lý Hàn từ trên giường ngồi dậy, mang theo ngọc tiêu bên mình đặt lên môi thổi.

Tiếng tiêu sầu triền miên, như nước chảy dồn dập, như sóng nước Giang Nam, như băng đội lòng người, càng nghe càng thương tâm.

"Vương gia, chúng ta vừa thắng trận, không nên có tiêu âm này a." Từ cửa truyền đến âm thanh ôn hòa của nam nhân, Sài Duyệt phong độ nhanh nhẹn đi tới.

Cùng khi hấn vén rèm vào, một mảng sắc trắng ủa theo vào, như tuyết như sương.

"Như thế nào, tuyết rơi?" Bách Lý Hàn để tiêu ngọc xuống trầm giọng hỏi.

"Đúng vậy, Đồng Thủ cùng Thiếp Lạp đang chuẩn bị lò sưởi cho vương gia." Sài Duyệt cười híp mắt nói.

Bách Lý Hàn dời bước đến bên ngoài trướng, lúc này gió thổi đã nhỏ đi, trời đầy tuyết bay phiêu phiêu trong gió, trên mặt đất đã trắng xóa một màu, sắc trắng của tuyết lan tràn mọi nơi trong bóng đêm.

Không có nàng ở bên, thế giới của hấn nháy mắt đã tới trời đông. Có hay không ông trời cũng cảm nhận thấy nội tâm đau khổ của hấn, đã

cho tuyết trắng tới đây để tham gia.

Lạnh lẽo dần ngấm tới, mặc dù Sài Duyệt cầm áo khoác ngoài phủ lên người hần, nhưng, không ngăn được hơi lạnh thấu xương.

Trong cơ thể, ngoài cơ thể, hàn độc chốc lát bộc phát, Bách Lý Hàn nhin xuống, run rẩy nói với Sài Duyệt: "Quay về trong trướng của người, không có mệnh lệnh của ta, không ai được tới gần trướng của ta."

"Vương gia?" Sài Duyệt không hiểu tại sao, nhìn Bách Lý Hàn, không biết tại sao hần lại ra mệnh lệnh như vậy.

"Người định chống lại quân lệnh sao? Đi! Bốn vương muốn nghỉ ngơi, không có hứng thú cùng người cầm đuốc trong đêm." Bách Lý Hàn hô lên.

Sài Duyệt chưa bao giờ gặp qua bộ dạng hung ác như thế của Bách Lý Hàn, trong lòng đầy ngờ vực, đập tuyết đi.

Bách Lý Hàn xoay người đi lại trong trướng, buông rèm xong, không chống đỡ nổi hàn ý xâm nhập trong cơ thể, đau đớn té nhào trên mặt đất.

Đau đớn trong tâm và hàn ý cùng ủa tới, xâm nhập cái rét sâu lạnh trong tận cốt tủy, khiến cho người dù cường đại đến đâu cũng khó mà hô hấp, có thể vô lực mà chết.

Bách Lý Hàn giãy dụa kịch liệt, run rẩy, một ngụm chất lỏng trào lên nơi cổ họng hần, hần không nhin nổi mà nôn ra.

Khoanh chân ngồi dưới đất, vận công nghĩ muốn hạ hàn độc xuống, nhưng là, không có kết quả, hàn độc càng lúc càng mạnh lên, yết hầu

lại truyền đến vị tanh ngọt, một chất lỏng dâng lên, hần hiểu rằng mình lại nôn ra máu.

Hần ý thức được bản thân càng lúc càng đi tới vực sâu, nhưng là, hần cố gắng chống đỡ.

Mỗi khi đau đớn gia tăng thêm một phần, hần liền nghĩ, đau đớn như thế Lưu Sương từng nhậ qua, hơn nữa, là nhiều ngày, nhiều năm phải chịu đựng. Nghĩ tới lại càng thêm đau đớn.

Nỗi đau càng lúc càng hung hãn kéo đến, cùng với sự áy náy đau đớn trong lòng hần. Mỗi lần như thế này, hần không có cách nào quên đi nỗi đau mà nàng phải nhận.

Ngoài trướng, gió, tuyết tựa hồ thổi lớn lên, thổi qua rèm cửa, có bông tuyết theo gió đi vào, bay tới trên mặt của hần, mà hần, không cảm nhận được chút lạnh nào nữa. Bông tuyết kia, từng mảnh từng mảnh không ngừng tăng lên, rơi xuống vai hần, mặt hần, càng lúc càng nhiều, mà... kỳ lạ thay, không hề bị tan ra.

Chẳng lẽ, trên người hần, nhiệt độ cũng lạnh như bông tuyết hay sao? Ngay cả một bông tuyết cũng không thể tan?

Hần cảm thấy cửa trướng bị mở ra, có vài bóng người tràn vào, mơ hồ thấy mặt các huynh đệ khải trương, mơ hồ nghe được Thiếp Lạp rống lên gì đó, mơ hồ cảm thấy tuyết đọng trên cơ thể được bọn họ nhẹ nhàng gạt đi.

Có người cầm chăn bông lại, cuống quýt đem hần bao chặt lại.

Sài Duyệt, cái tên quý quyết này, nhìn ra sự khác thường ở hần, không nghĩ tới quân lệnh, đem các huynh đệ đi vào. Sau này, nhất định phải trừng phạt hần. Bách Lý Hàn thầm nghĩ trong lòng, hần

không hy vọng huynh đệ của hắn thấy hắn trong bộ dạng này, không muốn bọn họ thấy thân thể hắn thế này.

Có người ba chân bốn cẳng bận rộn đem hỏa lò dựng lên. Nhưng là, vô dụng, hắn không cảm nhận được dù chỉ một tia ấm áp.

Không biết qua bao nhiêu lâu, một canh giờ... hay bao lâu, hắn không thể nào phân biệt được.

Trong cơ thể, hàn độc rốt cục đã chậm rãi thối lui, hắn cũng dần dần có được cảm giác ấm áp.

"Vương gia? Tại sao lại như vậy? Người như thế nào lại bị trúng hàn độc?" Thiết Lạp đã khóc thành tiếng.

Bách Lý Hàn nhú nhú mày, cảm giác được ý thức dần tỉnh táo, khóe môi khẽ cười gượng gạo, thản nhiên nói: "Không sao, không sao. Ta không có chết, không được khóc!"

Thiết Lạp nước nở không ngừng.

Sài Duyệt nhìn Bách Lý Hàn đầy khó hiểu, không biết đang suy nghĩ cái gì.

"Các người, không được để cho việc ta trúng hàn độc truyền ra ngoài. Nếu như ta biết, sẽ không để dễ dãi như chuyện này đâu." Bách Lý Hàn lãnh thanh nói, vô lực đứng dậy hướng giường.

"Ra ngoài cả đi, ta chỉ muốn nghỉ một lát." Bách Lý Hàn khoanh chân ngồi trên giường vận công, cảm giác hơi thở mệnh mông bắt đầu lưu chuyển trong cơ thể, thân thể dần ấm lại.

Đồng Thủ kéo tay Thiết Lạp từ bên trong trướng đi ra ngoài, thấp

giọng nói: "Người không cảm thấy vương gia sở dĩ lãnh đạm như thế với vương phi là có liên quan tới hàn độc sao?"

Thiết Lạp gật đầu, bưng tỉnh đáp: "Thì ra là thế!"

"Chúng ta trộm mang vương phi trở về. Mới vừa rồi có thám tử hồi báo, lúc này bọn họ đã đi qua sông, gần Hà Nam." Đồng Thủ thấp giọng nói.

Tuy nhiên, bọn họ chưa kịp xuất phát, liền thấy một con ngựa phi trong tuyết tới, nhanh như chớp. Vừa nhìn trên người thám tử kia đầy từng mảng tuyết, liền biết hắn vừa đi đường xa tới, Đồng Thủ nhận ra, là thám tử từ kinh thành tới, tâm lập tức trầm xuống, hai người đều dừng bước.

Bên trong trướng, Bách Lý Hàn cảm nhận được thân thể rất cực dễ chịu, liền nghe được tin từ thám tử.

Kinh sư có biến.

Là Bách Lý Băng phái người tới báo tin, mặc dù không có căn cứ cụ thể chính xác, nhưng là, phụ hoàng nhiều ngày chưa lên triều, mỗi lần hắn đi gặp phụ hoàng đều bị mẫu hậu chặn ngoài cửa.

Mặc dù mỗi lần phụ hoàng đều nói chuyện với hắn, nhưng là qua cánh cửa, phụ hoàng nói rằng mắc phải một chứng bệnh dễ lây, nhưng Bách Lý Băng không tin. Hắn cảm giác được phụ hoàng đã bị mẫu hậu giam lỏng. Hơn nữa, binh lính trú ngoài kinh sư không ngừng tăng lên, hắn hoài nghi ông ngoại mình đã lặng lẽ đem quan binh ở ngoài biên cương về quanh kinh sư.

Bách Lý Hàn đọc xong tin, cúi đầu trầm tư. Kỳ thật, hắn tới vùng đất này cũng là vì muốn khiến lão hồ ly Trịnh Thác lộ ra cái đuôi. Hôm

nay, chuyện này vốn đã trong dự liệu của hần.

"Vương gia, tin của Tĩnh Vương liệu có tin được không? Dù sao Trịnh hoàng hậu cũng là mẹ đẻ của hần, nếu hần cùng với trịnh hoàng hậu liên thủ, chẳng phải vương gia tự chui đầu vào lưới?" Sài Duyệt hỏi, vừa mở một cái bản đồ ra.

"Không đâu, người cho rằng Trịnh hoàng hậu sẽ liên thủ với Băng nhi sao? Coi như là liên thủ, cũng là lợi dụng Băng nhi. Băng nhi thông minh như thế, há có thể không đoán ra. Dã tâm Trịnh hoàng hậu như thế, như thế nào tình nguyện mời Băng nhi kiệt ngạo đăng cơ. Huống hồ, bà ta muốn một người ngoan ngoãn không phải sao?" Bách Lý Hàn nhàn nhạt nói.

Nghĩ lại trước khi xuất phát, Bách Lý Băng đã cười một tiếng với hần, hần liền biết, Băng Nhi tuyệt đối có thể tín nhiệm. Hần thân trúng hàn độc, sớm đã lạnh nhạt với ngôi vị hoàng đế, nhưng là, hần vẫn còn phải đoạt lấy, quyết không để thiên hạ rơi vào tay ngoại thích.

"Vương gia, xem ra chúng ta không thể đi đường kiếm môn quan về nước. Lão hồ ly Trịnh Thác chắc chắn đã cho binh mai phục." Sài Duyệt chỉ vào bản đồ chậm rãi nói.

Bách Lý Hàn gật đầu, đạm cười nói: "Chúng ta mượn đường Lăng quốc, cho hần không kịp trở tay. Bất quá, vẫn phải lưu lại một vài đội binh, y đường cũ."

"Hào, dụ địch lấy đông, công lấy tây." Sài Duyệt mỉm cười nói.

"Bất quá, binh của Kiếm môn quan cũng là binh của Nguyệt quốc, nếu có thể chiêu hàng, là chuyện tốt." Hần kỳ thật không muốn binh lính trong quốc gia của chính mình hỗn chiến.

"Vương gia, những binh sĩ này theo Trịnh Thác nhiều năm, chiêu hàng chỉ sợ không dễ dàng, chúng ta sẽ cố hết sức. Vương gia cũng mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi một hồi, trời cũng sắp sang." Sài Duyệt vừa nói vừa lui ra ngoài.

Bách Lý Hàn ngồi ngay ngắn trên giường, hắn quyết không thể để hàn độc đánh bại, ngay cả thời gian không còn nhiều, hắn vẫn còn nhiều việc cần hoàn thành.

Cầm lấy tiêu ngọc, lại lần nữa thổi. Nhưng là, lần này, tiêu âm mới khác hoàn toàn.

Tiếng tiêu như xé rách màn đêm.

Hơn nữa, tiêu âm càng lúc càng lớn, trong phút chốc, giống như biển cả mênh mông, long phẫn tường. Vừa rồi mới là một hồi thê lương, muôn hình vạn trạng, người khác nghe không nhận được mà cũng sinh ra thương cảm.

Ngoài trướng tuyết vẫn rơi không ngừng, bên trong tiếng tiêu vẫn réo rắt, tràn ngập không khí.

Bên ngoài trướng, Đồng Thủ cùng Thiết Lạp nghe lén, trên môi nở nụ cười hài lòng.

Vương phi đi rồi, bọn họ đã quen nhìn thấy bộ dạng thất thần của vương gia, hôm nay, rốt cục đại ca của họ đã phấn chấn lên.

Chương 129: Ép gả

Lần này đến Thu Thủy Cung, nhưng mà tâm tình không còn như xưa.

Vẫn còn ghi nhớ lần trước, Lưu Sương bị Thu Thủy Tuyết bắt cóc tới Thu Thủy Cung, lúc ấy trong lòng đối với Thu Thủy Tuyết là vô cùng sợ hãi và hận. Mà lần này, Lưu Sương biết được thân phận thật của Thu Thủy Tuyết, đối với hắn không còn e ngại nữa, cũng không phẫn hận, ... thực sự Thu Thủy Tuyết là một người đáng thương. Đơn giản đây là phò mã của nàng, không nguyên cớ bị cuốn vào cuộc phân tranh chính trị trong nhiều năm.

Lưu Sương rốt cục biết chỗ cụ thể của Thu Thủy Tuyết, trên lưng chừng núi.

Tới chân núi, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy núi non nguy nga, cỏ cây xanh um, đỉnh núi nhàn nhạt những cụm mây như phấn trắng, mờ ảo. Núi cao như vậy, người thường khó mà leo lên được.

Thu Thủy Tuyết không phải là người thường, cộng Lưu Sương, thi triển khinh công, chỉ chốc lát đã đến sườn núi. Một con đường nhỏ hiện lên trước mắt, trước mắt xuất hiện một khối đá lớn.

Lưu Sương vẫn còn nhớ kỹ lần trước, nàng bị bịt mắt, chỉ nghe tiếng kéo kẹt của âm thanh, nghĩ đến chỗ này. Suy đoán cũng không tệ, Thu Thủy Tuyết lần mò khối đá một chút, đè xuống, tiếng kéo kẹt lại lần nữa vang lên, núi đá tự chuyển động, giống như một cánh cửa bật ra.

Đoàn người nối đuôi nhau đi vào, ngỡ tưởng rằng là sơn cốc, nhưng không phải vậy, trước mắt là một chỗ dài hơn mười trượng, đến vực sâu, hắc sâu kín, vực sâu trong mây mù mờ ảo, lãnh khí dày đặc.

Vực sâu, có một tấm ván gỗ trong mây mù lập lờ, như nổi trên một dòng sông, lắc la lắc lư, đừng nói là bước qua, chỉ nhìn qua cũng đã e ngại.

Thu Thủy Tuyết tìm được, cũng chẳng dễ dàng gì.

Thu Thủy Tuyết lại một lần nữa cõng Lưu Sương, hướng cầu treo đi tới. Hấn cước bộ nhẹ nhàng chậm chạp, thần sắc bình tĩnh, giống như đi trên mặt đất bằng phẳng. Phía sau binh sĩ của Thu Thủy cung Cũng đuổi kịp, Thanh nhi dưới sự trợ giúp của họ cũng qua cầu treo.

Rốt cục đến sơn cốc, trong sơn cốc, khí hậu so với bên ngoài ấm áp hơn, lúc này bên ngoài đã là đầu mùa đông, đêm trước còn có tuyết rơi. Mà trong sơn cốc, cây cối xanh biếc, hoa đua nhau khoe sắc. Hết như quang cảnh trời thu tuyết diệp.

Lại lần nữa đứng trong rừng hoa, Lưu Sương hiểu được, tại sao lần trước đến chỗ này lại đột ngột hoảng hốt. Nguyên lại, chỗ hoa này, giống hoa trong hoàng cung, nàng từng trốn trong đó, chính mắt trông thấy phụ hoàng mẫu hậu chết thảm.

Thanh nhi đứng giữa rừng hoa, thần sắc cũng thống khổ, mười năm trước, ở trong rừng hải hoa.... Cơ ác mộng như tái hiện lên.

Xuyên qua những bông hoa, Thu Thủy Tuyết đem binh đi mất, có hai thị nữ ra đón, Lưu Sương nhận ra hai người này, chính là thị thiếp thân cận của cô cô.

Hai người thị nữ thi lễ với Thu Thủy Tuyết, một người nhẹ giọng đạo: "Trưởng công chúa đang đợi cung chủ bên hồ, trưởng công chúa đang tức giận, thỉnh cung chủ cẩn thận."

Thu Thủy Tuyết tựa hồ đã dự liệu chuyện này, thần sắc bình tĩnh như thủy, hần hạ lệnh một trong hai thị nữ an bài Thanh nhi, một người khác dẫn Lưu Sương xuyên qua rừng cây, xuyên qua cả một bầu trời đầy hoa, đi tới một mảnh đất bên hồ.

Quang cảnh sau giờ ngọ, sáng rực rỡ, nước hồ xanh như phỉ thúy, in bóng mây trắng trôi lững lờ trên trời xanh. Trên mặt hồ, mơ hồ như hơi nước uốn lượn, giống như tiên cảnh.

Bên hồ liễu rủ xanh mướt, tựa hồ như những lọn tóc lắc lư trong gió.

Có tiếng cầm vang tới, trải qua hồ nước mờ ảo, cầm kia linh hoạt kỳ ảo.

Tiếng đàn như thiên âm, người gảy đàn như mang một trái tim nặng nề tâm sự, sát khí trong cầm âm rất nặng, vừa trầm trọng vừa lan tỏa, sắc nhọn mạnh mẽ như gió lốc. Ngay lúc Lưu Sương cảm nhận được huyết sắc trong cầm âm tràn ra, cầm âm đột nhiên biến chuyển, uyển chuyển triền miên, nức nở đau thương, như cô nhận gào thét trong hiu quạnh.

Lưu Sương nghe thấy, đã muốn rơi lệ.

Xuyên qua một bụi cúc vàng mướt, Lưu Sương mơ hồ nhìn thấy, bên kia bờ hoa thấp thoáng một hình ảnh hiện ra.

Đó là một nữ tử, ngồi quay lưng lại phía các nàng, vóc người yếu điệu. Nàng mặc xiêm y màu xanh, dưới ánh mặt trời, màu xanh như

được điểm tô những xuyết vàng.

Đây là cô cô sao?

Trong trí nhớ, cô cô tựa hồ chưa từng mặc mộc mạc như thế, như là trang phục cũ. Ngẫm lại năm đó, cô cô là trưởng công chúa hào hoa phong nhã, xiêm áo lụa là. Lúc này, không thể nào giống khi đó được.

Tuy nhiên... trừ cô cô ra, trong thiên hạ, còn ai có thể đàn được tiếng đàn cao siêu như vậy.

Lưu Sương còn kinh ngạc phát hiện, tuy Lăng quốc cầm quyền, nhưng cô cô vẫn búi tóc theo kiểu Vũ quốc. Lưu Sương nhìn kĩ lại, trang phục kia, cũng là theo lối trang phục của Vũ quốc.

Trong lúc nhất thời, chỉ cảm thấy thân thiết ủa đến, Lưu Sương muốn tiến lên hô to: cô cô.

Nhưng người kia đột nhiên thở dài một tiếng, tiếng thở dài thê lương, tựa như trên mặt hồ cũng rung động, đáy lòng Lưu Sương run lên, đứng ngây dại trước bụi hoa.

Người kia dừng cầm, thản nhiên nói: "Thu Thủy, lại đây."

m thanh cực kỳ lạnh lùng, người khác nhin không được như muốn nín thở.

Thu Thủy Tuyệt vổ vổ vai Lưu Sương, chậm rãi đi tới, thi lễ: "Cô cô!"

"Người vẫn còn xem ta là trưởng công chúa sao? Ta thấy người sớm không xem ta là trưởng công chúa rồi, người dám mang binh đi trợ giúp Đông Phương Lưu Quang. Như thế nào, thái tử Lăng quốc cho

người chức quan lớn sao, có phải còn muốn dẫn huynh đệ Thu Thủy Cung tới nương tựa vào Đông Phương Lưu Quang?" Ngón tay thon dài chỉ vào Thu Thủy Tuyết, giọng có chút khàn khàn.

"Thu Thủy không dám!" Thu Thủy Tuyết cúi đầu nói.

"Không dám! Người có cái gì không dám, người dám lên mang binh đi tương trợ cừu nhân, còn có cái gì không dám?"

"Cô cô, ta đi tương trợ không phải vì Đông Phương Lưu Quang, mà là vì thiên hạ. Nguyệt quốc cũng xuất binh tương trợ, chúng ta há có thể khoanh tay đứng nhìn. Nếu Mộ Dã thắng, thiên hạ sẽ không thể thấy mặt trời." Thu Thủy Tuyết nhàn nhạt nói, không cho rằng lần này hấn xuất binh là sai.

Nguyên lại, Thu Thủy Tuyết mang binh trợ Lăng quốc, là gặt cô cô. Mà cô cô đã biết, rất phần nộ.

Lưu Sương bất tri bất giác đi từ bụi hoa ra, lặng yên nhìn Thu Thủy Tuyết từ phía sau lưng, lẳng lặng nhìn nữ tử kia.

Rất đẹp, vẫn là dung nhan mười năm trước đây của cô cô, mày không kẻ, môi không bôi son mà tuyệt lệ như tiên. Mà ngay cả búi tóc có giản đơn cũng vô cùng tao nhã cao quý.

Chỉ là, hình như có điểm không giống xưa.

Trong trí nhớ, trên mặt cô cô luôn hiện lên nụ cười rạng rỡ, giống như hoa nở, sáng rỡ mà tỏa ngát hương thơm. Nếu như chọc giận cô cô, cô cô cũng chỉ nhàn nhạt cười, không hề giống bây giờ, giận dữ, giọng nói phần nộ, có sự quá quắt.

Cái gì biến cô cô thành ra như thế, là cừu hận sao? Là cừu hận khiến

cô cô thay đổi?

Nếu như, ban đầu bản thân không mất đi trí nhớ, lúc này, liệu cô cô có sẽ như thế nào? Lưu Sương không còn dám đi xuống nữa.

Nàng chỉ cảm giác trong tâm đột nhiên thê lương.

Cô cô nàng!

Ngọc Dung vốn đang trong cơn thịnh nộ, tính định trừng phạt Thu Thủy Tuyết một phen, đột nhiên nhìn thấy Lưu Sương phía sau lưng Thu Thủy Tuyết.

Nàng vẫn tưởng đó là thị nữ của Thu Thủy Tuyết, cho nên không để tâm, hôm nay đột nhiên nhìn thấy Lưu Sương. Khuôn mặt của nàng ấy giống nàng, nhưng là trẻ tuổi hơn.

Mắt nhìn chăm chú.... Thê lương!

"Người là ai?" Ngọc Dung hỏi.

"Cô cô, nàng là tiểu công chúa Ngọc Nhiễm Sương." Thu Thủy Tuyết thấp giọng nói.

"Ngọc Nhiễm Sương?" Ngọc Dung không tin nhú mày hỏi, lạnh lùng nói: "Sương nhi sớm đã không còn, nó đã ra đi mười năm, nữ tử này đâu ra, dám mạo danh tiểu công chúa. A, ta xem, cô ta không phải là Bạch Lưu Sương lần trước ngươi mang về sao? Khi nào lại biến thành tiểu công chúa?" Ngọc Dung tức giận hô.

Ngày đó, khi Lưu Sương rơi xuống vực, từ miệng Đoạn Khinh Ngân, Thu Thủy Tuyết đã biết được thân phận Lưu Sương, cùng những chuyện xảy ra trong những năm gần đây. Nhưng là, khi đó, Lưu

Sương ngã xuống, hắn không dám đem thân phận tiểu công chúa của Lưu Sương cho Ngọc Dung biết. Dù sao Lưu Sương đã chết, nói cho cô cô, sợ càng làm cô cô đau đớn.

Hắn không ngờ tới, hôm nay tương kiến, Ngọc Dung lại chất vấn thân phận Lưu Sương.

"Cô cô, nàng thật sự là tiểu công chúa, mười năm trước nàng không có chết! Cô cô cũng chưa tận mắt thấy nàng chết mà, có phải hay không?" Thu Thủy Tuyết có chút lo lắng nói.

Lưu Sương chậm rãi đi ra phía trước, nhẹ giọng nói: "Cô cô, người còn nhớ rõ năm đó, người dạy ta đệ nhất thủ khúc không? Đó là người dạy ta."

Lưu Sương dứt lời, chậm rãi ngồi vào trước cầm, lướt nhẹ bàn tay, bắt đầu đánh đàn.

Thủ khúc này tên gọi là Thanh Sương, là cô cô dạy nàng. Năm đó nàng còn nhỏ tuổi, thủ khúc này tuy đơn giản nhưng lại rất vừa tai.

Trong suốt khúc cầm tả một người thiếu nữ tâm tình vui vẻ.

Nhưng, Lưu Sương lại vừa đàn vừa chảy nước mắt, tựa hồ như cảnh năm đó đang hiện ra trước mắt, trong uyển chồi nghỉ mát, nàng ngồi 1 bên si ngốc nhìn cô cô đánh đàn, khi đó, nàng cảm thấy bàn tay cô cô thật kỳ diệu, trắng nõn, thon dài, mà lại đánh đàn cực hay.

"Người thật là Tiểu Sương nhi? Người không có chết?" Ngọc Dung giật mình nhìn Lưu Sương đàn thành thực khúc Thanh Sương. Đó là khúc nhạc nàng dạy cho Nhiễm Sương, nàng không hề quên. Khúc nhạc kia, là bí mật giữa nàng và Lưu Sương, người khác tuyệt đối không biết.

"Cô cô, là cháu! Tha thứ cho Sương nhi lúc này mới đến gặp cô cô, mấy năm nay cháu mất đi trí nhớ, cho đến vài ngày trước mới nhớ ra thân thể của mình!" Lưu Sương có chút áy náy nói.

Mắt Ngọc Dung rưng rưng lệ, ôm chầm lấy Lưu Sương.

2 người lệ nhòa mắt, gắt gao ôm lấy nhau, nhưng trong lòng là hoan hỉ.

Mười năm không thấy nhau, lần này tương kiến, hai người đương nhiên có nhiều điều để nói, Ngọc Dung sớm đã quên cơn thịnh nộ với Thu Thủy Tuyết.

Hai người cùng nhau hàn huyên tại tiểu viện của Ngọc Dung.

Trong gian phòng cổ xưa nhỏ nhắn, bên trong bàn ghế giường đầy đủ, nhưng không phải là quá hoàn mỹ, cực kỳ đơn giản. Chăn gối cũng thanh bạch, cũ kỹ.

Lòng Lưu Sương bi thương, nàng biết Thủy Thu Cung không phải không có tiền. Nhưng là, cô cô sống thật thanh bạch. Nghĩ đến, cô cô đem hết tiền bạc đi chiêu binh mãi mã.

"Sương nhi, dùng cơm trước, sau đó cô cô mang cháu đi một nơi." Lưu Sương quay đầu, cô cô của nàng thay một bộ đồ giản dị, tóc búi nhẹ nhàng, đang cười với nàng.

Lưu Sương nhìn thức ăn trên bàn, không quá thịnh soạn, đều là rau quả có sẵn, cùng một chút đồ mặn, nhưng rất mỹ vị.

"Sương nhi, những... thứ này đều là cô cô đặc biệt làm, là những thứ cháu thích ăn nhất, đây là cá trong hồ ở đây, rất ngon, cháu nếm

thử đi." Ngọc Dung dứt lời, liền gấp thức ăn cho Lưu Sương.

Lưu Sương ngồi xuống, cầm lấy đũa, nhìn trong phòng bày biện đơn sơ, thống khổ nói: "Cô cô, mấy năm nay, người đã chịu khổ."

Ngọc Dung nhàn nhạt cười nói: "Sương nhi, lời này phải là ta nói với cháu, mấy năm nay cháu lưu lạc bên ngoài, hôm nay mới được về nhà. Chịu bao ủy khuất, Sương nhi, mấy năm nay, cháu có học võ công không?" Ngọc Dung vẫn còn nhớ kỹ, mấy năm trước, Lưu Sương quần quýt lấy nàng muốn học võ công.

"Cô cô, cháu không có học võ công, tuy nhiên, cháu đã học y thuật." Lưu Sương mỉm cười nói.

"Học y thuật cũng tốt, tuy nhiên bắt đầu từ ngày mai, ta sẽ dạy cháu võ công, dù sao, chúng ta muốn phục quốc, phải học đầu tiên là võ công giết người, chứ không phải là học y thuật cứu người. Ngọc Dung vừa ăn vừa lên tiếng.

Lưu Sương nghe vậy, khựng lại. Cô cô nhớ mãi không quên mối thù phục quốc, chẳng lẽ thật sự muốn nàng giết sư huynh sao?

"Cô cô, cháu đã 17 tuổi, chỉ sợ đã quá tuổi học võ công. Chi bằng không học nữa." Lưu Sương nhẹ giọng nói, nàng thật sự không thích giết chóc.

"Không được! 17 tuổi, tuy nói là chậm, nhưng, cô cô có thể dạy cháu, năm năm, sẽ có thể dạy cháu thành tuyệt thế cao thủ." Ngọc Dung tự tin nói.

Lưu Sương không cách nào phản đối, bắt đầu vùi đầu ăn cơm. Uống một chút canh cá, chợt cảm thấy bên trong có chút không khỏ, cuống quýt nôn ọe. Không chỉ nôn ra đồ vừa ăn, mà còn ói ra nhiều nước

chua.

Nàng làm sao vậy?

Nôn mửa?

Nhớ kỹ nàng trước đây vẫn thích ăn canh cá, chưa từng có phản ứng như hôm nay, chẳng lẽ? Nhớ lại đêm đó trong quân doanh cùng Bách Lý Hàn, tâm Lưu Sương đột nhiên thất thần một phen.

Bàn tay khẽ nhẹ nhàng vuốt cổ, mặt hơi nhăn lại, trong mắt hiện lên sự phức tạp.

Lẽ nào lại thế, nàng có thai, còn chưa tới một tháng.

Trong lòng xuất hiện nhiều tâm tư phức tạp khó tả, nàng cùng với Bách Lý Hàn không có khả năng nào lại thế, ông trời lại tặng nàng một đứa bé. Thật sự không biết nên vui hay buồn đây.

Đối với hài tử đã mất, nàng một mực canh cánh trong lòng, đứa bé này đến, không nghi ngờ gì là bổ khuyết mất mát trong nội tâm nàng. Nàng nhất định sẽ bảo vệ thật tốt hài tử này.

Lưu Sương vuốt mạch đập, mày lại nhăn lên, biểu hiện kì quái, mạch tượng của nàng cho biết, hàn độc trong cơ thể đã hoàn toàn biến mất.

Điều này làm Lưu Sương kinh ngạc cực độ.

Như thế nào có thể, hàn độc đã tồn tại trong cơ thể nàng nhiều năm, như thế nào đột nhiên biến mất? Nhưng là, thật sự không còn, không phải do nàng không tin.

Đây là chuyện gì? Hàn độc tại sao biến mất, nàng vì sao không hay biết gì?

"Sương nhi, làm sao vậy? Không thoải mái sao?" Ngọc Dung đi tới bên Lưu Sương nhẹ hỏi.

Lưu Sương che miệng, nhàn nhạt cười nói: "Cháu không sao, cô cô không cần lo lắng."

Mắt Ngọc Dung hiện lên một tia phức tạp, do dự hỏi: "Sương nhi, cô cô nhớ cháu thích nhất là ăn canh cá, như thế nào lại nôn mửa? Có phải là có tin mừng hay không? Sương nhi, chẳng lẽ cháu đã thành thân với người khác, đứa bé kia có phải của Thu Thủy?"

Lưu Sương nghe Ngọc Dung hỏi, bị dọa cho hoảng sợ, cuống quýt khoát tay nói: "Cô cô, cháu với Thu Thủy trong sạch, cái gì cũng không có, cô cô đừng nói thế."

"Cái gì có, cái gì không có! Các cháu từ bé đã có hôn ước rồi, hẳn là phò mã của cháu! Như vậy đi, chọn ngày tốt, cô cô sẽ làm chuyện tốt cho hai người, thế nào?" Ngọc Dung mỉm cười nói.

"Không nên!" Lưu Sương kinh hoàng hô lên, hô lên rồi mới thấy bản thân mình phản ứng có chút thái quá. Lập tức hạ tâm giải thích nói: "Cô cô, Sương nhi không thể gả cho Thu Thủy, nói thật, Sương nhi đã lập gia đình với người khác, không thể thành thân với Thu Thủy."

"Cháu thật sự đã gả cho người khác?" Ngọc Dung nhăn mặt, đột nhiên nắm chặt cổ tay Lưu Sương, nàng bắt mạch. Luyện võ công, nhiều ít cũng biết chút xem mạch.

"Con ai?" Ngọc Dung cười khách khách hỏi. nụ cười nàng cực mỹ, Lưu Sương nhìn, nhưng trong lòng lại thấy lạnh lên.

"Này." Lưu Sương nghĩ hằm, nàng cùng Bách Lý Hàn đã kết thúc, không cần lồi hằm vào, "Co cô, chúng ta hãy quên đi, không cần nhắc đến hằm."

"Hào, nếu đã thế, cũng không cần đưa bé này, sẽ đem đưa bé này xóa sạch, cháu chỉ có thể có con với Thu Thủy!" Ngọc Dung chém đinh chặt sắt nói.

Lòng Lưu Sương kinh hãi, cô cô muốn nàng xóa sạch đưa bé này? Cô cô như thế nào có thể làm vậy!

"Cô cô, đưa nhỏ này cũng là cốt nhục Sương nhi a, Sương nhi tuyệt đối không thể làm như vậy!" Lưu Sương kích động nói.

Muốn nàng bỏ đưa bé này, trừ phi nàng chết! Nàng đã mất đi một đưa bé, không thể lại mất đi đưa nhỏ này nữa.

Ngọc Dung chậm rãi đi lên trước, nắm tay Lưu Sương chậm rãi nói: "Sương nhi, cô cô hiểu rõ tâm tình của cháu, có khả năng là hài tử của cháu sau này sẽ là người kế thừa ngôi vị hoàng đế, như thế làm sao có thể là con người khác được. Thu Thủy mấy năm nay vì sự phục quốc, nỗ lực rất nhiều, nhưng hằm là phò mã, không thể danh chính ngôn thuận đăng cơ. Mà cháu, là công chúa duy nhất của Vũ quốc, chỉ có hài tử của cháu mới có tư cách đăng cơ. Cho nên, hài tử của cháu phải là của Thu Thủy." Ngọc Dung chậm rãi, nhưng cũng là cự tuyệt nói.

"Cô cô?" Lưu Sương kinh ngạc nhìn cô cô, nàng không nghĩ tới trở lại Thu Thủy Cung, lại gặp phải tình huống này.

"Tốt lắm, Sương nhi, cháu cũng quá mệt mỏi rồi, về phòng nghỉ ngơi đi. Việc này mai chúng ta sẽ nói tiếp." Dứt lời, phái thị nữ dẫn Lưu

Sương đi tới phòng nghỉ ngơi.

Chương 130: Giọt lệ rơi trên lòng bàn tay

Cô Cô cố ý phân phó thị nữ sửa sang lại một gian phòng nhỏ cho Lưu Sương, nằm trên giường êm ái, Lưu Sương vẫn không ngủ được, làm sao nàng có thể ngủ được cơ chứ?

Bàn tay nhẹ nhàng đặt lên bụng, cảm nhận một tiểu sinh mệnh đang được thai nghén, cảm giác hạnh phúc không thể giải thích như sóng gợn trên mặt sông, dập dờn khuếch tán.

Nghĩ đến đêm hôm đó trong quân doanh cùng Bách Lý Hàn, một ý niệm đột nhiên xuất hiện trong đầu Lưu Sương, chẳng lẽ, hàn độc của nàng, được chữa trị vào đêm hôm đó?

Nàng vẫn vô cùng nghi hoặc, vì sao Bách Lý Hàn lại cưỡng gian nàng ngay đúng lúc hàn độc phát tác, hôm nay nghĩ lại, chỉ sợ là vì hắn muốn giải hàn độc cho nàng. Trên đời này lại có phương pháp giải hàn độc kỳ quái vậy sao, là ai dạy hắn biện pháp đó.

Kỳ thật nàng nên nghĩ ra rồi mới đúng, Bách Lý Hàn vốn không phải đồ háo sắc, lúc đầu khi nàng là Vương phi của hắn, hắn còn không thiết động đến nàng, làm sao có thể cưỡng gian khi nàng đang bị độc phát, thì ra là vì muốn giải hàn độc cho nàng.

Tại sao?

Hắn yêu nàng sao? Nếu không thích nàng, vì sao phải thay nàng giải hàn độc. Nhưng nếu hắn yêu nàng, vì sao sau khi giải được hàn độc,

lại đối với nàng lãnh khốc đến cực điểm.

Chẳng lẽ? Hàn độc không được chữa trị hoàn toàn, mà là, chuyển sang người hắc? Nhớ đến mái tóc bạc trắng của hắc, đột nhiên Lưu Sương ngồi không yên. Phụ thân nỗ lực một đời cũng không giải được hàn độc, làm sao có thể giải một cách dễ dàng như thế, khẳng định là chuyển sang người hắc, cũng nhân tiện giải thích tại sao hắc lại đối xử lãnh đạm với nàng.

Một tia bất an từ trong lòng dâng lên, đột nhiên hoảng sợ, tim đập nhanh không thể bình ổn, như thể có một sợi tơ mảnh nhìn không thấy, sờ không được, xuyên qua trái tim, dần dần khiến trái tim đổ máu.

Hàn độc vốn rất khó giải, nếu như Bách Lý Hàn cứ chết đi như vậy, lương tâm nàng làm sao thanh thản? Vốn tưởng rằng bọn họ sẽ không còn gì liên quan, nhưng nàng lại mang thai đứa con của hắc, mà hắc, lại thay nàng tìm chết.

Lưu Sương khoác thêm áo, mở cửa đi ra ngoài, bên ngoài tối đen.

Đêm đen, trăng lạnh, gió mát, như tâm tình của nàng lúc này, chỗ nào cũng lạnh.

Nàng đang ở trong Thu Thủy Cung!

Bản thân nàng cũng không có cách nào đi ra khỏi đây.

Lưu Sương ngồi trên bậc cửa, nhìn lên bầu trời đêm, thầm nghĩ không biết lúc này, Bách Lý Hàn ra sao rồi?

"Dương liễu thanh thanh giang thủy bình, văn lang giang thượng xướng ca thanh. Đông biên nhật xuất tây biên vũ, đạo thị vô tình

khước hữu tình." Lưu Sương đột nhiên nhớ ra quẻ thẻ nhân duyên trước kia của mình.

Nói vốn là vô tình vốn hữu tình.

Thì ra rất lâu trước kia, quẻ thẻ nhân duyên kia đã nói cho nàng đáp án.

Hắn đối với nàng vốn hữu tình , nhưng lại hết lần này tới lần khác biểu hiện vô tình.

Lưu Sương đột nhiên rơi nước mắt, nàng thật quá ngu ngốc.

Đối mặt với thương tổn hắn tạo ra cho nàng trước kia, nàng từng lạnh lùng, nàng từng cảm giác được tình tình ái ái chốn hồng trần, ân ân oán oán với nàng không chút liên quan. Nàng từng quyết ý từ nay về sau sẽ phui tay, làm một người tình tảo vô tình.

Nhưng cuối cùng nàng vẫn không làm được!

Từng tưởng rằng bản thân đối với hắn chỉ có hận, nhưng cuối cùng lại phát hiện, hận và yêu chỉ là một ý niệm, một khi không cẩn thận, hận sẽ tự đổi thành yêu.

Từ nay về sau đoạn tình, nàng từng quyết tuyệt với hắn bằng câu nói đó, mà nay, đã lại muốn tự hủy lời thề, nàng không làm được.

Đúng thật, nàng vẫn chỉ là một nữ tử tầm thường.

Trong thời loạn thế này, nếu như muốn nàng chọn một người để yêu, có lẽ người thích hợp nhất cũng không phải Bách Lý Hàn, sư huynh Đoạn Khinh Ngân hoặc là Thu Thủy Tuyết thậm chí Mộ Dã có lẽ so với hắn còn thích hợp nhiều hơn, nhưng hết lần này đến lần khác

nàng lại yêu hắn.

Đây là nhân sinh, đây là tình yêu, không theo lô gic, cũng chẳng thể dùng lý lẽ thông thường để phân tích.

Mà nàng, cứ nghĩa vô phản cố như vậy yêu hắn lần nữa, không phải vì cảm động bởi những việc hắn đã làm cho nàng. Nếu nói về nỗ lực, sư huynh còn nỗ lực nhiều hơn hắn, nhưng nàng không có biện pháp khác, lòng của nàng, đã giao cho hắn, không còn chỗ cho người khác.

Có rất nhiều chuyện trên thế gian này, bản thân không thể làm chủ, ví dụ sinh lúc nào, chết lúc nào, không ai biết được.

Người có thể quyết định chuyện gả cho ai, nhưng không thể quyết định chuyện trái tim sẽ giao cho ai!

Lưu Sương cứ ngồi dưới hành lang như vậy, suy nghĩ liên miên, cho đến khi bình minh, nàng mới trở lại giường ngủ một chút.

Đến khi tỉnh lại, mặt trời đã lên cao ba sào, ánh nắng ấm áp rọi vào qua khe cửa, nhưng trong lòng của nàng, không có chút ấm áp nào. Người nàng yêu, có lẽ năm sau, có lẽ tháng sau, sẽ vĩnh viễn rời khỏi thế gian này.

Xuống giường trang điểm xong, có thị nữ đến dẫn nàng đến chỗ Cô Cô dùng cơm, hai bên đường đi trồng đầy hoa nở, rực rỡ chói lọi. Từng ngọn gió dịu dàng, lượn lờ qua những đóa hoa kiêu diễm, qua từng đám mây lững lờ trôi, cảnh rất đẹp, lòng nàng lại quá hoang vu, như khuyết hẳn một góc, ngay cả thai nhi trong bụng, cũng không thể lấp đầy.

Thu Thủy Cung có thân nhân của nàng, nhưng nàng không đợi được

nữa. Nàng phải đi, không thể chờ đợi một phút một giây nào phải đi. Nhưng nàng biết Cô Cô sẽ không để nàng ra đi, hôm qua nàng đã thấy rất rõ ràng. Cho nên, chỉ có thể cầu Thu Thủy Tuyệt mang nàng ra ngoài.

Yên lặng ăn sáng, Cô Cô đột nhiên phân phó thị nữ bê đến một bát thuốc.

"Sương nhi, nghe Cô Cô nói, uống bát thuốc này đi!" Ngọc Dung mỉm cười nhẹ giọng nói.

Bát thuốc màu đen, tỏa ra mùi chua đắng, đương nhiên Lưu Sương biết đây là thuốc gì, trái tim liền rơi xuống vực sâu muôn trượng. Cô Cô, thật sự muốn thế sao? Vì muốn tác hợp nàng với Thu Thủy Tuyệt, ngày cả một tiểu sinh mệnh cũng không thể buông tha?

"Cô Cô, cháu không uống thuốc này! Mất đi đứa bé này, chẳng khác nào lấy mạng của cháu. Cô Cô, người có hiểu cảm giác sống không bằng chết khi mất đi cốt nhục ruột thịt không?" Lưu Sương đưa mắt hỏi, con người đen lóng lánh bi thương.

Hai vai Ngọc Dung run lên, đôi mắt thanh lương hiện lên một tia đau đớn.

Đương nhiên Ngọc Dung biết, bởi vì Ngọc Dung từng trải qua tình huống đó. Cơn biến loạn năm đó, không chỉ khiến Ngọc Dung mất nhà mất nước, cũng làm Ngọc Dung mất đi một tình yêu và một hài tử.

Khi Ngọc Dung biết người mình yêu đã đầu phục Lăng Quốc, Ngọc Dung không chút lưu tình giết chết thai nhi trong bụng. Cảm giác tự tay sát hại đứa con ruột thịt của mình, cảm giác thống khổ hành hạ, làm lòng của Ngọc Dung, ngày cũng như đêm đều phải chịu giày vò.

"Sương nhi, không phải cháu nói cháu và nam nhân kia đã chấm dứt sao? Vì sao còn muốn giữ lại hài tử của hần. Đau lâu không bằng đau nhanh, chờ một thời gian, sẽ không nhớ gì nữa. Nào Sương nhi, uống thuốc đi! Ta đã phân phó hạ nhân chuẩn bị tân phòng rồi, ba ngày sau , sẽ tổ chức hôn lễ cho cháu và Thu Thủy, coi như là hoàn thành tâm sự duy nhất của Cô Cô." Ngọc Dung vừa cười vừa nói, thanh âm ôn nhu, như dỗ trẻ con uống thuốc.

Nhưng Lưu Sương không còn là tiểu hài tử như mười năm trước nữa, nàng sắp làm mẹ rồi.

"Cô Cô, nếu như Thu Thủy đồng ý chấp nhận hài tử, có thể giữ hài tử này lại không?" Lưu Sương biết, lúc này chỉ mình nàng không thể thuyết phục Cô Cô, không thể làm gì khác hơn là gửi gắm hy vọng lên người Thu Thủy Tuyệt.

"Thu Thủy thích cháu, nếu như cháu muốn giữ hài tử này, đương nhiên nó sẽ không phản đối. Bất quá, trong lòng quá nửa là không muốn. Cho nên, Sương, hay là uống thuốc đi." Ngọc Dung vừa nói vừa tự tay cầm lấy bát thuốc, đưa về phía Lưu Sương.

Lưu Sương nhìn Cô Cô nhàn tĩnh dịu dàng, chỉ cảm thấy trái tim rét run, nàng nắm chặt nắm tay, chậm rãi lùi về phía sau. Nàng thật không ngờ, Cô Cô lại ép nàng uống thuốc.

"Cô Cô, người làm thế là ép chết Sương nhi." Lưu Sương nhìn Ngọc Dung, bình tĩnh nói."Nếu người tiến thêm một bước, Sương nhi sẽ tự dùng kim châm đâm vào tử huyết."

Lưu Sương đưa tay lấy kim châm, lạnh lùng nhìn Cô Cô.

Gương mặt tuyệt mỹ của Ngọc Dung trong nháy mắt trở nên âm

trầm, không tin nổi nhìn gương mặt lạnh lùng của Lưu Sương, tức giận nói: "Được lắm, Sương nhi, đến cả cháu cũng cãi lời Cô Cô, các người lớn hết cả rồi!"

Hai người không ai chịu nhượng bộ, cứ giằng co như vậy, nhìn thấy bóng dáng cố chấp của mình trong mắt của đối phương.

"Trưởng công chúa, Thu cung chủ đến!" Thị nữ tiến vào bẩm báo.

Tiếng nói vừa dứt, Thu Thủy Tuyết trong bộ hắc y chậm rãi đi vào, hắc không mang mặt nạ, gương mặt tuấn mỹ vô tà, như tỏa sáng dưới ánh dương rực rỡ.

"Hai người đang làm gì vậy?" Thu Thủy Tuyết vừa vào liền phát hiện không khí trong phòng rất căng thẳng, lập tức nhìn thấy bát thuốc trên bàn, hắc hỏi: "Đây là thuốc gì? Ai bị bệnh?"

Ngọc Dung cười nhạt, nói: "Cũng không phải Sương nhi sao, có chút không thoải mái, nhưng lại không chịu uống thuốc! Thôi, thuốc cũng nguội rồi, bê xuống đi!"

Một thị nữ khom người bê bát thuốc xuống.

"Thu Thủy, cháu đưa Sương nhi vào trong cốc đi dạo, Cô Cô đi nhìn tân phòng xem chuẩn bị đến đâu rồi?" Ngọc Dung vừa dứt lời, liền dẫn theo thị nữ ra ngoài.

Thu Thủy Cung thật đúng là thế ngoại đào nguyên, đẹp như tiên cảnh, chỉ tiếc lúc này hai người không có tâm tình thưởng thức.

"Thu Thủy, ta không thể gả. . ." Lưu Sương nhìn nam tử cao lớn đứng cạnh mình, cảm nhận được khí tức ấm áp của hắc bao phủ nàng, thật sự nàng không thể tin được, đây từng là sát thủ đối xử tàn

nhấn với mình.

"Đừng nói gì! Để ta được ở trong mộng một lát được không?" Thu Thủy Tuyết đột nhiên lên tiếng ngắt lời Lưu Sương, hắn biết Lưu Sương muốn nói gì, nhưng hắn vẫn lừa mình dối người mà tưởng rằng Lưu Sương nguyện ý gả cho hắn.

"Sương nhi, thấy lương đình (đình tránh nắng, nóng) kia không?" Thu Thủy Tuyết chỉ vào đình nhỏ trên mặt hồ, nói.

"Uhm." Lưu Sương nhẹ nhàng gật đầu.

Thu Thủy Tuyết cúi đầu mỉm cười dắt tay Lưu Sương, tiềm thức Lưu Sương muốn né tránh, lại bị Thu Thủy Tuyết giữ chặt hơn.

"Mười năm trước, có một dã tiểu tử không biết trời cao đất rộng, rất vinh hạnh được tuyển làm Phò mã của tiểu công chúa. Hắn lại không thấy làm Phò mã của hoàng gia có gì tốt, phụ thân luôn nói, nếu như, con thấy tiểu công chúa rồi, sẽ không bất mãn với hôn sự này nữa. Vì vậy, hắn liền giả trang thành tùy tùng của phụ thân, đi vào trong cung, chỉ để lên nhìn tiểu công chúa một lần. Mười năm rồi, hắn vẫn luôn nhớ rõ hôm đó. Ngày hôm đó thời tiết rất đẹp, gió thổi mơn man, mây trời lơ lửng, giống như thời tiết hôm nay. Trong Uyển Hoa Viên, hắn nhìn thấy công chúa, nàng ngồi trong lương đình trên mặt hồ, đang gảy đàn. Tới tận ngày hôm nay, hắn vẫn chưa từng nghe thấy tiếng đàn nào động lòng người như vậy, cũng chưa từng thấy tiểu nhân nhi nào lại thuần khiết như băng tuyết vậy, hắn đứng bên hồ nhìn nàng, chỉ cảm thấy một hồ hoa súng nở là làm nền cho nàng, vì tiếng đàn mà khoe sắc. Hắn cảm thấy trái tim mình như hoa súng, từng mảnh từng mảnh tràn ra." Thu Thủy Tuyết nắm tay Lưu Sương đi về phía mặt hồ, thanh âm của hắn khàn khàn mà mị hoặc, vừa cúi đầu vừa nói, giống như đang kể chuyện cũ của một ai đó.

Lưu Sương chưa từng gặp Phò mã của nàng, vẫn tưởng rằng, Thu Thủy Tuyết cũng chưa từng gặp nàng. Không ngờ hắn đã từng gặp nàng.

Khiếp sợ, từ trong lòng chậm rãi tràn lên. Thì ra, nhiều năm như vậy, có một người, vẫn luôn đặt nàng trong tim, mà nàng lại không hề hay biết.

"Sau này hắn một mực cố gắng, cố gắng để trở thành một Phò mã xứng đáng với tiểu công chúa. Cho nên hắn chăm chỉ luyện kiếm, ảo tưởng có một ngày, có thể múa kiếm dưới tiếng đàn của tiểu công chúa."

Hai người đi theo hành lang gấp khúc, rốt cục đi tới lương đình trên hồ.

Trong lương đình, có một bàn vuông, trên mặt bàn đặt một cây cổ cầm. Cổ cầm làm bằng gỗ cây tử đàn, tỏa ra mùi thơm mát sâu kín, đúng là cây đàn nàng từng đánh khi đến Thu Thủy Cung lần trước. Hôm nay, nàng đã khôi phục trí nhớ, rốt cục nhận ra, cây đàn này là của nàng. Mà Thu Thủy Tuyết đã nhiều năm như vậy vẫn luôn nâng niu cây đàn này như bảo vật, không cho phép người khác nhúng chàm.

Lần trước hắn không biết thân phận thật sự của nàng, vì nàng động vào cây đàn, thiếu chút nữa giết nàng!

Lưu Sương đưa tay nhẹ nhàng xoa xoa lên thân cây đàn, như thấy được bản thân mình mười năm trước.

Nàng cũng không biết, mình vô tình gảy đàn, lại có một người nghe tha thiết như vậy.

Nàng quỳ gối trước cây đàn, ngưng thần tĩnh khí, ngón tay ngọc khẽ đưa, một khúc nhạc du dương từ từ cất lên.

Thu Thủy Tuyết rút bảo kiếm bắt đầu múa kiếm trong lương đình, tiếng đàn du dương kỳ ảo kết hợp với kiếm pháp hành vân lưu thủy của hần, như hồ điệp nô đùa, đưa mình cho gió.

Thu sắc liên ba, mây khói lượn lờ, như mộng như ảo, tiếng đàn réo rất ngân nga như ma chú, an ủi trái tim hần, khiến kiếm pháp sắc bén cương dương hóa thành mềm mại nhu hòa. Trong kiếm pháp của Thu Thủy Tuyết, không còn một chút sát ý nào, chỉ có triền miên, triền miên vô tận.

Rốt cục, mây cũng tan hết, rất nhiều si niệm tích tụ của nhiều năm hóa thành thanh phong lãnh nguyệt, kiếm khí tùy theo tiếng đàn, tiếng đàn đang hay đột nhiên dừng lại .

Thu Thủy Tuyết thu kiếm đứng đó, si ngốc nhìn một hồ bích thủy, mây khói lượn lờ. Cơn gió mơn man thổi qua mái tóc đen của hần, thổi qua trường kiếm của hần, bóng lưng cao ngạo cô độc, nhưng đột nhiên hần cảm thấy mình thật yếu ớt. Sự yếu ớt mà hần chưa từng thể nghiệm.

Hần quay đầu nhìn nữ tử đang cười yếu ớt với hần, hần thầm cảm thán, giấc mộng dài suốt mười năm, rốt cục vẫn quá ngắn, nếu như có kéo dài cả đời thì thật tốt.

"Thu Thủy. . ." Lưu Sương thấp giọng nói.

"Đừng nói gì, chỉ ngồi cùng ta một lúc, được không?" Thu Thủy Tuyết đi tới trước mặt Lưu Sương, đột nhiên cầm tay Lưu Sương , đôi mắt đen láy tràn ngập sự thương yêu ai. Ngay cả ngón tay chạm vào dây đàn, phát ra từng tiếng đàn thanh liệt, hần cũng không hề biết.

Trong lòng Lưu Sương chấn động, người này là Thu Thủy Tuyệt sao? Sát thủ rung trời chuyển đất, lạnh lùng vô tình đấy là người này sao, Thu Thủy Tuyệt lúc này, khiến nàng cảm thấy, hắn chỉ là một đứa bé, một đứa bé cô độc tịch mịch.

"Chúng ta... Thật sự không thể ở cùng nhau sao?" Hắn đột nhiên ngẩng đầu, con ngươi đen luôn sâu đen thanh u nay lóng lánh một tia hy vọng kỳ lạ.

"Ta yêu hắn!" Lưu Sương thản nhiên nói, có lẽ nói như vậy, đối với Thu Thủy thật quá tàn nhẫn, nhưng đau lâu không bằng đau nhanh, hắn sẽ quên rất nhanh, khi hắn gặp được nữ tử chân chính thuộc về hắn. Có lẽ nàng chỉ là một giấc mộng của hắn thôi.

"Ta biết! Nàng có thai với hắn." Thu Thủy thản nhiên nói.

Trong lòng Lưu Sương chấn động, hắn biết rồi, xem ra trong Thu Thủy Cung này, vô luận là chuyện gì, cũng không thể dối gạt hắn.

Hắn đột nhiên cúi đầu, vùi mặt vào lòng bàn tay Lưu Sương, dùng thứ thanh âm yếu nhược đến mức không thể nghe thấy để nói: "Ta chỉ hận, hận chính mình, tại sao trái tim của ta còn chưa chết. Ta vẫn tưởng người ta yêu chỉ là một ảo mộng, nhưng bây giờ ta biết không phải thế."

Lòng bàn tay như có một dòng chất lỏng nóng bỏng chảy qua, không kịp dừng lại, chảy xuôi.

Trong phút chốc, trái tim Sương dao động, nàng hoàn toàn ngây dại. Nhưng nàng lại chẳng thể làm gì, chỉ có thể nhìn tóc hắn, đen nhánh nổi bật trên lòng bàn tay nàng, một chút dũng khí để vuốt ve cũng không có.

Qua một lúc lâu, Thu Thủy Tuyết đột nhiên ngẩng đầu lên, gương mặt tuấn mỹ như ngọc hồi phục sự lãnh ngạo cùng hào hiệp, như thể vừa rồi không phải hấn.

Lưu Sương xoa xoa tay, nếu không phải tay nàng vẫn ẩm ướt, nàng thật sự hoài nghi vừa rồi chỉ là ảo giác, một nam nhân lãnh ngạo như vậy, làm sao có thể quỳ gối rơi lệ trước mặt nàng?

Thu Thủy Tuyết đứng dậy ngồi lên ghế đá trong lương đình, nở một nụ cười say lòng người đối diện. Hấn nói: "Sương nhi, vừa rồi nàng muốn nói gì?"

"Thu Thủy, ta muốn đi, ta muốn đi tìm Bách Lý Hàn!" Lưu Sương nhú mày nghiêm mặt nói.

"Được, ta giúp nàng. Chỉ có điều ta không hiểu, tại sao mấy ngày trước nàng lại dứt khoát rời khỏi hấn như vậy? Trừ việc muốn gặp Cô Cô, còn có chuyện khác sao?" Thu Thủy nhướng mày hỏi.

"Lúc ấy ta không biết, hấn chuyển hàn độc trong người ta sang người hấn, hấn cố ý lạnh lùng với ta, chính là vì muốn ta rời khỏi hấn." Lưu Sương chậm rãi nói.

"Là như thế sao?" Trong con ngươi của Thu Thủy Tuyết có một tia thần nhiên xẹt qua nhẹ như khói, nam nhân đó, thì ra hấn si tình như vậy. Vì Lưu Sương, ngay cả mạng cũng không cần.

Hấn thua dưới tay Bách Lý Hàn, cũng coi như tâm phục. Chỉ trách trời cao bất công, nếu như mười năm trước không phát sinh cơn binh biến, hấn sẽ là Phò mã của nàng, mà nàng, sẽ là thê của hấn.

Nhưng thiên ý như thế, kết quả là hấn được gì, chỉ bất quá giang sơn

như mộng, tình yêu như mộng.

"Được, ta sẽ dẫn nàng rời đi, ba ngày sau , vào đêm động phòng, thừa dịp Cô Cô lơ lửng, mang nàng rời đi. Bất quá, Sương nhi, hai ngày này, chúng ta nên thân mật một chút." Hắc đột nhiên quay đầu, cười với Lưu Sương, mang theo một tia ác ý, một tia tà mị, một tia tinh khiết.

Sau lưng là Bích thủy vân yên (nước xanh mây khói), phồn hoa mãn địa (một cánh đồng hoa), mà nụ cười của nam tử trước mắt, chói mắt như hoa nở, xinh đẹp đến nỗi làm đau mắt người nhìn.

Lưu Sương cảm thán, tại sao thế gian lại có nam tử như này, quá quyến rũ, quyến rũ như ma chú.

Rốt cục nàng đã hiểu vì sao hắc phải đeo mặt nạ, bởi vì gương mặt hắc rất dễ khiến người ta ghi nhớ, hơn nữa còn là khắc sâu trong lòng.

Chương 131: Đêm động phòng

Thu Thủy Cung.

Tiếng nhạc vang một góc trời, những thú vật cư trú trong sơn cốc tựa hồ không chịu nổi những âm thanh náo nhiệt này, cả kinh chạy toán loạn tìm chỗ trốn, đợi cho đến khi phát hiện không có nguy hiểm gì mới từ trong các nhánh cây, bụi cỏ thò đầu ra nhìn mọi người bận rộn.

Lưu Sương ở trong một căn phòng có dán chữ hỉ đỏ thắm, nến đỏ, tất cả đều tỏ rõ hôn sự đang được tiến hành. Thu Thủy Cung mọi người đều hoan hô, đều mỉm cười, bởi vì hôm nay cung chủ của bọn chúng cùng tiểu công chúa làm hôn lễ. Chuyện này đối với bọn họ đúng ra chuyện cực kỳ vui mừng. Không chừng chưa tới 2 năm, tiểu công chúa sẽ hạ sinh Long tử, là chủ nhân mới mà họ hằng hy vọng.

Bên trong phòng u tĩnh, Lưu Sương ngồi trước gương, mặc cho mấy thị nữ đang bận rộn trang điểm cho nàng.

Cô cô mặc dù ngày thường là tiết kiệm, nhưng đối với hôn lễ của Lưu Sương cực kỳ coi trọng, không hề qua loa, mà dựa theo đúng nghi thức xuất giá của công chúa. Mũ phượng cùng áo cưới là do mười thị nữ hai ngày hai đêm không chợp mắt chút nào may nên.

Những nguyên liệu quý giá được đem ra dùng, tinh túy, mũ phượng long lanh ánh sáng ngọc trên châu. Tất cả đều hoàn mỹ, nhưng trong lòng Lưu Sương, không hề có chút vui vẻ, ngược lại tràn ngập áy náy.

Nàng áy náy đối với Thu Thủy, áy náy đối với cô cô, còn cả sự áy náy với những người đang kỳ vọng vào hôn lễ này của nàng và Thu Thủy.

Nàng không xứng là công chúa của bọn họ.

Trong lòng bọn họ, có lẽ kỳ vọng một người võ nghệ cao cường như cô cô sẽ truyền dạy công chúa, dẫn dắt bọn họ sát nhập Tây Kinh, đoạt ngôi vị hoàng đế, gây dựng lại Vũ quốc.

Đáng tiếc, nàng không phải là người đó.

Nàng là một người thầy thuốc đa cảm, nàng không muốn thấy máu tanh, càng không thể giết người.

Đối mặt với cừu hận, nàng đã không hề chấp nhận nữa, nhưng cô cô thì vì sao không thể?

Nàng đột nhiên nhớ tới quẻ thăm đã xin cho phụ thân tại tỉnh tâm an: hồng trần nhiều thị phi, duyên là do trời định. Vạn vật nhiều trôi buộc, lui biến rộng trời cao.

Lui một bước khó khăn vậy sao?

Hoa nở hoa tàn, tự có mùa. Thời gian sẽ không quay lại, mà lịch sử, lật qua một trang giấy, cũng sẽ không trở về.

Cô cô không nhận ra điểm này, còn nàng, đối mặt với những chuyện này, có thể làm được gì đây? Thuyết phục cô cô không được, cũng không thuyết phục nổi Thu Thủy Tuyệt.

"Công chúa, người thật là xinh đẹp a!"

"Đúng vậy, công chúa thật đẹp."

Những lời thán phục của thị nữ cắt đứt sự trầm tư của Lưu Sương, mắt nàng nhìn trong gương, thấy mình đội mũ phượng.

Trân châu long lánh, dung nhan của nàng thật khiến người khác rung động, xinh đẹp, mỏng manh. Đây không phải là sự thực, chỉ là một giấc mộng thôi.

"Công chúa, trưởng công chúa đến!"

Lưu Sương quay người nhìn lại, Ngọc Dung vận một bộ xiêm áo màu đỏ đi tới, cô cô hôm nay cũng chăm chút y phục, nhìn qua vô cùng cao quý xinh đẹp.

"Sương nhi, đã để con chịu ủy khuất. Nếu là năm đó, hôn lễ sẽ náo nhiệt vô cùng, khi đó, sẽ có đủ các quan lại đến ăn mừng, nhưng hôm nay..." Ngọc Dung ghen ngào nói không hết câu.

Trong lòng Lưu Sương trầm xuống, nhẹ giọng nói: "Cô cô, không cần khổ sở, thế này đã quá tốt rồi, Sương nhi tạ tạ cô cô."

Kỳ thật, nàng vô cùng cảm động, cô cô mặc dù bướng bỉnh nhưng cũng vì nàng. Đáng ra, nàng ra đi, cô cô không nên thương tâm mới phải.

"Sương nhi, theo Thu Thủy, cháu nhất định sẽ hạnh phúc." Ngọc Dung nhàn nhạt nói, khó phát hiện sự thê lương trong đáy mắt.

Nàng đã 27 tuổi, chưa từng một lần mặc áo phượng, Sương nhi xuất giá, coi như là hoàn thành tâm nguyện của nàng.

Nghĩ tới người yêu nơi Tây Kinh, lại làm quan lớn, trong lòng nàng đau đớn. Nàng có thể dễ dàng giết hấn, nhưng là tạm thời giữ cho hấn một mạng, đợi hấn chống mắt lên nhìn triều đại ngày nào khôi phục.

"Công chúa, giờ lành đã đến, nên lên kiệu hoa." Bọn nô tỳ cười khanh khách phủ khăn đỏ lên Lưu Sương,

Lưu Sương được bọn họ đỡ đi ra ngoài, ánh sáng rực rỡ xuyên qua khăn hi mỏng, Lưu Sương mơ hồ thấy trước mắt một mảnh hồng hồng. Là Thu Thủy Tuyệt, nàng cảm thấy toàn thân bị choáng váng.

Một đội ngũ người, nhạc đưa nàng tới Thu Thủy Tuyệt viện.

Tất cả giống như một giấc mộng, Lưu Sương ngồi trong phòng, nghe tiếng mọi người uống rượu bên ngoài, không thể làm gì khác hơn là ngồi đợi. Nàng biết giờ phút này trong phòng đang có thị nữ coi chừng, ngay cả khăn hi cũng không dám tự tiện cởi ra.

Không biết đã bao lâu, nghe được tiếng mở cửa, sau đó nghe được tiếng khàn khàn của Thu Thủy Tuyệt nói thị nữ ra ngoài.

Lưu Sương cuống quýt tháo khăn đỏ, thấy trước mắt, Thu Thủy Tuyệt một thân lễ phục chú rể, vô cùng tuấn lãng, mắt đen tràn đầy thâm tình, nóng rực, khiến Lưu Sương không dám nhìn thẳng.

Hấn chậm rãi đi tới trước mặt Lưu Sương, ôn nhu nói: "Hi khăn, không phải là để vi phu tháo sao?"

Giọng nói của hấn khinh mà nhu, Lưu Sương cơ hồ hoài nghi mình nghe không rõ, hấn nói vi phu, chẳng lẽ hấn quên đi những gì từng nói?

"Thu Thủy! Người quên sao? Người nói muốn dẫn ta đi!" trong lòng thấp thỏm bất an, Lưu Sương nói.

Khóe môi Thu Thủy Tuyết khẽ cười, hần nhìn Lưu Sương, mũi phượng trắng lộ nổi bật trên gương mặt thanh lệ của nàng.

"Nếu như, ta hối hận thì sao?" Hần nhàn nhạt nói.

"Thu Thủy Tuyết!" Lưu Sương thê ai hô, "Ta biết người sẽ không làm như vậy!"

"Tại sao? Tại sao ta sẽ không làm như vậy?" Môi Thu Thủy Tuyết cười mỹ lệ "Ta vốn là người xấu, không phải sao? Ta giết người như ngóe, hôm nay tại sao ngay cả đoạt một nữ tử yêu thương mà không được, ta có thói quen xấu, không phải sao? Huống chi, người là hôn thê của ta, không phải sao? Tại sao? Tại sao ta phải làm thế?"

Hần đi từng bước một tới trước mặt Lưu Sương, khuôn mặt thống khổ.

Gió khẽ nhẹ thổi từ cửa sổ vào làm ánh nến lập lòe.

Tối nay, là một đêm động phòng hoa chúc.

Nhưng là, nếu không phải hạnh phúc, cũng không phải huy hoàng, mà là, tàn nhẫn.

"Thật xin lỗi." Nàng thấp giọng nói, nàng thật tâm xin lỗi hần.

Hần không sai, sai là hần không nên thích nàng, trong lòng dâng lên sự áy náy, chua xót, sớm biết hần đối với nàng thâm tình như thế, có lẽ, nàng không nên lợi dụng hôn sự này. Nàng nghĩ, khi hần đưa nàng đi, đối mặt với những thứ khác, trong lòng hần sẽ thương tâm

cớ nào đây?

Nếu như chưa từng gặp qua Bách Lý Hàn, có lẽ, hắn cùng nàng...

Nhưng nhân sinh không có "có lẽ."

"Sương, ta không cần người xin lỗi, ta chỉ muốn người cùng ta chung một chỗ..." Hắn đột nhiên cúi người ôm lấy nàng, đem môi hắn nhẹ nhàng khắc trên môi nàng.

Môi nàng mềm mại, nhưng hắn không cảm thấy sự ngọt ngào, mà là vị máu tươi tinh ngọt.

Nàn cắn hắn, cắn môi hắn.

Hắn xoa nhẹ đôi môi, hắn biết hắn không nên làm vậy, nhưng đã nhìn thấy nàng mũ phượng áo đỏ ngồi chờ hắn ở giường, hắn nhịn không được nghĩ muốn âu yếm.

Trong mắt nàng, hôn sự này chỉ là một vở kịch, nhưng trong lòng hắn, vĩnh viễn là thật.

Nhưng, nàng nói cũng đúng, hắn sẽ không làm như vậy, hắn mặc dù ngang ngược, nhưng không đến mức ti tiện.

Nàng đã là vợ của Bách Lý Hàn, hơn nữa, còn mang thai đứa con của hắn, cho nên, hắn không thể làm như vậy.

Hắn chậm rãi lui ra ngoài, tiện tay ném quần áo cho nàng, thấp giọng nói: "Thay!"

Ngoài phòng, mặt trăng đã lên điểm cao nhất.

Thủy tự đa tình. Nguyệt tự tròn khuyết. (Thủy tự mình đa tình, nhưng tròn khuyết là chuyện của một mình vàng trắng)

Hắn chính là thủy, nước mùa thu, còn nàng, là Thiên Thượng Nguyệt. Hắn ôm được, vĩnh viễn chỉ là bóng dáng Nguyệt trong nước.

Bóng đêm, Thu Thủy Cung im ắng, hôm nay là ngày hôn sự của Cung chủ, những con dân Thu Thủy Cung đều đã mệt mỏi đi nghỉ sớm.

Thu Thủy Tuyệt đỡ Lưu Sương, Mặc Long đỡ Thanh nhi.

Còn có Tử Diên, Kim Hồ, Thu Thủy Tuyệt phái thuộc hạ đắc lực nhất hộ tống bọn họ.

Đoàn người xuyên rừng cây, đi tới vực sâu trước.

Dưới ánh trăng mờ, mơ hồ thấy cây cầu trong gió lắc lư.

Đoàn người còn chưa kịp bước lên cầu nổi, đột nhiên ánh sáng lóe lên, cùng với một tiếng bạo phá, những tia sáng tỏa ra trên bầu trời.

Cây đuốc sáng lên, Ngọc Dung cùng một đoàn thị nữ vây quanh, từ trong bóng tối, nàng nhìn bọn họ, nhàn nhạt cười.

"Thu Thủy, Sương nhi, hai người các ngươi làm ta thất vọng rồi."

"Cô cô, ta không thể gả cho Thu Thủy."

Thu Thủy Tuyệt yên lặng đem Lưu Sương thả xuống, cúi người xuống cống Lưu Sương, thi triển khinh công, tung người nhảy lên cầu nổi, Mặc Long tùy thời, cũng cống Thanh nhi lên cầu nổi.

Ngọc Dung thất kinh, nàng không nghĩ tới tình huống này, Thu Thủy Tuyệt dám cãi lệnh của nàng.

Lập tức, nổi tức giận trào lên, rút kiếm nơi tay, liền hướng Thu Thủy Tuyệt đâm tới.

Thu Thủy Tuyệt đưa kiếm chặn Ngọc Dung, hai người nháy mắt chiến chung một chỗ.

Ngọc Dung liên tục công kích, Nhưng Thu Thủy Tuyệt cùng Tử Diên che ở lối vào cầu nổi, làm cho bọn họ không cách nào lên được cầu nổi.

Ngọc Dung cười nhạt nói: "Thu Thủy, người nhìn bờ bên kia."

Thu Thủy Tuyệt ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy bên bờ bên kia, cũng là ánh lửa sáng rực. trong lòng lập tức trầm xuống, Ngọc Dung ngờ bọn họ tối nay sẽ đi, sẽ không ngốc đến nỗi không đem binh phục nơi này.

"Cô cô, người coi như Sương nhi chưa bao giờ trở về, để nàng đi tìm hạnh phúc, sẽ tốt hơn?" Thu Thủy nói.

"Không được." Ngọc Dung lạnh lùng nói.

Đi tới một đoạn cầu nổi, Kim Hồ cùng Mặc Long liền phát hiện ánh lửa ở bờ bên kia, biết là không qua nổi, liền dừng bước.

"Trở về thôi." Lưu Sương nhàn nhạt nói, trong lòng tuyệt vọng.

"Trưởng công chúa, có cấp báo!" Bờ bên kia, một hắc y nhân tung người hướng cầu nổi đi tới.

Chương 132: Trọng yếu chính là gặp mặt

Thám tử kia bay qua cầu nôi, tay cầm một phong thư trình cho Ngọc Dung.

Ngọc Dung tiếp nhận giấy thư, nhìn một chút, sắc mặt lập tức có chút khác thường, nàng đem giấy thư cho Thu Thủy Tuyết nhìn, nói: "Thu Thủy, người nhìn đi."

Thu Thủy nhìn qua, dưới ánh lửa sáng, mặt khế biến sắc.

Lưu Sương biết có sự, tối nay sợ là không đi được, liền mời Kim Hồ đưa nàng trở lại.

"Cô cô, xảy ra chuyện gì?"

Thu Thủy Tuyết im lặng chốc lát: "Đông Phương Lưu Quang hẹn chúng ta hai ngày sau đến vùng đất ngoại ô Tây Kinh gặp mặt."

Ngọc Dung cười lạnh nói: "Không nghĩ tới Đông Phương Lưu Quang dám hẹn gặp, chắc chắn có mai phục, nghĩ định giăng một mả lưới bắt hết chúng ta, thật là vọng tưởng."

Tâm Lưu Sương lại cảm giác chuyện không như vậy, nàng hiểu rõ sư huynh, hẳn sẽ không làm như vậy.

"Phong thư là từ đâu đưa đến." Lưu Sương hỏi.

Thám tử bẩm báo: "Là người trong cung đưa tới Nhã Tâm Cư."

Lời này khiến Ngọc Dung cùng Thu Thủy Tuyết mặt biến sắc, bọn họ không nghĩ tới Đông Phương Lưu Quang lại biết Nhã Tâm Cư là cứ điểm của Thu Thủy Cung. Nếu đã sớm biết, mà Nhã Tâm Cư còn bình an vô sự, xem ra, Đông Phương Lưu Quang không định một mẻ lưới bắt gọn bọn họ như họ nghĩ.

"Thu Thủy, chuyện này ngươi nghĩ thế nào?" Ngọc Dung hỏi.

Mắt Thu Thủy Tuyết híp lại: "Ta từ nhỏ cùng Đông Phương lớn lên, hẳn hành sự quang minh lỗi lạc, không phải hạng đạo chích. Huống hồ, Kính Minh hồ bốn phía bằng phẳng, không phải địa điểm tốt để mai phục. Cho nên ngày mai, ta sẽ đến Kính Minh hồ gặp hắn."

"Được rồi, ta cho người tiếp ứng ngươi." Ngọc Dung gật đầu nói.

"Ta cũng đi." Lưu Sương kiên định nói.

"Ngươi đi làm cái gì?" Ngọc Dung không biết quan hệ giữa Lưu Sương cùng Đoạn Khinh Ngân thế nào: "Ngươi không có võ công, không phải là muốn chịu chết chứ?"

"Cô cô, ta sở dĩ có thể sống tới ngày hôm nay, chính là sư huynh cứu ta, ta tin tưởng hắn sẽ không hại hai ta."

Ngọc Dung chốc lát sững sốt, mới biết được Lý Sư huynh Lưu Sương nói là Đông Phương Lưu Quang, thập phần kinh ngạc. Đông Phương Lưu Quang cứu Lưu Sương, chuyện này nàng không nghĩ tới, có lẽ nàng không nghĩ tới chuyện tình còn tồn tại trên thế gian.

Ngày thứ hai, Ngọc Dung phái vài nhóm thám tử đi tìm hiểu, rốt cục xác định Kính Minh Hồ bốn phía không có mai phục, mới cho Lưu

Sương cùng Thu Thủy Tuyết đi

Kính Minh hồ là vùng ngoại ô lớn nhất Tây Kinh, một hồ nước lớn, bốn phía bình địa. Bên bờ có chút cây cỏ nhỏ, lúc này đều phủ tuyết trắng xóa.

Khí trời lạnh lẽo, mất ngày trước đây tuyết rơi nhiều. Kính minh hồ phủ một lớp băng mỏng, dưới ánh mặt trời, phản xạ những tia lấp lánh.

Lưu Sương xốc màn xe, thấy xa xa Đoạn Khinh Ngân một bộ áo lam.

Hắn chấp tay đứng ở bên bờ, phía sau đó không xa, một chiếc xe ngựa đơn giản, có khoảng 4, 5 thị vệ.

Xem ra, lần này Đoạn Khinh Ngân đến đây, không phải dưới thân phận thái tử, nếu không sẽ không mặc quần áo đơn giản như thế, cũng không chỉ mang ít thị vệ như vậy.

Lưu Sương nhìn bóng lưng cô độc của sư huynh, mắt bất giác ngấn đầy lệ, một nỗi buồn bã dâng lên. Sư huynh, mời bọn họ tới đây, rốt cục là vì cái gì?

Lưu Sương cùng Thu Thủy Tuyết cưỡi xe ngựa đi gần tới hồ, Đoạn Khinh Ngân nghe tiếng xoay người lại.

Vẻ mặt tuấn mỹ ôn hung, nở một nụ cười nhàn nhạt, giống như mặt trời ấm áp.

"Sương nhi, Thu Thủy, các người đã đến!" Đoạn Khinh Ngân vui vẻ nói.

"Thái tử điện hạ, tại sao lại hẹn gặp tại đây?" Thu Thủy Tuyết đỡ Lưu

Sương từ trên xe ngựa xuống. Hấn không ngờ, Đoàn Khinh Ngân chỉ dẫn theo vài thị vệ, quay đầu lại nhìn mình, sau xe ngựa là đội ngũ binh sĩ đông đảo.

"Có một người muốn thấy các người!" Đoàn Khinh Ngân nhàn nhạt nói, thần sắc đột nhiên trở nên âm đạm.

"Là ai?" Thu Thủy Tuyết cùng Lưu Sương thập phần kinh ngạc, không biết ai muốn thấy bọn họ.

Đoàn Khinh Ngân phát phát tay, màn xe được thị vệ mở ra.

Thu Thủy Tuyết cùng Lưu Sương kinh ngạc nhìn về phía trong xe, thần sắc sửng sốt, trong xe là một ông già, mặt mũi cực kỳ gầy gò tiều tụy, dựa bên trong xe, nhắm mắt dưỡng thần. Màn xe mở ra, một luồng ánh sáng nhạt chiếu vào trong xe, người kia có giật giật mí mắt nhưng vẫn như trước không mở mắt.

"Hấn là ai vậy?" Thu Thủy Tuyết lãnh thanh hỏi, không hiểu là ai.

"Là cha ta, Đông Phương Húc." Đoàn Khinh Ngân nhàn nhạt nói.

Lưu Sương không nghĩ tới. Lão giả này là phụ thân Đoàn Khinh Ngân – Đông Phương Húc Nhật, không khỏi trờng mắt nhìn. Nhìn một hồi cũng nhận ra là Đông Phương Húc Nhật.

Hấn cùng lắm mới hơn 50 tuổi, nhưng là, gầy yếu tiều tụy thế, nhìn qua như một ông lão cao tuổi. Lưu Sương nhớ mang máng, năm đó, hấn dẫn người xông vào cung, bộ dạng lúc đó uy mãnh, Lưu Sương còn nhớ rõ, lúc ấy mình trốn trong bụi hoa lý, khắc sâu khuôn mặt hấn trong tâm trí. Sau này dù hấn có hóa thành tro bụi cũng phải nhận ra hấn.

Nhưng, hôm nay, người giết phụ hoàng hại mẫu hậu đang trước mắt nàng, mà nàng, thiếu chút nữa không nhận ra hấn.

Nàng thật sự khó có thể nghĩ lão nhân trước mắt cùng Đông Phương Húc Nhật là một.

Một người sao có thể thay đổi lớn như vậy được!

Không trách được mấy năm nay, quyền lực Lăng quốc đều là do mẫu thân của Đoạn Khinh Ngân nắm giữ, nguyên lai, Đông Phương Húc Nhật bệnh như thế.

Thu Thủy Tuyết không đứng im nổi, hấn tiến nhanh, lãnh thanh quát: "Đông Phương Húc Nhật."

Mấy năm nay, hấn ước có thể xông vào hoàng cung, lầy đầu Đông Phương Húc Nhật, nhưng là không thể. Hấn nghĩ muốn đoạt loại giang sơn, mời Đông Phương Húc Nhật cũng nếm thử tư vị mất nước. Cho nên, mới để Đông Phương Húc Nhật tạm sống nhiều năm như vậy. Không nghĩ tới, gặp lại đã một bộ dạng như vậy.

Cùng với tiếng quát chói tai của Thu Thủy Tuyết, Đông Phương Húc Quang mí mắt nháy nháy, rốt cục khó nhọc mở ra.

Đoạn Khinh Ngân chậm rãi đi tới bên xe ngựa, trầm giọng nói: "Phụ thân, người muốn gặp đã đến."

Đông Phương Húc Nhật mặt tái nhợt, đột nhiên có huyết sắc, nhìn qua có chút hồng hào, thật giống như người sắp chết bừng tỉnh.

"Có thật không?" Hấn khế nhướn mình, hướng về Lưu Sương cùng Thu Thủy Tuyết. Mới vừa rồi không có chút sinh khí, giờ đã khác hoàn toàn.

"Người là .. Ngọc Nhiễm Sương?" Hấn nhìn từ trên xuống dưới, chậm rãi hỏi Lưu Sương.

Lưu Sương nhìn hấn, đối với Đông Phương Húc Nhật, nàng hằng hận tới mức muốn giết hấn. Nhưng hôm nay thấy bệnh trạng hấn, trong lòng cảm giác kỳ quái. Đã sớm biết Đông Phương Húc Nhật bị trọng bệnh, không ngờ tới mức này.

"Người rất giống nàng, rất giống, Lưu Quang không có gạt ta, Ngọc Gia còn có người còn sống, thật tốt, thật tốt." Hấn gật đầu, nói như mê sảng.

Lưu Sương trong lòng cứng lại, nàng biết người Đông Phương Húc Nhật nhắc là mẫu hậu mình. Nhớ năm đó phản loạn, là do hấn có tình cảm với mẫu hậu, trong lòng không khỏi giá lạnh.

Đông Phương Húc Nhật đột nhiên cười lớn: "Thật tốt, đến, người lại đây, giết ta đi, người nhất định rất muốn báo thù, có đúng không? Giết ta đi, tựa như năm đó ta giết phụ hoàng người. Giết ta đi." Đông Phương Húc Nhật đột nhiên mở miệng khẩn cầu, giọng điệu chân thành, tựa hồ như thật sự muốn chết trong tay Lưu Sương.

Đoạn Kinh Ngân chậm rãi đi tới, nói với Lưu Sương: "Sương nhi, mấy năm nay, phụ thân sống trong sự áy náy, tội nghiệt tích tụ trong tâm, cho nên bị trọng bệnh, biết được không còn sống được bao lâu, liền cầu ta muốn gặp mặt người một lần. Sương nhi, muốn báo thù, hãy động thủ đi."

Báo thù!!!

Từ sau khi khôi phục trí nhớ, Lưu Sương không chỉ nghĩ tới chuyện báo thù một lần, nhưng, nàng hoàn toàn không nghĩ tới, lại ở tình

huống này.

Thật sự là báo thù sao?

Lưu Sương tiếp nhận bảo kiếm Thu Thủy Tuyệt đưa, chậm rãi đi tới trước mặt Đông Phương Húc Nhật.

Đầu mùa đông nhật quang nhàn nhạt, chiếu trên bảo kiếm, phản xạ lóe sáng.

Lưu Sương đứng trước mặt Đông Phương Húc Nhật.

Đông Phương Húc Nhật nhìn Lưu Sương, trên môi nụ cười càng sáng, hắn tựa hồ không còn khí lực nói chuyện, chỉ nhìn Lưu Sương, miệng thì thảo kê tên một người.

Lưu Sương biết hắn gọi tên mẫu hậu, trong lòng đột nhiên trầm lại.

Vốn hắn là một anh hùng, một anh hùng bảo vệ biên cương. Nhưng, chỉ vì một sai lầm, hắn tạo oan nghiệt, thành một tội nhân.

Lưu Sương nắm kiếm, nhẹ nhàng chỉ vào Đông Phương Húc Nhật, mà hắn, tựa hồ không thấy kiếm của Lưu Sương, chỉ mê sảng nói lảm bảm. Nàng biết, lúc này nếu nàng không giết hắn, hắn cũng không sống nổi nữa.

Lưu Sương chậm rãi buông kiếm xuống.

"Người là một cô nương tốt bụng, giống mẹ người, đáng tiếc là, Lưu Quang cùng ta không có phúc." Đông Phương Húc Nhật đột nhiên rành mạch nói.

Nụ cười của hắn ngưng trệ, mí mắt chậm rãi khép xuống. Tay gục

xuống, sắc hồng biến mất trên khuôn mặt.

Hắn đã chết!

Thị vệ hai bên nhất tề bái: "vương thượng." "

Đoạn Kinh Ngân khoát tay áo: "Đứng lên đi, không cần phải xưng vương gì cả, hắn không phải."

Đối với chuyện phụ thân qua đời, hắn không quá bi thương, kỳ thật, tâm phụ thân sớm đã chết. Hôm nay, chết đối với hắn, là một sự giải thoát.

Đoạn Kinh Ngân an trí Đông Phương Húc Nhật xong, quay đầu nói với Lưu Sương: "Sương nhi, Thu Thủy, ta đã ban bố thánh chỉ, Lãng quốc đổi niên hiệu thành Vũ quốc. Từ sau này, không còn có Lãng quốc, chỉ còn Vũ quốc."

"Sư huynh, ngươi muốn làm gì? Chẳng lẽ, ngươi muốn..." Lưu Sương kinh hãi, chẳng lẽ sư huynh không muốn ngôi vị hoàng đế?

"Đúng vậy, thiên hạ là của ngươi, Sương nhi, hôm nay ngươi mới có thể làm nữ hoàng, mời Thu Thủy hiệp trợ ngươi! Ta đã giao tất cả công việc cho Tả Thiên, hắn sẽ trợ giúp các ngươi." Đoạn Kinh Ngân nhàn nhạt nói.

Lưu Sương lúc này mới chú ý, quần áo trên người Đoạn Kinh Ngân cực kỳ mộc mạc, hắn đã sớm chuẩn bị quần áo. Đã sớm làm mọi chuyện để buông thả tất cả.

Thu Thủy Tuyệt lại càng không tin, hắn vất vả cực nhọc muốn mưu thiên hạ, liền dễ dàng buông như vậy. Nhưng là, trong lòng không chút mừng rỡ, một khi nguyện vọng thành công, hắn lại có chút mờ

mịt.

Đây là điều hấn muốn sao?

Hận mất nước mười năm, niên hiệu Vũ quốc đã khôi phục.

"Sur huynh, ngươi không nên đi. Ngươi là một hoàng đế tốt, tại sao lại muốn ra đi?" Lưu Sương buồn bã nói.

"Sương nhi, sur huynh chưa từng nghĩ tới việc làm hoàng đế, hôm nay, thiên hạ yên ổn, ta tự có đường đi của ta. Ngươi quên giấc mộng của sur huynh sao? Đi khắp thế gian này giải ưu phiền."

Đoạn Khinh Ngân như trút được gánh nặng, rốt cục đợi được một ngày, hấn có thể đem quốc gia hoàn trả lại cho Ngọc gia.

"Đông Phương, thật lâu không có bàn luận, ngươi dám đón nhận khiêu chiến của ta không?" Thu Thủy Tuyết đột nhiên mở miệng nói.

Đoạn Khinh Ngân mỉm cười nói: "Như thế nào không dám?"

Hai người xuất ra bảo kiếm, đứng trên mặt băng mỏng của hồ, đấu với nhau.

Sau giờ ngộ, nắng nhàn nhạt, chiếu trên băng, chói mắt.

Hai người khinh công, bay qua, đấu kiếm.

Mặt băng vốn không dày, hai người chỉ điểm mũi chân nhẹ băng đã vỡ vụn ra, trôi từng mảnh lớn.

Thế công Thu Thủy Tuyết sắc bén, phá thủy, nhấc lên nước sóng sánh, đánh úp về phía Đoạn Khinh Ngân.

Áo bào Đoạn Kinh Ngân tung bay, thân thể phiêu lất trong hơi nước, kiếm khí tách song nước, thẳng tắp hướng Thu Thủy Tuyệt.

Lưu Sương đứng ở trên bờ, lẳng lặng nhìn bọn họ.

Nàng không lo lắng, mặc dù bọn họ đánh nhau kịch liệt, nhưng Lưu Sương biết, sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Hai người làm cho mặt băng trong chốc lát vỡ vụn. Không còn chỗ mà đặt chân nữa, mới đành nhảy lên bờ.

Không có thắng bại, kỳ thật bọn họ cũng không cần thắng.

Hai người chỉ nghĩ đấu một hồi, tựa như 10 năm trước, khi đó, bọn họ không ai phục ai, thường xuyên quyết đấu với nhau.

Ngưng đứng trên bờ, hai người thu kiếm, Thu Thủy Tuyệt nói với Đoạn Kinh Ngân: "Nếu như ngươi thật sự muốn đi, ta cũng sẽ không ngăn cản ngươi, nhưng là, nếu đi mãi, hãy quay về, quốc gia này không ly khai ngươi."

Thu Thủy Tuyệt trong lòng rõ rang, thống trị một quốc gia không phải sự kiện gì dễ dàng.

Lưu Sương không có khả năng này, Ngọc Dung không có, hấn cũng không có.

Đoạn Kinh Ngân cười khổ nói: "Ta lưu lạc rồi sẽ có lúc trở về, đến lúc đó, các người chớ quên cho ta làm quan!"

"Một lời đã định." Thu Thủy Tuyệt nói.

"Sur huynh, người muốn đi đâu? Ta muốn đi theo huynh!" Lưu Sương đột nhiên nói.

"Sương nhi, muội không thể đi!" Đoạn Kinh Ngân nói, "Vũ quốc hôm nay không thể không có muội."

"Ta phải đi, ta muốn đi Nguyệt quốc. Nơi này, có cô cô rồi. Sur huynh nhất định phải dẫn ta đi, bằng không cô cô sẽ không cho ta đi." Nàng cùng Thu Thủy Tuyết trốn đi bị cô cô phát hiện, nghĩ đến rất khó đi nổi. Nàng không thể lưu lại được, làm vương Vũ quốc, nơi này đã có cô cô, nàng chỉ muốn là một người bình thường.

Đoạn Kinh Ngân trong nháy mắt hiểu ý tứ của Lưu Sương, nàng muốn đi Nguyệt quốc là vì Bách Lý Hàn. Hắn không nghĩ tới cô cô Lưu Sương còn sống, nhưng, nàng là người cuối cùng của Ngọc gia.

"Sương nhi, nàng thật sự muốn đi?" Thu Thủy Tuyết hỏi.

"Thu Thủy, người biết, ta không phải không cần thiên hạ! Hy vọng người có thể yểm trợ ta, giúp ta thuận lợi rời đi."

Thu Thủy Tuyết nhíu mày, hắn biết trong lòng Lưu Sương đã quyết, liền không ngăn cản nữa.

Nhìn bọn họ đi xa, Thu Thủy Tuyết nhìn bầu trời xanh lam, trong lòng một mảnh trống rỗng, hắn không biết rồi vận mệnh quốc gia tốt cùng sẽ đi tới đâu.

Chương 133: Một loại duyên pháp

Mai táng Đông Phương Húc Nhật xong, Lưu Sương liền cùng Đoạn Khinh Ngân rời Lăng quốc, có Thu Thủy Tuyệt yểm hộ, dọc đường coi như là thuận lợi.

Xe ngựa lớn, trong xe ngựa, bốn người ngồi, Lưu Sương cùng Đoạn Khinh Ngân mặt đối mặt, Hồng Ngẫu đối mặt cùng Thanh nhi.

Hồng Ngẫu một mực ở tại cung Lăng quốc, Đoạn Khinh Ngân lần này xuất cung liền đem nàng đi cùng, thấy Lưu Sương, chủ tớ hai người vô cùng mừng rỡ.

Xe ngựa càng gần Nguyệt quốc, tâm Lưu Sương càng thêm thấp thỏm. Là do tình cảm quê hương, nàng dù sao cũng đã sinh sống tại Nguyệt quốc hơn mười năm, nơi đó coi như cố hương của nàng, hướng chi, nơi đó có người nàng đang lưu luyến.

Đoạn Khinh Ngân đã sớm nhìn ra tâm sự náo nề của Lưu Sương, thở dài nói: "Sương nhi, người có biết, tình thế ngày hôm nay của Nguyệt quốc vô cùng phức tạp?"

Nhìn thấy sư huynh nói thế, lòng Lưu Sương không khỏi cả kinh. Nguyệt quốc lúc này như thế nào loạn, nàng không hề biết, vội vàng hỏi: "Chuyện này... Sương nhi không biết! Sư huynh, Nguyệt quốc đã xảy ra chuyện gì?"

Đoạn Khinh Ngân nói, "Ta cũng không biết rõ, nghe nói, hoàng đế

Nguyệt quốc bệnh nặng, hiện quyền lực rơi vào tay Trịnh hoàng hậu, Trịnh hoàng hậu liền điều phụ thân của bà ta là Trịnh Thác mang binh về Ngọc thành, đánh ngừa nội loạn. Lại nghe, hôm nay, Bách Lý Hàn cũng mang binh chạy về Ngọc thành, ta nghĩ, song phương không tránh được một hồi đại chiến."

Trong lòng Lưu Sương cực kỳ lo lắng, "Sư huynh, người nói, Bách Lý Hàn có phần thắng không?"

Đôi mắt Đoạn Khinh Ngân nhìn chăm chú Lưu Sương, nàng vì Bách Lý Hàn mà khẩn trương, lòng không khỏi đau đớn.

"Hắn chắc chắn đã có chuẩn bị, bằng không, hắn sẽ không dễ dàng xuất binh thế." Đoạn Khinh Ngân an ủi, âm thanh ôn hòa.

Lưu Sương làm sao không biết Đoạn Khinh Ngân đang an ủi nàng! Trịnh Thác đóng quân tại biên cương nhiều năm, trong tay nắm nhiều binh quyền, nghe nói quân của hắn đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Nếu như, hắn thật sự giam cầm hoàng thượng, nắm trong tay binh quyền kinh sư, Bách Lý Hàn làm sao có thể thắng được. Huống chi, nếu là hắn thực sự bị hàn độc, như vậy, Lưu Sương quả thực không dám nghĩ tới nữa.

"Sương nhi, không cần lo lắng, chúng ta đừng nghĩ nhiều! Có lẽ, sư huynh có thể giúp gì." Đoạn Khinh Ngân vỗ vỗ tay Lưu Sương, phát hiện, tay Lưu Sương không còn lạnh như trước nữa.

"Sương nhi, hàn độc của muội." Đoạn Khinh Ngân kinh ngạc hỏi.

Lưu Sương vốn không có định nói chuyện này cho sư huynh, bởi vì nàng cảm giác được phương pháp trừ độc của Bách Lý Hàn, khó mà mở miệng nói được. Lúc này thấy sư huynh hỏi, đành hàm hồ nói: "Sương nhi cũng không rõ lắm, cũng là hôm nay mới phát hiện, trên

người hàn độc đột nhiên biến mất."

Đột nhiên biến mất, như thế nào có thể?

Đoạn Khinh Ngân đột nhiên nhớ ra lần thấy Bách Lý Hàn, tóc hắc bạc trắng, lại phun ra máu tươi. Có lần trong quân đội lại đột ngột rời đi. Những điểm ấy đủ để chứng minh, hàn độc đã chuyển sang người Bách Lý Hàn.

Lưu Sương nhìn gương mặt sư huynh không ngừng thay đổi thần sắc, biết là sư huynh đã đoán ra. Sư huynh quá thông minh để nghĩ ra.

"Hàn độc có cách di dời sao, ta chưa bao giờ biết. Bách Lý Hàn vì sao biết?" Đoạn Khinh Ngân hỏi.

"Hắn từng nói, hắn cùng Vô Sắc có một giao dịch. Mọi người, ước chừng là Vô Sắc nói cho hắn, nếu không sao hắn biết."

"Vô Sắc, hắn đúng là một thầy thuốc giỏi, nếu có cơ hội, thật muốn gặp hắn." Đoạn Khinh Ngân khẽ thở dài.

Lưu Sương cũng gật đầu im lặng, nghĩ Vô Sắc chuyên chế ra độc dược, cá mè một lứa với Đại Mi Vũ, trong lòng lạnh lùng, nếu như Vô Sắc có thể đi đúng đường, nhất định là một người thầy thuốc hiếm có.

Đoàn người ngày đi đêm nghỉ, nửa tháng, rốt cục đến Ngọc Thành của Nguyệt quốc.

Ngọc thành mặt ngoài êm đềm gió lặng.

Đoạn Khinh Ngân cùng Lưu Sương đứng ở ngoại ô cách 10 dặm, xa

xa nhìn Ngọc thành.

Kia là tường thành bằng đất, nghe nói năm đó, khi xây dựng tường thành này, dùng đất sét hòa với nước mà dựng lên, mới có thể bền vững và màu sắc như thế, kiên cố bảo vệ. Mà lúc này, đứng trên tường thành, có cả bọn phản loạn.

Thủ hộ ở cửa kinh thành kiểm tra người qua lại rất chặt, hiển nhiên là sợ có người của Bách Lý Hàn trà trộn đi vào.

Lưu Sương nhìn lên bầu trời cao, ánh mặt trời dịu dịu.

"Sur huynh, hôm nay hấn ở nơi nào?" Lưu Sương hỏi.

Đến nơi, Đoạn Kinh Ngân liền cho thám tử đi dò tìm tin tức của Bách Lý Hàn, cũng là có một chút thông tin.

Binh lính của Bách Lý Hàn vừa mới một hồi giao chiến ngoài biên quan.

Vốn Trịnh Thác nghĩ muốn ngăn cản Bách Lý Hàn từ Kiếm Môn quan trở về nước, nhưng là binh lính của Bách Lý Hàn đi đường vòng từ Lăng quốc vào Nguyệt quốc, từ Kiếm môn qua những những binh lính phục kích của hấn bị đánh tơi tả. Quân Trịnh Thác ở Kiếm Môn quan rơi vào trong tay Bách Lý Hàn. Mà sau khi đại thắng, Bách Lý Hàn liền đem một vạn binh dọc theo hướng Ngọc Thành tiến quân, lúc này mới chạy tới miên ngoại, đóng quân tại miên ngoại.

Nhưng là, Đoạn Kinh Ngân không có tin những tin này lắm, trực giác hấn thấy, bọn họ có thể thăm dò được tin tức, Trịnh Thác chắc chắn cũng thế, đội quân đang đóng tại miên thành kia, rất có thể chỉ là nghi binh kế. Nếu như tướng lĩnh chia thành từng tốp nhỏ, ra roi thúc ngựa, hôm nay đã phải đến Ngọc Thành.

"Thám tử hồi báo là đến miên thành, chúng ta đi tìm một chỗ nghỉ ở ngoại ô, hôm nay không thể tới Ngọc thành." Đoạn Khinh Ngân nhìn trời nói.

"Không bằng đi ra Tĩnh tâm am đi, muội biết sư thái trong am." Lưu Sương đáp.

Đoạn Khinh Ngân gật đầu, đoàn người liền hướng tĩnh tâm am đi.

Tĩnh tâm am vẫn như trước, thấp thoáng trong rừng đào, bất quá đã là mùa đông, đào trụi lá, nhìn cực kỳ thê lương. Lưu Sương nhớ ra, nàng cùng Bách Lý Hàn có một đoạn sai duyên gắn với lời vị ni cô trong am này, trong lòng khó tránh khỏi rối loạn lên.

Đi vào am ni cô, khói nhang quanh quẩn, Tĩnh tâm am có thứ khí khiến người khác quên hết trần tục.

Lưu Sương đứng trước phật, châm hương, quỳ gối trên đệm, bái tam xá. Nhìn khói hương bay vờn quanh tượng phật, nhin không được liền cầu khẩn.

Trước kia nàng không tín phật, hôm nay, nàng có lẽ vẫn như trước không tin, nhưng lại không nhin được mà quỳ xuống, bởi vì trong lòng nàng mong nhớ một người mà cầu khẩn. Cầu khẩn có Bách Lý Hàn trận chiến này có thể đại thắng, cầu khẩn dưỡng phụ dưỡng mẫu bình an, cầu khẩn sư huynh Thu Thủy Tuyết tìm được hạnh phúc cho bản thân, cầu khẩn cô cô thuận lợi cai quản Vũ quốc. (Thế không có sư huynh a. T.T)

Ngộ Nhân sư thái mặc một bộ huyền sam, dáng vẻ vẫn phong thanh tiên cốt như trước. Sư thái chấp tay hình chữ thập, bình tĩnh tiếp đãi Lưu Sương

"Người tại sao lại tới nữa?" Ngô Nhân nói.

"Đúng, lần này ta lại tới nữa! Lần này cần phải làm phiền sư thái!"
Lưu Sương mỉm cười nói, "Không biết sư thái có thể cho chúng ta nương nhờ mấy ngày ở đây."

Ngô Nhân nói: "Không sao, chỉ là nam nhân không thể ở lại am ni cô, hãy đến tạp viện sau am đi."

Lưu Sương cảm kích bái tạ, tiểu ni cô Thanh Trần thấy Lưu Sương, mừng rỡ vạn phần. Mấy người tiểu ni cô thu xếp một gian phòng cho Lưu Sương cùng Hồng Ngẫu, Thanh nhi ở.

Đoạn Khinh Ngân cùng thị vệ được tiểu ni cô khác dẫn đến hạ viện. Đó là một nhà 3 gian gạch mộc, trong phòng để vài thứ đồ, cũng có giường, bình thường khi rảnh rỗi có phu nhân hay tiểu thư nào đi dâng hương dẫn theo thị vệ thì lưu lại đó.

Đoàn người ổn định trong am ni cô, Tĩnh tâm am là một nơi hẻo lánh, chỉ có một vài tiểu thư tới dâng hương, cực kỳ yên tĩnh, là một nơi tốt để tĩnh tâm. Chỉ là, lần này khác với lần khi Lưu Sương chưa gả. Trong lòng lo lắng cho Bách Lý Hàn, ban đêm không tài nào chợp mắt được.

Khoác thêm áo lên, nàng ra trước am ni cô ngồi, ngẩn người nhìn lên trời. Trăng mới nhú, trên bầu trời lấp lánh ngàn vạn tinh tế, bóng đêm cực mỹ.

Đột nhiên, một bóng đen từ trong bóng cây nháy mắt bay qua, chớp mắt, đã biến mất trong trời đêm. Lưu Sương kinh hãi đứng lên, hướng theo bóng đen biến mất, nàng đuổi theo, nàng nhận ra, là sư huynh Đoạn Khinh Ngân. Đã thế này, huynh ấy còn đi đâu?

"Bạch thí chủ, người lo lắng cho người kia?" Ngộ Nhân không biết từ khi nào đứng sau Lưu Sương, hai tay tạo thành hình chữ thập, nhẹ nhàng tụng kinh.

"Sur thái, trể thế này, ngài vẫn chưa đi nghỉ?"

"Ngộ Nhân nhàn nhạt nói: "Bần ni ngủ muộn, cũng không biết tại sao trể thế này, Bạch thí chủ còn chưa ngủ? Có chuyện gì trong lòng?"

Lưu Sương gật đầu.

"Tất cả tự có duyên pháp, không cần lo lắng, mọi người tự có cho riêng mình một số phận. Thí dụ như, vừa rồi, vị thí chủ kia, mặc dù cùng Bạch thí chủ không có duyên vợ chồng, nhưng là, đã có một loại duyên pháp khác." (ai cần duyên pháp khác....)

"Nhân duyên huynh muội?" Lưu Sương hỏi.

Ngộ Nhân khẽ lắc đầu.

Đó là duyên pháp gì? Một loại duyên pháp khác, nàng thật sự nghĩ không ta, trừ duyên vợ chồng, duyên huynh muội, nàng cùng sư huynh còn có duyên pháp gì chứ.

"Đó là duyên gì, xin sư thái nói cho kẻ ngu muội này biết." Lưu Sương tò mò hỏi.

Ngộ Nhân lắc đầu: "Xin thứ cho bần ni chỉ có thể nói thế. Đêm đã khuya, mời sớm an giấc đi."

Lưu Sương biết Ngộ Nhân không muốn nói, nàng cố hỏi cũng vô ích. Lập tức gật đầu, nàng biết lo lắng cũng vô dụng, xoay người vào

sương phòng. Hồng Ngẫu cùng Thanh nhi sớm đã ngủ say, hai nha đầu này, ngủ thật ngon.

Sáng sớm ngày thứ hai, Lưu Sương liền đến sau tạ viện tìm Đoạn Khinh Ngân.

Đoạn Khinh Ngân đang rửa mặt, thấy Lưu Sương mỉm cười nói:
"Sương nhi, ta đã dò thăm đến tin tức của hắc."

Trong lòng Lưu Sương vui vẻ: "Sư huynh, hắc ở nơi nào? Chúng ta có thể... thấy hắc lúc này không?"

"Sương nhi, muội tốt nhất ở yên trong am, không được đi đâu, hắc đã quyết định tiến công. Mấy ngày nay ta muốn đi trợ chiến. Nếu như chiến sự kết thúc, các ngươi là có thể gặp mặt."

Thần sắc Lưu Sương lập tức ảm đạm, nhưng nàng biết chính mình đi tìm hắc, lại làm phiền thêm cho hắc, ai bảo nàng không có võ công chứ, ngay cả chính mình cũng bảo vệ không được.

"Vâng, Sương nhi sẽ ở yên trong am, sư huynh, các người phải cẩn thận a!"

Đoạn Khinh Ngân gật đầu, đem đem một số bình thuốc cho Lưu Sương. Sau đó, đưa thị vệ đi trợ trận Bách Lý Hàn.

Chương 134: Đánh cuộc

Chờ đợi là một thứ thời gian dài vô, Lưu Sương cuối cùng lãnh hội được cảm giác một ngày dài như một năm, cái gì cũng không thể làm, chỉ có thể mỗi ngày đốt một nén nhang khẩn phật, cầu mong bình an cho người thương nhớ

Lưu Sương mặc dù không thể ra am, nhưng Đoạn Khinh Ngân đã dặn dò thị vệ mỗi ngày sẽ ra ngoài tìm hiểu 1 số tình hình

Nghe nói quân đến gần thành bị quan Trịnh Thác ngăn chặn, một hồi đại chiến nổ ra. Chẳng lẽ Bách Lý Hàn thật sự đang ở miên thành? Cũng không giống như Đoạn Khinh Ngân đã tưởng tượng, hẳn thật sự đã đến Ngọc Thành sao?

Lưu Sương càng thêm lo lắng, kỳ thật nàng biết Bách Lý Hàn không thể nào dễ dàng xuất binh như vậy được, Hoàng thượng Thái hậu vẫn bị Trịnh Hoàng hậu khống chế như trước, hẳn cố kỵ là vì hai người đấy.

Đêm hôm đó, trong đêm, tiếng chuông nhẹ nhàng bay đi, Tĩnh tâm am trở lại sự yên tĩnh.

Dùng qua bữa tối, Hồng Ngẫu cùng Thanh nhi liền ngồi dưới ánh đèn chăm chú làm vài việc, hai người cũng vô cùng buồn chán, liền sớm bắt đầu may quần áo cho Lưu Sương.

Trong lòng Lưu Sương buồn bực, liền muốn đọc kinh phật, nàng giở sách ra dưới ánh nến, Nhưng trong lòng có chuyện, lại thêm kinh văn

thư văn tự phiền phức, nhìn một lúc lâu, không có coi được gì. Đành phải để xuống, ngồi trong phòng ngẩn người.

Ánh nến lóe lên một chút, nàng đột nhiên cảm nhận được một mùi hương thơm ngát. Không phải mùa hoa, bên trong phòng cũng không có hoa, bên trong viện cũng không có hoa, tại sao lại có mùi hoa? Trong lòng Lưu Sương lập tức sinh cảnh giác, nàng mặc dù không ngửi được mùi hoa kia là hoa gì, nhưng cảm giác được đó là mê hương.

Trên người nàng có chút thuốc để giải độc, nhưng đối với mê hương lại không có tác dụng gì. Trong lúc nhất thời, chỉ cảm thấy đầu mơ màng, ánh đèn tắt, bóng dáng Hồng Ngẫu và Thanh Nhi hiện ra thật nhiều.

Vào lúc này, ngoài cửa sổ truyền đến âm thanh đánh nhau, tựa hồ như có người vào trong phòng, Lưu Sương cảm thấy thân thể bị một người bế lên, mà Thanh Nhi cùng Hồng Ngẫu thì bị mê hương làm cho ngã nhào xuống đất

Lòng nàng cực kỳ lo lắng, cố hết sức mở mắt nhìn người trước mặt, chút ý thức sót lại nghe thấy một mùi hương thoang thoảng, chẳng lẽ là nữ tử? Nhưng là, hương kia không phải mùi son phấn nữ tử hay dùng.

Không kịp hiểu rõ sự việc, chỉ thấy một màn đen ập tới, bên ngoài tiếng đánh nhau như rời xa dần, nàng cuối cùng mất đi ý thức hoàn toàn.

Tỉnh lại thì, thân ở một gian phòng nhỏ, ánh sáng của đèn dầu nhỏ như hạt đậu, chiếu sáng gian nhà nhỏ hẹp. Bên trong phòng không có cửa sổ, không biết bên ngoài trời như thế nào.

Là ai đưa nàng đến nơi này? Lưu Sương biết các thị vệ võ nghệ cao cường, rất khó mà cướp nàng từ nay bọn họ đi được.

Càng làm cho nàng cảm thấy kỳ quái là người kia làm sao biết nàng ở tại Tĩnh Tâm am, chẳng lẽ vừa đến đây, đã có người theo dõi bọn họ sao. Nhưng là, sư huynh cảnh giác như thế, sao lại không phát hiện ra?

Đang suy nghĩ mien man, ánh nến đột nhiên lập lòe, trên tường xuất hiện một bóng đen. Lưu Sương quay đầu lại, mới phát hiện cửa đã bị mở ra từ khi nào.

Vô Sắc một thân cẩm phục màu đen, tựa như ánh đen trong đêm, cười vô sỉ đối với Lưu Sương. Nụ cười dưới ánh nến trông thật tà mị.

"Bạch cô nương, nơi này thế nào, có phải là u tĩnh hơn nhiều so với Tĩnh Tâm am không!" Vô Sắc chậm rãi bước đi thong thả trong phòng, đưa tay đóng cửa lại

Dĩ nhiên là hắc, ngấm lại trừ hắc ra, không còn ai lại làm như vậy.

"Làm sao ngươi biết ta ở Tĩnh Tâm am?" Lưu Sương lãnh thanh hỏi.

"Chuyện này có khó khăn gì? Trong thiên hạ có chuyện gì mà Vô Sắc ta không làm được!" Vô Sắc cuồng ngạo nói

Lưu Sương ngây ngốc, thật sự không nghĩ ra Vô Sắc làm sao tìm được nàng, chẳng lẽ trong thị vệ của sư huynh có nội gián

Vô Sắc nhìn bộ dạng nghi hoặc của Lưu Sương, thần bí cười một tiếng, đưa tay móc từ trong áo ra một cái lúi nhỏ, khom lưng đặt trên bàn.

Lưu Sương nghi hoặc nhìn chăm chú cái túi nhỏ, chốc lát, từ bên trong xuất hiện một tiểu chồn, lông màu trắng, đôi mắt mở to tò mò nhìn Lưu Sương.

Vô Sắc vươn tay, dịu dàng ẵm tiểu chồn.

"Chồn nhi được ta dưỡng từ nhỏ, thế nào, rất đẹp phải không?" Mắt phượng Vô Sắc mê hoặc hỏi.

Đẹp, đẹp, nhưng Lưu Sương không hiểu Vô Sắc đưa ra tiểu chồn này làm gì?

"Người còn nhớ lần trước chúng ta gặp mặt trên chiến trường không? Một lần kia ta bỏ trên người người một thứ bột, thuốc bột này mùi rất đậm, người khó phát hiện ra được, nhưng lại, nó có thể nghe thấy được! Hơn nữa, loại thuốc bột này khi dính lên người, muốn rửa đi vô cùng khó, rất lâu mùi mới có thể biến mất" Vô Sắc vuốt ve tiểu chồn, mỉm cười nói

"Nguyên lai, chính là nó tìm được ta?" Lưu Sương kinh dị hỏi, không nghĩ tới Vô Sắc là kẻ cổ quái, ý nghĩ cũng kỳ quái

Người này thật sự là khó phòng bị, ai có thể nghĩ, hần thông qua tiểu chồn này tìm được nàng?

"Nơi này là nơi nào. Tại sao người muốn dẫn ta tới đây?" Lưu Sương nhìn quanh một hồi, có thể xác định phòng nhỏ này là mật thất.

"Nơi này là hoàng cung!" Vô Sắc đang bế tiểu chồn, tự nhiên ngồi vào ghế trong mặt Lưu Sương.

Lưu Sương không nghĩ tới Vô Sắc lại dẫn nàng tới hoàng cung. Đã sớm phỏng đoán Vô Sắc là người bên cạnh Trịnh hoàng hậu. xem ra không có sai.

"Vô Sắc, rốt cục ngươi muốn gì? Chẳng lẽ ngươi muốn trợ Trịnh hoàng hậu chiếm thiên hạ sao?" Lưu Sương hỏi.

"Có gì không thể sao?" Vô Sắc nhàn nhạt cười nói.

Lưu Sương biết không thể nói lý với tên này, biết hẳn dù hỏi nữa cũng không hỏi được gì, liền không để ý tới hắn nữa.

"Ngươi không hỏi ta là ta đưa ngươi tới hoàng cung làm gì sao?" Vô Sắc thấy Lưu Sương trầm tĩnh như thế, chính mình không nhịn được mà hỏi.

"Nếu ngươi đã muốn nói, tất gì ta phải hỏi!" Lưu Sương lạnh lùng nói

"Ha ha ha, ngươi quả là một người thú vị. Nói như thế này, ta gọi ngươi tới nơi này, là muốn cùng ngươi đánh cuộc." Vô Sắc đem tiểu chồn cho lại vào trong túi, nhét vào trong tay áo.

"Đánh cuộc cái gì?" Lưu Sương lãnh thanh hỏi, nàng không hứng thú chơi đùa cùng hắn.

"Ngươi không phải rất muốn biết Hoàng thượng bị bệnh gì sao? Nghe nói y thuật của ngươi cũng không tệ. Ta có thể mang ngươi đi gặp hắn, nếu như, ngươi có thể chữa khỏi bệnh cho hắn, ta cũng không giúp Trịnh hoàng hậu nữa, thế nào? Vô Sắc tà khí cười cười, trong mắt lóe lên tia sáng.

Lưu Sương thật sự không hiểu Vô Sắc tính toán cái gì, nhưng là, trước mắt nghe kiểu đánh cuộc thật có mị lực. Nếu như có thể gặp

Hoàng thượng, nghĩ ra biện pháp cứu Hoàng Thượng ra khỏi cung, là chuyện không thể tốt hơn.

"Đánh cuộc hay không đánh cuộc?" Vô Sắc nhíu mày, cười hỏi.

"Hoàng thượng bị bệnh gì?" Lưu Sương hỏi, nếu như bệnh hoàng thượng không có thuốc chữa, nàng y thuật cao tới đâu, cũng là vô dụng.

"Người nhìn sẽ biết, bất quá, ta có thể nói cho người, tuyệt đối không phải là bệnh vô phương cứu chữa, nhưng là, nghĩ muốn chữa, cũng không dễ. Nếu như người không chữa nổi bệnh cho hắn, vậy người liền cùng trong cung với hắn chờ chết đi."

"Hảo, cái này ta đồng ý đánh cuộc." Lưu Sương nói.

Toan đứng lên, cuộc đánh cược này, chỉ cần có một tia hi vọng, nàng nhất định phải chữa khỏi cho hoàng thượng.

"Hảo, ngày mai ta liền mang người đi ra ngoài, bất quá trước khi ra khỏi đây, nhớ kỹ hay biến đổi khuôn mặt người đi một chút. Trong cung, đều là người của tên quý Trịnh Thác, đi ra ngoài phải cẩn thận từng bước." Vô Sắc nhắc nhở nói.

Đêm thứ hai, Lưu Sương vừa mới dịch dung xong, Vô Sắc liền đã tới.

Hắn mang đến một bộ trang phục thái giám cho Lưu Sương, còn đem theo một tên tiểu thuận tử cho nàng. Tên này còn nhỏ nhưng có lẽ sẽ hữu dụng.

Vô Sắc đưa Lưu Sương đi, nguyên lai mặt thất đặt trong một hoa viên núi giả cực kỳ bí mật.

Mặc dù đã là đầu mùa đông, nhưng hoa viên của hoàng gia vẫn không hề khô héo, Lưu Sương cùng với Vô Sắc đi ra ngoài,

Hóa trang thành tiểu thái giám, Lưu Sương không quen, nhìn qua Vô Sắc cũng là một thân y phục thái giám, không khỏi có chút buồn cười. Bất quá nghĩ, một người đàn ông, muốn trốn trong cung, đương nhiên phải làm thái giám.

Nhưng là, không biết hẳn thực sự có phải là thái giám không? Chẳng lẽ thực sự là thái giám? Bởi vì tính tình rất cổ quái.

Bởi vì trời tối, trong cung không có nhiều người, nhưng là có từng tốp cấm vệ quân đi tuần. Lưu Sương phỏng đoán những cấm vệ quân này hơn nửa là binh lính của Trịnh Thác, nàng bình tĩnh chậm rãi đi tới.

"Thôi tổng quản, đã trễ thế này, còn muốn đi bá kiến Hoàng Thượng sao?" một tên cầm đầu tốp binh lính lớn tiếng hỏi.

Lưu Sương không nghĩ tới Vô Sắc họ Thôi, kinh ngạc nhìn hắn một cái, lại thấy thần sắc hắn cực lãnh đạm, cực kỳ ngạo mạn hướng tới mấy tên lính kia mà gạt đầu, không hề nói chuyện, tiếp tục đi.

Phía sau truyền đến một số giọng to nhỏ bàn luận: "Không phải là Tổng quản sao? Thần khí cái gì?"

Chỉ thấy tay áo Vô Sắc nhất động, liền nghe tên binh sĩ kêu lên "ai u" một tiếng ngã nhào xuống đất. Mấy tên cấm vệ quân còn lại cuống quýt vây quanh hắn, không bị đánh nhưng cũng nhào xuống đất bất tỉnh nhân sự.

Lưu Sương âm thầm kinh hãi, nghĩ lầm tên Vô Sắc này, khó mà đùa

cột với hần, người khác nói bậy một chút, chắc chắn mất mạng.

Chỉ trong chốc lát đã tới Long Uyên Cung của Hoàng thượng.

Lúc này đã là giờ Hợi (tầm 9 đến 11h đêm), Long Uyên Cung đèn dầu vẫn sáng rõ. Từ cửa sổ những ánh đèn hắt ra, nhảy nhót, biến hóa kỳ lạ.

Mặc dù Lưu Sương không hiểu về võ công, nhưng là vừa tiến vào Long Uyên cung, liền cảm giác một tia hàn khí, có thể thấy, trong cung này bố trí khá nhiều binh. Muốn đem hoàng thượng ra ngoài cung, xem chừng khó hơn lên trời.

Lưu Sương hướng ra ngoài cửa điện, ngoài cửa, có cấm vệ quân phụ trách, vô cùng tĩnh mịch.

Nhưng, những tên này không hề ngăn trở Vô Sắc, xem ra, Vô Sắc thường thường ra vào nơi này.

Chương 135: Mê Hồn đan

Những thủ vệ thủ hộ ngay cửa đại điện vừa nhìn đã biết không phải thứ lưu manh du thủ du thực, người mặc chiến giáp, mắt sáng như đuốc.

Đối diện với Vô Sắc, mấy tên này không ngăn cản, nhưng lại đưa đao ngăn cản Lưu Sương:

- Người này là ai? Sao chưa bao giờ thấy xuất hiện trong cung?

m thanh Vô Sắc lạnh lùng nói:

- Hắn là đồ nhi của ta, đi cùng với ta, tên là Tiểu Thuận Tử.

Thị vệ nghe xong liền hạ đao xuống.

Lưu Sương sờ sờ đầu vai, tựa hồ vẫn còn cảm nhận được hàn khí của thanh đao kề trên cổ.

Bên trong Long Uyên Điện im ắng, cung nữ thái giám đứng hầu ở trong điện không phát ra một tiếng động, rõ ràng là có rất nhiều người, nhưng không khí lại trầm lặng như không có một ai tại đây.

Đột nhiên đằng sau chiếc bàn to có thanh âm sột soạt, một bóng người từ từ đứng lên từ phía sau bàn, chính là hoàng thượng toàn thân mặc long bào màu vàng sáng.

Lưu Sương hoảng sợ, nàng không ngờ hoàng thượng lại ngồi lọt

thòm trong ghế như thế. Lúc này hắn nghe thấy Vô Sắc đến mới ngồi thẳng người dậy, một đôi mắt đen nhánh sáng lấp lánh nhìn thẳng vào Vô Sắc.

- Người mang đến Mê Hồn đan?

Thanh âm hoàng thượng khẽ run, giọng nói có vẻ gấp gáp.

Hoàng thượng ngay trước mắt đã không phải là người mà Lưu Sương nhìn thấy mấy tháng trước, một người tuy ôn hòa nhưng không thiếu phần uy nghiêm. Giờ phút này, hoàng thượng trông thực tiền tuy, hai gò má hõm sâu, sắc mặt tái nhợt, nhìn thoáng qua có vẻ ốm yếu.

Tuy nhiên, bộ dạng này cũng không phải bộ dạng bệnh nặng, hắn nhìn thấy Vô Sắc liền đứng ngay dậy mà bước xuống, bước chân dồn dập nghênh đón Vô Sắc.

- Trẫm cần Mê Hồn đan!

Hắn vươn tay nói với Vô Sắc.

- Hoàng thượng, đừng nóng vội, của ngài đây!

Vô Sắc vừa nói vừa rút từ trong lòng ngực ra một gói gấm, nhẹ nhàng mở ra, từng viên thuốc màu trắng tinh hiện ra từ trong túi gấm.

Lưu Sương còn chưa kịp nhìn rõ thì hoàng thượng đã vươn tay, một tay cầm túi thuốc, một tay cầm ngay một viên, cũng không cần dùng nước mà trực tiếp nuốt ngay một viên.

Lưu Sương không ngờ hoàng thượng lại hành động thế này, thật sự xảy ra chuyện gì? Hình dáng hắn lúc này không giống như bị bệnh

nặng, mà giống như là trúng độc lại không có thuốc giải hơn.

Lưu Sương nhướn mày nhìn Vô Sắc có ý dò hỏi, Vô Sắc cũng không nói gì, sau khi dâng Mê Hồn đan cho hoàng thượng xong liền cáo từ. Lưu Sương chỉ biết đi theo sau hần.

- Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Ra khỏi Long Uyên Điện, Lưu Sương thấy xung quanh không có ai, liền nhanh chóng hỏi Vô Sắc.

Vô Sắc cũng không trả lời trực tiếp, chỉ thản nhiên nói:

- Đêm nay ngươi ở tại phòng ta đi.

Lưu Sương trăm ngàn lần không muốn, nhưng ngoài việc đi theo sau Vô Sắc, nàng không có nơi nào để đi, chẳng lẽ lại trở về mật thất sao? Nàng mơ hồ cảm thấy Vô Sắc không có địch ý với nàng.

Lưu Sương rất muốn biết cuối cùng là hoàng thượng bị trúng loại độc gì, nhưng nàng chỉ còn cách ngụ tại phòng của Vô Sắc.

Về đến phòng, Vô Sắc thấp nển, ngồi xuống ghế, cười cười cùng Lưu Sương, nụ cười kia ánh lên vẻ tà mị trong ánh nến lung linh.

- Hoàng thượng rốt cuộc bị làm sao vậy?

Lưu Sương lo lắng hỏi han, nàng cũng không rãnh ngồi thưởng thức nụ cười của hần.

- Ngươi cảm thấy thế nào?

Vô Sắc dùng ngón tay vẽ vẽ lên bàn, hỏi ngược lại.

- Ta chưa từng thấy bệnh nào lại như vậy, ta khẳng định hoàng thượng đang bị trúng độc!

Lưu Sương quả thật chưa từng thấy loại bệnh này.

- Không sai, người rất thông minh, không bắt mạch mà cũng biết hẳn trúng độc.

- Loại độc này không có giải dược sao?

Lưu Sương nhú mày nói, nếu không Vô Sắc cũng không cần nàng đến để trị liệu.

- Vừa rồi người cũng nhìn ra được, hoàng thượng dùng Mê Hồn đan mới trở nên như vậy. Mê Hồn đan được làm ra từ chiết xuất của quả anh túc, sau khi dùng sẽ có tác dụng tâm trí thanh thản, phiêu phiêu như tiên. Tuy nhiên, nhưng khi cơn nghiện phát ra thì không có thuốc nào chữa được, chỉ có độc tính của chính anh túc mới có thể hóa giải.

- Cho nên người nào đã trúng phải độc của Mê Hồn đan thì chỉ có thể không ngừng ăn Mê Hồn đan, lấy độc giải độc, uống rượu độc giải khát có phải không?

Lưu Sương vô cùng phần nộ, thanh âm cũng trở nên run rẩy.

Vô Sắc tựa hồ coi thường sự tức giận của nàng, mỉm cười gật gật đầu mà nói:

- Không sai, người nói rất đúng. Vì thế, khi dùng Mê Hồn đan lâu dài thì cũng coi như đang tự sát một cách chậm chạp.

- Loại độc này là do người luyện chế ra!

Lưu Sương nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Nàng tuy biết cây anh túc có thể làm cho người ta mê ảo, nhưng nàng không ngờ khi dùng nó để điều chế Mê Hồn đan lại có độc tính lớn đến vậy. Trên đời này, người có thể luyện chế độc được cao cấp đến mức này, ngoài Vô Sắc thì còn có thể là ai?

- Không sai, do chính ta luyện chế ra, nhưng ta lại không nghĩ ra, độc được của nó khi phát tác lại mang đến cảm giác khó chịu đến thế này. Ta cũng không nghĩ tới, ta lại không thể chế ra giải dược.

Trong mắt Vô Sắc đúng là hiện ra quang mang hối hận.

Hắn cũng biết hối hận?

- Hoàng thượng do bị Mê Hồn đan khống chế nên mới giao toàn bộ quyền hành trong triều cho hoàng hậu?

- Không sai! Khi Mê Hồn đan phát tác thì người giống như bị hàng vạn hàng nghìn con kiến cắn khắp người, không một chỗ nào không ngứa, không một chỗ nào không đau. Hoàng thượng luôn sống trong cảnh sung sướng, làm sao chịu nổi cảm giác này, vì thế mới đáp ứng điều kiện của hoàng hậu. Hiện giờ, trong tim hắn ngoại trừ Mê Hồn đan thì chẳng còn gì, kể cả giang sơn xã tắc.

- Người... Người.... đúng là trợ thủ đắc lực của hoàng hậu a!

Trong lòng Lưu Sương căm giận, lời nói ra tràn ngập vẻ giễu cợt.

- Thì sao? Người nghĩ người có thể giúp hoàng thượng giải được cơn nghiện của Mê Hồn đan sao? Nếu không thể thì liền mở miệng

nhận thua đi!

Vô Sắc lạnh lùng nói.

Lưu Sương đứng dậy, chậm rãi rảo bước xung quanh phòng.

- Cơn nghiện của hoàng thượng bao lâu tái phát một lần?

Lưu Sương đột nhiên hỏi.

- Hiện giờ thường xuyên hơn so với lúc đầu, khoảng hai ngày là phát tác một lần.

Lưu Sương biết, nếu muốn cai nghiện loại độc này, nhất định phải làm cho hoàng thượng ngừng dùng Mê Hồn đan. Tuy nhiên, nếu đột nhiên ngừng sử dụng Mê Hồn đan, hoàng thượng tất phải chịu cảnh tra tấn như luyện ngục, mà hoàng thượng thì chắc chắn không thể chịu nổi sự thống khổ như thế.

Lưu Sương chợt nhớ tới chính bản thân mình trúng hàn độc, khi đó vừa lạnh vừa đau đớn, tình cảnh như vậy người khác khó mà chịu nổi. Hiện giờ xem ra, Mê Hồn đan này khi phát tác cũng không kém bao nhiêu, có lẽ còn lợi hại hơn cả hàn độc.

Lúc trước, khi nàng bị hàn độc phát tác, làm cách nào để vượt qua?

Lưu Sương vẫn còn nhớ rõ, mỗi lần màng bị hàn độc phát tác, sư huynh đều không ăn không ngủ ngồi đánh đàn cho nàng nghe, dùng tiếng đàn êm tai phân tán sự chú ý của nàng, khi đó làm nàng giảm bớt suy nghĩ về sự đau đớn. Nói vậy, phương pháp này cũng có thể dùng để cứu hoàng thượng.

Còn có sự đỡ dành nữa, dùng người hoàng thượng thương yêu

quan tâm nhất dĩ dành hẳn. Người hoàng thượng yêu thương nhất là ai đây? Nhất định không phải là Trịnh hoàng hậu, có lẽ là Trầm hoàng hậu đã qua đời và Bách Lý Hàn.

Lưu Sương cúi đầu trầm tư, không chú ý đôi mắt đen nhánh sau tấm của Vô Sắc đang ngắm nhìn nàng.

Lưu Sương khi suy nghĩ đúng là xinh đẹp, có một loại khí chất siêu phàm thoát tục phong vận.

- Đang suy nghĩ biện pháp sao?

Vô Sắc hí mắt hỏi.

- Vô Sắc, trong tay ngươi còn có bao nhiêu Mê Hồn đan?

Lưu Sương đi đến trước mặt Vô Sắc mà hỏi.

Vô Sắc lấy ra từ trong tay áo một cái túi nhỏ, đem Mê Hồn đan đổ vào mâm sứ trước mặt rồi nói:

- Còn nhiều đây, năm viên!

Lưu Sương nhìn từng viên thuốc Mê Hồn đan trong mâm sứ. Nàng vươn tay, nhẹ nhàng mà sờ lên viên thuốc, chính là những viên thuốc nhìn như châu tròn ngọc sáng, nhưng nó lại là một loại độc dược đáng sợ, tà ác đến cực điểm.

- Vô Sắc, ngươi đem những viên thuốc này làm cho nát vụn, tăng thêm một số dược vật khác, từ đó lại tạo thành mười lăm viên, nhưng lượng Mê Hồn dược lại giảm bớt đi.

Lưu Sương nhẹ giọng nói.

Vô Sắc nhú mày nói:

- Thật là một phương pháp tốt!

Lập tức, hắn đưa tay bóp nát năm viên thuốc kia, lại tăng thêm một số thảo dược giải độc thông thường, chỉ trong chốc lát, hắn liền biến năm viên thuốc thành mười lăm viên.

- Vô Sắc, ta muốn biết, ngươi không phải muốn giúp hoàng hậu sao? Vì sao bây giờ lại ra tay cứu hoàng thượng?

Biểu hiện lúc này của Vô Sắc chẳng khác nào hắn đang đối đầu với hoàng hậu, nếu không, hắn cũng không mang Lưu Sương theo để giải độc cho hoàng thượng.

- Thật vậy sao? Ta đánh cược với ngươi, nếu ngươi thua, ta sẽ tiếp tục giúp cho hoàng hậu!

Vô Sắc cười vô tư.

Lưu Sương cười cười, lần đầu tiên nhìn thấy Vô Sắc, nàng liền cảm giác được hắn không phải là một người xấu không có khả năng phục thiện. Có lẽ, trợ giúp hoàng hậu, thật sự giống như hắn nói, chỉ là vì thích thú, đến thời điểm mấu chốt cuối cùng, hắn cũng sẽ dựa vào lương tâm của mình mà kìm cương ngựa bên bờ vực thẳm.

Màn đêm buông xuống, ngày thứ hai, Lưu Sương theo Vô Sắc bắt đầu giải độc cho hoàng thượng.

May mà lúc này hoàng hậu không rảnh rỗi để bận tâm về hoàng thượng, chỉ nhắc Vô Sắc mỗi ngày đều đúng hẹn mang thuốc cho hoàng thượng.

Lưu Sương tự mình kiểm nghiệm mức độ trúng độc của hoàng thượng, tình trạng này, ngoài một chữ "thảm" thì không còn từ nào để hình dung.

Thừa dịp cơ duyên chưa phát tác, Lưu Sương liền đem ý tưởng cai nghiệm nói cho hoàng thượng nghe, cái hoàng thượng trúng chính là Mê Hồn đan, cũng không phải loại hồ đồ, hắn cũng biết rõ sự nguy hại của Mê Hồn đan, ngay lập tức liền gật đầu đáp ứng, đồng ý cho Lưu Sương và Vô Sắc trói hắn lại, hơn nữa miệng còn bị nhét vải, tránh tình trạng khi lên cơn nghiệm thì gào thét, kinh động thị vệ bên ngoài.

Tuy nhiên, lúc độc phát chân chính thì hoàng thượng cơ hồ chịu không nổi, hắn thống khổ vô cùng, thậm chí lấy đầu đập vào tường, máu chảy lênh láng, vô cùng điên dại.

Lưu Sương lấy đàn ngọc ra, khoanh chân ngồi dưới đất, bắt đầu gảy.

Khúc nhạc nàng đàn chính là Thanh Tâm Chú, là do chính nàng ngộ ra lúc ở Tĩnh Tâm am. Nàng hi vọng khúc nhạc mang âm hưởng Phật môn sẽ giúp hoàng thượng trừ bỏ tâm ma trong lòng.

Tiếng đàn réo rất vang lên, giống như nước sông chảy bình thản đạm bạc, trôi nổi khắp điện.

Tựa hồ hoàng thượng khôi phục được một chút lý trí, từ từ trở nên bình thản. Tuy nhiên, cơ thể của hắn vẫn đang vừa ngứa vừa đau.

- Không được, trầm cần Mê Hồn đan!

Trong miệng hắn nhét vải, nhưng qua thanh âm ồm ồm trong miệng của hắn, Lưu Sương có thể nghe ra hắn nói cần Mê Hồn đan.

Lưu Sương ở bên cạnh đánh đàn, một bên nói nhẹ bên tai hoàng thượng:

- Hoàng thượng, người nhất định phải chịu đựng, không nên dễ dàng buông bỏ, nếu không, người không thể gặp lại hoàng tôn của mình. Người sắp có hoàng tôn rồi!

Hoàng thượng thất thần nhìn Lưu Sương, nhìn thấy nét mặt không có biểu hiện gì lạ lùng của tiểu thái giám trước mặt, đôi mắt đen láy ôn nhã bình tĩnh, tự hồ có một chút quen thuộc. Trong đầu hắc linh quang chợt lóe, hắc nói một cách run rẩy:

- Người là... là... Bạch Lưu Sương??!!

Lưu Sương rơi lệ gật gật đầu.

Trên mặt hoàng thượng đột nhiên tỏ ra mừng rỡ vô cùng, sau đó, lại chuyển thành thần sắc kiên định, hắc vẫn quay cuồng vì bị độc dược của Mê Hồn đan tra tấn, nhưng trong miệng đã không còn gào thét cần tới Mê Hồn đan.

- Người nói gì với hoàng thượng vậy?

Vô Sắc tò mò đi đến bên người Lưu Sương mà hỏi.

Lưu Sương lắc đầu nói:

- Bí mật!

Lúc này đây, cơn nghiện phát tác, hoàng thượng cuối cùng cũng vượt qua.

Chương 136: Bách Lý Bằng

Đã trải qua năm sáu lần độc phát, cơn nghiện của Hoàng thượng rốt cục cũng giảm bớt, mặc dù hiện tại là cách ngày phát tác một lần, nhưng không còn thống khổ như đêm đó, như vậy là có thể chịu được rồi.

Mỗi đêm, Vô Sắc và Lưu Sương lại đưa Hoàng thượng ăn một mảnh mê hồn đan, không vì điều gì khác, chỉ để tiêu trừ lòng nghi ngờ của Hoàng hậu và Trịnh Thác. Kỳ thật, trong viên mê hồn đan đó, hàm lượng dược tính của anh túc đã còn ít hơn rất nhiều.

Trên thực tế, Hoàng hậu căn bản không rảnh chú ý đến Hoàng thượng đã trúng độc tận xương, có vẻ như bà ấy tưởng rằng độc của Hoàng Thượng không thể chữa được. Bà ấy cho rằng dù có cầu Hoàng thượng ra khỏi cung, ông cũng không xuất cung.

Đêm đó, Hoàng thượng lên cơn nghiện, bất quá, không tới nửa canh giờ, đã phát tác xong, trong lòng Lưu Sương vô cùng mừng rỡ. Theo tình huống trước mắt, không đầy hai tháng nữa, Hoàng thượng sẽ không còn nghiện nữa.

Nhưng thời gian vốn chẳng đợi người.

Ngoài cửa sổ đột nhiên có tiếng động lạ thường, trái tim Lưu Sương căng thẳng, cửa điện mở ra, một tốp thị vệ đi vào. Tốp thị vệ này đứng ngoài cửa, mặc khôi giáp huyền thiết, trong tay đều cầm đao kiếm. Chia làm hai hàng, đứng ở cửa đại điện.

Hàn ý lạnh như băng của đao kiếm trong nháy mắt tràn ngập cả đại điện, Lưu Sương không kiềm chế được rung mình một cái, vừa nhìn đã biết đây là quân của Trịnh Thác, đao kiếm của những kẻ này không chỉ để bày cho vui mắt, dưới ngọn đèn lóe lên từng tia hàn quang lạnh người, mang theo mùi tanh và sát khí, vừa nhìn đã biết là thường xuyên tắm máu người.

Một người mặc huyền thiết sáng bóng đi đến, là một tướng sĩ trung niên, có lẽ là thủ hạ của Trịnh Thác.

"Lớn mật, Lãnh Thiết, tại sao dám xông vào cung điện của Trẫm!"
Hoàng thượng lạnh giọng quát.

Người được gọi là Lãnh Thiết lạnh lùng liếc nhìn Hoàng thượng một cái, ánh mắt cực kỳ ngạo mạn, rất hiển nhiên là không để Hoàng thượng vào trong mắt: "Trẫm? Người cho rằng người còn là Hoàng thượng của ngày xưa? Chỉ lát nữa thôi người sẽ không thể tự xưng là Trẫm nữa rồi!"

Lãnh Thiết lạnh lùng ngang ngược nói.

"Mang đi!" Hắn phất tay lạnh giọng ra lệnh.

Hai thị vệ đằng sau hô một tiếng rồi tiến lên, đi về phía Hoàng thượng. Dáng vẻ này là muốn bắt trói Hoàng thượng, đám cung nữ bị dọa phát run. Hai thám giám trung thành với Hoàng thượng thấy thế bèn nhào tới, hộ giá trước mặt Hoàng thượng, hô lớn: "Làm gì, các người muốn tạo phản hả!"

Còn chưa nói xong, đã thấy ánh đao chợt lóe, đầu hai thái giám đã rơi xuống đất, mùi máu tanh tràn ngập nội thất.

"Ta xem còn ai có dũng khí ngăn cản!" Lãnh Thiết lạnh lùng nói,

không vì chuyện vừa giết người mà biến sắc chút nào.

Sắc mặt Lưu Sương đại biến, mới vừa rồi còn sống sờ sờ, đảo mắt đã biến thành hai xác chết, sao không khiến người khác lạnh cả tim gan. Khiến người khác lo lắng hơn chính là, người này nếu không phải được Trịnh Thác và Hoàng hậu ra lệnh, tại sao dám kiêu ngạo như thế.

Hắn muốn bắt Hoàng thượng đi đâu? Chẳng lẽ chiến sự đã nổ ra, muốn bắt Hoàng thượng làm con tin?

"Lãnh tướng quân, bình tĩnh đừng nóng! Tuy là có thể một lát nữa, ông ấy không còn là Hoàng thượng, nhưng hiện tại vẫn là Hoàng thượng chân chính, chẳng lẽ Lãnh tướng quân muốn hành thích nhà vua sao?" Vô Sắc thông thả ung dung nói.

"Thôi tổng quản, bốn tướng quân không biết Hoàng thượng là ai, bốn tướng quân chỉ biết Thích Viễn Hầu." Dứt lời, trong một nháy mắt, một nhóm thị vệ tiến lên, ý định bắt trói Hoàng thượng.

Lưu Sương lo lắng nhìn Vô Sắc, hy vọng hắn ra tay cứu Hoàng thượng. Lại thấy Vô Sắc bày ra bộ dạng chuyện không liên quan tới hắn, hoàn toàn không có ý định tương trợ. Trong lòng Lưu Sương lo lắng, lạnh giọng quát: "Các người không thể bắt Hoàng thượng đi!"

Nàng không thể trơ mắt nhìn Hoàng thượng gặp chuyện không may, nếu là vận bất đắc dĩ, sẽ đem độc dược nàng chế ra trước kia để dùng.

"Muốn bắt Hoàng thượng, sợ là không dễ dàng như vậy!" Vô Sắc lạnh lùng nói, vừa nói vừa nhẹ nhàng vuốt ve ống tay áo, như đang nhìn ngắm hoa văn trên ống tay áo.

"Ồ?" Lãnh Thiết lạnh lùng nhìn Vô Sắc đang vô cùng thần nhiên tự đắc, Lưu Sương với thần sắc khẩn trương và Hoàng thượng với vẻ mặt giận dữ, lạnh lùng nói: "Thôi tổng quản, ngươi muốn làm gì? Đừng quên, ngươi là người của Hoàng hậu! Lúc này, Thích Viễn Hầu đã nắm chắc thắng lợi, chẳng lẽ, vinh hoa phú quý tới tay ngươi cũng không cần?"

Hắn đối với kẻ giỏi dùng độc như Vô Sắc vẫn có vài phần kiêng kỵ.

"Ta đâu có nói là muốn làm gì?" Vô Sắc mở tay nói, "Ta chỉ muốn nhắc nhở ngươi thôi."

"Cái gì?" thần sắc Lãnh Thiết kinh hãi, hắn đột nhiên quay đầu lại, cửa sổ đại điện, không biết mở ra từ khi nào, vô số tướng sĩ mặc kim giáp, cầm cung tên, chĩa thẳng vào bọn họ. Rất hiển nhiên, bọn họ đã bị bao vây, nực cười là hắn không hề phát hiện, còn định bắt trói Hoàng thượng đưa đi, thật sự là quá sơ suất.

Ngay cả kẻ thân kinh bách chiến như hắn, đối với biến hóa đột nhiên xuất hiện, lại hoàn toàn thất thố không chút phòng ngự.

"Các ngươi, các ngươi là người của ai?" Lãnh Thiết kinh ngạc hỏi, trong cung không phải chỉ có người của Trịnh Thác sao, tại sao lại xuất hiện tướng sĩ mặc kim giáp. Chẳng lẽ là hiện ra từ không khí, hay là Trịnh Thác thật sự thất bại, Bách Lý Hàn dẫn binh vào cung? Chuyện này hình như không có khả năng, dù có cũng không nhanh như vậy đi!

Hắn còn đang nghi hoặc, đã thấy một thiếu niên mặc cẩm phục màu đen cất bước đi đến. Rõ ràng là cẩm phục màu đen, nhưng lại rất đẹp mắt, cổ tay thêu hoa mai màu đỏ, rất nổi bật, cực kỳ diễm lệ.

Với sự phụ trợ của màu hồng nhạt của cánh hoa, gương mặt của

thiếu niên tuấn mỹ như tiên nhân.

Hắn cười híp mắt có vẻ rất vô hại, tới trước mặt Lãnh Thiết, hừ lạnh một tiếng, nói: "Tên vô danh tiểu tốt ở đâu chui ra, dám bất kính với phụ hoàng ta, ngươi ăn nhằm gan hùm mật gấu sao!"

Lúc này Lãnh Thiết mới phản ứng trở lại, người trước mắt hắn, dĩ nhiên là Tĩnh vương nổi tiếng khắp kinh sư – Bách Lý Bằng, tuy hắn theo Trịnh Thác đóng quân nơi biên cương đã nhiều năm, nhưng đã từng nghe danh tiếng của tiểu Ma vương, chỉ là chưa từng gặp mặt. Hôm nay mới biết tiểu Ma vương quả nhiên danh bất hư truyền, bề ngoài tuấn mỹ thoát tục, tính tình kỳ quặc quái dị.

"Thì ra là Tĩnh Vương giá lâm, xin lỗi đã không nghênh đón!" Lãnh Thiết biết Bách Lý Bằng là con đẻ của Trịnh Hoàng hậu, mặc dù hắn biết cuộc phản loạn lần này, Trịnh Thác vẫn chưa liệt Bách Lý Bằng vào danh sách thừa kế. Nhưng dù sao Bách Lý Bằng cũng là con đẻ của Trịnh Hoàng hậu, chung quy chắc sẽ đứng về phía mẫu hậu. Nhưng hắn sai rồi, Trịnh Hoàng hậu là mẹ đẻ của Bách Lý Bằng, vậy Hoàng thượng thì không phải cha đẻ của Bách Lý Bằng hả!

"Bách Lý Bằng, ngươi đừng xằng bậy, ngươi hắn là phải biết rõ, diệt trừ lão hoàng đế này, ngươi chính là Hoàng thượng ." Lãnh Thiết trầm giọng nói.

"Lãnh Thiết, ngươi thật sự là chán sống!" Bách Lý lạnh giọng rít lên, vung tay lên, kim giáp tướng sĩ đồng loạt bắn tên, trong lúc nhất thời chỉ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết vì trúng tên. Thủ hạ của Lãnh Thiết lần lượt ngã xuống.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 137: Quan chiến

Lãnh Thiết đảo mắt nhìn thủ hạ của mình rối loạn như ong vỡ tổ, trong lòng kinh dị không cần phải nói. Thủ hạ của hắn không phải hạng người bình thường, mà đám tướng sĩ mặc kim giáp này là từ đâu mà tới, lại có thực lực mạnh như vậy. Bất quá, hắn không hổ là tướng quân thân kinh bách chiến, kinh dị chung quy chỉ là kinh dị, trong chớp mắt hắn xông lên khống chế Hoàng thượng.

Vốn dĩ hắn cách Hoàng thượng không xa, động tác cũng rất nhanh, nhưng vẫn không thực hiện được việc đó, bởi vì có một người còn nhanh hơn hắn, đó chính là Bách Lý Băng.

Đương nhiên Bách Lý Băng đã sớm dự liệu hắn sẽ làm thế, kiếm trong tay Bách Lý Băng nhanh chóng chĩa thẳng vào cổ họng Hàn Thiết. Thanh âm lạnh lùng: "Không được động đây!"

Bách Lý Băng mặc một thân hắc y, khuôn mặt tuần tú nghiêm túc, con ngươi đen sâu thẳm lạnh như băng, như tà thần nơi địa phủ. Hắn khẽ ngoắc ngón tay, những tướng sĩ mặc kim giáp đi tới, nhanh chóng khống chế Lãnh Thiết.

Lãnh Thiết mới vừa rồi còn càn rỡ ngạo mạn, trong nháy mắt đã tràn ngập sợ hãi, lăn lộn nơi sa trường đã nhiều năm, hắn không sợ chết, tối nay lại bị tiểu Ma vương Bách Lý Băng khiến cho kinh sợ.

Bách Lý Băng không thèm nhìn Lãnh Thiết lấy một cái, chậm rãi thu kiếm, nhẹ nhàng thổi thổi lên thân kiếm, như sợ Lãnh Thiết làm nhiễm bẩn bảo kiếm. Thu kiếm xong, Bách Lý Băng chậm rãi đi tới

trước mặt Hoàng thượng, quỳ rạp xuống đất, trầm giọng nói: "Nhi thần đã tới chậm, làm phụ hoàng sợ hãi!"

Hoàng thượng hai tay run rẩy đỡ Bách Lý Băng đứng dậy, trong lòng của ông, vốn dĩ vẫn tưởng rằng Bách Lý Băng và mẫu hậu hần là cá mè một lứa, đã có ý mưu phản từ lâu, không hề biết đứa con này thủy chung vẫn đứng cùng chiến tuyến với mình.

Hoàng thượng một mực không thích hoàng tử này, không phải bởi vì hần kém hơn Bách Lý Hàn, cũng không phải vì tính tình hần không tốt, mà bởi vì mẫu hậu của hần là Trịnh Hoàng hậu. Hôm nay xem ra, ông ấy vì lý do đó mà xa lánh hoàng tử, âu có phần cực đoan quá mức.

"Phụ hoàng, người không sao chứ!" Bách Lý Băng thấy một hồi lâu mà Hoàng thượng vẫn không nói gì, nhìn Hoàng thượng chăm chú hỏi

Hoàng thượng xúc động nâng Bách Lý Băng đứng lên, ôn nhu nói với hần: "Băng nhi, đứng lên đi, phụ hoàng không có việc gì." Thanh âm của Hoàng thượng có chút run rẩy, mang theo một chút kích động không dễ thấy được.

"Nhi thần đã sai người đào một địa đạo, vừa rồi đã đưa hoàng tử mẫu ra ngoài. Chúng ta cũng nên mau chóng rút lui, miễn cho việc chiến sự nổ ra, lại bị phản tặc bắt làm con tin." Bách Lý Băng trầm giọng nói.

Hoàng thượng mỉm cười gật đầu, hỏi: "Những tướng sĩ mặc kim giáp này là từ đâu tới?"

Bách Lý Băng khẽ cười nói: "Không dối gạt phụ hoàng, hài nhi đã nhận ra dã tâm của mẫu hậu từ lâu, bèn chuẩn bị một đội kị binh, đề

phòng tình huống bất trắc. Số lượng binh sĩ mặc dù không nhiều lắm, nhưng lúc nguy cấp vẫn có thể dùng được."

Hoàng thượng được Bách Lý Băng dìu, đi về phía cửa điện. Mới đi đến cửa đại điện, đột nhiên nhớ ra cái gì, nhìn lại, đã không thấy Lưu Sương và Vô Sắc đâu, trong lòng Hoàng thượng lập tức kinh hãi. Mới vừa rồi nhìn thấy Bách Lý Băng tới cứu mình, trong lòng quá kích động, dĩ nhiên quên mất Lưu Sương

"Phụ hoàng, người đang tìm ai? Là Thôi tổng quản sao?" Bách Lý Băng cũng không biết Thôi tổng quản này là Vô Sắc nổi tiếng giang hồ, chỉ biết hắn là người bên cạnh mẫu hậu, vừa rồi thấy Thôi tổng quản lôi một tiểu thái giám đi ra ngoài, hắn cũng không ngăn trở.

Hắn cố ý thả Vô Sắc đi, là vì muốn Vô Sắc truyền tin cho mẫu hậu, để mẫu hậu còn nhận tin thất bại, sớm chuẩn bị cho tốt việc giải quyết hậu quả. Dù cho bà ấy từng nghĩ đến việc diệt trừ hắn, dù cho bà ấy đại nghịch bất đạo muốn làm phản, nhưng dù sao bà ấy cũng là mẹ đẻ của hắn.

"Chính là hắn, còn có tên tiểu thái giám bên cạnh hắn, bọn họ đi đâu rồi?" Hoàng thượng nóng lòng hỏi han. Mặc dù mấy ngày nay, Vô Sắc cũng giúp đỡ ông ấy giải độc nghiện, nhưng dù sao hắn cũng là người bên cạnh Hoàng hậu, tuyệt nhiên không thể tin nhiệm hắn trăm phần trăm. Hôm nay, Vô Sắc lại mang Lưu Sương đi, trong lòng ông ấy làm sao có thể không nóng ruột!

"Tiểu thái giám mà Thôi tổng quản mang theo, chính là hoàng tử Bạch Lưu Sương của con, con phải nhanh chóng đi tìm, ngàn vạn lần phải đưa hoàng tử của con trở về." Hoàng thượng lo lắng nói.

Đối với chuyện tan rồi lại hợp, hợp rồi lại tan của Lưu Sương và Bách Lý Hàn, Hoàng thượng không biết rõ lắm, nhưng ông biết, Bách

Lý Hàn cực kỳ quan tâm Lưu Sương, bằng không sẽ không vì nàng mà vất vả chạy tới Lăng Quốc.

"Người nói cái gì?" Bách Lý Bằng nghe Hoàng thượng nói xong, ngược đầu như bị giáng một chùy.

Trong lòng hắn, sự lưu luyến hắn dành cho Lưu Sương không khác là mấy so với Bách Lý Hàn, nhưng bởi vì hắn không có năng lực như hoàng huynh, không thể vì nàng ra tiền tuyến đánh giặc, chỉ có thể ở nơi này chờ đợi.

Tình hình lúc này vạn lần khẩn cấp, hắn không thể quan tâm người khác, không ngờ nàng đang ở trong điện, hơn nữa còn hóa trang thành một người không ra gì như tiểu thái giám. Mới vừa rồi thấy hắn, nàng không nói bất cứ lời nào, ngược lại còn để mặc kẻ khác đưa đi. Lúc này, hoàng cung là nơi nguy hiểm vô cùng, nàng có thể bị đưa đến chỗ nào đây?

Sau khi Bách Lý Bằng đưa Hoàng thượng rời khỏi đại điện đi vào địa đạo, liền dẫn người lén lút trở về cung tìm kiếm. Nhưng, hoàng cung đã loạn, ai có hơi sức chú ý đến hai thái giám. Tìm kiếm một hồi lâu, vẫn không thể tìm ra tung tích của hai người.

Lúc này, Lưu Sương bị Vô Sắc đưa đi theo hướng cửa cung.

Vừa rồi trong Long Uyên điện nhìn thấy Bách Lý Bằng, rốt cục tên tiểu Ma vương vô pháp vô thiên kia cũng làm được một chuyện nghiêm túc chín chắn, trong lòng Lưu Sương cũng cảm thấy hân hoan. Vốn muốn lên tiếng nói chuyện, nói cho hắn biết nàng là Bạch Lưu Sương. Nhưng, nàng không ngờ Vô Sắc lại đứng sau điểm á huyết của nàng, mang nàng rời khỏi điện.

Lưu Sương rất giận Vô Sắc, không phải hắn muốn giúp đỡ Hoàng

thượng sao? Vì sao lúc này lại đột nhiên đào ngũ.

"Vô Sắc, rốt cuộc ngươi muốn gì?" Lưu Sương nhíu mày hỏi, nàng thật lòng không nghĩ Vô Sắc tự làm tự chịu. Hành vi của tên này, không thể dùng tiêu chuẩn người bình thường để suy đoán.

Vô Sắc quay đầu nhìn Lưu Sương cười cười, nụ cười yêu mị gian tà, nhưng Lưu Sương lại rõ ràng nhìn thấy một tia thống khổ chưa từng có. Người như hắn, cũng có việc phiền não sao? Lưu Sương thật sự hoài nghi điều đó!

"Ta dẫn ngươi đi nhìn tình lang của ngươi thì thế nào?" Vô Sắc lại điểm á huyết Lưu Sương lần nữa, vác Lưu Sương nhảy lên tường, bay qua đỉnh cung điện lóng lánh ánh vàng.

Chỉ chốc lát sau, bọn họ liền đến An Định Môn.

An Định Môn, do Trịnh Thác trấn thủ, là Trữ vương Bách Lý Hàn tự mình mang binh tấn công An Định Môn.

Đoàn quân mặc giáp bạc phản chiếu ánh trăng thành thứ ánh sáng chói mắt, như vô số ngôi sao không ngừng di chuyển. Trong đoàn Ngân Dực Quân có một người mặc quân phục màu vàng kim lóng lánh, tỏa ra thứ ánh sáng rực rỡ chói lòa, mang đến sự ấm áp trong bóng đêm lạnh lẽo.

Bách Lý Hàn phóng ngựa lên tuyến đầu, mái tóc bạc tung bay, hắn đang cười một nụ cười vui vẻ mà lạnh lẽo, tô điểm bởi đôi mắt đang tỏa sáng như đuốc, sáng quắc rực rỡ.

Từ khi còn là một thiếu niên, hắn đã lập chí trả thù cho mẫu hậu, vì nước trừ gian.

Hè nóng đông lạnh hăn cũng không ngừng nghiên cứu binh thư, khổ luyện võ nghệ, hàng chục lần đối mặt với trắc trở, mấy mươi lần đối diện với tử thần. Hôm nay, rốt cuộc hăn cũng đợi được thời khắc này.

Hăn đợi trận chiến này đã quá lâu, kỳ thật hăn chạy đến Thiên Mạc Quốc là một nước đi nguy hiểm, hăn biết Trịnh Thác sẽ sinh biến, nên trong lòng sớm đã có thu xếp. Hăn mang theo 5 vạn Ngân Dục Quân, nhưng vẫn còn 2 vạn Kim Dục Quân ẩn trong kinh sư bảo vệ.

Hôm nay, Ngân Dục Quân và Kim Dục Quân hợp chiến, còn có Bách Lý Băng ở trong cung tiếp ứng, trận chiến này, hăn chiến thắng là điều không cần nghi ngờ.

Bởi vì, hăn không thể thua, đã thua tất sẽ không dậy nổi.

Bách Lý Hàn rút bảo kiếm giơ lên cao, lớn tiếng quát: "Các vị tướng sĩ nghe lệnh, Trịnh Hoàng hậu và Trịnh Thác làm loạn triều cương, giam lỏng Hoàng thượng, ý đồ phản loạn. Ta – Trữ Vương Bách Lý Hàn tối nay muốn thanh lý triều chính, vì nước trừ gian!"

"Không nên nghe Trữ vương dùng lời tà đạo mê hoặc lòng người!" Trịnh Thác đứng trên lầu thành cao giọng quát. "Thích Viễn Hầu ta vì nước tận trung, trấn giữ biên cương nhiều năm, làm sao có thể làm chuyện mưu nghịch. Giờ phút này bệnh tình Hoàng thượng nguy kịch, Trữ vương lại khởi binh sinh sự, rõ ràng là có ý đồ tạo phản." Trịnh Thác vẫn chưa biết Hoàng thượng đã được Bách Lý Băng cứu ra, vẫn còn ở đây xúi giục lòng người.

Bách Lý Hàn cười lạnh, lạnh giọng quát: "Trịnh Thác, rốt cuộc là ai ở chỗ này dùng lời tà đạo mê hoặc lòng người, người nhìn xem, đây là ai?"

Kim Dục Quân đột nhiên tách ra, một con ngựa trắng như tuyết chậm rãi bước đi giữa đội quân, cưỡi trên lưng con bạch mã là một người đàn ông trung niên mặc long bào màu vàng kim. Đúng là Hoàng thượng Nguyệt quốc Bách Lý Hạo.

Trịnh Thác đứng trên thành lâu sắc mặt đại biến, đối mặt với hoàng đế ngồi trên lưng ngựa, hắn không còn gì để nói. Có thể nào hắn cũng không thể ngờ Hoàng thượng sẽ xuất hiện ở ngoài hoàng cung vào lúc này.

"Trịnh Thác, ngươi cùng Hoàng hậu hợp mưu hãm hại trẫm, còn không mau đưa tay chịu trói." Hoàng thượng Bách Lý Hạo quát.

Binh lính trên thành dưới thành nhất thời như nước sôi trào, ngay cả binh của Trịnh Thác cũng trở nên rối loạn. Hôm nay, thấy Hoàng thượng đối diện với quân lính, hô to Trịnh Thác là nghịch tặc, trong lòng có chút thấp thỏm. Bọn họ vốn là những tướng sĩ một lòng vì nước thủ vệ biên cương, hôm nay lại thành kẻ phản nghịch.

Trịnh Thác thấy nói sao cũng không che dấu được việc hắn làm phản liền đổi sắc mặt, then quá hóa giận rút bảo kiếm hướng lên trời, cao giọng quát: "Chúng tướng môn nghe lệnh, bắt giữ hôn quân Bách Lý Hạo."

Bên trong thành, binh của Trịnh Thác nhìn thấy tín hiệu, lao lên.

Đôi mắt thâm trầm của Bách Lý Hàn chợt lóe, mĩa mai nhìn Trịnh Thác, quát lạnh: "Chúng tướng môn nghe lệnh, thời khắc vì nước trừ gian đã đến." Binh sĩ phía sau lấy khí thế của mười vạn đại quân lao tới. Tả đột hữu chắn, hung hăng quyết đấu, chiến đấu với quân Trịnh Thác với thế chẻ tre.

Trong bóng đêm, từng tia chớp lóe lên lạnh lùng, âm thanh va chạm

đinh đinh đang đang, tiếng hò hét rung trời, cùng với nó là từng tiếng kêu thảm thiết.

Trịnh Thác đứng trên thành lâu cao, trơ mắt nhìn quân sĩ của mình thân kinh bách chiến lại bị Bách Lý Hàn công kích ngay trước mặt, dĩ nhiên không chịu nổi một kích này. Khả năng dẫn binh của Bách Lý Hàn không tầm thường, sự dũng mãnh thiện chiến của Bách Lý Hàn làm lòng hấn sinh hàn ý.

Từ xưa tà không áp chính, đội quân phản loạn làm sao xứng làm đối thủ của quân đội chính nghĩa, hướng chi lòng quân đã tan.

Trận chiến kịch liệt đó, không đến hai canh giờ, liền tuyên cáo kết thúc

Vô Sắc vác Lưu Sương, đứng ở trên bờ tường hoàng cung xa xa, đôi mắt Lưu Sương xuyên qua bóng đêm, nhờ ánh trăng và ánh đèn dưới thành, nhận ra nam nhân tóc bạc kia....

Trong gió lạnh, hấn ngồi thẳng nghiêm túc trên lưng ngựa, một thân chiến phục, lãnh liệt như băng.

Chương 138: Chỉ xích thiên nhai

Trong cơn gió lạnh, hắc ngòi đó, thân mặc chiến phục, càng làm cho hắc trông trở nên lạnh lùng hơn, mái tóc bạc phát sáng dưới ánh trăng, làm cho người ta tan nát cõi lòng.

Hắc và nàng, cách xa như ko xa cách, nhưng mà ở giữa còn có những binh sĩ đang đánh nhau kịch liệt, cho nên giống như đang đứng hai bên bờ sông vậy.

Nàng nhìn thấy hắc, nhưng lại không thể nói chuyện, chỉ có thể ngồi xa mà nhìn hắc. Còn hắc, ngay cả nhìn nàng một cái cũng không có.

Trong lòng Lưu Sương không khỏi khó chịu, nhắm đôi mắt lại, khi mở ra, lại nhìn về nơi của Bách Lý Hàn. Trong bóng tối, nàng không nhìn thấy rõ được thần tình trong con mắt đen của hắc, chỉ thấy hắc đột nhiên vỗ dây cương, thúc ngựa chạy đến hướng này.

Lưu Sương bây giờ vẫn còn đang mặc trang phục của tiểu thái giám, nhưng Vô Sắc thì ko có hóa trang. Bách Lý Hàn hiển nhiên là nhận ra Vô Sắc, nàng phỏng chừng là Bách Lý Hàn biết được tin mình bị Vô Sắc mang đi.

Vô Sắc nhìn thấy Bách Lý Hàn từ xa chạy đến, khóe miệng hiện lên một nụ cười tà, đưa tay vào trong tay áo rút ám tiễn ra, quăng về hướng Bách Lý Hàn, nhìn thấy Bách Lý Hàn tiếp ám tiễn trong tay, Vô Sắc mới túm lấy Lưu Sương, giống như chim to bắt mồi vậy, lẳng không mà đi.

Màn đêm thê lương, binh mã dưới thành đang đánh nhau kịch liệt, con ngựa của Bách Lý Hàn khó có thể đi đến trước được, hắn suy nghĩ một chút rồi lập tức lẳng ko nháy lên, nhưng rốt cục vẫn ko nhìn thấy được thân ảnh của Lưu Sương và Vô Sắc.

"Vương gia, vương gia!" Lúc này, phó tướng của hắn cũng đã chạy đến, nhìn ám tiễn trong tay, hỏi : "Vương gia, đây là vật gì?"

Bách Lý Hàn lúc này mới chú ý đến, trong ám tiễn của cột một mảnh vải trắng, rút ra nhìn, bên trong mảnh vải dày đặc những chữ viết bằng bút son. Nhìn những dòng chữ kia, con mắt đen của Bách Lý Hàn híp lại, bắt ra một tia sáng làm người ta khó dò.

Hắn nắm chặt mảnh vải trong tay, biết Lưu Sương tạm thời ko có việc gì, quay đầu lại nói với Đồng Thủ : "Trở về đi, nhớ kỹ, phải lưu lại mạng của Đại Mi Vũ!"

Đêm lạnh như sương, càng tối càng lạnh.

Vô Sắc bỏ đi, trận chiến này rốt cục cũng chấm dứt.

Bách Lý Hàn thuận lợi đánh bại Trịnh Thác, Trịnh Thác sợ tội nên tự sát, Trịnh hoàng hậu bị phế bỏ phong hào, tống vào lãnh cung, Mấy trăm nhân khẩu của Trịnh thị đều bị đưa vào ngục giam hết. Cả nhà Trịnh thị từ đó cũng kết thúc kết sống của họ.

Nguyệt quốc nghênh đón một thời kì mới.

Sắc trời sáng tỏ, ánh nắng đổ xuống, chiếu sâu vào trong cung điện, ánh sáng rực rỡ của ngôi lưu ly dưới ánh mặt trời chiếu rọi phát ra tia sáng long lanh. Dấu vết của cuộc chiến cũng đã được thu dọn, cuộc chiến tối qua giống như là chưa từng phát sinh vậy. Chỉ là, cuộc

chiến ấy, được người ta vĩnh viễn ghi nhớ, hơn nữa còn được ghi chép vào trong sử sách của Nguyệt quốc, sử xưng "Ngọc thành chi chiến".

Lãnh cung, cây cỏ bên trong trải rộng, trong cung điện trống trải lộ ra bầu không khí trầm lắng.

Bách Lý Hàn xuyên qua con đường đầy bụi cỏ, đi đến cung điện bên trong lãnh cung.

Trong điện, vẻ mặt của Trịnh hoàng hậu đang ngây đại ngồi dưới đất, Bách Lý Hàn đứng ngay cửa lớn, nhìn vị hoàng hậu cao cao tại thượng ngày nào. Hôm qua còn xinh đẹp lạ thường, chỉ qua một đêm mà trở nên già nua, khóe mắt, cái trán đã đầy nếp nhăn. Mái tóc đen ngày nào cũng ko còn sáng bóng nữa, dưới ánh nắng của mặt trời ban ngày, giống như cỏ khô vậy.

Nhìn thấy Bách Lý Hàn, trong con mắt của bà ta hiện lên một tia phần hận, bà cố gắng làm cho mái tóc ổn định trở lại, ngồi thẳng lưng lên, vẫn duy trì tôn nghiêm của một vị hoàng hậu ngày nào.

"Kẻ thắng làm vua, người thua làm giặc, ta ko còn gì để nói nữa, năm đó là ta hạ độc hạ chết mẫu hậu của ngươi, lại mấy lần giết ngươi bằng thuốc độc, bây giờ ngươi có thể báo thù!" Trịnh hoàng hậu lạnh lùng nói, giọng nói lạnh lùng cứng rắn, vẻ mặt ko hề có chút nào hối hận.

Nhìn thấy người đàn bà ko biết hối cải này, Bách Lý Hàn đột nhiên ko biết nên nói cái gì cho phải.

Năm đó, bà ta giết chết mẫu hậu của mình bằng thuốc độc, đơn giản là vì muốn đoạt ngôi. Ngồi trên vị trí này, nhưng ko tiếc hạ độc hoàng nhi và hoàng thượng của mình, chỉ vì muốn có được thiên hạ này.

Tham vọng và dã tâm của bà đúng là to lớn vô cùng, có thể làm cho bà bỏ qua cả tình cảm mẹ con lẫn tình nghĩa vợ chồng.

Thật đúng là đáng sợ!

Bách Lý Hàn rất hận bà ta. Nhưng bây giờ, đối mặt với bà ta, trong lòng ko còn ý định giết chóc nữa.

Giết bà ta thì quá dễ dàng rồi, cho bà ta sống như vậy, có lẽ mới là sự tra tấn lớn nhất.

"Người ko giết ta?" Trịnh hoàng hậu dường như ko còn tin vào mắt mình.

Bách Lý Hàn nhìn bà ta bằng cặp mắt thương hại, thản nhiên nói :
"Đúng vậy, bốn vương ko giết người!" Trong tay Trịnh hoàng hậu đã nhuộm ko ít máu người, bây giờ bị giam vào lãnh cung, cho dù hấn ko giết bà ta, thì người khác cũng ko để cho bà ta sống sót.

Lưng của Trịnh hoàng hậu cong xuống, giống như là mất chỗ dựa, ngã xuống đất.

Ánh mắt của Bách Lý Hàn nhìn lướt qua bà ta rồi nhìn người con gái phía sau lưng bà, Đại Mi Vũ!

So với Trịnh hoàng hậu, Đại Mi Vũ trông nhẹ nhàng khoan khoái hơn, tuy rằng mái tóc hơi rối, nhưng trong ánh mắt ko hề mất đi khát vọng được sống. Cô cũng ko cầu xin Bách Lý Hàn tha thứ, chỉ cúi đầu ngồi trong phòng, lông mi dày giống như cây quạt vụt lên, nhìn vào mắt của Bách Lý Hàn, trong ánh mắt có sự thê lương và bất lực.

Không có cầu xin tha thứ, nhưng ánh mắt thống khổ mê ly ấy lại làm

cho một người đàn ông này sinh ý nghĩ thương xót. Đồng Thủ và Thiết Lạp theo sau Bách Lý Hàn vẫn ko rời mắt khỏi Đại Mi Vũ. Nhìn vu vơ trời cho bây giờ, thấy ánh mắt ai oán của cô, trong tim cảm thấy ko đành lòng.

Trong lòng Đồng Thủ nghĩ, hèn chi tối qua Vương gia muốn chúng ta giữ cô gái này lại, thì ra đây là một tuyệt sắc mỹ nữ.

Thiết Lạp càng ko cần phải nói, nếu giờ phút này ko có Bách Lý Hàn ở đây, phỏng chừng Đại Mi Vũ mà cầu hấn thả ra, thì hấn có thể cũng đồng ý.

Chỉ là, kỹ xảo ấy của Đại Mi Vũ lại ko dùng được với Bách Lý Hàn, hấn lạnh lùng nhìn lướt qua Đại Mi Vũ, lạnh giọng nói : "Đồng Thủ, Thiết Lạp, đem thị nữ bên cạnh hoàng hậu đi"

Đại Mi Vũ trở về từ Thiên Mạc quốc, liền ẩn cư trong cung, làm thị nữ của hoàng hậu.

Thiết Lạp đáp một tiếng, rồi bước lại dẫn Đại Mi Vũ ra.

Đôi mắt trong suốt của Đại Mi Vũ nhìn lướt lên mặt của Bách Lý Hàn một vòng, thật sự ko nhìn ra được suy nghĩ của Bách Lý Hàn, trong lòng ko yên, nàng cắn chặt răng, khép đôi mắt lại.

Ở Thiên Mạc quốc, trong chiến trường, nàng ẩn mình trong binh sĩ của Thiên Mạc quốc, quan sát trận chiến của Bách Lý Hàn và Mộ Dã.

Không cần nghi ngờ nữa, đối với Bách Lý Hàn, nàng nghĩ rằng trừ nỗi hận ra, thì bản thân đối với người đàn ông này sẽ ko có bất kỳ tình cảm nào khác. Nhưng mà, giây phút ấy, khi nhìn dưới ánh trăng ấy, mái tóc bạc của hấn, vẻ đẹp trai tao nhã của hấn khi chiến đấu cùng với Mộ Dã, khi đó, tim của nàng đập nhanh kinh hoàng, như

muốn nhảy ra khỏi lồng ngực vậy.

Nàng đau khổ phát hiện ra, vô luận là hấn đối xử với mình thế nào, thì nàng vẫn yêu hấn như trước, yêu hấn rất nhiều.

Nhưng mà, nàng cũng hiểu, tim của hấn, đã bị Bạch Lưu Sương chiếm giữ rồi. Muốn chiếm được hấn, phải làm cho hấn bại. Khi hấn mất đi tất cả, khi hấn trở thành tù nhân của hoàng hậu, cô sẽ đến cứu hấn, dùng tình cảm của mình để cảm hóa hấn.

Nhưng thật đáng tiếc, trời cao ko cho cô cơ hội đó

Bây giờ, hấn đứng trước mặt cô, là một kẻ chiến thắng

Hấn không cần cô.

Chỉ là, cô cam tâm bỏ qua vậy sao?

"Vợ chồng Bạch Lộ đang ở đâu?" Bách Lý Hàn ko nhìn Đại Mi Vũ, bỗng nhiên lạnh lùng hỏi một câu.

Ở Thiên Mạc quốc, hấn từ miệng của Lưu Sương biết được, vợ chồng Bạch Lộ bị Đại Mi Vũ giam lỏng, hấn vận dụng lực lượng của triều đình cũng như giang hồ, nhưng vẫn ko tìm thấy được chỗ của bọn họ. Bây giờ, chỉ hy vọng là có thể biết được tin tức của bọn họ từ miệng của Đại Mi Vũ.

Hai mắt của Đại Mi Vũ vụt sáng, nàng thiếu chút nữa đã quên, trong tay nàng còn có hai con tin này. Ngày đó, hoàng hậu phái nàng giam cầm cha mẹ của Bạch Lưu Sương lại, địa điểm ấy chỉ có một mình nàng biết.

"Vương gia, Mi Vũ bị hoàng hậu mê hoặc, mới phạm phải sai lầm. Mi

Vũ đã sớm muốn cứu cha mẹ của Bạch vương phi ra, mời Vương gia theo ta!" Đại Mi Vũ nhẹ giọng nói.

"Không cần, ngươi chỉ cần nói cho ta biết, bọn họ đang ở đâu là được!" Bách Lý Hàn thản nhiên nói.

Sự trầm tĩnh của Đại Mi Vũ làm cho Bách Lý Hàn hơi kinh ngạc, lòng của cô gái này quả thật càng lúc càng sâu.

"Bọn họ bị nhốt vào phòng giam bên trong phòng của Mi Vũ!" Đại Mi Vũ ko chút do dự, nói ra. Nàng biết, lúc này, chỉ có thể nói gì nghe đó thôi, thì mới có thể làm cho hấn hạ thủ lưu tình được.

Bách Lý Hàn nghe thấy thế, lập tức phái người đến đó.

"Đồng Thủ, Thiếp Lạp, hai người các ngươi, mang nàng ta ra cung!" Bách Lý Hàn ra lệnh.

Đại Mi Vũ nghe thấy thế, trong lòng liền kinh hãi, nàng cảm thấy rằng Bách Lý Hàn sẽ không giết mình, nếu không đã sớm tùy ý để cho mình tự sinh tự diệt trong lãnh cung với hoàng hậu rồi, cần gì phải dẫn mình đi!

Vì sao không giết mình, nàng cũng không rõ ràng nữa. Nhưng mà, chỉ cần hấn còn một chút trắc ẩn với mình, thì nàng sẽ không tuyệt vọng.

Nàng tin tưởng rằng, nàng nhất định sẽ trộm lấy tim của người đàn ông tuyệt thế này.

Thanh Mỗ sơn.

Trận tuyết đầu tiên tại niêm Nam, rơi xuống không tiếng động nào,

bay là tà xuống, quần lầy núi cao, đọng lại trên mặt nước.

Vô Sắc và Lưu Sương đang ở trên Ngưng Lập sơn.

Lưu Sương không biết Vô Sắc bắt mình vì mục đích gì, nhưng mà nhìn dáng vẻ của hắn đối với mình không có ác ý. Về phần vì sao lại chạy đến đây khi trời đầy tuyết, nàng hỏi, hắn cũng không nói.

Nàng cứ đứng ở đây, đơn giản là ngắm cảnh đẹp.

Cây tùng bách trên núi, thúy trúc, giai phi cũng đã đổi màu áo, cái này khiến cho ngọn núi vốn thê lương có vài phần tinh mỹ.

Tuyết dần rơi, xa xa ở sơn đạo, có một đoàn người đang đi cùng hai chiếc xe ngựa hoa lệ đến đây.

Đi đến gần, chiếc xe ngựa phía trước vén màn lên, đi ra hai người, Lưu Sương ko thể ko mở to mắt ra, hai người kia là dưỡng phụ và dưỡng mẫu của nàng.

Bọn họ xuống xe ngựa, vẻ mặt đầy vui sướng chạy về hướng Lưu Sương, trong lòng Lưu Sương cũng vô cùng kích động, lệ rơi đầy mặt, cũng vội chạy qua, nhưng lại bị Vô Sắc kéo tay lại.

"Không được nhúc nhích!" Vô Sắc lạnh lùng nói. Vợ chồng Bạch Lộ lập tức dừng chân lại, Lưu Sương còn trong tay người ta, bọn họ không dám hành động bậy.

Lưu Sương quay đầu lại, nhìn thấy con mắt yêu dã của Vô Sắc, nhưng hắn không nhìn nàng, mà nhìn về chiếc xe ngựa đằng sau, trong đôi mắt tràn đầy chờ mong.

Lưu Sương kinh ngạc nhìn qua, chỉ thấy chiếc xe phía sau cũng có

một người bước xuống, là Đoạn Khinh Ngân, mà sau lưng Đoạn Khinh Ngân, là một cô gái khác, Đại Mi Vũ.

Đại Mi Vũ vì sao lại đến đây, chẳng lẽ?

Tim của Lưu Sương chợt động, hay là Vô Sắc mang mình ra khỏi cung, là vì Đại Mi Vũ?

Quay đầu lại nhìn Vô Sắc, chỉ thấy con mắt của hắn đang nhòm chằm chằm vào Đại Mi Vũ.

Trong lòng Lưu Sương lập tức hiểu rõ.

Thì ra Vô Sắc có tình ý với Đại Mi Vũ, hôm nay mang mình đến đây, là vì muốn đổi một mạng cho Đại Mi Vũ. Chỉ là Lưu Sương không rõ, tại sao Vô Sắc không tự mình cứu Đại Mi Vũ ra?

"Người thích nàng ta?" Lưu Sương nhẹ giọng hỏi.

Vô Sắc cúi đầu, nhìn Lưu Sương, khẽ cười : "Không sai! Ta thích nàng ta, vì nàng ấy, ta nguyện làm tất cả mọi chuyện!"

Giọng nói của Vô Sắc, khàn khàn nhưng êm tai, trong gió lạnh âm u, ẩn chứa một tia chua xót.

Lưu Sương ngạc nhiên, nói : "Đã như vậy, vì sao ngươi lại muốn trợ giúp hoàng thượng, ngươi có biết, nàng ta đứng bên kia của hoàng hậu không?"

Trong con mắt sâu thẳm của Vô Sắc hiện ra một tia cô độc, hắn thờ dãi, nói : "Nếu nàng ta thắng, thì còn có thể coi trọng ta sao?"

Trong lòng Lưu Sương lập tức hiểu rõ, thì ra Đại Mi Vũ ko thích Vô

Sắc, thì ra hẳn chỉ là một kẻ yêu đơn phương. Tâm tình của người yêu đơn phương thế nào, nàng cũng hiểu được, cho nên đối với Vô Sắc, nàng cũng có một tia đồng tình.

Nàng không ngờ rằng Vô Sắc lại thẳng thắn như vậy, trực tiếp nói ra lời yêu trong lòng.

Lưu Sương mỉm cười nói : "Người rất thẳng thắn!"

Vô Sắc nói : "Đúng vậy, không giống như kẻ trong lòng của người. Ta vốn hẹn hẳn, mang Đại Mi Vũ đến đổi lấy người, nhưng mà hẳn lại tránh không gặp, ngược lại còn phái người khác đến, hay là trong lòng hẳn thật sự không có người?"

Vì sao hẳn không đến, trong lòng Lưu Sương rất rõ ràng, không phải là vì muốn trốn tránh. Hẳn không gặp mình, mình cũng có thể đi gặp hẳn. Chỉ là trong người hẳn có hàn độc, Vô Sắc cũng biết được điều đó.

Lưu Sương bỗng nhiên lạnh giọng hỏi : "Vô Sắc... người có biện pháp xua đi hàn độc kia ko?"

Vô Sắc nhướn mày lên, nói : "Hai người các người, quả thật là rất tình thâm! Có điều, hàn độc không thể giải được, người cũng biết, hỏi ta làm gì!"

Trong lòng Lưu Sương lập tức trở nên âm đạm.

"Vô Sắc, Đại Mi Vũ đến rồi, mời người thả Sương Nhi ra!" Đoạn Khinh Ngân lạnh lùng nói, một tay hung hăng tóm lấy Đại Mi Vũ.

Đại Mi Vũ đang mặc một bộ miên váy, phong thái rất đẹp, chỉ là trong đôi mắt ẩn chứa sự bi thương. Bách Lý Hàn đưa nàng đến đây để

đối lấy Lưu Sương, đối với nàng mà nói, tuyệt đối không phải là đả kích bình thường.

Thì ra, trong lòng Bách Lý Hàn vẫn có người kia.

Thật ko biết, người con gái này rốt cục có cái gì tốt?

Nàng nhìn Lưu Sương, mặc trang phục thái giám trên người, nhìn thế nào cũng chẳng thấy xinh đẹp đâu cả.

"Người đi đi!" Vô Sắc khẽ nói với Lưu Sương : "Hàn độc bây giờ ko thể giải, nhưng không có nghĩa là về sau không thể giải!" Nói xong, mang Lưu Sương đến hướng của Đoạn Khinh Ngân.

Hai người đối mặt nhau, đồng thời thả người trong tay ra.

Đại Mi Vũ vào tay của Vô Sắc, còn Lưu Sương đến tay của Đoạn Khinh Ngân.

Xa xa trên sườn núi, Bách Lý Hàn đang đứng giấu sau một tàng cây mai, dưới gốc cây còn vài nhị màu vàng, trông còn tốt hơn sắc mặt tái nhợt của hắn.

Gió lạnh thổi đến, tuyết đọng trên cành cây rơi xuống đất. Hắn nắm chặt cái áo choàng màu trắng trên người, đưa mắt nhìn về nơi phương xa kia.

Lưu Sương rốt cục đã được cứu, bên môi của hắn, cũng gợi lên một nụ cười sáng lạn.

Thật ra, hắn cũng rất muốn tự mình đến cứu, nhưng hắn không thể.

Mấy ngày nay, hàn độc trong người hắn càng lúc càng phát tác

thường xuyên hơn, cuộc chiến tại Ngọc thành đã làm hao hết thể lực của hắn. Hắn không biết mình rốt cục có thể sống được bao lâu nữa.

Hắn ho nhẹ hai tiếng, Khinh Y và Tiêm Y đi đến, nhẹ giọng nói :
"Vương gia, cần phải trở về!"

Bách Lý Hàn gật đầu, nhìn thấy hai chiếc xe ngựa đi rồi, mới chậm rãi xuống núi.

Một cơn gió lạnh thổi đến, làm cho tuyết phủ đầy lên thân hắn.

Chương 139: Biểu lộ

Xa nhau gần một năm, giờ lại lần nữa được đoàn tụ cùng cha mẹ, cảm giác này quả thật rất hạnh phúc.

Lưu Sương cùng cha mẹ tạm thời ở khách điểm, nhưng hai ngày sau, Hoàng thượng đột nhiên ban hạ thánh chỉ, đem "Tĩnh Vương phủ" vốn là Bạch phủ lúc ban đầu, trao lại cho Bạch Lộ.

"Tĩnh Vương phủ" ba chữ lớn được đổi lại thành Bạch phủ, Lưu Sương cùng cha mẹ và sư huynh vào trong phủ, khuê phòng của nàng vẫn còn như cũ, không hề có chút thay đổi, hơn nữa, lại rất sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi. Điều này làm cho Lưu Sương không khỏi bất ngờ, nguyên tưởng rằng khuê phòng của nàng sớm đã bị Bách Lý Băng đổi thành phòng khác, cũng không nghĩ không chút biến đổi, lại còn rất sạch sẽ như thế.

Hồng Ngẫu cùng Thanh Nhi được Đoạn Khinh Ngân đón từ Tĩnh Tâm am đến, Hồng Ngẫu thán phục: "Tiểu thư, nô tỳ còn tưởng phải dọn dẹp một phen, không ngờ sạch sẽ như vậy. Về tới đây, cảm giác như trở lại ngày trước, đúng không tiểu thư?"

Lưu Sương như chìm trong mộng, thật giống khi chưa gả. Hơn nửa năm trải qua, giống như một giấc mơ. Nhưng, người và vật không còn, nàng vĩnh viễn không trở về ngày xưa được.

"Hồng Ngẫu, sau này ngươi với Thanh nhi ở cùng nhau, ngươi dẫn Thanh nhi đi xem gian phòng của nàng một chút đi!" Lưu Sương tâm tình hoảng hốt nói, lại nhớ đến Bách Lý Hàn, trong lòng không khỏi lo

lặng, muốn được yên lặng một chút.

"Dạ, tiểu thư, chúng em xin phép đi" Hồng Ngẫu hiểu rõ tâm tình của Lưu Sương, nàng nhanh chóng dẫn Thanh nhi đi xuống.

Bên trong phòng còn lại một mình Lưu Sương, bốn bề yên lặng, Lưu Sương khẽ vuốt án thư, mở sách ra, ngàn vạn chữ hiện lên. Lại rút từ án thư xuống một quyển sách, lòng không khỏi trùng xuống.

Từ cửa truyền đến âm thanh nhè nhẹ, Lưu Sương quay đầu, thấy ngoài cửa sổ một thân ảnh đang lặng lẽ đứng nghiêm. Một đôi mắt đen nháy, nhìn chăm chú nàng.

Mới vừa rồi bọn họ trở về Bạch phủ, thấy thị vệ của Bách Lý Băng đang thu dọn đồ, nghĩ rằng sẽ không thấy Bách Lý Băng, không ngờ lại đụng hắc ở chỗ này. Lưu Sương hoàn toàn không nghĩ tới, Bách Lý Băng cố ý lưu lại để gặp nàng.

Lưu Sương nhìn thân hình đứng nghiêm trang ngoài cửa sổ, thật giống như một tượng điêu khắc. Trong lòng nàng thầm than, liền đứng dậy đi từ trong phòng ra.

Ngoài trời tuyết vẫn còn phủ đầy trên đất, gió lạnh kéo tới, trên người có chút lạnh, Lưu Sương không nhịn được rung mình một cái. Nhưng, cái lạnh thoáng qua nháy mắt, bởi vì, nàng đột nhiên ngã nhào vào một vòng ngực ấm áp.

Lòng nàng cả kinh, giãy dụa hòng mong thoát ra, nhanh chóng, trên người nàng phủ một tấm áo choàng đen, là của Bách Lý Băng.

Lưu Sương cuống quýt lùi ra sau, duy trì khoảng cách an toàn với Bách Lý Băng. Cái ôm vừa rồi của hắc, nàng cảm giác không giống như sự trêu đùa trước kia. Rốt cục là không giống ở điểm nào, nàng

không lý giải được.

Mắt khẽ quan sát, trên mặt đất tuyết phủ đầy, Bách Lý Băng đứng lặng yên trên nền tuyết tinh khiết ấy, mặc một bộ y phục màu tím, trên mặt tuyết lại càng nổi bật. Trên áo không có hoa văn, không có vân tú, đây là lần đầu tiên Bách Lý Băng mặc trang phục thuần sắc như vậy. Trang phục nền nã, tuấn mỹ nghiêm trang, Lưu Sương hốt hoảng, nàng cảm giác, tiểu Ma vương này... tựa hồ như đã trưởng thành.

Hắn đứng yên lặng trước mặt Lưu Sương, đôi mắt lưu chuyển trên người nàng, cuối cùng dừng trên khuôn mặt nàng. Con mắt lóe sáng.

"Nàng gầy!" Lưu Sương bị ánh mắt của Bách Lý Băng làm cho mất tự nhiên, đột nhiên nghe một câu hỏi ân cần.

Những lời này, xuất phát từ bất kỳ một nam nhân nào cũng khó làm nàng kinh ngạc, nhưng đây là từ Bách Lý Băng, làm nàng khó tin nổi. Hơn nữa, nàng chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt nghiêm trọng như thế này của Bách Lý Băng.

Không có hài hước, không có mỉa mai, thậm chí không có nụ cười sáng chói, hắn vẫn trầm trầm nhìn nàng.

Lưu Sương cảm giác một sự khác thường nổi lên. Bách Lý Băng như thế này, nàng khó mà đón nhận ngay được.

"Ta không gầy, ngươi mới gầy. Ta lưu lạc bên ngoài, gầy là chuyện bình thường, ngươi ngày ngày sống trong cung điện, sơn hào hải vị, tại sao không mập lên?" Lưu Sương cười khanh khách nói.

Bách Lý Băng cười nhẹ một tiếng, "Tiểu Sương Sương của ta rất khả ái. Nhưng thật sự là nàng gầy quá, ta thật sự đau lòng muốn

chết."

Lưu Sương nghe xong những lời này, mới cảm giác hân bình thường.

"Người sẽ đến chỗ nào sống? Hoàng cung, hay lại là một phủ đệ khác?" Nói thật ra, Lưu Sương thật không nghĩ Bách Lý Bằng lại đáp ứng cho nhà nàng quay về phủ này, xem ra, tiểu Ma vương đã đổi tính.

"Sương Sương, đây là quan tâm ta sao? Hay, ta vào phủ ở cùng nàng, thế nào, ta còn giữ phòng của ta ni!" Bách Lý Bằng lập tức cười hì hì đáp lại.

Lưu Sương cười nói: "Thiên hạ này thiếu chỗ cho người ở sao?"

"Nhưng, không có nơi nào được như nơi này!" Bách Lý Bằng vừa nói vừa đi vào phòng Lưu Sương.

"Hoàng huynh người, hân có khỏe?" Lưu Sương chần chừ hỏi han.

Thần sắc Bách Lý Bằng đột nhiên có chút buồn bã, hân bĩu môi nói: "Sương Sương, lâu như vậy không gặp, nàng không hỏi ta thế nào, chỉ luôn nhớ hoàng huynh sao."

"Không phải là mắt ta thấy người vẫn đang rất tốt sao? Ta còn hỏi cái gì?" Lưu Sương nhàn nhạt nói, hân ăn giấm chua sao, thật là tiểu hài tử.

"Ta làm sao mà nói tốt được, rõ ràng ta gầy, nàng còn nói là tốt sao. Ta thương tâm lắm, nàng biết không? Nàng biết tại sao ta gầy không? Nghĩ về nàng, nhưng ta phải ở lại trong kinh thành, đi không được, nếu được, dù chân trời góc biển ta cũng đi tìm nàng." Bách Lý

Băng ủy khuất nói, đột nhiên tới gần Lưu Sương, khuôn mặt tuần tú chậm rãi tiến sát mặt nàng, ngắm nhìn dung nhan thanh lệ.

Lưu Sương theo bản năng lui về phía sau, thấy thần sắc hắc lúc này có chút hung ác, lòng cảm thấy bất an. Trong lòng nàng, Bách Lý Băng từ trước tới giờ bất hảo, nhưng nàng không tin lời hắc là thật. Nhưng hôm nay, thì không giống thế.

Lưu Sương lùi về phía sau một bước, Bách Lý Băng lại tiến một bước, nàng muốn tránh cũng không được, tựa vào tường, ngược mắt nhìn khuôn mặt tuần tú này. Khuôn mặt không hề có chút hài hước, giờ phút này, gương mặt tuần mỹ này, thần sắc ngưng trọng, đáng sợ!

"Bách Lý Băng, không được làm loạn!" Lưu Sương kinh hoảng nói, bị ánh mắt của hắc làm cho bối rối.

Thấy bộ dạng thất kinh của Lưu Sương, con người của Bách Lý Băng nhú lại, thất bại nói: "Nàng nói cho ta tại sao nàng lại không thích ta đi!"

Nghe câu nói này, không hiểu sao lòng Lưu Sương vừa rồi còn hoàn hốt bỗng bật cười. Không phải vì buồn cười, mà bởi vì khó có thể tin nổi.

"Thích ta, như thế nào lại có thể có chuyện này. Bách Lý Băng, chuyện này nhảm quá, trong kinh thành này bao nữ tử xinh đẹp, mê luyến người, không nên ở chỗ này nói xiên quàng." Lưu Sương cười nói.

Bách Lý Băng nói qua thích nàng, cũng từng cường hôn nàng, nhưng là nàng không hề nghĩ chuyện này. Dù sao, trong lòng nàng, Bách Lý Băng cũng chỉ là một thiếu niên kém tuổi nàng. Thiếu niên

này, tính tình cổ quái, nhưng chắc hẳn biết chuyện nàng thích Bách Lý Hàn nên mới muốn chinh phục nàng. Nàng bỏ qua hết, không có xem lời hắn nói là thật.

"Quàng xiên?" Bách Lý Băng nhìn vẻ tươi cười trước mắt, tâm tình thiện lương giống như bị búa tạ đánh vào, vì sao nàng không tin lời của hắn. Con người đen nháu lại, chôn giấu huyết dịch vào sâu trong bản tính ngang ngược, bất tri bất giác ngẩng đầu.

Hắn đưa tay ôm lấy gương mặt Lưu Sương, muốn hôn nàng.

"Bách Lý Băng, ngươi làm cái gì, ta đã có thai với hoàng huynh ngươi!" Lưu Sương vội vàng hô.

Bách Lý Băng chấn động, tựa hồ bị những lời này của Lưu Sương hù dọa, hắn gần như bất động, con người đen trong trẻo tràn đầy thần sắc phức tạp.

"Ngươi nói cái gì?" Bách Lý Băng gần như mê sảng nói.

Lưu Sương nhân cơ hội đẩy hắn ra, thanh âm lạnh lùng nói: "Bách Lý Băng, cho dù ta với Bách Lý Hàn như thế nào, ta cũng từng là Vương phi của hắn, cho nên thỉnh ngươi không nên làm chuyện thất thố."

Nhân lúc Bách Lý Băng không đề phòng, Lưu Sương thoát ra, lui về sau, một lúc lâu, hắn mới từ từ hồi phục tinh thần bị đả kích. Đôi mắt chăm chú nhìn bụng nàng, thật giống như muốn xuyên thấu.

"Nàng thật sự có thai với hoàng huynh? Như thế nào lại thế? Gạt ta phải không?" Hắn không tin hỏi.

Lưu Sương bị hắn làm tức giận, lạnh lùng nói: "ta lừa người làm chi!"

Bên môi Bách Lý Băng đột nhiên gợi lên một nụ cười, thản nhiên nói: "Nhìn nàng sợ hãi kìa, Sương Sương, nàng thật là nhát gan! Ta như thế nào lại thích nàng, nàng vừa già vừa xấu!" Nói xong, tao nhả xoay người, hướng ra ngoài đi. Trên mặt tuyết, lưu lại vài dấu chân.

Vừa già lại vừa xấu? Lưu Sương không nhận được căn rằng, nàng mới mời bảy tuổi a!

Đi thật xa, Bách Lý Băng mới dừng lại nơi một thân cây, đứng lặng trong tuyết trắng, hướng về khuê phòng Lưu Sương.

Gió lạnh ủa tới, hắn vẫn đứng lặng, mãnh liệt nhìn về nơi xa kia.

Lần trước, hắn phái Đại Mi Vũ làm đảo loạn tình cảm của Lưu Sương và Bách Lý Hàn, hại Lưu Sương đẻ non trong hàn độc, thiếu chút thì chết đi. Đến nay, lòng hắn hối hận. Cho nên, lần này hắn sẽ không cường bá đoạt đi.

Nếu như, Lưu Sương cùng Bách Lý Hàn thật sự hòa hảo, hắn sẽ đem chân tình kia vĩnh viễn chôn chặt trong lòng, lặng im chúc phúc bọn họ. Nhưng, nếu Lưu Sương cùng hoàng huynh không có duyên phận, hắn sẽ không khách khí.

Nhìn Bách Lý Băng đi xa, Lưu Sương rốt cục cũng tỉnh mê muội.

Nàng nghĩ, ngay lập tức muốn nhìn thấy Bách Lý Hàn, bằng không, đêm nay nhất định không ngủ nổi.

Nàng đột nhiên đứng phắt dậy, mới phát hiện, trên mình còn khoác hắc bào của Bách Lý Băng. Liền thả xuống, thay một miên váy khác, phủ thêm áo choàng trắng, vội vã đi ra ngoài. (Thật sự chán ghét LS lúc này... Huhu)

Trữ vương phủ vẫn như xưa, Lưu Sương đứng trước cửa phủ, tư lự hồi lâu mới bước lên bậc, đi tới cửa lớn.

Thị vệ thay đổi người, không nhận ra Lưu Sương, lãnh thanh hỏi: "Người tìm ai?"

"Ta tìm Trữ vương Bách Lý Hàn, hắn có ở trong phủ?" Lưu Sương nhàn nhạt nói.

Thị vệ trẻ tuổi kia lạnh lùng nói: "Người là ai? Báo danh tính để ta đi thông báo."

Lưu Sương nói tục danh, thị vệ liền nói nàng ngồi ở cửa chờ, sau đó chạy đi thông báo.

Chương 140: Liễm diễm phong tình

Lưu Sương đứng ở trước cửa Vương phủ, nhìn cánh cửa lớn màu đỏ thẫm, có cảm giác dường như đã trải qua mấy đời. Nàng không nghĩ tới, có một ngày nàng lại chủ động tìm đến Bách Lý Hàn. Thế sự khó liệu ước chừng hóa ra là như thế này.

Cảm giác như chờ đợi đã rất lâu, bất quá trên thực tế cũng vừa một khắc qua, rốt cục nghe được từ bên trong cửa truyền ra một hồi tiếng bước chân, là thị vệ đã trở ra thông báo

"Bạch cô nương, thật xin lỗi, Vương gia chúng ta hiện tại bề bộn nhiều việc, ngài không thể tới gặp cô, mời trở về đi thôi". Thị vệ kia cực kì khách khí nói, đồng thời còn có chút nghi hoặc đánh giá Lưu Sương.

Mới vừa rồi hắn đi vào thông báo, Vương gia nghe được có vị Bạch cô nương ghé thăm, thần sắc cực kỳ phức tạp kinh ngạc, hắn chưa bao giờ thấy Vương gia có biểu hiện như thế. Có thể làm cho một Vương gia lạnh lùng như thế kích động, hắn chưa gặp qua, vị cô nương này rốt cuộc là người thế nào vậy.

Bất quá, ngoài ý nghĩ của hắn, Vương gia lại không đồng ý gặp nàng, điều này làm cho hắn rất nghi hoặc.

Lưu Sương tựa hồ đã biết trước kết quả, nàng mang theo Hồng Ngẫu lui ra phía sau vài bước, nhìn đại môn đóng chặt lại, im lặng ngưng lập.

Từng bông tuyết lại bắt đầu phiêu linh đầy trời, thật giống từng mảnh từng mảnh cánh hoa bạch sắc, nhanh nhẹn phát phối. Nhìn tuyết kia, như mộng như ảo ngầm được, Lưu Sương vươn tay, một bông tuyết nhẹ nhàng bay xuống đáp trên lòng bàn tay, mang đến từng đợt từng đợt bạc bẽo.

"Nói lại Vương gia nhà ngươi, hắn nếu không gặp ta, ta sẽ đứng ở chỗ này chờ, một mực đợi đến khi nào hắn chịu gặp ta mới thôi." Lưu Sương nhàn nhạt nói, nàng không tin, hắn lại trơ mắt nhìn nàng bị đông lạnh trong gió tuyết được.

Bông tuyết bay xuống trên trang phục, không rõ là tuyết trắng hay vẫn còn là y phục màu trắng. Lưu Sương không phải là không cảm nhận được lạnh giá, nàng đang phải chịu cái lạnh của y phục trên người mỏng manh, và cái lạnh do hàn độc hành hạ. Nhất là, trong lòng còn có một tia chấp niệm, nếu không thấy hắn, nhất định không rời đi.

Thanh Lang các, bên trong Vương phủ.

Bách Lý Hàn ngưng chấp tay đứng bên cửa sổ, bạch sam tung bay, như mộng như ảo, đắm mình trong tuyết trắng, thật giống người trong mộng nhất dạng. Khinh Y cùng Tiêm Y đứng ở phía sau hắn cách đó không xa, yên lặng nhìn hắn.

Hắn trầm tư, bộ dạng như vậy thật đẹp mắt, đôi lông mi tuyệt mỹ làm lay động lòng người, chỉ vì lần này đây, bọn họ biết, Vương gia hơi nhíu lông mi, không phải vì quốc sự, mà là vì Vương phi đang chờ ở ngoài cửa.

Bọn họ không hiểu, trong lòng Vương gia nếu vương vấn Vương phi, vì sao lại cố chấp không chịu gặp nàng.

"Vương gia, Vương phi vẫn còn chờ ở ngoài cửa, cũng không đi, cũng không nghỉ ngơi ở dưới hành lang. Hôm nay, bên ngoài gió tuyết lớn như vậy, vạn nhất Vương phi...." Khinh Y bạo gan nói

Hắn không nói lời nào, ngoài cửa sổ một mảnh bông tuyết bay lạc, mông lung mông lung.

"Vương gia, không bằng nô tài đi thỉnh Vương phi vào." Khinh Y tiếp tục nói.

Bách Lý Hàn vẫn không nói lời nào, nhưng là, hai người rõ ràng thấy tay hắn trong tay áo có chút giật giật. Không cần nhìn, bọn họ cũng biết, lúc này tay hắn trong tay áo đang gắt gao nắm chặt. Chỉ cần hắn lo lắng, tay hắn sẽ nắm chặt, tay phải xuất mồ hôi, run nhè nhẹ.

Khinh Y khẽ thở dài một hơi, đứng dậy đi về phía ngoài cửa.

"Đứng lại, ngươi muốn đi làm gì?" Bách Lý Hàn lạnh giọng hỏi.

"Tại hạ đi thỉnh Vương phi vào!" Khinh Y nói.

"Không cần, hạ lệnh xuống phía dưới, chuẩn bị xe ngựa." Bách Lý Hàn lạnh giọng hạ lệnh, nghĩ nàng đang bị đông lạnh trong gió tuyết, tim ngán như đau đớn vạn lần. Trái tim hung hăng co rút đau đớn, loại cảm giác như vậy thật sự là khó có thể chịu được. Thà rằng thân đau như cắt, cũng không đau khi trái tim bị giày vò, hắn nhất thời hiểu rõ những lời này.

"Vâng!" Khinh Y bất đắc dĩ mà đáp ứng hắn.

Lưu Sương đợi đã lâu, nàng rốt cục cảm giác được cái lạnh, tuyết trên người nàng cơ hồ bám trụ, màu son của đại môn rốt cục kéo kẹt chi mở, một chiếc xe ngựa trắng lẹ chậm rãi chạy nhanh đến.

Lưu Sương biết, đó là xe ngựa của Bách Lý Hàn.

Nhưng xe ngựa kia lại không có ý dừng lại, nhanh chóng chạy qua người nàng, một thân trắng như tuyết có phần u lãnh như gió. Tâm Lưu Sương, lập tức trầm xuống.

Rèm cửa sổ xe ngựa gắt gao che, Lưu Sương không thấy Bách Lý Hàn ngồi ở bên trong. Trương Tá Lý Hữu chậm rãi cưỡi ngựa theo sau. Thấy Lưu Sương, Trương Tá Lý Hữu ánh lên một tia nhìn phức tạp.

Trương Tá Lý Hữu đẩy ngựa đến trước mặt Lưu Sương, nhẹ giọng nói: "Trở về đi thôi, gió lớn tuyết lạnh, cẩn thận cảm lạnh." Dứt lời, đẩy ngựa đuổi theo hướng xe ngựa.

Lưu Sương nhìn tuyết trong sương mù, che đi cỗ xe ngựa tuyết trần kia, trong lòng dâng lên một nỗi bi thương vì bị vứt bỏ. Nàng bất tri bất giác đuổi theo xe ngựa, lại không thể nào đuổi kịp, để lại ở phía sau một chuỗi linh đình dấu chân.

"Vương gia các người, đi đến nơi nào?" Lưu Sương quay đầu hỏi thị vệ đứng canh ở cửa.

Người thị vệ trẻ tuổi, thật sự không hiểu trước mắt cái người nữ tử trẻ tuổi này là người phương nào, lẽ nào là người Vương gia yêu thương.

Hành tung của Vương gia, từ trước đến giờ hắn cũng không biết. Nhưng, hôm nay, lại nghe người khác bàn luận rằng, Vương gia đi Túy hoa lâu

Hắn đến Vương phủ chưa lâu, nhưng chưa bao giờ nghe nói Vương

gia đi hoa lâu mua vui. Trục giác hần cho thấy, hành tung của Vương gia hôm nay, tựa hồ có liên quan đến nữ tử trước mặt này, có lẽ là muốn nữ tử này mất hy vọng đi.

"Người nói cho ta biết, Vương gia đi nơi nào, bằng không ta ở chỗ này, sẽ không đi." Lưu Sương tiếp tục nói.

"Cái... kia, cô nương này, ta nói thật với cô, ta nghe nói Vương gia đi Túy hoa lâu."

Túy hoa lâu? Lưu Sương thầm đọc cái tên này, một lúc lâu mới phản ứng, đó là thanh lâu. Hần phải chăng là tuyệt tình mới nàng nên mới đi thanh lâu.

"Tiểu thư, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?" Hồng Ngẫu dè dặt hỏi han. Nàng biết tình cảm của tiểu thư mình, sợ rằng tiểu thư đang rất đau lòng.

"Hồng Ngẫu, người đi tìm một chiếc xe ngựa, chúng ta cũng đi!" Lưu Sương nhàn nhạt nói.

"Chúng ta cũng đi? Đến Túy hoa lâu đó?" Hồng Ngẫu kinh ngạc hỏi, "Tiểu thư, hần đi đến chỗ đó, người còn muốn đi tìm hần?"

"Đúng, hôm nay ta nhất định phải gặp được hần!"

Tuyết vẫn đang lạnh lùng bay xuống. Lòng đau đến thắt lại, nhưng Lưu Sương tuyệt nhiên không chảy một giọt lệ. Con người nàng đen lại, mông lung ánh sáng trong, lóng lánh được một tia cứng cỏi quang mang.

Hồng Ngẫu kinh dị phát hiện, tiểu thư tựa hồ thay đổi. Nàng thức thời đi cản một chiếc xe ngựa, chủ tớ hai người ngồi trong xe ngựa, một

mạch hướng Túy hoa lâu mà đi.

Chỗ kia là Túy hoa lâu, là ngọc thành phong hoa chi địa.

Mặc dù Lưu Sương ở ngọc thành nhiều năm, nhưng lại chưa từng đến đây, nơi này không phải là nơi mà nữ tử đang hoàng đi. Trong suy nghĩ của Lưu Sương, chỉ có những... phụ nữ dũng mãnh có chồng mới có thể tới những chỗ như thế, tới tìm phu quân của mình tầm hoa vấn liễu.

Chỉ là không nghĩ tới, có một ngày, nàng cũng bị tới chỗ như thế.

Sau giờ Dậu, mặt trời sắp lặn

Ngày đã gần tàn, tuyết đã ngừng rơi, sắc trời có chút âm trầm. Nhưng là, khí trời giá buốt thế nào cũng không ảnh hưởng đến sự náo nhiệt của mọi người. Trên đường, đám đông bắt đầu đi lại đông đúc.

Này hai bên phố đều là lầu đỏ gác cao, mặc dù bị tuyết bao phủ nhưng không làm mất đi màu hoa văn trên hành lang, lộ ra màu son nhả nhận đến kiều diễm.

Đèn rực rỡ mới lên, các sắc ngọn đèn chiếu rọi trên tuyết, thật giống mỹ nhân thoa một tầng son phấn hơi mỏng trên mặt.

Lưu Sương vén màn xe, thấy ven đường có một cửa hàng may, liền bảo mã phu ngừng xe. Mặc dù trước đây chưa ghé qua Túy hoa lâu, nhưng nàng cũng biết nơi này tuyệt đối không hoan nghênh nữ tử. Sợ chỉ có nữ cải nam trang mới có thể đi vào. Từ trong xe qua miệng phu xe biết được, Túy hoa lâu còn cách không xa, nàng liền cùng Hồng Ngẫu xuống xe, phó giao cho phu xe tiền xe. Sau đó hai người vào trong cửa hàng, mua hai bộ quần áo nam nhân để thay.

Lưu Sương một thân Nguyệt Bạch sắc cảm bào, Hồng Ngẫu một thân thâm lam sắc bào tử, hai người nhanh chóng hóa thân thành nam nhân phong độ, cùng nhau từ cửa hàng may đi ra.

Lưu Sương gầy như cúc, bạch sam tung bay, tóc đen dùng bạch ngọc trâm cố định, mặt mũi thanh lệ nhã trí, nhanh nhẹn đi như nước chảy trong dòng người, cực kì phiêu dật xuất trần.

Phố bên cạnh có những dãy hành lang, những cô nương trong trang phục xinh đẹp, ở trên các lầu các, đưa mắt liếc tình. Xa xa trông thấy Lưu Sương, bọn họ ngẩn ra, giật mình sau đó liền dõi theo. Lưu Sương trong thân phận nam nhi tuấn mỹ, nhã trí phiêu dật, thoát tục như công tử, làm các chị em lưu luyến.

Lưu Sương đi ở trên đường, trong lòng nhất thời mê loạn, nghe được trên truyền đến những âm thanh kia, nhin không được ngẩng đầu lên nhìn lại.

Đó là các cô nương, mặt ngọc ẩn tại các ngọn đèn hạ, nhìn qua có chút tươi đẹp. Nhìn thấy Lưu Sương ngẩng đầu, một vài cô nương khó tránh khỏi trong lòng khẽ giật mình, lập tức liền líu ríu bàn luận thanh khởi.

"Công tử, đến đây a!"

"Công tử, ta lập tức đến đây a!" m thanh liên tục truyền đến.

Lưu Sương dù sao cũng là một nữ tử, gặp qua loại dụ dỗ này, mặt ngọc không khỏi ửng hồng. Còn có một vài quy nô thanh lâu, dĩ nhiên thấy Lưu Sương bắt đầu do dự chạy, liền kéo nàng vào thanh lâu.

Lưu Sương chạy cũng không thoát, có chút tức giận, mặt rét lạnh, đang muốn trách mắng hai câu, mới phát hiện đã đến Túy hoa lâu, người kéo nàng, cũng là quy nô của Túy hoa lâu.

Lưu Sương khẽ nhăn mày, phát liễu phát ống tay áo, liền theo quy nô bước vào Túy hoa lâu.

Nguyên tưởng rằng Túy hoa lâu là chốn Thanh Sắc, nhất định phù phiếm không chịu nổi, nàng chưa từng nghĩ rằng, nơi này lại rất thanh tân nhã trí. Trong sảnh là các nữ tử mặc dù cũng là hoa thường vũ y, nhưng trang dung cũng không quá đậm rực rỡ, quần áo cũng không bạo lộ, không như trong tưởng tượng thật thấp kém.

Lưu Sương trong lòng nhớ đến Bách Lý Hàn, sóng mắt khẽ đảo quanh phòng, tầm mắt đột nhiên cứng đờ lại.

Mặc dù nghĩ Bách Lý Hàn ở chỗ này, đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng Lưu Sương lúc này, trờ kinh ngạc ra vẫn còn kinh hoàng, nàng ngây ngốc đứng ở nơi này, nhất động cũng không còn động, tư tưởng tựa hồ cũng dừng lại.

Này... giá hoàn thị Bách Lý Hàn sao? Là... Bách Lý Hàn lạnh lùng như băng sơn sao?

Áo choàng trên người hấn sáng lạn, diễm lệ, trên khuôn mặt tuấn mỹ một mặt ửng đỏ. Lúc này, tóc bạc dài lẳng loạn rối bù dưới ánh đèn, lộ ra dáng vẻ làm kinh tâm động phách người khác.

Lúc này, hấn đang bị các mỹ nữ vây quanh, trong lòng vẫn còn ôm nữ tử Nghê Thường thân được thúy sắc, không biết nàng kia nói câu gì, hấn vui mừng ngửa đầu cười to.

Lưu Sương chưa từng thấy hấn cười thoải mái như vậy.

Nụ cười sáng như thủy, rực rỡ như hoa, tiếng cười trong trẻo thật giống tiếng nước gợn trong dòng chảy xuôi ngược.

Lưu Sương đứng ở nơi đó, tựa hồ cũng có thể thấy tiếng cười kích khởi một đạo đạo liềm diễm sóng gợn này.

Chú ý: người post sau nên Quote (mem thường) và edit (nếu là mod) để lấy code post theo mẫu trên

Chương 141: Tranh mỹ

Lưu Sương đứng ở nơi này, tựa hồ cũng có thể thấy tiếng cười quyến rũ phong tình.

Giờ khắc này, Lưu Sương mới hiểu được thế nào là mỹ lực nam nhân.

Hắn không chỉ có bề ngoài tuấn mỹ, mà là mỹ lực từ bên trong tỏa ra, loại mỹ lực này không thể dung lời lẽ mà nói hết, cũng không thể dung bất cứ thứ gì biểu lộ. Đó là một thức cảm giác trong tâm hồn, không xuất nên lời.

Lúc này, thoạt nhìn Bách Lý Hàn, có chút phong trần, có chút hồn nhiên, có chút phong lưu, lại có gì đó dữ dội, lại thêm sự ôn nhu, chút tà ác... Các loại khí chất nhu hòa quyện lại một chỗ, làm cho hắn tràn ngập sự dụ dỗ.

Trong nháy mắt, Lưu Sương thấy mắt của mình hư có vấn đề, người trước mắt kia, có phải là Bách Lý Hàn luôn hờ hững với mọi thứ.... lòng nghĩ muốn không phải, nhưng sự thật, hai người đó là một.

Lưu Sương khó tin nổi là hắn bị hàn độc, nhìn bộ dạng khoáng đạt kia của hắn, sinh lực dồi dào, như thế nào lại bị hàn độc chứ? Nàng không hiểu tại sao hắn lại cự tuyệt nàng, muốn đùa bỡn nàng ư.

Trong phút chốc, một cơn lạnh ồ tới cơ thể nàng, nàng không khống chế được cảm giác của mình, chỉ muốn mắng chửi ai đó, muốn xông lên, một quyền gạt hết những oanh oanh yến yến đang quanh mình

Bách Lý Hàn. Lúc này, nàng cực hận bản thân mình sao không học võ công.

Nhưng Lưu Sương kìm nén cơn xúc động vào lòng, không có hóa thân thành người đàn bà đánh đá, bởi nàng có cách giải quyết của nàng.

Nàng nhin xuống, nhưng Hồng Ngẫu phía sau không có nhin được, nàng đột nhiên từ phía sau Lưu Sương xông lên, chỉ vào Bách Lý Hàn hô: "Trữ vương, người như thế nào có thể đối đãi với tiểu thư như thế, người chẳng lẽ không biết tiểu thư đã..."

Lưu Sương kéo Hồng Ngẫu lại, bịt miệng nàng ta lại.

"Không nên nói bậy!" Lưu Sương thì thầm bên tai Hồng Ngẫu.

Hồng Ngẫu trơ mắt nhìn, khó tin nổi lời tiểu thư mình nói: "Thấy hăn oanh oanh yến yến, chẳng lẽ người không thương tâm, không tức giận?"

Sóng mắt Lưu Sương khẽ chuyển, thấy vô số ánh mắt khác thường nhìn hai người, Hồng Ngẫu làm bừa, đã khiến nhiều người chú ý bọn họ.

Lưu Sương đậm cười nói: "Ta để ý cái gì, ta đâu có phải là đam mỹ, biến thái."

Hồng Ngẫu nghe vậy, mới tỉnh ngộ, bọn họ là nữ giả trang nam, như vậy làm loạn lên, thân phận nữ tử bị tiết lộ, chắc chắn sẽ bị thị vệ thanh lâu tổng cổ ra ngoài.

Lưu Sương ho nhẹ một tiếng, lướt qua vô số ánh nhìn, cùng ngồi xuống với Hồng Ngẫu cạnh một cái bàn. Mắt nàng hướng về những

người nhiều chuyện đang tò mò, khẽ nở nụ cười.

Lập tức, có vài nữ tử thanh lâu bị mê hoặc, bọn họ nhanh chân vây đến trước mặt Lưu Sương, kiều mị: "Công tử, chúng ta uống đôi chén a?"

Đôi mắt trong veo của Lưu Sương lạnh lùng nhìn qua khe hở giữa thân thể của mấy vị cô nương này, nàng nhìn Bách Lý Hàn cũng đang trong một vòng vây tương tự. Bách Lý Hàn cũng từ sau mái tóc của một nữ tử ngẩng đầu lên, hướng nhìn nàng, trong phút chốc, hai ánh mắt giao nhau.

Bốn mắt đụng nhau, như bị điện giật. Lại lần nữa, ngược mắt lên, lẫn lộn sự kinh hoàng, ngạc nhiên.

Đôi mắt Bách Lý Hàn như nhiếp hồn đoạt phách, thâm thúy mê ly,

Thanh mục Lưu Sương bình tĩnh như thủy, sáng như trăng rằm.

Bách Lý Hàn tà mị cười một tiếng, Lưu Sương cũng khẽ cười một tiếng, trong lòng cũng đã có quyết định của mình.

Bách Lý Hàn sớm được thám tử báo cáo, biết được Lưu Sương theo mình tới thanh lâu, cho nên hẳn mới ở đại sảnh, tập trung một đám nữ nhân mà ôm ấp, nghĩ muốn cho nàng tức giận mà rời đi. Không ngờ tới, nàng không có đi, ngược lại khoan thai ngồi lại nơi này.

Ngày xuân cảnh vật tươi đẹp, mỹ nữ vây quanh. Nàng một thân nguyệt bào thật như ánh trăng ôn nhu, hoạt bát xuất trần. Không nghĩ tới nàng lại mặc trang phục nam nhi, vẫn là tuyệt diệu, không trách được đám oanh yến đổ xô vào.

Chắc hẳn nàng đoán được hẳn giúp nàng giải hàn độc, bằng không

Lưu Sương sẽ không bao giờ cùng hấn đến thanh lâu,.

Nếu như cơ thể hấn không có hàn độc, hấn chắc chắn sẽ mừng rỡ như điên. Đáng tiếc, hấn biết mệnh mình không còn dài, hấn không thể để liên lụy Lưu Sương, hấn muốn nàng được ở bên một người đem đến cho nàng hạnh phúc.

Cho nên, tối nay, hấn nhất định phải nghĩ ra được cách để tâm tình Lưu Sương đối với hấn chết đi.

Mà Lưu Sương, nàng cũng có quyết định của chính mình, tối nay, nàng nhất định phải tìm hiểu được tâm ý của Bách Lý Hàn đối với nàng.

Nhưng vào lúc này, chợt có tiếng tỳ bà truyền ra, trong phòng đang huyền ảo bỗng chốc yên lặng, tất cả mọi người truyền ánh mắt lên tại võ đài.

"Vừa rồi là ai gảy đàn tỳ bà?" Lưu Sương khan giọng nói, nàng học giọng nam, giọng có chút khàn, lại khiến nữ tử bên cạnh càng say lòng.

"Công tử là lần đầu đến Túy hoa lâu chúng ta rồi, người không biết sao, tối nay nơi này tuyển người để kết hôn cùng Tiêm Tiêm cô nương – người đứng đầu bảng mỹ nhân." Nữ tử mặc hồng y ngồi cạnh Lưu Sương nhẹ giọng nói.

"Lập gia đình?" Lưu Sương nhăn mày, nữ tử thanh lâu cũng có thể kết hôn sao?

Thấy mắt Lưu Sương nghi hoặc, hồng y nữ tử bắt đầu thản nhiên giải thích.

Nguyên lai, Túy hoa lầu này là thanh lâu số 1 Ngọc thành, không giống các thanh lâu kỹ viện khác, nơi này, nữ tử đều là cầm kỳ thi họa hạng nhất tuyệt kĩ, không giống những nữ tử nơi khác, điểm này, Lưu Sương vừa vào cửa đã nhìn ra.

Hơn nữa, Túy hoa lầu có quy tắc của Túy hoa lầu.

Chỉ cần người cầm kỳ thi họa có trong bảng hạng nhất, liền có thể bán nghệ chứ không bán thân. Chỉ cần ở chỗ này 5 năm, mục mục sẽ đem bán ra. Đương nhiên, là ngày xuất giá của cô gái,

Không chỉ giá cả hợp lý, mà muốn được họ, còn phải khiến cho họ nguyện ý gật đầu.

Có rất nhiều quan to quý nhân, ngân lượng nhiều, nhưng không chiếm được trái tim các cô nương, thì cũng uổng công.

Túy hoa lầu có hai đóa hoa, là Tiêm Tiêm và Nhu Nhu, tinh thông tỳ bà, cờ hòa kỹ. Hôm nay là ngày lập gia đình cho Tiêm Tiêm cô nương.

Trong lòng Lưu Sương thán phục, mục mục thanh lâu này thật khôn khéo.

Một người đứng đầu bảng thanh lâu, có sắc, nhưng là sắc kia sẽ ngày một phai nhạt, già nua đi. Thời gian năm năm, mặc dù là đứng đầu bảng hồng đấy, nhưng cũng là trên đả xuống đốc, thừa dịp lúc này, đem bọn họ gả cho đám người ngưỡng mộ, có thể kiếm lấy bạc, lấy được nhân tâm, lại có thể khích lệ các cô nương khác, cố gắng leo lên vị trí đầu bảng.

Trong lòng Lưu Sương như có tiếng kêu gọi, có tiếng tì bà phát ra, đem toàn bộ sự chú ý tới nơi phát ra tiếng tỳ bà đó.

Nhưng trên sàn, màn buông phủ, căn bản không nhìn thấy người đánh đàn, chỉ nghe tiếng tỳ bà khi thì cao vút, khi thì khinh dương, quần quýt triền miên, khiến người khác như say mê.

Ngón đàn điêu luyện, trong lòng Lưu Sương thầm thán phục, không nghĩ trong thanh lâu lại có người tuyệt nghệ như thế này.

Một khúc đàn hoàn, màn hai bên được kéo lên, lại vẫn chưa nhìn thấy bóng hình người gảy đàn.

Phía cao của sàn, như một lầu cao, trên đó có một khối màu tím nhạt, mờ hồ sau đó một người cực kỳ mỹ. Một nữ tử ngồi ôm tỳ bà. Nàng bộ dạng ra sao không rõ lắm, nhưng vóc dáng yếu mềm, thật giống tiên tử.

Tiếng tỳ bà vốn mỹ, đã sớm làm lòng người tò mò, lúc này, nhìn giai nhân, lại càng khó kiềm chế được.

Trong lúc mọi người đang mê mẩn, mục mục của Túy hoa lâu đi lên đài cao, cao giọng nói: "Túy hoa lâu hôm nay hân hạnh được nhận sự cổ vũ của các quan gia. Thay mặt cho tất cả tỷ muội ở Túy hoa lâu cảm ơn sự ưu ái của các quan gia. Tối nay, là ngày vui của Tiêm Tiêm cô nương, dựa theo quy tắc của Túy hoa lâu, chỉ cần các vị quan gia xuất đủ bạc, đồng thời chiếm được trái tim của cô nương Tiêm Tiêm, liền có thể ôm về mỹ nhân."

Mục mục của Túy hoa lâu vừa dứt lời, phía dưới một hồi nhôn nhao, có người không chờ đợi được lên tiếng: "Mục mục, mau ra giá đi." Ai nấy đều kỳ vọng mình có thể chiếm được trái tim giai nhân.

Mục mục cảm thấy mọi sự mỹ mẩn, cười nói: "Gia ban đầu là ba trăm lạng bạc trắng."

Mụ mụ còn chưa dứt lời, phía dưới liền có một nam nhân thân cầm y, cao giọng hô: "Năm trăm."

Lại có tiếng hô tiếp: "Năm trăm hai mươi."

"Sáu trăm."

"Bảy trăm"

Trong phòng nhất thời có chút yên tĩnh, một chút dừng lại sau khi có người hô: "Một ngàn lạng."

"Một ngàn năm trăm lạng!"

"Hai ngàn lạng!"

Bảng giá từ từ kéo lên.

Lưu Sương âm thầm nghĩ, thật đúng là vùng tiền như rác. Nhịn không được quay đầu nhìn chỗ Bách Lý Hàn ngồi, lại thấy hắn ngồi yên vị trên ghế, phượng mắt híp lại, vẻ mặt hứng thú nhìn màu tím sa mạn kia, ung dung thưởng thức chén rượu.

Trong lòng nàng trầm xuống, nhìn ánh mắt Bách Lý Hàn, đối với nữ tử kia rất có hứng thú, lẽ nào, hắn muốn?

Lúc này, bảng giá đã đến ba nghìn lạng, bảng giá này đã khá cao, trong phòng lâm vào yên lặng.

Chỉ còn tiếng mụ mụ: "Còn có ai trả giá cao hơn?"

Trong nháy mắt, một giọng nói trong trẻo cất lên: "Công tử nhà ta,

năm nghìn lượng!"

Căn phòng đang yên tĩnh, âm thanh cất lên không cao nhưng là thu hút hết tầm mắt của mọi người.

Lưu Sương nghe xong, lòng đau như cắt, nhịn không được nâng một chén rượu lên.

Hồng y nữ tử cười nói: "Chẳng lẽ công tử cũng coi trọng Tiêm Tiêm a, không bằng công tử rat ay đi, biết đâu Tiêm Tiêm cô nương lại coi trọng ngài!"

Lưu Sương lại chột nghĩ, giọng nói này là Lý Hữu, hẳn nói "công tử nhà ta" chắc chắn là chỉ Bách Lý Hàn.

Hắn ra giá thế kia, chẳng lẽ hắn thật sự coi trọng Tiêm Tiêm cô nương?

Sau khi Bách Lý Hàn ra giá, không còn mấy ai lên tiếng, mụ mụ hô mấy tiếng, nhưng không ai đáp.

Năm nghìn lượng, một cái giá thật hời, mụ mụ mỉm cười mỹ mãn.

"Mụ mụ, ta trả sáu ngàn lượng!" Lưu Sương đột nhiên mở miệng nói, âm thanh khàn khàn mê hoặc,

Sáu ngàn lượng là một số bạc không nhỏ, Lưu Sương biết mình quá tay. Nhưng, không nhịn được chua xót, nhất định phải tranh cùng Bách Lý Hàn.

Nàng không biết liệu mình có thắng không, nếu thắng thì sẽ thế nào, bạc ở đâu.

Nếu may mắn tháng, Bách Lý Hàn đối với nàng là thật tâm, sẽ không trơ mắt nhìn nàng không có nổi bạc

Nếu như hắn thật lòng với mình, hoặc giả là không thật lòng, nàng liền bán mình cho thanh lâu giá 6 nghìn lượng. dựa vào khả năng cầm kỳ thi họa, không lo không đứng được đầu bảng.

Bách Lý Hàn nghe Lưu Sương ra giá, trong lòng không khỏi dờ khóc dờ cười, hắn chưa bao giờ thấy nàng làm chuyện thiếu bình tĩnh, lần này, nàng so với tên Bách Lý Băng không khác nhau là mấy.

Mụ mụ thấy xuất hiện một vị công tử tuyệt mỹ, mặt mày hơn hờ. Nhanh chóng thi lễ, xoay người đi tới sau màn che, nói vài câu, sau đó đứng dậy đi ra, cười dài nói: "Tiêm tiêm cô nương xin hỏi công tử vài câu."

Dứt lời, phái người đi xuống, hỏi danh hiệu Bách Lý Hàn và Lưu Sương.

Nguyên lai, rất ngưỡng mộ những nam nhân này.

Mụ mụ cầm trong tay kết quả, bắt đầu báo tên,

Có người hoan hô, có kẻ thấy mất mát.

Cạnh tranh... vốn dĩ là như thế.

Nhưng vào lúc này, từ phía sau màn tím, một bàn tay ngọc ngà khẽ mở ra, vóc người yếu điệu, tướng mạo mỹ miều, là người đứng đầu bảng, Tiêm Tiêm cô nương,

Một thân xiêm áo lụa là, mỏng manh, càng khiến người ta mê luyến.

Tóc đen vấn cao, sắc mặt như nguyệt, mắt sóng sánh như hồ nước mùa thu, phong tình vô hạn.

Nàng hào phóng đứng đó, không hổ là đầu bảng Túy hoa lâu, xinh đẹp vô cùng.

"Cảm ơn các vị đã cổ động cho Tiêm Tiêm, cảm tạ các vị quan gia ưu ái, Tiêm Tiêm không dám đưa ra đề mục khó khăn cho các vị, chỉ là, Tiêm Tiêm có sở thích chơi đàn tỳ bà, rất muốn tìm một vị nào tri âm. Nếu như vị nào có thể cùng hòa tiếng nhạc với Tiêm Tiêm, Tiêm Tiêm nguyện cả đời nâng khăn sửa túi." Tiêm Tiêm thi lễ, giọng điệu kiêu nhuyển nói,.

Tiêm Tiêm đưa ra đề này đúng là không quá khó, bởi hết thầy các vị công tử đều có vài phần tài nghệ. Nếu như vài tiếng nhạc, cũng không quá khó a.

Bên dưới tiếng trầm trồ khen ngợi vang lên, hiển nhiên, lựa vài vị công tử có tài không hiếm.

Tiêm Tiêm nói xong, liền đi xuống, ôm tỳ bà, tay ngọc để trên dây đàn.

Lưu Sương được mấy tên quy nô dẫn tới hàng đầu trong sảnh.

Phía trước là đủ loại nhạc cụ, mọi người tự chọn cho mình một thứ phù hợp.

Lưu Sương ngồi trước ngũ huyền cầm, còn Bách Lý Hàn, rút là trong tay áo ra Ngọc Địch,

Chú ý: người post sau nên Quote (mem thường) và edit (nếu là mod) để lấy code post theo mẫu trên

Chương 142: Tình chàng ý thiếp

Lưu Sương chăm chú nhìn Bách Lý Hàn, chỉ thấy hần tay cầm ngọc tiêu, quần áo phiêu nhiên, tóc dài như thủy, dung nhan trong trẻo lạnh lùng nổi bật bởi sam bào San Hô sắc, dày mà mịn hoặc, hần không nhìn về phía Lưu Sương, một đôi con ngươi đen, lại thâm sâu dừng trên mình Tiêm Tiêm.

Ánh mắt hồn xiêu phách lạc, lộ ra một tia ôn nhu cùng thương tiếc. Ánh mắt như vậy, thế gian này nữ tử nào có thể chịu được? Lưu Sương chưa bao giờ biết, một Bách Lý Hàn trong trẻo lạnh lùng, lại có một tình cảm nóng bỏng như vậy.

Lưu Sương chờ người tránh né ánh mắt, nhìn phía trên võ đài, lại thấy người ôm tỳ bà cũng đang nhìn lại Bách Lý Hàn. Mặt ngọc mang theo thẹn thùng, trong con ngươi đen lộ ra thâm tình.

Lập tức một thứ cảm xúc ê ẩm chậm chạp lan vào lòng Lưu Sương, coi như biết hần thân mang hàn độc, coi như biết hần cố ý, trong lòng Lưu Sương, vẫn nhịn không được mà cảm thấy khó chịu như bị đao cắt.

"Tiêm Tiêm cô nương, có thể bắt đầu được chưa?" Dưới võ đài có một vị công tử không nhìn được hô.

Tiêm Tiêm như bừng tỉnh, thật giống như mới phát hiện chính mình thất thần, trên mặt càng thêm ửng đỏ, thẹn thùng như hoa. Thấy tất cả mọi người đều đã chuẩn bị tốt, nàng ôm tỳ bà, tay ngọc khẽ gảy,

tranh tranh âm tỳ bà liền bắt đầu du dương.

Tiếng tỳ bà vang lên, Lưu Sương liền có chút giật mình, đây là một thủ khúc nàng chưa từng nghe qua. Những người khác cũng giật mình, rất hiển nhiên, bọn họ cũng chưa từng nghe qua thủ khúc này.

Lưu Sương trong lòng thầm than, vị này là Tiêm Tiêm cô nương, cũng bất phàm, thủ khúc này, có thể là do chính cô ta phổ. Nghĩ đến, nơi này, ai cũng là đang nghe những điều chưa từng nghe.

Trong tiếng tỳ bà của Tiêm Tiêm, mặc dù tiếng nhạc tuyệt mỹ, đơn âm lại nhiều hơn, cực kỳ bi thương, thật giống con phượng điểu kêu ngạo, trên không trung kêu to kiếm người bầu bạn.

Tay Lưu Sương đang đặt trên dây đàn, đang suy nghĩ xem như thế nào để hòa cùng khúc nhạc, tức thì bên tai một thanh âm bay ra, chính là tiếng tiêu của Bách Lý Hàn.

Tiếng tiêu mới đầu rất yếu, như từng cơn song nhẹ dập dềnh, phiêu lãng trong không trung.

Cạnh đó các ứng chiến giả nghe được tiếng tiêu của Bách Lý Hàn, cũng không cam lòng yếu thế, nhao nhao bắt đầu diễn tấu. Nhất thời trong đại sảnh, tiếng địch, tranh thanh, đàn cổ thanh, thậm chí kèn Xô-na đều bắt đầu vang lên.

Nếu các loại âm thanh cùng chung một điệu, xuất hiện một hồi hợp tấu tuyệt mỹ là chuyện không phải nghi ngờ. Nhưng là, thật đáng tiếc, bởi vì các loại nhạc không cùng một giai điệu, âm vận hỗn độn, cực kỳ khó lọt vào tai.

Trong tạp âm phân loạn, chỉ nghe tiếng tiêu thủy chung đuổi theo tiếng đàn tỳ bà, lượn lờ động tĩnh.

Rốt cục, tiếng địch dừng lại, tranh thanh dừng xuống, mặt khác tiếng nhạc liền tĩnh mặc xuống. Không phải những người khác không muốn diễn tấu, mà bởi vì có cố gắng nữa cũng vẫn không hơn. Hơn nữa, nguyên nhân không thể không ngừng còn có, chính là tiếng tiêu kia đã cùng quện vào tiếng tỳ bà.

Tiếng tỳ bà giống như phượng điêu chiêm chiếp, mà lúc này tiếng tiêu, đã không còn non yếu, mà từ từ chuyển sang mênh mông, giống như một con đại ưng đang giương cánh chao liệng trên không trung, truy đuổi con phượng điêu kia.

Trong lúc nhất thời, chỉ nghe tiếng tỳ bà lượn lờ na na, tiếng tiêu sầu triền miên, trong phòng ngân lên một đoạn Phượng Cầu Hoàng.

Ngón tay Lưu Sương bất động, đặt tay trên dây cầm, thật lâu không có gảy đàn.

Ngay từ đầu, nàng chỉ muốn nghe tiếng tỳ bà, nhắm âm vận, rèn luyện ngón đàn. Sau lại, giữa lúc mọi người tham gia hợp tấu, thì nàng mỉm cười không tham gia vào sự náo nhiệt đó. Đến sau cùng, tiếng tỳ bà cùng tiếng tiêu hòa hợp vào nhau, tình chàng ý thiếp gửi vào nhạc, không có sự chen lấn của dục vọng. Coi như cũng muốn xen vào, sợ là cũng không thể. Bởi vì tiếng tỳ bà cùng tiếng tiêu hai cổ âm vận quấn quýt lấy nhau nhau, quện luyến đến khó rời nhau.

Cho đến cuối cùng, khi tiếng tỳ bà cùng tiếng tiêu ngừng nghỉ, khi Bách Lý Hàn cùng Tiêm Tiêm Hồng Bài cô nương thâm tình ngắm nhau thì, Lưu Sương biết, Tiêm Tiêm nếu phải gả đi, người cưới tất Bách Lý Hàn.

Trong lòng nàng nhin không được run lên, ngón tay run run, một tia âm rung xuyên qua, giống như lòng nàng đang chiến. Bàn tay trắng

nõn bị cắt qua, ngón tay bị cắt vỡ, Lưu Sương lại chỉ cảm thấy đến chết lặng, hoàn toàn quên đi đau đớn.

"Tiểu thư, tay người đang chảy máu!" Hồng Ngẫu thấy Lưu Sương thần thờ, nhỏ giọng nói.

Lưu Sương cúi đầu, này mới nhìn đến giọt hồng mai trên Nguyệt Bạch cầm bào.

Nàng cười cười, nhàn nhạt nói: "không sao!" Ngón tay đau đớn kia làm sao theo kịp một phần vạn lòng nàng đang đau.

Nàng chậm rãi đứng dậy, vết máu đang chảy trên ngón tay ngọc, lui về phía sau. Xoay người đi, lộ ra một tia cô đơn.

Nàng ngồi ở trước bàn, bất chấp cầm một chén rượu, nhẹ nhàng uống một ngụm.

"Tiểu thư, vừa rồi người tại sao không đánh đàn, cũng không cầm kỹ, chẳng lẽ không hơn thủ khúc kia?" Hồng Ngẫu không hiểu hỏi han, nếu là tiểu thư cùng thủ khúc kia, liền không tới phiên Bách Lý Hàn.

Lưu Sương cười khổ nói: "Cùng nhau thì đã sao, Tiêm Tiêm kia cũng không tuyển của ta!"

Đúng vậy, ngay từ đầu, trước khi diễn tấu, nàng ta cũng đã đã coi trọng Bách Lý Hàn, không phải sao?"

"Tiểu thư, kế tiếp chúng ta làm gì bây giờ?" Hồng Ngẫu lo lắng hỏi han.

Lưu Sương khẽ nhăn mày, nàng cũng không biết làm thế nào, nhưng là, nàng vẫn không cam lòng, không cam lòng cứ như vậy ngồi ở chỗ

này, nhìn bọn họ tình chàng ý thiếp.

"Cám ơn các vị quan gia hôm nay đã đến đây cổ động Tiêm Tiêm cô nương chúng ta, vị này là Bách Lý công tử, thỉnh các vị lưu lại giây lát, uống một chén rượu mừng, chúc mừng cho Tiêm Tiêm cô nương và Bách Lý công tử." Mụ mụ Túy hoa lâu vui rạo rực nói.

Tiếng nói vừa dứt, liền có hai mươi Thái Y tỳ nữ xinh đẹp nối đuôi nhau ra, trong tay bưng khay, mâm, bàn trong đựng mỹ tửu giai hào. Bên trong môn quy nô cũng bắt đầu vào việc, người người vui mừng ăn vận quần áo, đem chữ Hỷ đỏ thắm treo trên tường, tơ lụa màu đỏ lập tức rủ từ trên lầu xuống.

Lưu Sương trong lòng ngẩn ngơ, chẳng lẽ, tối nay, bọn họ sẽ ở chỗ này động phòng?

Lưu Sương nghi hoặc kéo ống tay áo một vị tỳ nữ, thấp giọng hỏi: "Vị tỳ nữ này, chẳng lẽ hôn sự sẽ tiến hành ở chỗ này sao?"

Tỳ nữ kia cười dài, nói: "Vị tỳ nữ này, chắc là người không biết, đây là quy củ của Túy hoa lâu chúng ta, cho dù ai cưới cô nương ở Túy hoa lâu, đêm đầu tiên đều phải qua ở chỗ này. Ngày thứ hai, sẽ về đến Lý gia. Cho nên a, tối nay chính là đêm vui mừng của Tiêm Tiêm cô nương chúng ta."

Tỳ nữ kia sau khi giải thích xong, liền vội vàng đi đem rượu và thức ăn.

Lưu Sương ngồi ở trước bàn, bi ai mà nghĩ, tại sao lão Thiên muốn nàng trở mắt nhìn hắn lấy vợ nọp phi? Lần trước là Đại Mi Vũ, lần này... lại là Tiêm Tiêm kia.

Mắt nàng nhìn ra xa, Bách Lý Hàn cùng Tiêm Tiêm tay cầm tay đã đi

ra phía sau. Nhìn bóng lưng khuất đi, gương mặt Lưu Sương trong phút chốc mất đi huyết sắc, trong lòng đau đớn co rút từng đợt.

Bàn tay nàng run rẩy cầm chén rượu lên, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, rượu ngọt theo cổ họng đi xuống mang theo tia đau đớn. Uống cạn rồi, bây giờ tạm thời lại mất đi mùi rượu. Lưu Sương lại muốn uống, Hồng Ngẫu tay giữ cổ tay của Lưu Sương, lo lắng nói: "Tiểu thư, người không thể uống, người chưa từng uống rượu, rất dễ say!"

"Rượu này uống rất tốt, cũng không phải rượu nặng mà, uống chút ít cũng không có việc gì." Lưu Sương nhàn nhạt cười đẩy cánh tay của Hồng Ngẫu ra.

"Đây là Yên Chi túy, Vương phi không nên uống nữa, loại rượu này chẳng qua tác dụng chậm." Một bóng đen đột nhiên quét tới, Lưu Sương mở hé mắt, thấy Trương Tá đứng ở trước mặt nàng.

"Trương Tá, người không theo chủ tử của ngươi, đến nơi này làm cái gì?" Lưu Sương lạnh lùng hỏi.

"Ta. . ." Trương Tá có chút tức cười, hắn thấy Lưu Sương uống rượu, liền nhin không được đến đây khuyên nhủ, ước chừng là trước đây phụng mệnh bảo vệ Lưu Sương lưu lại di chứng đi.

Hắn gãi gãi đầu, đạo: "Vương phi không nên thương tâm, kỳ thật, Vương gia, ngài thích người!"

"A? Hắn cũng thích Tiêm Tiêm cô nương mà!" Lưu Sương nhú mày, đôi mắt nhàn nhạt nhìn con người đen chân thành của Trương Tá.

"Vương gia không thích cô gái kia." Trương Tá biết Vương gia làm như vậy, chính là vì muốn Vương phi mất hết hy vọng, lý do tại sao,

hắn cũng không rõ lắm.

"Trương Tá, dẫn ta đi tìm Vương gia các người!" Lưu Sương đột nhiên cao giọng nói.

"Bây giờ?" Trương Tá ngẩn ngơ đạo, hiện tại, Vương gia cùng Tiêm Tiêm cô nương đến hậu viện động phòng, hắn lúc này mang Lưu Sương trôi qua, Vương gia nhất định sẽ trách tội hắn.

Nhưng là, nhìn đôi mắt Lưu Sương thanh lệ như thủy, sóng mắt trong suốt nhu hòa, hắn lại không đành lòng.

Vương phi tốt đẹp như vậy, Vương gia vì sao lại làm tổn thương nàng?

Trương Tá mặc dù là thị vệ của Bách Lý Hàn, nhưng là, Bách Lý Hàn thân mang hàn độc không thể sống lâu, hắn cũng không biết.

"Hào, Trương Tá liền đưa Vương phi đi!" Trương Tá cắn răng, tối nay bất cứ giá nào, Vương phi đã từng cứu mạng hắn, hay là nàng chưa từng cứu hắn, hắn cũng không thể trơ mắt nhìn nữ tử tốt đẹp như vậy thương tâm.

Lưu Sương theo Trương Tá, đến hậu viện Túy hoa lâu.

Túy hoa lâu không hổ là thanh lâu danh tiếng nhất, hậu viện thật lớn, phân bố rất nhiều lầu các, hiển nhiên là nơi chốn của các cô gái trẻ tú lâu.

Nơi Tiêm Tiêm cô nương nghỉ cũng không quá khó tìm, bởi vì tối nay là ngày vui của nàng, nơi này đây, đều treo đầy đèn màu cùng hồng trù.

Trong hậu viện cực kỳ yên lặng, Trương Tá dẫn Lưu Sương, chỉ chốc lát liền đến chỗ phòng Tiêm Tiêm

"Vương phi, chính nơi là này, người muốn làm gì? Đoạt Vương gia từ trong đó sao?" Trương Tá trầm giọng hỏi. Chẳng lẽ Vương phi muốn cướp hôn?

"Trương Tá, người canh giữ ở ngoài, không cho bất kỳ kẻ nào tới quấy rầy!" Lưu Sương nhẹ giọng nói.

"Vâng!" Trương Tá vâng lệnh, chậm rãi lui ra ngoài.

Lưu Sương dù không nói, hẳn cũng sẽ canh giữ ở phụ cận, bảo vệ Vương gia là chức trách của hắn.

Lưu Sương nhìn Trương Tá đã lui xa, lấy lại bình tĩnh, đang muốn đi vào, lại gặp hai tỳ nữ bưng bàn tử đi ra, Lưu Sương cuống quýt trốn vào lùm cây gần đó.

Đợi sau khi những tỳ nữ kia đi khuất, Lưu Sương mới từ từ bước ra, hướng lầu các bên trong đi tới.

Chương 143: Hưu thư

Bên trong phòng, hồng trướng buông xuống, ngọn đèn dầu lưu chuyển, như mộng như ảo.

Tiêm Tiêm ngồi ở trước bàn, đôi mắt khẽ lướt qua đồ ăn trên bàn, nhìn nam nhân kia đang nằm trên giường giả vờ ngủ say. Nến đỏ chập chờn, dưới ánh nến, dung nhan hắc tuấn mỹ vô cùng, khí chất thanh quý, người khác nhìn phải, tầm mắt không thể nào dời đi.

Nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới, nàng được gả cho một nam nhân xuất chúng như thế, mới vừa rồi ở trong đại sảnh, tuy chỉ là liếc mắt, nàng liền bị hắc mê hoặc. Khi hắc ẩn tình đưa ánh mắt nhìn phía nàng thì, nàng cảm nhận được hồn mình đã bị câu đi.

Chỉ là, nàng mơ hồ cảm thấy hắc bây giờ cùng mới vừa rồi ở trong đại sảnh hoàn toàn không giống nhau.

Mới vừa rồi, hắc ân tình đưa tay ôm eo nhỏ nhắn của nàng, đầy tà mị, nhưng giờ phút này quanh người hắc lại tản ra hàn băng lạnh cả người, vô cùng sắc bén, làm người khác không dám tiếp cận.

Tiêm Tiêm ngồi ở dưới đèn một lúc lâu, thấy hắc như trước vẫn giả vờ ngủ say, nàng rốt cục thiếu kiên nhẫn, bạo gan tiến về phía hắc.

"Đêm đã khuya, phu quân, chúng ta an giấc đi!" Tiêm Tiêm ôn nhu nói, bàn tay nhẹ nhàng khoác lên vai Bách Lý Hàn.

Lông mi Bách Lý Hàn thon dài có chút sắc nhọn, hai tròng mắt nhẹ

nhàng mở ra, đôi mắt nhìn chăm chăm vào cánh tay nữ tử kia, đem chúng dời đi, nhàn nhạt nói: "Tiêm Tiêm cô nương, không nên gọi phu quân, ta không phải là phu quân của ngươi. Ngày mai ta sẽ trả lại tự do cho ngươi!"

Tiêm Tiêm giật mình nhìn Bách Lý Hàn, không hiểu ý tứ trong lời hắn nói, trả lại tự do cho nàng? Chẳng lẽ hắn không muốn lấy nàng?

"Tiêm Tiêm không hiểu ý công tử, công tử dùng năm ngàn lượng mua ta, chẳng lẽ không phải vì muốn thành thân với ta sao?" Tiêm Tiêm run giọng hỏi.

Bách Lý Hàn nhìn gương mặt thương tâm của Tiêm Tiêm dưới ánh nến, lạnh lùng nói: "Ta mua ngươi, là bắt đắc dĩ. Cho nên ta sẽ trả lại tự do cho ngươi. Sáng ngày mai, ngươi sẽ không còn là kỹ nữ thanh lâu, có thể tự do lựa chọn phu quân cho mình."

"Tại sao?" Tiêm Tiêm như muốn khóc.

Bách Lý Hàn không nghĩ tới Tiêm Tiêm cô nương này lại cố chấp như thế, rời khỏi thanh lâu, không phải là điều kỹ nữ vẫn hằng tha thiết mơ ước sao?

Mắt hắn khẽ nhắm lại, đang muốn đáp trả, ngoài cửa sổ bỗng nhiên truyền đến những tiếng bước chân vụng về, người đó không có võ công, đoán chắc là một nữ tử. Tiếng bước chân kia lúc mau lúc chậm, có thể thấy được tâm tình người kia rất là trầm trọng.

Đêm đã khuya, tối nay là ngày tốt cảnh đẹp của bọn hắn, tất cả tỷ nữ đều đã đi khỏi, là ai lại tới nơi này?

Trong đôi mắt sâu thẳm của Bách Lý Hàn, đột nhiên hiện lên một tia phức tạp, hắn ngồi dậy, cánh tay vươn dài ra, liền kéo Tiêm Tiêm

vào lòng. Xoay người lại, liền đem nàng đặt trên giường.

Người kia dừng bước, tựa hồ đứng im tại trước cửa, ước chừng là có chút do dự.

Bách Lý Hàn lại hung hăng kéo, lần này đây, hẳn đã hoàn toàn xác định người đến là ai!

Lưu Sương đứng ở trước cửa, do dự.

Không biết mình nên đi vào, hay là rời đi!

Gió đêm thổi qua, mới vừa rồi men rượu Yên Chi dâng lên, làm cho nàng cảm thấy có chút phiêu phiêu. Đầu não nóng lên, ý nghĩ phải đi vào phòng chiếm thế thượng phong, nàng đưa tay mạnh mẽ đẩy, tiếp đến đóng chặt cửa mở, chậm rãi đi vào.

Bên trong phòng, nến đỏ thiêu đốt chánh vượng, chiếu sáng cả phòng kiều diễm cùng triền miên.

Ánh nến chập chờn trong bóng tối, che đi nửa phần trướng mạn đỏ thẫm, hiện hữu hai thân ảnh như ẩn như hiện

Lưu Sương không kiểm soát được bản thân đi về phía trước, một mạch đi tới trước giường, sau phải dừng lại vì cảm giác chuyển choáng.

Bên trong trướng, xuân sắc vô biên, hai cổ bóng người dây dưa cùng một chỗ.

Lưu Sương cảm thấy tâm thật giống như bị bàn ủi lặt một phen, mờ hồ một cổ bóng rớt từ đáy lòng chậm chạp dâng lên.

Cảnh tượng nóng bỏng như vậy, nàng chưa từng thấy qua. Bản thân, nàng đã bị hấn phụ, cũng trở thành mẹ của con hấn, nhưng là, cùng Bách Lý Hàn chung một chỗ, cũng chỉ mới có hai lần mà thôi. Kỳ thật, nếu so sánh nàng cùng với một xử nữ, sự khác nhau cũng không lớn là bao.

Hôm nay, chứng kiến cảnh hai bóng người dây dưa, hai gò má nàng vẫn bất tri bất giác đỏ lên, nói say là đúng, nhưng nổi giận cũng không sai.

Trong tích tắc, nàng quên phải xoay người, có chút giật mình.

Trên giường, thân thể nữ tử bị thân thể nam nhân bao trùm hoàn toàn, chỉ lộ ra cánh tay ngọc cùng cái cổ trắng muốt, trên cổ, mơ hồ thấy một chỗ đỏ sẫm hồng ngân. Mà nam nhân kia, một đầu tóc bạc kinh người, buông xõa trên lưng, che đi khuôn mặt tuần tú, cúi đầu, hấn đang cắn vành tai cô gái kia.

Một lúc lâu, tựa hồ là cảm giác được sự xuất hiện của Lưu Sương, hấn khẽ xoay hông, liếc mắt nhìn nàng.

Trong đôi mắt trong veo sâu thẳm kia đã thiếu đi sự mãnh liệt của ngày xưa, mà tựa như ẩn chứa hai giọt xuân thủy trong suốt, rất là mịn người. Mái tóc bạc làm nổi bật lông mày và lông mi màu đen, đôi môi đỏ mọng tươi đẹp, cả người nhìn qua tuần tú tươi đẹp tuyệt.

Hấn cắn nhẹ vành tai cô gái kia, mơ hồ không rõ hỏi han: "A? Bạch Lưu Sương, người tới đây làm cái gì?"

Lưu Sương trên mặt máu như rút đầu cả, trắng xanh như tờ giấy, môi đỏ mọng khẽ run, cuối cùng không mở miệng được lời nào. Tình cảnh trước mắt, lúc mới vào phòng, nàng cũng đã đoán được. Nhưng là, vẫn thật sự không ngờ, khi nàng tận mắt chứng kiến, trong

lòng lại đau đớn như vậy, làm cho nàng khó có thể thừa nhận.

Nàng thốt nhiên xoay người, bước nhanh về phía cửa. Bạch sam phiêu linh, tạo nên một làn gió lạnh. Bang một tiếng, cửa phòng bị đóng lại.

Giờ khắc này, Bách Lý Hàn trong lòng thật giống như bị một mũi dao xuyên qua, cảm giác đau đớn vô hạn.

Hắn lạnh lùng từ trên giường ngồi dậy, người đã đi, không cần phải đóng kịch.

Nhưng, cửa phòng lại đột nhiên bị đẩy ra, Lưu Sương bước nhanh đến đầu giường, rồi dừng lại.

Bách Lý Hàn có chút kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn Lưu Sương. Vốn tưởng rằng nàng đã đi khỏi, như thế nào lại trở vào đây?

Lưu Sương nhìn Bách Lý Hàn, không nói một lời, dưới ánh nến hồng hồng, mắt nàng sáng rực như lửa, ánh sáng ngọc có thể so với những vì tinh tú trong đêm.

Nàng đột nhiên đưa tay, xé cấm bào Nguyệt Bạch trên người một cái, quần áo rách, lộ ra da thịt trắng nõn, trơn bóng sáng như vậy, thật giống như tuyết mới đông, mà lại ấm áp. Bên môi hiện lên một nụ cười vui vẻ, nàng lại lần nữa đưa tay, rút oản rút trâm gài tóc, mái tóc dài đen bóng buông xuống, giống như rặng liễu.

Ánh nến màu vàng lóe ra, dưới ánh nến, dung nhan nàng tuyệt mỹ, con mắt sáng lưu chuyển, xuất hiện một tia mỉa mai hơn hẳn ngày thường, đúng là xinh đẹp khiến người khác hít thở không thông.

Lưu Sương như vậy, hắn chưa từng gặp qua, trước kia chỉ biết nàng

thanh nhã như mai, lúc này nàng thanh lệ mà quyến rũ, làm hấn choáng váng.

Trong lúc nhất thời, Bách Lý Hàn giật mình, đầu não nhất thời mê muội, thậm chí còn quên đi chính mình muốn diễn kịch.

"Bách Lý Hàn, người nhìn đi, ta so với nàng cũng không kém, người hà tất gì tới đây lãng phí năm nghìn lượng bạc kia?" Lưu Sương nhàn nhạt nói.

Lưu Sương đã nói như mời, trong lòng Bách Lý Hàn bốc lên một loại ôn nhu, ôn nhu đến đau đớn.

Giờ khắc này, hấn chỉ muốn dỡ xuống màn nguy trang của chính mình, theo Lưu Sương cùng nhau trở về.

Tay của hấn, dự định sẽ duỗi ra, nhưng suy nghĩ trong lòng bị gián đoạn, một cảm giác lạnh lẽo trong người đột nhiên chậm rãi tỏa ra.

Hấn biết, không quá nửa khắc tiếp theo, hàn độc sẽ phát tác.

Hàn độc!

Hấn thiếu chút nữa quên đi, trên người hấn còn có hàn độc. Ở trước mặt nàng, hấn luôn không khống chế được!

Hấn nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, hạ xuống tình cảm đang cuộn cuộn trong lòng, bên môi gợi lên một nụ cười vui vẻ, nói: "Người đúng là cũng không kém, nhưng là ta đã trải qua rồi. Người đuổi theo đến tận nơi này, không phải là vì cho rằng ta vẫn thích người chứ. Ta thừa nhận, trước đây ta đúng là rất thích người, thậm chí đã có lúc yêu người. Sau này, ta mới biết được, ta chẳng qua bị người dùng cầm kỹ và họa nghệ hấp dẫn thôi. Coi như là thích, nhưng cũng là đã

qua. Nhìn bộ dạng lúc này của ngươi, nam không ra nam, nữ không ra nữ, như thế nào có thể so sánh với Tiêm Tiêm của ta? Huống hồ, khả năng cầm kỹ của Tiêm Tiêm so với ngươi còn hơn vài bậc."

Giọng nói của Bách Lý Hàn không cao, nhưng từng lời nói lạnh như băng tuyết, Lưu Sương cảm thấy lòng mình lại lần nữa vỡ ra từng mảnh.

Chẳng lẽ, suy đoán trước đây của nàng đều là sai? Nàng không tin!

"Thế, ngươi tại sao lại giải hàn độc giúp ta?" Lưu Sương run giọng hỏi.

"Ngươi không phải vì thế mà cảm động chứ?" Bách Lý Hàn nheo mắt cười nói: "Sở dĩ vì giải hàn độc, không vì lí do gì cả. Đơn giản là ta không muốn nợ ngươi một mạng! Mười năm trước, là ngươi dùng tương tự lệ giải độc cho ta, không phải sao?"

Lưu Sương kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, chuyện mười năm trước nàng giải độc cho hắn, cho tới bây giờ nàng vẫn chưa nói ra, không nghĩ tới chuyện hắn đã biết.

Chẳng lẽ, thật sự, thật sự như hắn nói, hắn chỉ là vì không muốn nợ ân tình nàng sao?

"Như thế nào, ngươi còn ở lại đây làm gì?" Bách Lý Hàn lạnh lùng hỏi. Đột nhiên giống như nhớ ra cái gì, hướng Tiêm Tiêm mà ôn nhu hỏi: "Trong phòng nàng có giấy và bút mực không?"

Tiêm Tiêm gật đầu nói có, lập tức đứng dậy, sửa lại quần áo, lấy giấy và bút mực bày ở án trên.

Bách Lý Hàn phủ thêm quần áo, đi tới trước kỷ án, chấp khởi mặc

tiếu, giấy Tuyên Thành cắn câu họa được xếp vào một chỗ. Ánh nến quang mang bao phủ một bên mặt hấn, ánh lên vẻ lạnh lẽo vô tình.

Một lát sau, hấn cầm lấy tờ giấy kia, đưa cho Lưu Sương.

Lưu Sương cúi đầu nhìn lại, thật to hai chữ đập vào mi mắt
____ "Hưu thư"! (Hủy hôn)

Hưu thư!

Hấn đưa cho nàng hưu thư!

Lúc nàng xác định bản thân không ngừng yêu hấn thì, hấn lại nói, cho tới bây giờ hấn không có yêu nàng!

Lúc nàng lần nữa mang trong mình cốt nhục của hấn, hấn lại đưa nàng nhất chỉ hưu thư!

Nàng quá ngốc, lại một lần nữa đưa đầu vào dây thong lọng!

"Chào người, người đã từng là thê tử của ta, hưu thư này người cầm cho tốt, là phương tiện ngày sau lập gia đình!" Bách Lý Hàn sau khi lạnh lùng ném những lời này, liền ôm lấy Tiêm Tiêm hướng giường bên trong đi tới.

Lưu Sương lòng như đao cắt, sắc mặt bình tĩnh đem hưu thư, nhét vào trong tay áo, vội vàng đi ra ngoài.

Bởi vì chạy quá nhanh, bước chân lảo đảo, thiếu chút nữa bán ngã xuống đất.

Mới đi ra khỏi phòng, liền nghe được bên trong phòng phù một tiếng, ánh nến dập tắt, trong bóng tối, truyền đến âm thanh triền miên

Đêm đã khuya, gió lạnh vô cùng.

Lưu Sương xem xét long y sam, chậm rãi bước đi, trong khí lạnh ban đêm mơ hồ có khí người.

"Vương phi! Người làm sao vậy?" Trương Tá đón chào, thấy Lưu Sương đầu tóc rối bù, nhíu mày hỏi.

Lưu Sương kìm nén bi thương trong lòng, mỉm cười nói: "Ta không sao, Trương Tá, sau này không nên gọi ta là Vương phi. Ta sớm đã không còn ngôi vị đó."

Trương Tá nhìn bóng lưng Lưu Sương chậm rãi đi, trong lòng trầm xuống.

Xem ra Vương gia cùng Vương phi gặp mặt không vui, thật không biết bọn họ trong lúc đó đã xảy ra chuyện gì?

Lưu Sương chậm rãi bước đi, sắp đến cửa chính, mới nhớ ra quần áo mình không chỉnh tề. Cuống quít dừng lại sửa sang quần áo, đang khi sửa thì, một nam nhân từ cửa chính đi đến, trùng hợp thấy Lưu Sương, nhất thời hai mắt phóng quang.

"Vị cô nương này, bồi gia uống hai chén được chứ?" Người kia mê đắm nói.

Chương 144: Bán mình Túy hoa lâu

"Vị cô nương, bồi Gia uống hai chén được chứ?" Người kia mê đắm nói.

Lưu Sương lạnh lùng nhìn hẩn một cái, một nam tử thân hoa phục, không tệ, nhưng tâm phiền chán, nàng mệt mỏi nói: "Vị huynh đài, người gọi người khác đi."

"Như thế nào lại chối từ?" Người kia đùa cợt nói, đôi mắt hẹp dài lướt qua quét lại trên ngực Lưu Sương.

Lưu Sương cúi đầu nhìn, vạt áo trước ngực khi nãy xé quá mạnh, mặc dù đã che lại nhưng vẫn không che hết thịt da lộ ra. Dưới ánh đèn, thịt da trắng nõn, tinh tế. Nam tử kia ánh mắt nhìn tới nhìn lui chính là chỗ này.

Trong lòng Lưu Sương kinh hãi, cuống quýt lấy tay che lại. Nhưng không thể che kín nổi, nàng đưa tay lên đầu tháo trâm, mái tóc đen dài buông xuống cho đến bên hông.

Thật sự là được cái này mất cái khác!

Tóc đen buông xuống, thân phận nữ tử đã lộ rõ.

Mặt Lưu Sương lập tức cực kỳ ảo não, khuôn mặt không khỏi đỏ bừng vì xấu hổ, trong sảnh, nhiều ánh mắt nam nhân đã bắt đầu chú ý đến.

Túy hoa lâu dù sao cũng là một thanh lâu, khó tránh khỏi có những tên nam nhân lẳng tử, tối nay đều là những kẻ không chiếm được Tiêm Tiêm. Phát hiện bên này có động tĩnh, năm ba người đã hứng thú tụ lại.

Lòng Lưu Sương thầm han, tối nay xem ra phiền hà rồi!

"Ai nha, bỗng dưng lại có đàn bà đi đến thanh lâu, dung mạo lại rất được, thật sự là một chuyện lớn a!"

"Đúng vậy, đúng vậy! Tiểu nương tử, nàng vì sao phải một mình đi dạo thanh lâu, khó khăn gì sao..." Một tên nam nhân cười lớn nói: "Nàng thích nữ nhân?"

Những tên nam nhân này thật xấu xa, cái gì, thích nữ nhân sao? Lưu Sương chưa từng bị nam nhân nào nói điều ấy, trong lòng tức giận vạn phần. Nhưng nàng biết mình lúc này không thể tức giận, nếu không chọc giận những kẻ này, hậu quả thật là không lường nổi. Nhưng, cũng không thể tỏ ra yếu đuối, để cho bọn người này khi dễ nàng được.

Lưu Sương lấy lại bình tĩnh, giả vờ hỏi han: "Các vị quan gia, không biết có nhìn thấy công tử nhà ta. Mới vừa rồi nô tỳ chỉ rời đi một lát, liền không thấy công tử đâu cả?"

Mấy nam nhân hơi hồ nghi, không tin nhìn chăm chú Lưu Sương, có rất ít nam nhân đến thanh lâu chơi mà mang theo nha hoàn tới.

"Công tử nhà người họ gì?" Một nam nhân có vẻ đào hoa hỏi.

"Bách Lý." Lưu Sương nhẹ thưa. "Xin hỏi, gia có nhìn thấy công tử nhà ta?"

Bách Lý là họ của hoàng gia, những người mang họ này không nhiều, vài người đã giết mình. Nhưng nam nhân đào hoa kia đột nhiên cười nói: "Dám nói đối, lấy tên họ đó ra dọa chúng ta sao? Mới vừa rồi không phải người cùng Bách Lý kia còn tranh giành Tiêm Tiêm sao? Còn nói là nha hoàn của hắn? Mụ mụ, mau đến xem, đây có phải là người của Túy hoa lâu các người?"

Nam nhân kia cố ý hô to.

Mụ mụ Túy hoa lâu nghe tiếng chạy lại, liếc mắt thấy một thân nam phục tóc rối bời – Lưu Sương.

Bọn họ kị nhất là nữ tử tới thanh lâu, bởi vì nữ tử đến đây không phải tìm phu quân thì cũng có chuyện. Nữ tử tới thanh lâu, đối với họ là chuyện đại kị. Bình thường khi phát hiện, sẽ cho bọn du côn ra đánh, dù sao cũng là địa bàn của chúng, sau lưng còn có chỗ dựa.

Bọn họ cũng không sợ có người tìm đến gây phiền toái, bởi vì những nam nhân tới thanh lâu ai muốn nhận mặt thê thiếp của mình tới đây làm loạn? luật bất thành văn này được âm thầm chấp nhận.

Lưu Sương nào đâu có biết thanh lâu có quy định này, thấy ánh mắt lạnh giá của mụ mụ Túy hoa lâu nhìn nàng, trong lòng vô cùng sợ hãi.

Mụ mụ bước tới trước mặt Lưu Sương nói: "Cô nương, đừng trách ta nhẫn tâm, ai lại để một cô nương tới thanh lâu!" Dứt lời, vung tay lên,, mấy tên hộ vệ Túy thanh lâu liền bao quanh Lưu Sương.

"Tiểu nương tử, chỉ cần ngươi bồi gia, Gia liền cứu ngươi, như thế nào? Nếu không, bị đánh, mùi vị không dễ chịu chút nào đâu." Nam nhân đào hoa kia cười hì hì nói.

Trong lòng Lưu Sương cả kinh, những người này chắc chắn sẽ động thủ!

Xa xa thấy Hồng Ngẫu đang cố len vào, nghĩ muốn cứu mình, nhưng chỉ muốn ngăn nàng ta lại, Hồng Ngẫu cũng là nữ tử, nếu bị phát hiện, chẳng phải là gay go sao.

Lập tức muốn gọi lớn bảo nàng ấy quay lại, đi gọi viện binh.

Hồng Ngẫu kia nhanh trí, nhìn mặt Lưu Sương đã nhanh chóng hiểu ý, chạy như bay đi.

Lưu Sương nhìn chung quanh một vòng, những người này thật vạm vỡ, nghĩ thầm, nàng hiện giờ đang có thai, làm sao chịu được những roi đòn. Đáng tiếc, nàng ở đây chịu khổ, Bách Lý Hàn thì ở sau hưởng thụ khoái hoạt, cũng không thấy bóng dáng Trương Tá Lý Hữu đâu, chẳng lẽ đã được lệnh của Bách Lý Hàn, không đến cứu nàng?

Nàng không hề biết, lúc này Bách Lý Hàn không phải đang ở trong phòng hưởng thụ khoái hoạt, mà đang bị hàn độc hành hạ, Trương Tá Lý Hữu đang ở bên cạnh hắn, hoàn toàn không biết tình hình nguy cấp của nàng.

Lúc này, chỉ có biện pháp trì hoãn thời gian mới có thể cứu bản thân.

Lưu Sương thản nhiên cười một tiếng, đối với mục mục Túy hoa lâu: "Mục mục, nếu như ta là cô nương của Túy hoa lâu, lẽ nào người muốn ta phải chịu đòn roi thống khổ sao?"

Mục mục Túy hoa lâu quá ma mãnh, nghe những lời này, ngay lập tức hiểu rõ ý tứ Lưu Sương, hai mắt sáng người, mỉm cười nói: "Chẳng

lẽ, cô nương muốn bán mình cho Túy hoa lâu?"

"Là vậy!" Lưu Sương cười yếu ớt đáp: "Bổn cô nương bất tài, cầm kỳ thi họa cũng là hiểu sơ sơ một chút!"

"Người cũng biết cầm kỳ thi họa?" Mụ mụ Túy hoa lâu đánh giá Lưu Sương một phen, cảm giác không tồi, liền vẫy tay cho những tên hộ vệ tản dần ra,

"Thỉnh cô nương sang bên này nói chuyện!" Nói xong, đưa Lưu Sương hướng một gian phòng.

Gian phòng này là nơi mụ mụ Túy hoa lâu khảo nghiệm tài nghệ của nữ tử, bên trong có đầy đủ mọi loại nhạc khí.

Mụ mụ Túy hoa lâu trở ra, liền mỉm cười nói với Lưu Sương: "Cô nương, ta xem người không phải đến đây để gây chuyện. Nói thật, ta cũng không nghĩ tới việc cho người đánh người, chỉ là nơi này có quy định như thế, vừa rồi kinh động cô nương, mong cô nương thứ cho. Nghĩ đến, cô nương cũng không thật sự muốn tới Túy hoa lâu chúng ta bán mình, nếu thật sự người có tài nghệ, hãy ở lại đây vài ngày, bán nghệ không bán thân, cũng tốt ngăn chặn mấy cái miệng kia. Đến khi ổn, mụ mụ sẽ thả người rời đi, thế nào?"

Lưu Sương không nghĩ tới mụ mụ Túy hoa lâu sẽ nói những lời như thế, tâm địa không hề xấu, hơn thế nữa còn là một người xử sự khéo léo.

"Tạ mụ mụ, ta nguyện ý nghe mụ mụ căn dặn! Nhưng là, mụ mụ, thỉnh ngài nói cho bọn họ, ta đã bán mình cho thanh lâu!" Lưu Sương nhẹ giọng nói,

Ở lại Túy hoa lâu 2 ngày may mắn không bị đánh đuổi ra. Lưu

Sương còn có mục đích khác, nàng tuyệt đối không tin Bách Lý Hàn tuyệt tình như vậy với mình! Nàng muốn hắn thấy, nàng bán mình cho thanh lâu thì phản ứng của hắn như thế nào? Cho nên, nàng cầu mụ mụ giấu chuyện nàng chỉ ở tại thanh lâu này vài ngày mà thôi.

"Hào, sau này mụ mụ sẽ giúp ngươi đi an toàn!" Mụ mụ mừng rỡ cười nói, thật ra, mặc dù bọn họ đem hộ vệ ra làm quy định, nhưng cũng chỉ là hù dọa thôi, nàng có cần tận lực thế không. Thử nghĩ, ở kinh thành này, có thể gặp bao nhiêu nữ tử là hoàng thân quốc thích, tiểu thư công chúa? Nếu đắc tội, e chừng là mang họa lớn. Huống hồ, cô gái trước mắt, khí chất cao nhã, không phải nữ tử bình thường.

"Ngươi thật sự biết cầm kỳ thi họa? Cụ thể là gì?" Mụ mụ hỏi.

"Đánh đàn, vẽ tranh!" Lưu Sương nói,

"Tốt lắm, ngươi đi thay trang phục, chuẩn bị lên đài! Vừa rồi ngươi đắc tội với bọn họ, toàn người lai lịch không nhỏ, mụ mụ ta cũng không dám đắc tội."

"Hào!" Lưu Sương nhàn nhạt nói,

Mụ mụ kêu một tỳ nữ hầu hạ Lưu Sương thay trang phục, lại cho tên Lưu Sương lên danh sách, thứ hai.

Bởi vì Lưu Sương có khí chất lạnh lùng trong trẻo, tỏa ra mùi hương thơm ngát.

Tỳ nữ hầu hạ Lưu Sương tên gọi Bạch Lan, rất nhỏ bé nhưng linh hoạt.. Nàng ta búi tóc cho Lưu Sương, không hề thêm châu báu gì lên, mà chỉ có một trâm cài hình hoa mai. Quần áo thì vẫn một sắc trắng tinh khiết.

Lưu Sương nhìn mình trong gương, da thịt nõn nã, mặt mày thanh nhã, ngũ quan thanh lệ, nếu như nói khuynh thành tuyệt đại thật không ngoa. Nàng còn phải ngỡ ngàng, người khác sao khỏi kinh ngạc.

Nhưng là, đôi mắt trong veo, tinh khiết mờ ảo. Tiếng nói trong trẻo, khí chất cao quý. Thế gian này hiếm thấy.

Trong gương hiện lên một gương mặt thanh lệ, lạnh lùng.

Không quá mỹ lệ, không quá mê đắm, nhưng đủ khiến người khác ngất ngây.

Bạch Lan chỉ phủ một tầng phấn nhẹ trên gương mặt nàng, kẻ lại đường mày, trong nháy mắt đã hiện ra một nữ nhân thanh nhã, kiều diễm.

Không trách được Túy hoa lâu, cô nương nào cũng tô son điểm phấn, trang phục lại thanh nhã, nguyên lai, một tiểu tỷ nữ cũng có con mắt nhìn như thế.

"Cô nương, thế nào ạ?" Bạch Lan nhẹ giọng hỏi.

Lưu Sương gật đầu nói: "Rất tốt, ta rất thích!"

Lúc này, mục mục phái người đến gọi, Lưu Sương ra sân.

Lưu Sương theo sự dẫn đường của nữ tỷ đi vào sảnh, lên đài cao.

Trên đài cao lại được buông màn xuống, nàng không nhìn thấy dưới đài, người dưới đài không nhìn thấy nàng. Lưu Sương ngồi xuống trước cầm, ngón tay ngọc ngà đặt trên cầm.

Màn từ từ kéo lên, Lưu Sương bắt đầu diễn tấu.

Một khúc "Lưu Thủy Vọng Nguyệt Khúc" giống như tiên nhạc tuôn chảy.

Mặc dù Tiêm Tiêm đàn tỳ bà rất tuyệt. nhưng cầm âm của Lưu Sương cũng không sai. Hơn nữa, quý tại tình thâm, đem khúc Lưu Thủy như mê vào lòng người bởi tiếng cầm trong vắt, thanh thúy.

Trong lúc nhất thời, trong sảnh, mọi người tò mò, kinh ngạc với nữ tử mới xuất hiện trên bồng, nhanh như thế đã có một cao thủ đánh đàn.

Mụ mụ chỉ nghĩ là Lưu Sương thông suốt cầm âm, không ngờ lại tinh thông thế, rất kinh ngạc.

Màn kéo lên, mọi người lại càng kinh ngạc trước vẻ đẹp của Lưu Sương. Nữ tử đánh đàn này là ai? Trước giờ sao chưa hề nghe Túy hoa lâu nói đến. Cho đến khi nghe được tên Lưu Sương, thật đúng là người cũng như tên.

Đương lúc Bách Lý Hàn đi vào đại sảnh thì chính là lúc Lưu Sương đánh đàn.

Vừa rời hàn độc phát tác, hần phải ở im trong hậu viện của Tiêm Tiêm, cho đến khi hàn độc trôi qua, bởi vì nhớ đến Lưu Sương, liền không thể chờ đợi được đi ra ngoài,

Bởi vì vẫn nghĩ Lưu Sương đang giả trang nên tìm trong đám khách một vòng, không có phát hiện bóng dáng nàng, trong lòng trầm tĩnh lại. Nàng đã trở về!

Hàn mục lướt qua, đột nhiên nhận thấy thần sắc mọi người không bình thường, đồng bộ như si mê.

Trong phòng lặng ngắt như tờ, tiếng đàn thanh nhã chảy xuôi tai, hẳn cùng với ánh mắt của mọi người hướng lên đài cao, mặt lập tức ngẩn lại. Mắt cố gắng quan sát, cơ hồ cơ thể đông cứng lại.

Trên đài cao kia, tiếng cầm, bóng dang thanh nhã yếu điệu kia, không phải là Lưu Sương ư? Nàng như thế nào lại lên đài cao của Túy hoa lâu đánh đàn, hơn nữa, lại trong trang phục mê người như thế.

"Trương Tá! Đi gọi mục mục Túy hoa lâu tới gặp ta!" Bách Lý Hàn lạnh lùng nói, hai tay nhịn không được nắm thành quyền.

Trương Tá đứng ở phía sau Bách Lý Hàn không biết chuyện gì xảy ra, nhìn ánh mắt Bách Lý Hàn liền vội vã xoay người đi tìm mục mục Túy hoa lâu.

Mục mục Túy hoa lâu không biết thân phận thật của Bách Lý Hàn, nhưng nhìn trang phục và khí chất của hắn, cũng không phải là người bình thường. Nào có người bình thường nào dám mua Tiêm Tiêm với giá 5000 lượng.

Tối nay vốn là đêm động phòng của Bách Lý Hàn và Tiêm Tiêm, vị gia gia này không ở hậu viện hưởng khoái lạc, chạy đến sảnh làm gì? Lại còn bộ dạng như muốn giết người kia.

Nhìn bóng lưng Bách Lý Hàn, tâm mục mục sợ hãi nhảy không ngừng, trước bao nhiêu người thế kia, tay nắm chặt phải chăng là muốn đánh người.

Chẳng lẽ Tiêm Tiêm không còn trinh tiết? Không thể nào, Tiêm Tiêm một mực bán nghệ không bán thân.

Trong lòng mụ mụ 8 phần sợ hãi, đi tới trước mặt Bách Lý Hàn, thi lễ: "Không biết gia có gì cản dận, chẳng lẽ Tiêm Tiêm hầu hạ Gia không chu toàn?"

Bách Lý Hàn lạnh lùng liếc qua mụ mụ, híp mắt lại, nói như băng tuyết: "Có chuyện gì xảy ra với nàng?"

"Nàng? Ai? Ai a?" Mụ mụ còn đang mải nghĩ về Tiêm Tiêm, nhất thời giật mình, không biết Bách Lý Hàn nói tới ai.

"Người đánh đàn ở trên đài.!" Bách Lý Hàn lạnh lùng nói.

"A!" Mụ mụ như trút được gánh nặng, không phải Tiêm Tiêm, lập tức thở phào, vẻ mặt vui mừng nói: "Gia, ngài nói cô nương đứng vị trí số 2 a! Nàng là nữ tử mới đứng đầu bảng Túy hoa lâu chúng ta!"

Mụ mụ vừa dứt lời, trong bụng thầm nhủ, vị gia gia mới mua Tiêm Tiêm, sẽ không coi trọng kẻ đứng thứ 2!

Chương 145: Hàn nổi giận

"Cái gì?" Mắt Bách Lý Hàn đột nhiên híp lại, lạnh lùng nhìn tiết mục, đôi môi run rẩy: "Người... người lặp lại lần nữa coi!"

Bị ánh mắt sắc bén của Bách Lý Hàn quét qua, mọi người vô cùng hoảng sợ, tâm cũng đánh trống thùng thùng. Cả đời của nàng, chưa bao giờ nếm trải qua cảm giác kinh hoàng như vậy.

"Ý ta nói, nàng tên gọi Hàn Nhị, là người mới tới Túy hoa lâu của chúng ta và đứng đầu bảng!" Dưới mục quang như muốn giết người của Bách Lý Hàn, mọi người không khỏi nơm nớp lo sợ nói. Lão Thiên, đây là người nào a, khí phách thật khiến người khác kinh sợ

Hàn Nhị? Tên lại còn đứng đầu bảng?

Trước tình huống này Bách Lý Hàn xác định lỗi tai của mình hoàn toàn không có mao bệnh, sắc mặt càng thêm âm trầm. Vốn hàn độc vừa mới rút lui, sắc mặt còn cực kỳ tái nhợt, lúc này lại âm u khó dò như mây đen vần vũ. Thật sự là rất phù hợp với câu thơ "Hắc Vân áp thành thành muốn trời".

Bách Lý Hàn vốn luôn luôn trầm ổn bình tĩnh, ngay cả khi gặp thiên đại sự, cũng vẫn duy trì được bộ dạng băng tuyết, sắc mặt không hề mất đi vẻ bình tĩnh. Nhưng, hiện tại, hắn đã có chút không kiềm chế được.

Hắn đứng ở một góc trong đại sảnh, ánh mắt gắt gao khóa lấy thân ảnh đang đánh đàn của Lưu Sương.

Chỉ thấy Lưu Sương bình tĩnh ngồi ở trên đài, xuôi tay đánh đàn, khi nàng cúi đầu thì đường cong ở cổ tuyệt đẹp cùng tao nhã. Ánh đèn kiêu diễm chiếu trên võ đài, ẩn hiện trong đó bóng dáng nàng hoạt bát mà say lòng người.

Nàng căn bản không nhìn thấy hắn, họa chăng nếu có thấy được, chỉ sợ nàng cũng quay hướng khác.

Trong lòng Bách Lý Hàn lập tức thẳng lên một cảm giác chua xót khó tả, lời hắn nói khi nãy quá độc ác, hắn là làm nàng đau lòng lắm, nàng sao có thể còn để ý tới hắn? Mà hắn, đã hừ nàng rồi thì lấy tư cách gì quan tâm?

Nhưng là, hắn không cho phép nàng làm kỹ nữ Túy hoa lâu.

Vừa nghĩ tới tiếng đàn tuyệt mỹ động thính của nàng bị những tên đồ lãng tử lắng nghe, dung nhan xinh đẹp lại bị vô số nam nhân ngấm nghĩa, say mê, tâm hắn, tựa như bị đốt cháy đến khó chịu, một sự tức giận hỗn loạn, cộng thêm sự chua xót nồng đậm đã kích lý trí từng bước bành trướng mở ra.

Hắn tuyệt không cho phép, quyết không cho phép bất cứ nam nhân nào nhìn nàng.

Hắn đảo ánh mắt sắc như đao lướt một vòng quanh phòng, thấy rất nhiều biểu tình khác nhau qua ánh mắt, kinh ngạc có, mê đắm có, bao phủ bóng dáng thanh lệ của Lưu Sương cũng có. Thậm chí, còn có kẻ khóe miệng đầy nhỏ dãi thèm thường như dài tận ba, kích hắn nhìn đến nổi muốn giết người.

"Mụ mụ, ngươi nhanh đi gọi nàng xuống!" Long mi thon dài trên cặp mắt đẹp của Bách Lý Hàn vận ngày càng gấp, hắn lãnh thanh nói.

Tiết mục mục ngần ra, nghĩ thầm, Bách Lý Hàn công tử này thật đúng là đã thích Hàn Nhị, thật sự là một công tử đa tình dễ đổ, mới vừa rồi vẫn còn thâm tình với Tiêm Tiêm, chỉ sau một thoáng chốc, liền di tình chuyển luyến.

Tiêm Tiêm dù thế nào cũng đã ở Túy hoa lâu năm năm, tiết mục mục ít nhiều cũng có cảm tình với nàng ấy, nên lúc này thay mặt Tiêm Tiêm đòi lại công bằng.

Lập tức, bà ta giả vờ khó khăn nói: "Bách Lý công tử, Hàn Nhị cô nương lần đầu lên đài diễn tấu, lão thân có thể nào bắt nàng dừng lại nửa chừng, như vậy rất không hợp tình hợp lý, huống chi, quan khách nhất định không đáp ứng a." Tiết mục mục lướt tay chỉ đám khách dưới quan khán đang xem Lưu Sương đánh đàn.

Hắn đã không đề cập đến những ân khách này, ngược lại, mục ta lại nhắc tới. Bách Lý Hàn giống như bị người ta giẫm lên cái đuôi miêu, âm thanh lạnh lùng nói: "Ai dám không đáp ứng, ta phế hắn!"

Tiết mục mục bị hàn ý trong mắt Bách Lý Hàn dọa đến sợ hãi rùng mình một cái, trong lúc cấp bách, không biết nên nói như thế nào.

Vừa lúc này, đệ nhất thủ khúc "Lưu Thủy Vọng Nguyệt khúc" của Lưu Sương vừa lúc diễn tấu hoàn, cả đại sảnh phát ra tiếng vỗ tay như sấm.

Bỗng có một nam nhân đứng dậy, cao giọng hô: "Người đẹp đàn một khúc nữa đi!"

Nhất thời có rất nhiều người không sợ chết cao giọng phụ họa vào, căn bản không biết nơi này vẫn còn một người đang dùng ánh mắt giết người nhìn bọn hắn chăm chăm.

"Tiết mục mục!" Bách Lý Hàn nghiêng răng nghiêng lợi phun ra từng chữ một.

Tiết mục mục tựa hồ biết rằng chống lại vô ích, hoang mang rối loạn chạy vội về hướng đài cao. Bà ta mỉm cười thâm thi lễ đạo: "Cảm tạ các vị quan gia cổ động, tối nay Hàn Nhị cô nương là lần đầu lên đài, nên chỉ diễn đến quãng này thôi." Dứt lời, cúi đầu liên tục cười theo.

Dưới đài những ân khách nào chịu đồng ý? Kêu gào hô to: "Tiết mục mục, người tối nay bị làm sao vậy?"

"Mời Hàn Nhị cô nương lại đàn một khúc, chúng ta xuất bạc nàng chiều ý không?" Nhất thời, liền có người từ trong tay áo rút ra ngân phiếu, ném thẳng đến hướng võ đài. Trong đó có cả đồng bạc bảo, kim nguyên bảo, thậm chí còn có hoàn trang sức, thoa cài tóc mà nữ tử thích, đing đing đang đang bay về phía võ đài.

Từ khi mở Túy hoa lâu đến nay, tiết mục mục chưa bao giờ chứng kiến trường hợp như vậy, nhìn quan khách kích động, nhất thời có chút không biết làm sao, lời cự tuyệt kia theo ý Bách Lý Hàn, nghĩ sao làm cũng không mở miệng được. Nghĩ đến, đúng hơn là đi đến, dù bị ném bạc cũng phải mang nàng xuống.

Lưu Sương khẽ nhăn mày, trong suốt cười yếu ớt: "Hàn Nhị đa tạ các vị quan gia nâng đỡ, xin vì mọi người diễn tấu một khúc: Bồ Tát man, để tạ các vị quan gia đã ưu ái, sau này mong các vị chiếu cố nhiều hơn!"

Nói xong, tay ngọc uyển chuyển, tranh tranh tiếng đàn, lại bắt đầu một lần nữa chảy xuôi trong phòng, tấu khúc lần này của Lưu Sương, so với thủ khúc vừa rồi lại càng triền miên hơn nhiều.

Bởi vì, thủ khúc này là thủ khúc của đôi nam nữ hẹn hò.

Mới bắt đầu giai điệu sầu triền miên, tràn ngập nồng đậm tư niệm cùng thẹn thùng chờ đợi tình lang của thiếu nữ. Khi tình lang xuất hiện, thiếu nữ e lệ tâm tình khẩn trương, chuyển sang mừng rỡ như điên, cùng tình lang gắn bó tương ôi. Giai điệu khi đó cũng chuyển sang nhu tình liên tục, thâm tình chân thành.

Bách Lý Hàn vừa nhìn tiết mục mục không gọi được Lưu Sương xuống, sắc mặt lại lần nữa trầm xuống, cho đến khi nghe được khúc nhạc nàng khảy, sắc mặt tối sầm lộ ra tia xanh, mang theo tư vị thần chết.

Không để quan khách chờ lâu, Lưu Sương đứng lên mở miệng ngâm xướng:

Hoa minh nguyệt ám long khinh vụ, kim tiêu hảo hướng lang biên khứ.

Hoa miệt bộ hương giai, thủ đề kim lữ hài.

Họa đường nam bạn kiến, nhất hướng ôi nhân chiến.

Nô vi xuất lai nan, giáo lang tứ ý linh.

Giọng Lưu Sương trong suốt hùng lệ, mặc dù không phải thập phần to rõ nhưng cũng không quá kiều nhuỷ, cực kỳ tao nhã động nhân.

Bách Lý Hàn chưa bao giờ nghe Lưu Sương hát, lúc này nghe thấy, chỉ cảm thấy tâm thần câu chấn, cơ hồ để lạc hồn phách.

Đợi một lúc lâu đến khi khôi phục tinh thần, đôi hàn mục của Bách Lý Hàn giờ đã phun ra lửa.

Nàng khảy đàn nhu tình liên tục, sầu triền miên khúc, nàng vì chút tiền của bọn đặng đồ lãng tử mà thiển ngâm giọt xương, nàng lại cười trong suốt với những tên đó.

Hắn đột nhiên cảm giác được hắn sẽ không chết vì hàn độc, bởi vì trước đây, Lưu Sương không hề làm hắn tức chết, giờ lại phải nhìn nàng cười nói cùng nam nhân khác, hắn tất ghen mà chết.

Tiết mục mục run rẩy từ trên đài cao đi xuống, đến trước mặt Bách Lý Hàn, thâm thi lễ, mỉm cười nói: "Bách Lý công tử, người cũng thấy đấy, lão thân đã cố hết sức! Nhưng là, đích thật là không làm được a!"

Bách Lý Hàn hừ lạnh một tiếng, kìm nén tức giận đang chực phát tác. Mới vừa rồi hắn cũng thấy được tình huống, xác thật không thể trách tiết mục mục, có trách là trách những ân khách này quá sức điên cuồng.

Đang khi phát sinh buồn bực, ngược lại vào lúc này, chương sự của Túy hoa lâu lại cực kỳ vui vẻ chạy đến trước mặt tiết mục mục, vui sướng nói: "Mục mục, mục mục có tin vui a!"

"Tin vui từ đâu đến?" Tiết mục mục nhìn lướt qua Bách Lý Hàn, nhỏ giọng hỏi. Có một ngôi sao sát tinh ngự ngay bên cạnh như thế, tin vui thế nào lại đến?

Chương sự kia ước chừng vui mừng mất kiểm soát, không chú ý đến tiết mục mục sắc mặt khó coi, vẫn tiếp tục cao hứng nói: "Tiết mục mục, người biết không? Hàn Nhị cô nương từ tối nay kéo dài một tháng đều đã bị người ta bao hết. Đêm mai là Vương công tử, hắn ra một đêm một ngàn, đêm mốt là Lý Thập Lãnh công tử, hắn ra một đêm một ngàn tư, đêm ngày mốt nữa là —" chương sự kia từng

bước từng bước kể đến quên chừng mực, cực kỳ kích động.

Một người bán nghệ không bán thân thanh quán, chẳng qua là đánh đàn, giá cả một đêm lại cao đến như thế, hẳn lần đầu tiên nhìn thấy. Ban đầu, Tiêm Tiêm cô nương diễn tấu một đêm cao nhất cũng chỉ được trăm hai mà thôi. Hẳn như thế nào không kích động cho được?

Này đây, chương sự quá kích động, không hề phát giác bên kia một vị công tử đứng nghiêm, sắc mặt đã đen đến không thể đen được nữa, vẫn ở nơi này mà thao thao bất tuyệt. Cho đến khi bị một đôi tay thon dài trắng nõn trói chặt cái cổ, hẳn mới ngừng nói, ngẩng đầu nhìn nam tử trước mặt.

Thoáng một cái chớp mắt, hẳn cảm thấy nguy hiểm.

Trói trụ hắn, là một nam nhân tuấn mỹ như tiên, nhưng, đôi mắt tuyệt mỹ với con ngươi đen, lại phát ra mấy phần màu đỏ tơi máu, nhìn qua có chút hung ác, bộ dáng thật giống — thật giống như muốn giết người.

"Từ chối bọn họ!" Bách Lý Hàn lạnh lùng nhả ra bốn chữ, âm thanh băng hàn khiến người khác co rụt lại.

Chương sự bị âm thanh lạnh như băng của Bách Lý Hàn hù dọa, toàn thân run rẩy đứng lên. Hắn run run nói: "Được, tất nhiên là được!"

Bách Lý Hàn lập tức đẩy hắn ra, chương sự kia ngã nhào xuống đất, thật giống như mới từ Quỷ Môn quan trở về.

Bách Lý Hàn nhìn như không nhìn, hàn mục nhíu lại, đột nhiên tung người nhảy, hướng trên đài cao bay tới. Hắn thật sự là không thể nhìn được nữa, lại còn có người nào đó muốn bao hạ nàng, thật làm

hắn tức chết!

Bộ San Hô sắc y sam của hắn dưới ánh đèn thật giống nhất đạo Thái Hồng, thẳng tắp phiêu hướng đài cao.

n khách môn dưới quan khán thấy mảnh cầu vòng bay qua, còn tưởng là có người biểu diễn tiết mục, lại không nghĩ rằng cầu vòng tiếp đất, là một tuyệt sắc nam nhân, đang đứng trên đài cao.

Lúc Lưu Sương khảy đàn đến đoạn cao trào, thâm tình liên tục, thì nàng cảm nhận được Bách Lý Hàn nhảy lên đài cao, nàng vẫn không có ngắc đầu, tiếp tục đánh đàn như trước.

Bách Lý Hàn ngưng lập đứng trước mặt Lưu Sương, đột nhiên cúi người, dùng cánh tay dài bắt lấy vòng eo nhỏ nhắn của Lưu Sương mà ôm nàng vào ngực, người nhẹ nhàng nhảy lên, từ trên đài cao bay xuống, bóng dáng tung bay vụt qua đỉnh đầu của ân khách, thẳng tắp hướng đại môn Túy hoa lâu mà đi.

Động tác Bách Lý Hàn cực nhanh, cơ hồ chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Những ân khách vốn đang hứng thú hừng hực, đột nhiên cảm âm gián đoạn, ngay cả cô nương đánh đàn kia cũng ngang nhiên bị cướp đi. Cho đến khi bọn họ kịp hoàn hồn phản ứng, Bách Lý Hàn cùng Lưu Sương đã đến đại môn của Túy hoa lâu.

Trái lại, thị vệ canh giữ cửa của Túy hoa lâu lại cảm thấy cao hứng, nhanh chóng đứng thành một hàng, cố gắng ngăn trở Bách Lý Hàn.

Trương Tá Lý Hữu phản ứng nhanh hơn, phi thân bay tới, nhẹ nhàng tới trước người Bách Lý Hàn, dạy dỗ bọn lâu la môn chắn đường ngay cửa này.

Bách Lý Hàn nhẹ nhàng đến cửa lớn Túy hoa lâu, ôm Lưu Sương đi vào xe ngựa hắc.

Từ đầu đến cuối, Lưu Sương ở trong lòng Bách Lý Hàn, im lặng không nói gì.

Nàng nhìn chăm chú gương mặt của Bách Lý Hàn, thấy hắc sắc mặt âm trầm, nàng biết, hắc đang tức giận. Nói thật, nàng không nghĩ tới Bách Lý Hàn lại nhảy lên đài cao, ôm nàng cướp xuống.

Lưu Sương chưa bao giờ gặp qua bộ dạng cuồng nộ như vậy của Bách Lý Hàn, trong ấn tượng của nàng, hắc chưa bao giờ đánh rơi kiểm soát.

Ý vị này rút cục như thế nào! Trên môi Lưu Sương không khỏi gợi lên một nét cười nhợt nhạt.

Bách Lý Hàn ôm Lưu Sương vào trong xe ngựa, kéo Lưu Sương tới chỗ ngồi bên trong xe.

Không gian bên trong có chút nhỏ hẹp, Bách Lý Hàn mở đèn chiếu sáng, soi rõ dung nhan thanh lịch của Lưu Sương. Lãnh mai hương khí trên búi tóc nàng nhàn nhạt lượn lờ trong xe, Bách Lý Hàn ngồi đối diện Lưu Sương, chỉ cảm thấy suy nghĩ trong lòng còn tràn ngập hỏa nhiệt, hắc tức giận: "Người có còn biết liêm sỉ hay không, đi bán mình vào thanh lâu, ngồi trên đài cao hát rong kiếm tiền?"

Lưu Sương nhìn hắc giận dữ, nàng không tức giận, ngược lại trên môi còn nở một nụ cười vui vẻ: "Ta chính là không biết liêm sỉ, nhưng chẳng liên quan gì đến người. Ta đã bị người hù, không phải sao? Ta hát rong cũng được, bán mình cũng được, người có tư cách gì quản ta? Người không trụ lại hậu viện cùng với Tiêm Tiêm, mang ta đến nơi này làm gì?"

Bách Lý Hàn bị Lưu Sương làm cho nghẹn lời, sắc mặt càng thêm trầm trọng.

Đúng vậy, mới vừa rồi hắn đã hưu nàng, giờ không nên xen vào chuyện của nàng nữa!

"Người cho rằng ta nguyện ý quản người? Người là từ trong Vương phủ của ta đến đây, ta có thể nào để người làm cái việc thấp hèn đó, người bảo ta, phu quân cũ của người còn mặt mũi nào mà nhìn thiên hạ?" Bách Lý Hàn nói một hơi, thốt ra những lời khó nghe.

Lưu Sương trong lòng lạnh giá, tức giận, hàm răng cắn chặt run lên, nàng lạnh lùng nói: "Bách Lý Hàn, người cứu ta bởi vì ta làm mất mặt của người sao?"

"Không sai!" Bách Lý Hàn lãnh thanh nói, tâm lại mãnh liệt co quắp một phen.

"Như vậy, ta sẽ không nói với bất cứ ai ta từng là Vương phi của người, như vậy ta đi được chưa!" Lưu Sương tức giận đến nổi gương mặt ửng đỏ, đứng dậy từ trong xe đi xuống. Giờ khắc này, lòng nàng thật trống trải, thật giống như vừa đánh mất cái gì.

Đừng nói là nàng không hiểu tâm Bách Lý Hàn, ngay cả khi hắn thật rất thương nàng, ngay cả khi hắn làm như vậy là vì muốn tốt cho nàng, nàng cũng nhất quyết không dễ dàng tha thứ cho hắn.

Ngoài xe ngựa tuyết đọng trắng xóa, xe ngựa lăn trên tuyết, kéo kẹt kéo kẹt vang. Gió lạnh thổi bay xiêm áo của nàng, lạnh thấu xương.

"Tiểu thư, tiểu thư, người không sao chứ!" Xa xa, Hồng Ngẫu trong bộ lam thường đi xuống từ một chiếc xe ngựa sang trọng, chạy vội

tới bên Lưu Sương.

Phía sau nàng, một y nhân Ngọc Thụ Lâm Phong cũng nhẹ nhàng đi xuống từ chiếc xe ngựa đó.

Quần áo tung bay, hắc bạch phân minh, trong ánh mắt lộ ra sự ân cần, chính là Bách Lý Băng.

Bách Lý Băng vừa nghe Lưu Sương gặp nạn, không nói hai lời, liền ngồi xe ngựa cùng Hồng Ngẫu trực chỉ Túy hoa lâu đi tới.

Chương 146: Vứt bỏ tình độc

Đêm rất đen, tuyết rất trắng.

Lưu Sương đứng im lặng trong tuyết trắng, xiêm áo bay theo từng đợt gió, thân thể nàng nhỏ nhắn mềm mại, đơn độc, khiến người khác thương tâm.

Rất hiển nhiên, tâm Bách Lý Hàn giao động, hần bước nhanh xuống xe, nghĩ muốn phủ hơi ấm từ đôi bàn tay hần lên hai vai yếu ớt của nàng. Giờ khắc này, trong đáy lòng có âm thanh thét gào, mong ôm nàng, mong bên nàng, mặc hàn độc kia. Bởi vì nàng, đã phải chịu đau thương thể kia,

Nhưng, hần chưa kịp bước, thì xa xa, Bách Lý băng đã nhanh chóng tới trước mặt Lưu Sương, ôm nàng vào trong lòng.

Động tác này khiến Bách Lý Hàn chưa kịp xuống xe kinh hoàng không nói nên lời, phút chốc, tựa như có vật gì trong lòng bị nghiền nát.

Giờ khắc này. Tâm hần như xé nát.

Hóa ra, Băng đệ, không còn là tiểu hài tử nữa.

Ban đầu, hần hoàn toàn không để ý chuyện này. Bởi trong lòng hần, hần vẫn luôn nghĩ tiểu đệ còn nhỏ, không thể nào hiểu được tình cảm là gì. Nhất thời rồi sự nông nổi trong tình cảm kia cũng sẽ theo thời gian qua đi.

Nhưng, thời gian trôi, còn chuyện tình cảm kia, không có trôi qua.

Hắn quan sát thần sắc của Băng đệ. trong trí nhớ của hắn, chưa bao giờ thấy Băng đệ chăm sóc cho người nào như thế, trong mắt kia lộ ra thâm tình nồng đậm.

Giờ khắc này, hắn rốt cục xác định rõ, Băng đệ ái Lưu Sương,

Đêm càng lúc càng tối sầm, mảnh trăng tàn nơi trời xa như hòa cùng màu tuyết, rọi sáng chỗ hai người ôm nhau.

Bách Lý Băng không có chú ý tới xe ngựa Bách Lý Hàn, không biết Bách Lý Hàn đang ngồi trong xe.

Bởi trong mắt hắn chỉ thấy duy nhất một người – là Lưu Sương. Nếu bình thường, có lẽ hắn đã sớm phát hiện xe ngựa ở bên kia là xe ngựa của Trữ vương phủ.

Lưu Sương bị Bách Lý Băng kéo, đầu bị kích thích, nàng khóc.

Nàng vốn nghĩ muốn đẩy Bách Lý Băng ra, nhưng thương tâm tràn đến, trong mắt lệ chảy tràn. Nàng không muốn để người khác thấy nước mắt của mình, nhất là Bách Lý Hàn. Cho nên nàng lựa chọn né tránh đi, ở trong lòng Bách Lý Băng mà khóc.

Nước mắt nàng rơi trên áo của Bách Lý Băng, không ngừng, không ngừng.

Bách Lý Băng ôm Lưu Sương, cảm nhận được lệ nóng, xâm nhập quần áo hắn. trong một khắc, tâm hắn như bị cắt ra, đau đớn hòa cùng những giọt nước mắt của nàng, thiêu đốt cõi lòng hắn.

Hắn không nói gì, giờ phút này hắn không thể dùng lời nào an ủi nàng, chỉ có thể để nàng thỏa thuê khóc. Hắn đưa tay choàng áo khoác của mình lên người nàng, ôm lấy thân hình run rẩy của nàng.

Lúc này đây, hắn nghĩ, nếu có thể vĩnh viễn được ôm nàng thế này thật tốt biết bao! Nào là đạo đức, cấp bậc, lễ nghĩa, hết thảy quên đi, nàng là chị dâu của hắn thì sao, hắn chỉ biết, hắn yêu nàng!

Nghĩ tới đây, lòng hắn lại nổi lên thứ cảm xúc khác.

Hắn quay đầu, thấy được xe ngựa trắng lẹ của Bách Lý Hàn, từ màn xe hướng ra, hắn thấy Bách Lý Hàn, đôi mắt như lửa cháy.

Lòng Bách Lý Bằng dần ngộ rõ.

Mới vừa rồi khẩn cấp tới, không có nghe Hồng Ngẫu nói tại sao Lưu Sương lại tới Túy hoa lâu, lúc này hắn rất cục rở, nguyên lai nàng tới là để tìm tam ca. Không trách được nàng lại đau đớn như thế, trong thanh lâu nhất định đã nhìn thấy tam ca cùng nữ nhân khác thân thiết.

Tam ca lại làm Lưu Sương tổn thương.

Tam ca a tam ca, ta thật sự không hiểu ngươi, vì sao phải làm tổn thương Lưu Sương như vậy, rõ ràng, ngươi cũng yêu nàng.

Ban đầu. Bách Lý Bằng nghĩ là Bách Lý Hàn không thích Lưu Sương, liền nghĩ kế đoạt Lưu Sương từ trong tay Bách Lý Hàn về. Không ngờ hại hàn độc trong Lưu Sương phát tác, đẻ non, thiếu chút lấy mạng nàng.

Từ đó, hắn sống trong hối hận,, cho nên, dù có yêu Lưu Sương, hắn cũng không có đi tìm nàng. Hắn nghĩ, nếu như 2 người yêu nhau,

hắn sẽ chúc phúc cho họ.

Cho nên, hắn trơ mắt nhìn Bách Lý Hàn xa phó Lăng quốc tìm Lưu Sương, còn hắn, chỉ ở trong cung không có làm gì.

Nghĩ muốn yêu mà không thể yêu, cũng là một loại thống khổ.

Nhưng hôm nay, khi bọn họ trở về Nguyệt quốc, lại không hề có chút tình ý gì. Lưu Sương lại vì Tam ca mà bị tổn thương.

Tam ca, ta đã cho ngươi cơ hội. chớ trách ta ra tay cướp đoạt tình cảm!

Đôi mắt Bách Lý Bằng lạnh lùng, kiên nghị.

Ánh mắt hắn, từ trên đỉnh đầu Lưu Sương nhìn sâu vào mắt Bách Lý Hàn.

Bốn mắt nhìn nhau, không bên nào chịu lùi.

Mắt Bách Lý Hàn chấn động, bốn tưởng rằng Bách Lý Bằng ôm Lưu Sương bị hắn thấy sẽ xấu hổ, không nghĩ tiểu đệ vẫn thản nhiên. Hơn nữa, lúc này nhìn kĩ, ánh mắt hắn còn có một tia kiên định.

Tiểu tử thối này, muốn gì?

Bách Lý Bằng đột nhiên cười một tiếng, nụ cười trong đêm của hắn đẹp vô cùng, giống như là những bông tuyết mịn nhẹ.

Lưu Sương vui đầu khóc trong lòng Bách Lý Bằng, không biết hai huynh đệ đang mãnh liệt nhìn nhau. Nàng khóc đủ rồi, lén lút lau khô gương mặt trong lòng Bách Lý Bằng, bình tĩnh ngẩng đầu lên.

"Cám ơn người!" Nàng khẽ cười, nụ cười nhạt nhòa,

Đẩy Bách Lý Băng ra, nàng cũng không quay đầu xem Bách Lý Hàn ra sao, nhẹ nhàng hướng về Túy hoa lâu đi.

Thị vệ Túy hoa lâu được mụ mụ dặn dò không đuổi theo, nhưng, những nhân khách lúc này đều đã đứng ở cửa ngấm nhìn họ.

Lưu Sương đón nhận ánh mắt của bọn họ, thản nhiên đi tới.

Bách Lý Hàn cũng Bách Lý Băng đồng thời đau xót, nàng tại sao vẫn đi vào Túy hoa lâu.

"Tiểu thư, người làm gì thế? Tại sao còn muốn đi vào Túy hoa lâu?"
Hồng Ngẫu đuổi theo, ngăn cản Lưu Sương

Lưu Sương nhàn nhàn cười: "Hồng Ngẫu, ta đã bán mình thanh lâu, dĩ nhiên phải về."

Trong lòng nàng đau đớn, chỉ cảm thấy thiên hạ rộng lớn kia, nơi nào cũng khổ sở, chỉ còn Túy hoa lâu huyền ảo này mới có thể làm lòng nàng không thể nào yên tĩnh, mới khiến nàng không thể có thời gian nhàm chán để suy nghĩ tới người làm nàng đau đớn kia.

Hướng chi, nàng vừa rồi đáp ứng tiết mụ mụ, muốn ở chỗ này đàn hát vài ngày, sao có thể thất hứa?

"Tiểu thư, người đã bán thân?" Hồng Ngẫu không biết Lưu Sương có định ước cùng mụ mụ. hai mắt trợn trừng kinh dị, không biết phản ứng ra sao.

Bách Lý Băng nghe vậy nhăn mày, hần chậm rãi đi tới nói: "Ta đến đưa nàng đi!"

"Không cần, ta không cần ai cả!" Lưu Sương lạnh lùng nói, tiếp tục hướng Túy hoa lâu đi.

Nhóm người đứng ở cửa Túy hoa lâu thấy Lưu Sương đã trở về, tự động tránh ra, Lưu Sương đi vào, Hồng Ngẫu cũng theo sát.

Bách Lý Hàn từ trên xe ngựa đi xuống, nhìn bóng dáng nàng khuất trong Túy hoa lâu, trong lòng lạnh đi. Rõ ràng, hàn độc không có phát tác, sao có cảm giác băng giá.

Bách Lý Bằng đi tới trước mặt Bách Lý Hàn mỉm cười: "Tam ca, người sao lại tới nơi này?"

Ánh mắt sắc bén của Bách Lý Hàn nhìn lại: "Ngũ đệ, người thật sự thích Lưu Sương? Hay thế nào?"

Trên mặt hắc thần sắc bình tĩnh, gió lạnh hòa vào tóc, vào trường bào của hắn, trên gương mặt tuần mỹ, đôi mắt tối sầm không thấy đáy.

Thần sắc Bách Lý Bằng như ngưng lại, đón nhận ánh mắt sắc bén của Bách Lý Hàn: "Tam ca, ta từ nhỏ cũng không như huynh, ta không bao giờ tranh cái gì với huynh. Cả thiên hạ, ta cũng không tính toán tranh giành. Nhưng đối với Lưu Sương, ta làm không được. Tam ca, tha thứ ta! Còn người muốn thiên hạ như thế nào?"

Bách Lý Hàn nhìn Bách Lý Bằng, hắn không nói gì. Bách Lý Bằng mặc dù không trực tiếp trả lời câu hỏi của hắn, nhưng là kẻ ngu ngốc cũng có thể hiểu được lòng hắn nghĩ gì.

Hắn thật sự thật lòng, thậm chí không màng thiên hạ.

Bách Lý Hàn ngẩng đầu nhìn phía chân trời, đột nhiên cười lớn, trong tiếng cười sâu thẳm kia lộ ra 1 tia bi thương.

Thiên hạ rộng lớn, mà tại sao Lưu Sương lại chỉ có một.

Đáng tiếc, hắn hiện tại không muốn, và cũng không thể muốn cái gì.

Thiên hạ cũng được, Lưu Sương cũng được.

Gió lạnh, tuyết lạnh, hai người lẳng lặng đứng yên, không ai nói thêm gì.

Lưu Sương lưu lại Túy hoa lâu.

Tiết mục mù là một người khôn khéo, sớm nhận ra thân phận tôn quý của Bách Lý Hàn, họ Bách Lý, nàng nghĩ tới hai vị vương gia. Vương gia coi trọng nữ nhân, nàng sao dám lãnh đạm

Cho nên, sau khi Lưu Sương trở lại Túy hoa lâu, bà ta sắp xếp một chỗ yên tĩnh tao nhã ở hậu viện cho nàng. Ngày thường không mời đến nàng diễn tấu, chỉ khi ân khách thúc giục quá, nhiều nhất chỉ mời Lưu Sương mang khăn che mặt, xuất hiện sau màn đàn một khúc.

Nhưng là, sau lại có một người bao Lưu Sương hoàn toàn, không cho phép Lưu Sương diễn trên đài cao.

Cứ như vậy, thần bí. Cao ngạo. Hàn nhị cô nương, cao nhã, đứng đầu bảng Túy hoa lâu, thiên kim khó gặp mặt.

Không nghĩ tới, thanh danh Lưu Sương nhanh thăng như thế.

Người bao hết Lưu Sương, là Bách Lý Hàn.

Hắn không cách nào ngăn cản Lưu Sương ở Túy hoa lâu, chỉ có dùng biện pháp này mới ngăn được nàng không ra diễn tấu.

Mới đầu Lưu Sương không biết là Bách Lý Hàn bao nàng.

Hôm đó, nàng trang điểm xong. Chuẩn bị diễn.

Trong phòng bố trí nhã nhặn, giống như khuê phòng của nữ tử, ngoài cửa có một gốc hàn mai.

Một thân hồng y tới trước đàn cổ, qua bức rèm, chia đôi gian phòng, mỗi người một phía.

Lưu Sương lẳng lặng ngồi trước đàn cổ, nhàn nhạt hỏi: "Xin hỏi khách quan muốn nghe khúc gì?" giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên.

"Tùy ý." Trong phòng truyền ra âm thanh trầm thấp.

Tay Lưu Sương đặt trên đàn có chút run rẩy, dây cầm khẽ rung.

Là Bách Lý Hàn bao nàng.

Hắn ở trước mặt nàng, không nhìn rõ hình dạng, làm thế này chẳng phù hợp với lời hắn nói chút nào. Sợ nàng làm mất mặt hắn sao?

Lưu Sương cười hổ, mắt khẽ nhắm, tay đặt trên dây đàn.

Từ khi bọn họ quen, nàng hình như chưa khi nào vì hắn mà đánh đàn. Nếu không phải hắn nhắc tới, nàng cũng đã từng quên.

Nàng bắt đầu vì hắn mà đánh đàn.

Một khúc lại một khúc.

Từ "Hoa Nguyệt dạ", đến "Nguyệt trên sao" , nàng sẽ đàn cho hấn nghe.

Ngày thứ hai, hấn như cũ đến, xuyên qua khe hở trên bức màn, nàng mơ hồ thấy hấn, tóc bạc.

Nàng chuẩn bị một chén trà hoa mai, đưa tỳ nữ dâng cho Bách Lý Hàn, đó là thuốc nàng tìm được ở vách núi. Mặc dù không hoàn toàn giải được độc, nhưng có thể ức chế được độc.

Lưu Sương đánh mười khúc cầm, Bách Lý Hàn nghe xong mười khúc cầm, cũng thưởng xong 10 chén trà.

Sau giờ ngộ.

Ánh sáng nhàn nhạt chiếu qua gian phòng, Lưu Sương hoàn một khúc "Khinh hương", Hồng Ngẫu bưng một chén trà hoa mai đi vào. Dĩ nhiên là nàng cũng lưu lại tại Túy hoa lâu.

Hồng Ngẫu dĩ nhiên biết Bách Lý Hàn, nhưng là được tiểu thư dặn dò, mỗi lần nhìn thấy hấn đều nhàn nhạt, coi như không nhận ra hấn.

Lưu Sương tiếp tục đánh đàn, trong phòng tiếng đàn ngọt ngào như suối chảy.

Một khúc nhạc chưa hoàn, đột nhiên nghe tiếng đổ vỡ bên trong, là tiếng tách trà rơi vỡ.

Tâm nàng cả kinh, không biết hấn định làm gì.

Hồng Ngẫu sớm xốc màn che, Lưu Sương liếc mắt thấy Bách Lý

Hàn ngồi trên giường.

Trên mặt hần, biến sắc, cánh tay trắng nõn cũng biến thành màu đen. Nhưng hần cố gắng gượng, ngồi trên giường, môi chuyển qua màu tím, lộ tia ôn nhu mỉm cười.

Lưu Sương hoảng sợ, trong lòng trào lên nỗi sợ hãi.

Nàng tiến lại đỡ Bách Lý Hàn, đưa tay xem mạch hần, phát hiện hần trúng độc.

Là loại độc nàng chưa bao giờ gặp qua, rất là khó hiểu, hốn nữa, hòa cũng hàn độc trong cơ thể hần một chỗ, chảy cuộn cuộn trong thân Bách Lý Hàn.

Như thế nào lại trúng độc, chẳng lẽ chén trà hoa mai kia có vấn đề?

Chén trà kia nàng tự mình châm nước, mỗi chén đều là nước sôi kĩ, nước dùng là tuyết đầu mùa năm nay, tự tay nàng chiết. Sau đó, nàng cùng Hồng Ngẫu đem vào phòng.

Trà kia, cũng là tự tay nàng cùng Hồng Ngẫu pha.

Nàng tin tưởng Hồng Ngẫu vô cùng, cho nên không biết là ai hạ độc.

"Đừng động!" Lưu Sương nhẹ nhàng nói, lấy từ túi thuốc ra kim châm, muốn đưa lên người Bách Lý Hàn.

"Vô dụng!" phía sau đột nhiên truyền đến lời nói lạnh lùng.

Một bóng người hồng nhạt đi đến.

"Đại Mi Vũ?" Lưu Sương kinh hô.

Đại Mi Vũ một bộ y phục đỏ, ước chừng giả trang thành kỹ nữ thanh lâu, trên mặt phủ một tầng lụa mỏng.

Lúc này, nàng nhẹ nhàng buông miếng lụa che mặt xuống, lộ ra gương mặt xinh đẹp.

Lông mày lá liễu, đôi mắt trong veo, lộ ra một tia phức tạp.

"Vô dụng, hắc trúng " vút bỏ tình độc" của ta, trừ phi có thuốc giải, nếu không vô phương cứu chữa!" Đại Mi Vũ nhẹ nhàng nói.

"Đại Mi Vũ, mau giải độc!" Lưu Sương lạnh lùng.

"Không có, không có giải dược, bởi vì chế không nổi." Đại Mi Vũ cười lạnh.

Chương 147: Triền miên

(Làm chap này mà tâm mình nhói lên từng hồi.... lòng nao nao...)

Trên mặt Đại Mi Vũ là sự kiều my vui vẻ, nụ cười kia như một cây châm, hung hăng đâm vào nội tâm của Lưu Sương.

Cái gọi là giải dược còn chưa nghiên chế ra, chẳng lẽ lúc này Vô Sắc lại nghiên chế ra tân dược.

Khí tình độc? (Vứt bỏ tình độc)

Tên này nghe qua có chút quái dị. Giống như loại độc được gọi là đoạn trường độc, ba bước đổ, nếu không chính đoạt mệnh hoàn, thất hồn đan. Bách Lý Hàn lại trúng phải độc gọi là vứt bỏ tình độc?

Đây rốt cuộc là loại độc gì?

Đại Mi Vũ thật sự là nhẫn tâm, dù sao nàng cũng từng yêu Bách Lý Hàn, lại đối với hắn làm chuyện tàn nhẫn như vậy.

Lưu Sương lòng đau như cắt, lạnh lùng nhìn nữ nhân Đại Mi Vũ này, tựa hồ trừ ra dụng độc hại người, nàng ta không biết làm việc gì khác. Ban đầu, tại Vương phủ, dụng độc hãm hại nàng, sau đó, ở Thiên Mạc Quốc, vu khống nàng hạ độc Mộ Dã, cố gắng đẩy nàng vào con đường chết. Mà lần này đây, nàng ta lại hạ độc thủ nhắm vào Bách Lý Hàn.

"Đại Mi Vũ, tốt cùng là người muốn làm cái gì? Tại sao lại hạ độc?"

Đại Mi Vũ khinh xoẹt một tiếng, nheo lại hai tròng mắt xinh đẹp, nhìn từ đầu đến chân Lưu Sương một vòng, thật giống như đang xem kỹ phạm nhân. Một lúc lâu, nàng ta mới phẫn hận mở miệng: "Bách Lưu Sương, dựa vào thứ nhan sắc kia mà dám đòi tranh đua cùng ta? Nói cho người biết, Đại Mi Vũ ta muốn có món đồ gì, thì nhất định phải có được cái đó. Nếu ta không chiếm được, ta tình nguyện phá hấn, cũng không cho tiện nhân như người chiếm được tiện nghi!"

Mặt Lưu Sương trở nên trắng bệch, không phải vì Đại Mi Vũ mắng nàng là tiện nhân, mà là, bởi vì như Đại Mi Vũ đã nói lý mớ hồ có ý tứ muốn hủy diệt Bách Lý Hàn. Chẳng lẽ, vứt bỏ tình độc thật sự không có thuốc nào chữa được?

"Đại Mi Vũ, người rốt cục là dùng loại độc gì?" Chỉ có biết được loại độc, mới có thể giải độc. Cho nên, Lưu Sương ngăn chặn hỏa khí trong lòng, không chọc giận Đại Mi Vũ.

"Ta đã nói, vứt bỏ tình độc, độc tính rất mạnh, người một hồi sẽ biết! Nói cho người biết, hấn sở dĩ trúng độc, đều là bởi vì người. Ta muốn người thống khổ." Đại Mi Vũ cố ý chỉ tiết lộ một nửa nút thắt, không chịu nói hết cho Lưu Sương biết. Môi của nàng ta mấp míu, rất xinh đẹp, nhưng là, khi nhìn thân ảnh của Lưu Sương, lại thấy chói mắt như vậy, làm cho nàng ta tâm phiền ý loạn.

"Đại Mi Vũ, ta biết người hận ta, chỉ cần người buông tha hấn, người muốn ta làm gì cũng được!" Lưu Sương nói rõ ràng, trong giọng điệu mang theo một tia cầu khẩn.

Bách Lý Hàn thân mang hàn độc, bây giờ lại trúng độc, đúng là họa vô đơn chí, không biết hấn có thể chịu đựng nổi không. Cho nên, nhất định phải lấy được giải dược từ Đại Mi Vũ chữa trị cho hấn.

"Tốt lắm, người quỳ xuống trước đi! Cầu xin mà thiếu thành ý như vậy được sao?" Đại Mi Vũ lãnh ngạo nói.

"Tiểu thư, người không thể quỳ xuống đất! Người... nữ nhân ác độc này, rốt cuộc muốn như thế nào?" Hồng Ngẫu nhào tới, đẩy Đại Mi Vũ một cái.

Đại Mi Vũ lão đảo lùi hai bước, ngã vào mép bàn, sau khi ổn định thân hình, âm thanh lạnh lùng nói: "Người chán sống rồi!" Dứt lời, tay áo màu đỏ giương lên, có thứ gì đó từ dưới tay áo trắng nhắm Hồng Ngẫu lướt tới.

Hồng Ngẫu nhất thời không phân biệt được đó là loại ám khí gì, lách người tránh thoát, bất đắc dĩ bóng trắng kia lại đổi hướng, lập tức nhảy lên đầu vai nàng.

Hồng Ngẫu sợ đến mặt không còn chút máu, xoay đầu qua một cái, rốt cục thấy rõ vật kia không phải là ám khí, mà là một tiểu bạch điều. Cái miệng nhỏ nhắn mở ra, cắn xuống đầu vai Hồng Ngẫu một cái.

Lưu Sương nhận ra tiểu bạch điều kia, hôm đó ở trong cung nàng đã thấy nó đi theo Vô Sắc.

Vô Sắc có nói qua, loại bạch điều này khứ giác cực linh, tìm được người. Lúc ấy, Lưu Sương cũng rất thích tiểu bạch điều khả ái này. Lại không nghĩ rằng tiểu sinh vật khả ái như vậy lại cắn người, phỏng đoán cũng có độc. Loại người như Vô Sắc, có thể nào giữ lại bên người thứ đồ lương thiện.

Trong lòng Lưu Sương cực kỳ lo lắng, nhưng vào lúc này, một đao bay qua, tiểu bạch kia hét lên một tiếng, từ trên vai Hồng Ngẫu rơi xuống, giãy dụa hai cái rồi bất động. Không biết là đã chết, hay vẫn còn hôn mê.

Nhưng vào lúc này, cửa phòng mở ra, Trương Tá và Lý Hữu cùng nhau đi đến.

Mới vừa rồi bọn họ thấy Bách Lý Hàn trúng độc, nhưng đã chậm mất, chỉ có thể ở ngoài cửa sổ hành sự theo hoàn cảnh. Thấy Đại Mi Vũ muốn dùng độc gây tổn thương cho Hồng Ngẫu, rốt cục không nịn được xuất thủ, hạ tiểu bạch điêu kia xuống, cứu Hồng Ngẫu một mạng.

"Đem nữ nhân này dẫn đi!" Bách Lý Hàn lãnh thanh nói.

Lúc này, hắn đang ngồi ở trên giường vận công khử độc, sắc mặt so với vừa rồi khá hơn một chút.

"Bách Lý Hàn, ngươi không thể giết ta. Nếu ngươi giết ta, có tin hay không, độc của ngươi vĩnh viễn đừng hòng giải được! Bách Lý Hàn, ngươi như thế nào lại đi thích tiện...." Đại Mi Vũ nhìn Bách Lý Hàn phẫn hận hô.

Lời còn chưa nói xong, liền thấy trong con ngươi đen của Bách Lý Hàn hàn quang chợt lóe, ống tay áo đột nhiên phát xuất, một đạo kinh phong đánh thẳng vào Đại Mi Vũ. Đại Mi Vũ lão đảo, tư thế cực kỳ bất nhã té ngã xuống đất.

Nàng không nghĩ rằng ngay cả khi đã trúng độc, công lực của Bách Lý Hàn vẫn còn mạnh như thế, nhất thời sắc mặt tái nhợt, không dám lớn tiếng mắng chửi nữa. Chỉ là ánh mắt phẫn hận muốn giết người quay quắt nhìn vào Lưu Sương.

Bách Lý Hàn ánh mắt sắc như đao lướt qua Đại Mi Vũ, âm thanh lạnh lùng nói: "Lôi ra ngoài, tạm thời giữ lại cho nàng ta một mạng!"

Trong tay nàng nếu không có giải dược, chắc là nằm trong tay Vô Sắc, cho nên, hẩn tạm thời chưa thể giết nàng.

Trương Tá Lý Hữu đi lên trước, mang Đại Mi Vũ ra ngoài. Hồng Ngẫu thấy thế, cũng lặng lẽ lui xuống. Trong lòng khẩn cầu, trong tình trạng như thế, hy vọng tiểu thư cùng Vương gia có thể tiêu trừ hiểu lầm.

Mọi người cùng lui ra ngoài, mới vừa rời phòng vẫn còn cực kỳ náo nhiệt, giờ lập tức yên tĩnh vô cùng.

Màu xanh đen do trúng độc trên mặt Bách Lý Hàn giờ đã biến mất, khôi phục màu da trắng nõn nà, chỉ là sắc mặt còn hơi tái nhợt, lúc này, xuất hiện một tầng khả nghi đỏ ửng, khiến cho hẩn nhìn qua, giống như thấy phong hoa.

Con người đen lại, trên khuôn mặt tái nhợt càng thêm đen bóng lóa lên tia quang mang nhàn nhạt.

Lưu Sương chậm rãi đi tới trước mặt Bách Lý Hàn, hỏi: "Người bây giờ cảm thấy khá lên nhiều chưa?"

Bách Lý Hàn gật đầu, nhàn nhạt nói: "Người không cần lo lắng, độc này vẫn chưa đủ lấy mạng của ta!"

Mới vừa rồi hẩn một mực ngồi xuống giường khử độc, mặc dù không cách nào đem độc bức ra khỏi cơ thể hoàn toàn. Nhưng là, cũng thăm dò được độc kia độc tính không cao, đơn giản là độc kia và hàn độc cùng tồn tại trong cơ thể, khiến cho hẩn mới vừa rồi không kiềm được đau đớn, tiêu hao khí lực.

Lần này đây, là hẩn sơ ý.

Nhiều năm như vậy, hấn tránh thoát bao nhiêu lần bị Hoàng hậu hạ độc, hấn cơ hồ không nhớ rõ. Nếu trà này không phải do Lưu Sương đưa tới, vô luận như thế nào hấn cũng sẽ không trúng độc. Đại Mi Vũ quá ghê tởm, đã vậy còn giáo hoạt, dĩ nhiên hạ độc vào nước hoa mai trong trà do Lưu Sương đưa đến, làm hấn buông lỏng cảnh giác.

"Ta đến chẩn mạch cho ngươi!" Lưu Sương khẽ cười cười, thản nhiên nói.

Hai người họ đối mặt với nhau, dĩ nhiên cần phải giữ bình tĩnh.

Có lẽ là tình cảm quá sâu, có lẽ là hứng thú quá nhiều, ngược lại có thể giữ được bình tĩnh, nhưng là, bình tĩnh như thế thật không bình thường.

Lưu Sương ngồi trước mặt Bách Lý Hàn, cúi đầu dùng tay khẽ đặt lên cổ tay Bách Lý Hàn. Cảm thụ được mạch đập của hấn lúc thì hoãn lúc thì khẩn cấp nhảy liên hồi, tùy tâm hấn buông lỏng hay căng thẳng.

Mạch đập của Bách Lý Hàn cực kỳ quái dị, nàng chưa bao giờ gặp qua. Bất quá, cũng xác thật mạng hấn không tốt lắm. Rốt cuộc, vứt bỏ tình độc là cái gì?

Đôi mày của nàng, không kiềm được nhíu lại căng thẳng.

Vứt bỏ tình độc, vứt bỏ tình? Vứt bỏ tình!

Lưu Sương ngưng mi nhắc tới, đột nhiên trong lòng chấn động.

Nàng biết, có một loại dược thảo gọi là Vong Ưu thảo. Người ăn phải sẽ mất đi trí nhớ, đương nhiên với liều lượng nhỏ. Năm đó Đoạn Khinh Ngân vì muốn nàng quên đi thân thế, liền cho nàng uống, làm

nàng mất đi trí nhớ.

Chẳng lẽ, vứt bỏ tình độc này cùng tính năng độc được với Vong Ưu thảo. Bất quá, đó không phải mất đi trí nhớ, mà chỉ quên mất tình yêu?

Vô Sắc kia quái thai, nên mới có thể nghiền chế ra được thảo như vậy.

Nếu như thật sự là vậy, có lẽ thật sự không có thuốc nào chữa được.

Bởi vì, mất trí nhớ là sau khi dùng thuốc đã lâu, nếu bị kích thích mạnh, có thể khôi phục trí nhớ. Căn bản không có giải được.

Mà vứt bỏ tình độc, chỉ sợ cũng là như thế.

Lưu Sương càng hiểu được thì trong lòng càng lạnh.

"Người—— sẽ quên chúng ta sao?"

Lưu Sương nheo đôi mắt huyền, ôn nhu hỏi đạo.

Hỏi những lời này làm nàng chua xót vô cùng.

Nếu như hấn yêu nàng, rồi lại quên nàng.

Nếu như là vậy, nàng tình nguyện không cần hấn thích nàng, đổi lại, tối thiểu hấn sẽ không quên nàng.

Vứt bỏ tình độc, chỉ là quên người mình yêu không phải sao?

Bách Lý Hàn đang cúi người nhìn khuôn mặt nàng duyên dáng bên cạnh. Nghe được câu hỏi của Lưu Sương, trong lòng lập tức chấn

động.

Quên, hắn làm sao có thể quên nàng?

Nhìn hai tròng mắt thê lương của nàng, lòng hắn đột nhiên trầm xuống. Câu hỏi của Lưu Sương, làm hắn lập tức hiểu ra, vứt bỏ tình độc chính là ý này.

Bách Lý Hàn biết rõ Đại Mi Vũ vì người. Nàng sẽ không giết hắn, bởi vì nàng đối với hắn vẫn còn chưa chết tâm. Nàng chỉ vì ý mình xinh đẹp, không cam lòng bại dưới tay Lưu Sương. Cho nên, nàng tuyệt sẽ không giết hắn. Nhưng là, nàng sẽ làm cho Lưu Sương thống khổ!

Vứt bỏ tình độc, rất có thể là độc được làm mất trí nhớ. Không phải có thể, mà là nhất định.

Đầu của hắn đột nhiên choáng váng, thật giống như mọi thứ trong đầu hắn đều từ từ mờ nhạt, rồi dần dần biến mất không dấu vết.

"Sương!" Hắn nhẹ nhàng gọi, trong âm thanh ôn hòa lộ ra vô biên nhu tình, xuyên qua ám hương phù động trong không khí, mềm nhẹ bay tới tai Lưu Sương.

Tâm Lưu Sương run lên, cơ hồ cứng đờ, Bách Lý Hàn tựa hồ chưa từng gọi nàng như thế.

Nàng chăm chú, thấy con người đen bóng bình tĩnh của Bách Lý Hàn đang nhìn nàng gắt gao. Trong con người đó tràn đầy nhu tình cùng tiếc nuối, Lưu Sương cơ hồ không dám nhìn thẳng hắn.

Sương, xưng hô như thế, có phải hay không đại biểu hắn đã không hề... tránh né nàng nữa! Xưng hô như thế, có phải hay không biểu hiện là hắn yêu nàng! Nàng rất nhanh biết được đáp án.

"Sương, ta yêu nàng!" Bách Lý Hàn nâng mặt Lưu Sương, cực kỳ tự nhiên nói.

Những lời này, hắn đã nấn ná ở trong lồng ngực thật lâu rồi, thiêu đốt hắn quá lâu quá lâu. Mà lúc này, hắn rốt cục cũng đã nói ra, bởi vì, hắn biết, nếu như bây giờ không nói, sẽ không còn cơ hội để nói. Nếu lúc này, hàn độc sắp phát tác, sắp đi khỏi thế giới này, hắn nhất định sẽ không nói. Bởi vì hắn không muốn khi đã chết, vẫn làm nàng thương tâm đến chết.

Nhưng, hắn biết, hắn vẫn chưa chết, mà hắn sẽ quên nàng.

Quên và chết không hề giống nhau.

Cái chết có lẽ sẽ làm nàng thống khổ và thương tâm.

Nhưng là, quên, quên sẽ ngày đêm hành hạ tâm linh nàng.

Cho nên, hắn nhất định phải nói cho nàng biết, hắn yêu nàng. Yêu đến tận xương tủy.

Hắn biểu lộ, làm Lưu Sương cực kỳ rung động.

Nhưng, lập tức, nàng liền cứng người lại.

Trên môi đột nhiên có cảm giác mềm mại. Đôi môi mềm mại kia, không phải môi của nàng.

Bên trong phòng yên tĩnh một mảnh, tựa hồ có thể nghe được âm thanh hoa nở.

Ngoài cửa sổ hoa trong gió nở rộ, bên trong phòng hai phiến hoa

chấp lại với nhau. Hai người mềm mại như cánh hoa, mang theo thanh thanh lành lạnh ôn nhu xúc cảm, dính chung một chỗ.

Hô hấp của hai người tựa hồ đã dừng lại, chỉ còn lại vong tình triền miên.

Chương 148: Tiếp tục triển miên

Hơi thở hai người dường như trì trệ, như đắm chìm mình trong sự thỏa tính triển miên.

Tươi mới, thoải mái, đê mê...đây là những cảm giác ban đầu khi hôn mà Lưu Sương cảm nhận được. Dần dần, nàng cảm thấy người nàng nóng rực, ngọt ngào, mê say, điên cuồng.

Hơi thở Bạch Lý Hàn cũng nóng dần lên. Hơi thở ấm áp phả vào mặt Lưu Sương.

Khuôn mặt Lưu Sương bỗng chốc đỏ ửng lên. Cảm giác được nàng ngượng ngùng, Bạch Lý Hàn lướt trên môi của nàng.

"Sương, nàng cũng là một tài nữ, không biết nàng đã nghe câu thơ này chưa?" Hắc khế thì thầm bên tai nàng.

"Câu thơ nào?" Lưu Sương cúi thấp đầu không nghe thấy lời hỏi han, Hơi thở Bạch Lý Hàn thoảng nhiên bên tai nàng, từ trước tới giờ nàng chưa bao giờ lo lắng.

"Tú sang tà y kiều vô na, vũ vân thâm hộ tú." Mãi hắc khế ôn nhu vui vẻ nói. Mắt phượng nhìn nàng, gương mặt nàng càng lúc càng đỏ hồng, giống như một đóa hoa Mẫu đơn.

Câu thơ kia, Lưu Sương tự nhiên nghe.

Đó là một câu thơ tình.

Nàng đột nhiên hiểu rõ ý tứ của Bách Lý Hàn, sự cuồng nhiệt trong lòng hắn. Cảm nhận được ánh mắt rực lửa, có điều nàng không biết phải làm sao. Mặc dù nàng cùng Bách Lý Hàn đã từng chăn gối hai lần nhưng đều là trong trường hợp miễn cưỡng. Cho nên, nghe Bách Lý Hàn nói xong, trong lòng nàng không tránh nổi lo lắng.

Bách Lý Hàn nhận ra được sự cứng ngắc không quen thuộc, trong con mắt xuất hiện một niềm đau tiếc nuối. Trước kia, là hắn có lỗi với nàng.

Hắn vươn tay, những ngón tay thon dài mơn trớn trên khuôn mặt mềm mại, nhả nhụi của nàng.

"Sương, nếu như nàng không muốn, ta sẽ không ép buộc nàng!"
Bách Lý Hàn đau lòng thì thầm bên tai nàng.

Lưu Sương cúi đầu, chỉ cảm thấy hai bên má nóng dữ dội hơn, nàng nhẹ giọng nói "Chàng phải cẩn thận chứ, trong bụng ta có hài nhi mà"

Thanh âm của nàng rất thấp, lời nói đầu càng buông càng thấp.

"Nàng nói cái gì?" Bách Lý Hàn không tin vào tai mình, bắt nàng phải quay về phía hắn.

"Có thật là thế không?" Trong giờ phút này, sâu trong con người đen của hắn lấp lánh niềm vui có con.

Hắn không nghĩ tới cái đêm ở doanh trại đã làm nàng mang thai. Ông trời cuối cùng có cho hắn một đứa con. Nghĩ tới lúc mất đi đứa con, trong lòng hắn đau nhói. Hắn im lặng ôm chặt lấy Lưu Sương nhưng muốn cạo xát lên thân hình của mình, để được dung nhập với

cốt nhục của hắn.

Hắn biết Lưu Sương còn thương tâm hơn hắn.

"Sương....Sương..." Hắn khẽ gọi bên tai nàng, dường như phải ghi nhớ vĩnh viễn tên nàng trong lòng.

Lưu Sương cảm nhận được thân thể kích động run rẩy của hắn, tim của nàng cũng đập liên hồi.

"Để ta nhìn nàng một chút xem nào!" Bách Lý Hàn đưa tay, nhổ chiếc ngọc trâm trên đầu nàng, mái tóc búi cao xõa ra, tóc xõa ra tựa như bức tranh thủy mặc buông xuống bên hông làm tăng thêm vẻ quyến rũ của nàng.

Đêm đó, tại căn phòng nhỏ, khi hắn thấy suối tóc của Lưu Sương liền bị thu hút. Tối nay, hắn lại một lần nữa được đắm say Phong Hoa tuyệt thế.

"Sương, nàng buông tóc xuống, thật sự là rất đẹp!" Giọng hắn từ ấm áp, trong trẻo đã trở nên khàn khàn.

Hắn vén tóc nàng lên thoáng hé lộ khuôn mặt ngọc ngà, đắm say nhìn nàng, hắn phải để khuôn mặt này khắc chạm trong tâm hồn.

Ngón tay của hắn, cũng từ từ lướt qua mặt nàng, dung xúc giác để cảm thụ được mặt mày, mũi, môi của nàng.

Lông mày nàng mỏng và duyên dáng, nhưng trán có vài nếp nhăn, có vẻ như do bất bình tích tụ.

Đôi mắt nàng rất đẹp, trong suốt, sâu thẳm như làn nước mùa thu, chỉ là lúc này, những vui sướng cùng ưu thương đan xen trong đôi

mắt. Lông mi nàng rất dài càng làm đôi mắt long lanh hơn, hấn cảm giác như có một luồng điện làm mình trở nên tê dại đồng thời tim cũng đập rộn ràng.

Mũi nàng nhỏ, cao và rất hấp dẫn.

Đôi môi của nàng, một đôi môi hoàn mỹ, thật giống như một đóa Hồng đang nở.

"Sương, nàng có tin không, nếu ta từ bỏ chất độc tình yêu ta sẽ trở nên vô dụng, bởi vì ta yêu nàng sâu sắc, làm sao mà quên được?" Hấn thật sự không tin, thứ độc được kia lại có ma lực đến vậy.

Hấn lại lần nữa cúi người, cúi đầu, ôm chặt lấy nàng rồi hít một hơi thật sâu, trong giờ khắc này, hấn chẳng muốn nghĩ gì, chỉ nghĩ có được vẻ đẹp của nàng.

Thân thể hai người áp sát vào nhau, làm cho tim của nàng đập càng thêm cuồng loạn. Đầu lưỡi nóng chỉ muốn lướt thật nhanh đòi lấy vẻ đẹp của nàng, nhắm nháp hương vị hấp dẫn của nàng.

Nàng bị hấn hôn lên môi, mặt càng thêm đỏ, mà ngay cả cổ cũng mơ hồ lộ ra đỏ ửng. Nàng thật giống một đóa hải đường trong đêm, chỉ vì hấn mà nở rộ quyến rũ mềm mại.

Trong sóng tình rào rức, Lưu Sương cảm giác được mình như một người tuyết đang chậm rãi rơi rụng, tan chảy. Trong nụ hôn mãnh liệt nàng cảm giác như nghẹt thở.

Cuối cùng, môi hấn cũng buông tha cho môi nàng. Đôi môi từ cổ nàng di chuyển xuống phía dưới.

Môi hấn như một ngọn lửa, lướt đến chỗ nào cũng như làm da thịt

nàng bị bóng, tạo nên một khoái cảm hơi tê tê.

Những ngón tay thon dài của hắn nhẹ nhàng mơn trớn trên đôi vai nhỏ của nàng, quần áo của nàng cũng được cởi bỏ Cuối cùng, chỉ còn lại cái yếm, hắn ngẩng đầu, nhìn dòng chảy băng giá trong đôi mắt. Nàng im lặng thẹn thùng như cho phép.

Hắn đuổi người, loại bỏ rào cản duy nhất giữa hai người.

Hắn cúi người xuống, Lưu Sương thẹn thùng, tay hắn đã thực sự chạm vào làn da mịn màng của mình. Nàng mở mắt, phát hiện không biết hắn khi nào trút đi quần áo trên người mình.

Lưu Sương trong lòng run lên, đôi tay nhỏ bé rút trở về, đưa tới hắn một chuỗi gợi tình chính là tiếng cười. Mang theo một tia trêu chọc, hắn tóc bạc phát phơ, ánh mắt hắn với con người đen láy càng phát ra vẻ trong trẻo, sáng tỏ lòng người, mang theo nồng đậm mê say

Hơn nữa hết tươi cười của hắn dần dần vang lên, trong con mắt hắn lộ rõ thâm tình, cảm giác sâu sắc nghiêm trọng, thật đôi mắt như hút hồn.

Lưu Sương bị hắn nhìn càng trở nên ngượng ngùng. Hắn cúi người ở trên nàng nhanh chóng nắm lấy bàn tay hắn, lòng bàn tay yếu ớt, mồ hôi thấm ra ngoài.

Đây không phải lần đầu tiên nhưng nàng vẫn căng thẳng, vẫn ngượng ngùng. Bởi vì, ở trong lòng nàng, đây mới thực sự là lần đầu tiên của nàng.

Thực sự thì Bách Lý Hàn cũng không thành thạo hơn so với nàng là mấy.

Thấy Lưu Sương căng thẳng, hắn đưa tay vuốt ve nhẹ nhàng và hôn, cho đến lúc thân thể Lưu Sương càng lúc càng tê cứng, cho đến lúc hơi thở hắn càng dồn dập, cho đến lúc không khí tràn ngập hương thơm, hắn mới chậm rãi tiến vào.

Điên cuồng mà mạnh mẽ, khoái cảm làm cho hai người vỡ òa, để họ có thể trải nghiệm hương vị của linh hồn không khống chế được.

Ham muốn của họ được thiêu đốt, một cỗ triền miên ôn nhu.

....

Kiều diễm hào phóng tràn ngập căn phòng, Bạch Lý Hàn ôm lấy Lưu Sương, vuốt mái tóc đen bóng, mềm mại hương ngát của nàng, trong lòng ngọt ngào mà thỏa mãn.

Nhưng ý nghĩa càng lúc càng mê muội. Xem ra dự tính kia đã bắt đầu phát tác, tim hắn hung hãn co rút đau đớn, chẳng lẽ hắn thật sự không thể chống đỡ vứt bỏ độc tình hành hạ?

"Sương, ta nhớ nàng có một con dao trong túi thuốc, lấy cho ta dùng một lát!" Bạch Lý Hàn ôn nhu nói.

"Dùng dao làm cái gì?" Lưu Sương bối rối hỏi.

Tại sao hắn lại dùng dao con trong lúc này. Trước mắt thấy mắt của hắn trở nên tái nhợt, thân thể hắn khẽ run lên, dường như thuốc phát tác hiệu lực, hắn trở nên đặc biệt yếu kém.

Mặc dù không biết Bạch Lý Hàn muốn dùng dao con làm gì, Lưu Sương vẫn lấy từ túi ra.

Đó là một con dao mỏng với lưỡi sắc bén, Bạch Lý Hàn nhận lấy,

nhẹ nhàng hít thở, đột nhiên cuộn cổ tay, tại mặt trên khắc họa lên. Hấn muốn khắc một chữ "Sương" hấn không thể cho phép mình quên nàng.

Coi như hấn quên đi nàng, hấn cũng muốn dựa vào ký hiệu mà nhớ đến nàng

Nhưng mà chữ "Sương" đường nét quá nhiều, hấn e sợ khắc không xong. Bởi vì trong đầu đã bắt đầu mê muội, có sương mù trắng xóa từ từ bao phủ lại đây. Hấn lại bình tĩnh, quyết định khắc một chữ "Bạch"

Hấn đưa con dao ra, dùng sức, nhấn con dao viết tiếp. Thần sắc bình tĩnh tự nhiên, thật giống như dùng bút lông viết trên giấy Tuyên Thành. Nhưng máu tươi đã nhuộm đỏ dần. Đau đớn kéo tới, nên hấn tỉnh táo hơn được chút.

Lưu Sương kinh hãi, nàng nhìn cổ tay hấn mà suy nghĩ, nàng liền biết hấn muốn gì. Lúc này, nhìn cổ tay bị trầy xước của hấn, Lưu Sương chỉ cảm thấy đau nhói trong tim, đưa tay nắm lấy con dao.

Bạch Lý Hàn mở mắt, mỉm cười, "Đừng...Sương, ta muốn khắc tên của nàng!" Bạch Lý Hàn run giọng nói, âm thanh rất ảm đạm, như gió nhẹ. Hấn sợ, sợ hấn quên nàng như tình cảm chân thành của chính mình.

Hấn run run dừng lại, nghĩ muốn gạch một nét nữa, nhưng là không có khí lực. Tay mềm nhũn, dao kia rơi xuống mặt đất, tiếng vang động lên.

Nét cuối của chữ Bạch kia không có xong, chỉ để lại một vết thẳng, đỏ au

Trước mắt hắn, sương mù càng lúc càng đậm, hắn cố mở to mắt, nhìn nàng đang lệ ngấn đầy mắt, dần dần, sương mù bao phủ.

Đó là ý thức cuối cùng của hắn.

Nhìn Bách Lý Hàn ngủ, lòng Lưu Sương càng lúc càng trầm xuống.

Ngoài cửa sổ kia, hoa mai vẫn cứ thế kiêu hãnh khoe sắc, hương thơm trong phòng vẫn nồng ấm.

Nàng kéo áo ngủ bằng gấm đắp cho Bách Lý Hàn, màu áo điểm lệ, nét mặt Bách Lý Hàn khi ngủ lại càng mỹ, tuấn mỹ tinh khiết như tiên.

Trong giấc ngủ tựa hồ hắn mơ thấy ác mộng, mày khẽ nhăn lại. Lưu Sương đưa tay xoa vuốt mắt hắn, nghĩ muốn giúp hắn thoát khỏi giấc mộng kia.

Hắn hừ khẽ một tiếng, bắt lấy đôi tay mảnh khảnh của nàng, thật giống như bắt được một bảo bối, cứ thế xiết chặt không muốn buông lời. Mày khẽ buông lòng ra, hắn chìm sâu trong giấc ngủ.

Lưu Sương cầm chặt tay hắn.

Thật sự hy vọng bọn họ cứ vĩnh viễn tay trong tay như thế, vĩnh viễn không rời xa nhau.

Thật sự hi vọng sẽ mãi được ngồi nhìn hắn, chờ đợi hắn mở mắt, người đầu tiên hắn thấy là nàng, như vậy hắn có lẽ sẽ không quên nàng

Nhưng, sự thật khó có thể được như nguyện

Ngoài cửa sổ một thân ảnh hiện lên đi vào trong

Lúc này đêm đã khuya, Túy hoa lâu náo nhiệt, người này mặc một thân trang phục đẹp đẽ, quý giá, tựa như đến đây mua vui. Nhưng là, Lưu Sương không biết, hắn là... Vô Sắc

Chương 149: Bách Lý Tuyệt

Mùa đông này, đối với Lưu Sương mà nói, là mùa đông khó vượt qua nhất.

Nếu như không phải thân thấy, Lưu Sương thực sự không biết nhân gian còn có chỗ ở như thế này.

Lăng Đào các.

Mới đầu nàng không biết tên này từ đâu mà ra, rõ ràng đúng là khoét một tảng đá kiên cố mà làm thành phòng ốc. Trên núi này lại không có biển cũng chẳng có sông, tại sao lại gọi là Lăng Đào các. Cứ gọi là Kiên Thạch các thì mới chuẩn xác hơn.

Cho đến một ngày, Lưu Sương từ bên trong phòng nhìn ra ngoài cửa sổ, chứng kiến một thắng cảnh là mây mù quấn quanh, mới thực sự hiểu rõ ràng lai lịch của Lăng Đào Các. Mây mù bốn phía bao phủ. Nàng đứng ở cửa sổ vươn tay tựa như là có thể sờ đến mây trắng

Nàng thật không ngờ hang ổ của Vô Sắc lại kiến tạo một ở nơi đặc biệt như thế, từ bên trong phòng đi ra một cái đình nhỏ, trong đình viện có cây cầu gỗ, một cây mai già nở rộ, một cây hoa quỳ to, một cơn gió lạnh mang theo hoa mai.

Từ đình nhỏ đi ra ngoài là một viện phòng lớn, ba gian nhà đá tọa lạc trên núi. Bên trong viện trồng tùng, bách. Lướt qua nhà nhà đá đến hậu viện. Bên trong không trồng bất cứ cây cối gì cả, mà là biển thực kỳ hoa dị thảo. Nơi này được thảo tuyệt không so sánh, Lưu Sương nhìn thấy tại nham đây là nơi ẩm thấp rất thích hợp cho điều kiện

sinh trưởng của dược thảo, các loại dược thảo này đều là những loại thích hợp sinh trưởng ở nơi rét lạnh, thậm chí còn có kỳ thuốc Tuyệt Liên mà Lưu Sương chưa bao giờ gặp qua.

Từ ngày bị Vô Sắc cướp từ Túy hoa lâu, Lưu Sương bị hãm giam giữ tại nơi này.

Nói đến Vô Sắc, người này hành sự quái dị, hẳn rõ ràng thích Đại Mi Vũ, lại còn muốn giúp Đại Mi Vũ đi tranh đoạt Bách Lý Hàn

Một ngày kia, hắn đem bắt Lưu Sương đến Lăng Đào Các. Lưu Sương lạnh giọng hỏi: "Vô Sắc, ngươi vì sao phải làm như vậy? không phải là ngươi thích Đại Mi Vũ sao? Ngươi vì sao không giữ nàng lại bên cạnh ngươi, lại thả nàng đi tìm Bách Lý Hàn?"

Vô Sắc cau mày, nhàn nhạt nói: " Đây là việc của ta, không cần ngươi phải quan tâm! Ngươi chỉ cần sống yên ổn ở Lăng Đào Các là được.

Lưu Sương có chút khó hiểu hỏi lại: "Vô Sắc, Đại Mi Vũ có phải là ở cùng Bách Lý Hàn?"

Con ngươi đen của Vô Sắc chợt lóe lên, đáy mắt cực kì phức tạp

"Đúng vậy!", Hắn nhẹ giọng đáp.

Lưu Sương ngồi trên ghế có chút chán nản, quả thực không biết nên nói cái gì cho phải.

Những tưởng rằng mình sẽ ở cùng Bách Lý Hàn, một mực đợi được hắn tỉnh lại, nhưng sự thật khó liệu, nàng lại bị Vô Sắc mang đến nơi này. Mà Đại Mi Vũ lại ở bên cạnh Bách Lý Hàn. Nàng không rõ Đại Mi Vũ, nàng ta lấy biện pháp gì thuyết phục Trương Tá Lý Hữu để có

thể ở lại. Nhưng là, sự thật đã như vậy, nàng đã bị Vô Sắc cướp đi. Hẳn là Bách Lý Hàn sau khi tỉnh lại sẽ không nhìn thấy nàng nữa mà khi nhìn thấy sẽ là Đại Mi Vũ.

Lưu Sương thì thảo hỏi: "tại sao?" trong lòng vô cùng bi thương.

Ánh mắt Vô Sắc ngưng lại, nhìn Lưu Sương dáng vẻ thương tâm, trong lòng hẳn cũng từng nếm trái tư vị này

"Bách Lý Hàn vì ngươi mà nhận lấy hàn độc, rồi sau đó, biết bản thân sắp chết, liền đối với ngươi cực kì lãnh đạm, hi vọng ngươi hận hẳn mà quên hẳn đi, đi tìm kiếm một hạnh phúc khác, ngươi cứ nói hẳn ngốc, kỳ thật, thế gian này người ngốc cũng không chỉ một mình hẳn"

Lưu Sương nhìn Vô Sắc, thấy giữa trán hẳn một mảnh ưu sầu, trong lòng xúc động muôn phần. Đại Mi Vũ hà đức hà năng (không có năng lực gì), có thể có được một người chân tình như thế, chỉ tiếc nàng không biết đó là vật báu.

Thấy ánh mắt Lưu Sương đồng tình, Vô Sắc tà mị cười một tiếng: "Ngươi không cần phải đồng tình với ta, ngươi không cũng ta giống đều rất đáng thương sao? Khí tình độc kia (vứt bỏ tình độc), ta đoán, Mi Vũ hạ phân lượng cũng khá lớn, đủ để cho Bách Lý Hàn hoàn toàn quên ngươi!"

Đại Mi Vũ cho Bách Lý Hàn uống thuốc vứt bỏ tình độc, sau đó bảo Vô Sắc bắt nàng đem đến nơi này.

Khi không có nàng – Bạch Lưu Sương, có phải bọn họ sẽ yêu nhau?

Lưu Sương lắc đầu, nhàn nhạt nói: "Coi như là hẳn quên ta, hẳn cũng không thích Đại Mi Vũ"

Lưu Sương cố chấp nói, lời nói mơ hồ run rẩy, kỳ thật chính nàng cũng không tự tin như vậy.

" Cái gì? Người sao tự tin như vậy?" Vô Sắc quay đầu tà tà cười một tiếng , " Ta cũng hi vọng bọn họ sẽ không như vậy, nàng ấy sẽ hết hi vọng, trở lại ở bên cạnh ta!". Dứt lời, xoay người ra đi, một thân hắc bạch áo choàng giao nhau trong gió núi phiêu đảng.

Tại Lăng Đào các, thai nhi trong bụng Lưu Sương đã lớn bốn tháng, áo cũng đã hiện lên rõ hơn, một ngày hoạt động sẽ gặp cảm giác mệt.

Mặc dù lo lắng cho Bách Lý Hàn, nhưng Lưu Sương vẫn cố gắng hết sức làm cho mình không nghĩ, bằng không luôn luôn lo lắng thì không tốt cho thai nhi trong bụng. Lưu Sương là thầy thuốc về điểm này nàng rất rõ ràng.

Vô Sắc trước đây không biết chuyện Lưu Sương có thai, mãi cho tới khi thấy kích thước áo Lưu Sương dần dần hiện ra, hắn mới biết được. Hắn đối với Lưu Sương không tệ, phái mấy người tỳ nữ cùng nàng làm bạn, thức ăn cũng sai tỳ nữ tỉ mỉ chuẩn bị cho Lưu Sương.

Một ngày kia, Vô Sắc bắt mạch cho Lưu Sương, mỉm cười nói: "chúc mừng người nha, người mang song thai."

Trong lòng Lưu Sương vui vẻ, vốn nàng cũng chưa chắc. Hôm nay, nghe Vô Sắc vừa nói như thế, liền càng thêm chắc chắn. Vô Sắc mặc dù chuyên phóng độc nhưng y thuật của hắn cũng không dưới nàng là bao.

Lưu Sương mặc dù đối với Vô Sắc có oán trách, nhưng là như thế nào cũng không hận, không biết vì lẽ gì nàng luôn cảm giác được Vô

Sắc cũng là một người đáng thương.

Thời gian ngày một trôi, cuối cùng đến cuối năm, lịch đã sắp đến đêm 30 (lịch cũ).

Một ngày, Vô Sắc phái người xuống dưới chân núi mua một chút đồ lễ mừng năm mới cùng với đồ dùng dán trên song cửa sổ, trước cửa treo đèn lồng. Nhưng ở nơi này trên núi lạnh tanh, như thế nào cũng không cảm nhận được không khí vui mừng ngày tết.

Lưu Sương ngồi ở trong phòng Lãnh Đào Các, lòng chua xót

Ngày cuối năm năm ngoái, nàng đang ở cùng cha mẹ. Ai từng muốn nghĩ chỉ là một năm, thời gian thay đổi liền xảy ra nhiều chuyện như vậy, mà hiện tại, nàng lại ở trên núi lạnh tanh cùng với con người mà chính mình trong lòng oán hận, thật là quá châm chọc.

Lưu Sương ngồi trong phòng cầm dây đàn xướng đạo

"Không sơn điệu ngũ hề, nhân dữ bạch vân tề

Đàm thâm ngư nhi hí, phong xuy sơn lâm hề, nguyệt chiếu hoa ảnh hề

Đa tình đa bi thích

Phủ nhất khúc tương tư khúc, nan tổ tương tư ý

Ngã tâm như yên vân, đương không vũ trường tụ nhân tại thiên lý, hồn mộng thường tương thiên đại. . . ."

(Trên núi con chim, người cùng mây trắng, con cá quẫy, gió thổi núi rừng, trăng chiếu bóng hoa.. nhiều tình hơn bi thương, một khúc

tương tư, tâm như mây khói, người đang ở thiên lý vạn dặm, hồn mộng cùng thiên đại?)

Tiếng đàn đing đing, tiếng ca mờ mịt, mấy người tỳ nữ nghe được ai nấy đều rơi lệ

Nhưng đúng vào lúc này ,ngoài cửa sổ hoa ảnh chớp chờn, một lão thương uy nghiêm quát: " Nữ oa oa nào, dám tại nơi Lăng Đào Các của ta lại phát ra âm thanh bi thương, mau ra đây cho ta"

Lưu Sương trong lòng cả kinh, cuống quýt ngưng ngâm xướng

Lăng Đào Các trừ Vô Sắc cùng mấy tỳ nữ ra, cũng không có người khác. Hôm nay, người nói chuyện là ai?. Hình như hẳn chính là chủ nhân của nơi này, chẳng lẽ chính là sư phó Vô Sắc, độc thủ Dược Vương?

Từ lúc đến đây, Lưu Sương cũng không thấy trên núi có sư phó Vô Sắc, theo Vô Sắc nói, sư phó hành tung bất định không chừng cưỡi mây đi nơi nào đó.

Nếu như chủ nhân thanh âm này là Độc thủ Dược Vương như đã nói, kì thật cũng không kỳ quái, dù sao đây cũng là địa bàn của hắn, hắn trở về thì không có gì là kỳ quái. Nhưng làm cho Lưu Sương cảm thấy kỳ quái chính là thanh âm của độc thủ Dược Vương thế nào mà nghe rất quen tai?

Lưu Sương nghi hoặc đứng dậy đi tới phía trước cửa sổ qua cánh cửa thấy ở trong viện dưới gốc mai già, đứng nghiêm một thân áo bào tro.

Lão giả kia một thân áo bào tro quay lưng về phía bên này nên không nhìn thấy nét mặt của hắn chỉ thấy mái đầu bạc

Trong lòng Lưu Sương có chút thấp thỏm, từ bên trong phòng đi ra ngoài, đến phía sau chỗ độc thủ Dục Vương đứng thi lễ: " Không biết vị này...lão gia gia là độc thủ Dục Vương?, tiểu nữ tử Bạch Lưu Sương là bị lệnh đồ bắt đến tạm ở nơi này!"

Lão giả kia vừa nghe Lưu Sương nói đến tước danh, sống lưng cứng đờ, chậm rãi quay lại

Lưu Sương ngẩng đầu, vốn tưởng rằng độc thủ dục hung thần ác sát, cũng không nghĩ là một người có diện mạo đẹp lão, tóc bạc, râu bạc trắng. Càng làm cho Lưu Sương không tưởng được chính là ... lão nhân này, dĩ nhiên là gia gia (ông nội) của nàng, dưỡng phụ của phụ thân Bạch Lộ, Bạch Diệc Thanh

Lão nhân thấy Lưu Sương cũng tròn to hai mắt cả kinh : " Sương nhi, như thế nào lại là ngươi?"

- " Gia gia!", Đột nhiên nhìn thấy gia gia, Lưu Sương trong lòng vui buồn nảy ra, nhào vào trong lòng gia gia một phen khóc rống

Gia gia rất yêu quý nàng, thường xuyên lên dạy cho nàng y thuật, phụ thân nàng không muốn cho nàng học kim châm đâm tới huyết, những điều này đều do gia gia dạy. Nhưng mấy năm gần đây, gia gia rất ít ở nhà, luôn hành tung bất định nàng rất ít khi nhìn thấy, ở tại nơi này nhìn thấy gia gia trong lòng lại không thích?

Khóc một lúc, Lưu Sương kinh ngạc hỏi: "Gia gia, người như thế nào mà thành độc thủ Dục Vương?"

Bạch Diệc Thanh vượt chòm râu cười nói: "Gia gia ở trên giang hồ danh hiệu chính là độc thủ Dục Vương, chỉ là người cùng cha người không biết đó thôi!, Dục, Sương nhi, người như thế nào mà

đến nơi này?"

Lưu Sương thấy gia gia tâm tình chuyển biến tốt đẹp, oán trách nói: " còn không phải cái người kia..bắt đồ nhi đem tới.

"Cái gì? A Tuyết làm như thế nào lại cưỡng đoạt dân nữ?" Bạch Diệc Thanh nhàn mi nói "Là hấn coi trọng người? hay trong bụng người có hài tử của hấn? Nhìn xem ta lột da hấn, dám đắc tội với tôn nữ của ta!" Gia gia liếc ánh mắt bén nhọn đã nhìn ra sự thật Lưu Sương có thai.

Bạch Diệc Thanh kích động không dứt lời, bức bội râu cũng vểnh lên

" Gia gia, người nói A Tuyết chính là Vô Sắc?" Lưu Sương hỏi.

"Đúng vậy!" Bạch Diệc Thanh đáp.

Lưu Sương không nghĩ tới, Vô Sắc là đích danh, đeo một chữ tuyết, thật sự là ngoài ý muốn.

" gia gia ,người trách lầm hấn, hấn bắt cháu đến đây, cũng không làm gì cả. Hài nhi trong bụng cháu cũng không phải của hấn."

Bạch Diệc Thanh ngạc nhiên: " Hấn tại sao lại bắt người đem đến đây, tiểu tử kia tính tình hấn ta biết rất rõ ràng, nếu như không có ý đồ gì thì hấn sẽ không làm như vậy!"

"Gia gia nói đúng, hấn bắt ta đến đây , đúng là có ý đồ!" Lưu Sương nhàn nhạt nói

"A, ý đồ gì, Sương nhi, người nói rõ đi"

Lập tức, Lưu Sương liền đem chuyện mấy ngày nay Vô Sắc kể lại

cho Gia gia. Bao gồm, việc Vô Sắc vào hoàng cung làm thái giám, trợ giúp hoàng hậu mưu quyền, cho Hoàng thượng dùng mê hồn đan, đến cuối cùng đột nhiên thay đổi chủ ý, cứu Hoàng thượng, thậm chí chuyện Vô Sắc trợ giúp Đại Mi Vũ đều nói hết.

Vừa nói, trong lòng Lưu Sương nghĩ, nàng nói những lời này có phải là cáo trạng không

Cáo trạng cũng không sao, nàng chính là đang cáo trạng, mời gia gia quản lý Vô Sắc.

Vốn tưởng gia gia nghe xong phen này, bưng giận dữ. Dù sao Vô Sắc tự làm tự chịu, coi như là đại nghịch bất đạo. Nhưng gia gia nghe xong, sắc mặt trầm xuống, rất bình tĩnh vuốt chòm râu, bộ dáng như đang có điều gì suy nghĩ trái lại vẫn không giận.

"Gia Gia, người làm sao vậy?" Lưu Sương nhìn gia gia bộ dáng sững sờ, nghi hoặc hỏi.

"Ai..." Bạch Diệc Thanh thở dài một hơi, chấp tay đứng lên, đi tới phía trước cửa sổ nhìn ra phía ngoài mây mù bốc hơi.

Trời chiều tại ngoài cửa sổ chậm rãi chìm, khắp bầu trời đều là màu sắc rực rỡ, bóng lưng của gia gia cũng nhuốm một màu tráng lệ.

"Ta không bao giờ nghĩ hẳn lại làm điều này. Bất quá, đã ở trong tình thế này. Sương nhi, ngươi cũng đã biết tên đầy đủ của A Tuyết gọi là gì phải không?" Gia gia trầm giọng hỏi.

Lưu Sương ngay cả tiểu danh A tuyết mới là nghe gia gia nói, làm thế nào mà biết tên đầy đủ của Vô Sắc, liền lắc đầu nói: "Cháu không biết"

"Hắn là Bách Lý Tuyết" Bạch Diệc Thanh đáp

Bách Lý Tuyết

Lưu Sương nhớ tới tên này cả kinh lui hai bước.

Bách Lý Hàn, Bách Lý Bằng, hắn là Bách Lý Tuyết

Chẳng lẽ, Vô Sắc cũng là hoàng tử Nguyệt Quốc

"Gia gia, chẳng lẽ, Vô Sắc chính là nhi tử của hoàng thượng?"

Bạch Diệc Thanh gật đầu

Lưu Sương cả kinh tốt đỉnh, cũng không nghĩ tới Vô Sắc lại có thân thế như vậy, hắn đúng là anh em với Bách Lý Hàn, Bách Lý Bằng?

"Nhưng nếu là hoàng tử, sao lại lưu lạc giang hồ?" Lưu Sương không hiểu hỏi.

"Ai, đây đều là một phen nghiệt duyên a" Bạch Diệc Thanh thở dài một hơi, kêu Lưu Sương ngồi xuống, liền nói cho Lưu Sương một bí mật nơi cung đình.

Hơn hai mươi năm trước, Bạch Diệc Thanh vẫn còn là ngự y trong cung. Khi đó, Bách Lý Hạo là hoàng thượng, bên trong tần phi rất nhiều, nhưng được hoàng thượng yêu thích chỉ có ba người đó là Trầm hoàng hậu, Trịnh quý phi và Quang vinh phi

Trầm hoàng hậu cùng với Trịnh quý phi có gia tại bên trong triều hậu trường vững chắc, chỉ có Quang Vinh phi gia thế không có quyền chỉ là giới bình dân, cho nên Quang Vinh phi sau khi có mang chính là Vô Sắc sau này, lúc đó liền bắt đầu lo lắng.

Bởi vì trong cung đã trải qua chuyện hai tiểu hoàng tử bị chết, lúc đó chỉ có Trầm hoàng hậu sinh hoàng tử Bách Lý Hàn thì vẫn bình yên vô sự. Nàng không biết mình có thể bảo vệ được hài nhi của mình hay không, liền cầu Hoàng thượng, đợi sinh con xong nếu là hoàng tử liền đem hẩn xuất cung, hoàng tử ngoài cung sẽ an toàn mà trưởng thành.

Vốn yêu cầu này cực kỳ hoang đường, nhưng hoàng thượng dĩ nhiên đáp ứng bởi vì chính hẩn có tâm tư như thế.

Hoàng thượng đối với Trịnh Quý phi cùng Quang Vinh phi đều yêu mến, nhưng yêu nhất vẫn là Trầm Hoàng Hậu, cho nên hẩn hi vọng người thừa kế ngôi đế sau này chính là Bách Lý Hàn. Nếu như, đem hoàng tử xuất cung, như vậy Bách Lý Hàn liền bớt đi một đối thủ trong cung.

Vì vậy, Bách Lý Hạo dễ dàng quyết định sau khi Quang Vinh phi sinh con, sai Bạch Diệc Thanh đem hoàng tử đi. Từ đó, Bạch Diệc Thanh không ở lại cung làm ngự y nữa mà mang theo Vô Sắc lưu lạc giang hồ. Hơn nữa là danh hiệu Dục Vương.

Quang Vinh phi ý là đợi khi hoàng tử trưởng thành thì muốn hẩn hồi cung, nhưng hoàng thượng lại không đáp ứng. Khi đó, Trầm Hoàng hậu đã mất, Trịnh Quý phi lên làm hoàng hậu nắm giữ việc chính. Bách Lý Hạo trong thâm tâm vẫn sủng ái chính Bách Lý Hàn, hẩn đương nhiên không nghĩ cho Vô Sắc trở về để tranh ngôi vị hoàng đế với Bách Lý Hàn, nên không đáp ứng yêu cầu của Quang Vinh phi.

Quang Vinh Phi vì suy nghĩ nhiều quá cuối cùng cũng qua đời, trước khi chết Bạch Diệc Thanh cũng biết được tin tức, không đành lòng liền đem Vô Sắc len lén trở về cung một chuyến, hi vọng mẹ con bọn

họ có thể một mặt trông thấy nhau. Nhưng cuối cùng Vô Sắc cũng chỉ nhìn thấy thi thể của mẫu thân mình.

Khi đó Vô Sắc cũng đã mười mấy tuổi, một giọt nước mắt cũng không rơi liền rời hoàng cung, thậm chí khi đi còn không trông thấy mặt phụ hoàng.

Bạch Diệc Thanh biết trong lòng của hần là hận, hần hận Hoàng thượng đối với hần và mẹ hần nhẫn tâm tuyệt tình.

Mấy năm nay hần hành sự quái đản, Bạch Diệc Thanh cũng không như thế nào mà trách cứ hần.

"Thì ra là thế!" Bạch Lưu Sương thì thào nói, đã sớm biết Vô Sắc là một người đáng thương, cũng không nghĩ sự việc lại như vậy.

Không trách được hần khắp nơi đối nghịch với Bách Lý Hàn, Không trách được hần giúp đỡ Trịnh Hoàng Hậu, không trách được hần cho Hoàng Thượng dùng mê hồn đan, rồi lại cuối cùng cứu Hoàng thượng, nguyên lai hần cũng là hoàng tử.

Năm đó, Bách Lý Hạo sợ hần sau khi lớn lên sẽ tranh quyền đoạt vị, liền đem hần đưa ra ngoài cung, cũng không nghĩ tới, hai mươi năm sau, hần làm quốc gia đại loạn. Trong lòng hần cực oán hận, đồng thời cũng cực kì ghen ghét Bách Lý Hàn.

Cùng là hoàng tử, mà Bách Lý Hàn có thể ở trong cung trưởng thành, mà hần lại chỉ có thể ở ngoài cung chịu bao nhiêu cực khổ, từ nhỏ đã bị tước đoạt quyền lợi lớn lên nổi ngôi.

Kỳ thật, Vô Sắc không biết rằng, mấy năm nay, Bách Lý Hàn ở trong cung trưởng thành như thế nào, sợ là so với hần tại ngoài cung còn gian nan khó khăn hơn nhiều. Ít ra, Vô Sắc đi theo gia gia sinh mệnh

không bị uy hiếp, mà Bách Lý Hàn lúc nào cũng đề phòng Trịnh Hoàng Hậu hạ độc, từ điểm này mà nhìn Vô Sắc lại hạnh phúc.

Lưu Sương nhẹ nhàng vuốt ve bụng mình, nếu như có thể nàng tình nguyện không cùng hoàng gia có bất cứ gì quan hệ gì, nhưng trong bụng nàng lại là huyết mạch của hoàng gia

"Gia Gia, người từ dưới chân núi lên, có biết được tin tức gì của Bách Lý Hàn không?" Lưu Sương hỏi.

Bạch Diệc Thanh lắc đầu đáp : "Mấy năm nay, gia gia đối với chính sự cũng không quan tâm lắm, cho nên đối với tin tức hoàng thất cũng không rõ"

" Tin tức của Bách Lý Hàn, ta biết!", ngoài cửa truyền đến thanh âm trầm thấp của Vô Sắc

Cửa phòng mở ra, Vô Sắc mệt mỏi đi đến, làm như mới từ dưới chân núi trở về, Lưu Sương hai ngày không gặp hắn, không nghĩ hắn cũng xuống núi.

Vô Sắc thấy gia gia của Lưu Sương cung kính nói: "Sư phụ, ngài như thế nào đã trở về, ngài đã nhiều năm cũng không hề lộ diện"

Gia gia ha ha cười cười đáp: "Đúng vậy, ta nhiều năm không có trở về, vừa mới đến, bắt gặp người làm chuyện xấu. A Tuyết người cũng không biết thân phận của Lưu Sương phải không, dám bắt nàng đem lên trên núi, nàng là cháu gái của ta!"

Vô Sắc cả kinh lui về phía sau hai bước, mới đứng vững nói: "Thật sự không biết, sư phó, ngài cho tới bây giờ chưa có nói qua ngài có cháu gái"

"Được, Vô Sắc, ngươi cứ nói, ngươi có tin tức gì của Bách Lý Hàn?"
Lưu Sương chỉ mong ngóng tin tức của Bách Lý Hàn.

"Bách Lý Hàn, xem ra hắn hoàn toàn đã quên ngươi, năm sau, hắn muốn đăng cơ đế, mà Đại Mi Vũ có thể được phong làm quý phi"! Vô Sắc nhàn nhạt nói

Chương 150: Gặp lại không vui

Khi gia gia Bạch Diệc Thanh mang theo Lưu Sương cùng Vô Sắc đến kinh thành thì đã hơn 1 tháng sau rồi.

Khi bọn họ đến Ngọc thành là vào ban đêm.

Không khí mùa xuân tràn ngập mọi nhà, từ đầu đường đến cuối phố đều tràn ngập niềm vui phấn khởi, đó là niềm vui vì hoàng đế mới sắp đăng cơ. Hôm nay chính là ngày Trữ vương Bách Lý Hàn đăng cơ, niên hiệu Nhạc Nguyên.

Đèn lồng đỏ tươi, ca múa tung bừng, pháo hoa rực sáng cả Ngọc thành.

Xe ngựa chậm rãi chạy trên ngã tư đường rộng rãi trong kinh thành, giờ phút này, kinh thành trông thật phồn hoa, giống như một biển hoa đầy màu sắc, đa dạng rực rỡ, ánh sáng đủ màu. Phố phường trong đêm nhưng tràn ngập ánh sáng như ban ngày, xa xa tiếng người cười nói rộn rã xen lẫn với những âm thanh nhã nhạc hỗn tạp.

Bầu trời đêm trên không trung lại có một sự náo nhiệt khác.

Pháo hoa phóng ra làm bầu trời rực sáng, giống hệt như lưu tinh đang nhảy múa. Dù loại màu sắc, như thể có tất cả màu sắc xinh đẹp trên thế gian, hấp dẫn ánh mắt của mọi người, làm người khác không kìm hãm được say mê vì màu sắc.

Lưu Sương ngồi trong xe, nhìn ra cửa sổ, thấy ánh sáng cùng sự náo nhiệt trong đêm, nàng đột nhiên thấy mình càng ngày càng cách xa Bách Lý Hàn.

Sự xa xôi này không phải đến từ sự uy hiếp của Đại Mi Vũ mà đến từ chính hắn, kẻ vừa đăng cơ – Bách Lý Hàn.

Hắn lên làm hoàng đế, nhất định sẽ có tam cung lục viện, có được vô số nữ tử.

Tình yêu của Đế vương làm cho nàng có cảm giác không được an toàn.

Ngày xưa, Hoàng đế Bách Lý Hạo cũng đã từng yêu say đắm Trầm hoàng hậu, nhưng hắn vẫn sủng ái Trịnh quý phi và Vinh phi. Cuối cùng, ngay cả người hắn thương yêu nhất là Trầm hoàng hậu hắn cũng không bảo vệ được, càng làm cho người khác oán thán, hắn còn tạo nên bi kịch cho Vô Sắc.

Gió đêm, tịch mịch và lạnh lẽo.

Trên không trung, trong tầng tầng lớp lớp pháo hoa, ánh trăng trở nên lu mờ, không biết bởi vì trăng kia không muốn tham gia vào buổi tối náo nhiệt này, hay bị ánh sáng tràn ngập đoạn đi mất ánh sáng bản thân.

Nàng cuối cùng cũng sẽ như ánh trăng, sẽ biến mất hay sao?

Rất nhanh đã đến Bạch phủ, do đã nhận được tin tức từ trước nên cha mẹ Lưu Sương đã sớm đến đón ở đây. Thời gian qua, Lưu Sương mất tích làm cho cha mẹ lo lắng, già đi rất nhiều. Lưu Sương nhìn mà lòng đau như cắt, ôm lấy mẫu thân mà khóc. Đi đường mệt nhọc, Lưu Sương được Hồng Ngẫu và Thanh Nhi đưa vào khuê

phòng nghỉ ngơi. Chuyện mất tích lần này, nàng để cho gia gia cùng Vô Sắc giải thích cho cha mẹ.

"Tiểu thư, rốt cuộc người đi đâu vậy. Sao người lại trở về cùng với lão gia tử. Người có biết không, những ngày qua, chúng em lo lắng muốn chết." Hồng Ngẫu cùng Thanh Nhi nói mà lệ rơi đầy mặt.

"Là gia gia mang ta đi, mấy ngày này hại các em lo lắng rồi. Không phải ta đã trở lại rồi sao?" Lưu Sương lau nước mắt trên má hai nàng, thở dài nói.

"Tiểu thư, người cũng biết đấy, mấy ngày nay, Bạch phủ của chúng ta đã bị tên Tiểu ma vương Bách Lý Bằng "đột nhập" không biết bao nhiêu lần rồi!" Hồng Ngẫu nói.

Bách Lý Bằng, cũng chỉ vì hận thương nhớ nàng.

Lưu Sương rút trâm cài tóc ra, lo lắng thở dài.

Nhưng ngay lúc này, cửa sổ vang lên âm thanh cộp cộp, Thanh Nhi nhìn qua khe cửa sổ, khẽ cười nói: "Tiểu thư, người xem, vừa nhắc Tào Tháo đã thấy Tào Tháo đến rồi!"

Đang nói thì thấy một bóng đen bên cửa sổ lướt qua, Bách Lý Bằng liền tiến vào.

Người này từ trước đến giờ đều như vậy, cửa chính không muốn đi, chỉ thích nhảy cửa sổ. (bó tay với anh luôn)

Lưu Sương không nghĩ rằng Bách Lý Bằng lại có thể đến nhanh như vậy, chắc là trong phủ phải có người đưa tin, khi nàng vừa về tới phủ là có người thông báo ngay.

"Hồng Ngẫu, Thanh Nhi, hai người lui xuống trước đi, ta có vài lời muốn nói với Tĩnh vương!" Lưu Sương cho Hồng Ngẫu cùng Thanh Nhi lui, nàng muốn hỏi thăm một vài tin tức của Bách Lý Hàn.

Khi Hồng Ngẫu cùng Thanh Nhi vừa lui ra, Lưu Sương còn chưa kịp mở miệng thì Bách Lý Bằng đã tiến lên ôm chặt lấy nàng.

"Buông ta ra!" Lưu Sương tức giận nói, nhưng không có sức tránh khỏi lòng ngực của hắn.

"Không buông, ta quyết tâm không buông!" Bách Lý Bằng trả lời một cách cố chấp, ngược lại càng ôm chặt nàng hơn. m thanh của hắn trở nên run rẩy, ngay cả toàn thân cũng trở nên run rẩy. Lúc này, hắn thật sự rất sợ hãi, hắn còn tưởng rằng sẽ không bao giờ gặp lại Lưu Sương được nữa.

"Gả cho ta đi, tam ca đã quên nàng rồi, nàng không nên ngu ngốc nữa!" Bách Lý Bằng thì thầm.

Trái tim Lưu Sương khẽ run lên, trong nháy mắt thân thể nàng như cứng lại.

Bách Lý Bằng cảm nhận được sự cứng nhắc ấy liền buông Lưu Sương ra.

"Hắn thật sự quên được ta? Quên sạch sẽ, không nhớ được một chút nào sao?" Lưu Sương không cam lòng hỏi.

Bách Lý Bằng gật đầu, nói: "Trong trí nhớ của hắn đã không còn nàng rồi. Mặc dù ta đã từng nhắc đến nàng trước mặt hắn nhưng hắn cũng không nhớ ra. Ta không biết có phải là do Đại Mi Vũ tác quái hay không, nhưng bây giờ không ai dám đụng đến nàng ta. Bởi vì....."

Bách Lý Bằng đột nhiên dừng lại, con người như tóe lửa.

"Hắn rất sủng ái nàng ta, đúng không?" Lưu Sương nhẹ giọng hỏi. Một tâm tình chua xót đánh thẳng vào ngực nàng, làm nàng khó thở, nước mắt chảy ra.

Nàng vẫn nhớ kỹ, là phi tử được hắn sủng ái, nàng không thể nào quên được nữ tử Đại Mi Vũ mà hắn vừa thấy đã yêu.

Đại Mi Vũ vẫn cho rằng, không có sự xuất hiện của nàng, Bách Lý Hàn nhất định sẽ yêu nàng ta, chính nàng là kẻ đã cướp đi tình yêu của Đại Mi Vũ.

Chẳng lẽ, thật sự Đại Mi Vũ đã nói đúng.

Bách Lý Hàn quên mình đi để yêu Đại Mi Vũ?

Nói như vậy, chính mình đã sai lầm ngay từ đầu, bọn họ chính là một đôi uyên ương, còn nàng, nàng chính là một kẻ đi cướp đoạt tình yêu.

"Không phải như người nghĩ đâu, không phải sủng ái, chỉ có điều hắn đối tốt với nàng ta lắm. Không cho phép bất cứ ai tổn thương đến nàng." Bách Lý Bằng chứng kiên nỗi đau trong mắt Lưu Sương, từ tận đáy lòng, một trận đau đớn truyền lên.

"Nàng không nên quá thương tâm, có lẽ hắn vẫn nhớ đến nàng mà!" Bách Lý Bằng an ủi nói.

Không phải sủng ái, chỉ đối tốt với nàng ta thôi! Như thế còn chưa đủ sao? Trong đáy lòng Lưu Sương đột nhiên nổi lên một cỗ oán hận.

Đối với Đại Mi Vũ, Lưu Sương vẫn luôn có một thái độ khoan dung, mà lúc này đây Lưu Sương lại có cảm giác phần nộ cùng thù hận.

Nữ tử độc ác như rắn rết mấy lần định hãm hại nàng, dựa vào cái gì mà được sự sủng ái của hắn!?

"Ta muốn gặp hắn!" Giọng nói của Lưu Sương đột nhiên trong trẻo nhưng lạnh lùng.

"Được! Ta giúp nàng!" Con người đen nháy của Bách Lý Bằng ngưng lại, kiên định nói.

Hắn không biết tại sao mình lại làm như vậy, trước kia, hắn vẫn chờ cơ hội, khi Lưu Sương và Tam ca phát sinh một ít hiểu lầm, như vậy hắn có thể thừa cơ mà nhảy vào. Nhưng hôm nay, đứng trước một cơ hội như vậy, đột nhiên hắn cảm thấy không đành lòng. Ngay cả hắn yêu nàng như vậy, muốn có được nàng, như khi nhìn vào anh mắt đau đớn tuyệt vọng của nàng, hắn cảm thấy không nhẫn tâm.

Hắn thật sự rất muốn thấy nàng cười!

"Ta sẽ giúp nàng, nhưng mà, bây giờ muốn gặp hắn rất khó, hắn đã là Hoàng đế, hơn nữa vừa mới đăng cơ, vô cùng bận rộn. Cho nên, nàng phải kiên nhẫn chờ đợi! Ta nhất định sẽ tìm được một cơ hội." Bách Lý Bằng nói.

"Được!" Lưu Sương nhẹ giọng nói.

"Ta đi đây, nàng nghỉ ngơi đi!" Bách Lý Bằng dường như vô tình liếc mắt nhìn bụng của Lưu Sương, nói.

Tên Tiểu ma vương này cũng bắt đầu biết quan tâm người khác.

"Cảm ơn người!" Lưu Sương nhẹ giọng nói.

Bách Lý Băng hơi sững người lại, đột nhiên quay đầu cười nói: "Cảm ơn ta à, hay là lấy thân báo đáp ta đi!" Dứt lời, hần nhẹ nhàng rời đi.

Lưu Sương cũng không phải chờ lâu, ba ngày sau, Lão Thái hậu truyền ý chỉ, truyền Bạch Lưu Sương vào cung để chuẩn bệnh cho Lão Thái hậu.

Trong lòng Lưu Sương rất rõ ràng, đây chính là cơ hội Bách Ly Băng tạo ra cho nàng tiến cung. Vì vậy, nàng lệnh cho Hồng Ngẫu cùng Thanh Nhi sửa soạn một phen, rồi theo công công truyền chỉ, ngồi kiệu tiến vào cung.

Khí trời trong xanh, ánh sáng từ mặt trời chiếu xuống khắp nơi, cả hoàng cung được bao phủ trong ánh sáng, thánh khiết mà trang nghiêm.

Tiến cung lúc này khác những lần trước, tâm cảnh cũng bất đồng. Ngoài tâm trạng bất an còn có một tia chờ đợi mơ hồ? Qua một mùa đông không gặp rồi, hần có khỏe không? Hàn độc trên người của hần có phát tác không?

Từ Ninh Cung vẫn là Từ Ninh Cung lúc trước, rất thanh tĩnh, trong điện tràn ngập mùi đàn hương, khiến cho lòng người thanh thản. Lão Thái hậu ngồi trên ghế phượng, mặc dù khuôn mặt đã nhuốm đầy phong sương, nhưng vẫn xinh đẹp, hiền lành.

Ánh mắt tràn đầy tình thương của bà nhìn Lưu Sương, khóe môi khẽ cười, tạo nên một nụ cười nhẹ nhàng, vui mừng.

"Sương nhi, mấy ngày nay làm người chịu khổ rồi. Đến đây, đến ngồi bên cạnh ai gia nào!" Thái hậu vừa cười vừa nói.

Lưu Sương bái lễ, nhìn thấy khí sắc Thái hậu rất tốt, trong lòng cũng vui mừng. Theo cung nữ ngồi xuống ghế Thái hậu chỉ

Ánh mắt Thái hậu như mỉm cười, kéo bàn tay nhỏ nhắn như bạch ngọc của Lưu Sương, hòa nhã nói: "Sương nhi, nhìn người gầy quá, người phải biết chú trọng thân thể của mình chứ, ai gia đang chờ ôm hôn tử đây."

Thái hậu trong bụng Lưu Sương đã được bốn tháng rồi, nhưng vì Lưu Sương hơi gầy, bụng cũng không nhô ra ngoài. Không ngờ rằng Thái hậu lại nhìn ra, nghe Thái hậu nói như thế, khuôn mặt như ngọc của nàng đỏ bừng lên, nói: "Thái hậu, Sương nhi sẽ chú ý mà!"

Thái hậu mỉm cười, vuốt cằm nói: "Mặc kệ Hàn nhi có còn nhớ người hay không, ai gia cũng sẽ làm chủ cho người, bắt hấn phải phong cho người là phi tử."

"Tạ ơn Thái hậu đã yêu thương Sương nhi!" Lưu Sương nhẹ giọng nói, Thái hậu vì nàng làm chủ khiến cho nàng rất vui sướng, nhưng nàng vào trong cung không phải là vì danh phận, nàng chỉ không cam lòng khi hấn quên nàng, nàng muốn gặp hấn một lần nữa.

"Thái hậu, Sương nhi kỳ thật không có ý kia." Lưu Sương nhẹ giọng nói.

Thái hậu run người một chút, cười nói: "Sương nhi, ai gia biết người không phải loại nữ tử ham danh lợi, nhưng người đã mang giọt máu của hoàng gia, coi như Hàn nhi đã quên người đi, người cũng có thể làm phi tử của hấn."

Lưu Sương đang vô cùng bối rối, không biết làm sao, lúc này một tiểu thái giám tới, nói rằng Hoàng thượng đã tới rồi.

Trái tim Lưu Sương bỗng trở nên căng thẳng, đứng dậy, trái tim đập "bịch bịch" nhảy loạn không ngừng.

Rèm phượng trên cửa đại điện được tiểu cung nữ mở ra, một thân ảnh màu vàng bước vào, chính là Bách Lý Hàn mà nàng hằng nhung nhớ.

Hình như hắn vừa mới bãi triều, vẫn chưa thay đổi triều phục.

Toàn thân hắn mặc long bào tứ hợp như ý tường vân màu vàng, trên vai có hai con rồng quấn quanh, hông đeo kim mang (mang: đai lưng), treo 2 viên ngọc chói sáng. Trên đầu có đội mũ đính mười hai viên bạch ngọc. Trang phục như thế trông hắn vô cùng tuấn tú, đẹp vô cùng, người thường không thể sánh bằng được. Hắn bước đi chậm rãi từng bước, lộ ra khí thế vương giả, ung dung cùng khí độ.

Phía sau hắn là mười hai tên thái giám cầm phất trần gắt gao theo sau, làm tôn thêm vẻ uy nghi quý phái của hắn.

Cảm giác như vậy khiến Lưu Sương cảm thấy rằng hắn chính là một kẻ trời sinh làm Đế vương, trời sinh đã định sẵn hắn sẽ ngồi trên Kim Loan điện, đón nhận sự tham bái của quần thần.

Lưu Sương kinh ngạc nhìn hắn, trong lòng như có nai con nhảy loạn, ánh mắt không nhìn được nhìn theo từng bước chân của hắn.

Nhưng, hắn hoàn toàn không chú ý đến này, ánh mắt của hắn gắt gao nhìn Thái hậu, trong đó mang theo một tia sầu lo.

Sau khi vấn an Thái hậu, Bách Lý Hàn lo lắng hỏi: "Hoàng tổ mẫu, mới nãy nghe Bằng nhi nói phượng thể của người bất an, không biết bây giờ người cảm thấy thế nào? Đã đỡ hơn chưa? Sao người

không vào trong nghỉ tạm?"

Thanh âm của Bách Lý Hàn rất nhẹ nhàng, trong đó còn mang theo một tia uy nghi.

Thái hậu cười cười, hòa nhã nói: "Hàn nhi, mới vừa rồi ta chỉ cảm thấy hơi tức ngực có chút khó chịu, nhưng may có Lưu Sương trị khỏi đây!" Nói xong liền đưa mắt nhìn về phái Lưu Sương, "Hàn nhi, tới đây gặp ân nhân của ai gia đi!"

Bách Lý Hàn dời ánh mắt lên người Lưu Sương.

Lưu Sương ngẩng mặt lên, ánh mắt trong như nước chạm với ánh mắt thâm thúy của Bách Lý Hàn.

Trong ánh mắt của Lưu Sương có thâm tình cùng ai oán chờ mong.

Khi ánh mắt Bách Lý Hàn vừa mới tiếp xúc với ánh mắt Lưu Sương, tâm tình bình tĩnh đột nhiên gợn sóng, sau đó chuyển thành nghi hoặc...

Lưu Sương như ngừng thở trong giây lát, nàng không biết rõ hắn có còn nhận ra nàng hay không, nhưng, rất rõ ràng, hắn có ấn tượng với nàng.

"Hoàng tổ mẫu, vị này là... Đây chính là Bạch Lưu Sương sao?" Bách Lý Hàn trầm giọng hỏi.

"Đúng vậy, Hàn nhi, nàng chính là vị vương phi của người mà ta đã nói qua. Các người hãy ngồi lại mà nhớ cho rõ nhé, ai gia cảm thấy hơi mệt, ta muốn ra ngoài một chút." Thái hậu vừa dứt lời, mặc kệ Bách Lý Hàn cùng Lưu Sương phản ứng thế nào, liền mang theo cung nữ cùng thái giám, lánh ra ngoài.

Trong điện chỉ còn lại Bách Lý Hàn cùng Lưu Sương, Bách Lý Hàn thông dong ngồi trên ghế, ánh mắt thâm thúy một lần nữa đánh giá Lưu Sương.

Lưu Sương chỉ cảm thấy lòng mình như bị người vò nát, đau! Hắn không quên nàng, nếu như hắn quên nàng thì sẽ không dùng ánh mắt như vậy mà nhìn nàng.

Trong ánh mắt nghiêm nghị của hắn còn có một tia nghiêm nghị.

Khí tình độc, chính là Khí tình độc [*chữ "khí" có nghĩa là vút, bỏ], Đại Mi Vũ nhất địa đã hạ độc rất nhiều, cả đời này, chỉ sợ hắn không thể nhớ ra nàng. Buồn cười, nàng vẫn còn vọng tưởng khi hắn nhìn thấy nàng thì có thể nhớ lại nàng.

"Trẫm có nghe Hoàng tổ mẫu và Băng nhi kể về người, nhưng, Trẫm thật sự không thể nhớ ra người là ai." Bách Lý Hàn đột nhiên mở miệng, âm thanh bình tĩnh, không một gợn sóng.

Lưu Sương nhin nổi thê lương trong lòng, cười nhợt nhạt.

Hắn đã quên nàng rồi, hắn không thể nhớ ra nàng. Xem ra, hắn tin tưởng lời nói của Thái hậu cùng Bách Lý Băng, hắn tin tưởng nàng từng là Vương phi của hắn, nhưng, hắn không thể nhớ ra nàng.

Nàng nên làm gì bây giờ? Dem chuyện của bọn họ kể lại một lần nữa sao?

Lưu Sương giật mình, chỉ cảm thấy có muôn ngàn điều muốn nói nhưng lại bị chặn đứng lại, một chữ cũng không nói được.

"Hoàng thượng, có cung nữ Mi Tâm cung cầu kiến!" Thái giám canh

cửa đại điện bấm báo.

Ánh mắt Bách Lý Hàn ngưng trọng, trầm giọng nói: "Cho nàng tiến vào."

Rèm mở ra, một cung nữ mặc cung trang màu đỏ đi đến, thần sắc cực kỳ bối rối.

"Có chuyện gì, nói!" Bách Lý Hàn lạnh lùng hỏi.

Tiểu cung nữ sau khi bái kiến Bách Lý Hàn, thấp giọng bấm báo: "Bẩm hoàng thượng, Mi phi đột nhiên bị đau bụng, nô tỳ không biết có phải là nàng bị động thai hay không, cho nên mới vội vã chạy đến đây bấm báo cho Hoàng thượng."

Ánh mắt Bách Lý Hàn trầm xuống, lạnh giọng mắng: "Còn không nhanh đi mời ngự y, nói với Mi phi, Trẫm sẽ qua nhanh thôi."

Tiểu cung nữ đứng dậy, ánh mắt vô tình lướt qua người Lưu Sương, sau đó vội vã rời đi.

Bách Lý Hàn dứt lời liền đứng dậy muốn đi ra ngoài.

Lưu Sương nghe tiểu cung nữ nói, sắc mặt liền trắng bệch, thì ra Đại Mi Vũ có bầu rồi? Thì ra, thì ra, hắn vẫn sủng ái nàng. Trách không được Bách Lý Bằng nói hắn đối với nàng vô cùng tốt, không cho người khác tổn thương tới nàng, thì ra, nàng cũng đã mang hài tử của hắn rồi sao?

Lưu Sương chỉ cảm thấy choáng váng một lúc, cơ hồ như muốn ngất đi cho rồi.

Khi nàng mở mắt ra, mơ hồ nhìn thấy thân ảnh to lớn của Bách Lý

Hàn, hấn tựa hồ như đang cúi xuống nhìn nàng: "Người không sao chứ?"

Thanh âm lo lắng của hấn truyền đến.

"Người yên tâm, Trẫm sẽ phong người làm phi tử! Mặc dù Trẫm không nhớ rõ người!" Hấn nhíu mày, trầm giọng nói.

Chứng kiến bộ dáng thương tâm gần chết của Lưu Sương, Bách Lý Hàn chỉ cảm thấy lòng mình chợt run lên, một loại cảm giác không thể giải thích truyền đến từ tận đáy lòng làm hấn vô cùng đau đớn.

Phong phi! Trong lòng Lưu Sương vô cùng đau khổ, nàng cần cái danh phận kia sao? Hấn tưởng nàng tiến cung chỉ để đòi cái danh phận kia thôi sao?

"Không! Chuyện phong phi, Lưu Sương không dám nhận, kỳ thật có một chuyện Lưu Sương chưa bẩm báo với Hoàng thượng, thật sự trước đó Hoàng thượng đã hưu tiểu nữ rồi. Cho nên, Lưu Sương không có tư cách trở thành phi tử của Hoàng thượng." Hấn đã quên nàng rồi, nàng cần hấn phong phi cho nàng làm gì?

"Ồ, có chuyện như vậy sao?" Bách Lý Hàn nheo mắt hỏi? Vì sao, hấn không nghe ai nói chuyện này, không phải ai cũng nói hấn rất yêu nàng sao?

"Đúng vậy, Lưu Sương vẫn còn giữ lá thư đó làm chứng, chỉ là hôm nay Lưu Sương vào cung là để chuẩn bệnh cho Thái hậu nên không mang theo. Nếu Hoàng thượng muốn xem..." Lưu Sương thấp giọng nói.

"Không cần đâu, Trẫm tin tưởng lời người." Bách Lý Hàn cắt lời Lưu Sương, liền đứng dậy vội vã rời đi, hiển nhiên là đến Mi Tâm cung

thăm Đại Mi Vũ rồi.

Ngay cả lời nói của nàng hấn cũng không muốn nghe, đã vội đi ngay.

Nhìn bóng lưng của hấn ngày càng rời xa, Lưu Sương dựa vào ghế.

Nàng không khóc, trong lòng của nàng vô cùng bình tĩnh.

Nàng không trách hấn, nàng cũng đã từng bị mất trí nhớ, khi đó, ngay cả cừu hận quốc gia nàng cũng quên sạch, không có một chút ấn tượng, quên suốt 10 năm.

Cho nên, nàng thực sự không trách hấn.

Chương 151: Một tấm lòng trong sáng

Bách Lý Hàn đi theo thái giám, hướng Mi Tâm cung mà đi.

Không biết vì sao cước bộ của hắn có chút trầm trọng, trong đầu hắn luôn lờn vờn hình ảnh khuôn mặt như hoa như ngọc của nữ tử Lưu Sương kia. Khuôn mặt vô cùng thanh tú, không có một nét kiêu kỳ, nhất là đôi con ngươi trong suốt kia, như có thể chiếu rọi đến tận tâm can hắn.

Khi nàng nhìn hắn, hắn cảm thấy tấm lòng lạnh lẽo của mình trở nên ấm áp, tình cảm như dần dần trở lại, điều này làm cho hắn cảm thấy rung động.

Ngay cả khi hắn đối mặt với Mi Vũ cũng không có cảm giác này. Xem ra Hoàng tổ mẫu cùng Băng đệ không nói dối mình, nàng quả thật là nữ tử hắn từng yêu. Nhưng điều làm hắn nghi hoặc chính là vì sao hắn lại quên nàng?

Ngày ấy, khi hắn hôn mê vừa tỉnh, người nằm bên giường hắn khóc thương chính là Đại Mi Vũ.

Nàng mặc một tấm trường sam mỏng màu trắng, tóc tai rối bù, đôi mắt xinh đẹp hồng hồng, đôi mày liễu chau lại, khóc thương làm người khác cảm thấy đau lòng.

Đầu của hắn đau nhức, nhưng hắn vẫn nhận ra Đại Mi Vũ.

Hắn nhớ kỹ điệu múa xinh đẹp của nàng trong rừng hoa đào, hắn nhớ kỹ hắn từng vì nàng mà quỳ trước cửa đại điện suốt mấy canh giờ. Hắn cũng nhớ lúc hắn thuận lợi rước nàng về dinh, hắn càng nhớ kỹ hơn đêm động phòng của mình, đầy đợi chờ cùng kích động... Sau đó, luồng kí ức của hắn đột nhiên bị đứt đoạn.

Ngoài cửa sổ là một màn trời đẹp, phấn trắng lãnh đạm, từng đợt mùi hương phảng phất qua mũi. Đột nhiên hắn ngây dại.

Hắn nhớ kỹ hắn đang vui vẻ cùng với Đại Mi Vũ trong mùa xuân, như thế nào vừa ngủ một giấc liền đến mùa đông? Hắn ngủ cả mùa đông sao?

Nhưng thật sự không phải như thế, đó chính là đoạn ký ức hắn mất đi.

Trong đoạn trí nhớ bị mất ấy, tựa hồ có một người vô cùng quan trọng đối với hắn, nhưng thế nào hắn cũng không nghĩ ra.

Bọn thị vệ của hắn kể hết thảy những phát sinh trong lúc hắn mất trí nhớ nhưng hắn lại bán tín bán nghi. Bọn họ nói người hắn yêu không phải là Đại Mi Vũ, nhưng hắn nhớ rất kỹ, trong rừng đào hắn chung tình với nàng như thế nào, làm sao có thể yêu nữ tử khác được? Bọn họ lại còn nói rằng Đại Mi Vũ đã ép buộc, đuổi Vương phi Bạch Lưu Sương mà hắn yêu thương đi.

Nhưng thật đáng tiếc, hắn không nhớ rõ nữ tử này.

Hắn biết, tổ mẫu cùng với Băng đệ sẽ không lừa gạt mình, nhưng bởi vì hắn đã quên, cho nên, chung quy hắn vẫn có một cảm giác không chân thật, không thể tin tưởng được.

Bọn họ nói rằng hắn đã trúng hàn độc vì Bạch Lưu Sương nhưng

hắn chăm chú kiểm tra thân thể của mình căn bản không có hàn độc.

Hắn quyết định lưu Đại Mi Vũ lại bởi nàng nói, nàng đã mang trong mình hài tử của hắn.

Lẽ nào người khác nói đúng, Đại Mi Vũ có lẽ thật sự như vậy, nhưng hắn không thể bỏ mặc nàng, vì trong bụng của nàng đang mang hài tử của hắn. Hắn chỉ có thể tạm thời bảo vệ nàng cho tốt.

Rất nhanh đã đến Mi Tâm cung, Bách Lý Hàn chậm rãi bước vào.

Trong nội điện bố trí hoa lệ và ấm áp, Đại Mi Vũ đang ngồi trên giường, bên trong mùi thuốc thơm ngát, một vị ngự y già đang chuẩn mạch cho Đại Mi Vũ.

Bách Lý Hàn bỏ tấm rèm xuống, thấy được gương mặt của Đại Mi Vũ thực nhợt nhạt.

Bách Lý Hàn không khỏi âm thầm cau mày, người ta đều nói nữ tử sau khi mang thai sẽ càng thêm phong vận, tại sao Đại Mi Vũ khi mang thai lại gầy như vậy? Gương mặt của nàng, so với khi ở trong rừng đào, gầy hơn rất nhiều, sắc mặt cũng tái nhợt hơn.

"Tiêu ngự ý, thân thể của Mi phi có gì bất ổn không, sao nàng lại gầy gò như vậy!" Bách Lý Hàn trầm giọng hỏi, ánh mắt lạnh lùng mạnh mẽ nhìn viên ngự y đang quỳ rạp dưới đất.

Viên ngự y họ Tiêu nọ rùng mình khi chứng kiến ánh mắt lạnh lẽo của Bách Lý Hàn, kính sợ trả lời: "Xin Hoàng thượng tha tội, đây là chứng "Y mạch tượng lai khát", thân thể Mi phi không có bệnh, chủ yếu là do thân thể yếu đuối."

"Cái gì gọi là "y mạch tượng lai khát?" Ánh mắt Bách Lý Hàn nhíu lại,

hỏi.

Viên ngự y già vội lau mồ hôi trên trán, nói: "Xin hoàng thượng tha thứ cho lão thần vô dụng, lão thần thực sự không nhìn ra Mi phi bị bệnh gì, mạch đập hết sức bình thường. Có lẽ Mi phi đã trúng loại độc gì đó cũng không chừng. Lão thần nghe nói trên giang hồ có một vị quái ý, chuyên trị loại quái bệnh này.

"Ồ, quái ý?" Bách Lý Hàn nhíu mày hỏi: "Tên gọi là gì?"

"Nghe nói hắc tên Vô Sắc!" Ngự y nhẹ giọng nói.

Hắn thật sự không biết tại sao Mi phi lại gầy đi như vậy, đành phải tự trách mình vô năng. Cái tên Vô Sắc này, đúng là hắn đã từng nghe qua, nhưng cũng không có nhiều ấn tượng với cái tên này, nếu không phải Mi phi nhắc đến cái tên này, hắn hoàn toàn không nhớ nổi hắn để đề cử.

"Vô Sắc? Tốt, người đi xuống đi!" Bách Lý Hàn trầm giọng nói.

Tiêu ngự y như trút bỏ được gánh nặng, cầm hộp thuốc của mình, run rẩy cáo lui.

"Mi Vũ, người cảm thấy như thế nào rồi?" Bách Lý Hàn ngồi bên giường Mi Vũ hỏi.

Đại Mi Vũ được cung nữ dìu dậy, chậm rãi ngồi dậy, yếu ớt trả lời: "Hoàng thượng, thần thiếp không sai, có thể là do đang mang thai, nên thân thể hơi mệt."

"Hoàng thượng, ngài thật sự muốn tìm cái tên Vô Sắc kia để trị bệnh cho thần thiếp sao?" Đại Mi Vũ dò hỏi.

"Không sai, ta đã từng nghe qua cái tên Vô Sắc kia, người này mặc dù nửa chính nửa tà, nhưng y thuật của hắc không tồi, nếu ngự y trong cung không trị được bệnh của người, để cho hắc đến chữa bệnh cũng chẳng thiệt thòi gì!" Bách Lý Hàn thành nhiên nói.

Đại Mi Vũ nghe vậy, cũng có chút an tâm.

Nàng rất rõ ràng, bệnh của nàng chỉ có Vô Sắc mới có thể trị được.

Trước đó, Vô Sắc chế riêng một loại dược hoàn cho Hoàng thượng, nghe nói có thể an thần bổ khí, còn có thể giữ được dung nhan vĩnh viễn. Chính mắt nàng thấy Hoàng thượng ăn vào, tinh thần liền phấn chấn. Làm trong tâm nàng ngứa ngáy, liền tìm cách trộm một ít, vẫn mang bên người nhưng quên dùng.

Trước đó vài ngày, trong lúc vô tình lại phát hiện ra, nghĩ đến loại dược hoàn đó có tác dụng trụ nhan vĩnh cửu, liền không nhịn được ăn vào một viên. Hiệu quả thật sự rất tốt, nàng cảm thấy khuôn mặt mình dường như láng mịn hơn. Nhưng dùng một thời gian, nàng phát hiện ra loại thuốc này làm cho người khác bị nghiện, không ăn vào thì sẽ không thoải mái. Hơn nữa, khi không dùng thuốc, cả người cứ ngứa ngốc, không có tí xíu tinh thần nào cả.

Gần đây, thuốc nàng trộm được đã dùng hết rồi, chỉ có thể mời Vô Sắc đến xem bệnh mới có thể xin hắc thêm một ít. Không có cách nào khác chỉ đành mời hắc vào trong cung xem bệnh. Cho nên mới vừa rồi nàng mới giả vờ vô tình nhắc đến cái tên Vô Sắc trước mặt ngự y.

"Hoàng thượng, hôm nay người muốn lưu lại đây dùng bữa không?" Đại Mi Vũ khéo léo hỏi thăm, dựa vào thành giường, tóc đen có chút tán loạn, nhưng có một vẻ mềm mại uyển chuyển riêng.

"Không được, Trầm còn có việc, người nghỉ ngơi đi!" m thanh Bách Lý Hàn trầm xuống, sau đó không chút do dự rời đi, không mang theo một tia lưu luyến nào cả.

Vẻ xinh đẹp ai oán của nàng cũng không thể làm rung động trái tim của hắn.

Nguyên lai tưởng rằng khi quên Bạch Lưu Sương rồi Bách Lý Hàn sẽ động tâm với nàng, nhưng mỗi lần chứng kiến nàng, trái tim của hắn không hướng về nàng. Mặc dù hắn đối tốt với nàng, nhưng quan hệ của bọn họ không phải là tình yêu, đó chỉ là một loại trách nhiệm, trách nhiệm đối với thai nhi trong bụng nàng.

Trái tim của hắn vẫn không thuộc về nàng, cho nên nàng chỉ có thể giữ gìn hài tử trong bụng của mình, không thể để hài tử trong bụng mình phát sinh bất kỳ chuyện gì.

Đôi tay của Đại Mi Vũ nắm chặt dưới chân, hai tròng mắt bắn ra quang mang tuyệt vọng. Nàng khẽ rít nhẹ: "Bách Lý Hàn, ta nhất định phải chiếm được trái tim của chàng, nhất định...."

Nguyện Quốc tại Giang Nam, mùa xuân vẫn luôn đến sớm, nhưng năm nay mùa xuân khác biệt hẳn.

Đã đến tháng hai rồi, tuyết vẫn còn bay lung linh, từng mảnh từng mảnh tuyết như hạt cát, bay một cách tinh tế không tiếng động, làm cho người khác hoài nghi nó có thể biến thành mưa hay không, nhưng nó vẫn còn là tuyết, vẫn đều đều bám trên mặt đất, hình thành một màng mỏng màu bạc, giống như muốn bao trùm hết thảy những phiền nhiễu trên thế gian, nhưng không bao bọc được bao lâu.

Mỗi ngày Lưu Sương đều ngồi trong khuê phòng của mình đọc thơ, pha trà, đánh đàn, nội tâm bình tĩnh, hết thảy tựa hồ như chưa có gì

xảy ra. Nàng nguyện ý chờ, chờ đến ngày hấn nhớ ra nàng.

Nhưng, có người lại không muốn nàng bảo trì sự yên lặng này.

Thái hậu rất bất mãn đối với việc Bách Lý Hàn không phong Lưu Sương làm phi tử, hiểu rõ đó là bởi vì Lưu Sương không muốn, liền nhiều lần phái người đến nói rõ ý đồ, ý tứ vẫn là chuyện muốn phong nàng làm phi tử.

Trong lòng Lưu Sương rất rõ ràng, Thái hậu rất thương nàng, mặt khác, Thái hậu không muốn cốt nhục hoàng gia lưu lạc nơi nhân gian. Lưu Sương cũng rõ ràng, nàng muốn trốn tránh cũng không được, nhưng bảo nàng đi làm phi tử, đi tranh sự sủng ái cùng với Đại Mi Vũ nàng tuyệt đối không muốn.

Trong lòng có nhiều điều khó giải quyết, nàng đứng dậy, đi đến phái trước cửa sổ, một màng hơi trắng mỏng, vài cành mai đã nở hoa.

Thật yên tĩnh, ánh sáng yếu ớt chiếu vào trong phòng. Đột nhiên nhớ đến Ngộ Nhân trong Tĩnh Tâm am, Lưu Sương liền gọi Hồng Ngẫu cùng Thanh Nhi đến Tĩnh Tâm am dâng hương.

Tính tính toán toán, cuộc sống cứ thế qua đi, làm cho lòng nàng yên lặng được một chút

Ngộ Nhân tiên phong đạo cốt, chứng kiến ánh mắt của nàng thật ôn nhu như một nụ cười trong trẻo.

Lưu Sương đi đến am đường, quỳ trước tượng phật, dâng hương, im lặng khẩn cầu.

Trong Tĩnh Tâm am mấy ngày, kỳ thật nàng biết nàng đang trốn tránh, trốn tránh ý chỉ của Thái hậu cùng với Thánh chỉ của Hoàng

thượng, chỉ là, cuối cùng nàng cũng không trốn tránh được.

Ý chỉ đến rồi, nhưng không giống như trong tưởng tượng của nàng.

Mà mưa xuân cũng đến đột ngột như ý chỉ của Bách Lý Hàn vậy.

Tiếng mưa rơi rả rích, liên tục và ôn nhu, mang theo một ít phiền muộn, một ít mờ ảo, làm lòng người uể chuyển không yên.

Mà Bách Lý Băng đang đứng trước cửa Tĩnh Tâm am làm cho nội tâm Lưu Sương hoảng sợ.

Gã mỹ thiếu niên này đang bị mưa phùn làm ướt cả người, tấm áo màu tím vì dính nước trở nên nặng nề, dính sát vào trong người hắn. Làm cho hắn bỗng trở nên trầm trọng cùng thành thực.

Đầu tóc đen của hắn quăn cao, dùng trâm ngọc cài lên, đôi môi mím chặt, lộ ra một nụ cười kiên định, trong đôi mắt đen láy lộ ra quang mang kỳ dị.

"Ý chỉ của Hoàng tổ mẫu đã đến rồi!" m thanh của Bách Lý Băng đến liên tục như mưa phùn.

"Vậy sao?" Trong lòng Lưu Sương cảm thấy thê lương, nàng sớm biết mình không thể tránh khỏi.

"Nàng có muốn biết ý chỉ nói gì không?" m thanh của Bách Lý Băng run rẩy, hắn vô cùng khẩn trương.

"Người nói đi!" Lưu Sương thản nhiên hỏi."

"Hoàng tổ mẫu đồng ý rồi, đồng ý ... gả nàng cho ...ta!" giọng nói của Bách Lý Băng hết sức bình tĩnh, nhưng cánh tay của hắn khẽ run

nhẹ, chứng tỏ nội tâm hẳn vô cùng khẩn trương.

Lưu Sương nghe vậy, kinh dị nhìn về phía Bách Lý Băng, thất thần một lúc lâu.

Gả nàng cho Bách Lý Băng, Thái hậu nói vậy thật sao? Như thế nào lại có chuyện này? Sao Thái hậu lại có thể đáp ứng, dù sao, trong bụng của nàng đang mang hài tử của Bách Lý Hàn mà.

"Nàng không muốn tiến cung làm phi tử, mà hoàng huynh đã quên nàng rồi, người vốn là người tự do, bởi vì nàng có thư từ hôn. Nhưng hoàng tổ mẫu không muốn hài nhi trong bụng nàng thất lạc ra ngoài nhân gian nên mới đồng ý để nàng lấy ta. Sương, chẳng lẽ nàng không cảm thấy đây chính là lựa chọn tốt nhất sao?"

"Bách Lý Băng, tại sao người phải lấy ta?" Lưu Sương hỏi, vì nàng đã mang cốt nhục của Bách Lý Hàn rồi, nhưng, hẳn lại đồng ý lấy nàng?

"Vấn đề này, ta đã trả lời rồi mà? Sương, ta đã nói rồi, ta yêu nàng, nhưng nàng lại xem lời nói của ta như lời đùa." Ánh mắt Bách Lý Băng có vẻ ảm đạm, vì trước giờ nàng chưa bao giờ tin lời nói của hắn.

"Không phải là lời nói đùa sao?" Lưu Sương nhìn vào hai tròng mắt của Bách Lý Băng hỏi. Kỳ thật nàng tin tưởng lời nói của Bách Lý Băng, nhưng nàng không dám thừa nhận.

"Đúng, đúng là nàng xem lời nói của ta như trò đùa!" Khóe môi Bách Lý Băng khẽ cong lên, "Nàng cười ta, nhưng ta thật sự muốn lấy nàng. Xem như ta giúp nàng đi, miễn cho nàng vào cung lại bị Đại Mi Vũ kia dùng mưu kế hãm hại. Nhưng đừng dùng loại ánh mắt đó nhìn ta, nói cho nàng biết, những người muốn gả cho ta phải xếp hàng từ

cửa cung điện đến tận cửa thành đấy nhé. Ta đồng ý lấy nàng chính là phúc phận của nàng đấy!"

"Nhưng, nếu ta không chịu gả cho người thì sao?" Lưu Sương thản nhiên cười, nhẹ giọng hỏi, mặc dù nét mặt nàng bình tĩnh, nhưng sâu tận đáy lòng vô cùng chấn động.

"Sẽ không thế đâu, bốn vương vừa đẹp trai lại vừa tài giỏi, bốn vương đang thành tâm giúp nàng đấy, chỉ cần nàng mang danh nghĩa phi tử của ta thôi, nàng muốn tự do, ta cũng có thể sắp xếp cho nàng, bởi vì ta còn muốn cưới thêm nhiều cô nương nữa mà." (soái ca của lòng em, =)), chàng thật cao thượng)

Nội tâm Lưu Sương dấy lên một nỗi thê lương, Bách Lý Băng mặc dù chưa hoàn toàn trưởng thành, nhưng không ngờ tâm tư của hắn lại kín đáo như vậy.

Trước mắt, nàng chỉ có hai con đường là tiến cung, hoặc gả cho Bách Lý Băng, căn bản không có con đường thứ ba để chọn. Nàng không muốn tiến cung không phải là vì nàng sợ Đại Mi Vũ, mà là nàng không thể tiếp nhận được chuyện Đại Mi Vũ có thai với Bách Lý Hàn. Là tình yêu hay sự ích kỷ, nàng không biết, cho nên nàng lựa chọn né tránh hắn.

Nàng không phải kẻ ngu ngốc, Bách Lý Băng thật sự thích nàng. Nhưng, vì không muốn làm nàng cảm thấy áy náy, hắn tình nguyện khiến nàng hoài nghi tấm chân tình của mình, tình nguyện làm nàng nghĩ rằng hắn lấy nàng chỉ đơn thuần là thỏa mãn lòng ham vui của mình.

Trong tim Lưu Sương như có mưa bụi giăng phủ, hốc mắt nàng đã ẩm ướt rồi.

"Người yên tâm, sau này khi sắp xếp cho những nữ tử kia, ta sẽ giúp người đưa các nàng vào cửa." Lưu Sương thấp giọng nói.

"Nói vậy, người đáp ứng ta rồi?" Đôi mắt đen nhánh của Bách Lý Băng tỏa sáng, ánh sáng làm lòng người phải run rẩy.

Chương 152: Gả

Trời xuân cuối cùng cũng đến, tuyết sớm bị ánh nắng mặt trời làm vô ảnh vô tung. Nội ngoại kinh thành, phố lớn ngõ nhỏ, viện phòng người ta, chỗ nào cũng mơn mớn sức sống.

Tân Hoàng đế Nguyệt quốc đăng cơ, tam quốc trong lúc đó là lần đầu kết minh, thiên hạ thái bình, đầu đường cuối ngõ tại Ngọc Thành, đâu đâu cũng có thể thấy người của Vũ Quốc cùng Thiên Mạc Quốc đang du lịch. Nghe nói, gần đây, sứ giả của các nước khác đều đến Nguyệt Quốc hướng hạ, chúc mừng tân Hoàng đăng cơ.

Tất cả, tựa hồ đều trình thái độ vui sướng hướng về sự kiện này

Hôn sự của Bách Lý Băng cùng Lưu Sương, đáp ứng yêu cầu của Lưu Sương, rất khiêm tốn. Bách Lý Băng vốn không muốn, nhưng là, không có cách nào làm nghịch ý Lưu Sương.

Hôn lễ bọn họ sẽ tổ chức vào ngày mười sáu tháng ba, nghi thức đơn giản, không có chiên trống tề thiên náo nhiệt, cũng không mở tiệc chiêu đãi tân khách. Bọn họ tính toán như thế Thái Hậu cũng đồng ý, dù gì, Lưu Sương cũng từng là Vương phi của Bách Lý Hàn, nói ra, cũng rất khó êm tai.

Bách Lý Băng cố ý phong cho Lưu Sương danh phận Vương phi, nhưng Lưu Sương cố chấp không nhận. Hắc giúp nàng, nàng đã rất cảm kích, làm sao có thể đồng ý làm Vương phi? Ngôi vị Vương phi Bách Lý Băng, hẳn là nên lưu lại, lưu lại cho nữ tử đáng được hắc yêu.

Mười sáu tháng ba, này ngày Lưu Sương xuất giá, khí trời sáng lạn, cảnh sắc tươi đẹp. Hoa cỏ nở rộ trong nắng sớm, tản ra từng đợt mùi thơm.

Bách Lý Băng trái lại rất tôn trọng ý kiến của Lưu Sương, không có rêu rao, không có giống trống khua chiêng, chỉ im ắng phái cổ kiệu mang Lưu Sương đến Tĩnh Vương phủ.

Trước cửa Tĩnh Vương phủ, Bách Lý Băng một thân hỷ phục đứng ở nơi đó. Tuần mĩ như ánh nắng tháng ba chói mắt rực rỡ. Thấy cổ kiệu chậm rãi đến gần, khoe môi mỏng nhẹ nhàng câu lên, nụ cười nghiêng nước nghiêng thành tràn xuất một mặt, trời đang sáng rõ cũng phải ảm ảm dưới nụ cười kia.

Mặc dù đúng là không rêu rao, không chiêng trống, không kèn Xô-na, nhưng là, Bách Lý Băng tự mình đứng trước cửa như vậy, không nghi ngờ so với kèn Xô-na, chiêng trống còn rêu rao hơn, còn muốn hấp dẫn tầm mắt của mọi người gấp trăm ngàn lần. Ngoài cánh cửa lớn đã sớm bị vây bởi một nhóm người đi xem náo nhiệt, đợi kiệu hoa vừa đến, liền lại gần kiệu hoa, muốn xem rõ tân nương kia gia khuê tú ra sao, đẳng cấp nghiêng nước nghiêng thành ra sao!

Lưu Sương ngồi bên trong kiệu, nghe bên ngoài có tiếng người ồn ào, lặng lẽ xốc màn kiệu nhất đạo khe, lập tức nhìn thấy bên ngoài tấp nập dòng người. Kỳ quái chính là, rõ ràng không có chiêng trống náo thiên, mà lại có thể náo nhiệt như vậy, nhìn Bách Lý Băng đứng đợi dưới ánh mặt trời cười đến si ngốc, trong lòng Lưu Sương lập tức hiểu ra.

Có một mĩ nam đứng đợi ở chỗ này, thiên hạ không nhốn nháo mới là lạ.

Khi hỉ nương nâng nàng xuống, Bách Lý Băng nắm tay nàng dẫn ra khỏi kiệu, đi vào Tĩnh Vương phủ.

Hài nhi trong bụng Lưu Sương lúc này đã được sáu tháng, tháng trước vẫn chưa có biểu hiện rõ ràng, hôm nay chỉ qua một tháng, bụng đã hơi to lên, thật giống như có một luồng khí mới thổi vào. Lưu Sương bước đi có chút vất vả, Bách Lý Băng cũng không nắm hồng lẵng, mà tự mình dè dặt đỡ nàng.

Bọn họ hôm nay trở thành vợ chồng, rõ ràng có chút quái dị.

Còn chưa kịp vào trong đại điện, liền có thị vệ vội vàng vàng chạy tới bẩm báo, thỉnh bọn họ nhanh tiếp giá, Hoàng thượng hôm nay giá lâm, đến đây xem lễ.

Bách Lý Băng nghe vậy khẽ nhăn mày, chuyện này tựa hồ có chút ngoài dự tính. Hắn bảo Lưu Sương ở lại trong điện chờ, chính mình vội vàng đi trước tiếp giá.

Lưu Sương đứng ở nơi đó, phượng hỉ khăn được nhấc ra khỏi đầu, lộ ra khuôn mặt đã sớm biến sắc, trong lòng cũng bắt đầu nháy nhót không yên. Đôi tay trắng nõn chắp vào tay áo trong sự bất an.

Bách Lý Hàn đến đây xem lễ, kỳ thật cũng là lẽ đương nhiên, nhưng là, nàng vẫn cảm thấy có chút ngoài ý muốn, lòng cứ rối bời

Những tiếng bước chân đi vào, có thái giám giọng lạnh lạnh hô:
"Hoàng thượng giá lâm!"

Thanh nhi cùng Hồng Ngẫu vội đỡ Lưu Sương cúi xuống, hướng Hoàng thượng thi lễ. Lưu Sương đang mang thai, không tiện quỳ lạy. Nha hoàn thân cận cùng người hầu đã sớm quỳ lạy, sơn hô vạn tuế.

Không gian yên tĩnh, Lưu Sương nghe được một chuỗi tiếng bước chân vững chắc từ những người phò trợ của hắn, tiếp theo đó liên tiếp rất nhiều tiếng bước chân, tựa hồ có rất nhiều người theo sau.

Lưu Sương khước môi gợi lên một vẻ đàm tiếu, làm hoàng đế, khác với trước kia, chính là xuất xuất tiến tiến, đều có cả một đoàn hộ vệ bên người.

Một lát sau, chỉ nghe giọng Bách Lý Hàn trong trẻo lạnh lùng trầm thấp, nhàn nhạt nói: "Băng nhi, hãy bình thân, giờ lành đã đến, có thể hành lễ."

Bách Lý Băng liền hạ lệnh một tiếng, chợt nghe quan lại lễ cao giọng hô: "Bắt đầu hành lễ!"

Cổ nhạc thanh thanh bắt đầu thổi du dương, vui mừng trước việc hi.

Nhưng đột nhiên có một thanh âm truyền tới: "Hoàng thượng, nghe nói Tĩnh Vương phi quốc sắc khuynh thành, chẳng biết chúng ta có được chiêm ngưỡng để mở mang tầm mắt hay không. Nếu phần lễ kết thúc, đưa vào động phòng, có khả năng chúng ta không có cơ hội ngưỡng mộ sắc đẹp của nàng."

Thanh âm này rất cao, lúc này tràn ngập khí phách, áp chế được cả nhạc thanh vui mừng, truyền tới tai Lưu Sương.

Lưu Sương nghe vậy, trong lòng lập tức cả kinh, giọng nói này là của Mộ Dã.

Mộ Dã tại sao lại đến? Vừa rồi hắn lại cùng Bách Lý Hàn vào đây.

Lưu Sương lúc này đột nhiên nhớ lại, gần đây sứ giả của các quốc gia có đến Nguyệt Quốc để chúc mừng Tân Hoàng đăng cơ. Xem ra

người đại diện của Thiên Mạc Quốc là Mộ Dã.

Trong lòng vẫn còn kinh dị không thôi, chợt nghe được một giọng nói ôn hòa nói hoặc: "Đúng vậy, Hoàng thượng, nên mời tân nương từ lộ diện."

Thanh âm này vang lên, làm trong lòng Lưu Sương còn kinh dị hơn, giọng nói này là của Thu Thủy Tuyết. Hóa ra, sứ giả của Vũ Quốc chính là Thu Thủy Tuyết.

Bọn họ đều đến!

Đều đến quan khán hôn lễ của nàng cùng Bách Lý Băng, chỉ là, không biết khi bọn họ thấy tân nương là nàng, sẽ có cảm tưởng thế nào.

Lưu Sương trong lòng hỗn loạn, đang cúi đầu tự đánh giá, chợt nghe Bách Lý Hàn mỉm cười nói: "Hiếm khi các vị đường xa đến đây, Băng nhi, người đáp ứng mọi người đi."

Bách Lý Băng biết chuyện tình của Mộ Dã, Thu Thủy Tuyết cùng Lưu Sương trong lúc đó, tuy không phải biết rõ ràng, nhưng là, cũng biết được không ít chuyện. Hắn liền cười nhạt nói: "Gặp một lần cũng không sao, các vị Vương Hòa cùng nương tử ta vốn là chỗ quen biết cũ." Dứt lời, liền đi tới trước mặt Lưu Sương, nhỏ giọng hỏi ý kiến.

Lưu Sương cúi đầu không biết làm thế nào cho phải, nhưng nàng cũng biết nếu cự tuyệt, nhất định sẽ khiến mọi người không hài lòng, nhất là Mộ Dã, tính tình của hắn nàng đã được thỉnh giáo qua. Chỉ sợ ngay cả Bách Lý Hàn cũng không muốn đắc tội với hắn nữa là. Nghĩ thế, nàng nhẹ nhàng gật đầu, hỉ khăn trên đầu chậm rãi trượt xuống.

Đại diện bố trí tráng lệ vui mừng, Lưu Sương hé mắt, mới vừa thích ứng, đột nhiên có một sắc thái nhảy vào đáy mắt. Mục quang run rẩy xuyên quang ảnh, nhìn vào tân khách ngồi ở giữa trung tâm bữa tiệc Bách Lý Hàn.

Trên mặt hần lộ vẻ nhàn nhạt vui vẻ, nhưng là, Lưu Sương liếc mắt liền nhìn ra, nụ cười kia là giả. Bởi vì, khi nàng vừa bóc hỉ khăn xuống, trong một chớp mắt, nét tươi cười của hần du đông lại. Mục quang sâu và đen đột nhiên trở nên mát lạnh mà mê hoặc, lông mày như cứng lại, quẩn quýt thật sâu, làm người khác lo lắng.

Trong một phòng đầy tiếng cười vui, thân ảnh của hần đột nhiên trở nên cô độc tịch mịch khác thường, ánh mắt của hần đột nhiên trở nên mê mang nghi hoặc vô cùng... Đôi mày hần không ngừng giãn ra rồi quẩn quýt, quẩn quýt lại giãn ra...

Hần tựa hồ đang cố gắng nhớ lại cái gì, nhưng rồi vẫn không nhớ được.

Chương 153: Quần nam loạn vũ

Hắn tựa hồ cố gắng nhớ lại cái gì đó, nhưng rồi cũng không nhớ được.

Hắn vẫn như cũ chưa nhớ ra nàng!

Lưu Sương trong lòng khổ sở, Khí tình độc, làm sao có thể dễ dàng khôi phục trí nhớ như vậy, nàng mất trí nhớ một lần, nhưng hơn mười năm mới khôi phục a.

Từng có người nói, khoảng cách xa nhất trên thế giới không phải là chân trời góc biển, cũng không phải sống hay chết ly biệt, mà là lúc người mình yêu đứng ngay trước mặt, thế nhưng hắn lại không hề biết là mình yêu hắn. Nàng cùng Bách Lý Hàn hôm nay như thế, những lời này thật đúng.

Nàng đã từng như một đóa hoa kiều diễm, ở trong lòng bàn tay của hắn nở rộ từng chút từng chút sắc hương, mà nay, bọn họ đối mặt với nhau, gần trong gang tấc, nhưng hắn lại không nhận ra nàng.

Quá bi thương!

Lưu Sương không đành lòng nhìn bộ dạng cố gắng hồi tưởng của hắn, sóng mắt lưu chuyển, thấy Mộ Dã ngồi bên cạnh Bách Lý Hàn.

Mộ Dã như trước vận hắc y hắc bào, toàn thân tỏa ra hơi thở sắc bén, khi hắn thấy rõ tân nương là Lưu Sương thì đôi mi đen đặc gắt

gao nổi dậy, nhưng trong ánh mắt không hiện lên kinh dị, tựa hồ như đã sớm biết tân nương là nàng.

Mà Thu Thủy Tuyết, lúc này đang trong thân phận sứ giả Vũ Quốc, thân mặc bộ cẩm phục, dung nhan tuấn mỹ, thần sắc lạnh nhạt, chỉ là khi tiếp xúc cùng ánh mắt Lưu Sương thì, mục trong hiện lên vẻ mặt phức tạp.

Thu Thủy Tuyết như thế nào cũng không nghĩ ra, hắn cùng Lưu Sương lại một lần nữa gặp nhau, ngay trong ngày đại hôn của nàng như thế. Việc này làm hắn nghĩ tới màn hôn sự của mình cùng nàng trước kia, nếu như là thật thì tốt quá rồi!

Nhìn thấy Mộ Dã cùng Thu Thủy Tuyết đã là chuyện nằm trong dự tính, bởi vì vừa rồi nàng mới nghe bọn họ nói chuyện. Nhưng việc làm nàng bất ngờ chính là, nàng còn thấy được sư huynh Đoạn Khinh Ngân. Vừa rồi Đoạn Khinh Ngân không nói gì, Lưu Sương không biết sư huynh cũng đến, lúc này thấy hắn nàng chợt nhận ra, nguyên lai bọn họ một khối đến đây xem lễ, chắc cũng có thể là do sư huynh thuyết phục họ đi.

Đoạn Khinh Ngân từ sau khi mang Lưu Sương về Nguyệt Quốc, liền rời đi. Bẵng đi một thời gian ngắn, Lưu Sương một mực không có tin tức của hắn, không nghĩ lần nữa được tái ngộ trong trạng huống như vậy. Hắn ngồi ở bên cạnh Thu Thủy Tuyết, một thân áo lam, mục quang thanh nhã như thủy, khi nhìn Lưu Sương thì hắn mỉm cười gật đầu với nàng.

Lưu Sương trong nháy mắt liền rõ ràng, sư huynh là muốn giúp nàng, nhưng bọn hắn muốn giúp theo cách nào đây? Trừ phi là Bách Lý Hàn khôi phục trí nhớ. Nhưng xem ra không có khả năng. Bởi vì nàng cũng là thầy thuốc, nàng biết mất trí nhớ là bệnh khó thuốc nào trị nổi.

Lưu Sương lần nữa nhìn về phía Bách Lý Hàn, thấy hấn khoanh tay, nhíu mày.

Lưu Sương không hề biết, lòng Bách Lý Hàn cũng đang rung động.

Khi hấn thấy nàng chậm rãi kéo hi khăn lên, chân mày, miệng, mũi trong sáng hiện ra, trong tích tắc cảm giác pha trộn, thật sự là khó có thể nói hết, cảm giác mát mát giống như ánh trăng vỡ vụn trong hồ nước, rồi lại hồi phục đầy đủ giống như lúc đầu.

Trong chớp mắt, lại thấy một người quen thuộc trong hoàn cảnh này thoáng hiện. Duyên dáng rơi xuống đêm mưa xuân, trong lòng hấn tâm tình mừng rỡ vén hi khăn đỏ au lên, sau đó.....

Một dáng thanh lệ thẹn thùng hiện ra trước mặt hấn, khuôn mặt kia dần dần trùng khớp với gương mặt của Lưu Sương.

Là nàng, đêm đó, người làm Vương phi của hấn không phải là Đại Mi Vũ, mà là nàng — Bạch Lưu Sương.

Hấn rất cục biết được, nhưng, sao lại thế này? Có vô số người quen thuộc tràn cảnh ở trong đầu gào thét hiện lên, nhanh như điện, trơn mượt như cá, hấn nghĩ phải bắt lại được cái gì, nhưng là, hấn rất cục không bắt được, bắt không tốn sức.

Những cảnh quen thuộc kia kéo đến, còn có đau đớn, giống như châm chọc, toàn thân mỗi một khối xương cốt dài ngắn, mỗi một tấc huyết nhục, đều vô số địa thứ đau.

Hấn giơ tay lên, nhìn nét chữ còn dang dở trên đó, nháy mắt bình tĩnh, sau đó hấn như mê man, mờ mịt trong sương mù, kinh hãi....

Hắn chợt thấy tâm đau xót, một ngụm máu tươi nhịn không được "phốc" một tiếng phun ra.

Một đoàn người hầu nhất thời bị dọa sợ gần chết, cuống quýt chạy vội tới, cả kinh kêu lên: "Hoàng thượng, người làm sao vậy?"

Bách Lý Băng cũng cực kỳ kinh hãi, chạy vội tới: "Hoàng huynh, người không sao chứ? Người — có phải hay không đã nhớ được nàng?"

"Tránh ra!" Bách Lý Hàn lãnh thanh hô, ánh mắt thẳng tắp nhìn Lưu Sương, nàng ngẩng nhìn hắn, quần quýt trong tầm mắt, không nhìn thấy ôn nhu, giống như hoa yên lặng nở rộ.

"Bạch — Lưu — Sương..." Hắn bật thốt lên thấp giọng gọi tên nàng, tựa hồ cái tên này đã sớm khắc sâu vào linh hồn hắn. (Khổ thân ông em chưa, tỉnh rồi. Haizzz.)

Hắn nhất định là rất yêu nàng.

Mặc dù, hắn không thể nhớ rõ bọn họ trong quá khứ đã phát sinh những gì, nhưng là, cảm giác này không cách nào gạt bỏ.

Mặc dù không biết vì sao nàng không muốn làm Vương phi của hắn, nhưng hắn không tin hắn đã từng hư nàng.

Rõ ràng là hắn yêu nàng!

Lưu Sương hoàn toàn lặng ở nơi này, phản ứng của Bách Lý Hàn, ngoài dự liệu của nàng. Nàng không nghĩ tới, mình vẫn còn ấn tượng với hắn. Xem ra, Khí tình độc này cũng không nan giải giống như trong tưởng tượng.

"Nhanh truyền ngự y trong cung tới!" Tổng quản thái giám Phú công công bên cạnh Bách Lý Hàn lớn tiếng hạ lệnh cho bọn tiểu thái giám.

Bách Lý Bằng lớn tiếng nói: "Không phải vội vàng, nơi này không phải có có sẵn thầy thuốc sao?" Hắn lại quay đầu hướng Đoạn Kinh Ngân: "Đoạn công tử, thỉnh ngài bắt mạch cho hoàng huynh ta!"

Đoạn Kinh Ngân gật đầu, đỡ cổ tay Bách Lý Hàn, ngưng thần bắt mạch.

"Hoàng thượng long thể không có gì đáng ngại, bất quá trước đây vướng phải độc làm mất trí nhớ, nên trong cơ thể giờ còn chút dư độc." Đoạn Kinh Ngân từ từ nói: "Bất quá cũng không đáng lo ngại."

"Người nói là, độc trong người trẫm đã giải được?" Bách Lý Hàn tinh thần hoảng hốt hỏi han.

Đột nhiên trong đầu hiện lên một bóng dáng, hắn kiệt lực muốn bắt giữ lại, nhưng, đầu đột nhiên đau đến muốn vỡ ra. Tựa hồ có ngàn vạn tiêm châm, phá không gào thét mà đến, xuyên sương trắng đêm rách đầu hắn.

Hắn cắn chặt hàm răng, thân thể không khỏi run rẩy đứng lên.

"Không nên cố gắng, không nên suy nghĩ!" Lưu Sương nghiêm mặt, con ngươi đen như thủy giống như bao phủ trong đó một tầng sương mù.

Bách Lý Hàn chịu đựng một cơn đau đốn, nhú chặt mày, kiệt lực bắt giữ hình ảnh trong đầu.

Hắn nhất định phải nhớ lại được.

Dưới ánh trăng sáng, ngón tay ngọc ngà của ai khẽ gảy, tao nhã đánh đàn?

Yến hội trong cung, là ai ngọc thủ chấp bút, tay áo bay vân mùa, thành thạo vẽ tranh?

Trên giường, nữ tử phát tác huyết hàn độc đầy người là ai?

Đáy núi, tay cầm kim khâu, nữ tử vì hắc khâu áo là ai?

Trong thanh lâu, nữ tử cùng hắc nắm tay là ai?

Cô gái kia, dung mạo trong suốt, chấp tay hắc, nói thiên trường địa cửu, cùng tử giai lão.

Là ai? Là ai? Rốt cục là ai?

.....

Bách Lý Hàn ôm đầu, chỉ cảm thấy tựa hồ có ngàn vạn mũi kim ghim vào đầu hắc.

"Không nên suy nghĩ, không nên suy nghĩ!" Lưu Sương đi tới trước mặt Bách Lý Hàn, vươn tay, đầu ngón tay mềm nhẹ như cánh hoa, mơn trớn đôi mi thon dài của hắc. Không ngừng nhẹ nhàng vỗ về mi hắc, muốn hắc mở mắt ra.

Bách Lý Băng thấy thế, trầm giọng nói: "Hoàng huynh, không nên suy nghĩ! Hoàng huynh..."

Bách Lý Hàn kiềm lại đau đớn, ánh mắt ngưng tụ hướng nhìn Lưu Sương, ánh mắt kia phảng phất như muốn xuyên thấu linh hồn của hắc. Nhưng là, con người hắc dần dần tan ra, lâm vào hôn mê.

"Các người mau đưa Hoàng thượng xuống nghỉ ngơi đi!" Bách Lý Băng hạ lệnh, rồi đi theo thị vệ cùng thái giám dè dặt nâng Bách Lý Hàn rời đi.

"Sur huynh, hần... không có việc gì chứ?" Lưu Sương lo lắng hỏi han. Nếu như, hần nhớ lại nàng, phải trải qua thống khổ như vậy, nàng tình nguyện không cần hần nhớ lại nàng.

"Sương! Hần không có việc gì. Có thể là vì mới nhìn thấy nàng, đã bị kích thích, ta nghĩ, trí nhớ hần là sắp khôi phục, chỉ là..." Đoạn Kinh Ngân ngưng mi trầm tư đạo, "Ta cảm giác được rất kỳ quái, trong cơ thể hần không có dấu vết của hàn độc!"

"Ý huynh nói là hàn độc đã được giải?" Lưu Sương không thể tin hỏi lại.

"Đúng vậy, ta vừa nghĩ ra, có thể là vì hần trúng độc này nên mới giải được hàn độc, nhưng theo lý thuyết, lại thấy không phải, hần trước đó có phải hay là đã từng dùng qua thuốc giải độc?"

"Muội đã cho hần ăn Vân Mộng hoa." Mấy ngày trong Túy hoa lâu, Lưu Sương mỗi ngày đều cho Bách Lý Hàn uống trà hoa mai, có Vân Mộng hoa, lúc ấy là vì muốn giảm bớt hàn độc cho Bách Lý Hàn.

Đoạn Kinh Ngân gật đầu, nói: "Thế thì được rồi, nếu như ta đoán không sai, Vân Mộng hoa này hơn cả Khí tình độc, nên là giải được hàn độc."

Hàn độc trong người hần rốt cục đã được giải?

Lưu Sương cúi đầu, một chuỗi nước mắt không thể kiềm được rơi xuống lông mi, nàng vội vàng đưa tay lau.

Đây là nước mắt vui sướng.

Nàng thật không nghĩ tới, lần này đây, Bách Lý Hàn nhân họa đắc phúc, giải được hàn độc trong cơ thể.

Nếu như, có thể giải được hàn độc, hẳn phải vĩnh viễn quên đi nàng, nàng cũng không oán.

"Bạch Lưu Sương, nàng từ khi nào trở nên thích bị thương như vậy! Thật là không giống nàng a!" Mộ Dĩ đột nhiên nói, một mực muốn chen vào câu chuyện.

Lưu Sương ngẩng đầu, trên mặt ngọc tràn ra một nụ cười hài lòng, nụ cười kia sáng rõ như mùa hạ, sáng lạn như hoa, trên lông mi vẫn còn vương lại vài giọt nước mắt, đúng như hoa nhài trên giọt sương kia.

"Người nói rất đúng, này không giống ta! Ta hẳn nên vui mừng mới đúng!" Trên con người đen của Lưu Sương lộ ra một tia mừng rỡ quang mang.

Nụ cười của Lưu Sương làm nam nhân ở đây ngẩn ngơ, tựa hồ, bọn họ thật lâu đã không thấy nụ cười vui vẻ như vậy của nàng. Tuy nhiên, sâu trong đáy lòng họ ai cũng có chút buồn bã, bởi vì... nụ cười xinh đẹp kia cuối cùng không phải vì bọn hắn mà nở rộ. Bất quá, nếu như, nàng cùng Bách Lý Hàn chung một chỗ, có thể vĩnh viễn sống bên nhau, như vậy bọn hắn cũng cam tâm.

"Sương, hôn sự này nàng phải xem lại a!" Đoạn Kinh Ngân nhẹ giọng đạo.

Trong con người đen của Bách Lý Băng hiện lên một tia thất vọng,

nói thật, tận đáy lòng hắn, không phải không hy vọng tam ca vĩnh viễn quên mất Lưu Sương. Nhưng, hiện tại việc khôi phục trí nhớ là chuyện có thể, làm sao hắn có thể lại cùng Lưu Sương thành thân đây!

Bọn họ, đúng là duyên phận vẫn còn chưa đủ a!

"Đúng vậy, gả cho tên tiểu tử này, còn không bằng gả cho bốn vương đây! Hắn nay bao nhiêu tuổi rồi?" Mộ Dã cực kỳ khinh thường, liếc mắt nhìn Bách Lý Băng, tên tiểu tử này, nhìn qua so với Lưu Sương còn quá nhỏ.

Những lời này như chọc vào tổ ong vò vẽ trong lòng Bách Lý Băng, hắn đúng là nhỏ hơn Lưu Sương một tuổi, nên cực kỳ chán ghét người khác nói mình nhỏ.

"Người... tên man tử này, cũng muốn lấy Lưu Sương? Thế người có biết chữ không? Biết đánh đàn không?" Bách Lý Băng phẫn nộ quát. (Lạy hồn, anh trẻ con của em :*)

Mộ Dã đến từ Thiên Mạc Quốc, nơi đây toàn người dân tộc. Mặc dù Mộ Dã cũng là "văn võ song tu", nhưng nói về hiểu biết chữ nghĩa, vẽ tranh ngâm thơ thì cách hiểu theo câu trên sẽ sai biệt một chút.

Bách Lý Băng như đã nói không nghi ngờ gì, đã đắm vào khuyết điểm của Mộ Dã, Mộ Dã lại tuyệt nhiên ghét nhất người khác nói hắn thô lỗ, thiếu hiểu biết. Lập tức, con người đen nháu lại, mục trong bính xuất lãnh liệt hàn mang sắc bén.

Không khí vui sướng trong đại điện đột ngột mất đi, thế chỗ vào là hào khí binh đao

Thu Thủy Tuyết vẫn tại vị trên ghế, tay cầm chén trà, ung dung

thường thức trà. Đôi con người đen xinh đẹp híp lại, mục trong thần sắc thâm thúy phức tạp.

Lưu Sương mắt thấy Bách Lý Băng cùng Mộ Dã có khả năng động thủ, lập tức lo lắng vô cùng.

"Sur huynh, mau khuyên nhủ hai người bọn họ đi. Ngàn vạn lần đừng để họ động thủ a!" Lưu Sương kéo kéo ống tay áo Đoạn Khinh Ngân.

Đoạn Khinh Ngân mỉm cười liếc mắt nhìn Lưu Sương, nói: "Khó có khi chúng ta cùng nhau tề tựu thế này, nếu như không đấu một trận cho thỏa đáng, xem ra là có lỗi với lão Thiên."

Lưu Sương nghe vậy, mắt mở to kinh ngạc.

Nàng không nghĩ tới sư huynh lại có thể nói như vậy, sư huynh vốn là người thích dàn xếp mọi thứ an bình.

Không đợi sư huynh nói xong, bên kia Mộ Dã cùng Bách Lý Băng đã động thủ. Một mạch từ trong đại điện đánh tới ngoài điện. Ngoài điện rồi đến hoa viên sau Tĩnh Vương phủ, núi giả hồ nước, hoa viên mặt cỏ, địa thế tương đối rộng rãi.

Bách Lý Băng cùng Mộ Dã một người dùng kiếm, một người dùng đao, từ trên cỏ đánh tới trên núi giả, lại từ núi giả đấu đến trên mặt hồ.

Sắc trời vốn sáng, không biết khi nào lại âm trầm xuống, một tầng mây lớn nhanh chóng bức đến, chiếu bóng trên mặt hồ, sử dụng hồ nước làm gương phản chiếu cho màu xám trắng của mình.

Có lẽ trận mưa đầu xuân năm nay sắp tới. Bốn phía liễu thụ diệp tử bay mùa trong gió.

Lưu Sương theo Đoạn Khinh Ngân cùng Thu Thủy Tuyết đến hoa viên xem cuộc chiến, trong lòng lo lắng hai người kia sẽ mất đà đi xa, nên nhíu mày đạo: "Sư huynh, huynh nên khuyên bọn họ đi, để họ ngừng đánh, được không?"

Đoạn Khinh Ngân cười nhạt nói: "Sương nhi, nàng đừng vội, bọn họ có chừng mực, sẽ không gặp chuyện không may!"

Lưu Sương vẫn còn lo lắng, đao kiếm không có mắt, nếu không cẩn thận sẽ bị thương, chuyện này đâu thể đùa giỡn. Nàng xoay người hướng Thu Thủy Tuyết, nài nỉ: "Thu Thủy, người đi khuyên bọn họ đi!"

Thu Thủy Tuyết chăm chú nhìn Lưu Sương trong chốc lát, đột nhiên rút bảo kiếm bên hông ra, nói: "Được, ta đi khuyên nhủ!" Dứt lời, liền phóng người lên, nhảy đến trên núi giả trong hậu viện.

Lúc này, Mộ Dã cùng Bách Lý Băng đấu chánh hàm trên núi giả, Thu Thủy Tuyết vừa đến, bảo kiếm trong tay thẳng tắp bức hướng Bách Lý Băng. Trong phút chốc, ba người bọn họ đấu loạn chung một chỗ.

Lưu Sương vừa nhìn, này là nào phải khuyên can, rõ ràng cùng là gia nhập chiến đoàn. Lập tức dậm chân, nghĩ thầm, hôm nay những người này bị làm sao vậy?

Mưa xuân tốt cực cũng trút nước, ti ti từng đợt từng đợt trên trời giáng xuống, thật giống một cái lưới lớn, bao trời cùng đất lại với nhau. Trên mặt hồ, một người tiếp một người tách đôi dòng nước bắn tung tóe nhảy lên, bọt nước từng đợt từng đợt văng xa.

Trong mưa bụi mênh mông, bóng dáng ba người nhảy trong lưới mưa.

Này đây là cao thủ cùng cao thủ quyết đấu với nhau, làm những tên thị vệ kia xem đến ngây cả người.

"Mộ Dã, ta thấy chúng ta không nên loạn đả như vậy, Đông Phương, người cũng đến đi, chúng ta cùng nhau hội hội Tĩnh Vương, như thế nào?" Thu Thủy Tuyết đột nhiên hướng về phía Đoạn Khinh Ngân hô.

Đoạn Khinh Ngân nhẹ nhàng lau lau bảo kiếm, đột nhiên tung người nhảy lên cười nói: "Chủ ý này thật không tệ chút nào!" (ôi, bằng nhi của em.....)

Bách Lý Bằng âm thầm kêu khổ, vốn mình cùng Mộ Dã và Thu Thủy Tuyết chiến đấu một trận, đã áp lực quá rồi. Giờ còn thêm Đoạn Khinh Ngân nữa, chẳng phải thảm rồi sao. Cũng may ba người kia giống như ngằm hiểu nỗi khổ của hắn, mỗi người liền thay phiên nhau xuất chiêu, không cùng nhau tiến công hắn.

Chương 154: Gặp nhau như mộng

Bách Lý Bằng không hiểu, hắn chỉ không hài lòng với Mỗ Dã, Đoạn Kinh Ngân và Thu Thủy thì tuyệt đối ôn hòa. Hắn cũng là người thông minh, đột nhiên tỉnh ngộ, chẳng lẽ vì bản thân bọn họ cũng muốn thành thân với Lưu Sương.

Mấy người này không phải đều thích Sương Sương chứ? Nếu sự thật là như vậy hắn thực sự thán.

Ba người này hiện tại đều là tuyệt thế cao thủ, hắn ứng phó với một người đã phải cố hết sức. Mặc dù bọn họ mỗi người thay nhau xuất một chiêu, nhưng là, không phải một người, hắn rất khó đoán xuống chiêu gì, từ nơi nào tấn công tới.

Hơn hết lâu lắm hắn cũng không gặp phải cao thủ. Lập tức cũng đấu cao hứng, giữa cơn mưa nổi lên quay cuồng mịt mù, trong lúc đó chỉ thấy mênh mông mưa bụi, kiếm quang lóe ra, đao khí dày đặc.

Trời càng lúc càng mưa lớn, bốn người vẫn còn giao đấu, khí thế hùng hục.

Lưu Sương nhìn chung quanh một vòng, chỉ thấy những thị vệ và người hầu cũng đang tập trung tinh thần nhìn, hoàn toàn không để ý đến trời đang mưa.

Ngay cả những thị vệ này cũng là cao thủ, nhưng chưa thấy nơi nào quyết đấu đặc sắc như vậy, đây chính là "Bách Lý Hàn Bằng, Mỗ Dã,

Lưu Quang, Thu Thủy Cộng Trường Thiên Nhất Sắc." Câu nói có nghĩa là những vị này khó ở cùng một chỗ đó.

Những người này càng nhìn càng ngây người, ngay trong phủ Tĩnh Vương náo loạn thật không tưởng, thật là có bản lĩnh. Càng làm cho bọn họ kinh dị chính là, trời ạ, trời ạ, những khí chất đều là toát ra từ những nam nhân này, công phu là tuyệt đỉnh cao thủ hơn nữa đều rất tuần tú, còn có là mỗi người đều làm tướng soái.

Lưu Sương nhìn trong mưa bụi mênh mông bóng dáng bọn họ đánh nhau kịch liệt, âm thầm lắc đầu.

Chính là một hôn sự như thế nào liền biến thành đánh nhau, lúc này chuẩn bị không kịp.

Mấy người này đều là những người có thân phận không nhỏ, Đoạn Kinh Ngân từng là Thái Tử, Thu Thủy hiện tại địa vị ở Vũ Quốc dưới một người mà trên vạn người, mà Mộ Dã cùng không cần phải nói, là một chủ một nước. Bọn họ bất chấp thân phận mà đánh nhau làm cho một đám thị vệ ngơ ngác, cũng không quản mưa gió làm ướt hết quần áo trên người.

Mặc dù Lưu Sương không biết rõ ràng mối hiềm khích của những nam nhân này, nhưng cũng cảm giác mơ hồ ý trong lòng bọn họ.

Đều là vì nữ tử, trên mặt không thể lau nước mắt, bọn họ đều là nam nhân, là nam nhi thì không có nước mắt, bọn họ liền không thể làm gì khác hơn là quyết đấu trong lòng tích tụ bao nhiêu thì phát tiết.

Bọn họ càng đấu càng hăng say không thấy có điểm dừng. Lưu Sương trong lòng nhớ đến Bách Lý Hàn thở phào nhẹ nhõm, không nghĩ ở chỗ này nhìn bọn họ điên cuồng, vì vậy liền mang Hồng Ngẫu cùng Thanh nhi đến hậu viện thăm Bách Lý Hàn

Thanh nhi từ lúc nhìn thấy Mộ Dã trong lòng có chút bồn thần, Lưu Sương biết rõ trong lòng Thanh nhi vẫn còn lưu luyến si mê Mộ Dã, xem ra lần này nàng phải giúp bọn họ mới được

Lưu Sương vừa nghĩ vừa ven mép bờ đá mà đi, đây là phủ đệ mà hoàng thượng mới ban cho Bách Lý Băng, nơi này nàng chưa quen thuộc, vừa có thị nữ mới nói với nàng hoàng thượng nghỉ ngơi tại hậu viện Nhã Cư

Tĩnh Vương phủ sau khi kiến tạo lại thanh tịnh đẹp đẽ. Mãn đình xanh ngắt, đập vào mắt tất cả là màu xanh, làm cho người ta vừa nhìn thấy trong lòng tức thì có cảm giác. Theo đường mòn đi tới, vòng qua hòn giả sơn nhìn thấy sau hòn giả sơn là một biệt viện đúng là Nhã Cư.

Trước cửa Nhã Cư, thị vệ, thái giám canh phòng nghiêm ngặt. Lưu Sương tỉnh ngộ ra thân phận của mình, không thể vào thăm hấn, hấn bây giờ là hoàng thượng, trong lòng nhanh chóng buồn bã.

Lưu Sương đứng ở tại hòn giả sơn, mưa phùn theo gió làm ướt chiếc ô, hỉ phục đồ tươi phất phơ trong mưa mang theo một vẻ tươi đẹp nhưng thê lương. Gió cuốn dịu dàng, mưa phùn li ti rơi trên mặt nàng, cảm giác mát mát thấm vào tận lòng nàng. Mưa lớn dần, giọt mưa rơi trên lá cây, phát ra những tiếng vang nhỏ giống như một âm thanh đập vào trong lòng Lưu Sương.

"Tiểu thư, chúng ta trở về thôi, mưa càng lúc càng lớn" Hồng Ngẫu nhẹ giọng nói

Lưu Sương nhàn nhạt lên tiếng, xoay người hướng đường về. Trong mênh mông mưa phùn cách nơi đó không xa dưới tán ô trúc nhỏ Vô Sắc đứng đó, hắc bào của hấn đã bị mưa làm ướt, nhìn qua thật

giống như du hồn.

Tại Tĩnh Vương phủ Lưu Sương nhìn thấy hắc tử trông thật kinh dị, từ trước đến nay ngày nay đều ở cùng với gia gia tại Bạch phủ, cũng không nghĩ hắc tử sẽ đến Tĩnh Vương phủ của Bách Lý Băng.

"Người tới đây làm gì?" Lưu Sương kinh ngạc hỏi

Ánh mắt đen thâm sâu lóe sáng, nhàn nhạt nói: " Ta đến là mời người đi cứu một người".

"Cứu người?" Lưu Sương cười cười nói : "Vô Sắc người nói đùa phải không, xét về y thuật người cũng không dưới ta".

"Không!" Vô Sắc thở dài lo lắng trả lời: "Có lẽ y thuật của người tốt hơn"

Trong mưa gió gương mặt Vô Sắc đẹp đến yêu mị, chính là vẻ mặt lúc này rất tiêu điều. Lưu Sương nhìn hắc tử trong lòng đột nhiên có một dự cảm không tốt, rốt cuộc thì là ai bị bệnh, tựa hồ Vô Sắc biết người này rất nhiều, phải là ai có thể khiến hắc tử trầm trọng?

Còn chưa kịp hiểu rõ, chỉ thấy Vô Sắc cười một tiếng quỷ dị , hắc tử cởi áo choàng trên lưng hướng Lưu Sương đi tới, một mùi hương nhàn nhạt xông vào mũi, Lưu Sương cảm thấy mình lâm vào một mảng tối đen.

Thanh nhi cùng Hồng Ngẫu kinh hãi, vốn từ trước đến nay Vô Sắc cùng với gia gia của Lưu Sương có quan hệ, không thấy Vô Sắc là người xấu, cũng không nghĩ hắc tử muốn tiểu thư gặp bất lợi. Đang muốn lớn tiếng kêu gọi chợt chớp mũi người thấy một hương vị ngọt ngào đồng thời liền ngất đi

Ngày vui của Lưu Sương và Bách Lý Bằng, trước viện bốn nam nhân tuyệt thế đang giao đấu, những thị vệ bảo vệ Lưu Sương bị một trận quyết đấu hấp dẫn nên quên mất chức trách của mình. Vốn nghĩ rằng đây là Tĩnh Vương phủ không ai dám lớn mật đến đoạt tân nương tử, cũng không nghĩ được đã xảy ra chuyện gì.

Rất nhiều năm sau này, kinh thành vẫn có người còn nhớ rõ, cả đêm đó kinh thành chấn động đi lục soát tìm người, là tìm một nữ tử mang thai.

Bọn họ không hiểu nàng kia quan trọng ra sao mà ba nước đều mang binh sĩ đi tìm kiếm nàng ta.

Cấm vệ quân của hoàng thượng cùng với hộ vệ của Tĩnh vương hành động thì không nói làm gì, mà ngay cả hộ vệ của hoàng thượng Thiên Mạc quốc Mộ Dã mang đến cùng với thị vệ của Thừa tướng Vũ Quốc Thu Thủy đều gia nhập tìm kiếm

Sự thật này làm người khác kinh ngạc, khó có thể tin nổi!

Lưu Sương không nghĩ mình lần thứ hai rơi vào tay Vô Sắc, nàng vốn nghĩ là Vô Sắc nếu đã biết quan hệ của mình cùng gia gia, nên không đối đãi với nàng như vậy.

Khi nàng tỉnh lại thấy mình nằm trên giường, lúc này đã là ban đêm, ngoài cửa sổ mưa đã tạnh, ánh trăng trong trẻo từ phía ngoài soi vào cửa sổ, bên trong phòng một mùi hương thơm nhàn nhạt.

Lưu Sương xốc chăn bông trên người, sóng mắt di chuyển, mượn ánh trăng mờ mờ đánh giá sự bài trí trong phòng, trong thoáng chốc một cảm giác quen thuộc dâng lên trong lòng.

Ở bên tường là giá sách, phía trên trường phía tây là chiếc đàn lạnh

cùng bức tranh hoa mai, rất quen thuộc

Mai hoa hàn nhị, song điều tê tức (hai bông mai lạnh và hai con chim) kia đúng là nàng vẽ.

Nơi này chính là nhà gỗ của gia gia tại Thanh Mỗ Sơn

Bảy năm trước, sau khi cứu Bách Lý Hàn ở trong núi chính nàng đem hắn tới nơi này. Mấy năm nay, nàng cực ít tới đây, không nghĩ Vô Sắc bắt nàng tới nơi này

Hắn là đồ nhi của gia gia, do vậy cũng cùng gia gia đi đến nơi này. Hắn mang nàng tới đây cũng không có gì là kì lạ

Lưu Sương từ từ ngồi dậy ,dè dặt vổ về lưng đứng lên, bên trong phòng không có một người nào. Lưu Sương nhớ kỹ ở trong tủ có quần áo liền đứng dậy tìm kiếm mặc lên người sau đó mở cửa đi ra ngoài

Trăng non ở chân trời tỏa ra nhàn nhạt ngạo mạn giống như ánh trăng. Buổi chiều hoa nở, ban ngày trải qua một đợt mưa xuân làm dịu, càng nở ra càng thấy diễm lệ, tỏa ra mùi hương trong veo.

Phòng bên cạnh có ánh sáng mờ nhạt của ngọn đèn, liền nghĩ Vô Sắc ở trong đó.

Cửa phòng đột nhiên mở, Vô Sắc một thân hắc y chậm rãi đi ra.

"Người tỉnh rồi!" Vô Sắc nhìn thấy Lưu Sương liền lên tiếng.

Lưu Sương trong lòng sinh khí, người này tựa hồ đem chuyện cướp người trở thành chuyện thường, không chút cho là sai, trên mặt một điểm xin lỗi cũng không có. Nàng vốn là thấy thuốc, cầu nàng cứu

người há nàng không cứu, hẳn phải bắt người là làm sao? Cha mẹ biết nàng mất tích, không hiểu sẽ lo lắng thế nào đây.

"Vô Sắc, người rốt cuộc muốn ta cứu ai?" Lưu Sương lạnh lùng nói

"Đại Mi Vũ" Vô Sắc dứt khoát nói ra

Lưu Sương nghe vậy không khỏi sửng sốt, nói thật nàng cũng từng nghĩ có thể đó là Đại Mi Vũ, dù sao làm cho Vô Sắc quyết định như thế này tựa hồ ngoại trừ nàng ý ra không có bất cứ người nào khác. Nhưng, hiện tại Đại Mi Vũ chính là Mi phi, coi như là có bệnh thì trong cung nhiều ngự y như vậy cũng không cần Vô Sắc và nàng đến trị liệu

"Vô Sắc, người lại nói đùa! Đại Mi Vũ tại thâm cung, coi như là muốn ta cứu nàng, người cũng không tội gì đem ta bắt đến trong núi sâu, chẳng lẽ..." Lưu Sương không thể tin nổi, hỏi han: "Không phải người cũng mang Đại Mi Vũ đến nơi này chứ?" Lưu Sương chỉ vào gian phòng kia kinh ngạc hỏi.

"Không sai, nàng ta đang ở tại nơi này, lúc này đang ngủ say! Tuy nhiên, không phải ta mang nàng ý đến nơi này, mà chính là nàng ta tự chủ động xuất cung tới nơi đây" Vô Sắc nhàn nhạt nói

Đại Mi Vũ chủ động xuất cung, để Vô Sắc mang tới chỗ này? Sự việc này khó có thể tin nổi, nghe ý tứ có một chút gì tựa như bỏ trốn. Đại Mi Vũ vất vả cực nhọc cùng hao tổn bao nhiêu tâm cơ mới bò lên vị trí hoàng phi như thế nào có thể cam tâm tình nguyện buông tha. Việc này không giống phong cách hành sự của Đại Mi Vũ.

"Đây là.. không có khả năng, Vô Sắc người đang nói đùa sao, nàng như thế nào không tiếc mà lại xuất cung? Vô Sắc, có phải hai người lại đang có một âm mưu, người còn muốn hãm hại ta?"

"Không phải âm mưu, Lưu Sương, người nhìn nàng sẽ biết, hiện tại đối với nàng mà nói, cái vị trí hoàng phi đều kém một tiểu đan dược..." Vô Sắc dứt lời, liền mở cửa, chậm rãi đi vào bên trong phòng.

Lưu Sương nắm thật chặt quần áo trên người, cùng với Vô Sắc chậm rãi đi vào phòng.

Dưới ánh sáng mờ nhạt của ngọn nến hắt lên ngôi nhà gỗ chật hẹp, chiếu sáng lên bóng một người nằm trên giường. Lưu Sương nhẹ nhàng bước tới thấy rõ khuôn mặt ngọc say ngủ của Đại Mi Vũ.

Nàng ngủ thật sự điềm tĩnh, tựa hồ như giam lại mộng đẹp bên trong, trên nét mặt mang theo một chút vui vẻ. Nói thật, so sánh Đại Mi Vũ khi ngủ say với khi tỉnh thì lúc ngủ nàng khả ái hơn nhiều.

Trước đây Đại Mi Vũ rất xinh đẹp nhưng hiện tại rất gầy, xương gò má lồi nhô lên, gương mặt hóp sâu,bởi vì gương mặt gầy gò, cũng giống như một bông hoa mất hơi nước héo rũ không kiềm điểm sáng rỡ.

Bởi vì thân thể gầy gò nên nhìn rõ bụng nàng có chút hở ra.

Lưu Sương nhớ ra, nàng ta có mang, nháy mắt trong lòng giống như bị người ta đâm một nhát, cực kỳ khó chịu. Mặc dù, nàng rất hận Đại Mi Vũ, nhưng hiện tại trong bụng nàng đang có hài tử vô tội, huống hồ, hài tử kia là con của Bách Lý Hàn, Nàng... không thể không cứu nàng ta.

Lưu Sương trong lòng khó tả được sự chua xót đang chịu đựng, run giọng hỏi: "Nàng ta bị bệnh gì?"

Đại Mi Vũ đang ngủ say tựa hồ như nghe được câu hỏi của Lưu Sương, lông mi giống như quạt lông chớp động hai cái, liền mở mắt ra. Nhìn thấy Lưu Sương tựa hồ là việc ngoài ý muốn, có chút không tin nổi, trừng mắt nhìn, sau khi xác định người kia đích thật là Lưu Sương, nàng đột nhiên ngồi dậy hỏi: "Bạch Lưu Sương, tại sao ngươi lại tới đây, chẳng lẽ là đến để đưa cho ta tiêu hồn đan, mau đem tới đây!"

Đôi tay gầy gò của nàng yếu ớt với ra, hướng về phía Lưu Sương.

Tiêu hồn đan?

Lưu Sương hít một hơi, quay đầu nhìn về phía Vô Sắc, Vô Sắc biết Lưu Sương nghi vấn, nhẹ nhàng gật đầu, trầm giọng nói: "Không sai, chính là mê hồn đan".

Trong nháy mắt, lòng Lưu Sương đã rõ ràng, nguyên lai Đại Mi Vũ cùng với phụ hoàng Bách Lý Hàn dùng loại dược đan này, khi dùng dược đan này vóc người gầy gò, sắc mặt tái nhợt, tinh thần uể oải.

"Ngươi cho nàng dùng thuốc, Vô Sắc, ngươi rốt cục muốn gì, không phải ngươi thích nàng sao? Lưu Sương nhìn thẳng vào Vô Sắc, cảm giác nàng càng ngày càng không hiểu hấn.

"Không sai, ta thích nàng, nhưng mà, dược hoàn kia không phải là ta cho nàng, mà là nàng lén lấy của ta. Bởi vì lúc đó ta muốn lợi dụng nàng cho nên dù có phát giác thiếu mất dược hoàn cũng không đòi nàng trả lại. Ta lúc đó nghĩ, nếu nàng thực sự dùng mê hồn đan (tiêu hồn đan) ngày sau ta có thể thuận tiện chi phối, chỉ không nghĩ tới sau này ta thật sự yêu nàng ấy " Vô Sắc có chút tự giễu nhếch khóe môi, "Ta biết nàng ta ích kỉ, tỉ tiện, để đạt được mục đích của mình không tiếc tất cả giá phải trả, nhưng là, có lẽ chính bởi vì nàng ấy rất giống ta, cho nên ta mới có thể yêu nàng ấy! Đây có lẽ chính là báo

ứng của ta!"

"Cái gì yêu, cái gì không thích không nên nói nữa, nhanh đưa cho ta một chút tiêu hồn đan, nhanh lên, ta muốn mất hồn"

Đại Mi Vũ hô, thanh âm khàn khàn, ngón tay gầy gò xé rách chăn bông trên người, nói: "Nhanh lên một chút, ta sắp chịu không nổi rồi"

Đại Mi Vũ thở phì phò, tóc xộc xệch, con người đen mang theo một tia huyết hồng, thể lương nhìn Vô Sắc. Từ trong miệng nàng thốt ra thanh âm không còn như trước kia, kiều nhuẩn ngọt ngào nữa, hiện tại thật giống như thanh âm của lệ quỷ, thể lương chói tai.

Lưu Sương nghe thấy những lời này, trên người không rét mà run, nhìn tình trạng của Đại Mi Vũ so sánh với bộ dạng nghiện độc của phụ hoàng Bách Lý Hàn còn trầm trọng hơn rất nhiều, nàng cần phải trị liệu như thế nào. Ngày đó, trên người hoàng thượng dùng biện pháp mà chính Vô Sắc cũng biết đến, nhưng không thể dùng cho Đại Mi Vũ, có thể thấy biện pháp đó không có ích lợi gì, hướng chi, muốn bỏ hẳn độc kia cần người trúng độc phải có ý chí kiên cường, nhìn tình hình hiện tại của Đại Mi Vũ tựa hồ không có chút lạc quan.

"Trên người của ta đã không còn thuốc dược hoàn, luyện chế dược hoàn kia cần phải nửa năm, hiện tại cũng không phải mùa hoa nở. Cho nên, ta chỉ có thể làm cho nàng bỏ hẳn độc nghiện, nhưng ta chỉ có một người thật sự là làm không được, Lưu Sương, van cầu người, vì nàng mà gảy đàn được không? Ta không thể gảy đàn được" Vô Sắc dứt lời, liền đứng dậy di tới bên Đại Mi Vũ nhẹ nhàng vuốt tóc nàng ta nói: "Người đừng cử động, kiên trì một hồi, ta phải đi cầm thuốc"

"Nhanh lên một chút đi!" Đại Mi Vũ hô lên, độc nghiện bắt đầu phát tác, nàng toàn thân bắt đầu không tự chủ được run rẩy, trên nét mặt

càng thống khổ không chịu nổi, nàng bắt đầu lấy tay gãi toàn thân.

Vô Sắc thấy thế, đưa tay móc trên người ra một sợi dây, đứng lên, đem trói chân Đại Mi Vũ lại. Bên trong phòng thanh âm của Đại Mi Vũ thống khổ tru lên thật giống như dã thú bị thương.

Lưu Sương nghe xong trong lòng không đành, chậm rãi đi tới trước kỷ án, ngồi xuống. Vô Sắc sớm đã chuẩn bị một cầm tốt, Lưu Sương lấy tay chỉnh dây, bắt đầu đánh đàn, vẫn là khúc Thanh Tâm Chú, hi vọng phật âm có thể hóa giải nỗi thống khổ trong lòng Đại Mi Vũ

Nhưng xem ra biện pháp này không thể dùng được, Đại Mi Vũ vẫn không có an tĩnh lại. Tru lên giãy dụa, có lẽ do động tác nàng quá kịch liệt, sợ rằng... thai nhi trong bụng kia đã hỏng

Nàng ..sanh non.

Mặt Vô Sắc trong nháy mắt trở nên trắng bệch như tờ giấy.

"Vô Sắc, hay là cho nàng ta thuốc đi, lần sau cai nghiện cũng được." Đại Mi Vũ đã sẩy thai, làm sao chịu đựng được cơn nghiện hành hạ.

Vô Sắc buồn bã móc ra một viên dược hoàn, nhét vào trong miệng Đại Mi Vũ

Đại Mi Vũ tru lên, thanh âm càng ngày càng nhỏ, ăn mê hồn đan vào, trên mặt nàng hiện lên những tia vừa lòng vui vẻ. Nhưng, trên mặt nàng huyết sắc lại như trước trôi đi, Lưu Sương chú ý tới máu của nàng ta chảy không ngừng.

"Vô Sắc, sợ là không tốt, ta đi sắc thuốc" Lưu Sương dứt lời, liền đứng dậy đi ra ngoài sắc thuốc.

Đến bên phòng bếp nhỏ, Lưu Sương nhanh chóng cho thuốc vào, cho thêm nước, liền nghe thấy trong sơn cốc có âm thanh kì dị vang lên. Nàng đứng dậy ra khỏi gian bếp, mới phát hiện bên trong sơn cốc bóng cây lắc lư chập chờn tựa hồ có người nào đó đi đến, trong lòng không thể ngăn chặn cảm giác tựa hồ như bị cảm.

"Lưu Sương!" tựa hồ có người ở đó nhẹ nhàng kêu gọi.

Lưu Sương sửng sốt, thanh âm kia dường như rất quen thuộc, hình như là từ trong mộng truyền đến, như thế nào có thể, hắc như thế nào có thể tới nơi này, hắc ở kinh thành, lại đang trong tình trạng hôn mê, coi như là đã tỉnh thì hắc là vua của một nước, cũng không có khả năng đêm khuya tại nơi sơn dã này. Lưu Sương buồn bã xoay người, đến lúc nào nàng cũng sinh ra huyền thính (giống như ảo giác) rồi.

"Sương! Là nàng sao? Thật là nàng sao?" Lần này giống như lần trước vẫn nhẹ nhàng gọi, nhưng nàng lại có thể rõ ràng nghe thấy, cũng không phải là huyền thính. Thanh âm kia tựa hồ càng ngày càng gần.

Lưng Lưu Sương cứng đờ, tay cầm thìa có chút mơ hồ run rẩy. Như thế nào có thể, thật là hắc sao? Nàng chẳng lẽ là đang nằm mơ? Đây không phải sự thật.

Trong lòng Lưu Sương một trận kịch liệt dâng lên, nàng đứng ở cửa phòng nhỏ, lại lần nữa hướng ra phía ngoài nhìn quanh. Nhưng bên trong sơn cốc một mảng tối đen cái gì nhìn cũng không rõ, nhìn thấy hoa và cây cảnh mập mờ trong gió đêm, chập chờn, phát ra những âm thanh. Người ở phía bên ngoài có thể trông thấy này bởi vì trong phòng nhỏ có ánh nến vừa lúc này nàng mang đến chiếu sáng.

Phía trước dưới hoa, một bóng dáng quen thuộc hiện lên chậm rãi đi

đến gần nàng.

Bên trong sơn cốc yên tĩnh tuyệt đối, từ chỗ gốc cây hoa đến nơi này là một đoạn đường đá, phía trên là cây cỏ, trong đêm gió chập chờn, người kia đi lại rất chậm, rất nhẹ nhàng hướng Lưu Sương bước tới.

Đầu đêm mùa xuân, mang theo một màu xanh đen thần bí, trên trời sáng lên một chấm nhỏ giống như đá quý, ánh trăng rất mờ lung thật giống như tâm tình Lưu Sương lúc này mờ lung bất an.

Hắn đi tới trước mặt nàng, đứng lại cách đó không xa.

Trong đêm núi ánh trăng mờ mờ, tĩnh không có một chút âm thanh, yên tĩnh giống như có thể nghe thấy tiếng tim của nàng đập

Lưu Sương không nghĩ rằng Bách Lý Hàn nhanh như vậy tìm đến nơi này, trong lòng vừa cảm động vừa kinh ngạc.

Hắn không mặc triều phục mà là một thân áo trắng nho nhã giống như ánh trăng, tóc hắn dài phất phơ trong gió, đen nhánh giống như thác nước. Nàng nhìn hắn đang mỉm cười.

Lưu Sương hình như chưa từng có nhìn thấy hắn cười, dịu dàng như gió xuân, rực rỡ như hoa mùa hè, ấm áp như tia nắng ngày đông. (mùa đông, tháng chạp có nắng, thực rất ấm áp).

Trong tích tắc, Lưu Sương không phân rõ đây là mộng cảnh hay là thực tế.

Nếu là mộng, nàng đã gặp vô số mộng, lúc này đây chỉ mong giấc mộng này vĩnh viễn không tỉnh.

Bách Lý Hàn bước đến không tiếng động, đưa tay ôm lấy Lưu

Sương, hần ngửi thấy hương khí quen thuộc trên người nàng, thanh đạm u mát, lay thẳng tâm can.

"Rốt cục đã tìm được nàng!" ở bên tai nàng khàn khàn nói. Lưu Sương cảm giác có một chất lỏng nóng chảy xuống, tựa như da thịt nàng bị bỏng. Nàng cả kinh, đây không phải là mộng, vậy quanh nàng là hai cánh tay của hần, chất lỏng nóng bỏng kia chẳng lẽ là nước mắt của hần?

Nàng đột nhiên đẩy hần ra, nhìn chăm chú vào gương mặt của hần, thấy trên gương mặt tuần mỹ kia, sâu trong con ngươi đen thẳm là nước mắt, nàng biết đây không phải là mộng!

Nàng cùng hần bốn mắt nhìn nhau, nhìn trong mắt hần nồng đậm thâm tình. Trong tích tắc thật giống như mị hoặc, từ mấy ngày này cho tới giờ, tất cả những thống khổ cùng ủy khuất trong nháy mắt hóa thành hư ảo.

Đôi môi đỏ mọng của nàng nhúc nhích, nhẹ nhàng hỏi: "Người, tại sao lại đến đây?"

Hần tại sao nào lại đến?

Bách Lý Hàn nhìn nàng, thấy trái tim hần dường như bị một bàn tay vô hình bóp nghẹt cả ngàn vạn lần, trăm thứ tư vị không thể diễn tả thành lời đồng loạt tập kích hần.

Hần như thế nào lại đến, hần như thế nào có thể không đến!

Khi hần tỉnh lại, thì tất cả trí nhớ đều đã quay trở về, hần nhớ ra rằng nàng là người mà hần yêu nhất.

Trong nháy mắt cõi lòng hần như tan nát, tại sao hần có thể quên

nàng đi.

Hắn nhớ lại nàng, cũng hiểu rõ mấy ngày nay nàng chịu nhiều ủy khuất cùng thống khổ, hắn nhớ ra hắn gả nàng cho hoàng đế Băng Nhi, hắn đột nhiên đau lòng muốn chết. Lập tức hắn biết được tin tức nàng mất tích. Tin tức này cơ hồ đã đánh hắn, cơ hồ làm tim hắn vỡ nát.

Hắn cời triều phục thay bạch sam bình thường cùng bọn thị vệ cùng đi tìm kiếm nàng, ở tất cả mọi nơi trong kinh thành đã lục soát không sót. Khi hắn biết đồ đệ của gia gia Lưu Sương là Vô Sắc thì hắn nhớ ra chỗ này, nơi đây là chỗ lần đầu bọn họ gặp nhau, là ngôi nhà gỗ kiến tạo của gia gia Lưu Sương, Vô Sắc nói không chừng cũng biết.

Cho nên hắn mang theo cấm vệ quân tìm đến nơi này, vốn hắn không ôm nhiều hi vọng cũng không nghĩ ở chỗ này tìm được nàng.

Chương 155: Không buông tay — cuối

"Sương..." Hấn nâng khuôn mặt nàng lên, cúi đầu gọi tên nàng, trong giọng nói cố kiềm chế cảm xúc, mang theo sự ghen ngào. Hấn ôm thân thể đang run rẩy của nàng.

Đêm rất yên tĩnh, hai người trầm mặc ôm nhau, chỉ nghe tiếng trái tim của cả hai đập. Lúc này hai người bọn họ không muốn suy nghĩ gì cả, chỉ muốn bình lặng ôm nhau, cho đến vĩnh viễn.

Không biết trải qua bao lâu, lò thuốc sôi, phát ra tiếng kêu lục đục, Lưu Sương bỗng nhiên thức tỉnh, dùng sức đẩy mạnh Bách Lý Hàn ra.

Thuốc đã được, nàng còn phải bùng sang cho Đại Mi Vũ

Nàng chỉ lo hưởng hạnh phúc cho riêng mình, nàng thì thế, nhưng Đại Mi Vũ còn đang sống chết chưa rõ ở phòng bên. Cô ta mất đi một đứa bé, hài tử kia là của Bách Lý Hàn. Nghĩ đến đây, trong tâm Lưu Sương như bị một rễ cây sắc nhọn đâm vào, sinh ra đau đớn.

Lưng của nàng nháy mắt cứng đờ, nàng thô bạo đẩy Bách Lý Hàn ra, nhàn nhạt nói: "Hoàng thượng, xin ngài hãy buông tay."

Bách Lý Hàn cảm giác được sự cứng ngắc cùng lạnh nhạt của nàng, ngọn lửa hạnh phúc trong lòng vừa dâng lên đột nhiên như hứng một chậu nước lạnh: "Sương, nàng làm sao vậy? Ta sẽ không buông tay, không bao giờ ta buông tay nàng một lần nữa."

"Khi ta tỉnh lại, ta nhớ lại mọi thứ, ta chỉ có một ý nghĩ là gặp nàng, lại nghe tin nàng mất tích, nàng có biết ta lo lắng thế nào? Ta cảm thấy trong lòng đổ vỡ. Sương, ta sẽ không bao giờ buông tay nàng, ta muốn được ở cùng nàng, mãi mãi." Hấn lẩm bẩm bên tai nàng.

Trong lòng Lưu Sương đau xót, nhàn nhạt nói: "Hoàng thượng, ái phi Mi Vũ của người đang ở phòng bên cạnh, nàng đẻ non, người không nên ở đây, mà... nên đến bên cạnh nàng đi."

"Đại Mi Vũ ở đây?" Mây Bách Lý Hàn nhíu lại, trông mắt đen hiện lên tia u mặc, nhưng ngay sau đó phỏng đoán chuyện này có liên quan tới Vô Sắc.

Lưu Sương nhìn dáng vẻ hấn, nhàn nhạt hỏi: "Nàng sảy thai, người không thương tâm sao? Người không nhìn tới nàng sao?"

"Sương, hài tử kia không phải của ta, ta vì sao phải thương tâm?" Bách Lý Hàn nhìn thẳng mắt nàng, nhẹ nói: "Chỉ có nàng.... Nàng mới là người khiến ta thương tâm." Nhớ tới nàng lần đó sinh non, trong lòng hấn như xưa trào lên sự sợ hãi đau đớn.

"Không phải là hài tử của người?" Lưu Sương kinh dị hỏi.

"Đúng vậy a, cho tới bây giờ ta không có chạm vào cô ta, sao có hài tử?" Bách Lý Hàn vẫn chăm chú nhìn nàng, trầm giọng nói: "Sương, khi đó, ta mất trí nhớ, phong cô ta làm phi, nhưng mà, đối với cô ta không có một chút cảm giác gì. Ta biết người ta yêu không phải cô ta, cho nên, ta không hề có chạm vào. Sương, nàng sẽ không trách ta phong cô ta là phi chứ?"

"Ta... Không có, người phong ai là phi, đâu có liên quan gì tới ta." Mặt của nàng khế đỏ, thực sự là nàng có trách hấn. Nhưng mà, bây

giờ nghe hẳn giải thích hẳn và Đại Mi Vũ không hề có bất kỳ quan hệ gì, trong lòng nàng nhất thời thờ phào, nàng trách lầm hẳn.

"Hài tử kia... là của ai?" Lưu Sương lí nhí hỏi.

"Hài tử của ta!" Vô Sắc một thân áo đen đứng ở nơi đó, cơ hồ như hòa lẫn trong bóng đêm, Một đôi mắt đen lặng yên ngắm bọn họ.

"Vô Sắc, người nói hài tử là của người?" Lưu Sương nhẹ giọng hỏi.

"Đúng thế, là hài tử của ta. Đây là kế hoạch của ta và Đại Mi Vũ, nàng mang thai hài tử của ta, ta chế Khí tình độc cho nàng, hoàn thành nguyện ước được làm phi Bách Lý Hàn của nàng. Nàng mang hài tử của ta mà được gả cho Bách Lý Hàn, nếu hài nhi trong bụng là nam, sau này là hoàng tử, ta hi vọng hẳn có thể trở thành hoàng đế trong tương lai. Hẳn (hoàng thượng Bách Lý Hạo) không phải là không muốn cho ta tranh đoạt thiên hạ sao, ta lại muốn thiên hạ của hẳn. Chẳng qua là đáng tiếc, kế hoạch này lại bị hỏng bởi một viên đan dược bé nhỏ." Vô Sắc oán hận nói, hẳn đúng là tự làm tự chịu, tự mình nghiên cứu chế thuốc, làm hư kế hoạch của chính mình.

Lưu Sương không thể nói lời nào, nàng không nghĩ tới, Vô Sắc không trợ giúp Trịnh hoàng hậu nguyên lai là còn có kế hoạch thâm độc hơn. Nàng càng không nghĩ tới, Vô Sắc không muốn tranh đoạt hoàng quyền, lại đem hi vọng ký thác trên mình hài tử.

"Vô Sắc, người tại sao lại phải tranh đoạt hoàng quyền?" Bách Lý Hàn nhíu mày hỏi hẳn, hẳn không biết thân phận Vô Sắc

"Hàn." Lưu Sương kéo nhẹ tay áo Bách Lý Hàn, nhẹ giọng nói: "Hẳn là Bách Lý Tuyết, là huynh đệ của chàng."

"Huynh đệ của ta, vì sao ta không hề hay biết ta còn có một người

huynh đệ khác?" Bách Lý Hàn kinh ngạc nói, tin kia đối với hắn, không hề nghi ngờ, một đòn làm hắn khiếp sợ.

"Ha ha ha..." Vô Sắc bỗng nhiên ngửa đầu cười to, thanh âm kia trong bóng đêm hết sức thê lương. "Người dĩ nhiên không biết sao. Người là đại Vương gia, làm sao biết một người huynh đệ như ta."

"Vô Sắc, người đừng như thế nữa! Chuyện cũng đã qua, người đừng mãi canh cánh trong lòng." Lưu Sương thấy bộ dạng Vô Sắc, trong lòng rất khó chịu, "Đại Mi Vũ còn đang nguy hiểm, ta đã sắc thuốc, ta bưng cho nàng." Lưu Sương không muốn thấy hắn và Bách Lý Hàn đối chọi gay gắt, cống quát nói.

"Lưu Sương, cảm ơn hảo tâm của người, người đúng là một người con gái tốt, nàng đối đãi như thế với người, người còn cứu nàng. Tuy nhiên, thuốc này có lẽ không còn cần, nàng nghĩ muốn nhìn các người một lần, vào đi thôi." Vô Sắc nói cực kỳ khó hiểu.

Lưu Sương nhìn Bách Lý Hàn một cái, nói: "Chúng ta đi thăm nàng một chút đi." Bất kể Đại Mi Vũ đã từng làm gì, hôm nay, nàng cũng đã muốn chết, nàng không muốn cự tuyệt yêu cầu của một người như thế.

Mày Bách Lý Hàn nhíu chặt, lúc lâu sau cũng gật đầu, hai người cầm tay nhau đi sang phòng bên.

Bên trong phòng, ánh nến lập lòe, Đại Mi Vũ nằm ở trên giường, mặc một thân lụa trắng mỏng, nhìn qua rất tinh khiết. Chỉ là, gương mặt của nàng, cũng trắng giống hệt y phục.

Thấy Bách Lý Hàn, trên gương mặt tái nhợt kia hơi đỏ ửng, mắt tràn hai hàng lệ nóng. Nàng nhìn nam nhân lạnh lùng cao quý này, trong lòng đau đớn, nàng thật không hiểu vì sao, vì sao, nàng không thể

chiếm được tim hần.

Bách Lý Hàn nhìn nàng, không nói gì, sắc mặt của hần bình tĩnh, nhìn không ra một chút hi vọng nào, đôi mắt đen thâm trầm, nhìn Đại Mi Vũ. Không thể đoán được hần nghĩ gì.

"Ta sắp chết rồi, chàng có thể nói cho ta, vì sao, vì sao chàng không thương ta, lại cứ thiên vị nàng ấy. Nàng ấy đẹp hơn ta sao?" Đại Mi Vũ không cam lòng khàn giọng hỏi.

gương mặt Bách Lý Hàn trong đêm tối như bóng ma, nghe được lời Đại Mi Vũ nói, hần cau mày lại, trầm giọng nói: "Đại Mi Vũ, nếu người nghĩ rằng chỉ cần là người dung mạo tuyệt sắc khuynh thành thì đương nhiên hạnh phúc sẽ đến...., người sai lầm rồi. Dung mạo vĩnh viễn không phải toàn bộ con người, có nét đẹp bên trong tâm hồn mới xứng đáng có được hạnh phúc vĩnh viễn."

Bách Lý Hàn nhẹ nói, tay càng cầm chặt tay Lưu Sương hơn. Ban đầu, thực sự là hần mê luyến Đại Mi Vũ xinh đẹp này, nhưng rất nhanh, hần nhận ra mình sai lầm. Đáng tiếc là, đến bây giờ, Đại Mi Vũ vẫn không hiểu nổi mình bại khi nào.

Đại Mi Vũ nghe những lời Bách Lý Hàn nói... nàng im lặng, chút ửng hồng trên da mặt chớp mắt biến mất, mặt của nàng trắng bệch dọa người.

"Hàn, chàng có thể lưu lại đây với ta một hồi không? Mặc dù chàng không thương ta, nhưng, ta vẫn yêu chàng." Nàng buồn bã nói, trước mắt sương mù, hai mắt nàng nhòe lệ khiến bộ dạng càng đáng thương

"Không, ta không bao giờ buông tay Lưu Sương nữa." Bách Lý Hàn lạnh lùng nói.

"Hàn, chàng nên đáp ứng cô ấy." Lưu Sương bỏ tay mình ra khỏi bàn tay Bách Lý Hàn, "Nếu không, cô ấy có chết cũng không nhắm mắt. Ta có chút lạnh, đi lấy y phục đã."

Thật sự Lưu Sương không đành lòng nhìn tình trạng của Đại Mi Vũ, nàng ấy sắp ra đi, yêu cầu như thế cũng không thể nói là quá đáng được, dù thế nào, nàng cũng từng là phi của Bách Lý Hàn, mà, Bách Lý Hàn cũng từng thích nàng.

Lưu Sương chậm rãi lui ra ngoài, Vô Sắc đứng ở cửa cũng theo nàng đi ra.

Đại Mi Vũ nhìn 2 thân ảnh biến mất trong đêm, miệng hiện lên nụ cười quỷ dị.

"Hàn, ta tuyệt đối sẽ không để cho Lưu Sương có được người, ta không cam lòng, ha ha ha ha..." Nàng ta điên cuồng hét, thanh âm dần dần trầm xuống cho đến khi biến mất. Nàng nuốt hơi thở cuối cùng.

Bách Lý Hàn trong tâm run lên, nhất thời có dự cảm xấu, cuống quýt hướng ra phòng ngoài, không thấy bóng dáng Lưu Sương cùng Vô Sắc đâu. Xa Xa thấy thị vệ mai phục đã chạy đuổi theo tới sườn đồi

Cả người lạnh buốt từ chân đến đỉnh đầu.

Lưu Sương, hắc đầu đón hô cái tên này, thi triển khinh công đuổi tới.

Trăng đeo ở chân trời, chiếu từng đợt ánh sáng lạnh lùng trên núi, cây cỏ trên núi được tưới đẫm ánh trăng, long lanh, thần bí. Nhưng lúc này, không ai còn đủ tâm trí hưởng thụ cảnh đẹp kia, ánh mắt của họ ngưng nơi sườn đồi.

Sườn đồi, Vô Sắc ghìm cổ Lưu Sương, tại bên vách đá, gió núi làm quần áo họ tung bay phấp phới. Tiếng gió xé qua tự hồ có thể xé nát tâm từng người

Đoạn Kinh Ngân, Thu Thủy Tuyết, Bách Lý Bằng cùng Mộ Dã đã đến, thật ra thì bọn họ cùng Bách Lý Hàn vẫn chia ra làm 4 đường tìm kiếm Lưu Sương trong kinh thành, Bách Lý Hàn tìm trong núi. Bọn họ nhận được tin tức Lưu Sương vội vã tới nơi này, không nghĩ rằng đã chậm một bước.

"Vô Sắc, ngươi không nên làm loạn, ngươi muốn thiên hạ này, ta cũng sẽ giao cho ngươi! Ngàn vạn lần ngươi đừng làm tổn thương Lưu Sương." Bách Lý Hàn lạnh lùng nói. Bàn tay nắm chặt thành nắm đấm, mồ hôi lạnh. Bất kể Vô Sắc có phải là huynh đệ hần hay không, nếu hần dám làm tổn thương dù chỉ 1 sợi tóc của Lưu Sương, Bách Lý Bằng ta sẽ cho hần biết thế nào là sống không bằng chết.

"Thiên hạ, ta có cần!" Vô Sắc tà mị cười nói, tóc đen tung bay dưới ánh trắng.

Hần tranh đoạt thiên hạ này, không phải vì hần muốn làm hoàng đế, làm hoàng đế sao có được cái tự do tự tại. Hần sở dĩ tranh đoạt hoàng quyền, bởi vì trong lòng hần bất bình, tại sao hần cũng là hoàng tử mà hần phải lưu lạc giang hồ? Tại sao hần lại phải cách rời mẫu thân của mình?

"Vô Sắc, nếu Nguyệt quốc là chưa đủ, ngay cả Thiên Mạc quốc ta cũng để cho ngươi!" Mộ Dã trầm giọng nói, thiên hạ có thể đoạt lại, nhưng nếu Lưu Sương chết rồi, sẽ không thể sống lại được nữa. (Ờ, nam nhân số 1)

"Đúng vậy a, Vũ Quốc cũng sẽ giao cho người, chỉ cần người thả nàng." Thu Thủy Tuyệt cũng cao giọng nói, hắn làm sao có thể trơ mắt nhìn Lưu Sương gặp chuyện không may. (nam nhân số 2)

"Các người thật sự là tình thâm a!" Vô Sắc lạnh giọng cười nói, "Đáng tiếc những thứ đó của các người không là gì cả." Bọn họ không biết, hắn muốn là thân tình, nhưng bọn họ không cho hắn được.

"Vô Sắc, Lưu Sương chưa từng làm gì có lỗi với người, sao phải giết nàng? Người thả nàng ra?" Đoạn Khinh Ngân trầm giọng nói.

Tay Vô Sắc ghì Lưu Sương khẽ run rẩy, bọn họ nói rất đúng, Lưu Sương quả thật không làm chuyện gì có lỗi với hắn, ngược lại nàng còn giúp đỡ hắn, nàng thật là một cô gái thiện lương, thánh khiết. Thế nhưng, ai bảo nàng có trong mình hài tử của Bách Lý Hàn? Hắn hận Bách Lý Hàn, nếu không phải do phụ hoàng sợ việc hắn hồi cung sẽ tranh đoạt ngôi vị hàng đế với Bách Lý Hàn, hắn đã sớm được gặp mặt mẹ không.

Mẫu thân, 2 từ này trong lòng hắn chỉ là một từ để gọi mà thôi. Hắn không được hưởng cảm giác thế nào là mẫu thân yêu dấu, hắn lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng nhìn thấy mẫu thân, cũng là lúc thân thể mẫu thân lạnh băng. Như thế này thì sao hắn không thể hận!

Lưu Sương bị Vô Sắc xiết chặt không thể nói chuyện, nàng rất sợ, nàng không muốn chết, trong bụng nàng còn có hai hài nhi: con, nàng tuyệt đối không thể chết được. Thế nhưng lúc này Vô Sắc tựa hồ như hóa điên, tận mắt hắn nhìn thấy mẫu thân qua đời, tối nay lại chính mắt nhìn thấy Đại Mi Vũ chết đi, hơn nữa, còn cả hài tử của hắn. Hắn rõ ràng là bị đả kích rất lớn.

"A Tuyệt, không nên làm chuyện điên rồ!" giọng nói tuy già nua

nhưng uy nghiêm từ phía trước truyền ra.

Vô Sắc ngược mắt thấy trong bóng đêm, sư phụ hắc, Bạch Diệc Thanh, tóc trắng râu bạc đang đứng ở nơi kia, nhìn hắc vô cùng thương xót.

"Sư phụ, người không nên khuyên đồ nhi, đồ nhi đã quyết! Sư phụ, cảm ơn người những năm qua đã nuôi dưỡng, A Tuyết xin hẹn kiếp sau báo đáp người." Vô Sắc đối với Bạch Diệc Thanh tình cảm thâm hậu. Dù gì đi nữa, cũng là người nuôi lớn hắc, thế nhưng, giờ hắc lại muốn bỏ mà đi.

"Tuyết nhi, người không nên như vậy, chuyện năm đó, là lỗi của phụ hoàng người, nhưng người cùng Sương nhi đâu có quan hệ gì." Những binh tướng đang đứng dàn hàng bỗng nhiên tách ra một con đường, một người mặc áo vàng sáng chói chậm rãi đi tới – Bách Lý Hạo.

Vô Sắc không thể tin, hắc nhú mày nhìn lại, hắc không nghĩ người kia sẽ tới.

Bách Lý Hạo đứng nhìn Vô Sắc bên vách núi, trong lòng tràn sự hối hận. Hắc không nên để đứa bé này lưu lạc ngoài nhân gian. Hắc không nghĩ tới, người giúp đỡ Trịnh hoàng hậu cùng Thôi tổng quản chống lại hắc- Bách Lý Tuyết. Không ngờ tới, đứa con này còn bắt Lưu Sương tới cứu mình. Rõ ràng hắc không có mất thiện tâm.

"Người chịu cầu xin ta: van xin ta, là vì nàng đang mang trong bụng hoàng tôn của người sao." Vô Sắc nắm chặt cổ Lưu Sương, lạnh lùng nói.

"Tuyết nhi, phụ hoàng biết con hận phụ hoàng, là phụ hoàng sai, con không thể chết. Tuyết nhi, con thả Sương nhi ra, con còn trẻ, các con

không thể chết, là phụ hoàng đáng chết, phụ hoàng sẽ xuống cửu tuyền bồi tội với mẫu phi con." Bách Lý Hạo dứt lời, bỗng nhiên xoay người sang vệ bên cạnh rút kiếm ra, hướng ngực mình đâm tới.

Vô Sắc kinh hãi, trơ mắt nhìn thanh kiếm kia đâm vào lồng ngực Bách Lý Hạo, máu tươi tủa ra. Cả người hắn trong tích tắc cứng lại, tay ghìm cổ Lưu Sương trong phút chốc buông lơi.

"Phụ hoàng! Phụ hoàng!..." Bách Lý Hàn cùng Bách Lý Bằng vọt tới, đỡ Bách Lý Hạo sắp ngã xuống đất.

Đoạn Kinh Ngân thừa dịp vô sắc giật mình sững sờ, phi thân nhảy lên, cứu Lưu Sương. Mộ Dã tung người nhảy về vách đá, giọng nói chứa sự căm hận: "Vô Sắc, ngươi dám động thủ với Lưu Sương."

"Sương nhi, nàng không sao chứ.!" Thu Thủy Tuyệt đi tới trước mặt Lưu Sương lo lắng hỏi.

Lưu Sương lắc đầu nói: "Ta không sao!" Nhưng là trải qua tình hình này, nàng có chút kinh sợ.

Đoạn Kinh Ngân không yên tâm đưa cổ tay Lưu Sương lên bắt mạch, cảm nhận được mạch Lưu Sương ổn định, mới thở phào nhẹ nhõm.

Bách Lý Hàn từ xa nhìn thấy Lưu Sương không sao, trong lòng khẽ bình lại, cúi đầu hỏi Bạch Diệc Thanh đang bắt mạch cho phụ hoàng: "Phụ hoàng ta không sao chứ?"

"Thương thể nghiêm trọng, tuy nhiên không ảnh hưởng tới tính mạng. Người có lão thiên phù hộ, giữ được một mạng. Người nhanh chóng sai người đưa vào phòng nhỏ kia. Ta phải nhanh chóng sơ cứu, Sương nhi, Kinh Ngân, các người tới giúp ta!" Bạch Diệc

Thanh trầm giọng nói.

Đoạn Khinh Ngân cùng Lưu Sương nghe vậy theo Bạch Diệc Thanh đi tới

Cầm vệ quân nhanh chóng vây quanh phòng nhỏ, Lưu Sương theo sư huynh cùng lão gia gia vào trong phòng

Chọn lựa dao, cầm máu, kim khâu, nấu thuốc, mớm thuốc, cho đến khi tảng sáng, tình hình của Bách Lý Hạo đã ổn định lại.

Một đêm gian nan rốt cục cũng qua đi, Lưu Sương mệt mỏi đi ra. Một đêm không chợp mắt, nàng cực kỳ mệt mỏi, vừa ra khỏi cửa, liền có một thân thể ấm áp chờ nàng, Lưu Sương ngẩng đầu, thấy Bách Lý Hàn đang nhìn nàng đau khổ.

"Phụ hoàng của người đã ổn!" Lưu Sương nhẹ nói.

"Ta biết, nàng nghỉ ngơi một chút đi, ta sẽ chăm sóc nàng." Bách Lý Hàn ôm nàng, nhẹ nói. Lòng ngực hắn ấm áp, nhẹ như bông, làm nàng say mê. Nàng quá mệt mỏi, cứ như thế dựa trong ngực hắn mà ngủ yên bình.

Trong giấc mộng kia, nàng cảm nhận được hương vị ngọt ngào, nhưng khi tỉnh dậy thì không nhớ rõ nội dung giấc mơ, chỉ cảm thấy tinh thần vui vẻ, thanh thoát, tay chân nhẹ như cánh chim.

Ánh mặt trời buổi chiều nhẹ nhàng chiếu qua cửa sổ, nhẹ nhàng chiếu trên khuôn mặt nàng như một lớp phấn mỏng. Lưu Sương thức dậy, không biết mình đang ở chỗ nào, một lúc sau mới nhận ra là đang ở nhà gỗ của lão gia gia ở trên núi.

Đẩy cửa đi ra ngoài, có chút gió lạnh, tuy nhiên nàng không có cảm

giác lạnh, mặt trời cũng không còn rực rỡ nữa, trăng tròn đã từ phía đông nhú lên.

Trong sơn cốc im ắng, những binh lính mà Bách Lý Hàn, Mộ Dã, Thu Thủy Tuyệt, mang tới đã đi cả, phòng bên im ắng, Lưu Sương đẩy cửa đi vào, không có một bóng người, phụ hoàng Bách Lý Hàn cũng đã đi rồi.

Chỉ có một mình nàng ngủ say chỗ này sao?

Trong lòng nàng không cảm thấy sợ hãi, nàng biết, có người sẽ tuyệt đối không bỏ nàng lại.

Khẽ xoa bụng, nàng lững thững bước vào trong cốc, núi non hoa cỏ róc rách, muôn hoa khoe sắc khoe hương. Đi có vài bước, đã thấy Bách Lý Hàn từ bụi hoa đi tới.

Trong ánh chiều tà, gương mặt Bách Lý Hàn mỹ vô cùng. Ánh chiều như thứ kim cương phủ trên tóc hắc, nhìn qua như một bức họa.

Trong tay hắc cầm một bó hoa tươi, là hoa hắc tự hái trong bụi, mặc dù không phải những loài hoa có tiếng, nhưng là bó hoa kia thực sự đẹp vô cùng.

"Tặng sao?" Lưu Sương nhẹ giọng hỏi, nhận lấy từ tay hắc, trên mặt lộ ra nụ cười, đóa hoa kia thật rực rỡ và tinh khiết.

Bách Lý Hàn nhìn nàng, trong nháy mắt thất thần.

Hắc ôm nàng, cúi đầu khẽ hôn lên môi nàng.

Bụng Lưu Sương bỗng nhiên kêu ọc ọc, nàng đã một ngày một đêm không ăn gì, nàng không đói thì hài tử cũng đói a. (=)). Bó tay)

Bách Lý Hàn khẽ cau mày, ngón tay thon dài giận dữ xoa bụng Lưu Sương cười nói: "Ha ha, hình như tiểu bảo bảo có ý kiến rồi nha."

"Đúng vậy a, không chỉ có bọn chúng có ý kiến, ta cũng có ý kiến có được hay không, mau đi tìm cái gì ăn đi!" Lưu Sương cau giận nói.

"Bọn chúng?" Bách Lý Hàn ngây ngốc hỏi, nhất thời không có hiểu được lời Lưu Sương nói.

Lưu Sương vươn 2 ngón tay ra trước mặt hắn, mặt hắn sáng ngời.

Bách Lý Hàn nhìn ngón tay nàng, có chút mê hoặc.

"Ngốc quá, hai có được hay không!" Lưu Sương liếc hắn một cái, nói.

Bách Lý Hàn nghe vậy, trên mặt cười rạng rỡ, cao hứng. Trời xanh kia thương họ, đem hài tử đã mất trả về sao?

"Chờ ta đi một chút sẽ trở lại." Hắn mềm nhẹ nói.

Hắn xoay người vào nhà lấy bộ cung tên rồi đi ra ngoài, thứ này đoán chừng là lính của hắn để lại.

"Chàng muốn làm gì?" Lưu Sương hỏi

Hắn quay đầu khẽ mỉm cười nói: "Cho tiểu tinh tinh ăn cật mà."

Dưới ánh trăng dịu dàng, hoa cỏ trong sơn cốc hòa cùng gió đêm chợp chờn. Bách Lý Hàn dùng khinh công, tung người trên các ngọn cây, bạch y trong gió phiêu giương, nhìn qua hắn như thần tiên.

Hắn quay về, trong tay giơ lên một con gà núi.

Hắn thuần thực nhổ lông mao, đi ra suối rửa sạch, sau đó nhóm một đống lửa, đem thịt gà gác trên lửa nướng lên. Hắn vào trong nhà lấy chút đồ gia vị, muối, vẫn không nhìn nàng, thuần thực lật gà qua lại.

Chỉ chốc lát, thịt ở trên lửa phát ra mùi thơm quyến rũ, tiếng xèo xèo bày ra, mỡ theo thân thịt mà chảy xuống dưới.

"Thơm quá a!" Lưu Sương nói,

Bách Lý Hàn nhíu mày, giật xuống một cái đùi gà, đưa cho Lưu Sương

Lưu Sương nhanh chóng ăn hết, liếm liếm đầu lưỡi nói: "Thiếp muốn ăn nữa!"

Kể từ sau khi mang thai, Lưu Sương liền trở nên rất thèm ăn.

Bách Lý Hàn vừa giật xuống một cái đùi gà, chăm chú nhìn Lưu Sương ăn chóng vánh. Trừng mắt nhìn, nói: "Xem ra không phải là tiểu mèo, là tiểu heo mập."

"Bách Lý Hàn, hai đùi gà vừa rồi không phải thiếp ăn, là hài tử của chàng ăn, bây giờ mới là lúc thiếp muốn ăn." Lưu Sương dứt lời, giật xuống toàn bộ gà bắt đầu ăn, cuối cùng, toàn bộ gà xuống bụng, ngay cả một miếng thịt cũng không chừa cho Bách Lý Hàn ăn, chỉ chừa xương đầy đất.

Đến khi ăn xong rồi, Lưu Sương ngược mắt thấy Bách Lý Hàn đang nhìn nàng mỉm cười, mới cảm thấy có chút ngượng ngùng, bộ dạng ăn uống của nàng có phải hay không rất khó coi. Nhìn hắn quan sát nàng ăn, xem chừng như còn ngon hơn là ăn món gà kia vậy.

"Nếu không, chàng lại đi săn một con gà núi đi?" Lưu Sương ngượng ngùng nói, là nàng một chút cũng không chừa cho hắn.

Bách Lý Hàn nhìn nàng, sủng nịch cười cười, không nói gì, vươn tay, lau khô miệng cho nàng.

"Nàng ăn no, ta cũng hết đói bụng." Hắn vừa nói, vừa ngồi xuống thảm cỏ trên đất, cánh tay nhẹ nhàng kéo Lưu Sương, để nàng nằm xuống, gối đầu trên đùi hắn.

"Phụ hoàng chàng cùng Vô Sắc, bọn họ thế nào?" Lưu Sương nhẹ giọng hỏi.

"Phụ hoàng sau khi tỉnh lại, người muốn gặp nhất chính là Vô Sắc, không, là A Tuyết. A Tuyết đã tha thứ cho phụ hoàng rồi, bất quá hắn cự tuyệt phụ hoàng phong hắn là vua, hắn cùng gia gia nàng đi rồi, nói là đi lưu lạc giang hồ." Bách Lý Hàn thở dài nói.

Đến lúc này, Bách Lý Hàn mới biết được con người Vô Sắc, thật ra thì hắn gây ra nhiều chuyện như vậy, không phải vì tham quyền danh lợi phú quý, chỉ là trong lòng bất bình mới bày ra nhiều trò quỷ phá. Chính xác là, hắn thích cuộc sống tự do tự tại trên giang hồ hơn.

"Ta nghĩ sau này trên giang hồ sẽ không còn một Vô Sắc vừa chính vừa tà "Cứu một người đả thương một người, sống một người chết một người" nữa rồi, hắn sẽ là thầy thuốc cứu người Bách Lý Tuyết." Lưu Sương đưa mắt nhìn trời vừa sáng, nhẹ giọng nói.

Bách Lý Hàn gật đầu, vỗ về nàng, dịu dàng nói: "Sương, ta vĩnh viễn cùng nàng cư ngụ ở sơn cốc, sinh một đám hài tử, có được hay không?"

Vừa rồi, Lưu Sương bị Vô Sắc bắt đến trên sườn núi, tim của hắn một lát tuyệt vọng, một lát hi vọng, lên thiên đường rồi xuống địa phủ, du tẩu vô số hồi. Nếu như nàng chết, tim của hắn triệt triệt để để chìm vào vực sâu không đáy, sống nữa cũng không còn ý nghĩa. Mặt khác, hắn thề, chỉ cần nàng sống, hắn sẽ vĩnh viễn cùng nàng ở chung một chỗ, làm nàng cười, làm nàng náo, sủng ái nàng, sinh một đám hài tử, sống một cuộc sống sinh hoạt khoái nhac.

Lưu Sương nhìn một bên mặt hắn tuần mỹ dưới trăng, đúng dịp cười yên nhiên nói: "Ta tựa hồ chưa nói muốn gả cho chàng a!"

Bách Lý Hàn nghe vậy, tức giận vỗ vỗ đầu của nàng, nói: "Nàng đã có hài tử của ta rồi, còn muốn gả cho người khác? Hôn sự của nàng cùng với Băng nhi, không tính toán gì hết." Nhớ tới hôn sự của nàng cùng Bách Lý Băng, trong lòng hắn nhất thời ảm đạm. Băng nhi sợ là cũng phải thất vọng rồi, bởi vì hắn yêu Lưu Sương.

"Ngày mai, ta liền đi từ ngôi vị hoàng đế, nàng thấy thế nào?" Bách Lý Hàn nắm tay nàng, cùng mười ngón tay nàng đan xen, xiết lại thật chặt.

Từ bỏ ngôi vị hoàng đế, là vì nàng? Lưu Sương ngược mắt, thấy đôi mắt kia kiên định, nàng biết hắn thật tâm. Nàng dĩ nhiên nguyện ý cùng hắn vĩnh viễn trải qua cuộc sống tự do tự tại. Thế nhưng, Nguyệt Quốc phồn thịnh chưa bao lâu đã lại đổi hoàng đế, việc này với nước với dân, ắt không có lợi. Huống chi, hắn rất thích hợp làm hoàng đế. Nàng không thể vì mình mà ích kỷ như vậy, có được hắn, liền kéo hắn từ ngôi vị hoàng đế xuống thường dân.

"Hàn, chàng hẳn hiểu ta, ta không ngại chàng làm hoàng đế, cái ta để ý chính là... hậu cung của chàng!" Lưu Sương nhàn nhạt nói.

Bách Lý Hàn gõ đầu Lưu Sương, cau giận cười cười nói: "Có nàng

rồi, ta còn cần hậu cung làm gì. Ta chỉ cần mình nàng làm Hoàng hậu là đủ rồi."

Hết

Phiên ngoại hạnh phúc: Cơn ghen của Hoàng đế (Thượng)

Tê Phượng cung

Ngay giữa đại điện bày biện cây tử đàn lũ điều ra tới bảo tọa, dựa lưng trên cửa hàng màu đỏ chót, phía trên dùng kim tuyến thêu phượng văn. Trước bảo tọa đặt một con giống như trước dùng gỗ tử đàn chế thành chân đạp. Gần cửa sổ mở lớn, hai bên đặt một đôi như ý điền nước sơn xài kiểu tiểu ngọt. Bên cạnh bày một con định chỗ trú trắng dứu hàn mai đại sáp bình, bên trong cắm đoá Phù Dung vừa hái xuống.

Này phòng ngoài điện bố trí hoa lệ cao quý, khắp nơi lộ ra sự quyền sủng của Hoàng thượng, biểu lộ rõ sự uy nghi cùng ung dung của Hoàng hậu.

Nội thất bố trí cực kỳ tinh xảo tinh mỹ, bát bảo chế thành đàn mộc, giường lớn khảm trai, trướng幔 trên giường nhàn nhạt màu tím. Phía Bắc trên tường treo một bộ liên đường ánh trắng, liên hoa: hoa sen dưới trắng trong trẻo lạnh lùng tinh khiết, lộ ra lãnh diễm ôn nhu nói không nên lời.

Lưu Sương dựa ở đầu giường, tay ngọc vuốt ve bụng, lông mày kẻ đen khẽ nhíu lại. Hài nhi trong bụng đã bảy tháng rồi, nhưng mà, ngày trước nàng vuốt ve bụng, cảm thấy một trong hai hài tử thai vị không ổn. Nghi ngờ song sinh tử sợ nhất là việc này, nếu có một thai vị không ổn, hai đứa bé cũng rất khó thuận lợi sinh hạ. Bất quá, đảo thai vị như thế nào, Lưu Sương cũng chưa từng học qua, xem ra hẳn

là phải đi hỏi gia gia.

Ngoài cửa sổ trời đã tối đen, trăng sáng trên không, gió nhẹ nhẹ phẩy. Sắc trời đã không còn sớm, Bách Lý Hàn vẫn chưa trở về cung. Hắn được tôn kính ở chỗ, là Hoàng đế nhưng chỉ có mình Lưu Sương là Hoàng hậu, không chọn thêm bất kỳ phi tử nào. Mỗi ngày hắn đều qua đêm ở Tê Phượng cung, hôm nay chẳng biết tại sao, trễ như vậy còn chưa hồi cung.

Lưu Sương biết Bách Lý Hàn sau khi lên ngôi, chính sự bận rộn, nên nàng dặn Tiêm Y cùng Khinh Y làm một chén cháo tổ yến, tự mình mang vào trong ngự thư phòng cho Bách Lý Hàn.

Bên trong ngự thư phòng đèn dầu sáng rõ, trong điện im ắng, ngoài điện thị vệ canh gác cẩn mật. Tổng quản thái giám thấy Lưu Sương tới, đang muốn đi vào thông báo, Lưu Sương phát tay áo, hắn liền biết điều lui xuống ngay.

Lưu Sương bảo Khinh Y và Tiêm Y ở bên ngoài điện chờ mình, sau đó nàng mang hộp đựng thức ăn lặng lẽ đi vào.

Bách Lý Hàn ngồi ngay ngắn trên ghế rồng bọc da êm ái, đang mặc hoàng bào, thân hình cao lớn ẩn sau chiếc bàn rộng lớn. Hắn đang cúi đầu đọc sách, trên khuôn mặt tuấn mỹ nhất phái vẻ mặt ngưng trọng, lúc này nhìn qua hắn tuấn mỹ mà trầm tĩnh.

Hắn cực kỳ nhập thần, ngay cả Lưu Sương đi vào cũng không hề phát giác. Lưu Sương không khỏi khẽ than thở, lặng lẽ đi tới phía sau hắn, muốn xem hắn đang đọc tấu chương gì, lại nhập tâm mất hồn như thế.

Bách Lý Hàn xem ra chẳng phải xem tấu chương gì cả, mà là một quyển sách cổ xưa. Đến khi Lưu Sương nhìn rõ hắn xem sách gì, hai

gò má không khỏi khẽ đỏ lên. Đường đường là vua một nước nghiêm trang ngồi ở bên trong ngự thư phòng, không xem tấu chương quốc gia đại sự, lại đi xem sách thuốc, sách thuốc cho những phụ nữ có thai.

Lưu Sương ho nhẹ một tiếng, đem hộp đựng thức ăn đặt ở trên bàn.

Bách Lý Hàn ngẩng đầu lên, ngưng mắt nhìn về phía Lưu Sương, con người sâu thẳm trong suốt, sâu trong đáy mắt tràn ra nụ cười dịu dàng.

"Sương, sao nàng lại tới đây?" Hần liền đưa tay kéo nhẹ chiếc eo đã cao của Lưu Sương.

"Nguyên tưởng rằng chàng xử lý tấu chương cực khổ, cho nên mới mang bữa tối đến. Bất quá, nhìn dáng dấp chàng cũng chẳng mệt mỏi là bao." Còn có thời gian rồi xem sách thuốc, đúng là không mệt. Bất quá đáy lòng Lưu Sương ngọt ngào hưng phấn, nàng biết hần quan tâm nàng.

Bách Lý Hàn mở hộp đựng thức ăn ra, lấy cháo tổ yến, vừa uống vừa nói: "Sương, hiện tại nàng nên hoạt động thích hợp, nếu không, đến khi sinh con, sẽ rất cực khổ. Nàng mang thai là song sinh tử, ta thật rất lo lắng."

"Thiếp không sao, chàng quên, thiếp chính là thầy thuốc a!" Lưu Sương nhẹ giọng nói, nhớ tới thai vị hài tử, nội tâm mơ hồ có chút bất an.

"Nàng sao thế?" Bách Lý Hàn nhạy cảm thấy được vẻ mặt bất an của Lưu Sương, để chén ngọc xuống, tay phủ lên bụng Lưu Sương, ôn nhu hỏi.

"Không có gì, không biết hiện gia gia đang ở đâu? Đã lâu không gặp người, có chút nhớ nhung lão nhân gia rồi."

"Gia gia hành tung khó đoán, chính ta cũng rất khó tìm. Bất quá, ta nghĩ, nàng sắp sinh, người nhất định sẽ trở lại." Bách Lý Hàn nói.

Lưu Sương gật đầu, nhưng mà, nàng không xác định lúc gia gia trở về có trễ hay không.

Qua mấy ngày sau, trong cung nghênh đón một vị khách không mời mà đến... Đoạn Khinh Ngân, Lưu Sương tự nhiên vui mừng. Vội đứng lên, những ngày qua nàng đã không gặp sư huynh, kể từ khi nàng vào cung, Đoạn Khinh Ngân liền thất tung dấu vết.

"Sư huynh, huynh tới từ lúc nào?" Lưu Sương nhẹ nhàng cười hỏi.

Cuối xuân sáng rỡ ấm áp, Đoạn Khinh Ngân mặc chiếc áo lam cực kỳ bình thường, tựa vào bên cửa sổ. Dưới ánh mặt trời, nụ cười nhàn nhạt hiện trên mặt, thấp thoáng vẻ phiêu muộn cùng một đường phong trần mệt mỏi nhẹ như khói.

Nhìn thấy sư huynh như vậy, nội tâm nàng mơ hồ có chút đau lòng. Hẳn lúc này, giống như một lang trung du phương giang hồ, vốn là, với tài năng của hắn, hoàn toàn có thể đảm nhiệm vị trí Hoàng thượng Lăng Quốc, thế nhưng hắn bỏ qua hoàng quyền, cam nguyện làm một thầy thuốc lưu lạc giang hồ. Lưu Sương dĩ nhiên biết, một trong những nguyên nhân lớn nhất là vì nàng.

"Ta đến phía nam một chuyến, tháng trước, nơi đó xảy ra ôn dịch, ta ở đó chữa bệnh, gặp được gia gia và Vô Sắc. Gia gia bảo ta trở về thăm nàng một chút, lão nhân gia cảm thấy không yên lòng." Thật ra thì Đoạn Khinh Ngân muốn thấy Lưu Sương để an lòng, chẳng qua là những lời quan tâm thương nhớ kia... trăm triệu lần nói không nên

lời. (anh ới.....)

Hắn hôm nay cùng nàng, đã không còn... là hai kẻ nhỏ vô tư sống nương tựa lẫn nhau như xưa rồi. Nàng nay đã là vợ người, là Hoàng hậu cao quý, thân phận chẳng những xa cách, còn có thể tục ngăn cách.

"Sur huynh..." Lưu Sương thở dài nói: "Ta quả thật gặp chút khó khăn, ta chẩn đoán được một trong hai hài tử thai vị bất chánh."

Đoạn Khinh Ngân nghe vậy, sắc mặt trầm xuống, đưa tay xoa cổ tay Lưu Sương.

Một lúc lâu, hắn buông ngón tay ra, thở dài một hơi, nói: "Quả thật như thế, bất quá cũng may mới bảy tháng, cũng có thể thay đổi."

"Sur huynh, huynh biết cách thay đổi sao?" Lưu Sương vui mừng hỏi.

Đoạn Khinh Ngân gật đầu, nói: "Bởi vì nghi ngờ nàng mang song sinh tử, nên gia gia không yên lòng, đã đem phương pháp truyền thụ cho ta. Cần, kim khâu đâm huyết, khai thông huyết mạch, công thêm dùng tay xoa bóp."

"Phải cần bao nhiêu thời gian?" Lưu Sương hỏi, mặc dù biện pháp có gây chút ít phiền toái, nhưng mà, miễn là có thể cứu vãn là được. Nếu không phải gia gia dạy sư huynh, nàng hiện tại chỉ còn biết chờ chết dài dài rồi.

"Việc này không nói chính xác được." Đoạn Khinh Ngân nói.

"Cái gì nói không chính xác?" Giọng Bách Lý Hàn bỗng nhiên từ cửa truyền đến. Hắn một lúc trước, liền nghe nội thị bẩm báo, nói là có Đoạn Khinh Ngân đến thăm Hoàng hậu. Cho nên, liền không tới ngự

thư phòng phê chữa tấu chương, trực tiếp đến Tê Phượng cung. Không nghĩ tới thấy cảnh Lưu Sương cùng Đoạn Khinh Ngân cùng đứng bên cửa sổ, nam phong thái tuấn tú, nữ khí chất uyển ước, giống như một đôi bích nhân.

Hắn dĩ nhiên biết trong lòng Lưu Sương chỉ có hắn, nhưng thấy cảnh này ghen tức trong lòng không khỏi sôi trào.

Đoạn Khinh Ngân nhìn thấy Bách Lý Hàn, chỉnh tề y phục vội vàng tham bái.

Bách Lý Hàn nhàn nhạt nói: "Miễn lễ, bình thân."

Rồi vội chạy tới bên cạnh Lưu Sương, ôm eo nàng thể hiện chiếm hữu, nói: "Không biết Đoạn huynh lần này vào cung, là có việc gì?" (bó tay =)))

Đoạn Khinh Ngân đứng dậy, còn chưa kịp nói, Lưu Sương đã thay lời: "Sư huynh không yên lòng ta, đến đây xem một chút. Bào thai trong bụng ta thai vị bất chánh, còn cần sư huynh giúp ta đổi thay vị."

"Nàng nói sao?" Bách Lý Hàn nghe thấy kinh hãi, thật ra thì mấy ngày nay hắn xem sách thuốc, đối với việc thai vị bất chánh cũng có nghiên cứu qua, lập tức sợ hết hồn.

"May là gia gia đem cách chữa dạy cho sư huynh, cho nên, mấy ngày tiếp theo sư huynh cần ở lại trong cung, giúp ta đổi thay vị." Lưu Sương nói.

Phiên ngoại hạnh phúc: Cơn ghen của Hoàng đế (Hạ)

Bách Lý Hàn nghe Lưu Sương thai vị bất chánh, trong lòng vô cùng căng thẳng, lại nghe nàng nói đã có phương pháp chữa trị, trong lòng

mới buông lỏng đôi chút. Đến khi nghe Lưu Sương nói phương pháp dùng kim châm cứu cộng thêm xoa bóp, tim của hắn lại treo lên.

Kim châm cứu cũng có thể chấp nhận, thế nhưng xoa bóp, muốn Đoạn Kinh Ngân xoa bóp bụng của Sương nhi? Làm sao có thể! Nam nữ thụ thụ bất thân, hắn có thể nào cho người khác chạm vào Hoàng hậu của mình, huống chi người này lại là Đoạn Kinh Ngân. Lưu Sương đối với Đoạn Kinh Ngân vẫn là có cảm tình, mặc dù là tình huynh muội, nhưng hai người bọn họ dù sao cũng không phải huynh muội ruột.

"Đoạn huynh, biện pháp xoa bóp này có thể truyền thụ lại cho trẫm không?" Bách Lý Hàn nhướn mày, nghiêm nghị hỏi. "Trẫm có thể bái người làm thầy!"

Đoạn Kinh Ngân nghe vậy, có chút bất ngờ, không nghĩ tới Bách Lý Hàn lại đòi bái hắn làm thầy, không khỏi mỉm cười nói: "Nếu như Hoàng thượng muốn học, thảo dân toàn lực xin truyền, sao dám đòi Hoàng thượng bái sư. Bất quá, hiện tại Hoàng hậu đã mang thai bảy tháng, mà phương pháp xoa bóp này không phải một ngày hai ngày có thể học xong, thảo dân... sợ rằng thời gian không còn kịp rồi."

Đoạn Kinh Ngân làm sao không biết Bách Lý Hàn thất vọng đau khổ trong suy nghĩ, đối lại là hắn, trong lòng dĩ nhiên cũng sẽ để ý. Nếu như có thể, hắn tuyệt đối không nguyện làm như vậy, chẳng qua sự việc cấp bách, để cứu Sương nhi cùng hài tử trong bụng nàng, chỉ còn cách đó.

Lưu Sương thấy con người sâu thẳm như nước của Bách Lý Hàn, thần quang trong mắt làm kinh lòng người, không khỏi gạt bỏ dáng vẻ hững hờ, quay đầu không để ý tới hắn, đối với Đoạn Kinh Ngân nói: "Sư huynh, huynh ở Nguyệt Ảnh cung đi, ta đã sai người dọn dẹp xong, chút nữa bảo Hồng Ngẫu dẫn huynh qua."

"Không cần, ta... hay là ở nơi của sư phụ cũng được." Đoạn Kinh Ngân liếc một cái thấy mặt Bách Lý Hàn chìm đen, cười nhạt nói. Ở trong hoàng cung tuy dễ dàng giúp Lưu Sương hơn, nhưng nếu hắn thật sự đáp ứng ở lại nơi này, sợ rằng có người sẽ không an tâm.

"Hoàng thượng, Hoàng hậu, thảo dân cáo lui trước." Đoạn Kinh Ngân dứt lời, liền thi lễ, rồi lui ra ngoài. (Sư huynh, mất hình tượng quá. T.T)

Áo lam phát phơ đi nhanh qua sân Tê Phượng cung, chỉ trong chớp lát liền từ từ biến mất trong ánh mặt trời.

Bóng lưng sư huynh cô đơn là vậy, sâu trong đáy lòng Lưu Sương bỗng nhiên nổi lên một tia cảm giác khó tả, chỉ cần là nàng gặp nạn, sư huynh liền luôn kịp thời đến bên cạnh nàng, toàn tâm toàn lực giúp nàng. Hôm nay, nàng có được hạnh phúc, thế nhưng sư huynh vẫn cô độc. Nàng rất mong sư huynh có thể sớm tìm được hạnh phúc của mình a.

"Thế nào, rất đẹp đúng không?" Lưu Sương thần sắc réo rất thâm thiết nghĩ đến xuất thần, thanh âm buồn buồn của Bách Lý Hàn vang lên bên tai làm nàng khẽ giật mình.

"Đúng a, nhìn rất đẹp." Lưu Sương thuận miệng đáp, sư huynh tuần mỹ là chuyện không thể nghi ngờ. (=)) còn phải nói.)

"Vậy ta thế nào, không đẹp sao?" Bách Lý Hàn đưa tay sờ sờ gương mặt Lưu Sương, thấp giọng hỏi, trong giọng nói kia chứa đựng một tia ủy khuất, lúc này ánh mắt của hắn cũng có một chút làm nũng giống như Bách Lý Băng.

"Chàng tất nhiên cũng rất đẹp!" Lưu Sương che miệng cười nói,

nàng chưa từng thấy vẻ mặt như thế của Bách Lý Hàn.

"Vậy sao nàng cứ nhìn hẩn chăm chăm, ta với hẩn, nàng thấy ai đẹp hơn?" Bách Lý Hàn tiếp tục truy vấn, trong giọng nói đố kỵ cả mười phần.

"Dung mạo vĩnh viễn không phải toàn bộ con người!" Lưu Sương nháy lại câu nói mà hẩn đã từng nói với Đại Mi Vũ, sau đó lướt nhanh qua hẩn xoay người đi vào trong điện.

Bách Lý Hàn đuối lý, nói: "Sương, nàng thật sự để cho hẩn xoa bóp?"

"Không đồng ý sao được, ai bảo chàng làm hài tử kia thai vị bất chánh." Lưu Sương giả vờ cá giận nói.

"Sao không để hẩn dạy cho bà mụ? Nàng không biết nam nữ thụ thụ bất thân a." Đôi lông mày ngọn núi tuyết đẹp của hẩn khẽ chau lên.

"Tất cả không còn kịp rồi! Cách y phục xoa bóp mà, hơn nữa, sư huynh là thầy thuốc, không có như chàng tâm địa gian xảo nhiều thế." Lưu Sương giận trách nói.

"Ai nói, chỉ cần là nam nhân, nhìn thấy Hoàng hậu ta xinh đẹp như hoa lại đâm ra thích, có thể nào biết an phận đây..." Bách Lý Hàn ôm lấy Lưu Sương, thật giống như ôm lấy một loại trân bảo hiếm thế nói.

Lưu Sương "phốc" ra một tiếng, cười nói: "Chàng nhìn ta bây giờ có người gặp sẽ thích sao? Chàng xem ta là bảo bối, người khác chẳng thèm liếc ta lấy một cái đây." Lưu Sương vỗ về lưng áo to lớn nói. Bởi vì nàng mang song sinh tử, cho nên mới bảy tháng bụng đã vượt qua bụng người bình thường sắp sinh rồi, hơn nữa bởi vì mang thai nên gương mặt có chút phù thũng, nói thật ra, nàng có cảm giác xấu

hổ đầy mình đây.

Bách Lý Hàn thương yêu nhìn bụng Lưu Sương cực lớn, đau lòng nói: "Để nàng chịu khổ rồi, sau khi sinh hai hài tử, chúng ta đừng... có thêm hài tử nữa."

Nói thật ra, mấy ngày nay, không chỉ mình Lưu Sương chịu khổ, hấn cũng chịu khổ. Từ sau khi cùng Lưu Sương đoàn tụ, nàng cũng đã mang thai được năm tháng rồi, làm hại ngày qua ngày ôm Lưu Sương, cũng chỉ có thể nhìn, không dám hành động thiếu suy nghĩ. Thật giống như ngồi trước bàn đầy món ngon mỹ vị, lại không thể ăn một miếng, nghĩ thôi đã tràn ngập đại họa. (khổ thân anh =)))

Hôm nay lại làm cho lửa trong lòng hấn cháy lớn hơn, Đoạn Kinh Ngân phải giúp Lưu Sương xoa bóp, mà hấn, cũng chỉ có thể đáp ứng. Đưa tay phác thảo một đường từ mũi Lưu Sương xuống, Bách Lý Hàn thất bại nhắm hai mắt lại, buồn bã thở dài nói: "Nàng chính là trời cao phái tới hành hạ ta."

Dứt lời, kéo Lưu Sương lên giường, nụ hôn nóng bỏng phô thiên cái địa mà đến. Hôm nay, cũng chỉ có vận động như thế mới có thể an ủi tâm linh bị thương của hấn. Nhưng mà, ngay cả vận động như thế cũng có người không cho hấn thỏa mãn, hai người đang hôn ngọt ngào, hài nhi trong bụng Lưu Sương bỗng nhiên hung hăng đá một cái. Tay Bách Lý Hàn đang đặt nhẹ nhàng trên bụng của Lưu Sương, bị một cước kia vừa vặn đá ngay tay hấn.

Bách Lý Hàn ảo não rút tay về, hỏi: "Tốt a, còn chưa có đi ra, đã lớn gan khiêu khích phụ hoàng. Sương, đây đâu là đứa bé?"

Lưu Sương cười nói: "Đó chính là thai vị bất chánh, hấn chắc phải là một nam oa."

Gần đây, nàng thường cảm thấy bào thai trong bụng cử động linh hoạt hơn, thật giống như hai tiểu tử đang đánh nhau, bất quá, nàng có thể cảm nhận rõ ràng, tiểu tử thai vị bất chánh kia động càng sinh động hơn, ắt phải là một đào khí tiểu nam oa.

Bách Lý Hàn vuốt bụng Lưu Sương, hí mắt cười nói: "Chờ người đi ra ngoài, phụ hoàng sẽ thu thập người."

Hắn ngược mắt thấy bộ dáng yên nhiên cười nhẹ của Lưu Sương, bởi vừa rồi hắn hôn, sắc mặt nàng ửng đỏ, tựa như thoa một tầng son, làm cho nàng nhìn qua càng thêm xinh đẹp động lòng người. Cái miệng nhỏ nhắn cũng đỏ bừng kiều diễm, Bách Lý Hàn không khỏi tâm thần xôn xao, cúi người xuống, tiếp tục công việc vừa rồi.

Nhưng mà, còn chưa kịp đụng môi nàng, Lưu Sương đã đột nhiên che miệng, vội vàng nói: "Mau tránh ra!" Dứt lời, vỗ về bộ ngực, rồi nôn một ngụm ra ngoài, phun ngay trên long bào màu vàng sáng của Bách Lý Hàn một ngụm nước chua.

Gần đây, Lưu Sương bắt đầu xuất hiện bệnh trạng nôn ọe, thỉnh thoảng lại nôn mửa.

Trong nháy mắt, Bách Lý Hàn lấy khăn lụa từ trong tay áo ra, trong tâm bức dọc, lau miệng cho Lưu Sương, rồi vuốt trán cười khổ, khẽ thở dài: "Lão Thiên..."

Hắn thề, không bao giờ, để cho Lưu Sương... sinh một lần nữa.

Đồng Lam Phương

10-07-2011, 10:08 PM

Phiên ngoại hạnh phúc: Hy Chiêu và Hà Uy

Đoạn Khinh Ngân châm cứu xoa bóp cho Lưu Sương hai tháng, tâm của Bách Lý Hàn cũng treo ngược hai tháng. Mặc dù hấn tự cho mình là một hoàng đế lòng dạ rộng rãi, nhưng mà, một khi liên quan đến Lưu Sương, hấn liền trở thành một phu quân lòng dạ hẹp hòi, hoàn toàn không có chí tôn cùng khí độ.

Mặc dù mỗi lần dùng kim châm cứu huyết cùng xoa bóp, hấn cũng ở bên cạnh nhìn ngó học tập, mặc dù vẻ mặt Đoạn Khinh Ngân chuyên chú ngưng trọng, hồn nhiên coi Lưu Sương là bệnh nhân, không có một ti mờ màng, nhưng mà, hấn cũng đau khổ tận hai tháng rồi. (yê, fan của sư huynh sướng chưa. He he)

Hơn nữa khi hấn thấy bụng Lưu Sương càng lúc càng lớn, liền không nhịn được đau lòng. Nàng gầy yếu nhỏ nhắn mềm mại, lại phải mang một bụng to như thế, sao không cực khổ chứ, thế nhưng hấn cũng không chia sẻ được một chút với nàng. Nhìn bộ dạng cực khổ của nàng, hấn rất muốn bắt nàng nằm ở trên giường, không cho đi lại tùy ý, thế nhưng nàng cũng không chịu. Sợ đến khi sinh, không có khí lực, cố chấp mang bụng cao khổng lồ (Nguyên văn lun nha. :-s đáng sợ quá, khổng lồ) đến hoa viên tản bộ mỗi ngày.

Hấn chỉ biết dằng dặc than thở, mong mỗi hai tiểu tử kia sớm ngày chào đời.

Tựa hồ cảm nhận được lời cầu nguyện của Bách Lý Hàn, vào một đêm tháng sáu, hai tiểu tử ở trong bụng mẫu thân rốt cục chán ngán, muốn đi ra ngoài nhìn một chút thế giới xinh đẹp này.

Đêm, lạnh tựa như nước, một mảnh trăng rằm đeo ở chân trời, tản ra khói nhạt mà quang mang. Vãn Hương Ngọc tản ra mùi thơm ngọt ngào, đêm yên tĩnh cùng tốt đẹp.

Thế nhưng, trong lòng Bách Lý Hàn hỗn loạn tê dại một vùng.

Hắn đã tám lần bị Lưu Sương đuổi ra từ trong điện, lúc này đang tựa vào trước cửa điện Tê Phượng cung, hai chân hoàn toàn bủn rủn, tất cả khí lực cũng giống như bị tháo nước rồi. Trong lòng lại càng quặn đau, trước mắt chỉ thấy Lưu Sương mặt mày tái nhợt phun ra những lời ngoan tuyệt: "Cút ra ngoài cho ta, chàng ở trong này ta sẽ không sinh được!"

Hắn biết Lưu Sương không muốn hắn thấy bộ dạng thống khổ cực khổ của nàng, thế nhưng, nàng ở trong đó chịu tội, hắn có thể nào vô tư ở bên ngoài? Lòng hắn rối bời, không ngừng dạo bước qua lại ở trước cửa điện, cơ hồ muốn đem bậc thang trước cửa đập toái.

Nghĩ đến bụng Lưu Sương cực lớn, hắn biết nhất định nàng sinh vô cùng cực khổ.

Nếu như, có thể cho hắn thay nàng gánh vác đau khổ thì tốt biết mấy. Hắn từng thề không để cho nàng chịu bất cứ thống khổ nào, thế nhưng, hắn lại không làm được. Mặc dù nói sinh con dưỡng cái là thiên chức của nữ nhân, thế nhưng hắn quyết định không bao giờ... làm cho nàng mang thai lần nữa.

"Hàn nhi, Sương thế nào? Sinh thuận lợi không?" Lão thái hậu được Bách Lý Hạo dìu đỡ cũng đến.

Nghĩ đến thấy được trọng tôn, lão thái hậu tự nhiên hưng phấn, nhưng cũng vô cùng lo lắng an nguy của Lưu Sương, không nhận được tự mình đến đây.

Trong điện không nghe tiếng quát tháo của Lưu Sương, chỉ nghe được thanh âm của ma ma: "Nương nương, dùng sức a... dùng sức

a..."

Đêm dài, đau khổ bên trong càng dài hơn, Bách Lý Hàn rốt cục không kìm nén được nữa, lại một lần nữa xông vào trong điện.

"Hàn nhi, không thể đi vào! Nam tử không thể đi vào... Không có cát tường."

Bách Lý Hàn lúc này trong mắt trong lòng chỉ có Lưu Sương, nào nghe được tiếng quát tháo của Thái hậu, đẩy cửa điện ra, vọt vào trong.

Tiếng Thái hậu vô lực quát ở phía sau, Bách Lý Hàn đã vào điện.

Trong điện, nhiều cung nữ cùng các mục mục đã lần thứ 9 thấy Bách Lý Hàn xông vào, như cũ chạy tới cản hấn, bị hấn đẩy ra không chút lưu tình.

"Cút hết sang một bên!" Hấn lạnh lùng nói, mấy cung nữ cùng mục mục nghe Hoàng thượng lạnh giọng, sợ đến cầm như hến, ngoan ngoãn nhường ra.

Bách Lý Hàn vội vàng đi tới trước giường, nhìn nữ nhân của hấn đang đau tới độ chết đi sống lại, lần này nàng không còn khí lực đuổi hấn, cơn đau kéo đến dữ dội hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt rữa đầy mồ hôi, lòng hấn đau như cắt, cầm nhẹ bàn tay lạnh như băng run giọng nói: "Sương, nếu đau như thế, nàng hãy cắn ta đi."

Hấn đưa tay tới, Lưu Sương sợ hấn lo lắng, thế nên đem thống khổ yên lặng chịu đựng, ngay cả thét lên cũng dừng.

Lưu Sương nghe được lời của hấn, quay đầu nhìn về phía Bách Lý Hàn, trong một chớp mắt nhìn hấn, nàng không nhịn được sùng sốt.

Nam tử hăng hái kia, trên mặt lúc này cũng đầy mồ hôi lạnh, sắc mặt của hắn so với nàng còn trắng hơn, cặp mắt sâu trong trẻo kia, lúc này có chút mờ lung, như muốn chèn nén lệ quang. Hắn so với nàng còn khẩn trương hơn, tay nắm tay nàng khẽ run, trong lòng bàn tay tràn đầy mồ hôi lạnh.

"Không cần gấp gáp, thiếp không có việc gì, con của chúng ta cũng sẽ không có chuyện, thiếp nhất định sẽ sinh hạ chúng bình an, chàng không nên lo lắng." Lưu Sương ngược mắt, hướng về phía hắn mỉm cười yếu ớt.

Mặc dù đau, nhưng mà, đó chỉ là tạm thời, con của nàng đang cố gắng đi ra ngoài, nàng nhất định phải chịu đựng. Vì hắn, vì con của nàng.

Thời gian thâm tình nhìn nhau trôi đi, đau đớn cùng lo lắng trôi đi, mặt trời xông phá đêm u ám, dâng lên từ sau tầng mây, hai đứa bé rốt cục quyết định không hành hạ phụ hoàng cùng mẫu hậu của chúng nữa, đã bình an giáng sinh. (lạy chúa... haizzz.)

Một nam oa một nữ oa, xinh đẹp khả ái như nhau.

Cung nữ cùng ma ma cao hứng nói hỉ, chúc mừng tiểu hoàng tử cùng tiểu công chúa giáng sinh.

Giờ khắc này, thần kinh căng thẳng của Bách Lý Hàn rốt cục dần xuống, hắn nhắm mắt lại, thở ra một hơi dài, cảm giác được tâm ở cổ họng cuối cùng rơi xuống lồng ngực. Chàng quan tâm xem hai tiểu tử kia, chỉ lo đỡ thân thể gầy yếu của Lưu Sương, ôm nàng thật chặt, hút chút nước ấm áp cho nàng.

"Hàn, chàng đặt tên cho hai tử đi!" Lưu Sương nhẹ giọng nói.

Bách Lý Hàn nhìn qua cửa sổ thấy mặt trời mới mọc rực rỡ quang mang, các ánh sắc bình minh lưu chảy tràn ngập đầy trời, nói: "Gọi là Hy Chiêu và Hà Úy, thấy thế nào?"

Bách Lý Hy Chiêu! Bách Lý Hà Úy!

Lưu Sương khẽ gật đầu một cái, đây là tên mỹ lệ , tên hạnh phúc.

Hà Úy nằm trong khủy tay của Bách Lý Hàn, lớn tiếng kêu khóc. Mà Hy Chiêu lại nằm yên trên ngực Lưu Sương, điềm điềm tiến vào mộng hương.

Bách Lý Hàn không nhịn được khiêu mi nói: "Sương, nàng đoán, đứa nào là tiểu tử thai vị bất chánh động lợi hại?"

Lưu Sương nhìn Hà Úy không ngừng khóc rống trong ngực Bách Lý Hàn, nói: "Nguyên tưởng rằng Hy Chiêu tương đối sinh động, hôm nay xem ra, chẳng lẽ là Hà Úy?"

Bách Lý Hàn đồng cảm gật đầu, vẫn cho là nam oa tương đối sinh động, xem ra, hình như là sai lầm rồi nha. (Hà Úy là bé gái :D)

"Hàn, không phải chàng nói khi tiểu tử thai vị bất chánh kia chào đời, chàng sẽ đánh cái mông bé sao? Làm sao không đánh?" Lưu Sương cười nhẹ nói.

Bách Lý Hàn nhìn bé con khuôn mặt nhỏ nhắn phấn trắng nõn nà, không nhịn được hôn một cái nói: "Ta làm sao đánh được đây?"

Lưu Sương nhìn vẻ mặt có chút trẻ con của Bách Lý Hàn, trong lòng hiện lên một mảnh ấm áp.

Bách Lý Hàn ôm hai con trong ngực, rồi ôm Lưu Sương (tay đâu mà ôm nữa), nói: "Sương, ta sẽ vĩnh viễn yêu chiều nàng cùng hài tử, vĩnh viễn không xa rời nhau!"

Lưu Sương tựa vào ngực Bách Lý Hàn mỉm cười.

Hạnh phúc giờ mới bắt đầu...

(Nhưng phiên ngoại thì vẫn còn a ;)))

Đồng Lam Phương

12-07-2011, 10:44 AM

Phiên ngoại hạnh phúc: Hoàng hậu là quan trọng nhất

Một trận gió mát thổi đến làm lòng người thêm say mê cuộc sống.

Sương mù tràn ngập, nhuộm mỏng mặt sông, mặc dù thâm cung vắng vẻ, cung vũ nặng nề, nhưng vẫn không cản được gió xuân thổi lất phất. Trong hoàng cung, hoa xuân đua nhau nở rộ, rực rỡ khoe sắc, hương hoa làm say lòng người.

Trời vào hoàng hôn, mây trắng ở phía chân trời từ trắng nõn chuyển qua sáng ngọc, ráng màu sáng lạn đầy trời.

Bách Lý Hàn vội vã rời ngự thư phòng, chẳng biết trong lòng tại sao có chút bất an, mắt phải trực nháy.

Hôm nay chánh sự bận rộn, đã một ngày chưa trở về Tê Phượng cung rồi.

Một ngày không gặp, như cách ba thu, trong lòng hấn vẽ ra một dáng người, hấn nghĩ đời này kiếp này đúng không thể rời bỏ Lưu Sương được nữa rồi.

Một mảnh âm thanh đùa cợt huyền ảo theo nhu gió thổi tới bên.

Bách Lý Hàn nheo mắt nhìn lại, cảnh liễu y y, liễu như đầy trời, khuất sau hàng liễu rủ, hai thân ảnh nho nhỏ đang bay chạy, trên không có hai con diều đang phiêu lãng theo gió.

Bỗng chốc con diều Yến Tử màu lam quẩn lấy con Lão Ưng màu đen, hai đứa trẻ lại dùng sức kéo, kết quả dây diều trong tay liền đứt rời, Yến Tử cùng Lão Ưng khinh phiêu phiêu từ không trung rơi xuống. Yến Tử màu lam kia vướng vào nhánh cây, bị rách thành rất nhiều mảnh nhỏ.

Cung nữ cùng thái giám đứng một bên nhất thời ngẩn người, lo lắng đến không dám thở ra, bởi vì bọn họ biết, một cuộc chiến sắp sửa xảy ra.

Quả nhiên, sau một chốc yên lặng đáng sợ, cô bé mặc quần đỏ tức giận la lớn: "Bách Lý Hi Chiếu, ngươi phải đền con diều cho ta." Giọng nói non mềm khả ái nhỏ ra nhưng cũng không kém phần hung hãn.

Bất quá nàng mới năm, sáu tuổi, nhưng giọng nói cùng khí thế không nhỏ chút nào, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, đôi mắt hắc bạch phân minh to tròn quay nhìn thần phi chung quanh.

"Hà Úy, rõ ràng là Yến Tử của ngươi quẩn lấy Lão Ưng của ta, sao ta phải đền?" Tiểu nam oa bên kia chậm rãi nói.

Tiểu nam oa cũng khoảng năm, sáu tuổi, vận một bộ áo ngân bạch,

tuy còn nhỏ tuổi, nhưng lại có khí chất phiêu nhiên bất phàm hơn người. (Bạn Nhi bảo giống sư huynh nè ;)). Nguyên văn: kiêu đắc đạo thành tiên đích thị sư huynh)

"Ta mặc kệ, chính người làm hư con điều của ta, mau đền cho ta!" Hà Úy tay nhỏ bé xiên eo, bộ dạng cật mạnh bá đạo. (giống ai đây. :-s)

"Hôm nay ta không muốn bồi thường, rõ ràng là lỗi của người. Ta còn muốn người đền Lão Ưng cho ta đây." Hi Chiêu nhướn nhướn mày, nhàn nhạt nói.

"Tốt! Là người như thế, đừng trách ta không khách khí." Hà Úy dứt lời, tay nhỏ bé nắm lại, xông tới hướng Hi Chiêu.

"Tiểu công chúa, không thể a." Thị nữ cùng thái giám phía sau luôn miệng sợ hãi kêu lên, nhưng không một ai dám ngăn cản.

Bọn họ cũng không dám chọc giận tiểu công chúa này, nếu không may chọc giận nàng, là rước khổ dài dài.

Nghĩ lại, tiểu công chúa và tiểu hoàng tử cùng được sinh ra từ một long phượng thai, thế nhưng tính tình lại khác nhau một trời một vực.

Tiểu công chúa điêu ngoa hoạt bát, tiểu hoàng tử ôn văn trầm tĩnh. Tiểu hoàng tử luôn nhường cho tiểu công chúa, hôm nay không biết chuyện gì xảy ra, hai người đó xem ra sắp đánh tới nơi rồi.

Không kịp phản ứng, hai thân ảnh nho nhỏ đã triển đấu cùng chung một chỗ.

Bách Lý Hàn chậm rãi đi tới, mắt thấy Hi Chiêu cùng Hà Úy đang đấu với nhau, không nhìn được nhú nhú mày, ho nhẹ một tiếng.

Hi Chiêu cùng Hà Úy nghe được thanh âm, khóe mắt đảo qua, rồi đồng loạt nhìn nhau, sau đó thu tay lại, nhanh chân vọt tới trước mặt Bách Lý Hàn.

"Phụ Hoàng, Hi Chiêu làm hư con điều của con." Thoáng nhìn cái miệng nhỏ nhắn đang nói của Hà Úy, vài giọt nước mắt rơm rớm nổi lên.

Bách Lý Hàn giương mày, ôm lấy Hà Úy, mép treo lên nụ cười sùng nịch.

Tính nết Hà Úy cùng Băng đệ hẳn thật là giống nhau như đúc, trước mặt đều là thiên sứ, thế nhưng trong bụng là cả một bụng mưu ma chước quỷ, nói khóc liền khóc, nói cười liền cười. Dĩ nhiên, bé khóc cũng có nguyên do. Lần này, không biết sau lưng còn có mưu ma chước quỷ gì.

"Tốt lắm, con muốn thế nào, nói đi." Bách Lý Hàn có chút bất đắc dĩ nói.

Hi Chiêu đứng gần đó, có chút khinh thường nhìn Hà Úy.

Hà Úy vừa nghe, lập tức chuyển khóc thành cười, trên mặt hiện rõ vẻ hớn hờ, còn có ti ti nước mắt phát sáng.

"Con muốn phụ hoàng làm con điều mới cho con, điều cũ hư rồi, lát nữa trở về, mẫu hậu biết sẽ tức giận." Hà Úy quệt mồm, nói.

"Phụ hoàng, con cũng muốn thế. Điều của con cũng hư rồi, nó là mẫu hậu tự tay làm cho con." Hi Chiêu cũng cau mày nói, bộ dáng kia hết sức khả ái.

"Được, phụ hoàng liền trở về làm cho các con, thấy thế nào?" Vua của một nước ở trước mặt hai đứa trẻ này hoàn toàn mất hết giá tử.

"Phụ hoàng, chúng ta đến ngự thư phòng của người làm đi, xong rồi hãy hồi cung. Mẫu hậu nếu biết chúng con làm hư con điều, nhất định sẽ tức giận." Hà Úy nói giọng như bà cụ non.

Bách Lý Hàn tất nhiên không nỡ để Lưu Sương tức giận, liền dẫn hai tiểu ma đầu triền não này đến ngự thư phòng.

Bách Lý Hàn vẽ tranh kém xa Lưu Sương, mới vẽ vài nét, đã bị Hi Chiêu cùng Hà Úy bác bỏ, nói vẽ như thế không giống. Bách Lý Hàn mấy ngày nay bận rộn chánh sự, rất ít khi cùng bọn nhỏ ở cùng một chỗ, nên cảm thấy áy náy, rốt cục nhẫn nại vẽ một bộ lại một bộ.

Giảng co hai canh giờ, Yến Tử cùng Lão Ưng mới chiếm được sự hài lòng của song nhi.

Trước khi đi, Hi Chiêu thâm ý nói: "Phụ hoàng, chuyện hôm nay, chúng con cũng là phụng lệnh mẫu hậu làm, một lát phụ hoàng cũng chớ trách con. Phụ hoàng tự giải quyết cho tốt, con cùng Hà Úy đến chỗ Thái hoàng tổ mẫu chơi đây." (Con ai đây ta. Haha)

"Đúng a, đúng a!" Hà Úy cũng ngoan ngoãn cười.

Nói xong, hai tiểu tử liền đi theo thái giám, thẳng bước vụt đi.

Bách Lý Hàn mệt mỏi bóp trán, này mới cảm giác được chuyện này có gì đó không đúng. Hai tiểu ma đầu này, rất rõ ràng là cứ quẩn lấy không để hấn trở về Tê Phượng cung.

Chẳng lẽ có chuyện gì? Sương nhi muốn dùng chiêu gì đùa bỡn hấn? Phũ trán cau mày, đột nhiên nhớ tới, hôm nay là ngày mười

tám tháng tư, ngày này sáu năm trước, cuộc đời hắn có Lưu Sương.

Chân mày nhíu chặt của Bách Lý Hàn nhất thời buông lỏng, xem ra, Sương nhi cố ý để cho hai tiểu tử quần hắn, chẳng lẽ muốn làm cho hắn vui mừng một cách bất ngờ? Trong lòng bỗng chốc ngọt ngào, vội vàng đứng dậy, trở về Tê Phượng cung.

Đêm đã khuya, kiếu nguyệt nhô lên cao, gió mát tây tây.

Bên trong Tê Phượng cung, sự tình nghênh đón Bách Lý Hàn, đúng là bất ngờ, nhưng không diễn ra theo hướng vui mừng.

Sau khi Bách Lý Hàn đứng trên đài đọc xong phong thư, mặt của hắn liền đen lại.

Hoàng hậu hắn, thế nhưng rời cung đi ra ngoài.

Vào ngày mười tám tháng tư, vào ngày ý tứ hàm xúc trong cuộc sống trở nên đặc biệt, nàng bỏ lại hắn cùng Song nhi, tiêu sái mà thẳng bước đi.

Nàng nói du đãng giang hồ, hành y cứu người.

Nàng nói ở trong thâm cung, sẽ làm hoang vu y thuật của nàng. (mai một, tay nghề yếu kém đi.)

Bách Lý Hàn ngã ngòai ở lưu kim trên giường lớn, trong phút chốc cảm thấy mất mát không bù đắp được.

"Người đâu!" Hắn khàn giọng gầm nhẹ nói.

Mấy tiểu cung nữ nơm nớp lo sợ chạy tới.

Bun Nguyen: "Hoàng hậu rời cung lúc nào?" Bách Lý Hàn đưa khuôn mặt âm hồi hỏi.

"Bệ hạ vừa đi, hoàng hậu liền xuất cung rồi!" Một tiểu cung nữ run giọng đáp.

Đó chính là giờ Mẹo, nàng đã đi một ngày, đủ để ra khỏi kinh thành rồi.

Tròng mắt hắc bỗng dừng lại, tối như mực, nhìn không thấu vẻ mặt của hắc. Nắm chặt phong thư của Lưu Sương trong tay, mép hắc nổi lên nụ cười thản nhiên.

Bất kể đi bao xa, hắc nhất định sẽ tìm được nàng.

Đồng Lam Phương

13-07-2011, 06:25 PM

Phiên Ngoại Hạnh Phúc: Hoàng Hậu Là Quan Trọng Nhất (Hạ)

Oanh trấn, một trấn nhỏ thuộc vùng sông nước Tây Bộ của Nguyệt Quốc.

Ngày xuân, cầu nhỏ nước trôi, lục dương bốc khói, liễu nhiều đê lục, cảnh tượng dào dạt nhất phái xuân ý.

Trên cầu đá phiến, xuất hiện một người lang trung du phương, vóc người gầy, mặc một bộ đạm sắc thanh sam, màu áo nhạt giống như bị mưa xuân tẩy qua. Bộ dáng ôn uyển thanh tú, một cái nhãn mày, một nụ cười,... mọi cử động đều mang theo quý nhã khí trời sinh.

Hắn mang theo hai tùy tùng đi tới nơi phồn hoa nhất trấn nhỏ, treo lên một chiêu bài chẩn bệnh miễn phí.

Oanh trấn không phải một trấn giàu có chi hương, người dân ở đây gặp phải tiểu bệnh còn ôm hy vọng, nếu chẳng may vướng phải trọng bệnh, phần lớn cũng là không có bạc xem bệnh, chỉ có thể ở nhà chờ chết.

Hôm nay lang trung y bệnh không thu bạc, những bệnh nhân bị bệnh cũ hành hạ, liền mang chút hi vọng mong manh một sống một mất đến tìm lang trung nhờ chữa bệnh.

Vốn không ôm quá nhiều hy vọng, không ngờ vị lang trung này y đạo thật cao minh, uống đơn thuốc hắn kê, bệnh tình đều giảm bớt đáng kể. Những loại tiểu bệnh kia lại không cần phải nói, tất nhiên là thuốc đến bệnh trừ.

Chỉ trong mấy ngày, lang trung y đạo cao minh vang danh khắp trấn nhỏ, lại không thu bạc, đi đâu tìm được vị lang trung tốt như vậy. Trong lúc nhất thời, mỹ danh của lang trung du phương liền truyền khắp Oanh trấn. Có người còn xưng tụng hắn bằng tước hiệu: Y tiên.

Trong vòng mười tám dặm người người nô nức chạy tới Oanh trấn xem bệnh, dù không có bệnh cũng tới tham gia náo nhiệt, muốn xem tiên dung của vị y tiên kia.

Hóa ra lang trung du phương kia chính là Lưu Sương nữ cải nam trang, lần này nàng xuất cung, không phải vì bồng bột nhất thời, mà là đã ấp ủ từ lâu. Chỉ vì trước kia Hi Chiêu cùng Hà Úy còn quá bé, kế hoạch của nàng mới chần chừ mãi. Mà nay, hai đứa bé đã được năm tuổi, tâm nguyện hành y giang hồ rốt cục cũng kìm nén không được, phải thực hiện

Nàng biết Bách Lý Hàn tuyệt đối sẽ không đồng ý cho nàng xuất cung, vì thế chỉ có thể len lén chạy đi.

Nàng đã dặn Hồng Ngẫu ở lại trong cung chiếu cố hai hài tử, còn mình thì dẫn theo Khinh Y Tiêm Y, cải trang thành lang trung du phương, thẳng tiến hướng Tây.

Qua một thôn trấn, sẽ lưu lại mấy ngày, ở nơi đó chẩn bệnh cho người dân.

Sáng sớm hôm đó, Khinh Y Tiêm Y mới vừa giúp Lưu Sương bày xong đồ, đầu đường ờn ă, xuất hiện một đám người, tựa một trận hắc toàn phong cuốn tới đây, cầm đầu là người áo đen mũ đen ngồi trên lưng ngựa, trong tay cầm một cây ô sao tiên.

Khinh Y cùng Tiêm Y trong lòng cả kinh, cuống quýt tung người lên, một trái một phải, kéo Lưu Sương rời khỏi.

Tên cầm đầu ngồi trên hắc mã kia đến trước gian hàng, tay xiết dây cương, một tiếng hí thật dài vang lên, hắc mã bắn vó lên, đập hồng đồ đạc của Lưu Sương. Người trên ngựa lại phất roi trong tay, quán tác phẩm thư pháp "Chẩn bệnh miễn phí" của Lưu Sương lên.

Khinh Y cùng Tiêm Y trông thấy cảnh này, lông mày dựng lên, nơi này há phải là nơi cho những kẻ này giương oai, liền muốn động thủ. Lưu Sương liền nháy mắt một cái, ý bảo hai nàng ẩn nhẫn dừng lại, không nên sinh sự.

Tiêm Y Khinh Y bất đắc dĩ nuốt giận vào trong, nhìn đám người này tiếp tục giương oai.

Những tên đó đem sách và đồ chữa bệnh của Lưu Sương ném xuống mặt đất, đem tác phẩm thư pháp "Chẩn bệnh miễn phí" đối

diện đích âm cầu nội, cuồng cười nói: "Lang trung người đến từ nơi nào, bày hàng ở Oanh trấn này đã hỏi qua bang chủ chúng ta chưa? Từ đâu tới thì mau mau rút về đó đi!"

Bọn này đúng thật là những tên bớ móc.

Lưu Sương ở đây chẩn bệnh nhiều ngày, dân chúng hoan nghênh nồng nhiệt, khó tránh khỏi kẻ khác chướng mắt, thí dụ như nguyên bản y quán trấn này.

Trong lòng Lưu Sương biết rõ, nhưng mà, không nghĩ đến có kẻ thẳng thừng khiêu khích. Những người này không phải là người của y quán, nhưng có thể là được mướn tới, xem bộ dáng chắc là bá chủ một phương.

"Bang chủ các người là ai a?" Tiêm Y nũng nịu hỏi.

"Tục danh của bang chủ Thiên long bang chúng ta có thể tùy tiện cho các người biết sao, còn không mau rút đi." Hán tử trên ngựa ngang ngược càn rỡ nói.

"Nếu chúng ta không muốn rời đi thì sao?" Lưu Sương nhàn nhạt hỏi.

Thật ra đến nước này, Lưu Sương vẫn có thể nhẫn nhịn bọn họ, không làm lớn chuyện, nhưng không nghĩ Thiên Long bang lại được nước lớn lối như thế. Nàng sao có thể để bang phái quen thói khi dễ dân chúng?

Hán tử ngồi trên hắc mã kia nghe vậy, cười lớn nói: "Kết quả thế nào, người sẽ biết ngay." Nói xong, hắn liền vung tay, ô sao tiên lóe hắc quang u ám, quất về phía Lưu Sương.

Đòn roi kia tuyệt không thể đánh tới Lưu Sương, bởi vì Kinh Y tung người bắt được tiên sao, hơn nữa đột nhiên xuất hiện một đạo bóng trắng, Lưu Sương cảm thấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng căng lên, rồi bị ôm đi rời nơi nguy hiểm này. Nàng kinh ngạc ngược mắt nhìn lên, sóng mắt trong suốt sa vào đôi mắt sâu kín tràn đầy giận trách trong con ngươi kia.

"Chàng đã đến rồi." Lưu Sương nhàn nhạt nói.

Nàng biết hắn sẽ đến, nhưng không ngờ hắn sẽ đến nhanh như vậy.

Bách Lý Hàn mặc bộ cẩm phục ánh trắng, phong độ phiêu phiêu, một tay trừng phạt ôm chặt vòng eo nhỏ nhắn của Lưu Sương, tức giận nói: "Ta có thể nào không đến!"

Tiếng đánh nhau ầm ỹ vang lên, Lưu Sương thấy thị vệ của Bách Lý Hàn đã đánh ngã hết bọn người kia. Hán tử lớn lối kia đang gục mặt trên đất kêu cha gọi mẹ luôn miệng cầu xin tha thứ, giống như bị làm mồi cho cọp.

Rất nhiều người trên đường vây lại xem, Lưu Sương bỗng nhiên cảm thấy ánh mắt mọi người có chút khác thường, này mới phát giác chính mình cùng Bách Lý Hàn đều là nam trang, lại đang trong tư thế mập mờ như vậy, làm cho rất nhiều người ngẩn ngơ.

Bách Lý Hàn lại không để ý điều này, tự nhiên kéo Lưu Sương đi, còn đi về hướng đám người kia, trước khi đi còn hạ lệnh một câu, đem Thiên Long bang diệt. Hắn dĩ nhiên không cho phép một bang phái như thế hoành hành.

Bách Lý Hàn dẫn Lưu Sương, vui mừng thẳng đến khách điểm duyệt quân gần đây.

Đến phòng ở lầu hai, vừa mới đẩy cửa ra, đã thấy hai bé con hô mẩu hậu, chạy về phía nàng.

Lưu Sương đưa tay ôm hai đứa trẻ, vui mừng hỏi: "Hi Chiêu, Hà Úy, hai con cũng tới sao?" Rồi nàng quay đầu nhìn về phía Bách Lý Hàn, kinh ngạc hỏi: "Sao chàng lại mang hài tử của chúng ta rời cung?"

Bách Lý Hàn nói: "Dĩ nhiên phải mang theo rồi, cùng du lãng giang hồ nha, dĩ nhiên cả nhà cùng đi rồi. Tiện thể để cho Hi Chiêu cùng Hà Úy học hỏi thêm nhiều điều."

"Chàng cùng thiếp du ngoạn giang hồ? Quốc sự thế nào? Chàng bất kể sao?" Lưu Sương kinh dị hỏi.

"Phụ hoàng nói, để cho quốc sự đi gặp quỷ đi! Nương tử cùng hài tử mới là quan trọng nhất." Hà Úy học theo giọng điệu của Bách Lý Hàn, nói.

"Phụ hoàng giao quốc sự lại cho Băng hoàng thúc, lúc này, chắc Băng hoàng thúc đang rất bận rộn." Hi Chiêu cũng cười híp mắt nói.

"Hàn!" Lưu Sương cảm động dựa vào trong ngực Bách Lý Hàn. Nàng trăm triệu lần không nghĩ Bách Lý Hàn lại bỏ qua quốc sự, cùng nàng du ngoạn giang hồ, lần này cùng trốn đi, có phải hay không tùy hứng quá rồi.

"Sương, đoạn đường này hướng Tây, hay là nàng cũng trở về thăm Vũ Quốc một chút đi." Bách Lý Hàn nói.

Lưu Sương gật đầu, đã năm năm không gặp cô cô rồi, nàng cũng rất nhớ. Huống chi, nơi đó còn có cố nhân, không biết bọn họ sống như thế nào, nàng thế nào lại không nhớ thương.

"Đến Vũ Quốc trước, rồi sau đó đến Thiên Mạc Quốc, xem Thanh nhi đã sống thế nào? Ra sao?" Năm năm rồi, không biết Thanh nhi đã có được tấm lòng của Mộ Dã chưa.

"Được, mấy năm không gặp, ta cũng muốn gặp Mộ Dã rồi. Không biết nay võ nghệ của hã đã tiến triển chưa?" Bách Lý Hàn bất giác nói ra, gần đây cũng có chút ngứa nghề rồi.

Lưu Sương nhớ tới lần đó Bách Lý Hàn quyết chiến cùng Mộ Dã, bỗng cảm thấy sợ hãi.

Nàng giả vờ cá giận nói: "Không cho tỷ võ, nếu không không cho chàng đi."

Bách Lý Hàn liền duy mệnh gật gật đầu.

Vậy là... câu chuyện về chàng Bách Lý Hàn và Bạch Lưu Sương đến đây đã kết thúc.

Bách Lý Hàn Bằng, Mộ Dã Lưu Quang, Thu Thủy Cộng Trường
Thiên Nhất Sắc.

HẾT

Chương 156: Phiên ngoại hạnh phúc: Cơn ghen của Hoàng đế (Thượng)

Tê Phượng cung

Ngay giữa đại điện bày biện cây tử đàn lũ điều ra tới bảo tọa, dựa lưng trên cửa hàng màu đỏ chót, phía trên dùng kim tuyến thêu phượng văn. Trước bảo tọa đặt một con giống như trước dùng gỗ tử đàn chế thành chân đạp. Gần cửa sổ mở lớn, hai bên đặt một đôi như ý điền nước sơn xài kiểu tiểu ngọt. Bên cạnh bày một con định chỗ trú trắng dứu hàn mai đại sáp bình, bên trong cắm đóa Phù Dung vừa hái xuống.

Này phòng ngoài điện bố trí hoa lệ cao quý, khắp nơi lộ ra sự quyền sủng của Hoàng thượng, biểu lộ rõ sự uy nghi cùng ung dung của Hoàng hậu.

Nội thất bố trí cực kỳ tinh xảo tinh mỹ, bát bảo chế thành đàn mộc, giường lớn khảm trai, trướng幔 trên giường nhàn nhạt màu tím. Phía Bắc trên tường treo một bộ liên đường ánh trắng, liên hoa: hoa sen dưới trắng trong trẻo lạnh lùng tinh khiết, lộ ra lãnh diễm ôn nhu nói không nên lời.

Lưu Sương dựa ở đầu giường, tay ngọc vuốt ve bụng, lông mày kẻ đen khẽ nhíu lại. Hai hài trong bụng đã bảy tháng rồi, nhưng mà, ngày trước nàng vuốt ve bụng, cảm thấy một trong hai hài tử thai vị không ổn. Nghi ngờ song sinh tử sợ nhất là việc này, nếu có một thai vị không ổn, hai đứa bé cũng rất khó thuận lợi sinh hạ. Bất quá, đảo

thai vị như thế nào, Lưu Sương cũng chưa từng học qua, xem ra hẳn là phải đi hỏi gia gia.

Ngoài cửa sổ trời đã tối đen, trăng sáng trên không, gió nhẹ nhẹ phẩy. Sắc trời đã không còn sớm, Bách Lý Hàn vẫn chưa trở về cung. Hắn được tôn kính ở chỗ, là Hoàng đế nhưng chỉ có mình Lưu Sương là Hoàng hậu, không chọn thêm bất kỳ phi tử nào. Mỗi ngày hắn đều qua đêm ở Tê Phượng cung, hôm nay chẳng biết tại sao, trễ như vậy còn chưa hồi cung.

Lưu Sương biết Bách Lý Hàn sau khi lên ngôi, chính sự bận rộn, nên nàng dặn Tiêm Y cùng Khinh Y làm một chén cháo tổ yến, tự mình mang vào trong ngự thư phòng cho Bách Lý Hàn.

Bên trong ngự thư phòng đèn dầu sáng rõ, trong điện im ắng, ngoài điện thị vệ canh gác cẩn mật. Tổng quản thái giám thấy Lưu Sương tới, đang muốn đi vào thông báo, Lưu Sương phát tay áo, hắn liền biết điều lui xuống ngay.

Lưu Sương bảo Khinh Y và Tiêm Y ở bên ngoài điện chờ mình, sau đó nàng mang hộp đựng thức ăn lặng lẽ đi vào.

Bách Lý Hàn ngồi ngay ngắn trên ghế rồng bọc da êm ái, đang mặc hoàng bào, thân hình cao lớn ẩn sau chiếc bàn rộng lớn. Hắn đang cúi đầu đọc sách, trên khuôn mặt tuấn mỹ nhất phái vẻ mặt ngưng trọng, lúc này nhìn qua hắn tuấn mỹ mà trầm tĩnh.

Hắn cực kỳ nhập thần, ngay cả Lưu Sương đi vào cũng không hề phát giác. Lưu Sương không khỏi khẽ than thở, lặng lẽ đi tới phía sau hắn, muốn xem hắn đang đọc tấu chương gì, lại nhập tâm mất hồn như thế.

Bách Lý Hàn xem ra chẳng phải xem tấu chương gì cả, mà là một

quyển sách cổ xưa. Đến khi Lưu Sương nhìn rõ hần xem sách gì, hai gò má không khỏi khẽ đỏ lên. Đường đường là vua một nước nghiêm trang ngồi ở bên trong ngự thư phòng, không xem tấu chương quốc gia đại sự, lại đi xem sách thuốc, sách thuốc cho những phụ nữ có thai.

Lưu Sương ho nhẹ một tiếng, đem hộp đựng thức ăn đặt ở trên bàn.

Bách Lý Hàn ngẩng đầu lên, ngưng mắt nhìn về phía Lưu Sương, con người sâu thẳm trong suốt, sâu trong đáy mắt tràn ra nụ cười dịu dàng.

“Sương, sao nàng lại tới đây?” Hần liền đưa tay kéo nhẹ chiếc eo đã cao của Lưu Sương.

“Nguyên tưởng rằng chàng xử lý tấu chương cực khổ, cho nên mới mang bữa tối đến. Bất quá, nhìn dáng dấp chàng cũng chẳng mệt mỏi là bao.” Còn có thời gian rồi xem sách thuốc, đúng là không mệt. Bất quá đáy lòng Lưu Sương ngọt ngào hưng phấn, nàng biết hần quan tâm nàng.

Bách Lý Hàn mở hộp đựng thức ăn ra, lấy cháo tổ yến, vừa uống vừa nói: “Sương, hiện tại nàng nên hoạt động thích hợp, nếu không, đến khi sinh con, sẽ rất cực khổ. Nàng mang thai là song sinh tử, ta thật rất lo lắng.”

“Thiếp không sao, chàng quên, thiếp chính là thầy thuốc a!” Lưu Sương nhẹ giọng nói, nhớ tới thai vị hài tử, nội tâm mơ hồ có chút bất an.

“Nàng sao thế?” Bách Lý Hàn nhạy cảm thấy được vẻ mặt bất an của Lưu Sương, để chén ngọc xuống, tay phủ lên bụng Lưu Sương, ôn nhu hỏi.

“Không có gì, không biết hiện gia gia đang ở đâu? Đã lâu không gặp người, có chút nhớ nhung lão nhân gia rồi.”

“Gia gia hành tung khó đoán, chính ta cũng rất khó tìm. Bất quá, ta nghĩ, nàng sắp sinh, người nhất định sẽ trở lại.” Bách Lý Hàn nói.

Lưu Sương gật đầu, nhưng mà, nàng không xác định lúc gia gia trở về có trễ hay không.

Qua mấy ngày sau, trong cung nghênh đón một vị khách không mời mà đến... Đoạn Khinh Ngân, Lưu Sương tự nhiên vui mừng. Vội đứng lên, những ngày qua nàng đã không gặp sư huynh, kể từ khi nàng vào cung, Đoạn Khinh Ngân liền thất tung dấu vết.

“Sư huynh, huynh tới từ lúc nào?” Lưu Sương nhẹ nhàng cười hỏi.

Cuối xuân sáng rỡ ấm áp, Đoạn Khinh Ngân mặc chiếc áo lam cực kỳ bình thường, tựa vào bên cửa sổ. Dưới ánh mặt trời, nụ cười nhàn nhạt hiện trên mặt, thấp thoáng vẻ phiêu muộn cùng một đường phong trần mệt mỏi nhẹ như khói.

Nhìn thấy sư huynh như vậy, nội tâm nàng mơ hồ có chút đau lòng. Hẳn lúc này, giống như một lang trung du phương giang hồ, vốn là, với tài năng của hắn, hoàn toàn có thể đảm nhiệm vị trí Hoàng thượng Lăng Quốc, thế nhưng hắn bỏ qua hoàng quyền, cam nguyện làm một thầy thuốc lưu lạc giang hồ. Lưu Sương dĩ nhiên biết, một trong những nguyên nhân lớn nhất là vì nàng.

“Ta đến phía nam một chuyến, tháng trước, nơi đó xảy ra ôn dịch, ta ở đó chữa bệnh, gặp được gia gia và Vô Sắc. Gia gia bảo ta trở về thăm nàng một chút, lão nhân gia cảm thấy không yên lòng.” Thật ra thì Đoạn Khinh Ngân muốn thấy Lưu Sương để an lòng, chẳng qua

là những lời quan tâm thương nhớ kia... trăm triệu lần nói không nên lời. (anh ời.....)

Hắn hôm nay cùng nàng, đã không còn... là hai kẻ nhỏ vô tư sống nương tựa lẫn nhau như xưa rồi. Nàng nay đã là vợ người, là Hoàng hậu cao quý, thân phận chẳng những xa cách, còn có thể tục ngăn cách.

“Sur huynh...” Lưu Sương thở dài nói: “Ta quả thật gặp chút khó khăn, ta chẩn đoán được một trong hai hài tử thai vị bất chánh.”

Đoạn Khinh Ngân nghe vậy, sắc mặt trầm xuống, đưa tay xoa cổ tay Lưu Sương.

Một lúc lâu, hắn buông ngón tay ra, thở dài một hơi, nói: “Quả thật như thế, bất quá cũng may mới bảy tháng, cũng có thể thay đổi.”

“Sur huynh, huynh biết cách thay đổi sao?” Lưu Sương vui mừng hỏi.

Đoạn Khinh Ngân gật đầu, nói: “Bởi vì nghi ngờ nàng mang song sinh tử, nên gia gia không yên lòng, đã đem phương pháp truyền thụ cho ta. Cần, dùng kim châm cứu, khai thông huyết mạch, công thêm dùng tay xoa bóp.”

“Phải cần bao nhiêu thời gian?” Lưu Sương hỏi, mặc dù biện pháp có gây chút ít phiền toái, nhưng mà, miễn là có thể cứu vãn là được. Nếu không phải gia gia dạy sư huynh, nàng hiện tại chỉ còn biết chờ chết dài dài rồi.

“Việc này không nói chính xác được.” Đoạn Khinh Ngân nói.

“Cái gì nói không chính xác?” Giọng Bách Lý Hàn bỗng nhiên từ cửa truyền đến. Hắn một lúc trước, liền nghe nội thị bẩm báo, nói là có

Đoạn Kinh Ngân đến thăm Hoàng hậu. Cho nên, liền không tới ngự thư phòng phê chữa tấu chương, trực tiếp đến Tê Phụng cung. Không nghĩ tới thấy cảnh Lưu Sương cùng Đoạn Kinh Ngân cùng đứng bên cửa sổ, nam phong thái tuấn tú, nữ khí chất uyển ước, giống như một đôi bích nhân.

Hắn dĩ nhiên biết trong lòng Lưu Sương chỉ có hắn, nhưng thấy cảnh này ghen tức trong lòng không khỏi sôi trào.

Đoạn Kinh Ngân nhìn thấy Bách Lý Hàn, chỉnh tề y phục với vàng tham bái.

Bách Lý Hàn nhàn nhạt nói: “Miễn lễ, bình thân.”

Rồi vội chạy tới bên cạnh Lưu Sương, ôm eo nàng thể hiện chiếm hữu, nói: “Không biết Đoạn huynh lần này vào cung, là có việc gì?” (bó tay =)))

Đoạn Kinh Ngân đứng dậy, còn chưa kịp nói, Lưu Sương đã thay lời: “Sư huynh không yên lòng ta, đến đây xem một chút. Bào thai trong bụng ta thai vị bất chánh, còn cần sư huynh giúp ta đổi thay vị.”

“Nàng nói sao?” Bách Lý Hàn nghe thấy kinh hãi, thật ra thì mấy ngày nay hắn xem sách thuốc, đối với việc thai vị bất chánh cũng có nghiên cứu qua, lập tức sợ hết hồn.

“May là gia gia đem cách chữa dạy cho sư huynh, cho nên, mấy ngày tiếp theo sư huynh cần ở lại trong cung, giúp ta đổi thay vị.” Lưu Sương nói.

Chương 157: Phiên ngoại hạnh phúc: Cơn ghen của Hoàng đế (Hạ)

Bách Lý Hàn nghe Lưu Sương thai vị bất chánh, trong lòng vô cùng căng thẳng, lại nghe nàng nói đã có phương pháp chữa trị, trong lòng mới buông lỏng đôi chút. Đến khi nghe Lưu Sương nói phương pháp dùng kim châm cứu cộng thêm xoa bóp, tim của hắn lại treo lên.

Kim châm cứu cũng có thể chấp nhận, thế nhưng xoa bóp, muốn Đoạn Kinh Ngân xoa bóp bụng của Sương nhi? Làm sao có thể! Nam nữ thụ thụ bất thân, hắn có thể nào cho người khác chạm vào Hoàng hậu của mình, huống chi người này lại là Đoạn Kinh Ngân. Lưu Sương đối với Đoạn Kinh Ngân vẫn là có cảm tình, mặc dù là tình huynh muội, nhưng hai người bọn họ dù sao cũng không phải huynh muội ruột.

“Đoạn huynh, biện pháp xoa bóp này có thể truyền thụ lại cho trẫm không?” Bách Lý Hàn nhướn mày, nghiêm nghị hỏi. “Trẫm có thể bái người làm thầy!”

Đoạn Kinh Ngân nghe vậy, có chút bất ngờ, không nghĩ tới Bách Lý Hàn lại đòi bái hắn làm thầy, không khỏi mỉm cười nói: “Nếu như Hoàng thượng muốn học, thảo dân toàn lực xin truyền, sao dám đòi Hoàng thượng bái sư. Bất quá, hiện tại Hoàng hậu đã mang thai bảy tháng, mà phương pháp xoa bóp này không phải một ngày hai ngày có thể học xong, thảo dân... sợ rằng thời gian không còn kịp rồi.”

Đoạn Kinh Ngân làm sao không biết Bách Lý Hàn thất vọng đau khổ

trong suy nghĩ, đổi lại là hấn, trong lòng dĩ nhiên cũng sẽ để ý. Nếu như có thể, hấn tuyệt đối không nguyện làm như vậy, chẳng qua sự việc cấp bách, để cứu Sương nhi cùng hài tử trong bụng nàng, chỉ còn cách đó.

Lưu Sương thấy con người sâu thẳm như nước của Bách Lý Hàn, thần quang trong mắt làm kinh lòng người, không khỏi gạt bỏ dáng vẻ hững hờ, quay đầu không để ý tới hấn, đối với Đoạn Khinh Ngân nói: “Sư huynh, huynh ở Nguyệt Ảnh cung đi, ta đã sai người dọn dẹp xong, chút nữa bảo Hồng Ngẫu dẫn huynh qua.”

“Không cần, ta... hay là ở nơi của sư phụ cũng được.” Đoạn Khinh Ngân liếc một cái thấy mặt Bách Lý Hàn chìm đen, cười nhạt nói. Ở trong hoàng cung tuy dễ dàng giúp Lưu Sương hơn, nhưng nếu hấn thật sự đáp ứng ở lại nơi này, sợ rằng có người sẽ không an tâm.

“Hoàng thượng, Hoàng hậu, thảo dân cáo lui trước.” Đoạn Khinh Ngân dứt lời, liền thi lễ, rồi lui ra ngoài. (Sư huynh, mất hình tượng quá. T.T)

Áo lam phát phơ đi nhanh qua sân Tê Phượng cung, chỉ trong chớp lát liền từ từ biến mất trong ánh mặt trời.

Bóng lưng sư huynh cô đơn là vậy, sâu trong đáy lòng Lưu Sương bỗng nhiên nổi lên một tia cảm giác khó tả, chỉ cần là nàng gặp nạn, sư huynh liền luôn kịp thời đến bên cạnh nàng, toàn tâm toàn lực giúp nàng. Hôm nay, nàng có được hạnh phúc, thế nhưng sư huynh vẫn cô độc. Nàng rất mong sư huynh có thể sớm tìm được hạnh phúc của mình a.

“Thế nào, rất đẹp đúng không?” Lưu Sương thần sắc réo rắt thăm thiết nghĩ đến xuất thần, thanh âm buồn buồn của Bách Lý Hàn vang lên bên tai làm nàng khẽ giật mình.

“Đúng a, nhìn rất đẹp.” Lưu Sương thuận miệng đáp, sư huynh tuần mỹ là chuyện không thể nghi ngờ. (=)) còn phải nói.)

“Vậy ta thế nào, không đẹp sao?” Bách Lý Hàn đưa tay sờ sờ gương mặt Lưu Sương, thấp giọng hỏi, trong giọng nói kia chứa đựng một tia ủy khuất, lúc này ánh mắt của hắn cũng có một chút làm nũng giống như Bách Lý Bằng.

“Chàng tất nhiên cũng rất đẹp!” Lưu Sương che miệng cười nói, nàng chưa từng thấy vẻ mặt như thế của Bách Lý Hàn.

“Vậy sao nàng cứ nhìn hắn chăm chăm, ta với hắn, nàng thấy ai đẹp hơn?” Bách Lý Hàn tiếp tục truy vấn, trong giọng nói đổ kị cả mười phần.

“Dung mạo vĩnh viễn không phải toàn bộ con người!” Lưu Sương nháy lại câu nói mà hắn đã từng nói với Đại Mi Vũ, sau đó lướt nhanh qua hắn xoay người đi vào trong điện.

Bách Lý Hàn đuối lý, nói: “Sương, nàng thật sự để cho hắn xoa bóp?”

“Không đồng ý sao được, ai bảo chàng làm hài tử kia thay vị bất chánh.” Lưu Sương giả vờ cả giận nói.

“Sao không để hắn dạy cho bà mẹ? Nàng không biết nam nữ thụ thụ bất thân a.” Đôi lông mày ngọn núi tuyết đẹp của hắn khế chau lên.

“Tất cả không còn kịp rồi! Cách y phục xoa bóp mà, hơn nữa, sư huynh là thầy thuốc, không có như chàng tâm địa gian xảo nhiều thế.” Lưu Sương giận trách nói.

“Ai nói, chỉ cần là nam nhân, nhìn thấy Hoàng hậu ta xinh đẹp như hoa lại đâm ra thích, có thể nào biết an phận đây...” Bách Lý Hàn ôm lấy Lưu Sương, thật giống như ôm lấy một loại trân bảo hiếm thế nói.

Lưu Sương “phốc” ra một tiếng, cười nói: “Chàng nhìn ta bây giờ có người gặp sẽ thích sao? Chàng xem ta là bảo bối, người khác chẳng thèm liếc ta lấy một cái đây.” Lưu Sương vỗ về lưng áo to lớn nói. Bởi vì nàng mang song sinh tử, cho nên mới bảy tháng bụng đã vượt qua bụng người bình thường sắp sinh rồi, hơn nữa bởi vì mang thai nên gương mặt có chút phù thũng, nói thật ra, nàng có cảm giác xấu hổ đầy mình đây.

Bách Lý Hàn thương yêu nhìn bụng Lưu Sương cực lớn, đau lòng nói: “Để nàng chịu khổ rồi, sau khi sinh hai hài tử, chúng ta đừng... có thêm hài tử nữa.”

Nói thật ra, mấy ngày nay, không chỉ mình Lưu Sương chịu khổ, hắn cũng chịu khổ. Từ sau khi cùng Lưu Sương đoàn tụ, nàng cũng đã mang thai được năm tháng rồi, làm hại ngày qua ngày ôm Lưu Sương, cũng chỉ có thể nhìn, không dám hành động thiếu suy nghĩ. Thật giống như ngồi trước bàn đầy món ngon mỹ vị, lại không thể ăn một miếng, nghĩ thôi đã tràn ngập đại họa. (khổ thân anh =)))

Hôm nay lại làm cho lửa trong lòng hắn cháy lớn hơn, Đoạn Kinh Ngân phải giúp Lưu Sương xoa bóp, mà hắn, cũng chỉ có thể đáp ứng. Đưa tay phác thảo một đường từ mũi Lưu Sương xuống, Bách Lý Hàn thất bại nhắm hai mắt lại, buồn bã thở dài nói: “Nàng chính là trời cao phái tới hành hạ ta.”

Dứt lời, kéo Lưu Sương lên giường, nụ hôn nóng bỏng phô thiên cái địa mà đến. Hôm nay, cũng chỉ có vận động như thế mới có thể an ủi tâm linh bị thương của hắn. Nhưng mà, ngay cả vận động như thế cũng có người không cho hắn thỏa mãn, hai người đang hôn ngọt

ngào, hài nhi trong bụng Lưu Sương bỗng nhiên hung hăng đá một cái. Tay Bách Lý Hàn đang đặt nhẹ nhàng trên bụng của Lưu Sương, bị một cước kia vừa vặn đá ngay tay hấn.

Bách Lý Hàn ảo não rút tay về, hỏi: “Tốt a, còn chưa có đi ra, đã lớn gan khiêu khích phụ hoàng. Sương, đây đâu là đứa bé?”

Lưu Sương cười nói: “Đó chính là thai vị bất chánh, hấn chắc phải là một nam oa.”

Gần đây, nàng thường cảm thấy bào thai trong bụng cử động linh hoạt hơn, thật giống như hai tiểu tử đang đánh nhau, bất quá, nàng có thể cảm nhận rõ ràng, tiểu tử thai vị bất chánh kia động càng sinh động hơn, ắt phải là một đào khí tiểu nam oa.

Bách Lý Hàn vuốt bụng Lưu Sương, hí mắt cười nói: “Chờ người đi ra ngoài, phụ hoàng sẽ thu thập người.”

Hắn ngược mắt thấy bộ dáng yên nhiên cười nhẹ của Lưu Sương, bởi vừa rồi hấn hôn, sắc mặt nàng ửng đỏ, tựa như thoa một tầng son, làm cho nàng nhìn qua càng thêm xinh đẹp động lòng người. Cái miệng nhỏ nhắn cũng đỏ bừng kiều diễm, Bách Lý Hàn không khỏi tâm thần xôn xao, cúi người xuống, tiếp tục công việc vừa rồi.

Nhưng mà, còn chưa kịp đụng môi nàng, Lưu Sương đã đột nhiên che miệng, vội vàng nói: “Mau tránh ra!” Dứt lời, vỗ về bộ ngực, rồi nôn một ngụm ra ngoài, phun ngay trên long bào màu vàng sáng của Bách Lý Hàn một ngụm nước chua.

Gần đây, Lưu Sương bắt đầu xuất hiện bệnh trạng nôn ọe, thỉnh thoảng lại nôn mửa.

Trong nháy mắt, Bách Lý Hàn lấy khăn lụa từ trong tay áo ra, trong

tâm bực dọc, lau miệng cho Lưu Sương, rồi vuốt trán cười khổ, khẽ thở dài: “Lão Thiên...”

Hắn thề, không bao giờ, để cho Lưu Sương... sinh một lần nữa.

Chương 158: Phiên ngoại hạnh phúc: Hy Chiêu và Hà Úy

Đoạn Khinh Ngân châm cứu xoa bóp cho Lưu Sương hai tháng, tâm của Bách Lý Hàn cũng treo ngược hai tháng. Mặc dù hẳn tự cho mình là một hoàng đế lòng dạ rộng rãi, nhưng mà, một khi liên quan đến Lưu Sương, hẳn liền trở thành một phu quân lòng dạ hẹp hòi, hoàn toàn không có chí tôn cùng khí độ.

Mặc dù mỗi lần dùng kim châm cứu huyết cùng xoa bóp, hẳn cũng ở bên cạnh nhìn ngó học tập, mặc dù về mặt Đoạn Khinh Ngân chuyên chú ngưng trọng, hồn nhiên coi Lưu Sương là bệnh nhân, không có một ti mơ màng, nhưng mà, hẳn cũng đau khổ tận hai tháng rồi. (yê, fan của sư huynh sướng chưa. He he)

Hơn nữa khi hẳn thấy bụng Lưu Sương càng lúc càng lớn, liền không nhìn được đau lòng. Nàng gầy yếu nhỏ nhắn mềm mại, lại phải mang một bụng to như thế, sao không cực khổ chứ, thế nhưng hẳn cũng không chia sẻ được một chút với nàng. Nhìn bộ dạng cực khổ của nàng, hẳn rất muốn bắt nàng nằm ở trên giường, không cho đi lại tùy ý, thế nhưng nàng cũng không chịu. Sợ đến khi sinh, không có khí lực, cố chấp mang bụng cao khổng lồ (Nguyên văn lun nha.: -s đáng sợ quá, khổng lồ) đến hoa viên tản bộ mỗi ngày.

Hắn chỉ biết dằng dặc than thở, mong mỗi hai tiểu tử kia sớm ngày chào đời.

Tựa hồ cảm nhận được lời cầu nguyện của Bách Lý Hàn, vào một đêm tháng sáu, hai tiểu tử ở trong bụng mẫu thân rốt cục chán ngán, muốn đi ra ngoài nhìn một chút thế giới xinh đẹp này.

Đêm, lạnh tựa như nước, một mảnh trăng rằm đeo ở chân trời, tản ra khói nhạt mà quang mang. Vãn Hương Ngọc tản ra mùi thơm ngọt ngào, đêm yên tĩnh cùng tốt đẹp.

Thế nhưng, trong lòng Bách Lý Hàn hỗn loạn tê dại một vùng.

Hắn đã tám lần bị Lưu Sương đuổi ra từ trong điện, lúc này đang tựa vào trước cửa điện Tô Phụng cung, hai chân hoàn toàn bủn rũ, tất cả khí lực cũng giống như bị tháo nước rồi. Trong lòng lại càng quặn đau, trước mắt chỉ thấy Lưu Sương mặt mày tái nhợt phun ra những lời ngoan tuyệt: “Cút ra ngoài cho ta, chàng ở trong này ta sẽ không sinh được!”

Hắn biết Lưu Sương không muốn hắn thấy bộ dạng thống khổ cực khổ của nàng, thế nhưng, nàng ở trong đó chịu tội, hắn có thể nào vô tư ở bên ngoài? Lòng hắn rối bời, không ngừng dạo bước qua lại ở trước cửa điện, cơ hồ muốn đem bậc thang trước cửa đập toái.

Nghĩ đến bụng Lưu Sương cực lớn, hắn biết nhất định nàng sinh vô cùng cực khổ.

Nếu như, có thể cho hắn thay nàng gánh vác đau khổ thì tốt biết mấy. Hắn từng thề không để cho nàng chịu bất cứ thống khổ nào, thế nhưng, hắn lại không làm được. Mặc dù nói sinh con dưỡng cái là thiên chức của nữ nhân, thế nhưng hắn quyết định không bao giờ... làm cho nàng mang thai lần nữa.

“Hàn nhi, Sương thế nào? Sinh thuận lợi không?” Lão thái hậu được Bách Lý Hạo dìu đỡ cũng đến.

Nghĩ đến thấy được trọng tôn, lão thái hậu tự nhiên hưng phấn, nhưng cũng vô cùng lo lắng an nguy của Lưu Sương, không nhin

được tự mình đến đây.

Trong điện không nghe tiếng quát tháo của Lưu Sương, chỉ nghe được thanh âm của ma ma: “Nương nương, dùng sức a... dùng sức a...”

Đêm dài, đau khổ bên trong càng dài hơn, Bách Lý Hàn rốt cục không kìm nén được nữa, lại một lần nữa xông vào trong điện.

“Hàn nhi, không thể đi vào! Nam tử không thể đi vào... Không có cát tường.”

Bách Lý Hàn lúc này trong mắt trong lòng chỉ có Lưu Sương, nào nghe được tiếng quát tháo của Thái hậu, đẩy cửa điện ra, vọt vào trong.

Tiếng Thái hậu vô lực quát ở phía sau, Bách Lý Hàn đã vào điện.

Trong điện, nhiều cung nữ cùng các mục mục đã lần thứ 9 thấy Bách Lý Hàn xông vào, như cũ chạy tới cản hấn, bị hấn đẩy ra không chút lưu tình.

“Cút hết sang một bên!” Hấn lạnh lùng nói, mấy cung nữ cùng mục mục nghe Hoàng thượng lạnh giọng, sợ đến cầm như hến, ngoan ngoãn nhường ra.

Bách Lý Hàn vội vàng đi tới trước giường, nhìn nữ nhân của hấn đang đau tới độ chết đi sống lại, lần này nàng không còn khí lực đuổi hấn, cơn đau kéo đến dữ dội hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt rử đầy mồ hôi, lòng hấn đau như cắt, cầm nhẹ bàn tay lạnh như băng run giọng nói: “Sương, nếu đau như thế, nàng hãy cắn ta đi.”

Hấn đưa tay tới, Lưu Sương sợ hấn lo lắng, thế nên đem thống khổ

yên lặng chịu đựng, ngay cả thét lên cũng dừng.

Lưu Sương nghe được lời của hắn, quay đầu nhìn về phía Bách Lý Hàn, trong một chớp mắt nhìn hắn, nàng không nhịn được sửng sốt.

Nam tử hăng hái kia, trên mặt lúc này cũng đầy mồ hôi lạnh, sắc mặt của hắn so với nàng còn trắng hơn, cặp mắt sâu trong trẻo kia, lúc này có chút mờ lung, như muốn chèn nén lệ quang. Hắn so với nàng còn khấn trương hơn, tay nắm tay nàng khẽ run, trong lòng bàn tay tràn đầy mồ hôi lạnh.

“Không cần gấp gáp, thiếp không có việc gì, con của chúng ta cũng sẽ không có chuyện, thiếp nhất định sẽ sinh hạ chúng bình an, chàng không nên lo lắng.” Lưu Sương ngược mắt, hướng về phía hắn mỉm cười yếu ớt.

Mặc dù đau, nhưng mà, đó chỉ là tạm thời, con của nàng đang cố gắng đi ra ngoài, nàng nhất định phải chịu đựng. Vì hắn, vì con của nàng.

Thời gian thâm tình nhìn nhau trôi đi, đau đớn cùng lo lắng trôi đi, mặt trời xông phá đêm u ám, dâng lên từ sau tầng mây, hai đứa bé rốt cục quyết định không hành hạ phụ hoàng cùng mẫu hậu của chúng nữa, đã bình an giáng sinh. (lạy chúa... haizzz.)

Một nam oa một nữ oa, xinh đẹp khả ái như nhau.

Cung nữ cùng ma ma cao hứng nói hỉ, chúc mừng tiểu hoàng tử cùng tiểu công chúa giáng sinh.

Giờ khắc này, thần kinh căng thẳng của Bách Lý Hàn rốt cục dần xuống, hắn nhắm mắt lại, thở ra một hơi dài, cảm giác được tâm ở cổ họng cuối cùng rơi xuống lồng ngực. Chẳng quan tâm xem hai

tiểu tử kia, chỉ lo đỡ thân thể gầy yếu của Lưu Sương, ôm nàng thật chặt, hút chút nước ấm áp cho nàng.

“Hàn, chàng đặt tên cho hài tử đi!” Lưu Sương nhẹ giọng nói.

Bách Lý Hàn nhìn qua cửa sổ thấy mặt trời mới mọc rực rỡ quang mang, các ánh sắc bình minh lưu chảy tràn ngập đầy trời, nói: “Gọi là Hy Chiếu và Hà Úy, thấy thế nào?”

Bách Lý Hy Chiếu! Bách Lý Hà Úy!

Lưu Sương khẽ gật đầu một cái, đây là tên mỹ lệ, tên hạnh phúc.

Hà Úy nằm trong khủy tay của Bách Lý Hàn, lớn tiếng kêu khóc. Mà Hy Chiếu lại nằm yên trên ngực Lưu Sương, điềm điềm tiến vào mộng hương.

Bách Lý Hàn không nhịn được khiêu mi nói: “Sương, nàng đoán, đứa nào là tiểu tử thai vị bất chánh động lợi hại?”

Lưu Sương nhìn Hà Úy không ngừng khóc rống trong ngực Bách Lý Hàn, nói: “Nguyên tưởng rằng Hy Chiếu tương đối sinh động, hôm nay xem ra, chẳng lẽ là Hà Úy?”

Bách Lý Hàn đồng cảm gật đầu, vẫn cho là nam oa tương đối sinh động, xem ra, hình như là sai lầm rồi nha. (Hà Úy là bé gái:D)

“Hàn, không phải chàng nói khi tiểu tử thai vị bất chánh kia chào đời, chàng sẽ đánh cái mông bé sao? Làm sao không đánh?” Lưu Sương cười nhẹ nói.

Bách Lý Hàn nhìn bé con khuôn mặt nhỏ nhắn phấn trắng nõn nà, không nhịn được hôn một cái nói: “Ta làm sao đánh được đây?”

Lưu Sương nhìn vẻ mặt có chút trẻ con của Bách Lý Hàn, trong lòng hiện lên một mảnh ấm áp.

Bách Lý Hàn ôm hai con trong ngực, rồi ôm Lưu Sương (tay đâu mà ôm nữa), nói: “Sương, ta sẽ vĩnh viễn yêu chiều nàng cùng hài tử, vĩnh viễn không xa rời nhau!”

Lưu Sương tựa vào ngực Bách Lý Hàn mỉm cười.

Hạnh phúc giờ mới bắt đầu...

(Nhưng phiên ngoại thì vẫn còn a ;)))

Chương 159: Phiên ngoại hạnh phúc: Hoàng hậu là quan trọng nhất (Thượng)

Một trận gió mát thổi đến làm lòng người thêm say mê cuộc sống.

Sương mù tràn ngập, nhuộm mỏng mặt sông, mặc dù thâm cung vắng vẻ, cung vũ nặng nề, nhưng vẫn không cản được gió xuân thổi lất phất. Trong hoàng cung, hoa xuân đua nhau nở rộ, rực rỡ khoe sắc, hương hoa làm say lòng người.

Trời vào hoàng hôn, mây trắng ở phía chân trời từ trắng nõn chuyển qua sáng ngọc, rắng màu sáng lạn đầy trời.

Bách Lý Hàn vội vã rời ngự thư phòng, chẳng biết trong lòng tại sao có chút bất an, mắt phải nháy liên hồi.

Hôm nay chính sự bận rộn, đã một ngày chưa trở về Tê Phượng cung rồi.

Một ngày không gặp, như cách ba thu, trong lòng hẩn vẽ ra một dáng người, hẩn nghĩ đời này kiếp này đúng không thể rời bỏ Lưu Sương được nữa rồi.

Một mảnh âm thanh đùa cợt huyền ảo theo nhu gió thổi tới bên.

Bách Lý Hàn nheo mắt nhìn lại, cảnh liễu y y, liễu như đầy trời, khuất sau hàng liễu rủ, hai thân ảnh nho nhỏ đang bay chạy, trên không có hai con diều đang phiêu lãng theo gió.

Bỗng chốc con diều Yến Tử màu lam quẩn lấy con Lão Ưng màu đen, hai đứa trẻ lại dùng sức kéo, kết quả dây diều trong tay liền đứt rời, Yến Tử cùng Lão Ưng khinh phiêu phiêu từ không trung rơi xuống. Yến Tử màu lam kia vướng vào nhánh cây, bị rách thành rất nhiều mảnh nhỏ.

Cung nữ cùng thái giám đứng một bên nhất thời ngẩn người, lo lắng đến không dám thở ra, bởi vì bọn họ biết, một cuộc chiến sắp sửa xảy ra.

Quả nhiên, sau một chốc yên lặng đáng sợ, cô bé mặc quần đỏ tức giận la lớn: “Bách Lý Hy Chiếu, ngươi phải đền con diều cho ta.” Giọng nói non mềm khả ái nhỏ ra nhưng cũng không kém phần hung hãn.

Bất quá nàng mới năm, sáu tuổi, nhưng giọng nói cùng khí thế không nhỏ chút nào, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, đôi mắt hắc bạch phân minh to tròn quay nhìn thần phi chung quanh.

“Hà Úy, rõ ràng là Yến Tử của ngươi quẩn lấy Lão Ưng của ta, sao ta phải đền?” Tiểu nam oa bên kia chậm rãi nói.

Tiểu nam oa cũng khoảng năm, sáu tuổi, vận một bộ áo ngân bạch, tuy còn nhỏ tuổi, nhưng lại có khí chất phiêu nhiên bất phàm hơn người. (Bạn Nhi bảo giống sư huynh nè ;)). Nguyên văn: kiểu đặc đạo thành tiên đích thị sư huynh)

“Ta mặc kệ, chính ngươi làm hư con diều của ta, mau đền cho ta!” Hà Úy chống tay vào eo, bộ dạng cậy mạnh bá đạo. (giống ai đây.:-s)

“Hôm nay ta không muốn bồi thường, rõ ràng là lỗi của ngươi. Ta còn muốn người đền Lão Ưng cho ta đây.” Hy Chiếu nhướn

nhường mày, thân nhiên nói.

“Tốt! Là người như thế, đừng trách ta không khách khí.” Hà Úy dứt lời, nắm tay lại, xông về phía Hy Chiêu.

“Tiểu công chúa, không thể a.” Thị nữ cùng thái giám phía sau luôn miệng sợ hãi kêu lên, nhưng không một ai dám ngăn cản.

Bọn họ cũng không dám chọc giận tiểu công chúa này, nếu không may chọc giận nàng, là rước khổ dài dài.

Nghĩ lại, tiểu công chúa và tiểu hoàng tử cùng được sinh ra từ một long phượng thai, thế nhưng tính tình lại khác nhau một trời một vực.

Tiểu công chúa điêu ngoa hoạt bát, tiểu hoàng tử ôn văn trầm tĩnh. Tiểu hoàng tử luôn nhường cho tiểu công chúa, hôm nay không biết chuyện gì xảy ra, hai người đó xem ra sắp đánh tới nơi rồi.

Không kịp phản ứng, hai thân ảnh nho nhỏ đã xông vào đánh nhau.

Bách Lý Hàn chậm rãi đi tới, mắt thấy Hy Chiêu và Hà Úy đang đấu với nhau, không nhìn được nhú nhú mày, ho nhẹ một tiếng.

Hy Chiêu cùng Hà Úy nghe được thanh âm, đảo mắt một vòng, rồi đồng loạt nhìn nhau, sau đó thu tay lại, nhanh chân vọt tới trước mặt Bách Lý Hàn.

“Phụ Hoàng, Hy Chiêu làm hư con điều của con.” Thoáng nhìn cái miệng nhỏ nhắn đang nói của Hà Úy, vài giọt nước mắt rơm rớm nổi lên.

Bách Lý Hàn giương mày, ôm lấy Hà Úy, mép treo lên nụ cười sùng nịch.

Tính nết Hà Úy cùng Băng đệ hần thật là giống nhau như đúc, dáng vẻ thiên sứ, thể nhưng trong bụng là cả một bụng mưu ma chước quỷ, nói khóc liền khóc, nói cười liền cười. Dĩ nhiên, bé khóc cũng có nguyên do. Lần này, không biết sau lưng còn có mưu ma chước quỷ gì.

“Tốt lắm, con muốn thế nào, nói đi.” Bách Lý Hàn có chút bất đắc dĩ nói.

Hy Chiêu đứng gần đó, có chút khinh thường nhìn Hà Úy.

Hà Úy vừa nghe, lập tức chuyển khóc thành cười, trên mặt hiện rõ vẻ hớn hờ, còn có ti ti nước mắt phát sáng.

“Con muốn phụ hoàng làm con điều mới cho con, điều cũ hư rồi, lát nữa trở về, mẫu hậu biết sẽ tức giận.” Hà Úy quệt mồm, nói.

“Phụ hoàng, con cũng muốn thế. Điều của con cũng hư rồi, nó là mẫu hậu tự tay làm cho con.” Hy Chiêu cũng cau mày nói, bộ dáng kia hết sức khả ái.

“Được, phụ hoàng liền trở về làm cho các con, thấy thế nào?” Vua của một nước ở trước mặt hai đứa trẻ này hoàn toàn mất hết giá trị.

“Phụ hoàng, chúng ta đến ngự thư phòng của người làm đi, xong rồi hãy hồi cung. Nếu mẫu hậu biết chúng con làm hư con điều, nhất định sẽ tức giận.” Hà Úy nói giọng như bà cụ non.

Bách Lý Hàn tất nhiên không nỡ để Lưu Sương tức giận, liền dẫn hai tiểu ma đầu nào loạn này đến ngự thư phòng.

Bách Lý Hàn vẽ tranh kém xa Lưu Sương, mới vẽ vài nét, đã bị Hy

Chiếu cùng Hà Úy bác bỏ, nói vẽ như thế không giống. Bách Lý Hàn mấy ngày nay bận rộn chính sự, rất ít khi chơi cùng con, nên cảm thấy áy náy, rốt cục nhẫn nại vẽ một bức lại một bức.

Giảng co hai canh giờ, Yến Tử cùng Lão Ưng mới chiếm được sự hài lòng của cặp song sinh.

Trước khi đi, Hy Chiếu thâm ý nói: “Phụ hoàng, chuyện hôm nay, chúng con cũng là phụng lệnh mẫu hậu làm, một lát phụ hoàng cũng chớ trách con. Phụ hoàng tự giải quyết cho tốt, con cùng Hà Úy đến chỗ Thái hoàng tổ mẫu chơi đây.” (Con ai đây ta. Haha)

“Đúng a, đúng a!” Hà Úy cũng ngoan ngoãn cười.

Nói xong, hai tiểu tử liền đi theo thái giám, thẳng bước vụt đi.

Bách Lý Hàn mệt mỏi bóp trán, này mới cảm giác được chuyện này có gì đó không đúng. Hai tiểu ma đầu này, rất rõ ràng là cứ quẩn lấy không để hấn trở về Tê Phượng cung.

Chẳng lẽ có chuyện gì? Sương nhi muốn dùng chiêu gì đùa bỡn hấn? Phủ trán cau mày, đột nhiên nhớ tới, hôm nay là ngày mười tám tháng tư, ngày này sáu năm trước, cuộc đời hấn có Lưu Sương.

Chân mày nhíu chặt của Bách Lý Hàn nhất thời buông lỏng, xem ra, Sương nhi cố ý đề cho hai tiểu tử quẩn hấn, chẳng lẽ muốn làm cho hấn vui mừng một cách bất ngờ? Trong lòng bỗng chốc ngọt ngào, vội vàng đứng dậy, trở về Tê Phượng cung.

Đêm đã khuya, kiếu nguyệt nhô lên cao, gió mát tây tây.

Bên trong Tê Phượng cung, sự tình nghênh đón Bách Lý Hàn, đúng là bất ngờ, nhưng không diễn ra theo hướng vui mừng.

Sau khi Bách Lý Hàn đứng trên đài đọc xong phong thư, mặt của hắn liền đen lại.

Hoàng hậu của hắn, thế nhưng rời cung đi ra ngoài.

Vào ngày mười tám tháng tư, vào ngày đặc biệt có ý nghĩa với cuộc hôn nhân của hai người, nàng bỏ lại hắn và cặp song sinh, tiêu sái mà thẳng bước đi.

Nàng nói du đãng giang hồ, hành y cứu người.

Nàng nói ở trong thâm cung, sẽ làm hoang vu y thuật của nàng. (mai một, tay nghề yếu kém đi.)

Bách Lý Hàn ngã ngòai ở lưu kim trên giường lớn, trong phút chốc cảm thấy mắt mắt không bù đắp được.

“Người đâu!” Hắn khàn giọng gầm nhẹ nói.

Mấy tiểu cung nữ nơm nớp lo sợ chạy tới.

“Hoàng hậu rời cung lúc nào?” Bách Lý Hàn đưa khuôn mặt âm hời hời.

“Bệ hạ vừa đi, hoàng hậu liền xuất cung rồi!” Một tiểu cung nữ run giọng đáp.

Đó chính là giờ Mão (5h-7h), nàng đã đi một ngày, đủ để ra khỏi kinh thành rồi.

Tròng mắt hắn bỗng dưng đen lại, tối như mực, nhìn không thấu vẻ mặt của hắn. Nắm chặt phong thư của Lưu Sương trong tay, mép

hắn nổi lên nụ cười thản nhiên.

Bất kể đi bao xa, hắn nhất định sẽ tìm được nàng.

Chương 160: Phiên Ngoại Hạnh Phúc: Hoàng Hậu Là Quan Trọng Nhất (Hạ)

Oanh trấn, một trấn nhỏ thuộc vùng sông nước Tây Bộ của Nguyệt Quốc.

Ngày xuân, cầu nhỏ nước trôi, lục dương bốc khói, liễu nhiều đê lục, cảnh tượng dào dạt nhất phái xuân ý.

Trên cầu đá phiến, xuất hiện một người lang trung du phương, vóc người gầy, mặc một bộ đạ sắc thanh sam, màu áo nhạt giống như bị mưa xuân tẩy qua. Bộ dáng ôn uyển thanh tú, một cái nhãn mày, một nụ cười,... mọi cử động đều mang theo quý nhã khí trời sinh.

Hắn mang theo hai tùy tùng đi tới nơi phồn hoa nhất trấn nhỏ, treo lên một chiêu bài chẩn bệnh miễn phí.

Oanh trấn không phải một trấn giàu có chi hươg, người dân ở đây gặp phải tiểu bệnh còn ôm hy vọng, nếu chẳng may vướng phải trọng bệnh, phần lớn cũng là không có bạc xem bệnh, chỉ có thể ở nhà chờ chết.

Hôm nay lang trung y bệnh không thu bạc, những bệnh nhân bị bệnh cũ hành hạ, liền mang chút hi vọng mong manh một sống một mất đến tìm lang trung nhờ chữa bệnh.

Vốn không ôm quá nhiều hy vọng, không ngờ vị lang trung này y đạo thật cao minh, uống đơn thuốc hắn kê, bệnh tình đều giảm bớt đáng

kể. Những loại tiểu bệnh kia lại không cần phải nói, tất nhiên là thuốc đến bệnh trừ.

Chỉ trong mấy ngày, lang trung y đạo cao minh vang danh khắp trấn nhỏ, lại không thu bạc, đi đâu tìm được vị lang trung tốt như vậy. Trong lúc nhất thời, mỹ danh của lang trung du phương liền truyền khắp Oanh trấn. Có người còn xưng tụng hẳn bằng tước hiệu: Y tiên.

Trong vòng mười tám dặm người người nô nức chạy tới Oanh trấn xem bệnh, dù không có bệnh cũng tới tham gia náo nhiệt, muốn xem tiên dung của vị y tiên kia.

Hóa ra lang trung du phương kia chính là Lưu Sương nữ cải nam trang, lần này nàng xuất cung, không phải vì bông bột nhất thời, mà là đã ấp ủ từ lâu. Chỉ vì trước kia Hi Chiêu cùng Hà Úy còn quá bé, kế hoạch của nàng mới chần chừ mãi. Mà nay, hai đứa bé đã được năm tuổi, tâm nguyện hành y giang hồ rốt cục cũng kìm nén không được, phải thực hiện

Nàng biết Bách Lý Hàn tuyệt đối sẽ không đồng ý cho nàng xuất cung, vì thế chỉ có thể len lén chạy đi.

Nàng đã dặn Hồng Ngẫu ở lại trong cung chiếu cố hai hài tử, còn mình thì dẫn theo Khinh Y Tiêm Y, cải trang thành lang trung du phương, thẳng tiến hướng Tây.

Qua một thôn trấn, sẽ lưu lại mấy ngày, ở nơi đó chẩn bệnh cho người dân.

Sáng sớm hôm đó, Khinh Y Tiêm Y mới vừa giúp Lưu Sương bày xong đồ, đầu đường ờn ă, xuất hiện một đám người, tựa một trận hắc toàn phong cuốn tới đây, cầm đầu là người áo đen mũ đen ngồi trên lưng ngựa, trong tay cầm một cây ô sao tiên.

Khinh Y cùng Tiêm Y trong lòng cả kinh, cuống quýt tung người lên, một trái một phải, kéo Lưu Sương rời khỏi.

Tên cầm đầu ngồi trên hắc mã kia đến trước gian hàng, tay xiết dây cương, một tiếng hí thật dài vang lên, hắc mã bắn vó lên, đập hồng đồ đạc của Lưu Sương. Người trên ngựa lại phát roi trong tay, quần tác phẩm thư pháp “Chẩn bệnh miễn phí” của Lưu Sương lên.

Khinh Y cùng Tiêm Y trông thấy cảnh này, lông mày dựng lên, nơi này há phải là nơi cho những kẻ này giương oai, liền muốn động thủ. Lưu Sương liền nháy mắt một cái, ý bảo hai nàng ẩn nhẫn dừng lại, không nên sinh sự.

Tiêm Y Khinh Y bắt đắc dĩ nuốt giận vào trong, nhìn đám người này tiếp tục giương oai.

Những tên đó đem sách và đồ chữa bệnh của Lưu Sương ném xuống mặt đất, đem tác phẩm thư pháp “Chẩn bệnh miễn phí” đối diện đích âm cầu nội, cuồng cười nói: “Lang trung ngươi đến từ nơi nào, bày hàng ở Oanh trấn này đã hỏi qua bang chủ chúng ta chưa? Từ đâu tới thì mau mau rút về đó đi!”

Bọn này đúng thật là những tên bớ mớ.

Lưu Sương ở đây chẩn bệnh nhiều ngày, dân chúng hoan nghênh nồng nhiệt, khó tránh khỏi kẻ khác chướng mắt, thí dụ như nguyên bản y quán trấn này.

Trong lòng Lưu Sương biết rõ, nhưng mà, không nghĩ đến có kẻ thẳng thừng khiêu khích. Những người này không phải là người của y quán, nhưng có thể là được mượn tới, xem bộ dáng chắc là bá chủ một phương.

“Bang chủ các người là ai a?” Tiêm Y nũng nịu hỏi.

“Tục danh của bang chủ Thiên long bang chúng ta có thể tùy tiện cho các người biết sao, còn không mau cút đi.” Hán tử trên ngựa ngang ngược càn rỡ nói.

“Nếu chúng ta không muốn rời đi thì sao?” Lưu Sương nhàn nhạt hỏi.

Thật ra đến nước này, Lưu Sương vẫn có thể nhẫn nhịn bọn họ, không làm lớn chuyện, nhưng không nghĩ Thiên Long bang lại được nước lớn lối như thế. Nàng sao có thể để bang phái quen thói khi dễ dân chúng?

Hán tử ngồi trên hắc mã kia nghe vậy, cười lớn nói: “Kết quả thế nào, người sẽ biết ngay.” Nói xong, hắn liền vung tay, ô sao tiên lóe hắc quang u ám, quất về phía Lưu Sương.

Đòn roi kia tuyệt không thể đánh tới Lưu Sương, bởi vì Kinh Y tung người bắt được tiên sao, hơn nữa đột nhiên xuất hiện một đạo bóng trắng, Lưu Sương cảm thấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng căng lên, rồi bị ôm đi rời nơi nguy hiểm này. Nàng kinh ngạc ngược mắt nhìn lên, sóng mắt trong suốt sa vào đôi mắt sâu kín tràn đầy giận trách trong con người kia.

“Chàng đã đến rồi.” Lưu Sương nhàn nhạt nói.

Nàng biết hắn sẽ đến, nhưng không ngờ hắn sẽ đến nhanh như vậy.

Bách Lý Hàn mặc bộ cẩm phục ánh trắng, phong độ phiêu phiêu, một tay trừng phạt ôm chặt vòng eo nhỏ nhắn của Lưu Sương, tức giận nói: “Ta có thể nào không đến!”

Tiếng đánh nhau ầm ĩ vang lên, Lưu Sương thấy thị vệ của Bách Lý Hàn đã đánh ngã hết bọn người kia. Hán tử lớn lối kia đang gục mặt trên đất kêu cha gọi mẹ luôn miệng cầu xin tha thứ, giống như bị làm mồi cho cọp.

Rất nhiều người trên đường vây lại xem, Lưu Sương bỗng nhiên cảm thấy ánh mắt mọi người có chút khác thường, này mới phát giác chính mình cùng Bách Lý Hàn đều là nam trang, lại đang trong tư thế mập mờ như vậy, làm cho rất nhiều người ngẩn ngơ.

Bách Lý Hàn lại không để ý điều này, tự nhiên kéo Lưu Sương đi, còn đi về hướng đám người kia, trước khi đi còn hạ lệnh một câu, đem Thiên Long bang diệt. Hẳn dĩ nhiên không cho phép một bang phái như thế hoành hành.

Bách Lý Hàn dẫn Lưu Sương, vui mừng thẳng đến khách điểm duyệt quân gần đây.

Đến phòng ở lầu hai, vừa mới đẩy cửa ra, đã thấy hai bé con hô mẩu hậu, chạy về phía nàng.

Lưu Sương đưa tay ôm hai đứa trẻ, vui mừng hỏi: “Hi Chiêu, Hà Úy, hai con cũng tới sao?” Rồi nàng quay đầu nhìn về phía Bách Lý Hàn, kinh ngạc hỏi: “Sao chàng lại mang hài tử của chúng ta rời cung?”

Bách Lý Hàn nói: “Dĩ nhiên phải mang theo rồi, cùng du lãng giang hồ nha, dĩ nhiên cả nhà cùng đi rồi. Tiện thể để cho Hi Chiêu cùng Hà Úy học hỏi thêm nhiều điều.”

“Chàng cùng thiếp du ngoạn giang hồ? Quốc sự thế nào? Chàng bất kể sao?” Lưu Sương kinh dị hỏi.

“Phụ hoàng nói, để cho quốc sự đi gặp quý đi! Nương tử cùng hài tử

mới là quan trọng nhất.” Hà Ủy học theo giọng điệu của Bách Lý Hàn, nói. (Bé con này thật là mồm miệng a)

“Phụ hoàng giao quốc sự lại cho Băng hoàng thúc, lúc này, chắc Băng hoàng thúc đang rất bận rộn.” Hi Chiêu cũng cười híp mắt nói.

“Hàn!” Lưu Sương cảm động dựa vào trong ngực Bách Lý Hàn. Nàng trăm triệu lần không nghĩ Bách Lý Hàn lại bỏ qua quốc sự, cùng nàng du ngoạn giang hồ, lần này cùng trốn đi, có phải hay không tùy hứng quá rồi.

“Sương, đoạn đường này hướng Tây, hay là nàng cũng trở về thăm Vũ Quốc một chút đi.” Bách Lý Hàn nói.

Lưu Sương gật đầu, đã năm năm không gặp cô cô rồi, nàng cũng rất nhớ. Huống chi, nơi đó còn có cố nhân, không biết bọn họ sống như thế nào, nàng thế nào lại không nhớ thương.

“Đến Vũ Quốc trước, rồi sau đó đến Thiên Mạc Quốc, xem Thanh nhi đã sống thế nào? Ra sao?” Năm năm rồi, không biết Thanh nhi đã có được tấm lòng của Mộ Dã chưa.

“Được, mấy năm không gặp, ta cũng muốn gặp Mộ Dã rồi. Không biết nay võ nghệ của hắn đã tiến triển chưa?” Bách Lý Hàn bất giác nói ra, gần đây cũng có chút ngứa nghề rồi.

Lưu Sương nhớ tới lần đó Bách Lý Hàn quyết chiến cùng Mộ Dã, bỗng cảm thấy sợ hãi.

Nàng giả vờ cá giận nói: “Không cho tỷ võ, nếu không không cho chàng đi.”

Bách Lý Hàn liền duy mệnh gật gật đầu.

Vậy là... câu chuyện về chàng Bách Lý Hàn và Bạch Lưu Sương đến đây đã kết thúc. Bách Lý Hàn Băng, Mộ Dã Lưu Quang, Thu Thủy Cộng Trường Thiên Nhất Sắc. Hẹn gặp lại mọi người ở những câu chuyện sau. Chúc mọi người luôn vui vẻ hạnh phúc.

^^ Kún – Nhi